COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET HOGER ONDERWIJS

Jurisprudentie 2017

Den Haag, oktober 2021

Deze bundel bevat uitsluitend uitspraken van het CBHO die in 2017 zijn gepubliceerd

I. Inhoudsopgave

II. JURISPRUDENTIE 4

CBHO 2016/042.4 en CBHO 2016/222 4
CBHO 2016/082 10
CBHO 2016/087 14
CBHO 2016/097 24
CBHO 2016/110.7 29
CBHO 2016/110 32
CBHO 2016/111 35
CBHO 2016/120 40
CBHO 2016/125 44
CBHO 2016/140 48
CBHO 2016/141 52
CBHO 2016/149 59
CBHO 2016/150 62
CBHO 2016/154 65
CBHO 2016/157 72
CBHO 2016/158 75
CBHO 2016/160 80
CBHO 2016/161 84
CBHO 2016/167 88
CBHO 2016/170 en CBHO 2016/171 91
CBHO 2016/175 98
CBHO 2016/181 101
CBHO 2016/182.5 106
CBHO 2016/189 111
CBHO 2016/190.5 115
CBHO 2016/191 117
CBHO 2016/194 121
CBHO 2016/195 124
CBHO 2016/198 128
CBHO 2016/199 133
CBHO 2016/204 136
CBHO 2016/206 140
CBHO 2016/207 145
CBHO 2016/212 148
CBHO 2016/216 151
CBHO 2016/217 156
CBHO 2016/218 158
CBHO 2016/220 161
CBHO 2016/221 165
CBHO 2016/224.6 170
CBHO 2016/225 172
CBHO 2016/226 176
CBHO 2016/227 179
CBHO 2016/229 183
CBHO 2016/230 186
CBHO 2016/231 189
CBHO 2016/232 192
CBHO 2016/233.5 196
CBHO 2016/234 201
CBHO 2016/235.5 208
CBHO 2016/236 214
CBHO 2016/237 218
CBHO 2016/238 221
CBHO 2016/240 224
CBHO 2016/241 227
CBHO 2016/242 231
CBHO 2016/243 234
CBHO 2016/244 236

CBHO 2016/245 240
CBHO 2016/247 244
CBHO 2016/248 249
CBHO 2016/249 253
CBHO 2016/250 257
CBHO 2016/251 261
CBHO 2016/252 265
CBHO 2016/253 267
CBHO 2016/254 270
CBHO 2016/255 275
CBHO 2016/256 278
CBHO 2016/257 283
CBHO 2016/258 287
CBHO 2016/260 289
CBHO 2016/262 293
CBHO 2017/001 296
CBHO 2017/002 300
CBHO 2017/006 303
CBHO 2017/007 306
CBHO 2017/008 311
CBHO 2017/010 315
CBHO 2017/011 319
CBHO 2017/012 en CBHO 2017/035 321
CBHO 2017/014 325
CBHO 2017/016 329
CBHO 2017/018 332
CBHO 2017/020 338
CBHO 2017/022 342
CBHO 2017/022.4 345
CBHO 2017/023 347
CBHO 2017/026 351
CBHO 2017/028 355
CBHO 2017/029 358
CBHO 2017/030 364
CBHO 2017/036 367
CBHO 2017/037.1 370
CBHO 2017/038 372
CBHO 2017/039.5 376
CBHO 2017/042 380
CBHO 2017/043 383
CBHO 2017/044.1 386
CBHO 2017/045 387
CBHO 2017/048 392
CBHO 2017/049 394
CBHO 2017/050 398
CBHO 2017/051 401
CBHO 2017/053 404
CBHO 2017/054 407
CBHO 2017/055 411
CBHO 2017/056 414
CBHO 2017/057 417
CBHO 2017/062 422
CBHO 2017/063 424
CBHO 2017/064.5 427
CBHO 2017/066.5 432
CBHO 2017/067 438
CBHO 2017/069 443
CBHO 2017/070 449
CBHO 2017/071 453
CBHO 2017/073 461
CBHO 2017/074 (zie ook 2015/176) 465
CBHO 2017/075 475
CBHO 2017/076 en CBHO 2017/076.1 479
CBHO 2017/077.5 484

CBHO 2017/079 ... 487
CBHO 2017/081 ... 489
CBHO 2017/083 en CBHO 2017/084 ... 492
CBHO 2017/085 ... 501
CBHO 2017/086 ... 514
CBHO 2017/087 ... 525
CBHO 2017/088 ... 529
CBHO 2017/091 ... 532
CBHO 2017/093 ... 535
CBHO 2017/095 ... 539
CBHO 2017/100 ... 543
CBHO 2017/102 ... 547
CBHO 2017/103.5 ... 552
CBHO 2017/105 ... 560
CBHO 2017/107 en CBHO 2017/107.1 ... 563
CBHO 2017/108 ... 567
CBHO 2017/109 ... 570
CBHO 2017/111 ... 573
CBHO 2017/114 ... 577
CBHO 2017/115.5 ... 586
CBHO 2017/116.5 ... 595
CBHO 2017/119.5 ... 604
CBHO 2017/121.5 ... 613
CBHO 2017/122 ... 622
CBHO 2017/123.5 ... 631
CBHO 2017/128 ... 640
CBHO 2017/129 ... 643
CBHO 2017/130.5 ... 645
CBHO 2017/139 ... 648
CBHO 2017/140 ... 653
CBHO 2017/149.1 ... 655
CBHO 2017/168 en CBHO 2017/168.1 ... 657
CBHO 2017/180.1 ... 661
CBHO 2017/194.1 ... 664
CBHO 2017/197.1 ... 667
CBHO 2017/198.1 ... 670
CBHO 2017/201.1 ... 674
CBHO 2017/211 CBHO 2017/211.1 ... 676

III. ARTIKELENREGISTER ... 681

IV. REGISTER INSTELLINGEN ... 685

V. TREFWOORDENREGISTER ... 686

VI. CHRONOLOGISCH REGISTER ... 700

II. Jurisprudentie

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/042.4 en CBHO 2016/222**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Van der Spoel en Drop
Datum uitspraak	:	10 mei 2017
Partijen	:	appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	dwangsom herziening instellingscollegegeld rechtsmiddelenclausule Studielink uitstel van betaling wettelijke rente
Artikelen	:	Awb: artikel 8:119 Awb: artikel 8:88, eerste lid
Uitspraak	:	Verzoek om herziening afgewezen, beroep ongegrond, verzoek om schadevergoeding afgewezen.
Hoofdoverwegingen	:	***Herzieningsverzoek*** 2.3.1. Het College stelt voorop dat het bijzondere rechtsmiddel van herziening er niet toe dient om een geschil waarin is beslist, naar aanleiding van de uitspraak opnieuw aan de rechter voor te leggen. Aan haar herzieningsverzoek heeft verzoekster ten grondslag gelegd dat verweerder een valselijk opgemaakt stuk heeft overgelegd, omdat via Studielink nooit mededelingen worden verstuurd met een bezwaarclausule. Verweerder heeft uiteengezet dat hij geen stuk uit Studielink heeft ingebracht, maar dat hij heeft aangevoerd dat verzoekster op 29 mei 2015 van het Hoofd Centrale Studentenadministratie een e- mailbericht heeft ontvangen waarin haar is medegedeeld dat zij voor de bachelor Rechtsgeleerdheid in 2015-2016 het instellingscollegegeld met een tarief van € 5.500,00 is verschuldigd. Ter zitting van het College op 13 juni 2016 heeft verweerder uitgelegd dat deze e-mail niet kon worden overgelegd, maar dat uit de gegevens van de Studentenadministratie is gebleken dat een dergelijke vorderingsmail op 29 mei 2015 naar verzoekster is verzonden. In dergelijke mailberichten wordt steeds een bezwaarclausule opgenomen. Daarnaast heeft verzoekster op 29 mei 2015 een bericht van Studielink ontvangen met de mededeling dat haar aanmelding is bevestigd. Volgens verweerder heeft verzoekster op 29 mei 2015 zodoende twee berichten ontvangen: een mededeling van Studielink en een vorderingsmail van de Studentenadministratie. Tijdens de zitting van het College zijn de termen ‘bericht Studielink’ en ‘e-mailbericht’ mogelijk door elkaar gebruikt, aldus verweerder. 2.3.2. Naar het oordeel van het College volgt uit de uitspraak waarvan herziening is verzocht duidelijk dat het bericht van 29 mei 2015 waarbij aan verzoekster te kennen is gegeven dat zij het instellingscollegegeld is verschuldigd en waaronder een bezwaarclausule is opgenomen een besluit bevat in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Verzoekster heeft, gelet op de hiervoor opgenomen toelichting van verweerder, niet aannemelijk gemaakt dat een valselijk opgemaakt stuk in de procedure is ingebracht.

Gelet op het voorgaande heeft appellante geen feit of omstandigheid naar voren gebracht als bedoeld in artikel 8:119 van de Awb.
De overige door verzoekster aangevoerde argumenten, waaronder het betoog van verzoekster ter zitting van het College van 13 maart 2017 dat zij het proces-verbaal van het verhandelde ter zitting van 13 juni 2016 niet heeft ontvangen, leiden evenmin tot het oordeel dat sprake is van feiten en omstandigheden als bedoeld in voormelde bepaling van de Awb. Verzoekster wenst met haar standpunt dat de mededeling van 29 mei 2015 geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb, de inhoud van uitspraak van het College van 23 augustus 2016 opnieuw ter beoordeling voor te leggen. Zoals onder 2.3.1. is overwogen, is het bijzondere rechtsmiddel van herziening daar niet voor bedoeld.

Het beroep in zaak nr. 2016/222
2.6.1. Zoals uit de uitspraak van 23 augustus 2016 volgt, bevat het bericht van 29 mei 2015 waarbij aan verzoekster te kennen is gegeven dat zij het instellingscollegegeld is verschuldigd en waaronder een bezwaarclausule is opgenomen een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Het College heeft in diezelfde uitspraak van 23 augustus 2016 geoordeeld dat het daartegen gerichte bezwaar van appellante door verweerder terecht niet-ontvankelijk is verklaard. In zoverre heeft verweerder dan ook terecht overwogen dat vaststaat dat appellante het instellingscollegegeld verschuldigd was.
Voor zover appellante zich heeft beklaagd over het feit dat verweerder haar wettelijke rente is verschuldigd over de te laat betaalde dwangsom, heeft verweerder zich ter zitting bereid verklaard het verschuldigde bedrag aan appellante te voldoen, zodat dienaangaande geen sprake is van een geschil tussen appellante en verweerder.

Verzoek om schadevergoeding
2.9. Nu uit het voorgaande volgt dat de beslissing van verweerder van 19 september 2016 niet onrechtmatig is, hangt het verzoek om schadevergoeding niet samen met één van de in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a tot en met d, van de Awb vermelde omstandigheden.
Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het verzoek om schadevergoeding dient te worden afgewezen.

Uitspraak op het verzoek van:

[naam], wonende te [woonplaats] verzoekster,

om herziening van de uitspraak van het College van 23 augustus 2016 in zaak nr. 2016/042

en

Uitspraak in de zaak tussen:

naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 23 augustus 2016 in zaak nr. 2016/042 heeft het College het door verzoekster ingestelde beroep tegen de beslissing van het college van bestuur van de Vrije Universiteit van 28 januari 2016 gegrond verklaard, deze beslissing vernietigd en het college van bestuur opgedragen een nieuwe beslissing te nemen binnen twaalf weken na verzending van de uitspraak.

Verzoekster heeft verzocht de uitspraak van het College te herzien (zaak 2016/042.4).

Ter uitvoering van voormelde uitspraak heeft verweerder bij beslissing van 19 september 2016 beslist dat aan appellante een dwangsom is verschuldigd ter hoogte van € 847,67. Dat is de maximale dwangsom verminderd met het door appellante verschuldigde instellingscollegegeld over de maand september 2015 en vermeerderd met de griffiekosten ter hoogte van € 46,00.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld bij het College (zaak 2016/222).

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het verzoek en het beroep ter zitting behandeld op 13 maart 2017, waar verzoekster (ook appellante), vertegenwoordigd door [Naam2], en verweerder vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, vergezeld door drs. S.A.N. Lo-Fo-Wong, beiden werkzaam bij de Vrije Universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:119, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan de bestuursrechter op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij de bestuursrechter eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

2.2. Het College heeft bij zijn uitspraak van 23 augustus 2016 het beroep van verzoekster gericht tegen de beslissing van 28 januari 2016 gegrond verklaard, die beslissing vernietigd en verweerder opgedragen een nieuwe beslissing te nemen binnen twaalf weken na verzending van de uitspraak. Het College heeft daartoe in de eerste plaats vastgesteld dat aan verzoekster op 29 mei 2015 was medegedeeld dat zij voor haar inschrijving voor de bacheloropleiding rechtsgeleerdheid voor het studiejaar 2015-2016 het instellingscollegegeld ter hoogte van € 5.500,00 verschuldigd is. Die mededeling is volgens het College een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). In die beslissing was bovendien vermeld dat daartegen bezwaar kan worden gemaakt. Verweerder heeft het niet-tijdig ingediende bezwaar van verzoekster tegen die beslissing in zoverre dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard, aldus het College.

Het College heeft daarnaast geoordeeld dat dit oordeel onverlet laat dat verweerder er ten onrechte aan voorbij is gegaan dat de reactie van 14 september 2015 op het door verzoekster op 3 september 2015 gedane verzoek om over de maand september 2015 niet meer dan € 162,58 aan collegegeld te innen en haar verder uitstel van betaling te geven totdat op dat verzoek was beslist ook een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Het bezwaar was volgens het College ook tegen die

beslissing van 14 september 2015 gericht. Om die reden valt niet in te zien waarom in de beslissing van 28 januari 2016 niet is ingegaan op de gronden die zijn aangevoerd tegen voormelde beslissing van 14 september 2015, aldus het College. Mede daarom heeft het College het beroep gegrond verklaard, de beslissing van 28 januari 2016 vernietigd en verweerder opgedragen een nieuwe beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster heeft herziening verzocht van die uitspraak van het College. Zij betoogt in dat verband dat verweerder ter zitting van het College in de procedure die heeft geleid tot de uitspraak van 23 augustus 2016 een vals stuk heeft ingebracht. In dat stuk is in de mededeling van Studielink van 29 mei 2015 onder het besluit een rechtsmiddelenclausule opgenomen, terwijl Studielink nooit mededelingen met een rechtsmiddelenclausule verzendt. Dit stuk was volgens appellante vóór de zitting niet bekend. Verweerder heeft voorafgaand aan de zitting geen stukken ingebracht, noch aan verzoekster verzonden. Nu zij evenmin ter zitting van het College is verschenen, is dat stuk zonder haar medeweten ingebracht, aldus verzoekster. Het stuk kon haar ook niet bekend zijn, omdat het valselijk is opgemaakt. Was de valsheid van het stuk bekend bij het College, dan was het College volgens verzoekster tot een andere uitspraak gekomen.

Volgens verzoekster is de mededeling van 29 mei 2015 bovendien geen beslissing, omdat deze niet door het college van bestuur is ondertekend. Voor zover de mededeling wel dient te worden gekwalificeerd als een beslissing, dan is de overschrijding van de bezwaartermijn verschoonbaar, omdat een rechtsmiddelenclausule ontbreekt, aldus verzoekster.

2.3.1. Het College stelt voorop dat het bijzondere rechtsmiddel van herziening er niet toe dient om een geschil waarin is beslist, naar aanleiding van de uitspraak opnieuw aan de rechter voor te leggen.

Aan haar herzieningsverzoek heeft verzoekster ten grondslag gelegd dat verweerder een valselijk opgemaakt stuk heeft overgelegd, omdat via Studielink nooit mededelingen worden verstuurd met een bezwaarclausule.

Verweerder heeft uiteengezet dat hij geen stuk uit Studielink heeft ingebracht, maar dat hij heeft aangevoerd dat verzoekster op 29 mei 2015 van het Hoofd Centrale Studentenadministratie een e- mailbericht heeft ontvangen waarin haar is medegedeeld dat zij voor de bachelor Rechtsgeleerdheid in 2015-2016 het instellingscollegegeld met een tarief van € 5.500,00 is verschuldigd. Ter zitting van het College op 13 juni 2016 heeft verweerder uitgelegd dat deze e-mail niet kon worden overgelegd, maar dat uit de gegevens van de Studentenadministratie is gebleken dat een dergelijke vorderingsmail op 29 mei 2015 naar verzoekster is verzonden. In dergelijke mailberichten wordt steeds een bezwaarclausule opgenomen. Daarnaast heeft verzoekster op 29 mei 2015 een bericht van Studielink ontvangen met de mededeling dat haar aanmelding is bevestigd. Volgens verweerder heeft verzoekster op 29 mei 2015 zodoende twee berichten ontvangen: een mededeling van Studielink en een vorderingsmail van de Studentenadministratie. Tijdens de zitting van het College zijn de termen ‘bericht Studielink’ en ‘e- mailbericht’ mogelijk door elkaar gebruikt, aldus verweerder.

2.3.2. Naar het oordeel van het College volgt uit de uitspraak waarvan herziening is verzocht duidelijk dat het bericht van 29 mei 2015 waarbij aan verzoekster te kennen is gegeven dat zij het instellingscollegegeld is verschuldigd en waaronder een bezwaarclausule is opgenomen een besluit bevat in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Verzoekster heeft, gelet op de hiervoor opgenomen toelichting van verweerder, niet aannemelijk gemaakt dat een valselijk opgemaakt stuk in de procedure is ingebracht.

Gelet op het voorgaande heeft appellante geen feit of omstandigheid naar voren gebracht als bedoeld in artikel 8:119 van de Awb.

De overige door verzoekster aangevoerde argumenten, waaronder het betoog van verzoekster ter zitting van het College van 13 maart 2017 dat zij het proces-verbaal van het verhandelde ter zitting van 13 juni 2016 niet heeft ontvangen, leiden evenmin tot het oordeel dat sprake is van feiten en omstandigheden als bedoeld in voormelde bepaling van de Awb. Verzoekster wenst met haar standpunt dat de mededeling van 29 mei 2015 geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb, de inhoud van uitspraak van het College van 23 augustus 2016 opnieuw ter beoordeling voor te leggen. Zoals onder 2.3.1. is overwogen, is het bijzondere rechtsmiddel van herziening daar niet voor bedoeld.

2.4. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het verzoek om herziening van de uitspraak van het College van 23 augustus 2016 in zaak nr. 2016/042 niet voor inwilliging in aanmerking komt.

Het beroep in zaak nr. 2016/222

2.5. Verweerder heeft in de bestreden beslissing overwogen dat hij een dwangsom verschuldigd is ter hoogte van € 1260,00 wegens het niet-tijdig beslissen op het bezwaar van appellante. Daarnaast heeft verweerder vastgesteld dat uit de uitspraak van het College van 23 augustus 2016 volgt dat appellante het instellingscollegegeld is verschuldigd en dat dit collegegeld over de maand september 2015 € 458,33 bedraagt. Vervolgens heeft verweerder het door appellante te betalen instellingscollegegeld verrekend met de door hem te betalen dwangsom en het restant vermeerderd met de griffiekosten van € 46,00. Verweerder heeft het aan appellante te betalen bedrag vastgesteld op € 847,67.

2.6. Appellante kan zich niet verenigen met deze beslissing. Zij betoogt dat verweerder op grond van de uitspraak van 23 augustus 2016 een nieuwe beslissing diende te nemen, waarbij hij ingaat op de door haar aangevoerde gronden. Verweerder heeft dan ook ten onrechte overwogen dat uit de uitspraak van 23 augustus 2016 definitief volgt dat zij het instellingscollegegeld verschuldigd is.

2.6.1. Zoals uit de uitspraak van 23 augustus 2016 volgt, bevat het bericht van 29 mei 2015 waarbij aan verzoekster te kennen is gegeven dat zij het instellingscollegegeld is verschuldigd en waaronder een bezwaarclausule is opgenomen een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Het College heeft in diezelfde uitspraak van 23 augustus 2016 geoordeeld dat het daartegen gerichte bezwaar van appellante door verweerder terecht niet-ontvankelijk is verklaard. In zoverre heeft verweerder dan ook terecht overwogen dat vaststaat dat appellante het instellingscollegegeld verschuldigd was.

Voor zover appellante zich heeft beklaagd over het feit dat verweerder haar wettelijke rente is verschuldigd over de te laat betaalde dwangsom, heeft verweerder zich ter zitting bereid verklaard het verschuldigde bedrag aan appellante te voldoen, zodat dienaangaande geen sprake is van een geschil tussen appellante en verweerder.

2.7. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het beroep van appellante gericht tegen de beslissing van 19 september 2016 ongegrond is.

Verzoek om schadevergoeding

2.8. Appellante stelt zich op het standpunt dat de beslissing van 19 september 2016 en het handelen van verweerder onrechtmatig is. Zij verzoekt dan ook om vergoeding van door haar geleden schade.

2.9. Ingevolge artikel 8:88, eerste lid, van de Awb is de bestuursrechter bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.

2.9. Nu uit het voorgaande volgt dat de beslissing van verweerder van 19 september 2016 niet onrechtmatig is, hangt het verzoek om schadevergoeding niet samen met één van de in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a tot en met d, van de Awb vermelde omstandigheden.

Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het verzoek om schadevergoeding dient te worden afgewezen.

2.10. Gelet op het voorgaande, zal het College het verzoek om herziening van de uitspraak van het College van 23 augustus 2016 in zaak nr. 2016/042 afwijzen, het beroep gericht tegen de beslissing van verweerder van 19 september 2016 ongegrond verklaren en het verzoek om schadevergoeding afwijzen.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. wijst het verzoek om herziening van de uitspraak van het College van 23 augustus 2016 in zaak nr. 2016/042 af;
II. verklaart het beroep gericht tegen de beslissing van 19 september 2016 ongegrond;
III. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. J. Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/082**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Daalder en Streefkerk
Datum uitspraak	:	24 januari 2017
Partijen	:	appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	aanmelding algemeen verbindend voorschrift DUO gelijktijdig inschrijving instellingscollegegeld tarief wettelijke collegegeld
Artikelen	:	Eerste Protocol bij het EVRM: artikel 1 WHW: artikel 7.45a WHW: artikel 7.46 Awb: artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Anders dan appellante meent is zij in (een deel van) de maanden juli en augustus 2015 niet gelijktijdig ingeschreven geweest voor twee masteropleidingen. Weliswaar heeft appellante zich in juli 2015 voor de tweede masteropleiding aangemeld op een moment dat zij de eerste masteropleiding nog niet had afgerond, maar een aanmelding is geen inschrijving. Aanmelding is de actie die de aankomende student verricht, inschrijving geschiedt door de desbetreffende onderwijsinstelling. De inschrijving voor de masteropleiding Bedrijfsrecht aan de EUR is conform het verzoek van appellante en met inachtneming van de voor inschrijving geldende regels met ingang van 1 september 2015 tot stand gekomen. Op dat moment had appellante haar eerste masteropleiding reeds afgerond. Daarmee staat vast dat aan appellante terecht het instellingscollegegeld in rekening is gebracht. Overigens heeft verweerder aangegeven dat inschrijving voor deze masteropleiding altijd maar een keer per jaar mogelijk is. Appellante heeft zich nog beroepen op informatie die zij van de DUO heeft ontvangen. Hoewel vooropgesteld moet worden dat verweerder aan informatie die de DUO aan studenten verstrekt in het algemeen niet gebonden is, moet in dit geval worden vastgesteld dat zij aan deze informatie ook geen rechten kon ontlenen, omdat die informatie juist was, maar, zoals blijkt uit wat hiervoor is overwogen, op een andere situatie betrekking had dan die waarin appellante zich bevond. 2.5. Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, is een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen

die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.
2.5.1. Blijkens de door verweerder ter zitting van het College gegeven toelichting heeft verweerder bij de vaststelling van het tarief aansluiting gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student. Voorts heeft verweerder toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de rijksbijdrage tot stand is gekomen en dat er verband met de onderwijskosten is. In het licht van deze motivering en hetgeen in 2.5 is overwogen, biedt het betoog van appellante geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd en dat toepassing van het tarief om die reden kennelijk onredelijk is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 augustus 2015 heeft het Centraal Bureau Inschrijving van de Erasmusuniversiteit Rotterdam aan appellante meegedeeld dat zij haar tweede masteropleiding start na afronding van de eerste master en dat zij voor haar tweede master het instellingscollegegeld verschuldigd is.

Tegen deze beslissing heeft appellante op 8 november 2015 bezwaar gemaakt.

Bij beslissing van 23 maart 2016 heeft verweerder het bezwaar onder verwijzing naar het aan hem uitgebrachte advies van de Adviescommissie voor de Bezwaarschriften ongegrond verklaard.

Op 2 mei 2016 is namens appellante tegen deze beslissing bij het College beroep ingesteld.

Op 12 juli 2016 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep behandeld op 9 november 2016. Appellante is verschenen, bijgestaan door mr. J.P. Sanchez Montoto. Verweerder werd vertegenwoordigd door drs. L.I.M. Jillissen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor één bachelor- of één masteropleiding indien hij of zij niet eerder een bachelor- of mastergraad heeft behaald. Deze voorwaarde geldt niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt. Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de WHW is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, als bedoeld in artikel 7.45a, het instellingscollegegeld verschuldigd.

Ingevolge artikel 7.46, tweede lid, van de WHW wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld.

2.2. Appellante heeft op 11 juli 2015 een masteropleiding Strafrecht aan de Universiteit van Amsterdam afgerond. Op 1 september 2015 is zij gestart met een opleiding Bedrijfsrecht aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. Voor deze laatste opleiding heeft zij zich op 2 juli 2015 aangemeld. Aan appellante is voor de opleiding Bedrijfsrecht het instellingscollegegeld in rekening gebracht.

2.3. Appellante betoogt dat aan haar niet het instellingscollegegeld in rekening had mogen worden gebracht, maar dat zij het (aanzienlijk lagere) wettelijke collegegeld verschuldigd is. Zij heeft zich op het standpunt gesteld dat zij gelijktijdig voor twee masteropleidingen was ingeschreven, zodat er ten onrechte van is uitgegaan dat inschrijving voor de masteropleiding Bedrijfsrecht pas had plaatsgevonden na afronding van de masteropleiding Strafrecht. In dit verband heeft appellante gewezen op informatie die zij van de Dienst Uitvoering Onderwijs heeft ontvangen.

Appellante betoogt voorts dat het instellingscollegegeld te hoog is vastgesteld, omdat het de werkelijke kosten van het desbetreffende onderwijs overtreft, althans dat niet is onderbouwd dat dat niet het geval is. Door de excessieve hoogte van het instellingscollegegeld is het vastgestelde bedrag in strijd met het recht van toegang tot het onderwijs, dan wel met het eigendomsrecht in de zin van artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM, aldus appellante.

2.4. Anders dan appellante meent is zij in (een deel van) de maanden juli en augustus 2015 niet gelijktijdig ingeschreven geweest voor twee masteropleidingen. Weliswaar heeft appellante zich in juli 2015 voor de tweede masteropleiding aangemeld op een moment dat zij de eerste masteropleiding nog niet had afgerond, maar een aanmelding is geen inschrijving. Aanmelding is de actie die de aankomende student verricht, inschrijving geschiedt door de desbetreffende onderwijsinstelling. De inschrijving voor de masteropleiding Bedrijfsrecht aan de EUR is conform het verzoek van appellante en met inachtneming van de voor inschrijving geldende regels met ingang van 1 september 2015 tot stand gekomen. Op dat moment had appellante haar eerste masteropleiding reeds afgerond. Daarmee staat vast dat aan appellante terecht het instellingscollegegeld in rekening is gebracht. Overigens heeft verweerder aangegeven dat inschrijving voor deze masteropleiding altijd maar een keer per jaar mogelijk is. Appellante heeft zich nog beroepen op informatie die zij van de DUO heeft ontvangen. Hoewel vooropgesteld moet worden dat verweerder aan informatie die de DUO aan studenten verstrekt in het algemeen niet gebonden is, moet in dit geval worden vastgesteld dat zij aan deze informatie ook geen rechten kon ontlenen, omdat die informatie juist was, maar, zoals blijkt uit wat hiervoor is overwogen, op een andere situatie betrekking had dan die waarin appellante zich bevond.

2.5. Een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW vastgestelde regeling, waarvan de krachtens artikel 7.46, tweede lid, door dat bestuur vastgestelde hoogte van het instellingscollegegeld deel uitmaakt, is een algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

2.5.1. Blijkens de door verweerder ter zitting van het College gegeven toelichting heeft verweerder bij de vaststelling van het tarief aansluiting gezocht bij de rijksbijdrage voor een bekostigde student. Voorts heeft verweerder toegelicht op welke wijze de door hem gemaakte berekening van de rijksbijdrage tot stand is gekomen en dat er verband met de onderwijskosten is. In het licht van deze motivering en hetgeen in 2.5 is

overwogen, biedt het betoog van appellante geen grond voor het oordeel dat verweerder de totstandkoming van het tarief ondeugdelijk heeft gemotiveerd en dat toepassing van het tarief om die reden kennelijk onredelijk is.

2.6. Uit wat hiervoor is overwogen volgt dat de betogen van appellante niet slagen. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/087**
Rechter(s)	:	mrs. Van der Spoel, Verheij en Streefkerk
Datum uitspraak	:	4 januari 2017
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	actuele kennis geldigheidsduur getuigschrift goede procesorde hersteltraject marginale studievoortgang minnelijke schikking onredelijk persoonlijke omstandigheden propedeutisch examen propedeutische fase rechtsgevolgen studieperspectief studieresultaten verlenging geldigheidsduur voorwaardelijke verlenging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8, derde lid WHW: artikel 7.9, tweede lid WHW: artikel 7.10, tweede lid WHW: artikel 7.11, tweede lid WHW: artikel 7.13 WHW: artikel 7.61, derde lid Awb: artikel 8:72, derde lid, onder a OER Politicologie 2008-2009: artikel 5.8 OER Politicologie 2011-2012: artikel 5.8
Uitspraak	:	gegrond/rechtsgevolgen deels in stand
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Wat betreft het betoog dat de examencommissie haar verweerschrift onredelijk laat heeft ingediend, stelt het College vast dat appellante in de gelegenheid is gesteld om na de hoorzitting schriftelijk op dat verweerschrift te reageren. Onder die omstandigheden komt de bestreden beslissing niet voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met de goede procesorde. Niettemin slaagt het betoog van appellante voor zover zij aanvoert dat de examencommissie niet heeft voldaan aan haar in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Het beroepschrift van appellante is door verweerder bij e-mail van 8 januari 2016 in handen gesteld van de examencommissie. Daarbij heeft verweerder de examencommissie uitgenodigd om in overleg met appellante na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, zoals artikel 7.61, derde lid, van de WHW vereist. Vervolgens heeft de examencommissie bij brief van 4 februari 2016 aan verweerder een verweerschrift gezonden waarin zij te kennen heeft gegeven dat is nagegaan of het zinvol is met de student te overleggen of een minnelijke schikking mogelijk is, maar dat zij daartoe wegens het ontbreken van legitieme gronden dan wel nieuwe informatie in het beroepschrift van appellante geen aanleiding ziet. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie de uitspraken van 16 januari 2016 in zaak nr. 2015/204 en 30 januari 2013 in zaken nrs. 2012/258 en 2013/004.1; www.cbho.nl), is de examencommissie echter

gehouden om in overleg met betrokkene na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is. Nu de examencommissie dit heeft nagelaten en dit valt te kwalificeren als een ernstig gebrek, komt de bestreden beslissing reeds om die reden voor vernietiging in aanmerking.
Het College ziet op grond van artikel 8:72, derde lid, onder a, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) aanleiding de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing in stand te laten, maar slechts voor zover die beslissing ziet op de weigering de geldigheidsduur van de tentamens te verlengen die geen deel uitmaken van het propedeutisch examen. […]
De bestreden beslissing voor zover deze ziet op de afwijzing van het verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van de tentamens niet-behorend tot het propedeutisch examen
2.5.1. Zoals het College eerder heeft overwogen in de uitspraak van 5 november 2013 in zaak nr. 2013/085 (www.cbho.nl), heeft de wetgever wat betreft de geldigheidsduur van studieresultaten, gelet op het bepaalde in artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW, het aan het instellingbestuur gelaten de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens te bepalen. Het instellingsbestuur mag in dat verband geldigheidsduur beperkende maatregelen hanteren en hieraan argumenten als marginale studievoortgang, onvoldoende studieperspectief en het waarborgen van voldoende actuele kennis bij afronding van de opleiding ten grondslag leggen (zie onder meer de uitspraken van 24 oktober 2016 in zaak 2016/102.5, 20 november 2013 in zaak nr. 2013/114, 24 april 2014 in zaak nr. 2013/218 en 3 juni 2014 in zaak nr. 2014/011; www.cbho.nl). De WHW, waaronder in het bijzonder artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, sluit dit niet uit. Het College kan slechts beoordelen of de gehanteerde vervaltermijnen leiden tot een zodanige onredelijke uitkomst dat die in zoverre buiten toepassing moet blijven.
2.5.2. Appellante is in het studiejaar 2008-2009 begonnen met de opleiding Politicologie. Gelet op het overgangsrecht opgenomen in artikel 5.8, tweede lid, van de OER 2011-2012, het jaar waarin de geldigheidsduur voor tentamens wijzigde, zijn in de situatie van appellante de termijnen genoemd in artikel 5.8, eerste lid, van de OER 2008-2009 van toepassing. Ter zitting van het College heeft verweerder te kennen gegeven dat, gelet op het behalen van de propedeutische fase in 2012, de geldigheidsduur voor alle tentamens behorende tot het bachelorprogramma zes jaar bedraagt en dat de geldigheid van de behaalde tentamens behorend tot het bachelorprogramma in het geval van appellante in september 2014 is vervallen op grond van voormelde bepaling van de OER 2008-2009. Daarvoor is volgens verweerder redengevend dat appellante de bachelor niet heeft afgerond binnen een termijn van zes jaar.
Zoals uit overweging 2.5.1 volgt, zal het College beoordelen of de gehanteerde termijn van zes jaar wat betreft de tentamens niet-behorend tot het propedeutisch examen, in het geval van appellante leidt tot een zodanige onredelijke uitkomst, dat deze in zoverre buiten toepassing moet blijven en dat verweerder zich daarom ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie het verzoek van appellante om verlenging van de geldigheidsduur op goede gronden heeft afgewezen.

2.5.3. Hoewel appellante, gelet op het standpunt van verweerder hierover ter zitting van het College, terecht opwerpt dat de geldigheidsduur van de behaalde tentamens ten tijde van de beslissing van 13 augustus 2013 van de examencommissie nog niet was verstreken, leidt dit betoog niet tot het oordeel dat de examencommissie haar verzoek om verlenging van de geldigheid van de door haar behaalde tentamens voor zover dit verzoek zag op de tentamens niet-behorend tot het propedeutisch examen, reeds om die reden diende in te willigen. Nog afgezien van het feit dat deze beslissing van 13 augustus 2013 niet ter beoordeling voorligt, zijn de behaalde tentamenresultaten in ieder geval vervallen in september 2014 en heeft de examencommissie de geldigheid bij ambtshalve en ten gunste van appellante genomen beslissing van 4 november 2014 nogmaals voorwaardelijk verlengd tot en met de herkansing van het vak 'Onderzoeksmethoden' op 24 maart 2015. De stelling van appellante dat zij deze laatste beslissing van 4 november 2014 niet heeft ontvangen, wat van de juistheid van die stelling ook zij, leidt evenmin tot het oordeel dat de examencommissie haar verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van in elk geval de tentamens niet-behorend tot het propedeutisch examen om die reden had moeten inwilligen. In de beslissing van 13 augustus 2013 heeft de examencommissie uitdrukkelijk vermeld dat zij de geldigheidsduur van de resultaten zal verlengen tot en met de herkansingen in het eerste semester van studiejaar 2013-2014 en dat zij daarna opnieuw de stand van zaken zou bezien met het oog op een eventuele verdere verlenging. Daarop heeft de examencommissie de beslissing van 4 november 2014 genomen. Appellante heeft zich echter pas, zo volgt uit de gedingstukken, bij brief van 23 november 2015, ruim twee jaar na de beslissing van 13 augustus 2013 tot de examencommissie gewend met het verzoek om een verdere verlenging, nadat zij bij beslissing van 20 oktober 2015 het bericht had ontvangen dat de geldigheid van de tentamenresultaten was vervallen.
In de door appellante opgeworpen persoonlijke omstandigheden heeft verweerder, naar het oordeel van het College, evenmin aanleiding hoeven zien de beslissing van de examencommissie te vernietigen daar waar het gaat om verlenging van de geldigheid van de tentamens niet-behorend tot het propedeutisch examen. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat per jaar is beoordeeld in hoeverre een verlenging van de geldigheidsduur van de door appellante behaalde tentamenresultaten in de rede lag. In de situatie van appellante speelden weliswaar persoonlijke omstandigheden, maar die omstandigheden deden zich voor na het vervallen van die resultaten. Daarbij is voorts van belang dat verweerder ter zitting van het College heeft benadrukt dat aan de beslissing van de examencommissie om het verzoek af te wijzen mede ten grondslag ligt dat appellante per studiejaar minder dan de helft van het maximaal per jaar te behalen studiepunten heeft behaald en dat het daarom niet voor de hand ligt dat zij haar bachelor binnen afzienbare termijn zal afronden.
De bestreden beslissing voor zover deze ziet op de afwijzing van het verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van de tentamens behorend tot het propedeutisch examen
2.5.4. Het College ziet geen aanleiding de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing van verweerder in stand te laten voor zover deze

ziet op de afwijzing van het verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van de tentamens behorend tot het propedeutisch examen.
Ter zitting van het College heeft verweerder daarover gesteld dat de geldigheid van het propedeutisch examen niet is vervallen. Dat examen is afgelegd en de in dat verband behaalde tentamens zijn onderdeel geworden van het bachelorprogramma. Het vervallen van de geldigheid van de tentamens heeft, aldus verweerder ter zitting van het College, tot gevolg dat de resultaten van die tentamens waaronder de tentamens afgelegd voor het propedeutisch examen, niet worden betrokken bij de beoordeling of aan de vereisten voor het bachelordiploma is voldaan.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder in de situatie van appellante wat betreft de tentamens behorend tot het propedeutisch examen, evenwel ten onrechte artikel 5.8, eerste lid, van de OER 2008-2009 tegengeworpen. Op grond van artikel 7.9, tweede lid, van de WHW heeft appellante het propedeutisch examen afgelegd met het behalen van de tot dat propedeutisch examen behorende tentamens. Dat op enig moment de geldigheid van die tentamens vervalt, heeft tot gevolg dat, zoals appellante terecht aanvoert, het behaalde examen in wezen zijn betekenis heeft verloren. Het propedeutisch examen bestond in het geval van appellante immers uit de som van de behaalde tentamens behorend tot het propedeutische examen. Naar appellante onweersproken ter zitting heeft verklaard, heeft zij ter afronding van dat propedeutisch examen ook een getuigschrift ontvangen als bedoeld in artikel 7.11, tweede lid, van de WHW, hetgeen met zich brengt dat de onderdelen van dat examen, te weten de behaalde tentamens, ook op dat getuigschrift zijn vermeld. Gelet hierop staat vast dat appellante het examen heeft behaald en dat zij ervan uit mocht gaan dat ook de onderdelen behorend tot dat examen hun geldigheid niet zouden verliezen.
Onder de gegeven feiten en omstandigheden, heeft verweerder zich naar het oordeel van het College ten onrechte op het standpunt gesteld dat de gehanteerde vervaltermijn in het geval van appellante voor zover het betreft de door haar behaalde onderdelen van het propedeutisch examen niet tot een zodanige onredelijke uitkomst leidt dat die vervaltermijn niet aan haar zou mogen worden tegengeworpen. Verweerder had de desbetreffende bepaling uit de OER 2008-2009 in de situatie van appellante dan ook in zoverre buiten toepassing moeten laten, nu het systeem van de WHW zich tegen die toepassing verzet. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 december 2015 heeft de examencommissie Bachelor Politicologie (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellante om verlenging van de geldigheidsduur van de door haar met goed gevolg afgelegde tentamens van het bachelorprogramma afgewezen.

Bij beslissing van 30 maart 2016 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 4 augustus 2016, waar appellante, bijgestaan door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, vergezeld door dr. S.L. de Lange en drs. M.G. Koelewijn, allen werkzaam bij de Universiteit van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), zendt het college van beroep voor de examens, alvorens het beroep in behandeling te nemen, het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. Het desbetreffende orgaan deelt binnen drie weken aan het college van beroep, onder overlegging van de daarop betrekking hebbende stukken, mede tot welke uitkomst het beraad heeft geleid. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het college in behandeling genomen.

Ingevolge artikel 7.8, derde lid, van de WHW is aan de propedeutische fase, voorzover in de onderwijs- en examenregeling niet anders is bepaald, een propedeutisch examen verbonden.

Ingevolge artikel 7.10, tweede lid, voor zover hier van belang, is, indien de tentamens van de tot een opleiding of propedeutische fase van een bacheloropleiding behorende onderwijseenheden met goed gevolg zijn afgelegd, het examen afgelegd.

Ingevolge artikel 7.11, tweede lid, aanhef en onder b, wordt ten bewijze dat het examen met goed gevolg is afgelegd, door de examencommissie een getuigschrift uitgereikt, nadat het instellingsbestuur heeft verklaard dat aan de procedurele eisen voor de afgifte is voldaan. Per opleiding wordt één getuigschrift uitgereikt. Op het getuigschrift van het met goed gevolg afgelegde examen worden relevante gegevens vermeld, waaronder in ieder geval welke onderdelen het examen omvatte.

Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.

Ingevolge artikel 7.13, het tweede lid, aanhef, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet ter zake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Ingevolge de aanhef en onder k, wordt daaronder ten minste begrepen, waar nodig, de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur te verlengen.

Ingevolge artikel 5.8, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling Bacheloropleiding Politicologie 2008-2009 (hierna: de OER 2008-2009) bedraagt voor voltijdsstudenten de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens 3 jaar voor tentamens van de propedeutische fase. Op voorwaarde dat de propedeuse binnen 3 jaar is behaald, bedraagt de geldigheidsduur voor alle tentamens

behorende tot het bachelorprogramma 6 jaar. Indien de propedeuse niet binnen 3 jaar is behaald, vervallen alle behaalde tentamenresultaten van de bachelor.

Ingevolge het tweede lid gaan de in artikel 5.8, eerste lid, vermelde termijnen in voor studenten die zich in 2008-2009 voor het eerst voor de opleiding inschrijven; gerekend vanaf de startdatum van de opleiding.

Ingevolge het derde lid heeft de examencommissie de bevoegdheid in individuele gevallen de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens voor een door haar vast te stellen termijn te verlengen.

Ingevolge artikel 5.8, eerste lid, van de Bachelor OER Politicologie 2011-2012 (hierna: de OER 2011-2012), bedraagt voor voltijdsstudenten de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens 2 jaar voor tentamens van de propedeutische fase. Op voorwaarde dat de propedeuse binnen 2 jaar is behaald, bedraagt de geldigheidsduur voor alle tentamens 5 jaar. Indien de propedeuse niet binnen 2 jaar is behaald, vervallen alle behaalde tentamenresultaten van de bachelor.

Ingevolge het tweede lid gelden voor studenten die zich eerder hebben ingeschreven de termijnen die zijn genoemd in de OER van het jaar waarop zij zich voor het eerst voor de opleiding hebben ingeschreven.

2.2. Bij beslissing van 13 augustus 2013 heeft de examencommissie appellante medegedeeld dat de geldigheid van de resultaten van de door haar behaalde tentamens in de bachelor is verlengd tot en met de herkansingen van de vakken in het eerste semester van het studiejaar 2013-2014.

Bij beslissing van 4 november 2014 heeft de examencommissie appellante medegedeeld dat de geldigheid van de resultaten van de door haar behaalde tentamens in de bachelor voorwaardelijk wordt verlengd tot en met de herkansing van het vak ‘Onderzoeksmethoden’ op 24 maart 2015. Mocht het vak in dat jaar niet worden behaald, vervallen de resultaten van de door appellante in de bachelor behaalde tentamens alsnog, aldus de examencommissie.
De examencommissie heeft appellante vervolgens bij beslissing van 20 oktober 2015 gemeld dat zij niet aan de in voormelde beslissing van 4 november 2014 gestelde voorwaarde heeft voldaan en dat om die reden de studieresultaten van de behaalde tentamens in de bachelor zijn vervallen.

Bij brief van 23 november 2015 heeft appellante te kennen gegeven de beslissing van 4 november 2014 niet te hebben ontvangen. Zij heeft verzocht haar alsnog een verlenging van de geldigheid van de behaalde tentamens te gunnen.

Dat verzoek om verlenging heeft de examencommissie bij beslissing van 7 december 2015 afgewezen.

2.3. Verweerder heeft de beslissing van 7 december 2015 bij de bestreden beslissing van 30 maart 2016 gehandhaafd. Verweerder heeft vastgesteld dat tot tweemaal toe de geldigheidsduur van de door appellante behaalde studieresultaten is verlengd. Verder heeft verweerder het standpunt van de examencommissie dat verlenging van de geldigheidsduur niet meer aan de orde kan zijn, niet onredelijk geacht. Appellante is reeds sinds 2008 met haar studie Politicologie bezig en zij heeft in al die tijd de bachelorfase niet kunnen afronden. De examencommissie heeft voldoende rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellante, aldus verweerder. Daarbij heeft de examencommissie verder terecht betrokken het antwoord op de vraag of appellante in staat zal zijn binnen afzienbare termijn de bachelorfase af te ronden, aldus verweerder.

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met deze beslissing. Zij betoogt daartoe in de eerste plaats dat het verweerschrift van de examencommissie onredelijk laat is ingediend, als gevolg waarvan zij werd overdonderd. Daarnaast betoogt zij dat verweerder niet aan zijn in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde plicht heeft voldaan om in overleg na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil tot de mogelijkheden behoorde. Volgens de examencommissie werd immers geen aanleiding gezien voor overleg met appellante wegens het ontbreken van legitieme gronden of nieuwe informatie.

2.4.1. Wat betreft het betoog dat de examencommissie haar verweerschrift onredelijk laat heeft ingediend, stelt het College vast dat appellante in de gelegenheid is gesteld om na de hoorzitting schriftelijk op dat verweerschrift te reageren. Onder die omstandigheden komt de bestreden beslissing niet voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met de goede procesorde.

Niettemin slaagt het betoog van appellante voor zover zij aanvoert dat de examencommissie niet heeft voldaan aan haar in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Het beroepschrift van appellante is door verweerder bij e-mail van 8 januari 2016 in handen gesteld van de examencommissie. Daarbij heeft verweerder de examencommissie uitgenodigd om in overleg met appellante na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, zoals artikel 7.61, derde lid, van de WHW vereist. Vervolgens heeft de examencommissie bij brief van 4 februari 2016 aan verweerder een verweerschrift gezonden waarin zij te kennen heeft gegeven dat is nagegaan of het zinvol is met de student te overleggen of een minnelijke schikking mogelijk is, maar dat zij daartoe wegens het ontbreken van legitieme gronden dan wel nieuwe informatie in het beroepschrift van appellante geen aanleiding ziet.

Zoals het College eerder heeft overwogen (zie de uitspraken van 16 januari 2016 in zaak nr. 2015/204 en 30 januari 2013 in zaken nrs. 2012/258 en 2013/004.1; www.cbho.nl), is de examencommissie echter gehouden om in overleg met betrokkene na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is. Nu de examencommissie dit heeft nagelaten en dit valt te kwalificeren als een ernstig gebrek, komt de bestreden beslissing reeds om die reden voor vernietiging in aanmerking.

Het College ziet op grond van artikel 8:72, derde lid, onder a, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) aanleiding de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing in stand te laten, maar slechts voor zover die beslissing ziet op de weigering de geldigheidsduur van de tentamens te verlengen die geen deel uitmaken van het propedeutisch examen. Het overweegt daartoe als volgt.

2.5. Appellante voert aan dat de door haar na 1 september 2015 behaalde resultaten ook lijken te zijn vervallen. Zo is één behaald onderdeel met een waardering van 6 studiepunten niet opgenomen op het cijferoverzicht. Daarnaast is het door appellante ingeleverde werk voor het vak ‘Onderzoeksmethoden’ in het geheel niet nagekeken.

Ook voert appellante aan dat haar tentamenresultaten ten tijde van de beslissing van 13 augustus 2013 gelet op de in artikel 5.8, eerste lid, van de OER 2008-2009 opgenomen geldigheidstermijn van zes jaar nog niet waren vervallen. Bij de voormelde beslissing is de geldigheidsduur van de behaalde tentamens in feite beperkt. Wat de beslissing van 4 november 2014 betreft, is de examencommissie ten onrechte voorbijgegaan aan het feit dat zij die ‘spontane’ beslissing niet heeft ontvangen. Zij was dan ook niet op de hoogte van de in die beslissing neergelegde voorwaarde van het behalen van het vak ‘Onderzoeksmethoden’. Was zij van die voorwaarde op de hoogte geweest, dan zou zij zich uiteraard geheel hebben gericht op het behalen van dat vak, aldus appellante.

Appellante betoogt dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie geen dan wel onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Het had voor de hand gelegen dat appellante na de periode in 2013 waarin de bijzondere omstandigheden zich voordeden een hersteltraject te bieden en haar te begeleiden. Anders dan de examencommissie stelt, is zij wel degelijk in staat de bachelor binnen afzienbare termijn af te ronden, aldus appellante.

Tot slot voert zij aan dat de opleiding toen zij de propedeutische fase afrondde nog een propedeutisch examen kende en dat haar van het behalen daarvan ook een getuigschrift is uitgereikt. In dat verband heeft de examencommissie weliswaar laten weten dat het door haar behaalde propedeutisch examen nog steeds geldig is, maar dat het niet zal worden betrokken bij de beoordeling of aan de vereisten voor het bachelorexamen is voldaan. Het propedeutisch examen heeft hierdoor al zijn waarde verloren, aldus appellante. Volgens appellante voorziet de WHW echter niet in het laten vervallen van examens. Voor zover de OER ziet op het verval van de geldigheid van examens is deze volgens appellante onverbindend. De bestreden beslissing komt voor vernietiging in aanmerking, aldus appellante.

De bestreden beslissing voor zover deze ziet op de afwijzing van het verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van de tentamens niet-behorend tot het propedeutisch examen

2.5.1. Zoals het College eerder heeft overwogen in de uitspraak van 5 november 2013 in zaak nr. 2013/085 (www.cbho.nl), heeft de wetgever wat betreft de geldigheidsduur van studieresultaten, gelet op het bepaalde in artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW, het aan het instellingbestuur gelaten de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens te bepalen. Het instellingsbestuur mag in dat verband geldigheidsduur beperkende maatregelen hanteren en hieraan argumenten als marginale studievoortgang, onvoldoende studieperspectief en het waarborgen van voldoende actuele kennis bij afronding van de opleiding ten grondslag leggen (zie onder meer de uitspraken van 24 oktober 2016 in zaak 2016/102.5, 20 november 2013 in zaak nr. 2013/114, 24 april 2014 in zaak nr. 2013/218 en 3 juni 2014 in zaak nr. 2014/011; www.cbho.nl). De WHW, waaronder in het bijzonder artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, sluit dit niet uit. Het College kan slechts beoordelen of de gehanteerde vervaltermijnen leiden tot een zodanige onredelijke uitkomst dat die in zoverre buiten toepassing moet blijven.

2.5.2. Appellante is in het studiejaar 2008-2009 begonnen met de opleiding Politicologie. Gelet op het overgangsrecht opgenomen in artikel 5.8, tweede lid, van de OER 2011-2012, het jaar waarin de geldigheidsduur voor tentamens wijzigde, zijn in de situatie van appellante de termijnen genoemd in artikel 5.8, eerste lid, van de OER 2008-2009 van toepassing. Ter zitting van het College heeft verweerder te kennen gegeven dat, gelet op het behalen van de propedeutische fase in 2012, de geldigheidsduur voor alle tentamens behorende tot het bachelorprogramma zes jaar bedraagt en dat de geldigheid van de behaalde tentamens behorend tot het bachelorprogramma in het geval van appellante in september 2014 is vervallen op grond van voormelde bepaling van de OER 2008-2009. Daarvoor is volgens verweerder redengevend dat appellante de bachelor niet heeft afgerond binnen een termijn van zes jaar.

Zoals uit overweging 2.5.1 volgt, zal het College beoordelen of de gehanteerde termijn van zes jaar wat betreft de tentamens niet-behorend tot het propedeutisch examen, in het geval van appellante leidt tot een zodanige onredelijke uitkomst, dat deze in zoverre buiten toepassing moet blijven en dat verweerder zich daarom ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie het verzoek van appellante om verlenging van de geldigheidsduur op goede gronden heeft afgewezen.

2.5.3. Hoewel appellante, gelet op het standpunt van verweerder hierover ter zitting van het College, terecht opwerpt dat de geldigheidsduur van de behaalde tentamens ten tijde van de beslissing van 13 augustus 2013 van de examencommissie nog niet was verstreken, leidt dit betoog niet tot het oordeel dat de examencommissie haar verzoek om verlenging van de geldigheid van de door haar behaalde tentamens voor zover dit verzoek zag op de tentamens niet-behorend tot het propedeutisch examen, reeds om die reden diende in te willigen. Nog afgezien van het feit dat deze beslissing van 13 augustus 2013 niet ter beoordeling voorligt, zijn de behaalde tentamenresultaten in ieder geval vervallen in september 2014 en heeft de examencommissie de geldigheid bij ambtshalve en ten gunste van appellante genomen beslissing van 4 november 2014 nogmaals voorwaardelijk verlengd tot en met de herkansing van het vak ‘Onderzoeksmethoden’ op 24 maart 2015. De stelling van appellante dat zij deze laatste beslissing van 4 november 2014 niet heeft ontvangen, wat van de juistheid van die stelling ook zij, leidt evenmin tot het oordeel dat de examencommissie haar verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van in elk geval de tentamens niet-behorend tot het propedeutisch examen om die reden had moeten inwilligen. In de beslissing van 13 augustus 2013 heeft de examencommissie uitdrukkelijk vermeld dat zij de geldigheidsduur van de resultaten zal verlengen tot en met de herkansingen in het eerste semester van studiejaar 2013-2014 en dat zij daarna opnieuw de stand van zaken zou bezien met het oog op een eventuele verdere verlenging. Daarop heeft de examencommissie de beslissing van 4 november 2014 genomen. Appellante heeft zich echter pas, zo volgt uit de gedingstukken, bij brief van 23 november 2015, ruim twee jaar na de beslissing van 13 augustus 2013 tot de examencommissie gewend met het verzoek om een verdere verlenging, nadat zij bij beslissing van 20 oktober 2015 het bericht had ontvangen dat de geldigheid van de tentamenresultaten was vervallen.

In de door appellante opgeworpen persoonlijke omstandigheden heeft verweerder, naar het oordeel van het College, evenmin aanleiding hoeven zien de beslissing van de examencommissie te vernietigen daar waar het gaat om verlenging van de geldigheid van de tentamens niet-behorend tot het propedeutisch examen. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat per jaar is beoordeeld in hoeverre een verlenging van de geldigheidsduur van de door appellante behaalde tentamenresultaten in de rede lag. In de situatie van appellante speelden weliswaar persoonlijke omstandigheden, maar die omstandigheden deden zich voor na het vervallen van die resultaten. Daarbij is voorts van belang dat verweerder ter zitting van het College heeft benadrukt dat aan de beslissing van de examencommissie om het verzoek af te wijzen mede ten grondslag ligt dat appellante per studiejaar minder dan de helft van het maximaal per jaar te behalen studiepunten heeft behaald en dat het daarom niet voor de hand ligt dat zij haar bachelor binnen afzienbare termijn zal afronden.

De bestreden beslissing voor zover deze ziet op de afwijzing van het verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van de tentamens behorend tot het propedeutisch examen

2.5.4. Het College ziet geen aanleiding de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing van verweerder in stand te laten voor zover deze ziet op de afwijzing van het verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van de tentamens behorend tot het propedeutisch examen.

Ter zitting van het College heeft verweerder daarover gesteld dat de geldigheid van het propedeutisch examen niet is vervallen. Dat examen is afgelegd en de in dat verband behaalde tentamens zijn onderdeel geworden van het bachelorprogramma. Het vervallen van de geldigheid van de tentamens heeft, aldus verweerder ter zitting van het College, tot gevolg dat de resultaten van die tentamens waaronder de tentamens afgelegd voor het propedeutisch examen, niet worden betrokken bij de beoordeling of aan de vereisten voor het bachelordiploma is voldaan.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder in de situatie van appellante wat betreft de tentamens behorend tot het propedeutisch examen, evenwel ten onrechte artikel 5.8, eerste lid, van de OER 2008-2009 tegengeworpen. Op grond van artikel 7.9, tweede lid, van de WHW heeft appellante het propedeutisch examen afgelegd met het behalen van de tot dat propedeutisch examen behorende tentamens. Dat op enig moment de geldigheid van die tentamens vervalt, heeft tot gevolg dat, zoals appellante terecht aanvoert, het behaalde examen in wezen zijn betekenis heeft verloren. Het propedeutisch examen bestond in het geval van appellante immers uit de som van de behaalde tentamens behorend tot het propedeutische examen. Naar appellante onweersproken ter zitting heeft verklaard, heeft zij ter afronding van dat propedeutisch examen ook een getuigschrift ontvangen als bedoeld in artikel 7.11, tweede lid, van de WHW, hetgeen met zich brengt dat de onderdelen van dat examen, te weten de behaalde tentamens, ook op dat getuigschrift zijn vermeld. Gelet hierop staat vast dat appellante het examen heeft behaald en dat zij ervan uit mocht gaan dat ook de onderdelen behorend tot dat examen hun geldigheid niet zouden verliezen.

Onder de gegeven feiten en omstandigheden, heeft verweerder zich naar het oordeel van het College ten onrechte op het standpunt gesteld dat de gehanteerde vervaltermijn in het geval van appellante voor zover het betreft de door haar behaalde onderdelen van het propedeutisch examen niet tot een zodanige onredelijke uitkomst leidt dat die vervaltermijn niet aan haar zou mogen worden tegengeworpen.

Verweerder had de desbetreffende bepaling uit de OER 2008-2009 in de situatie van appellante dan ook in zoverre buiten toepassing moeten laten, nu het systeem van de WHW zich tegen die toepassing verzet.

Het betoog slaagt.

2.6. Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens miskenning van artikel 7.61, derde lid, van de WHW. Het College zal de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing in stand te laten voor zover deze ziet op de weigering van het verzoek om de geldigheidsduur van de tentamens, niet-behorend tot het propedeutisch examen, te verlengen. Voor het overige, te weten voor zover de bestreden beslissing ziet op de afwijzing van het verzoek de geldigheidsduur van de tentamens behorend tot het propedeutisch examen te verlengen, bestaat daarvoor geen plaats. Het College ziet wel aanleiding de beslissing van de examencommissie van 7 december 2015 te vernietigen voor zover deze

ziet op de tentamens behorend tot het propedeutisch examen. Nu de examencommissie, naar het oordeel van het College, artikel 5.8, eerste lid, van de OER 2008-2009 in zoverre ten onrechte aan appellante heeft tegengeworpen en de uitspraak van het College in zoverre in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van verweerder, is het niet noodzakelijk dat de examencommissie een nieuwe beslissing neemt op het verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van de tentamens behorend tot het propedeutisch examen. Deze tentamens behouden namelijk hun geldigheid.

2.7. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit van Amsterdam van 30 maart 2016, kenmerk AC 1512 9150;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van de beslissing van het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit van Amsterdam van 30 maart 2016 in stand blijven, voor zover deze ziet op de afwijzing van het verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van de tentamens niet behorend tot het propedeutisch examen;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van 7 december 2015 voor zover daarbij het verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van de tentamens behorend tot het propedeutisch examen is afgewezen;
V. bepaalt dat de uitspraak van het College in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het College van Beroep voor de Examens, voor zover de rechtsgevolgen daarvan niet in stand zijn gelaten;
VI. veroordeelt het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 992,00 (zegge: negenhonderd tweeënnegentig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit van Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/097**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	4 januari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	aanvullende eisen beperking van de geldigheidsduur coschappen curriculum gelijkheidsbeginsel inschrijving onderwijsprogramma overgangsregeling overstap rechtsmiddelen studieadviseur toelating toestemming vrijstellingsregeling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30b OER: artikel 1.2 OER: artikel 3.1 OER: artikel 4.9 OER: artikel 7.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Het verzoek van appellant van 21 maart 2016, gericht aan de examencommissie is, zoals hij terecht stelt, tweeledig. Enerzijds ziet het op de toelating tot de coschappen van de masterfase onder het curriculum 2007+ en anderzijds ziet het op de toestemming de bachelorfase af te ronden onder dat curriculum. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie die is gevolgd op dat verzoek terecht tweeledig opgevat, waarbij appellant zowel de toestemming om toelating tot de coschappen onder het curriculum 2007+ als de toestemming om de bachelorfase af te ronden onder dat curriculum is geweigerd. Naar het oordeel van het College volgt uit de beslissing van de examencommissie genoegzaam dat appellant de Bachelor en de Master Geneeskunde onder het curriculum 2012 diende af te ronden. Daarmee is ook voldoende duidelijk dat de examencommissie appellant de toestemming om de studie Geneeskunde onder het curriculum 2007+ af te ronden heeft geweigerd. Dat deze weigering ook voor appellant voldoende duidelijk was, volgt uit zijn administratief beroepschrift, waarin hij uitvoerig ingaat op de weigering hem zijn studie Geneeskunde af te laten ronden onder het curriculum 2007+. Het betoog van appellant dienaangaande faalt. 2.3.2. Wat betreft de weigering om appellant de toestemming te verlenen de bachelorfase onder het curriculum 2007+ af te ronden, overweegt het College als volgt. Het College stelt voorop dat het invoeren van een nieuw onderwijsprogramma, gelet op de noodzakelijkheid om de kwaliteit van de opleiding te waarborgen en gelet op de validiteit van het diploma, op zichzelf niet onredelijk is (vgl. de uitspraak van 28 juli 2014 in zaak nr. 2014/063/CBE; www.cbho.nl). Daarnaast is het College van oordeel dat verweerder terecht geen aanleiding heeft gezien de beslissing van de examencommissie te

vernietigen. Verweerder heeft daarbij in aanmerking mogen nemen dat appellant zijn studie in het studiejaar 2008-2009 is begonnen, dat het nieuwe curriculum in 2012 is ingevoerd en dat eerst met ingang van het studiejaar 2015-2016 de eindtoetsen van de onderwijseenheden die deel uitmaken van het curriculum 2007+ niet meer worden aangeboden. Voorts heeft verweerder daarbij terecht van belang geacht dat de studieadviseur op 31 oktober 2013 voor de eerste maal contact heeft gezocht met appellant om de overstap naar het nieuwe curriculum te bespreken. Daarna is appellant in april 2014 niet op een afspraak verschenen en heeft de opleiding appellant een brief verzonden over het nieuwe curriculum met het verzoek om contact op te nemen met de studieadviseurs. Gelet hierop heeft de opleiding zich voldoende moeite getroost appellant te begeleiden bij zijn studievoortgang en de overstap naar het nieuwe curriculum. Dat appellant, naar hij stelt, als gevolg van de wijziging in curriculum en de weigering van de toestemming studievertraging zal oplopen, leidt, gelet op het feit dat appellant zelf de keuze heeft gemaakt gedurende een aantal achtereenvolgende jaren in besturen plaats te nemen en gelet op de actieve houding van de opleiding richting appellant over de wijziging van het curriculum, niet tot het oordeel dat verweerder om die reden de beslissing van de examencommissie diende te vernietigen. Daarnaast valt niet in te zien dat de opleiding gehouden was, gegeven de periode die studenten was gegund de bachelorfase onder het curriculum 2007+ af te ronden, een verdergaande overgangsregeling te treffen dan wel dat de examencommissie gehouden was in de situatie van appellant individueel te tentamineren. Het ongemotiveerde beroep van appellant op het gelijkheidsbeginsel faalt. Het College gaat tot slot voorbij aan het betoog van appellant dat de geldigheidsduur van de door hem behaalde tentamens zou worden beperkt. In dat verband is van belang dat een vrijstellingsregeling is opgesteld om vakken die zijn behaald onder het curriculum 2007+ in te kunnen passen in het curriculum 2012, zoals volgt uit artikel 4.9, derde lid, van de OER.
De slotsom is dat de beslissing van verweerder in stand kan blijven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 april 2016 heeft de examencommissie Geneeskunde (hierna: de examencommissie) appellant toestemming om in te stromen in de coschappen van de Master C 2007+ geweigerd.

Bij beslissing van 2 juni 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 oktober 2016, waar appellant vergezeld door [naam] en bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder vertegenwoordigd door mr. M.A.C. de Boer, mr. W.J. de Wit en mr. A.C.G. Wenink, allen werkzaam bij de Universiteit Leiden, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.30b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), geldt voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs als toelatingseis het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.

Ingevolge artikel 1.2, onder x, van de Onderwijs- en Examenregeling van de Bacheloropleiding Geneeskunde 2015-2016 (hierna: OER) wordt onder het curriculum 2007+ verstaan het opleidingsprogramma dat aan bachelorstudenten vanaf studiejaar 2007-2008 is aangeboden met enkele aanpassingen gedurende de looptijd tot en met het studiejaar 2013-2014.

Ingevolge die bepaling, onder y, wordt onder het curriculum 2012 verstaan het opleidingsprogramma dat aan bachelorstudenten vanaf studiejaar 2012-2013 wordt aangeboden.

Ingevolge artikel 3.1, eerste lid, omvat de opleiding verplichte onderwijseenheden met een totale studielast van 180 studiepunten. Onderdeel van de verplichte onderwijseenheden vormen de vooraf vastgestelde onderwijseenheden waaruit de student verplicht een keuze moet maken.

Ingevolge het tweede lid volgen studenten die op of na 1 september 2012 met de bacheloropleiding Geneeskunde zijn gestart het onderwijsprogramma curriculum 2012.

Ingevolge het derde lid volgen studenten die vóór 1 september 2012 met de opleiding Geneeskunde zijn gestart het onderwijsprogramma curriculum 2007+.

Ingevolge het vijfde lid worden de eindtoetsen van onderwijseenheden die deel uit maken van curriculum 2007+ met ingang van studiejaar 2015-2016 niet meer aangeboden.

Ingevolge het zesde lid kunnen studenten vanuit curriculum 2007+ overstappen naar curriculum 2012. De regelingen met betrekking tot deze overstap staan vermeld in bijlage 4.

Ingevolge artikel 4.9, derde lid, is voor vrijstellingen voor onderwijseenheden van curriculum 2012 op grond van behaalde resultaten van onderwijseenheden van curriculum 2007+ door de examencommissie een vrijstellingsregeling opgesteld. Eventuele aanvullende eisen waaraan de student moet voldoen zijn daarin opgenomen.

Ingevolge artikel 7.2, eerste lid, kunnen studenten die vóór 1 september 2012 met hun bacheloropleiding Geneeskunde zijn gestart en het curriculum 2007+ volgen, in door de examencommissie te bepalen gevallen en onder door de examencommissie vast te stellen voorwaarden overstappen naar het bachelorprogramma curriculum 2012.

2.2. Verweerder heeft bij zijn beslissing van 2 juni 2016 de beslissing van de examencommissie gehandhaafd. Verweerder heeft in dat verband vastgesteld dat bij beslissing van 9 juli 2015 aan appellant te kennen is gegeven dat hij zijn Bachelor niet meer kan afronden onder het curriculum 2007+, omdat geen tentamens meer worden aangeboden voor dat curriculum en dat hij daarom dient over te stappen naar het curriculum 2012. Tegen die beslissing heeft appellant geen rechtsmiddelen aangewend, aldus verweerder. Vervolgens heeft appellant de examencommissie bij brief van 21 maart 2016 verzocht hem alsnog in de gelegenheid te stellen de resterende studiepunten te behalen volgens het curriculum 2007+ en hem toe te laten tot de Master Geneeskunde onder het curriculum 2007+. Dat verzoek heeft de examencommissie volgens verweerder terecht afgewezen. Daarbij heeft verweerder overwogen dat appellant meerdere malen is gewezen op de overstap naar het curriculum 2012 en dat de studieadviseurs meerdere malen hebben getracht contact op te nemen met appellant om hem te begeleiden naar dat curriculum 2012. Dat contact bleek niet vruchtbaar, aldus verweerder. Volgens verweerder dienen de gevolgen van de wijziging van het

curriculum voor appellant te blijven. Daarbij heeft verweerder de in rechte vaststaande beslissing van 9 juli 2015 in aanmerking genomen, alsook de omstandigheid dat appellant niet adequaat in contact is getreden met de betrokkenen van de opleiding.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder in navolging van de examencommissie heeft miskend dat hij met zijn verzoek heeft beoogd in de gelegenheid te worden gesteld de resterende studiepunten te behalen onder het curriculum 2007+, benodigd voor het afronden van het bachelorexamen. Op dat onderdeel van het verzoek is volgens appellant niet ingegaan, terwijl uit het verslag van het gesprek van 28 april 2016 volgt dat dit op zichzelf nog tot de mogelijkheden behoorde. De examencommissie kan namelijk beslissen individueel te tentamineren, andere voorwaarden te stellen dan wel een andere passende voorziening te treffen. Appellant beoogt namelijk met zijn verzoek tot een spoedige afronding van de bachelorfase te komen. De examencommissie heeft dan ook ten onrechte nagelaten op dat onderdeel een beslissing te nemen, aldus appellant. Daarnaast heeft verweerder te veel waarde gehecht aan de brief van 9 juli 2015. Daaruit volgt namelijk niet dat appellant in het curriculum 2012 is geplaatst, maar dat hij daartoe zelf actie dient te ondernemen. Verder ontbreekt het volgens appellant aan een passende overgangsregeling, die voorziet in de mogelijkheid tot afronding van de bachelor onder het curriculum 2007+ na 1 september 2012. Door het ontbreken van zo'n overgangsregeling, vindt in wezen een beperking van de geldigheidsduur van zijn tentamens plaats, aldus appellant. Tot slot betoogt appellant, gezien de als gevolg van de beslissing op te lopen studievertraging en de kosten die hiermee zijn gemoeid, dat verweerder een onjuiste belangenafweging heeft gemaakt. De beslissing is onevenredig, zeker in het licht van het feit dat een zeer selecte groep studenten wel in de gelegenheid is gesteld het curriculum 2007+ af te ronden, aldus appellant.

2.3.1. Het verzoek van appellant van 21 maart 2016, gericht aan de examencommissie is, zoals hij terecht stelt, tweeledig. Enerzijds ziet het op de toelating tot de coschappen van de masterfase onder het curriculum 2007+ en anderzijds ziet het op de toestemming de bachelorfase af te ronden onder dat curriculum. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie die is gevolgd op dat verzoek terecht tweeledig opgevat, waarbij appellant zowel de toestemming om toelating tot de coschappen onder het curriculum 2007+ als de toestemming om de bachelorfase af te ronden onder dat curriculum is geweigerd. Naar het oordeel van het College volgt uit de beslissing van de examencommissie genoegzaam dat appellant de Bachelor en de Master Geneeskunde onder het curriculum 2012 diende af te ronden. Daarmee is ook voldoende duidelijk dat de examencommissie appellant de toestemming om de studie Geneeskunde onder het curriculum 2007+ af te ronden heeft geweigerd. Dat deze weigering ook voor appellant voldoende duidelijk was, volgt uit zijn administratief beroepschrift, waarin hij uitvoerig ingaat op de weigering hem zijn studie Geneeskunde af te laten ronden onder het curriculum 2007+.

Het betoog van appellant dienaangaande faalt.

2.3.2. Wat betreft de weigering om appellant de toestemming te verlenen de bachelorfase onder het curriculum 2007+ af te ronden, overweegt het College als volgt.

Het College stelt voorop dat het invoeren van een nieuw onderwijsprogramma, gelet op de noodzakelijkheid om de kwaliteit van de opleiding te waarborgen en gelet op de validiteit van het diploma, op zichzelf niet onredelijk is (vgl. de uitspraak van 28 juli 2014 in zaak nr. 2014/063/CBE; www.cbho.nl).

Daarnaast is het College van oordeel dat verweerder terecht geen aanleiding heeft gezien de beslissing van de examencommissie te vernietigen. Verweerder heeft daarbij in aanmerking mogen nemen dat appellant zijn studie in het studiejaar 2008-2009 is begonnen, dat het nieuwe curriculum in 2012 is ingevoerd en dat eerst met ingang van het studiejaar 2015-2016 de eindtoetsen van de onderwijseenheden die deel uitmaken van het curriculum 2007+ niet meer worden aangeboden. Voorts heeft verweerder daarbij terecht van belang geacht dat de studieadviseur op 31 oktober 2013 voor de eerste maal contact heeft gezocht met appellant om de overstap naar het nieuwe curriculum te bespreken. Daarna is appellant in april 2014 niet op een afspraak verschenen en heeft de opleiding appellant een brief verzonden over het nieuwe curriculum met het verzoek om contact op te nemen met de studieadviseurs. Gelet hierop heeft de opleiding zich voldoende moeite getroost appellant te begeleiden bij zijn studievoortgang en de overstap naar het nieuwe curriculum. Dat appellant, naar hij stelt, als gevolg van de wijziging in curriculum en de

weigering van de toestemming studievertraging zal oplopen, leidt, gelet op het feit dat appellant zelf de keuze heeft gemaakt gedurende een aantal achtereenvolgende jaren in besturen plaats te nemen en gelet op de actieve houding van de opleiding richting appellant over de wijziging van het curriculum, niet tot het oordeel dat verweerder om die reden de beslissing van de examencommissie diende te vernietigen. Daarnaast valt niet in te zien dat de opleiding gehouden was, gegeven de periode die studenten was gegund de bachelorfase onder het curriculum 2007+ af te ronden, een verdergaande overgangsregeling te treffen dan wel dat de examencommissie gehouden was in de situatie van appellant individueel te tentamineren. Het ongemotiveerde beroep van appellant op het gelijkheidsbeginsel faalt. Het College gaat tot slot voorbij aan het betoog van appellant dat de geldigheidsduur van de door hem behaalde tentamens zou worden beperkt. In dat verband is van belang dat een vrijstellingsregeling is opgesteld om vakken die zijn behaald onder het curriculum 2007+ in te kunnen passen in het curriculum 2012, zoals volgt uit artikel 4.9, derde lid, van de OER.

De slotsom is dat de beslissing van verweerder in stand kan blijven.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. W.D.M. van Diepenbeek, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/110.7**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	24 januari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Van Hall Larenstein
Trefwoorden	:	beoordeling groep herkansing minnelijke schikking ombudsman onderzoeksresultaten samengespannen second opinion
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 6:22 Awb: artikel 8:51d
Uitspraak	:	Tussenuitspraak
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Ter zitting van het College heeft verweerder verklaard ervan te zijn uitgegaan dat met het voorleggen van het geschil door appellant aan de ombudsman van de onderwijsinstelling, voldoende is beproefd of partijen tot een schikking zouden kunnen komen. Verder heeft verweerder gesteld dat het weliswaar lastig zou zijn geweest om het ingeleverde werk van appellant opnieuw te (laten) beoordelen, ook omdat een presentatie daarvan deel uitmaakt, maar dat een presentatie en herbeoordeling niet op voorhand onmogelijk is. 2.5.1. Naar het oordeel van het College is niet voldaan aan het in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde voorschrift. Tegen de achtergrond van wat is overwogen in 2.5 en de niet alledaagse voorgeschiedenis van het geschil dat tussen appellant en verweerder is ontstaan, is niet op voorhand uit te sluiten dat een minnelijke schikking tussen partijen tot de mogelijkheden had behoord. Ook uit de schriftelijke reactie van de ombudsman leidt het College af dat deze meende dat appellant wellicht nog mogelijkheden zouden moeten worden geboden voor een herkansing of een second opinion, wegens de enigszins ongelukkige gang van zaken. 2.5.2. Het College is van oordeel dat het in overweging 2.5.1 beschreven gebrek onder de in die overweging beschreven omstandigheden niet kan worden gepasseerd op de voet van artikel 6:22 van de Awb, omdat appellant daardoor mogelijk wordt benadeeld. 2.6. Het College ziet in het belang bij een spoedige beëindiging van het geschil aanleiding het CBE met toepassing van artikel 8:51d van de Awb op te dragen om het geconstateerde gebrek in de besluitvorming te herstellen door te bewerkstelligen dat alsnog een schikking tussen de examencommissie en appellant wordt beproefd. Het College stelt hiervoor een termijn van zes weken na verzending van deze tussenuitspraak.

Tussenuitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de examens van de Hogeschool Van Hall Larenstein, verweerder (hierna ook: het CBE)

1. Procesverloop

Bij e-mails van 17 augustus 2015/2 september 2015 hebben de examinatoren van de Hogeschool Van Hall Larenstein (hierna: Hogeschool VHL) appellant de beoordeling toegezonden van het door appellant afgelegde module Professional Project- & Procesmanagement.

Appellant heeft bij brief van 12 januari 2016 tegen deze beslissing bij verweerder administratief beroep ingesteld.

Bij beslissing van 28 april 2016 heeft verweerder het beroep ongegrond verklaard.

Bij brief van 17 juni 2016 heeft appellant tegen deze beslissing bij het College beroep ingesteld.

Op 15 september 2016 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep behandeld op 9 november 2016. Appellant is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:51d van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan het College het CBE opdragen een gebrek aan de bestreden beslissing te herstellen of te laten herstellen.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing.

2.2. Voornoemde bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van de bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de beslissing van de examencommissie van 28 april 2016, het College slechts kan beoordelen of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie geen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten.

2.3. Ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de WHW zendt het CBE het beroepschrift, alvorens dat beroep in behandeling te nemen, aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Awb. Ingeval het beroep is gericht tegen een beslissing van een examinator, geschiedt de in de voorgaande volzin bedoelde toezending aan de desbetreffende examencommissie. Indien de examinator tegen wie het beroep is gericht, lid is van de examencommissie, neemt hij geen deel aan de beraadslaging. Het desbetreffende orgaan deelt binnen drie weken aan het CBE, onder overlegging van de daarop betrekking hebbende stukken, mede tot welke uitkomst het beraad heeft geleid. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het CBE in behandeling genomen

2.4. Appellant betoogt dat het door hem ingeleverde werkstuk door de aangewezen examinator ten onrechte als onvoldoende is beoordeeld. Hij heeft in dit verband gesteld dat de docenten tegen hem hebben samengespannen en dat hij niet op kennis, vaardigheden en houding is beoordeeld. Hij heeft

nadeel ondervonden van de opsplitsing van de groep waarmee hij moest samenwerken en hij heeft zijn werkstuk uiteindelijk alleen, zonder hulp van medestudenten, moeten schrijven. Doordat zijn medestudenten niet alle onderzoeksresultaten met hem hebben gedeeld, beschikte hij niet over alle relevante informatie. Hij heeft over de gang van zaken geklaagd bij de ombudsman van de onderwijsinstelling, maar een oordeel over deze klacht heeft hij niet ontvangen.

2.5. Ter zitting van het College heeft verweerder verklaard ervan te zijn uitgegaan dat met het voorleggen van het geschil door appellant aan de ombudsman van de onderwijsinstelling, voldoende is beproefd of partijen tot een schikking zouden kunnen komen. Verder heeft verweerder gesteld dat het weliswaar lastig zou zijn geweest om het ingeleverde werk van appellant opnieuw te (laten) beoordelen, ook omdat een presentatie daarvan deel uitmaakt, maar dat een presentatie en herbeoordeling niet op voorhand onmogelijk is.

2.5.1. Naar het oordeel van het College is niet voldaan aan het in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde voorschrift. Tegen de achtergrond van wat is overwogen in 2.5 en de niet alledaagse voorgeschiedenis van het geschil dat tussen appellant en verweerder is ontstaan, is niet op voorhand uit te sluiten dat een minnelijke schikking tussen partijen tot de mogelijkheden had behoord. Ook uit de schriftelijke reactie van de ombudsman leidt het College af dat deze meende dat appellant wellicht nog mogelijkheden zouden moeten worden geboden voor een herkansing of een second opinion, wegens de enigszins ongelukkige gang van zaken.

2.5.2. Het College is van oordeel dat het in overweging 2.5.1 beschreven gebrek onder de in die overweging beschreven omstandigheden niet kan worden gepasseerd op de voet van artikel 6:22 van de Awb, omdat appellant daardoor mogelijk wordt benadeeld.

2.6. Het College ziet in het belang bij een spoedige beëindiging van het geschil aanleiding het CBE met toepassing van artikel 8:51d van de Awb op te dragen om het geconstateerde gebrek in de besluitvorming te herstellen door te bewerkstelligen dat alsnog een schikking tussen de examencommissie en appellant wordt beproefd. Het College stelt hiervoor een termijn van zes weken na verzending van deze tussenuitspraak.

2.7. In de einduitspraak zal worden beslist over de proceskosten en vergoeding van het betaalde griffierecht.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

Draagt verweerder op binnen zes weken na verzending van deze uitspraak te bewerkstelligen dat toepassing zal worden gegeven aan het bepaalde in artikel 7.61, derde lid, van de WHW.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/110**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	27 september 2017
Partijen	:	appellant en de Hogeschool Van Hall Larenstein
Trefwoorden	:	definitieve beslechting herkansing minnelijke schikking samengespannen schikking second opinion tussenuitspraak
Artikelen	:	Awb: artikel 8:41a Awb: artikel 8:57, tweede lid, aanhef en onder c
Uitspraak	:	gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	2.1. In de tussenuitspraak (CBHO 2016/110.7) is overwogen dat tegen de achtergrond van de niet alledaagse voorgeschiedenis van het geschil dat tussen appellant en verweerder is ontstaan, niet op voorhand valt uit te sluiten dat een minnelijke schikking tussen partijen tot de mogelijkheden had behoord. Ook uit de schriftelijke reactie van de ombudsman heeft het College afgeleid dat deze meende dat appellant wellicht nog mogelijkheden zouden moeten worden geboden voor een herkansing of een second opinion, wegens de enigszins ongelukkige gang van zaken. Doordat de mogelijkheid van een schikking, zoals bedoeld in artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, niet tijdig is onderzocht is de beslissing van 28 april 2016 niet zorgvuldig voorbereid. Dit betekent dat deze beslissing niet in stand kan blijven. Het beroep is gegrond en het College zal de beslissing van 28 april 2016 vernietigen. […] 2.4. In de gedingstukken heeft het College geen aanknopingspunten gevonden voor de juistheid van de stelling dat docenten tegen appellant hebben samengespannen. Er is in de stukken evenmin een aanwijzing dat de beoordeling van de werkstukken van appellant niet objectief zou zijn geweest en/of dat het oordeel van de docenten over de prestaties van appellant in negatieve zin beïnvloed zijn door vriendschappelijke banden die deze docenten mogelijk met elkaar onderhouden. 2.5. Namens verweerder is toegelicht hoe en waarom de samenwerking tussen appellant en enkele medestudenten is beëindigd en op welk moment dat is gebeurd. Uit deze beschrijving valt af te leiden dat appellant over alle benodigde informatie moet hebben beschikt en dat hij voldoende tijd moet hebben gehad om zijn eindwerkstuk af te ronden, ook zonder verdere hulp van zijn medestudenten. Van problemen bij die afronding heeft hij ook niet eerder melding gemaakt dan op het moment dat dit werkstuk met een onvoldoende werd beoordeeld. Dat appellant niet bij de opdrachtgever een presentatie over het werkstuk heeft mogen houden is, zo blijkt uit de door verweerder gegeven toelichting, een gevolg van een vooraf gemaakte afspraak waar appellant zich in kon vinden. In een (extra) presentatie voor de opdrachtgever werd geen meerwaarde gezien en mede gelet daarop is aannemelijk dat het ontbreken van die presentatie de waardering van het eindwerkstuk niet negatief heeft beïnvloed. 2.6. Wat appellant in zijn zienswijze naar voren heeft gebracht ziet niet op het herstel van het gebrek en is in de kern niet meer dan een korte

herhaling van wat hij in zijn beroepschrift naar voren heeft gebracht. Deze zienswijze leidt dan ook niet tot een ander oordeel.
2.7. Wat is overwogen in bovenstaande rechtsoverwegingen 2.4 tot en met 2.6 betekent dat het betoog van appellant niet slaagt en dat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing van 28 april 2016 in stand kunnen blijven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Van Hall Larenstein, verweerder.

1. Procesverloop

Bij de tussenuitspraak van 24 januari 2017, CBHO 2016/110.7, waarnaar hierbij wordt verwezen, heeft het College aan verweerder opgedragen om het geconstateerde gebrek in de besluitvorming te herstellen door te bewerkstelligen dat alsnog binnen zes weken na de tussenuitspraak een schikking wordt beproefd.

Op 16 februari 2017 is de mogelijkheid van een schikking onderzocht, maar tot een schikking heeft dat niet geleid. Wat tussen partijen is besproken, is vastgelegd in een gespreksverslag. Dit verslag is aan appellant en aan het College gezonden.

Appellant heeft gebruik gemaakt van de hem geboden gelegenheid om hierover een zienswijze naar voren te brengen.

Met toepassing van artikel 8:57, tweede lid, aanhef en onder c, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), heeft het College bepaald dat een tweede onderzoek ter zitting achterwege blijft en heeft hij het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de tussenuitspraak is overwogen dat tegen de achtergrond van de niet alledaagse voorgeschiedenis van het geschil dat tussen appellant en verweerder is ontstaan, niet op voorhand valt uit te sluiten dat een minnelijke schikking tussen partijen tot de mogelijkheden had behoord. Ook uit de schriftelijke reactie van de ombudsman heeft het College afgeleid dat deze meende dat appellant wellicht nog mogelijkheden zouden moeten worden geboden voor een herkansing of een second opinion, wegens de enigszins ongelukkige gang van zaken. Doordat de mogelijkheid van een schikking, zoals bedoeld in artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, niet tijdig is onderzocht is de beslissing van 28 april 2016 niet zorgvuldig voorbereid. Dit betekent dat deze beslissing niet in stand kan blijven. Het beroep is gegrond en het College zal de beslissing van 28 april 2016 vernietigen.

2.2. Artikel 8:41a van de Awb bepaalt dat de bestuursrechter het hem voorgelegde geschil zoveel mogelijk definitief beslecht. Daarom behoren bij een (te verwachten) vernietiging van een besluit de mogelijkheden tot definitieve beslechting van het geschil te worden onderzocht. Dit houdt onder meer in dat dient te worden nagegaan of de rechtsgevolgen van een te vernietigen beslissing in stand kunnen worden gelaten. Het College overweegt in dit verband het volgende.

2.3. Appellant betoogt dat het door hem ingeleverde werkstuk door de aangewezen examinator ten onrechte als onvoldoende is beoordeeld. Hij heeft in dit verband gesteld dat de docenten tegen hem

hebben samengespannen en dat hij niet op kennis, vaardigheden en houding is beoordeeld. Hij heeft nadeel ondervonden van de opsplitsing van de groep waarmee hij moest samenwerken en hij heeft zijn werkstuk uiteindelijk alleen, zonder hulp van medestudenten, moeten schrijven. Doordat zijn medestudenten niet alle onderzoeksresultaten met hem hebben gedeeld, beschikte hij niet over alle relevante informatie.

2.4. In de gedingstukken heeft het College geen aanknopingspunten gevonden voor de juistheid van de stelling dat docenten tegen appellant hebben samengespannen. Er is in de stukken evenmin een aanwijzing dat de beoordeling van de werkstukken van appellant niet objectief zou zijn geweest en/of dat het oordeel van de docenten over de prestaties van appellant in negatieve zin beïnvloed zijn door vriendschappelijke banden die deze docenten mogelijk met elkaar onderhouden.

2.5. Namens verweerder is toegelicht hoe en waarom de samenwerking tussen appellant en enkele medestudenten is beëindigd en op welk moment dat is gebeurd. Uit deze beschrijving valt af te leiden dat appellant over alle benodigde informatie moet hebben beschikt en dat hij voldoende tijd moet hebben gehad om zijn eindwerkstuk af te ronden, ook zonder verdere hulp van zijn medestudenten. Van problemen bij die afronding heeft hij ook niet eerder melding gemaakt dan op het moment dat dit werkstuk met een onvoldoende werd beoordeeld. Dat appellant niet bij de opdrachtgever een presentatie over het werkstuk heeft mogen houden is, zo blijkt uit de door verweerder gegeven toelichting, een gevolg van een vooraf gemaakte afspraak waar appellant zich in kon vinden. In een (extra) presentatie voor de opdrachtgever werd geen meerwaarde gezien en mede gelet daarop is aannemelijk dat het ontbreken van die presentatie de waardering van het eindwerkstuk niet negatief heeft beïnvloed.

2.6. Wat appellant in zijn zienswijze naar voren heeft gebracht ziet niet op het herstel van het gebrek en is in de kern niet meer dan een korte herhaling van wat hij in zijn beroepschrift naar voren heeft gebracht. Deze zienswijze leidt dan ook niet tot een ander oordeel.

2.7. Wat is overwogen in bovenstaande rechtsoverwegingen 2.4 tot en met 2.6 betekent dat het betoog van appellant niet slaagt en dat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing van 28 april 2016 in stand kunnen blijven.

2.8. Van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 28 april 2016;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van deze beslissing volledig in stand blijven;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Van Hall Larenstein het door appellant betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,-(zegge: zesenveertig) aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, als voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder als leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/111**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	17 maart 2017
Partijen	:	appellant en Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	beëindiging van de inschrijving betalingsachterstand betalingsverplichtingen collegegeld incassoprocedure inschrijving onrechtmatig rechtsmiddelenclausule Richtlijn Studievertraging van de Letselschaderaad schadevergoeding studiefinanciering studievertraging termijnoverschrijding uitvoeringshandeling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.42, tweede lid Awb: artikel 8:88, eerste lid Awb: artikel 8:90, eerste lid
Uitspraak	:	Ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	*De schadeveroorzakende handeling*

2.5. Zoals uit artikel 8:88, eerste lid, van de Awb volgt, dient de schade samen te hangen met één van de onder a tot en met d van die bepaling opgesomde omstandigheden.
Appellant heeft in zijn verzoek als onrechtmatige, schadeveroorzakende handeling gekwalificeerd de omstandigheid dat het herstel van de inschrijving pas op 25 juni 2015 is uitgevoerd. Dat herstel is later geschiedt dan was overeengekomen met verweerder, aldus appellant. Naar het oordeel van het College betreft deze door appellant aangeduide handeling echter een uitvoeringshandeling die samenhangt met de beslissing van verweerder van 1 mei 2015 om appellant met ingang van 1 mei 2015 in te schrijven. Op 25 juni 2015 is die beslissing inhoudende de inschrijving per 1 mei 2015 feitelijk uitgevoerd. Die uitvoeringshandeling is naar het oordeel van het College niet te kwalificeren als één van de in artikel 8:88, eerste lid, onder a tot en met d, van de Awb opgesomde omstandigheden.
[…]
Om de rechtmatigheid van de beslissing op bezwaar van 1 mei 2015 te kunnen beoordelen, zal het College het verzoek om schadevergoeding van 21 juni 2016 mede opvatten als een beroep gericht tegen de beslissing op bezwaar van 1 mei 2015 en dat beroep eerst beoordelen. Daarbij zal de termijnoverschrijding in dat verband verschoonbaar worden geacht, vanwege het bijzondere verloop van de procedure en omdat voormelde beslissing geen rechtsmiddelenclausule bevat.
[…]
2.7.3.Vaststaat dat appellant de verschuldigde achterstallige termijnen op 11 mei 2015 heeft voldaan. Daarmee heeft appellant, welke lezing van de op 2 april 2015 gemaakte afspraak ook wordt gevolgd, de verschuldigde termijnen niet vóór 24 april 2015 voldaan. Partijen waren

het er immers over eens dat de achterstallige termijnen in ieder geval vóór die datum moesten worden voldaan. Gelet hierop, valt niet in te zien dat verweerder bij zijn beslissing van 1 mei 2015 gehouden was appellant met ingang van 1 april 2015 in te schrijven.
Naar het oordeel van het College, is de beslissing van 1 mei 2015, waarbij is beslist appellant per die datum in te schrijven, dan ook niet onrechtmatig.
Het beroep tegen de beslissing van 1 mei 2015 is dan ook ongegrond.

Het verzoek om schadevergoeding

2.9.Nu uit het voorgaande volgt dat de beslissing van verweerder van 1 mei 2015 niet onrechtmatig is, hangt het verzoek om schadevergoeding niet samen met één van de in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a tot en met d, van de Awb vermelde omstandigheden. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het verzoek om schadevergoeding dient te worden afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij brief van 21 juni 2016 heeft appellant een verzoek om schadevergoeding als bedoeld in artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingediend bij het College.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 oktober 2016, waar appellant, bijgestaan door mr. J.M. Stevers, en verweerder vertegenwoordigd door mr. J.W. de Wit, mr. M.A.C. de Boer en mr. S. van der Ham, allen werkzaam bij de Universiteit Leiden, zijn verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Ingevolge artikel 8:88, eerste lid, van de Awb is de bestuursrechter bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.
Ingevolge artikel 8:90, eerste lid, wordt het verzoek schriftelijk ingediend bij de bestuursrechter die bevoegd is kennis te nemen van het beroep tegen het besluit.

2.2. Appellant heeft voor het studiejaar 2014-2015 ingeschreven gestaan aan de opleiding Geneeskunde. Hij was als gevolg van die inschrijving collegegeld verschuldigd over dat studiejaar. Aangezien appellant had gekozen voor gespreide betaling van het collegegeld, diende hij 5 termijnen te

voldoen aan het einde van de maanden oktober en december 2014 en aan het einde van de maanden februari, april en juni 2015.

Bij brieven van 10 en 24 november 2014 is appellante gewezen op zijn betalingsachterstand. Vervolgens is appellant nogmaals op zijn betalingsachterstand gewezen bij brief van 10 december 2014, waarbij hem is verzocht om binnen 14 dagen het openstaande termijnbedrag van € 405,20 te voldoen.

Appellant heeft zich op 9 december 2014 tot de financiële administratie gewend met het verzoek de eerste termijn te kunnen voldoen na de laatste termijn. Daarop heeft de financiële administratie appellant aangeboden de termijn van oktober 2014 over de overgebleven vier termijnen te spreiden als gevolg waarvan appellant voor de overige vier termijnen een bedrag van € 482,50 verschuldigd zou zijn.

Op 22 januari 2015 heeft de financiële administratie telefonisch contact gezocht met appellant met het verzoek het openstaande bedrag te voldoen. Appellant heeft vervolgens op 23 januari 2015 per e-mail contact opgenomen met de financiële administratie met het verzoek de tweede termijn te mogen voldoen na de laatste termijn. De financiële administratie heeft appellant daarop aangeboden het bedrag van de tweede termijn te verdelen over de resterende drie termijnen. Appellant had ondertussen het bedrag van de eerste termijn ter hoogte van € 405,20 voldaan.

Vervolgens heeft de financiële administratie appellant bij e-mail van 19 februari 2015 gewezen op zijn betalingsachterstand. Appellant is daarbij gewezen op een eventuele beëindiging van de inschrijving bij niet-tijdige betaling.

2.3. Bij besluit van 7 april 2015 heeft verweerder de inschrijving van appellant beëindigd met ingang van 30 maart 2015, omdat appellant niet aan zijn betalingsverplichtingen had voldaan.

Tegen deze beslissing heeft appellant bezwaar gemaakt. Volgens appellant heeft hij op 2 april 2015 contact gehad met een medewerker van de financiële administratie, waarbij hem is verteld dat hij de openstaande termijnbedragen van december 2014 en februari 2015 binnen twee weken moest voldoen, omdat anders zou worden overgaan tot uitschrijving. Zodoende heeft hij een betalingsregeling getroffen inhoudende dat hij het openstaande bedrag vóór 24 april 2015 zou voldoen om uitschrijving te voorkomen. De beslissing van 7 april 2015 dat hij per 30 maart 2015 was uitgeschreven, kwam voor hem dan ook als een complete verassing, aldus appellant.

Bij e-mail van 1 mei 2015 heeft de financiële administratie appellant bericht dat het bedrag niet op 24 april 2015 was ontvangen, dat de inschrijving van appellant om die reden niet kan worden hersteld en dat de eerstvolgende mogelijkheid voor inschrijving een inschrijving per 1 september 2015 is, mits appellant het bedrag van € 730,83 heeft betaald voor die datum. Appellant heeft vervolgens contact opgenomen met verweerder.

Diezelfde dag, op 1 mei 2015 heeft de financiële administratie aan appellant vervolgens bevestigd dat appellant het openstaande bedrag zal voldoen en dat de incassoprocedure zal worden gestaakt. Daarnaast is beslist dat appellant per 1 mei 2015 zal worden ingeschreven.

Vervolgens heeft appellant het verschuldigde bedrag van € 730,83 op 11 mei 2015 voldaan. Daarna is appellant op 25 juni 2015 feitelijk ingeschreven met ingang van 1 mei 2015.

2.4. Appellant heeft bij brief van 21 juni 2016 een verzoek om schadevergoeding bij het College ingediend. Hij stelt zich op het standpunt dat hij, als gevolg van het onrechtmatig handelen van verweerder, schade heeft geleden als gevolg van het feit dat hij gedurende een periode van bijna drie maanden niet ingeschreven heeft gestaan aan de instelling. Hij heeft over die periode geen studiefinanciering ontvangen, hij is aldus inkomsten misgelopen en hij heeft betalingsachterstanden opgelopen. In dat verband heeft appellant om een schadevergoeding verzocht ter hoogte van € 3.038,88. Daarnaast heeft hij schade geleden, omdat de kosten van het gebruik van de OV-kaart tijdens de uitschrijving in rekening zijn gebracht. Het bedrag van die schade bedraagt € 388,00, aldus appellant. Ook heeft hij een studievertraging opgelopen van 19 weken, omdat hij genoodzaakt was de wetenschapsstage te verschuiven. Als gevolg van die studievertraging heeft hij een schade van € 7.340,62 geleden. Appellant heeft wat dat laatste bedrag betreft aansluiting gezocht bij de Richtlijn Studievertraging van de Letselschaderaad.

De schadeveroorzakende handeling

2.5. Zoals uit artikel 8:88, eerste lid, van de Awb volgt, dient de schade samen te hangen met één van de onder a tot en met d van die bepaling opgesomde omstandigheden.

Appellant heeft in zijn verzoek als onrechtmatige, schadeveroorzakende handeling gekwalificeerd de omstandigheid dat het herstel van de inschrijving pas op 25 juni 2015 is uitgevoerd. Dat herstel is later geschiedt dan was overeengekomen met verweerder, aldus appellant.

Naar het oordeel van het College betreft deze door appellant aangeduide handeling echter een uitvoeringshandeling die samenhangt met de beslissing van verweerder van 1 mei 2015 om appellant met ingang van 1 mei 2015 in te schrijven. Op 25 juni 2015 is die beslissing inhoudende de inschrijving per 1 mei 2015 feitelijk uitgevoerd. Die uitvoeringshandeling is naar het oordeel van het College niet te kwalificeren als één van de in artikel 8:88, eerste lid, onder a tot en met d, van de Awb opgesomde omstandigheden.

2.6. Ter zitting van het College heeft appellant zich daarnaast op het standpunt gesteld dat de op 2 april 2015 gemaakte afspraak inhield dat de uitschrijving zou worden opgeschort en dat appellant uiterlijk op 24 april 2015 het achterstallige bedrag zou betalen. Die afspraak is door verweerder niet nagekomen, omdat reeds bij beslissing van 7 april 2015 is overgegaan tot uitschrijving van appellant. Dat het administratief-technisch mogelijk is bij betaling in de loop van april de inschrijving per 1 april 2015 alsnog te herstellen, terwijl uitschrijving al had plaatsgevonden, was hem niet bekend, aldus appellant.

Uit dit standpunt leidt het College af dat appellant in wezen stelt dat de beslissing van verweerder van 1 mei 2015, die inhoudt dat appellant wordt ingeschreven met ingang van 1 mei 2015, onrechtmatig is, omdat inschrijving met ingang van 1 april 2015 had moeten plaatsvinden. Het College leidt hieruit tevens af dat het verzoek om schadevergoeding samenhangt met die onrechtmatige beslissing van 1 mei 2015.

Het College zal de beslissing van 1 mei 2015 daarom opvatten als een beslissing op het bezwaar van appellant gericht tegen de beslissing van 7 april 2015, waarbij zijn inschrijving met ingang van 30 maart 2015 is beëindigd. Om de rechtmatigheid van de beslissing op bezwaar van 1 mei 2015 te kunnen beoordelen, zal het College het verzoek om schadevergoeding van 21 juni 2016 mede opvatten als een beroep gericht tegen de beslissing op bezwaar van 1 mei 2015 en dat beroep eerst beoordelen. Daarbij zal de termijnoverschrijding in dat verband verschoonbaar worden geacht, vanwege het bijzondere verloop van de procedure en omdat voormelde beslissing geen rechtsmiddelenclausule bevat.

Het beroep gericht tegen de beslissing van 1 mei 2015, inhoudende de inschrijving per 1 mei 2015

2.7. Wat betreft de rechtmatigheid van de beslissing op bezwaar van 1 mei 2015, waarbij de beslissing van 7 april 2015 in wezen is gehandhaafd en is beslist appellant met ingang van 1 mei 2015 in te schrijven, overweegt het College als volgt.

2.7.1. Ingevolge artikel 7.42, tweede lid, van de WHW, kan het instellingsbestuur, indien degene die is ingeschreven voor een opleiding zijn wettelijk collegegeld, instellingscollegegeld, collegegeld OU of examengeld na aanmaning niet heeft voldaan, de inschrijving, met ingang van de tweede maand volgend op de aanmaning beëindigen.

2.7.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant zijn wettelijk collegegeld niet binnen de daartoe gestelde termijnen had voldaan. In zoverre was verweerder op grond van artikel 7.42, tweede lid, van de WHW bevoegd over te gaan tot beëindiging van de inschrijving met ingang van 30 maart 2015.

Partijen verschillen echter van mening over de inhoud van de op 2 april 2015 gemaakte afspraak over de betaling van de achterstallige termijnbedragen. Volgens appellant hield de afspraak in dat zijn inschrijving niet zou worden beëindigd per 30 maart 2015 op de voorwaarde dat hij de achterstallige termijnbedragen vóór 24 april 2015 zou voldoen. Om die reden had verweerder de beslissing van 7 april 2015 niet mogen nemen, aldus appellant. Volgens verweerder is de beslissing van 7 april 2015 tot de beëindiging van de inschrijving met ingang van 30 maart 2015 echter een juiste beslissing en hield de afspraak in dat de inschrijving per 1 april 2015 zou worden hersteld, op voorwaarde dat appellant de

achterstallige bedragen vóór 24 april 2015 zou voldoen. Ter zitting van het College heeft verweerder daaraan toegevoegd dat het besluitvormingstraject op 2 april 2015 al in gang was gezet.

2.7.3. Vaststaat dat appellant de verschuldigde achterstallige termijnen op 11 mei 2015 heeft voldaan. Daarmee heeft appellant, welke lezing van de op 2 april 2015 gemaakte afspraak ook wordt gevolgd, de verschuldigde termijnen niet vóór 24 april 2015 voldaan. Partijen waren het er immers over eens dat de achterstallige termijnen in ieder geval vóór die datum moesten worden voldaan. Gelet hierop, valt niet in te zien dat verweerder bij zijn beslissing van 1 mei 2015 gehouden was appellant met ingang van 1 april 2015 in te schrijven.

Naar het oordeel van het College, is de beslissing van 1 mei 2015, waarbij is beslist appellant per die datum in te schrijven, dan ook niet onrechtmatig.

Het beroep tegen de beslissing van 1 mei 2015 is dan ook ongegrond.

Het verzoek om schadevergoeding

2.9. Nu uit het voorgaande volgt dat de beslissing van verweerder van 1 mei 2015 niet onrechtmatig is, hangt het verzoek om schadevergoeding niet samen met één van de in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a tot en met d, van de Awb vermelde omstandigheden.

Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het verzoek om schadevergoeding dient te worden afgewezen.

Conclusie

2.10. Het beroep gericht tegen de beslissing van 1 mei 2015 is ongegrond. Het door appellant ingediende verzoek om schadevergoeding dient te worden afgewezen.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gericht tegen de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit Leiden van 1 mei 2015 ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/120**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	17 januari 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	bronvermelding ernstige fraude fraude herkansing individuele opdracht plagiaat proportioneel sanctie studievertraging uitsluiten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid OER: artikel 9.5 OER: artikel 11.10
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Op basis van de gedingstukken stelt het College het volgende vast. Bij de examencommissie is op 8 januari 2016 een melding binnengekomen van een vermoeden van fraude bij het excursieverslag dat appellante had ingeleverd in het kader van de cursus 'Trends en Ontwikkelingen' (hierna: de cursus). De examencommissie heeft vervolgens een onderzoek ingesteld en uit dat onderzoek is gebleken dat ongeveer 70% van het excursieverslag overeenkwam met een eerder door een andere studente ingeleverd excursieverslag. Uit de gedingstukken komt naar voren dat de medestudente heeft verklaard dat zij haar excursieverslag aan appellante ter beschikking heeft gesteld. 2.3.2. Naar het oordeel van het College heeft verweerder, gelet op voorgaande, de examencommissie volgend, aannemelijk mogen achten dat appellante heeft geplagieerd in de zin van artikel 11.10, derde lid, van de OER. Dat appellante in de veronderstelling was dat zij het excursieverslag samen met haar medestudente mocht maken, leidt niet tot een ander oordeel. Afgezien van het standpunt van de examencommissie dat het excursieverslag een individuele opdracht betrof, heeft de examencommissie vastgesteld dat appellante haar verslag heeft ingeleverd onder haar eigen naam en dat zij voor de onderdelen die zij heeft overgenomen uit het excursieverslag van haar medestudente geen bronvermelding heeft gebruikt. Onder die omstandigheden moet worden geoordeeld dat appellante het overgenomen werk heeft willen laten doorgaan als eigen werk. 2.3.3. Daarnaast is het College van oordeel dat verweerder het standpunt heeft mogen innemen dat de sanctie, anders dan appellante betoogt, als passend is aan te merken. Het betoog van appellante ter zitting van het College dat zij wat de sanctionering betreft, anders is behandeld dan haar medestudente, leidt niet tot een ander oordeel. Daarbij is van belang dat, zoals uit de bestreden beslissing volgt, deze medestudente ook een ander feit wordt aangerekend, te weten het ter beschikking stellen van haar eigen verslag aan appellante. Voor zover de sanctie inhoudt dat het excursieverslag niet zal worden beoordeeld, als gevolg waarvan appellante de gehele cursus opnieuw zal moeten volgen, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat

appellante oneigenlijk heeft willen meeliften op het kennen en kunnen van een medestudent. Als gevolg daarvan zal appellante de cursus in zijn geheel opnieuw moeten doen en niet slechts een onderdeel ervan, zodat een goed beeld kan worden verkregen van het kennen en kunnen van appellante. Het College acht dit standpunt niet onredelijk. Voor zover de sanctie inhoudt dat appellante is uitgesloten voor de herkansing van de cursus en als gevolg daarvan een studievertraging zal oplopen, heeft verweerder zich voldoende rekenschap gegeven van de belangen van appellante. Daarbij heeft verweerder in aanmerking mogen nemen dat de op te lopen studievertraging niet dusdanig is dat de examencommissie een andere sanctie had dienen op te leggen. In dat verband heeft verweerder terecht van belang geacht dat de uitsluiting van de herkansing slechts geldt voor de desbetreffende cursus en niet voor andere vakken, zodat appellante nog altijd binnen afzienbare termijn kan afstuderen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 februari 2016 heeft de examencommissie van het Instituut voor de Gebouwde Omgeving (hierna: de examencommissie) appellante te kennen gegeven dat het door haar gemaakte excursieverslag voor de cursus ‘Trends en Ontwikkeling’ (GOINK13) niet zal worden beoordeeld. Daarnaast heeft de examencommissie appellante bij voormelde beslissing uitgesloten van een herkansing gedurende het studiejaar 2015-2016.

Bij beslissing van 25 april 2016 heeft verweerder het door appellante tegen die beslissing ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 oktober 2016, waar appellante, en verweerder vertegenwoordigd door mr. A.E. Valstar, werkzaam bij de Hogeschool Rotterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over onder andere de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 11.10, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) wordt onder fraude en plagiaat verstaan het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt.

Ingevolge het derde lid, onder f, wordt onder plagiaat in ieder geval verstaan het overnemen van werk van medestudenten en dit laten doorgaan voor eigen werk.

Ingevolge artikel 9.5, eerste lid, kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste één jaar. Bij ernstige fraude kan het college van bestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

2.2. In de beslissing van 18 februari 2016 heeft de examencommissie vastgesteld dat appellante de beschikking heeft gekregen over het werk een medestudente en dat het door appellante ingeleverde verslag in grote mate overeenkomt met dat werk van deze medestudente. Omdat het excursieverslag een individuele opdracht betrof en het ingeleverde verslag van appellante volgens de examencommissie grote gelijkenissen vertoonde met het verslag van de medestudente, heeft appellante fraude gepleegd. Daarop heeft de examencommissie de sanctie aan appellante opgelegd.

Verweerder heeft deze beslissing gehandhaafd bij de beslissing van 25 april 2016. Hij heeft overwogen dat appellante heeft erkend dat zij delen van het excursieverslag, dat al eerder was ingeleverd, in haar eigen excursieverslag heeft overgenomen zonder bronvermelding. Daarmee staat volgens verweerder vast dat appellante heeft geplagieerd in de zin van artikel 11.10, lid 3, van de OER. Anders dan appellante betoogt, acht verweerder de aan haar opgelegde sanctie passend. Appellante kan haar studie vervolgen en in het volgende studiejaar afstuderen. Daarnaast heeft de examencommissie terecht geen aanleiding hoeven zien appellante in de gelegenheid te stellen slechts het excursieverslag opnieuw in te leveren, aldus verweerder.

2.3. Appellante betoogt dat zij niet wist dat zij het excursieverslag van haar medestudente niet mocht gebruiken. Zij hebben het verslag volgens appellante samen gemaakt. Daarnaast zijn de door haar gebruikte bronnen in het excursieverslag opgenomen, aldus appellante. Verder acht appellante de sanctie niet proportioneel. In dat verband voert zij aan dat zij de overige onderdelen van het vak heeft behaald, maar dat zij niettemin de hele cursus ‘Trends en Ontwikkelingen’ opnieuw zal moeten doen. Zij zou in de gelegenheid moeten worden gesteld slechts het excursieverslag opnieuw in te leveren. Zij heeft voor het eerst een kleine fout gemaakt. Als gevolg van de sanctie loopt zij nu een studievertraging op van zes maanden, omdat zij ook nog eens is uitgesloten van de herkansing.

2.3.1. Op basis van de gedingstukken stelt het College het volgende vast. Bij de examencommissie is op 8 januari 2016 een melding binnengekomen van een vermoeden van fraude bij het excursieverslag dat appellante had ingeleverd in het kader van de cursus ‘Trends en Ontwikkelingen’ (hierna: de cursus). De examencommissie heeft vervolgens een onderzoek ingesteld en uit dat onderzoek is gebleken dat ongeveer 70% van het excursieverslag overeenkwam met een eerder door een andere studente ingeleverd excursieverslag. Uit de gedingstukken komt naar voren dat de medestudente heeft verklaard dat zij haar excursieverslag aan appellante ter beschikking heeft gesteld.

2.3.2. Naar het oordeel van het College heeft verweerder, gelet op voorgaande, de examencommissie volgend, aannemelijk mogen achten dat appellante heeft geplagieerd in de zin van artikel 11.10, derde lid, van de OER. Dat appellante in de veronderstelling was dat zij het excursieverslag samen met haar medestudente mocht maken, leidt niet tot een ander oordeel. Afgezien van het standpunt van de examencommissie dat het excursieverslag een individuele opdracht betrof, heeft de examencommissie vastgesteld dat appellante haar verslag heeft ingeleverd onder haar eigen naam en dat zij voor de onderdelen die zij heeft overgenomen uit het excursieverslag van haar medestudente geen bronvermelding heeft gebruikt. Onder die omstandigheden moet worden geoordeeld dat appellante het overgenomen werk heeft willen laten doorgaan als eigen werk.

2.3.3. Daarnaast is het College van oordeel dat verweerder het standpunt heeft mogen innemen dat de sanctie, anders dan appellante betoogt, als passend is aan te merken. Het betoog van appellante ter zitting van het College dat zij wat de sanctionering betreft, anders is behandeld dan haar medestudente, leidt niet tot een ander oordeel. Daarbij is van belang dat, zoals uit de bestreden beslissing volgt, deze medestudente ook een ander feit wordt aangerekend, te weten het ter beschikking stellen van haar eigen verslag aan appellante.

Voor zover de sanctie inhoudt dat het excursieverslag niet zal worden beoordeeld, als gevolg waarvan appellante de gehele cursus opnieuw zal moeten volgen, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat appellante oneigenlijk heeft willen meeliften op het kennen en kunnen van een medestudent. Als gevolg daarvan zal appellante de cursus in zijn geheel opnieuw moeten doen en niet slechts een onderdeel ervan, zodat een goed beeld kan worden verkregen van het kennen en kunnen van appellante. Het College acht dit standpunt niet onredelijk. Voor zover de sanctie inhoudt dat appellante is uitgesloten voor de herkansing van de cursus en als gevolg daarvan een studievertraging zal oplopen, heeft verweerder zich voldoende rekenschap gegeven van de belangen van appellante. Daarbij heeft verweerder in aanmerking mogen nemen dat de op te lopen studievertraging niet dusdanig is dat de examencommissie een andere sanctie had dienen op te leggen. In dat verband heeft verweerder terecht van belang geacht dat de uitsluiting van de herkansing slechts geldt voor de desbetreffende cursus en niet voor andere vakken, zodat appellante nog altijd binnen afzienbare termijn kan afstuderen.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/125**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Drop en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	9 januari 2017
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	bronvermelding buitenproportioneel checklist citaten cursushandleiding Ephorusrapport fraude intenties klacht onevenredig ongeldig plagiaat sanctie zorgplicht
Artikelen	:	OER: artikel 5.15
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 6 juni 2016 in zaak nr. 2015/247.5), is plagiaat een vorm van fraude die met inachtneming van de in de WHW en OER neergelegde regels kan worden bestraft. De vraag of sprake is geweest van fraude dient te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven, waarbij de intenties van de betrokken student niet van belang zijn. Het CBE heeft met juistheid overwogen dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante, hoewel dat wellicht niet haar bedoeling was, plagiaat heeft gepleegd. Op pagina 3 van het betrokken werkstuk heeft zij vrijwel letterlijk zinnen uit de oratie van [Naam 1] overgenomen zonder die bron daarbij te vermelden. Op pagina 7 heeft zij zinsneden opgenomen die zij letterlijk uit literatuur heeft vertaald. Zij heeft daarbij niet duidelijk gemaakt dat het om citaten gaat. Zowel in de OER als op de website van de Universiteit Utrecht is onder andere door het geven van voorbeelden helder uiteengezet wat plagiaat is. Daarnaast is in de cursushandleiding van het betrokken vak verwezen naar een reglement waarin staat vermeld wat plagiaat is. Naar het oordeel van het College worden studenten hiermee voldoende geïnformeerd over de geldende regels. Docenten zijn niet gehouden elke student persoonlijk uit te leggen wat plagiaat is. Het had op de weg van appellante gelegen om opheldering aan docenten te vragen indien de regels over plagiaat haar onvoldoende duidelijk waren. Zij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij dat heeft gedaan. Dat het programma Ephorus geen plagiaat heeft vastgesteld in het betrokken werkstuk, maakt niet dat in dat werkstuk geen sprake van plagiaat kan zijn. Zo kan Ephorus geen vertalingen van teksten herkennen. Dat [Naam 1] mogelijk boos was over een door appellante ingediende klacht en aan de examencommissie heeft verklaard “ik ben van mening dat de student van de opleiding verwijderd dient te worden”, maakt de conclusie van de examencommissie niet onjuist. De melding van [Naam 1] was weliswaar de aanleiding voor onderzoek, doch de examencommissie heeft bij haar beslissing van 18 februari 2016 een zelfstandig oordeel gegeven. Dat in een ander werkstuk van appellante, dat ook op plagiaat is onderzocht,

geen plagiaat is vastgesteld, doet aan het voorgaande evenmin af, nu, zoals ter zitting namens het CBE is toegelicht, de wijze van bronvermelding in de werkstukken niet gelijk is. In het andere werkstuk was de bronvermelding niet geheel juist, doch was de bron wel enigszins in de buurt van de betrokken tekst vermeld. Tot slot bestaat geen grond voor het oordeel dat de opgelegde sanctie onevenredig is. De examencommissie heeft de minst zware van de in de OER genoemde sancties opgelegd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit Utrecht (hierna: het CBE),
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 februari 2016 heeft de examencommissie bachelors MCW wegens door appellante gepleegd plagiaat een berisping opgenomen in haar dossier en het betrokken werkstuk ongeldig verklaard.

Bij beslissing van 19 mei 2016 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 december 2016, waar appellante, bijgestaan door mr. D.C.M. Hoetink-Huisman, advocaat te Utrecht, en het CBE, vertegenwoordigd door X.L. Westenburg LLB, zijn verschenen. Voorts zijn ter zitting dr. F. de Glas, lid van de examencommissie, en prof. dr. J. Raessens en dr. R. Glas, docenten, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 5.15, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2015 2016 bacheloropleidingen Geesteswetenschappen (hierna: de OER) wordt onder fraude en plagiaat verstaan: het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn kennis inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt. Van plagiaat is sprake bij het in een scriptie of ander werkstuk gegevens of tekstgedeelten van anderen overnemen zonder bronvermelding. Onder plagiaat valt onder meer het overnemen van gedrukt materiaal zoals boeken, tijdschriften en encyclopedieën zonder aanhalingstekens en verwijzing; het opnemen van een vertaling van bovengenoemde teksten zonder aanhalingstekens en verwijzing; het parafraseren van bovengenoemde teksten zonder (deugdelijke) verwijzing: parafrasen moeten als zodanig gemarkeerd zijn (door de tekst uitdrukkelijk te verbinden met de oorspronkelijke auteur in tekst of noot), zodat niet de indruk wordt gewerkt dat het gaat om eigen gedachtegoed van de student. De faculteit draagt er zorg voor dat studenten op de hoogte worden gebracht van de principes van wetenschapsbeoefening en van wat als fraude en plagiaat wordt aangemerkt. Op students.uu.nl staat een checklist waarmee kan worden vastgesteld of er sprake is van plagiaat.

Ingevolge het vierde lid wordt fraude en plagiaat door de examencommissie als volgt bestraft:
a. in ieder geval:

- ongeldig verklaren van het ingeleverde werkstuk of toets

- berisping, die aangetekend wordt in Osiris.

2.2. Het CBE heeft overwogen dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante in een door haar ingeleverd werkstuk plagiaat heeft gepleegd. Appellante is via verschillende schriftelijke bronnen over plagiaat geïnformeerd en de docenten hebben aan de begeleiding van appellante veel tijd besteed waarbij een deugdelijke bronvermelding en voorkomen van plagiaat aan de orde zijn gekomen. Voorts is de sanctie die de examencommissie heeft opgelegd volgens het CBE niet buitenproportioneel.

2.3. Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat zij plagiaat heeft gepleegd. Het constateren van plagiaat is volgens haar het gevolg van een door haar ingediende klacht over de begeleiding bij het desbetreffende vak. Docent [Naam 1] was daar vermoedelijk boos over en heeft daarom een melding van plagiaat gedaan waarbij hij heeft vermeld “ik ben van mening dat de student van de opleiding verwijderd dient te worden”. [Naam 1] heeft de examencommissie op deze wijze ongeoorloofd beïnvloed. Dit heeft ook geleid tot een melding van plagiaat in een ander werkstuk van appellante door een andere docent. [Naam 1] was niet ter zitting van het CBE aanwezig om vragen hierover te beantwoorden. [Naam 1] heeft appellante nooit gewaarschuwd. Evenmin was zij op andere wijze gewaarschuwd. De universiteit heeft niet voldaan aan de zorgplicht om studenten bij individuele begeleiding op de hoogte te brengen van wat als plagiaat wordt aangemerkt. Op het moment dat zij het werkstuk inleverde was zij slechts een eerstejaarsstudent. Zij heeft haar uiterste best gedaan om de regels juist toe te passen. Het lezen van de regels over plagiaat was voor haar kennelijk onvoldoende. Zij probeerde vooral haar Nederlands te verbeteren. Verder voert appellante aan dat in een ander werkstuk waarin zij op dezelfde wijze met bronvermelding is omgegaan, geen plagiaat is geconstateerd en dat uit een Ephorusrapport blijkt dat zich geen plagiaat voordoet.

2.4. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 6 juni 2016 in zaak nr. 2015/247.5), is plagiaat een vorm van fraude die met inachtneming van de in de WHW en OER neergelegde regels kan worden bestraft. De vraag of sprake is geweest van fraude dient te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven, waarbij de intenties van de betrokken student niet van belang zijn.
Het CBE heeft met juistheid overwogen dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante, hoewel dat wellicht niet haar bedoeling was, plagiaat heeft gepleegd. Op pagina 3 van het betrokken werkstuk heeft zij vrijwel letterlijk zinnen uit de oratie van [Naam 1] overgenomen zonder die bron daarbij te vermelden. Op pagina 7 heeft zij zinsneden opgenomen die zij letterlijk uit literatuur heeft vertaald. Zij heeft daarbij niet duidelijk gemaakt dat het om citaten gaat. Zowel in de OER als op de website van de Universiteit Utrecht is onder andere door het geven van voorbeelden helder uiteengezet wat plagiaat is. Daarnaast is in de cursushandleiding van het betrokken vak verwezen naar een reglement waarin staat vermeld wat plagiaat is. Naar het oordeel van het College worden studenten hiermee voldoende geïnformeerd over de geldende regels. Docenten zijn niet gehouden elke student persoonlijk uit te leggen wat plagiaat is. Het had op de weg van appellante gelegen om opheldering aan docenten te vragen indien de regels over plagiaat haar onvoldoende duidelijk waren. Zij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij dat heeft gedaan. Dat het programma Ephorus geen plagiaat heeft vastgesteld in het betrokken werkstuk, maakt niet dat in dat werkstuk geen sprake van plagiaat kan zijn. Zo kan Ephorus geen vertalingen van teksten herkennen. Dat [Naam 1] mogelijk boos was over een door appellante ingediende klacht en aan de examencommissie heeft verklaard “ik ben van mening dat de student van de opleiding verwijderd dient te worden”, maakt de conclusie van de examencommissie niet onjuist. De melding van [Naam 1] was weliswaar de aanleiding voor onderzoek, doch de examencommissie heeft bij haar beslissing van 18 februari 2016 een zelfstandig oordeel gegeven. Dat in een ander werkstuk van appellante, dat ook op plagiaat is onderzocht, geen plagiaat is vastgesteld, doet aan het voorgaande evenmin af, nu, zoals ter zitting namens het CBE is toegelicht, de wijze van bronvermelding in de werkstukken niet gelijk is. In het andere werkstuk was de bronvermelding niet geheel juist, doch was de bron wel enigszins in de buurt van de betrokken tekst vermeld. Tot slot bestaat geen grond voor het oordeel dat de opgelegde sanctie onevenredig is. De examencommissie heeft de minst zware van de in de OER genoemde sancties opgelegd.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. **Beslissing**

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/140**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	7 februari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	antwoordformulier evenredig fraude herkansing inzage ongeldig uitgesloten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Regels en richtlijnen van de examencommissie van de opleiding Bestuurskunde: artikel 1.2 Regels en richtlijnen van de examencommissie van de opleiding Bestuurskunde: artikel 6.3.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.3. Tussen partijen is niet in geschil dat het direct na het tentamen gescande originele antwoordformulier afwijkt van het na de inzage van het tentamen ingeleverde antwoordformulier. Appellant heeft ook erkend dat hij op het antwoordformulier bij de eerste vraag van opgave 2 heeft geschreven. Naar het oordeel van het College heeft verweerder, bezien in het licht van de door appellant aangebrachte wijzigingen op het originele antwoordformulier ten tijde van de inzage, de examencommissie volgend aannemelijk mogen achten dat appellant een handeling heeft verricht of in ieder geval het voornemen heeft gehad een handeling te verrichten die het op de juiste wijze vormen van een oordeel over zijn kennis en inzicht, geheel of in elke geval gedeeltelijk onmogelijk heeft gemaakt, als bedoeld in artikel 1.2, van de Regels en richtlijnen. Daarbij is, anders dan appellant betoogt, de (eventuele) juistheid van het antwoord op een vervolgvraag niet van belang. Doorslaggevend is namelijk dat appellant wijzigingen bij een eerdere vraag op het originele antwoordformulier heeft aangebracht tijdens het inzagemoment van het tentamen. Het betoog van appellant faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 februari 2016 heeft de examencommissie van het Instituut Bestuurskunde (hierna: de examencommissie) appellant meegedeeld dat het door hem gemaakte tentamen Bedrijfseconomie ongeldig wordt verklaard en dat zijn recht op herkansing is komen te vervallen. Daarnaast is hem bij die beslissing meegedeeld dat hij wordt uitgesloten van deelname aan dat vak voor de duur van een jaar.

Bij beslissing verzonden op 23 juni 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 oktober 2016, waar appellant bijgestaan door mr. E.R. Koster, advocaat te Leiden, en verweerder vertegenwoordigd door mr. M.A.C. de Boer en mr. W.J. de Wit zijn verschenen. Namens de examencommissie was dr. J. Matthys, werkzaam bij de Universiteit Leiden, aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 1.2 van de de Regels en richtlijnen van de examencommissie van de opleiding Bestuurskunde (hierna: de Regels en richtlijnen) wordt onder fraude verstaan het handelen (waaronder het plegen van plagiaat), nalaten of voornemen (ook aanzetten tot), dat het op de juiste wijze vormen van een oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden, (beroeps)houding, reflectie geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.

Ingevolge artikel 6.3.2 zijn de ordemaatregelen die de examencommissie kan uitspreken onder meer het vervallen verklaren van de uitslag van het tentamen en uitsluiting van deelname aan één of meer tentamens voor de duur van ten hoogste één jaar.

2.2. Appellant heeft op 18 december 2015 het tentamen Bedrijfseconomie gemaakt. Daarvoor heeft hij een score van een 5 behaald. Op 11 januari 2016 heeft de inzage van dat tentamen plaatsgevonden. De bij die inzage aanwezige examinator heeft vervolgens op 12 januari 2016 melding gedaan van een vermoeden van fraude door appellant tijdens de inzage van het tentamen.

Bij de beslissing van 16 februari 2016 heeft de examencommissie vastgesteld dat appellant fraude heeft gepleegd tijdens de inzage en hem diverse sancties opgelegd. Aan die beslissing heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat van het originele antwoordformulier direct na het maken van het tentamen een scan is gemaakt en dat het originele antwoordformulier, dat aan appellant tijdens de inzage is uitgereikt, na die inzage afweek van de eerder gemaakte scan. Op het antwoordformulier bij opgave 2 waren de twee bedragen, vermeld boven twee doorgestreepte bedragen, alsnog doorgestreept. Volgens de examencommissie heeft deze doorhaling plaatsgevonden tijdens de inzage en heeft appellant daarmee bewust of onbewust de examinator misleid met het doel een hogere beoordeling te ontvangen.

Bij de bestreden beslissing heeft verweerder de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Verweerder heeft overwogen dat de examencommissie zich met juistheid op het standpunt heeft gesteld dat appellant fraude heeft gepleegd. De examencommissie was dan ook bevoegd een sanctie op te leggen, aldus verweerder. Die sanctie, te weten ongeldigverklaring van de uitslag van het tentamen, het verval van het recht op herkansing en uitsluiting van deelname aan dat vak voor de duur van een jaar, heeft verweerder gerechtvaardigd en evenredig geacht.

2.3.1. Onder de gedingstukken bevindt zich het aanmeldingsformulier van de vermoedelijke fraude van de examinator. Op dat aanmeldingsformulier heeft de examinator verklaard dat appellant bij de eerste vraag van opgave 2 de twee bedragen boven de doorgestreepte bedragen alsnog heeft doorgestreept en vervolgens de doorgehaalde eerste uitkomst heeft onderstreept om aan te geven dat die uitwerking als definitieve uitwerking was bedoeld.

Daarnaast heeft de examinator op het aanmeldingsformulier vermeld dat appellant ten tijde van de inzage heeft verklaard dat deze handeling tijdens het tentamen op 18 december 2015 heeft plaatsgevonden, waarbij hij het volle aantal te behalen punten bij deze vraag claimde. De examinator heeft vervolgens, aldus het formulier, een kruis met een blauwe balpen geplaatst bij die eerste vraag alsook op het voorblad van het tentamen en appellant meegedeeld dat hij nog die middag alle opmerkingen van de studenten opnieuw zou beoordelen. Op verzoek van de examencommissie heeft de examinator vervolgens een nadere verklaring afgelegd en daarin gereageerd op hetgeen appellant naar voren heeft gebracht ten aanzien van de vermoedelijke fraude. De examinator heeft laten weten de visie van appellant niet te onderschrijven. Volgens de examinator zou hij het niet hebben toegestaan dat tijdens de inzage op het originele antwoordformulier werd geschreven. De examinator heeft in dat verband benadrukt dat appellant nog diezelfde dag op eigen initiatief een e-mail heeft verzonden, waarbij hij het volledige aantal punten claimde van de eerste vraag bij opgave 2.

2.3.2. Appellant stelt daartegenover dat hij bij de eerste vraag van opgave 2, twee antwoorden had vermeld. Hoewel hij bij de tweede vraag van opgave 2 heeft doorgerekend met het juiste antwoord op de eerste vraag, heeft hij niettemin voor die eerste vraag nul punten gekregen. Gelet op het correcte antwoord op vraag 2, heeft appellant gevraagd of hij toch punten voor het antwoord op vraag 1 toegekend kon krijgen. Omdat de examinator maar niet inhoudelijk reageerde, heeft hij met een pen de foutieve getallen bij de eerste vraag alsnog aangestreept, terwijl de examinator naast hem stond. Deze aanstreping wordt nu gezien als doorstreping en zelfs als fraude. Het betrof echter slechts een gefrustreerde reactie, nadat de examinator niet op hem reageerde, aldus appellant. Als hij de examinator op het verkeerde been had willen zetten, had hij de getallen wel heel wat onleesbaarder gemaakt. Op verzoek van de examinator heeft appellant zijn opmerkingen vervolgens gemaild, waarbij hij nadrukkelijk verwijst naar het juiste antwoord bij vervolgvraag 2.2 en niet naar het vermeend doorgestreepte antwoord op de eerste vraag. Op de overige opmerkingen in die e-mail is nooit een antwoord gevolgd. Verder heeft verweerder zijn beslissing zeer kort gemotiveerd. Verweerder heeft daarbij miskend dat de gang van zaken de kwalificatie van fraude niet verdiend, aldus appellant.

2.3.3. Tussen partijen is niet in geschil dat het direct na het tentamen gescande originele antwoordformulier afwijkt van het na de inzage van het tentamen ingeleverde antwoordformulier. Appellant heeft ook erkend dat hij op het antwoordformulier bij de eerste vraag van opgave 2 heeft geschreven.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder, bezien in het licht van de door appellant aangebrachte wijzigingen op het originele antwoordformulier ten tijde van de inzage, de examencommissie volgend aannemelijk mogen achten dat appellant een handeling heeft verricht of in ieder geval het voornemen heeft gehad een handeling te verrichten die het op de juiste wijze vormen van een oordeel over zijn kennis en inzicht, geheel of in elke geval gedeeltelijk onmogelijk heeft gemaakt, als bedoeld in artikel 1.2, van de Regels en richtlijnen. Daarbij is, anders dan appellant betoogt, de (eventuele) juistheid van het antwoord op een vervolgvraag niet van belang. Doorslaggevend is namelijk dat appellant wijzigingen bij een eerdere vraag op het originele antwoordformulier heeft aangebracht tijdens het inzagemoment van het tentamen.

Het betoog van appellant faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. **Beslissing**

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/141**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Drop en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	16 februari 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Arbeidsmarkt bindend negatief studieadvies BNSA emotionele schade inkomstenderving kwijtschelding niet onderbouwd bedrag niet-ontvankelijk onrechtmatig besluit onrechtmatig bestuurshandelen positief studieadvies schadebeperkingsplicht schadevergoeding studentendecaan studieadvies studiepunten studievertraging terugwerkende kracht uitfaseren
Artikelen	:	Awb:artikel 8:4, eerste lid, aanhef en onder f Awb: artikel 8:88, aanhef en onder a Awb: artikel 8:89, tweede lid BW: artikel 6:101 BW: artikel 6:106
Uitspraak	:	Niet-ontvankelijk / verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Vaststaat dat de beslissing van verweerder van 22 juni 2016 dient te worden gekwalificeerd als een besluit inzake vergoeding van schade wegens onrechtmatig bestuurshandelen als bedoeld in artikel 8:4, aanhef en onder f, van de Awb en dat deze beslissing daarom is uitgezonderd van beroep. Dat betekent dat het beroep van appellante tegen de beslissing van 22 februari 2016 niet-ontvankelijk dient te worden verklaard. (…) 2.6.1. Het College stelt voorop dat de onrechtmatigheid van de beslissing van 13 juli 2015, waarbij aan appellante een negatief bindend studieadvies was verstrekt, door verweerder is erkend. In zoverre is voldaan aan de in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb neergelegde voorwaarde. 2.6.2. Vaststaat dat appellante als gevolg van de onrechtmatige beslissing feitelijk niet ingeschreven heeft gestaan gedurende de periode van 1 september 2015 tot 12 januari 2016. Voor die periode heeft verweerder een schadevergoeding toegekend ter hoogte van € 953,00; te weten het collegegeld over de periode van september 2015 tot en met februari 2016. Appellante stelt zich evenwel op het standpunt dat haar studievertraging een langere periode beloopt dan de door verweerder gestelde zes maanden, namelijk ten minste anderhalf jaar. 2.6.3. Wat betreft de periode na 12 januari 2016, komt uit de gedingstukken naar voren dat de opleiding, nadat appellante weer was ingeschreven, haar heeft benaderd voor een overleg op

26 januari 2016. Dat overleg tussen appellante, de opleidingsmanager van de opleiding en de propedeusecoördinator tevens persoonlijk coach van appellante, heeft plaatsgevonden op 4 februari 2016. Tijdens dat overleg is appellante op de hoogte gebracht van het feit dat de opleiding Bouwkunde wordt uitgefaseerd. Dat betekent dat er geen eerstejaarsvakken meer worden aangeboden en dat het studiejaar 2015-2016 het laatste jaar is waarin tweedejaarsvakken worden aangeboden. Appellante zou de opleiding Bouwkunde nog wel kunnen volgen, maar alleen de tentamens worden dan nog aangeboden.
Tijdens dat overleg is verder de optie aan bod gekomen om te bezien welke studiepunten meegenomen zouden kunnen worden naar de nieuwe opleiding Built Environment, mede in het licht van het feit dat appellante nog 11 studiepunten van het eerste jaar van de opleiding Bouwkunde moest behalen. Een andere optie die naar voren is gekomen is het volgen van een andere opleiding.
Appellante heeft tijdens dat overleg verklaard overspannen te zijn en als gevolg daarvan niet in staat te zijn om haar studie weer op te pakken. Zij heeft te kennen gegeven per 1 september 2016 weer ingeschreven te willen worden. Later heeft zij verzocht om aanpassing van haar inschrijving, namelijk inschrijving per 1 februari 2016. Bij brief van 9 maart 2016 heeft appellante vervolgens de opleiding aangeschreven met het verzoek haar met ingang van het studiejaar 2016-2017 haar studie Bouwkunde weer te laten oppakken.
Daarop heeft de instelling appellante aangeboden in het tweede jaar van het nieuwe studieprogramma in te stromen, waarbij de nog door appellante te behalen eerstejaarsvakken kunnen worden behaald op basis van conversie in de propedeuse van de nieuwe opleiding. Vervolgens zou appellante, aldus de instelling, een passende afstudeerrichting binnen het nieuwe curriculum kunnen kiezen, te weten Architectonische Techniek, Stedenbouw, Architectuur of Projectmanagement.
Vervolgens heeft op 17 maart 2016 de zitting plaatsgevonden bij verweerder in het kader van de behandeling van het door appellante ingediende verzoek om schadevergoeding. Tijdens die zitting kwamen twee opties naar voren. De eerste optie hield in dat appellante haar oude opleiding voortzet, met daarbij de kanttekening dat appellante in het studiejaar 2016-2017 het eerste en het tweede studiejaar in één jaar zal moeten afleggen, zodat zij in het derde studiejaar kan instromen. De examencommissie heeft daarbij toegezegd appellante te faciliteren, omdat het onderwijs van de eerste twee studiejaren niet meer worden gegeven. De tweede optie hield in dat appellante in het tweede jaar van het nieuwe curriculum zou instromen met daarbij de kanttekening dat zij de nog openstaande vakken uit het eerste jaar van het oude curriculum zal moeten afronden. Ook bij die optie heeft de examencommissie toegezegd appellante te faciliteren. Daarop heeft verweerder appellante in de gelegenheid gesteld te reageren op deze opties.
Nadat appellante aanvankelijk te kennen had gegeven de eerste optie te verkiezen, heeft zij tijdens de voortgezette behandeling ter zitting bij verweerder op 11 mei 2016 te kennen gegeven de opleiding niet aan de instelling te zullen voortzetten.
2.6.4. Het College stelt voorop dat, gelet op de in artikel 6:101 van het BW neergelegde schadebeperkingsplicht, van studenten mag worden verwacht dat zij binnen redelijke grenzen, een als gevolg van een

onrechtmatige beslissing opgelopen studievertraging zoveel mogelijk beperken teneinde een latere toetreding tot de arbeidsmarkt en daarmee een inkomstenderving te beperken.
Verder stelt het College naar aanleiding van hetgeen onder overweging 2.6.3. is overwogen, vast dat ten tijde van belang de opleiding Bouwkunde is vervangen door de nieuwe opleiding Built Environment. Van de eerste- en tweedejaarsvakken van de opleiding Bouwkunde wordt het tentamen nog aangeboden, maar het onderwijs voor die vakken is komen te vervallen. Daarom was het voor appellante niet zonder meer mogelijk de oude opleiding op dezelfde voet af te ronden, mede gezien het feit dat zij nog eerstejaars- en tweedejaarsvakken diende af te ronden vanwege een – ook los van het onrechtmatig verstrekte negatief bindend studieadvies – opgelopen studievertraging. Naar het oordeel van het College heeft appellante evenwel niet aannemelijk gemaakt dat zij door nalatigheid van de instelling een studievertraging heeft opgelopen van anderhalf jaar, dat zij als gevolg van die studievertraging ook anderhalf jaar later zou toetreden tot de arbeidsmarkt en dat deze studievertraging in zijn geheel is te wijten aan de onrechtmatige beslissing van 13 juli 2015.
Daarbij is in de eerste plaats van belang dat een instelling het recht heeft om veranderingen door te voeren in het curriculum. Nog afgezien van het antwoord op de vraag of de door appellante gestelde studievertraging het gevolg zou kunnen zijn van deze wijziging in het curriculum en niet zozeer van de onrechtmatige beslissing van 13 juli 2015, is het College van oordeel dat de instelling zich voldoende moeite heeft getroost appellante in de gelegenheid te stellen haar studievertraging te beperken door haar verschillende opties voor te leggen wat betreft de voortzetting van haar opleiding. De instelling is daarbij voortvarend te werk gegaan en heeft een actieve opstelling richting appellante gehad. Met inachtneming van de omstandigheid dat het curriculum was gewijzigd, heeft de instelling voldoende inspanningen geleverd om maatwerk te bieden voor appellante. Dat appellante geen colleges voor de eerste- en tweedejaarsvakken meer kon volgen voor de opleiding Bouwkunde, is op zichzelf geen gevolg van de onrechtmatige beslissing, maar van de op zichzelf staande wijziging van het curriculum. Niettemin heeft de examencommissie toegezegd appellante te zullen faciliteren in het behalen van de eerste- en tweedejaarsvakken van de opleiding Bouwkunde, zodat zij in het derde studiejaar zou kunnen instromen. Daarnaast heeft de instelling appellante de optie geboden in het tweede jaar van de nieuwe opleiding in te stromen, waarbij de door haar behaalde vakken kunnen worden ingepast in die opleiding en waarbij zij alsnog in de gelegenheid werd gesteld de ontbrekende eerstejaarsvakken te behalen. Ook bij deze optie heeft de examencommissie toegezegd appellante te zullen faciliteren.
Van appellante mocht onder de gegeven omstandigheden in redelijkheid worden verwacht dat zij haar studievertraging zoveel als redelijkerwijs mogelijk zou beperken door met één van deze opties aan de slag te gaan. Nu zij dit niet heeft gedaan, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat niet aannemelijk is dat de door appellante gestelde studievertraging is te wijten aan de onrechtmatige beslissing van 13 juli 2015.

Het door appellante gedane beroep op artikel 6:106, eerste lid, van het BW dient te worden verworpen, nu zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de instelling het oogmerk had appellante een studievertraging op te laten lopen. De enkele stelling dat de door de instelling aangeboden opties kant noch wal raken, is daarvoor onvoldoende.
Het College ziet gelet op het voorgaande geen aanleiding het verzoek om schadevergoeding ter hoogte van het niet nader onderbouwde bedrag van € 25.000,00 in te willigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Naar aanleiding van de beslissing van 12 januari 2016 van de examencommissie van de opleiding Bouwkunde, waarbij aan appellante alsnog een positief studieadvies is verstrekt over de voortzetting van haar studie Bouwkunde, heeft appellante een verzoek om schadevergoeding bij verweerder ingediend.

Bij beslissing van 22 juni 2016 heeft verweerder het verzoek van appellante deels ingewilligd en de examencommissie opgedragen aan appellante een schadevergoeding toe te kennen ter hoogte van € 953,00.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 14 november 2016, waar appellante, bijgestaan door I. Chaibi-Farssad, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, werkzaam bij de Hogeschool van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:4, eerste lid, aanhef en onder f, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit inzake vergoeding van schade wegens onrechtmatig bestuurshandelen.

Ingevolge artikel 8:88, aanhef en onder a, is de bestuursrechter bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van een onrechtmatig besluit.

Ingevolge artikel 8:89, tweede lid, is de bestuursrechter bevoegd voor zover de gevraagde vergoeding ten hoogste € 25.000,00 bedraagt met inbegrip van de tot aan de dag van het verzoek verschenen rente, en onverminderd het recht van de belanghebbende om op grond van andere wettelijke bepalingen schadevergoeding te vragen.

2.2. Bij beslissing van 13 juli 2015 heeft de examencommissie aan appellante een negatief bindend studieadvies verstrekt, omdat zij aan het einde van het tweede jaar de propedeuse niet had afgerond.

Bij beslissing van 10 februari 2016 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde beroep gegrond verklaard en de beslissing van 13 juli 2015 van de examencommissie vernietigd.

Aangezien een beknopte motivering en het dictum van deze beslissing van verweerder al op 16 december 2015 bekend was, heeft de examencommissie de beslissing, waarbij alsnog een positief studieadvies aan appellante is verstrekt, op 12 januari 2016 al genomen.

Appellante heeft vervolgens een verzoek om schadevergoeding ingediend bij verweerder. Zij heeft een schadevergoeding van verweerder gevorderd ter hoogte van € 9.900,00 als gevolg van een aan verweerder te wijten studievertraging van een half jaar, omdat zij over die periode ten onrechte is uitgeschreven. Daarnaast heeft zij verzocht om met terugwerkende kracht te worden ingeschreven per 1 augustus 2015 en om kwijtschelding van studiekosten van het eerste semester van het studiejaar 2015-2016.

Verweerder heeft dat verzoek bij de thans bestreden beslissing van 22 juni 2016 deels ingewilligd en appellante een schadevergoeding toegekend ter hoogte van € 953,00; een bedrag gelijk aan zes maanden collegegeld.

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met deze beslissing en heeft daartegen beroep ingesteld bij het College.

2.3.1. Vaststaat dat de beslissing van verweerder van 22 juni 2016 dient te worden gekwalificeerd als een besluit inzake vergoeding van schade wegens onrechtmatig bestuurshandelen als bedoeld in artikel 8:4, aanhef en onder f, van de Awb en dat deze beslissing daarom is uitgezonderd van beroep.

Dat betekent dat het beroep van appellante tegen de beslissing van 22 februari 2016 niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

2.4. Het College zal het door appellante ingediende beroep gericht tegen de beslissing van verweerder van 22 juni 2016 opvatten als een verzoek om schadevergoeding als bedoeld in artikel 8:88 van de Algemene wet bestuursrecht. Het College overweegt daarover als volgt.

2.5. In haar verzoek aan het College heeft appellante verzocht om een schadevergoeding ter hoogte van € 25.000,00 en om kwijtschelding van haar studieschuld. Ter zitting van het College heeft appellante verklaard haar verzoek te beperken tot vergoeding van een bedrag van ten hoogste € 25.000,00. Daarom is het College, gelet op artikel 8:89, tweede lid, van de Awb bevoegd.

2.6. Appellante betoogt in haar verzoek dat verweerder ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat zij de opties die de instelling haar heeft voorgelegd niet heeft geaccepteerd, omdat zij geen vertrouwen zou hebben in de instelling. Volgens appellante is de voornaamste reden om de door de instelling aangeboden opties niet te accepteren echter gelegen in het feit dat de eerste optie inhoudt dat zij de opleiding zou moeten doen zonder college te kunnen volgen, terwijl de tweede optie inhoudt dat zij een geheel andere opleiding zou moeten doen dan waarvoor zij had gekozen. De door de instelling aangeboden opties zijn niet in haar voordeel, maar in het voordeel van de instelling, aldus appellante. Daarnaast verwijt appellante verweerder ten onrechte het standpunt te hebben ingenomen dat zij zich niet tot de studentendecaan zou hebben gewend om haar situatie onder de aandacht te brengen. Uit een e-mailwisseling blijkt dat zij zich wel degelijk tot de decaan heeft gewend en dat haar situatie wel degelijk bekend was bij de instelling.

Volgens appellante heeft zij, anders dan verweerder beweert, een studievertraging van anderhalf jaar opgelopen en niet van zes maanden. Indien zij akkoord zou gaan met de door de instelling voorgelegde opties, zou die studievertraging zelfs oplopen tot drie jaar. Zij loopt inkomsten mis, omdat zij bij een normale voortgang van de studie inmiddels aan het werk zou kunnen zijn, aldus appellante.

Bovendien was het oogmerk van de instelling om haar nadeel toe te brengen, gelet op de aan haar aangeboden opties die kant noch wal raken. De communicatie binnen de instelling is volgens appellente ontzettend slecht en dat mag niet ten koste gaan van studenten. In zoverre voldoet haar situatie wel degelijk aan de in artikel 6:106 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) neergelegde voorwaarden voor een vergoeding, aldus appellante.

Appellante heeft, gezien deze door haar opgeworpen argumenten en gezien de grote emotionele schade die zij heeft opgelopen, een schadevergoeding geëist van € 25.000,00.

2.6.1. Het College stelt voorop dat de onrechtmatigheid van de beslissing van 13 juli 2015, waarbij aan appellante een negatief bindend studieadvies was verstrekt, door verweerder is erkend. In zoverre is voldaan aan de in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb neergelegde voorwaarde.

2.6.2. Vaststaat dat appellante als gevolg van de onrechtmatige beslissing feitelijk niet ingeschreven heeft gestaan gedurende de periode van 1 september 2015 tot 12 januari 2016. Voor die periode heeft verweerder een schadevergoeding toegekend ter hoogte van € 953,00; te weten het collegegeld over de periode van september 2015 tot en met februari 2016. Appellante stelt zich evenwel op het standpunt dat haar studievertraging een langere periode beloopt dan de door verweerder gestelde zes maanden, namelijk ten minste anderhalf jaar.

2.6.3. Wat betreft de periode na 12 januari 2016, komt uit de gedingstukken naar voren dat de opleiding, nadat appellante weer was ingeschreven, haar heeft benaderd voor een overleg op 26 januari 2016. Dat overleg tussen appellante, de opleidingsmanager van de opleiding en de propedeusecoördinator tevens persoonlijk coach van appellante, heeft plaatsgevonden op 4 februari 2016. Tijdens dat overleg is appellante op de hoogte gebracht van het feit dat de opleiding Bouwkunde wordt uitgefaseerd. Dat betekent dat er geen eerstejaarsvakken meer worden aangeboden en dat het studiejaar 2015-2016 het laatste jaar is waarin tweedejaarsvakken worden aangeboden. Appellante zou de opleiding Bouwkunde nog wel kunnen volgen, maar alleen de tentamens worden dan nog aangeboden. Tijdens dat overleg is verder de optie aan bod gekomen om te bezien welke studiepunten meegenomen zouden kunnen worden naar de nieuwe opleiding Built Environment, mede in het licht van het feit dat appellante nog 11 studiepunten van het eerste jaar van de opleiding Bouwkunde moest behalen. Een andere optie die naar voren is gekomen is het volgen van een andere opleiding.

Appellante heeft tijdens dat overleg verklaard overspannen te zijn en als gevolg daarvan niet in staat te zijn om haar studie weer op te pakken. Zij heeft te kennen gegeven per 1 september 2016 weer ingeschreven te willen worden. Later heeft zij verzocht om aanpassing van haar inschrijving, namelijk inschrijving per 1 februari 2016.

Bij brief van 9 maart 2016 heeft appellante vervolgens de opleiding aangeschreven met het verzoek haar met ingang van het studiejaar 2016-2017 haar studie Bouwkunde weer te laten oppakken.

Daarop heeft de instelling appellante aangeboden in het tweede jaar van het nieuwe studieprogramma in te stromen, waarbij de nog door appellante te behalen eerstejaarsvakken kunnen worden behaald op basis van conversie in de propedeuse van de nieuwe opleiding. Vervolgens zou appellante, aldus de instelling, een passende afstudeerrichting binnen het nieuwe curriculum kunnen kiezen, te weten Architectonische Techniek, Stedenbouw, Architectuur of Projectmanagement.

Vervolgens heeft op 17 maart 2016 de zitting plaatsgevonden bij verweerder in het kader van de behandeling van het door appellante ingediende verzoek om schadevergoeding. Tijdens die zitting kwamen twee opties naar voren. De eerste optie hield in dat appellante haar oude opleiding voortzet, met daarbij de kanttekening dat appellante in het studiejaar 2016-2017 het eerste en het tweede studiejaar in één jaar zal moeten afleggen, zodat zij in het derde studiejaar kan instromen. De examencommissie heeft daarbij toegezegd appellante te faciliteren, omdat het onderwijs van de eerste twee studiejaren niet meer worden gegeven. De tweede optie hield in dat appellante in het tweede jaar van het nieuwe curriculum zou instromen met daarbij de kanttekening dat zij de nog openstaande vakken uit het eerste jaar van het oude curriculum zal moeten afronden. Ook bij die optie heeft de examencommissie toegezegd appellante te faciliteren. Daarop heeft verweerder appellante in de gelegenheid gesteld te reageren op deze opties.

Nadat appellante aanvankelijk te kennen had gegeven de eerste optie te verkiezen, heeft zij tijdens de voortgezette behandeling ter zitting bij verweerder op 11 mei 2016 te kennen gegeven de opleiding niet aan de instelling te zullen voortzetten.

2.6.4. Het College stelt voorop dat, gelet op de in artikel 6:101 van het BW neergelegde schadebeperkingsplicht, van studenten mag worden verwacht dat zij binnen redelijke grenzen, een als gevolg van een onrechtmatige beslissing opgelopen studievertraging zoveel mogelijk beperken teneinde een latere toetreding tot de arbeidsmarkt en daarmee een inkomstenderving te beperken.

Verder stelt het College naar aanleiding van hetgeen onder overweging 2.6.3. is overwogen, vast dat ten tijde van belang de opleiding Bouwkunde is vervangen door de nieuwe opleiding Built Environment. Van de eerste- en tweedejaarsvakken van de opleiding Bouwkunde wordt het tentamen nog aangeboden, maar het onderwijs voor die vakken is komen te vervallen. Daarom was het voor appellante niet zonder meer mogelijk de oude opleiding op dezelfde voet af te ronden, mede gezien het feit dat zij nog eerstejaars- en tweedejaarsvakken diende af te ronden vanwege een – ook los van het onrechtmatig verstrekte negatief bindend studieadvies – opgelopen studievertraging.

Naar het oordeel van het College heeft appellante evenwel niet aannemelijk gemaakt dat zij door nalatigheid van de instelling een studievertraging heeft opgelopen van anderhalf jaar, dat zij als gevolg van die studievertraging ook anderhalf jaar later zou toetreden tot de arbeidsmarkt en dat deze studievertraging in zijn geheel is te wijten aan de onrechtmatige beslissing van 13 juli 2015.

Daarbij is in de eerste plaats van belang dat een instelling het recht heeft om veranderingen door te voeren in het curriculum. Nog afgezien van het antwoord op de vraag of de door appellante gestelde studievertraging het gevolg zou kunnen zijn van deze wijziging in het curriculum en niet zozeer van de onrechtmatige beslissing van 13 juli 2015, is het College van oordeel dat de instelling zich voldoende moeite heeft getroost appellante in de gelegenheid te stellen haar studievertraging te beperken door haar verschillende opties voor te leggen wat betreft de voortzetting van haar opleiding. De instelling is daarbij voortvarend te werk gegaan en heeft een actieve opstelling richting appellante gehad. Met inachtneming van de omstandigheid dat het curriculum was gewijzigd, heeft de instelling voldoende inspanningen geleverd om maatwerk te bieden voor appellante. Dat appellante geen colleges voor de eerste- en tweedejaarsvakken meer kon volgen voor de opleiding Bouwkunde, is op zichzelf geen gevolg van de onrechtmatige beslissing, maar van de op zichzelf staande wijziging van het curriculum. Niettemin heeft de examencommissie toegezegd appellante te zullen faciliteren in het behalen van de eerste- en tweedejaarsvakken van de opleiding Bouwkunde, zodat zij in het derde studiejaar zou kunnen instromen. Daarnaast heeft de instelling appellante de optie geboden in het tweede jaar van de nieuwe opleiding in te stromen, waarbij de door haar behaalde vakken kunnen worden ingepast in die opleiding en waarbij zij alsnog in de gelegenheid werd gesteld de ontbrekende eerstejaarsvakken te behalen. Ook bij deze optie heeft de examencommissie toegezegd appellante te zullen faciliteren.

Van appellante mocht onder de gegeven omstandigheden in redelijkheid worden verwacht dat zij haar studievertraging zoveel als redelijkerwijs mogelijk zou beperken door met één van deze opties aan de slag te gaan. Nu zij dit niet heeft gedaan, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat niet aannemelijk is dat de door appellante gestelde studievertraging is te wijten aan de onrechtmatige beslissing van 13 juli 2015.

Het door appellante gedane beroep op artikel 6:106, eerste lid, van het BW dient te worden verworpen, nu zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de instelling het oogmerk had appellante een studievertraging op te laten lopen. De enkele stelling dat de door de instelling aangeboden opties kant noch wal raken, is daarvoor onvoldoende.

Het College ziet gelet op het voorgaande geen aanleiding het verzoek om schadevergoeding ter hoogte van het niet nader onderbouwde bedrag van € 25.000,00 in te willigen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. **Beslissing**

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep tegen de beslissing van het college van Beroep voor de examens van de Hogeschool Amsterdam van 22 juni 2016 niet ontvankelijk;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/149**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	19 januari 2017
Partijen	:	appellant en Fontys Hogescholen
Trefwoorden	:	aanpassingen chronische ziekte doeltreffend doventolk functiebeperking handicap inspanningsverplichting onevenredige belasting stagiaire voorziening Wet Overige OCW Subsidies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder m Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte: artikel 6 OER: artikel 14
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6 Uit de toepasselijke wettelijke voorschriften moet worden afgeleid dat een onderwijsinstelling een inspanningsverplichting heeft om voor een student met een handicap voorzieningen te treffen die hem in staat stellen onderwijs te volgen en tentamens af te leggen. Deze voorzieningen mogen geen onevenredige (financiële) belasting vormen voor de onderwijsinstelling, maar zij moeten wel doeltreffend zijn. 2.6.1.Verweerder heeft gemotiveerd en overtuigend uiteengezet dat de voorzieningen die voor appellant zijn getroffen, voldoen aan de in de OER neergelegde voorwaarde dat deze voor de student doeltreffend zijn. Dat er, zoals door appellant gesteld, een enkele keer geen tolk beschikbaar is en dat het hem veel tijd kost om de inzet van de stagiaires te coördineren, maakt niet dat de getroffen voorzieningen niet meer als doeltreffend kunnen worden aangemerkt. Dat appellant beter geholpen zou zijn met een professionele doventolk is niet op voorhand onaannemelijk, maar leidt niet tot een verplichting voor de onderwijsinstelling de financiering daarvoor te regelen, ook niet nu is gebleken dat de voorziening die vanuit de WOOS voor appellant werd bekostigd, niet langer voor hem beschikbaar is. 2.6.2. De door appellant ingeroepen bepaling uit de WGBHCZ, zo deze in het voorliggende geval van toepassing zou zijn, leidt niet tot een andere conclusie. Het besluit kan ook toetsing aan die bepaling doorstaan. Verweerder heeft voldoende gemotiveerd dat de middelen waarover zij beschikt niet toereikend zijn om de door appellant gewenste professionele doventolk voor hem te betalen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Fontys Hogescholen, verweerder

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 augustus 2015 heeft de directeur van Fontys Hogeschool ICT medegedeeld dat de door appellant aangevraagde voorziening voor een professionele doventolk niet door de onderwijsinstelling beschikbaar zal worden gesteld of bekostigd.

Appellant heeft bij brief van 7 september 2015 tegen deze beslissing bij verweerder bezwaar gemaakt.

Bij beslissing van 11 juli 2016 heeft verweerder het bezwaar onder verwijzing naar een aan hem door de Adviescommissie op 6 juli 2015 uitgebracht advies, ongegrond verklaard.

Bij brief van 18 augustus 2016 heeft appellant tegen deze beslissing bij het College beroep ingesteld.

Op 4 oktober 2016 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep behandeld op 9 november 2016. Appellant is verschenen, bijgestaan door mr. M.T. Wigger, advocaat. Als doventolk voor appellant was aanwezig A.G.E. Brugman-Ros. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. drs. M.E.C. Hesseling-Hertsenberg.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is doof. Ingevolge artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder m, van de Wet op het hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) moet de onderwijs- en examenregeling van een onderwijsinstelling ten minste een bepaling bevatten over de wijze waarop de studenten met een handicap of chronische ziekte redelijkerwijs in de gelegenheid worden gesteld de tentamens af te leggen.

Ingevolge artikel 6 van de Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte (hierna: WGBHCZ), zoals dat luidde tot 14 juni 2016, is het verboden onderscheid te maken op grond van handicap of chronische ziekte. Dit verbod houdt mede in dat degene tot wie het verbod zich richt is gehouden naar gelang de behoefte doeltreffende aanpassingen te verrichten, tenzij deze voor hem een onevenredige belasting vormen.

2.2. In artikel 14 van de Onderwijs- en examenregeling van de opleiding die appellant volgt is uitvoering gegeven aan artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder m, van de WHW en artikel 6 van de WGBHCZ. In het eerste lid van het artikel is bepaald dat studenten met een functiebeperking op grond van wettelijke bepalingen recht hebben op doeltreffende aanpassingen tenzij deze voor de instelling een onevenredige belasting vormen. In het tweede lid is bepaald dat aanpassingen ertoe dienen om belemmeringen weg te nemen of te beperken en de zelfstandigheid en volwaardige participatie van de student zoveel mogelijk te bevorderen.

2.3. Appellant heeft in 2007 een diploma Middenkader bouwkunde behaald. Vervolgens is hij met een HBO-opleiding Bouwkunde gestart, maar deze heeft hij niet afgerond. Hij heeft vanaf 2011 enkele jaren gewerkt bij een architectenbureau. In november 2014 is hij werkloos geworden. In februari 2015 is hij gestart met een vierjarige opleiding HBO ICT aan Fontys Hogeschool. Voor het volgen van die opleiding is hij (mede) afhankelijk van een doventolk. Verweerder heeft daarvoor stagiaires van de opleiding Tolk gebarentaal ingeschakeld. Appellant heeft verzocht om een professionele tolk gebarentaal.

2.4. Appellant betoogt dat verweerder zijn verzoek om een professionele tolk gebarentaal, gelet op de toepasselijke wettelijke voorschriften, niet had mogen afwijzen. Hij heeft gesteld dat de inzet van stagiaires niet voldoet, omdat dit geen structurele voorziening is. Het kost appellant veel tijd en energie om de inzet van steeds wisselende stagiaires te coördineren en hen in te wijden in het jargon van het ICT-onderwijs. Bovendien zijn deze stagiaires niet op alle dagen beschikbaar, waardoor het aanbod niet dekkend is.

2.5. Verweerder stelt dat de voor appellant getroffen voorziening ruimschoots voldoet aan de wettelijke voorschriften. De voorziening is doeltreffend en geschikt. Een verdergaande voorziening is voor appellant niet noodzakelijk om de opleiding te kunnen volgen. In redelijkheid kan niet worden verlangd dat een duurdere voorziening wordt getroffen, waarvan de kosten ten laste van verweerder komen. Het gegeven dat

de voorziening die appellant op grond van de Wet Overige OCW Subsidies (WOOS) ontving niet meer bestaat, maakt dat niet anders.
2.6 Uit de toepasselijke wettelijke voorschriften moet worden afgeleid dat een onderwijsinstelling een inspanningsverplichting heeft om voor een student met een handicap voorzieningen te treffen die hem in staat stellen onderwijs te volgen en tentamens af te leggen. Deze voorzieningen mogen geen onevenredige (financiële) belasting vormen voor de onderwijsinstelling, maar zij moeten wel doeltreffend zijn.
2.6.1. Verweerder heeft gemotiveerd en overtuigend uiteengezet dat de voorzieningen die voor appellant zijn getroffen, voldoen aan de in de OER neergelegde voorwaarde dat deze voor de student doeltreffend zijn. Dat er, zoals door appellant gesteld, een enkele keer geen tolk beschikbaar is en dat het hem veel tijd kost om de inzet van de stagiaires te coördineren, maakt niet dat de getroffen voorzieningen niet meer als doeltreffend kunnen worden aangemerkt. Dat appellant beter geholpen zou zijn met een professionele doventolk is niet op voorhand onaannemelijk, maar leidt niet tot een verplichting voor de onderwijsinstelling de financiering daarvoor te regelen, ook niet nu is gebleken dat de voorziening die vanuit de WOOS voor appellant werd bekostigd, niet langer voor hem beschikbaar is.
2.6.2. De door appellant ingeroepen bepaling uit de WGBHCZ, zo deze in het voorliggende geval van toepassing zou zijn, leidt niet tot een andere conclusie. Het besluit kan ook toetsing aan die bepaling doorstaan. Verweerder heeft voldoende gemotiveerd dat de middelen waarover zij beschikt niet toereikend zijn om de door appellant gewenste professionele doventolk voor hem te betalen.
2.7. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/150**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	26 januari 2017
Partijen	:	appellant en Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	bezwaartermijn decentrale selectie DUO kennelijk niet-ontvankelijk niet-ontvankelijk overlijdensakte termijnoverschrijding tijdig
Artikelen	:	Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11 Awb: artikel 7:3, , aanhef en onder a
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De beslissing van 21 april 2016 is op dezelfde dag verzonden. De bezwaartermijn van zes weken liep derhalve tot en met 2 juni 2016. Verweerder heeft drie geschriften van appellante als bezwaarschrift aangemerkt. Het gaat om een brief van 1 juni 2016 aan verweerder, op 7 juni 2016 ontvangen en volgens de poststempel op de envelop op 6 juni 2016 ter post bezorgd, een brief van 4 juni 2016 aan de DUO, op 8 juni 2016 ontvangen en op 4 juni 2016 ter post bezorgd, en een brief van 9 juni 2016 aan de DUO, op 13 juni 2016 ontvangen en op 10 juni 2016 ter post bezorgd. Geen van deze brieven is voor het einde van de bezwaartermijn ingediend. Uit het door verweerder op verzoek van het College verrichte nader onderzoek naar de ontvangst van een brief van 1 juni 2016 aan de DUO is gebleken dat deze brief op 8 juni 2016 door de DUO is ontvangen en volgens de poststempel op de envelop op 6 juni 2016 ter post is bezorgd. De ter post bezorging van die brief op 6 juni 2016 wordt bevestigd door de toelichting van appellante ter zitting van het College dat zij de brieven van 1 juni 2016 aan verweerder onderscheidenlijk de DUO op dezelfde dag heeft verstuurd. De brief van 1 juni 2016 aan de DUO is derhalve evenmin voor het einde van de bezwaartermijn ingediend, zodat ook deze brief niet als tijdig bezwaar kan worden aangemerkt. Appellante is door verweerder bij brief van 20 juni 2016 in de gelegenheid gesteld aan te tonen dat zij niet eerder een bezwaarschrift kon indienen. Bij brief van 3 juli 2016 heeft appellante hierop te kennen gegeven dat zij de beslissing van 21 april 2016 eerst op 26 april 2016 heeft ontvangen, dat zij reeds op 1 juni 2016 bezwaar had gemaakt en dat zij vervolgens nog twee dagen nodig heeft gehad om een overlijdensakte op te vragen. Deze reactie van appellante noopte verweerder niet tot de conclusie dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellante niet in verzuim is geweest. Over deze conclusie kon voorts redelijkerwijs geen twijfel bestaan, zodat verweerder krachtens artikel 7:3, aanhef en onder a, van de Awb terecht van het horen heeft afgezien. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 april 2016 heeft verweerder appellante medegedeeld dat haar in het kader van de decentrale selectie voor de opleiding Geneeskunde aan VUmc School of Medical Sciences, studiejaar 2016-2017, het rangnummer A311 is toegekend.

Bij beslissing van 26 juli 2016 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het door appellante tegen die beslissing gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De zaak is door een meervoudige kamer van het College naar een enkelvoudige verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 december 2016, waar appellante, vertegenwoordigd door haar vader [Naam 1] en verweerder, vertegenwoordigd door
drs. A.M. van Donk, werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

Het College heeft het onderzoek ter zitting geschorst teneinde verweerder de gelegenheid te bieden nader onderzoek te verrichten.

Verweerder heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak nader ter zitting behandeld op 18 januari 2017, waar appellante, bijgestaan door haar vader, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft het bezwaar van appellante niet-ontvankelijk verklaard, omdat zij na afloop van de bezwaartermijn bezwaar heeft gemaakt en niet heeft aangetoond dat zij dat niet eerder kon doen. Verweerder heeft appellante in bezwaar niet gehoord, omdat het bezwaar volgens verweerder kennelijk niet-ontvankelijk was.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder haar bezwaar ten onrechte kennelijk niet ontvankelijk heeft verklaard. Hiertoe voert zij aan dat zij voor het einde van de bezwaartermijn bij de Dienst Uitvoering Onderwijs (hierna: de DUO) bezwaar heeft gemaakt. Volgens haar heeft de DUO haar bezwaarschrift ten onrechte niet naar verweerder doorgestuurd.

2.3. Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), is een bezwaarschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.4. De beslissing van 21 april 2016 is op dezelfde dag verzonden. De bezwaartermijn van zes weken liep derhalve tot en met 2 juni 2016. Verweerder heeft drie geschriften van appellante als bezwaarschrift aangemerkt. Het gaat om een brief van 1 juni 2016 aan verweerder, op 7 juni 2016 ontvangen en volgens

de poststempel op de envelop op 6 juni 2016 ter post bezorgd, een brief van 4 juni 2016 aan de DUO, op 8 juni 2016 ontvangen en op 4 juni 2016 ter post bezorgd, en een brief van 9 juni 2016 aan de DUO, op 13 juni 2016 ontvangen en op 10 juni 2016 ter post bezorgd. Geen van deze brieven is voor het einde van de bezwaartermijn ingediend. Uit het door verweerder op verzoek van het College verrichte nader onderzoek naar de ontvangst van een brief van 1 juni 2016 aan de DUO is gebleken dat deze brief op 8 juni 2016 door de DUO is ontvangen en volgens de poststempel op de envelop op 6 juni 2016 ter post is bezorgd. De ter post bezorging van die brief op 6 juni 2016 wordt bevestigd door de toelichting van appellante ter zitting van het College dat zij de brieven van 1 juni 2016 aan verweerder onderscheidenlijk de DUO op dezelfde dag heeft verstuurd. De brief van 1 juni 2016 aan de DUO is derhalve evenmin voor het einde van de bezwaartermijn ingediend, zodat ook deze brief niet als tijdig bezwaar kan worden aangemerkt.

Appellante is door verweerder bij brief van 20 juni 2016 in de gelegenheid gesteld aan te tonen dat zij niet eerder een bezwaarschrift kon indienen. Bij brief van 3 juli 2016 heeft appellante hierop te kennen gegeven dat zij de beslissing van 21 april 2016 eerst op 26 april 2016 heeft ontvangen, dat zij reeds op 1 juni 2016 bezwaar had gemaakt en dat zij vervolgens nog twee dagen nodig heeft gehad om een overlijdensakte op te vragen. Deze reactie van appellante noopte verweerder niet tot de conclusie dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellante niet in verzuim is geweest. Over deze conclusie kon voorts redelijkerwijs geen twijfel bestaan, zodat verweerder krachtens artikel 7:3, aanhef en onder a, van de Awb terecht van het horen heeft afgezien.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/154**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Drop en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	2 februari 2017
Partijen	:	appellant en Van Hall Larenstein
Trefwoorden	:	bevoegd onrechtmatig restitutie schadevergoeding schadeveroorzakende beslissing stageplek studievertraging teruggave uitputtende regeling verwijtbaar
Artikelen	:	WHW: artikel 2.9 WHW: artikel 7.48 Awb: artikel 8:2 Awb: artikel 8:88 Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding: artikel IV
Uitspraak	:	Deels ongegrond, deels gegrond, bezwaar alsnog niet-ontvankelijk en College onbevoegd
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Het College stelt vast dat appellant vanaf het studiejaar 2007 gedurende een periode van acht jaar ingeschreven heeft gestaan aan de instelling en dat hij uit dien hoofde collegegeld verschuldigd was en ook heeft voldaan. Appellant wenst evenwel een restitutie van het over die jaren betaalde collegegeld, omdat de instelling volgens hem verwijtbaar heeft bijgedragen aan de door hem opgelopen studievertraging en daarom niet aan haar verplichtingen heeft voldaan. De WHW kent, wat betreft terugbetaling van het collegegeld, een uitputtende regeling. Uit artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW volgt dat vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met het vierde lid, wordt aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid. Nu vast staat dat de situatie van appellant onder geen van de eerste tot en met het vierde lid van die bepaling vermelde gevallen kan worden geschaard, bevat de WHW geen rechtsgrond op grond waarvan verweerder het verzoek van appellant diende in te willigen. Verweerder heeft dan ook op goede gronden overwogen dat geen aanwijzingen bestaan die een restitutie van het collegegeld rechtvaardigen over een langere periode dan de reeds toegekende periode van drie maanden. In zoverre faalt het betoog van appellant. 2.4. De beslissing van verweerder van 1 juni 2016 houdt mede een afwijzing in van het verzoek van appellant om een schadevergoeding ter hoogte van een bedrag gelijk aan het betaalde collegegeld over een periode van acht jaren. Het beroep van appellant bij het College tegen die beslissing moet daarom ook worden opgevat als een verzoek om schadevergoeding als bedoeld in artikel 8:88 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Het College overweegt daarover als volgt. […] 2.6. Voor zover appellant heeft verzocht om vergoeding van schade ter hoogte van het verschuldigde collegegeld over de periode vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet nadeelcompensatie, te

weten 1 juli 2013, is het recht zoals dat gold vóór die datum van toepassing. Voor zover appellant heeft verzocht om vergoeding van schade ter hoogte van het verschuldigde collegegeld over de periode na 1 juli 2013, is het huidige recht van toepassing. Daarom moet een onderscheid worden gemaakt tussen de periode vóór 1 juli 2013 en de periode na 1 juli 2013.
[…]
Het verzoek voor zover dat ziet op de periode vóór 1 juli 2013
2.7. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 8 januari 2016 in zaak 2014/281/CBE; www.cbho.nl) is de schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan op een verzoek om vergoeding van schade, naar gesteld veroorzaakt bij de uitoefening door dat orgaan van een publiekrechtelijke bevoegdheid, een besluit, als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb. Voor zover bij de beslissing van 1 juni 2016 het verzoek om schadevergoeding van appellant is afgewezen, kwalificeert die beslissing dan ook als een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Het College kan echter slechts van een beroep tegen die beslissing kennisnemen, indien het tevens bevoegd is kennis te nemen van een beroep tegen de uitoefening van de desbetreffende bevoegdheid.
Dit betekent dat het verzoek dient samen te hangen met een schadeveroorzakende beslissing waartegen beroep openstaat bij de bestuursrechter, in dit geval het College.
2.7.1. Appellant heeft in algemene bewoordingen te kennen gegeven dat de instelling niet aan haar verplichtingen heeft voldaan. Ter zitting van het College heeft appellant zijn grieven richting de instelling herhaald en verklaard dat de instelling zich onvoldoende heeft ingespannen om hem aan een stageplek te helpen en niet adequaat heeft gereageerd op zijn e-mails en klachten. Deze handelingen bevatten geen beslissing in de zin van de Awb. Het is het College niet gebleken dat de schade van appellant zijn oorsprong vindt in de uitoefening van een publiekrechtelijke bevoegdheid die is uitgemond in een appellabele beslissing.
2.7.2. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het verzoek om schadevergoeding van appellant, voor zover dat ziet op de periode vóór 1 juli 2013, niet samenhangt met een schadeveroorzakende beslissing waartegen beroep openstaat bij het College. Om die reden is het College niet bevoegd kennis te nemen van de afwijzing van het door appellant gedane verzoek om vergoeding van schade over die periode. Tegen die beslissing kan evenmin bezwaar worden gemaakt. Het College wijst in dit verband naar analogie op de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 3 oktober 2007 in zaak nr. 200700208/1, www.raadvanstate.nl en van het College van 16 februari 2009 in zaak nr. 2008/046, www.cbho.nl. Het voorgaande betekent dat het College zich niet inhoudelijk kan uitspreken over het verzoek van appellant om schadevergoeding voor zover dat ziet op de periode vóór 1 juli 2013.

Het verzoek voor zover dat ziet op de periode na 1 juli 2013
2.8. Wat betreft het verzoek voor zover dat ziet op de periode na 1 juli 2013, is het huidige recht van toepassing. Zoals volgt uit artikel 8:88 van de Awb is de bestuursrechter bevoegd een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de

belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van een onrechtmatig besluit, een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit, het niet tijdig nemen van een besluit, of een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.
2.8.1. Ook aangaande deze periode heeft appellant in algemene bewoordingen, ook ter zitting van het College, te kennen gegeven dat de instelling niet aan haar verplichtingen heeft voldaan. Ook voor deze periode geldt dat niet is gebleken dat het verzoek van appellant samenhangt met een schadeveroorzakende beslissing waartegen beroep openstaat bij de bestuursrechter, in dit geval het College. Nu het verzoek om schadevergoeding ook niet samenhangt met één van de in artikel 8:88, aanhef en onder b tot en met d genoemde situaties, is het College evenmin bevoegd kennis te nemen van de afwijzing van het door appellant gedane verzoek om vergoeding van schade over de periode gelegen na 1 juli 2013.
Dit betekent dat het College zich ook wat betreft de periode na 1 juli 2013 niet inhoudelijk kan uitspreken over het verzoek van appellant om schadevergoeding.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Van Hall Larenstein, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 maart 2016 heeft verweerder het verzoek van appellant tot teruggave van het collegegeld over een periode van acht jaren deels ingewilligd en aanleiding gezien een compensatie te verlenen ter hoogte van het collegegeld over een periode van drie maanden.

Bij beslissing van 1 juni 2016 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 14 november 2016, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. W.A.M. Mossink, werkzaam bij de Hogeschool Van Hall Larenstein, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.48, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is, indien een student als bedoeld in artikel 7.45a bij een instelling is ingeschreven voor een opleiding en aan dezelfde of een andere bekostigde instelling met uitzondering van de Open Universiteit een tweede inschrijving wenst, hij voor de laatstbedoelde inschrijving vrijgesteld van het betalen van collegegeld, tenzij het betaalde dan wel te betalen bedrag voor de eerste inschrijving lager

is dan het volledige wettelijke collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid. In dat geval is het verschil verschuldigd.

Ingevolge het tweede lid is degene die voor het volgen van uit de openbare kas bekostigd onderwijs les- of cursusgeld is verschuldigd op grond van de Les- en cursusgeldwet, en die in plaats daarvan, dan wel daarnaast in hetzelfde studiejaar wenst te worden ingeschreven en daarvoor het wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid, is verschuldigd, voor de inschrijving voor een opleiding aan een bekostigde instelling met uitzondering van de Open Universiteit een collegegeld verschuldigd, dat het verschil bedraagt tussen de reeds voldane bijdrage en het bedoelde wettelijke collegegeld. Indien hij een collegegeld verschuldigd is dat lager is dan het reeds voldane bedrag wordt hij van het betalen van collegegeld vrijgesteld.

Ingevolge het derde lid is een student slechts een gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijk collegegeld verschuldigd, indien de student zich gedurende het studiejaar inschrijft. In dat geval wordt het verschuldigde bedrag berekend naar rato van het aantal resterende maanden van het desbetreffende studiejaar.

Ingevolge het vierde lid, van de WHW heeft de student aanspraak op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijk collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt, tenzij een betalingsregeling als bedoeld in artikel 7.47, onderdeel b, is getroffen. Indien een student in de loop van het studiejaar overlijdt, wordt voor elke daaropvolgende maand van het studiejaar na diens overlijden, een twaalfde gedeelte van het betaalde wettelijk collegegeld terugbetaald. Bij beëindiging van de inschrijving met ingang van juli of augustus heeft de student geen aanspraak op beëindiging van betaling van de termijnen, bedoeld in artikel 7.47, onderdeel b, en op terugbetaling van het voor die maanden betaalde collegegeld, tenzij het instellingsbestuur dat anders heeft geregeld.

Ingevolge het vijfde lid wordt vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, wordt aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid.

Ingevolge artikel 2.9, eerste lid, voor zover hier van belang, is van niet doelmatige aanwending van de rijksbijdrage in ieder geval sprake, voorzover bedragen daaruit worden aangewend voor het op enigerlei wijze compenseren van studenten voor collegegeld, examengeld, cursusgeld of wat de hogescholen betreft de financiële ondersteuning, bedoeld in artikel 7.50, derde lid, anders dan op grond van de tweede volzin van dat lid of de artikelen 7.51 tot en met 7.51k.

2.2. Appellant heeft bij zijn aanvankelijke verzoek van 13 januari 2016 verzocht om teruggave van het collegegeld over een periode van twee jaren. Redengevend voor dat verzoek was volgens appellant een opgelopen studievertraging die is toe te rekenen aan de instelling. Volgens appellant heeft de instelling belangrijke inspanningen niet geleverd en heeft zij zijn per e-mail gestelde vragen niet beantwoord. Later, bij brief van 9 februari 2016, heeft appellant zijn verzoek aangevuld in die zin dat hij om teruggave van het collegegeld over een periode van acht jaren verzoekt.

Bij beslissing van 7 maart 2016 heeft verweerder het verzoek van appellant deels ingewilligd en aanleiding gezien het collegegeld over een periode van drie maanden te restitueren.

Verweerder heeft bij de beslissing van 1 juni 2016 zijn beslissing van 7 maart 2016, na daartoe te zijn geadviseerd door de geschillenadviescommissie, gehandhaafd. Hij heeft overwogen dat geen aanwijzingen bestaan die een restitutie van het collegegeld over een langere periode dan de reeds toegekende periode van drie maanden rechtvaardigen.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing. Volgens hem is de instelling haar verplichtingen jegens hem niet nagekomen. Dat verzuim heeft hem schade berokkend, aangezien hij een aanzienlijke studievertraging heeft opgelopen. Nergens is de instelling inhoudelijk op zijn klachten ingegaan en er is niet gereageerd op zijn e-mails over parallel werk, stages of de afstudeeropdracht die hij gedurende de acht jaar die hij heeft gestudeerd, heeft verzonden, aldus appellant.

2.3.1 Het College stelt vast dat appellant vanaf het studiejaar 2007 gedurende een periode van acht jaar ingeschreven heeft gestaan aan de instelling en dat hij uit dien hoofde collegegeld verschuldigd was en ook

heeft voldaan. Appellant wenst evenwel een restitutie van het over die jaren betaalde collegegeld, omdat de instelling volgens hem verwijtbaar heeft bijgedragen aan de door hem opgelopen studievertraging en daarom niet aan haar verplichtingen heeft voldaan.

De WHW kent, wat betreft terugbetaling van het collegegeld, een uitputtende regeling. Uit artikel 7.48, vijfde lid, van de WHW volgt dat vermindering of vrijstelling van het wettelijk collegegeld in andere gevallen dan bedoeld in het eerste tot en met het vierde lid, wordt aangemerkt als ondoelmatige besteding van de rijksbijdrage, bedoeld in artikel 2.9, eerste lid.

Nu vast staat dat de situatie van appellant onder geen van de eerste tot en met het vierde lid van die bepaling vermelde gevallen kan worden geschaard, bevat de WHW geen rechtsgrond op grond waarvan verweerder het verzoek van appellant diende in te willigen. Verweerder heeft dan ook op goede gronden overwogen dat geen aanwijzingen bestaan die een restitutie van het collegegeld rechtvaardigen over een langere periode dan de reeds toegekende periode van drie maanden.

In zoverre faalt het betoog van appellant.

2.4. De beslissing van verweerder van 1 juni 2016 houdt mede een afwijzing in van het verzoek van appellant om een schadevergoeding ter hoogte van een bedrag gelijk aan het betaalde collegegeld over een periode van acht jaren. Het beroep van appellant bij het College tegen die beslissing moet daarom ook worden opgevat als een verzoek om schadevergoeding als bedoeld in artikel 8:88 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Het College overweegt daarover als volgt.

2.5. Ingevolge artikel 8:88 van de Awb, in werking getreden op 1 juli 2013, is de bestuursrechter bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van:
a. een onrechtmatig besluit;
b. een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit;
c. het niet tijdig nemen van een besluit;
d. een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.

Ingevolge artikel IV, eerste lid, van de Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding (hierna: Wet nadeelcompensatie) blijft op schade, veroorzaakt door een besluit dat werd bekendgemaakt of een handeling die werd verricht voor het tijdstip waarop deze wet voor dat besluit of die handeling in werking is getreden, het recht zoals dat gold voor dat tijdstip van toepassing.

2.6. Voor zover appellant heeft verzocht om vergoeding van schade ter hoogte van het verschuldigde collegegeld over de periode vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Wet nadeelcompensatie, te weten 1 juli 2013, is het recht zoals dat gold vóór die datum van toepassing. Voor zover appellant heeft verzocht om vergoeding van schade ter hoogte van het verschuldigde collegegeld over de periode na 1 juli 2013, is het huidige recht van toepassing. Daarom moet een onderscheid worden gemaakt tussen de periode vóór 1 juli 2013 en de periode na 1 juli 2013.

Het verzoek voor zover dat ziet op de periode vóór 1 juli 2013

2.7. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 8 januari 2016 in zaak 2014/281/CBE; www.cbho.nl) is de schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan op een verzoek om vergoeding van schade, naar gesteld veroorzaakt bij de uitoefening door dat orgaan van een publiekrechtelijke bevoegdheid, een besluit, als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb. Voor zover bij de beslissing van 1 juni 2016 het verzoek om schadevergoeding van appellant is afgewezen, kwalificeert die beslissing dan ook als een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Het College kan echter slechts van een beroep tegen die beslissing kennisnemen, indien het tevens bevoegd is kennis te nemen van een beroep tegen de uitoefening van de desbetreffende bevoegdheid.

Dit betekent dat het verzoek dient samen te hangen met een schadeveroorzakende beslissing waartegen beroep openstaat bij de bestuursrechter, in dit geval het College.

2.7.1. Appellant heeft in algemene bewoordingen te kennen gegeven dat de instelling niet aan haar verplichtingen heeft voldaan. Ter zitting van het College heeft appellant zijn grieven richting de instelling herhaald en verklaard dat de instelling zich onvoldoende heeft ingespannen om hem aan een stageplek te helpen en niet adequaat heeft gereageerd op zijn e-mails en klachten. Deze handelingen bevatten geen beslissing in de zin van de Awb. Het is het College niet gebleken dat de schade van appellant zijn oorsprong vindt in de uitoefening van een publiekrechtelijke bevoegdheid die is uitgemond in een appellabele beslissing.

2.7.2. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het verzoek om schadevergoeding van appellant, voor zover dat ziet op de periode vóór 1 juli 2013, niet samenhangt met een schadeveroorzakende beslissing waartegen beroep openstaat bij het College. Om die reden is het College niet bevoegd kennis te nemen van de afwijzing van het door appellant gedane verzoek om vergoeding van schade over die periode. Tegen die beslissing kan evenmin bezwaar worden gemaakt. Het College wijst in dit verband naar analogie op de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 3 oktober 2007 in zaak nr. 200700208/1, www.raadvanstate.nl en van het College van 16 februari 2009 in zaak nr. 2008/046, www.cbho.nl.

Het voorgaande betekent dat het College zich niet inhoudelijk kan uitspreken over het verzoek van appellant om schadevergoeding voor zover dat ziet op de periode vóór 1 juli 2013.

Het verzoek voor zover dat ziet op de periode na 1 juli 2013

2.8. Wat betreft het verzoek voor zover dat ziet op de periode na 1 juli 2013, is het huidige recht van toepassing. Zoals volgt uit artikel 8:88 van de Awb is de bestuursrechter bevoegd een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van een onrechtmatig besluit, een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit, het niet tijdig nemen van een besluit, of een andere onrechtmatige handeling van een bestuursorgaan waarbij een persoon als bedoeld in artikel 8:2, eerste lid, onder a, zijn nagelaten betrekkingen of zijn rechtverkrijgenden belanghebbende zijn.

2.8.1. Ook aangaande deze periode heeft appellant in algemene bewoordingen, ook ter zitting van het College, te kennen gegeven dat de instelling niet aan haar verplichtingen heeft voldaan. Ook voor deze periode geldt dat niet is gebleken dat het verzoek van appellant samenhangt met een schadeveroorzakende beslissing waartegen beroep openstaat bij de bestuursrechter, in dit geval het College. Nu het verzoek om schadevergoeding ook niet samenhangt met één van de in artikel 8:88, aanhef en onder b tot en met d genoemde situaties, is het College evenmin bevoegd kennis te nemen van de afwijzing van het door appellant gedane verzoek om vergoeding van schade over de periode gelegen na 1 juli 2013.

Dit betekent dat het College zich ook wat betreft de periode na 1 juli 2013 niet inhoudelijk kan uitspreken over het verzoek van appellant om schadevergoeding.

Conclusie

2.9 De conclusie luidt als volgt.

Voor zover het beroep is gericht tegen de beslissing van 1 juni 2016 waarbij de beslissing van 7 maart 2016 tot weigering van restitutie van het collegegeld over een periode van acht jaar, is gehandhaafd, is het beroep ongegrond.

Voor zover het beroep is gericht tegen de beslissing van 1 juni 2016 voor zover daarbij de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding over de periode vóór 1 juli 2013 is gehandhaafd, heeft verweerder het bezwaar gericht tegen de beslissing van 7 maart 2016 ten onrechte ontvankelijk geacht. De beslissing van 1 juni 2016 komt in zoverre voor vernietiging in aanmerking. Het College zal dat bezwaar alsnog, zelf in de zaak voorziend, in zoverre niet-ontvankelijk verklaren.

Tot slot is het College onbevoegd kennis te nemen van het op grond van artikel 8:88 van de Awb ingediende verzoek om een schadevergoeding ter hoogte van het collegegeld voor zover dat betrekking heeft op de periode van na 1 juli 2013.

Aan de inhoud van het door appellante gedane verzoek om schadevergoeding, komt het College niet toe.

2.10. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gericht tegen de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool Van Hall Larenstein voor zover dat ziet op de afwijzing van het verzoek om restitutie van het collegegeld over een periode van acht jaar van 1 juni 2016 et kenmerk 2016-223/7 ongegrond;

II. verklaart het beroep gericht tegen voormelde beslissing van het college van bestuur, voor zover daarbij de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding is gehandhaafd gegrond;

III. vernietigt die beslissing voor zover daarbij het verzoek om schadevergoeding is afgewezen;

IV. verklaart het door appellant gemaakte bezwaar tegen de beslissing van 7 maart 2016 voor zover daarbij zijn verzoek om schadevergoeding betrekking hebbend op de periode vóór 1 juli 2013 is afgewezen alsnog niet-ontvankelijk;

V. bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;

VI. verklaart zich onbevoegd kennis te nemen van het verzoek om schadevergoeding voor zover dat betrekking heeft op de periode van na 1 juli 2013;

VII. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool Van Hall Larenstein aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/157**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	22 februari 2017
Partijen	:	appellant en Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	aanmaning beëindigen collegegeld gemotiveerd hoorzitting incassobureau inschrijving inschrijving annuleren niet-ontvankelijk reden van verhindering storneren terugwerkende kracht verhinderdata vertegenwoordigen
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. Het College leidt uit de gedingstukken af dat de adviescommissie appellant bij brief van 1 juni 2016 heeft uitgenodigd voor een hoorzitting, te houden op 5 juli 2016. Appellant heeft daarop bij brief van 8 juni 2016 de periode van 13 juni 2016 tot en met 18 september 2016, een periode van ruim drie maanden, als verhinderdata opgegeven. Hij heeft daarbij geen reden van verhindering opgegeven. De adviescommissie heeft appellant vervolgens te kennen gegeven dat zij, gezien de redelijke termijn waarbinnen zij verweerder dient te adviseren, geen aanleiding ziet de hoorzitting uit te stellen, maar dat het appellant vrij staat zich te laten vertegenwoordigen tijdens de hoorzitting. 2.2.2. Nu appellant in de brief van 8 juni 2016 niet heeft gemotiveerd waarom hij niet bij de hoorzitting van 5 juli 2016 aanwezig kon zijn en hij evenmin heeft gemotiveerd waarom hij over een periode van ruim drie maanden was verhinderd, bestond voor de adviescommissie, naar het oordeel van het College, geen verplichting om de hoorzitting uit te stellen. Dat appellant, naar hij ter zitting van het College heeft verklaard, op de datum van de hoorzitting een toelatingsexamen in België moest afleggen en nadien met veel moeite een aantal afspraken in de door hem opgegeven periode heeft kunnen verzetten, leidt niet tot een ander oordeel. Appellant heeft verweerder namelijk, naar hij ter zitting van het College heeft bevestigd, niet op hoogte gesteld van het feit dat hij dat toelatingsexamen moest afleggen, noch van het feit dat hij alsnog beschikbaar zou kunnen zijn in de periode van 13 juni 2016 tot en met 18 september 2016.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 januari 2016 heeft verweerder appellant te kennen gegeven dat hij zijn inschrijving voor de doctoraal opleiding Geneeskunde met ingang van 31 januari 2016 zal beëindigen.

Bij beslissing van 29 juli 2016 heeft verweerder het door appellant tegen die beslissing ingestelde bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 13 februari 2017, waar appellant en verweerder vertegenwoordigd door mr. M.S.C.M. Stoop-Van de Loo, vergezeld door mr. S. van der Ham, Adjunct Directeur SOZ/Hoofd Studentenadministratie, beiden werkzaam bij de Universiteit Leiden, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft bij beslissing van 8 januari 2016 beslist de inschrijving van appellant te beëindigen met ingang van 31 januari 2016, omdat appellant het verschuldigde collegegeld, ook na aanmaning, niet heeft voldaan.

Bij de thans bestreden beslissing heeft verweerder het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk verklaard. Uit de stukken volgt volgens verweerder dat de incasso-opdracht vanuit de instelling van 9 oktober 2015 is gestorneerd wegens onvoldoende saldo. Vervolgens is appellant bij brief van 9 december 2015 gemaand het verschuldigde collegegeld te voldoen. Daarbij heeft het incassobureau RWV aan appellant bericht dat de betalingstermijn is verstreken en heeft het hem gesommeerd het verschuldigde collegegeld alsnog binnen 15 dagen te voldoen. Uit een e-mailbericht van 16 april 2016 is volgens verweerder gebleken dat aan appellant is bericht dat op basis van eerdere correspondentie tussen het incassobureau RWV en de toenmalige gemachtigde van appellant is beslist om de inschrijving van appellant te annuleren per 1 september 2015. Daarmee is de vordering met terugwerkende kracht ingetrokken. Om die reden is het bezwaar niet-ontvankelijk, aldus verweerder.

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing. Daartoe voert appellant als enige grond aan dat de adviescommissie bij het plannen van een hoorzitting ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn verhinderdata.

2.2.1. Het College leidt uit de gedingstukken af dat de adviescommissie appellant bij brief van 1 juni 2016 heeft uitgenodigd voor een hoorzitting, te houden op 5 juli 2016. Appellant heeft daarop bij brief van 8 juni 2016 de periode van 13 juni 2016 tot en met 18 september 2016, een periode van ruim drie maanden, als verhinderdata opgegeven. Hij heeft daarbij geen reden van verhindering opgegeven. De adviescommissie heeft appellant vervolgens te kennen gegeven dat zij, gezien de redelijke termijn waarbinnen zij verweerder dient te adviseren, geen aanleiding ziet de hoorzitting uit te stellen, maar dat het appellant vrij staat zich te laten vertegenwoordigen tijdens de hoorzitting.

2.2.2. Nu appellant in de brief van 8 juni 2016 niet heeft gemotiveerd waarom hij niet bij de hoorzitting van 5 juli 2016 aanwezig kon zijn en hij evenmin heeft gemotiveerd waarom hij over een periode van ruim drie maanden was verhinderd, bestond voor de adviescommissie, naar het oordeel van het College, geen verplichting om de hoorzitting uit te stellen. Dat appellant, naar hij ter zitting van het College heeft verklaard, op de datum van de hoorzitting een toelatingsexamen in België moest afleggen en nadien met veel moeite een aantal afspraken in de door hem opgegeven periode heeft kunnen verzetten, leidt niet tot een ander oordeel. Appellant heeft verweerder namelijk, naar hij ter zitting van het College heeft bevestigd, niet op

hoogte gesteld van het feit dat hij dat toelatingsexamen moest afleggen, noch van het feit dat hij alsnog beschikbaar zou kunnen zijn in de periode van 13 juni 2016 tot en met 18 september 2016.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/158**
Rechter(s)	:	mr. Scholten-Hinloopen
Datum uitspraak	:	8 maart 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband oorzakelijk verband persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieachterstand studievertraging studievoortgang tentamenkansen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 8:57, eerste lid Awb: artikel 8:68
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Appellante voert aan dat verweerder niet heeft onderkend dat zij voldoende contact heeft gezocht met de studentendecaan, maar dat deze zich volgens appellante niet coöperatief jegens haar heeft opgesteld. Verweerder heeft in reactie op dit betoog verwezen naar een door de studentendecaan op 1 november 2016 opgestelde “toelichting decanaat”. In deze toelichting is onder meer een chronologisch overzicht van de contacten van appellante met het decanaat opgenomen. Blijkens de toelichting is appellante in september 2013 bij Inholland begonnen met de opleiding HBO-rechten, na eerder deze opleiding te zijn aangevangen aan de Hogeschool van Amsterdam, en is zij in februari 2014 overgestapt naar de onderhavige opleiding. In het chronologisch overzicht staat dat appellante op 30 juni 2014 een eerste gesprek met het decanaat heeft gehad, waarbij melding is gedaan van een medische omstandigheid die in mei 2014 had plaatsgevonden. Naar aanleiding van deze melding heeft de decaan appellante geadviseerd om aan de huisarts te vragen om een doorverwijzing naar een psycholoog en is met de studentendecaan een vervolgafspraak gemaakt. Op de gemaakte afspraak van 1 september 2014 is appellante niet verschenen zonder zich af te melden. Vervolgens is appellante op 19 december 2014 gekomen op het inloopspreekuur en hebben vervolggesprekken plaatsgevonden op 24 december 2014 en 19 januari 2015, waarbij met haar is afgesproken dat zij medische verklaringen zou inleveren en is zij gewaarschuwd dat ze er rekening mee moest houden dat zij een BNSA zou krijgen. Vervolgens heeft appellante medische verklaringen overgelegd en is haar bij het hiervoor genoemde besluit van 31 maart 2015 in verband met persoonlijke omstandigheden uitstel met een jaar verleend. Uit het overzicht kan verder worden afgeleid dat appellante na uitstel te hebben gekregen in de periode van februari 2015 tot 28 oktober 2015 geen contact heeft gezocht met de studentendecaan. Eerst op 28 oktober 2015 heeft een gesprek plaatsgevonden, waarbij door haar onder meer is aangegeven dat zij weinig studievoortgang heeft geboekt. Op een vervolgafspraak van 23 november 2015 is zij zonder zich af te melden niet verschenen en tijdens vervolgafspraken op december 2015

en op 19 januari 2016 heeft de studentendecaan appellante verzocht om een overzicht te maken van de opgelopen achterstand en daarbij de toetsen aan te geven die zij in de periode van februari 2015 tot februari 2016 (het tweede studiejaar) heeft gemaakt, dan wel niet of onvoldoende heeft gemaakt in relatie tot haar omstandigheden, welk verzoek nogmaals per e-mail op 3 februari 2016 is herhaald. Op basis van de daarna aangeleverde informatie van appellante heeft de decaan op het meldingsformulier onder meer vermeld dat niet duidelijk is gemaakt of appellante wel gebruik heeft gemaakt van alle tentamenkansen, die haar in het tweede studiejaar zijn geboden.
Het chronologisch overzicht van de contacten heeft appellante niet bestreden. Ter zitting heeft appellante gesteld dat het klopt dat zij niet op een vervolgafspraak is gekomen, maar dat dit te wijten is aan een misverstand. Verder heeft zij erkend dat zij in de periode tussen februari 2015 en 28 oktober 2015 geen contact heeft gehad met de studentendecaan en dat de decaan haar in de gelegenheid heeft gesteld het gevraagde overzicht van de studieachterstand in te leveren. Onder deze omstandigheden kan appellante niet worden gevolgd in haar betoog dat zij voldoende contact heeft gezocht met de studentendecaan, maar dat deze zich niet coöperatief jegens haar zou hebben opgesteld. Appellante heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat haar niet voldoende begeleiding vanuit het decanaat is geboden.
2.3.2. Appellante betoogt verder tevergeefs dat verweerder in de door haar overgelegde medische stukken aanleiding had moeten zien om het BNSA te vernietigen. De door appellante overgelegde verklaringen van 16 januari en 4 februari 2015 bevatten informatie die reeds is betrokken in de beslissing van 31 maart 2015 om aan appellante uitstel met een jaar te verlenen en nopen reeds daarom niet ertoe appellante verder uitstel te verlenen. Ditzelfde geldt voor de door appellante overgelegde vertrouwelijke verklaring.
Met de door appellante in beroep bij het College alsnog overgelegde verklaring van 23 mei 2016 heeft verweerder geen rekening kunnen houden, nu deze verklaring dateert van na de bestreden beslissing van verweerder en deze bovendien ziet op een periode na februari 2016, en derhalve op een periode na afloop van het tweede studiejaar, zodat daaruit geen oorzakelijk verband met de studieachterstand kan worden afgeleid.
De door appellante overgelegde verklaring van 8 april 2015 heeft verweerder bij de beoordeling betrokken. Het College acht de daarin vermelde medische omstandigheden, te weten pijnklachten aan de knie waarvoor appellante wordt behandeld, niet van dien aard dat verweerder daarin grond had moeten zien het BNSA te vernietigen, te meer nu appellante al eerder uitstel heeft gehad en zij nog een aanzienlijk aantal punten van de propedeuse moest behalen.
Ook in de stelling van appellante dat zij in het tweede studiejaar studievertraging heeft opgelopen ten gevolge van problemen met haar ouders heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien om het BNSA te vernietigen, nu zij deze stelling niet heeft onderbouwd en uit het chronologisch overzicht van de decaan kan worden afgeleid dat zij bij de vervolgafspraak op 19 januari 2016 heeft verklaard dat de relatie met haar ouders inmiddels verbeterd was.
Gelet op de beschikbare informatie heeft verweerder er dan ook naar het oordeel van het College ten tijde van de bestreden beslissing van

mogen uitgaan dat appellante niet de geschiktheid had om binnen een redelijke termijn de opleiding succesvol af te ronden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 februari 2016 heeft de directeur van het domein Management, Finance en Recht (hierna: de directeur) appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Sociaal-Juridische Dienstverlening.

Bij beslissing van 18 april 2016 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 december 2016, waar appellante, bijgestaan door mr. C.G. Matze, advocaat te Breda, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.E. van Oosterhout, zijn verschenen. Voor de directeur is de heer T. Franssen verschenen.

Na het sluiten van het onderzoek heeft het College het onderzoek met toepassing van artikel 8:68 van de Algemene wet bestuursrecht heropend en appellante in de gelegenheid gesteld stukken over te leggen. Appellante heeft van deze gelegenheid gebruik gemaakt. Verweerder heeft op deze stukken gereageerd.

Met toestemming van partijen is afgezien van een nader onderzoek ter zitting.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd. Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.2. Appellante is in februari 2014 begonnen met de opleiding Sociaal-Juridische dienstverlening. In het eerste jaar van deze opleiding heeft zij 12 studiepunten behaald en daarmee niet voldaan aan de geldende norm. Bij besluit van 31 maart 2015 heeft de directeur besloten appellante geen BNSA te geven, omdat

gebleken is dat de studievertraging door persoonlijke omstandigheden is ontstaan en heeft zij uitstel met een jaar gekregen om het programma van de propedeutische fase alsnog af te ronden. Aan de beslissing van 24 februari 2016 heeft de directeur ten grondslag gelegd dat appellante na het tweede studiejaar in totaal 40 studiepunten van de door haar te behalen 60 studiepunten heeft behaald en dat zij dus niet aan de voor haar geldende norm heeft voldaan. De door appellante gestelde persoonlijke omstandigheden nopen er volgens de directeur niet toe af te zien van het geven van een BNSA, omdat niet aannemelijk is geworden dat de gestelde omstandigheden voldoende verband houden met de studievertraging in het tweede jaar.

2.3. In de bestreden beslissing heeft verweerder vastgesteld dat de stelling van appellante dat zich ook in het tweede studiejaar persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan, die de studievertraging ook in dat jaar hebben veroorzaakt, niet wordt ondersteund door het uitgebrachte advies van de studentendecaan en dat ook verder door appellante niet aannemelijk is gemaakt dat de gestelde omstandigheden van dien aard zijn dat deze aan het geven van een BNSA in de weg staan.

2.3.1. Appellante voert aan dat verweerder niet heeft onderkend dat zij voldoende contact heeft gezocht met de studentendecaan, maar dat deze zich volgens appellante niet coöperatief jegens haar heeft opgesteld.
Verweerder heeft in reactie op dit betoog verwezen naar een door de studentendecaan op 1 november 2016 opgestelde “toelichting decanaat”. In deze toelichting is onder meer een chronologisch overzicht van de contacten van appellante met het decanaat opgenomen. Blijkens de toelichting is appellante in september 2013 bij Inholland begonnen met de opleiding HBO-rechten, na eerder deze opleiding te zijn aangevangen aan de Hogeschool van Amsterdam, en is zij in februari 2014 overgestapt naar de onderhavige opleiding. In het chronologisch overzicht staat dat appellante op 30 juni 2014 een eerste gesprek met het decanaat heeft gehad, waarbij melding is gedaan van een medische omstandigheid die in mei 2014 had plaatsgevonden. Naar aanleiding van deze melding heeft de decaan appellante geadviseerd om aan de huisarts te vragen om een doorverwijzing naar een psycholoog en is met de studentendecaan een vervolgafspraak gemaakt. Op de gemaakte afspraak van 1 september 2014 is appellante niet verschenen zonder zich af te melden. Vervolgens is appellante op 19 december 2014 gekomen op het inloopspreekuur en hebben vervolggesprekken plaatsgevonden op 24 december 2014 en 19 januari 2015, waarbij met haar is afgesproken dat zij medische verklaringen zou inleveren en is zij gewaarschuwd dat ze er rekening mee moest houden dat zij een BNSA zou krijgen. Vervolgens heeft appellante /medische verklaringen overgelegd en is haar bij het hiervoor genoemde besluit van 31 maart 2015 in verband met persoonlijke omstandigheden uitstel met een jaar verleend.
Uit het overzicht kan verder worden afgeleid dat appellante na uitstel te hebben gekregen in de periode van februari 2015 tot 28 oktober 2015 geen contact heeft gezocht met de studentendecaan. Eerst op 28 oktober 2015 heeft een gesprek plaatsgevonden, waarbij door haar onder meer is aangegeven dat zij weinig studievoortgang heeft geboekt. Op een vervolgafspraak van 23 november 2015 is zij zonder zich af te melden niet verschenen en tijdens vervolgafspraken op 17 december 2015 en op 19 januari 2016 heeft de studentendecaan appellante verzocht om een overzicht te maken van de opgelopen achterstand en daarbij de toetsen aan te geven die zij in de periode van februari 2015 tot februari 2016 (het tweede studiejaar) heeft gemaakt, dan wel niet of onvoldoende heeft gemaakt in relatie tot haar omstandigheden, welk verzoek nogmaals per e-mail op 3 februari 2016 is herhaald. Op basis van de daarna aangeleverde informatie van appellante heeft de decaan op het meldingsformulier onder meer vermeld dat niet duidelijk is gemaakt of appellante wel gebruik heeft gemaakt van alle tentamenkansen, die haar in het tweede studiejaar zijn geboden.
Het chronologisch overzicht van de contacten heeft appellante niet bestreden. Ter zitting heeft appellante gesteld dat het klopt dat zij niet op een vervolgafspraak is gekomen, maar dat dit te wijten is aan een misverstand. Verder heeft zij erkend dat zij in de periode tussen februari 2015 en 28 oktober 2015 geen contact heeft gehad met de studentendecaan en dat de decaan haar in de gelegenheid heeft gesteld het gevraagde overzicht van de studieachterstand in te leveren. Onder deze omstandigheden kan appellante niet worden gevolgd in haar betoog dat zij voldoende contact heeft gezocht met de studentendecaan, maar

dat deze zich niet coöperatief jegens haar zou hebben opgesteld. Appellante heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat haar niet voldoende begeleiding vanuit het decanaat is geboden.

2.3.2. Appellante betoogt verder tevergeefs dat verweerder in de door haar overgelegde medische stukken aanleiding had moeten zien om het BNSA te vernietigen. De door appellante overgelegde verklaringen van 16 januari en 4 februari 2015 bevatten informatie die reeds is betrokken in de beslissing van 31 maart 2015 om aan appellante uitstel met een jaar te verlenen en nopen reeds daarom niet ertoe appellante verder uitstel te verlenen. Ditzelfde geldt voor de door appellante overgelegde vertrouwelijke verklaring.

Met de door appellante in beroep bij het College alsnog overgelegde verklaring van 23 mei 2016 heeft verweerder geen rekening kunnen houden, nu deze verklaring dateert van na de bestreden beslissing van verweerder en deze bovendien ziet op een periode na februari 2016, en derhalve op een periode na afloop van het tweede studiejaar, zodat daaruit geen oorzakelijk verband met de studieachterstand kan worden afgeleid.

De door appellante overgelegde verklaring van 8 april 2015 heeft verweerder bij de beoordeling betrokken. Het College acht de daarin vermelde medische omstandigheden, te weten pijnklachten aan de knie waarvoor appellante wordt behandeld, niet van dien aard dat verweerder daarin grond had moeten zien het BNSA te vernietigen, te meer nu appellante al eerder uitstel heeft gehad en zij nog een aanzienlijk aantal punten van de propedeuse moest behalen.

Ook in de stelling van appellante dat zij in het tweede studiejaar studievertraging heeft opgelopen ten gevolge van problemen met haar ouders heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien om het BNSA te vernietigen, nu zij deze stelling niet heeft onderbouwd en uit het chronologisch overzicht van de decaan kan worden afgeleid dat zij bij de vervolgafspraak op 19 januari 2016 heeft verklaard dat de relatie met haar ouders inmiddels verbeterd was.

Gelet op de beschikbare informatie heeft verweerder er dan ook naar het oordeel van het College ten tijde van de bestreden beslissing van mogen uitgaan dat appellante niet de geschiktheid had om binnen een redelijke termijn de opleiding succesvol af te ronden.

2.4 De beslissing van verweerder kan de rechterlijke toetsing doorstaan. Het beroep is ongegrond. Dit betekent dat het BNSA in stand blijft.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/160**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Drop en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	6 februari 2017
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit Twente
Trefwoorden	:	cum laude gewogen gemiddelde judicium ongewogen gemiddelde, Osiris
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13 bijlage EPA bij de Onderwijs- en examenregeling BMS bachelorprogramma's 2014-2015
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Bij de beoordeling of aan voorwaarde a is voldaan, heeft de examencommissie als uitgangspunt een ongewogen gemiddelde van de cijfers gehanteerd. Als gevolg van dat gehanteerde uitgangspunt voldoet appellante niet aan die voorwaarde a. Zou evenwel een gewogen gemiddelde als uitgangspunt worden gehanteerd, zoals appellante voorstaat, dan zou appellante wel aan voorwaarde a voldoen. 2.3.2. Wat het verschil tussen een gewogen en een ongewogen gemiddelde betreft, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat bij een ongewogen gemiddelde het gemiddelde cijfer wordt bepaald aan de hand van alle behaalde (numerieke) modules, terwijl bij een gewogen gemiddelde het gemiddelde cijfer daarenboven wordt bepaald aan de hand van de omvang/het gewicht van de modules. Nu in de OER niet is gespecificeerd dat het gemiddelde van het cijfer mede wordt bepaald aan de hand van de omvang van de module, maar in voorwaarde a slechts wordt uitgegaan van het gemiddelde aan de hand van het eindresultaat van alle behaalde modules, is het uitgangspunt het ongewogen gemiddelde, aldus verweerder. Daarnaast heeft verweerder zich, ook ter zitting van het College, op het standpunt gesteld dat het uitgangspunt bij de beoordeling of het judicium cum laude moet worden toegekend, altijd het ongewogen gemiddelde is geweest. Het College acht voormelde praktijk, die zich niet verzet tegen hetgeen in de OER is opgenomen, niet onjuist. Nu in de OER niet het uitgangspunt is opgenomen dat van een gewogen gemiddelde dient te worden uitgegaan bij de berekening van het gemiddelde als bedoeld in voorwaarde a, heeft verweerder, in navolging van de examencommissie, op goede gronden het uitgangspunt van een ongewogen gemiddelde gehanteerd bij de berekening. De door verweerder gevolgde uitleg is begrijpelijk, verenigbaar met de tekst van de OER en overeenkomstig een al jaren door verweerder gehanteerde praktijk. Dat appellante een module heeft herkanst om voor het judicium in aanmerking te kunnen komen waarbij zij uitging van het gemiddelde zoals in Osiris was opgenomen, dwingt niet tot een ander oordeel. Het betoog van appellante dat de instelling bij andere opleidingen wel als uitgangspunt een gewogen gemiddelde hanteert, evenmin. In de door appellante geciteerde bepaling is juist wel expliciet vermeld dat het gewogen gemiddelde uitgangspunt is. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Twente, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 maart 2016 heeft de examencommissie Governance Sciences/BMS (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellante om toekenning van het judicium ‘cum laude’ afgewezen.

Bij beslissing van 5 augustus 2016 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 14 november 2016, waar appellante en verweerder vertegenwoordigd door dr. H.G.M. Oosterwijk en dr. M.R.R. Ossewaarde, beiden werkzaam bij de Universiteit Twente, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de WHW stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.

Ingevolge de opleidingsspecifieke bijlage EPA bij de Onderwijs- en examenregeling BMS bachelorprogramma’s 2014-2015 (OER) wordt het judicium cum laude, ingeval van het cohort 2012 en eerder, toegekend onder de volgende voorwaarden:
‘If upon sitting the Bachelor’s examination, the student has given evidence of exceptional capability, ’cum laude’ (‘with distinction’) will be recorded on the degree certificate. A student is considered to have exceptional capability if each of the following conditions is met:
a) the average mark awarded for the study units of the Bachelor’s examination (B2 and B3 programme) is at least 8;
b) in the determination of this average, the units that were not evaluated with a numerical mark or for which an exemption was granted are not considered;
c) no study unit in the B2/B3 programme was evaluated as not passing, and no more than one unit was evaluated with a mark of 6;
d) the student was not granted exemptions for more than one-third of the total post-propaedeutic degree programme;
e) the mark for the final unit (Bachelor’s thesis or project) is at least a 9;
f) the Bachelors programme is completed within four years, barring exceptional circumstances at the discretion of the Examination Board that would justify a longer period. Special cases explicitly include (but are not limited to) the circumstances recognized for the allocation of graduation support.’

2.2. De examencommissie heeft, bij haar beslissing van 23 maart 2016 het verzoek van appellante afgewezen, omdat appellante volgens de examencommissie niet aan de voorwaarde voldoet waarbij ‘the

average mark awarded for the study units of the Bachelor's examination (B2 and B3 programme) is at least 8' (hierna: voorwaarde a).

Bij de bestreden beslissing heeft verweerder deze beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Volgens verweerder is de examencommissie bij de berekening van het gemiddelde als bedoeld in voorwaarde a, terecht uitgegaan van een ongewogen gemiddelde. Verweerder heeft overwogen dat uit de tekst van de bepaling waarin voorwaarde a is opgenomen, ook volgt dat het uitgangspunt een ongewogen gemiddelde betreft, omdat in die tekst geen nadere verbijzondering is gegeven van het begrip 'average'. Bovendien bestaat ook overigens geen aanwijzingen om een andere interpretatie aan het begrip 'average' te geven. Daarbij is van belang dat binnen de opleiding en faculteit voor het berekenen van het gemiddelde cijfer altijd is uitgegaan van het ongewogen gemiddelde en dat nooit van een andere interpretatie is uitgegaan. Dat in Osiris wel is vermeld dat het gemiddelde cijfer van appellante een 8 is, vindt zijn oorzaak in een standaard functionaliteit in Osiris. Dat betekent volgens verweerder echter niet dat die berekening, waarbij het gewogen gemiddelde is gebruikt, dient te worden gevolgd. Appellante kon aan de vermelding in Osiris niet het vertrouwen ontlenen dat zij het judicium cum laude toegekend zou krijgen, aldus verweerder.

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met deze beslissing van verweerder. Zij betoogt dat verweerder het standpunt van de examencommissie dat bij de berekening van het gemiddelde van de cijfers dient te worden uitgegaan van het ongewogen gemiddelde ten onrechte is gevolgd. Volgens appellante voldoet zij aan alle voorwaarden om het judicium cum laude toegekend te krijgen. In de OER is de term gemiddelde niet nader gespecificeerd en zij is er gedurende haar studie vanuit gegaan dat het uitgangspunt een gewogen gemiddelde is, zoals in Osiris was aangegeven. Anders dan verweerder stelt, zijn er wel degelijk opleidingen die als uitgangspunt een gewogen gemiddelde hanteren. In dat verband heeft appellant tekst geciteerd van de OER van de master Construction Management and Engineering, waarin is vermeld dat het gewogen gemiddelde als uitgangspunt wordt genomen. Daarnaast bestond wel degelijk, anders dan verweerder stelt, een aangepaste en verzwaarde studieplanning, omdat zij een vak in het buitenland heeft herkanst om aan het gewogen gemiddelde van een 8 te komen.

2.3.1. Bij de beoordeling of aan voorwaarde a is voldaan, heeft de examencommissie als uitgangspunt een ongewogen gemiddelde van de cijfers gehanteerd. Als gevolg van dat gehanteerde uitgangspunt voldoet appellante niet aan die voorwaarde a. Zou evenwel een gewogen gemiddelde als uitgangspunt worden gehanteerd, zoals appellante voorstaat, dan zou appellante wel aan voorwaarde a voldoen.

2.3.2. Wat het verschil tussen een gewogen en een ongewogen gemiddelde betreft, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat bij een ongewogen gemiddelde het gemiddelde cijfer wordt bepaald aan de hand van alle behaalde (numerieke) modules, terwijl bij een gewogen gemiddelde het gemiddelde cijfer daarenboven wordt bepaald aan de hand van de omvang/het gewicht van de modules. Nu in de OER niet is gespecificeerd dat het gemiddelde van het cijfer mede wordt bepaald aan de hand van de omvang van de module, maar in voorwaarde a slechts wordt uitgegaan van het gemiddelde aan de hand van het eindresultaat van alle behaalde modules, is het uitgangspunt het ongewogen gemiddelde, aldus verweerder. Daarnaast heeft verweerder zich, ook ter zitting van het College, op het standpunt gesteld dat het uitgangspunt bij de beoordeling of het judicium cum laude moet worden toegekend, altijd het ongewogen gemiddelde is geweest.

Het College acht voormelde praktijk, die zich niet verzet tegen hetgeen in de OER is opgenomen, niet onjuist. Nu in de OER niet het uitgangspunt is opgenomen dat van een gewogen gemiddelde dient te worden uitgegaan bij de berekening van het gemiddelde als bedoeld in voorwaarde a, heeft verweerder, in navolging van de examencommissie, op goede gronden het uitgangspunt van een ongewogen gemiddelde gehanteerd bij de berekening. De door verweerder gevolgde uitleg is begrijpelijk, verenigbaar met de tekst van de OER en overeenkomstig een al jaren door verweerder gehanteerde praktijk. Dat appellante een module heeft herkanst om voor het judicium in aanmerking te kunnen komen waarbij zij uitging van het gemiddelde zoals in Osiris was opgenomen, dwingt niet tot een ander oordeel. Het betoog van appellante dat de instelling bij andere opleidingen wel als uitgangspunt een gewogen gemiddelde hanteert, evenmin. In de door appellante geciteerde bepaling is juist wel expliciet vermeld dat het gewogen gemiddelde uitgangspunt is.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/161**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	12 januari 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	disproportioneel fraudebeleid inzage onregelmatigheden sanctie uitsluiting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid OER: artikel 2 OER: artikel 27
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Het College is van oordeel dat voldoende bewijs bestaat dat appellante heeft gefraudeerd. Het College acht hiervoor redengevend dat appellante zich op de aangepaste antwoorden heeft beroepen. Zij heeft de toets immers bij inzagebijeenkomst zelf (ook) ingezien en na de inzage met behulp van een extra formulier, waarop is aangegeven welke antwoorden ten onrechte fout waren gerekend, ingeleverd. Zo zij de wijzigingen in de toets niet zelf had aangebracht, had haar kunnen en moeten opvallen dat zij een gewijzigde versie van de toets inleverde. Zij wist of behoorde te weten dat de gewijzigde antwoorden afweken van de antwoorden die zij zelf heeft gegeven. Het inleveren van de aangepaste toets komt daarmee voor haar risico. Of appellante de antwoorden zelf heeft aangepast, acht het College niet van belang. Niettemin overweegt het College ten overvloede dat niet aannemelijk is dat appellante niet betrokken is geweest bij de aanpassingen, nu zij de enige is die daarbij belang heeft. Dat een medestudent het antwoordblad per ongeluk zou hebben aangepast is niet aannemelijk, aangezien de naam van appellante daarop staat vermeld. Dat de inzagebijeenkomst (mogelijk) chaotisch is verlopen, maakt dit alles niet anders en leidt niet tot een ander oordeel. […] 2.5.1. Uit de onder 2.1 weergegeven bepalingen volgt dat ook onregelmatigheden en fraude die hebben plaatsgevonden na het inleveren van het antwoordformulier kunnen leiden tot het opleggen van een sanctie. Het betoog berust op een onjuiste lezing van de toepasselijke regelingen. 2.6. Appellante betoogt tot slot dat de opgelegde sanctie disproportioneel is nu deze er de facto toe leidt dat zij haar propedeuse niet tijdig kan behalen. Een minder zware sanctie, bijvoorbeeld een waarschuwing, had meer in de rede gelegen. In ieder geval hadden haar belangen om een herkansing te mogen maken zwaarder moeten wegen dan het belang van de onderwijsinstelling haar deze mogelijkheid te ontnemen. 2.6.1. Appellante wordt in dit betoog niet gevolgd. De examencommissie heeft gekozen voor de sanctie die in het Fraudebeleid voor een geval als het onderhavige passend wordt geacht. In de door appellante aangevoerde omstandigheden ziet het College geen aanleiding de bestraffing conform dit beleid niet passend te achten. Dat appellante door de sanctie haar propedeuse niet tijdig heeft kunnen behalen en zij (mogelijk) een bindend negatief

studieadvies krijgt, is een omstandigheid die bij de afweging van de betrokken belangen is betrokken en die voor haar risico komt. (vergelijk de uitspraak van het College van 5 november 2015, in zaak nr. 2015/149/CBE; www.cbho.nl).

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de examens Hogeschool Inholland,
verweerder

1. Procesverloop

Bij beslissing van 5 januari 2016 heeft de examencommissie Cluster Recht van het Domein Business, Finance en Recht van Hogeschool Inholland Rotterdam (hierna: Examencommissie) aan appellante meegedeeld dat haar toets/tentamen criminologie niet wordt beoordeeld en dat zij wegens fraude is uitgesloten van deelname aan het eerstvolgende herkansingsmogelijkheid van dat tentamen.

Op 14 februari 2016 is namens appellante tegen deze beslissing administratief beroep ingesteld bij verweerder.

Bij beslissing van 18 april 2016, verzonden op 20 juli 2016, heeft verweerder het administratief beroep van appellante tegen de beslissing van 5 januari 2016 ongegrond verklaard.

Op 31 augustus 2016 is namens appellante tegen deze beslissing bij het College beroep ingesteld.

Op 8 november 2016 is een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep behandeld op 9 november 2016. Appellante is verschenen, bijgestaan door mr. drs. C.G. Matze, advocaat te Breda. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. S.E. van Oosterhout, secretaris van het College van beroep voor de examens. Tevens was mr. S. Mieras-Tavenier, voorzitter van de examencommissie Cluster Recht aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Volgens artikel 2, aanhef en onder t, van de Opleidings- en examenregeling 2015-2016 van appellantes opleiding (hierna: OER) wordt onder fraude verstaan elk handelen, nalaten, pogen, aanzetten tot of toelaten van gedrag, dat het op de juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden, of (beroeps)houding geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.

Volgens artikel 27, vierde lid, van de OER, wordt, wanneer voor, tijdens of na een toets door de examinator of surveillant onregelmatigheden of fraude worden geconstateerd of vermoed, dit onverwijld in het protocol vastgelegd.

Volgens het zesde lid van dit artikel besluit de examencommissie, wanneer zij tot het oordeel komt dat sprake is van onregelmatigheden of fraude, tot passende maatregelen.

In het ter uitwerking van artikel 27, zesde lid, van de OER vastgestelde Fraudebeleid is, voor zover hier van belang, bepaald dat bij een eerste fraudegeval in de studieloopbaan van de student de betreffende kans en herkansing ongeldig worden verklaard.

2.2. Appellante volgt aan de Hogeschool Inholland de opleiding Sociaal Juridische Dienstverlening. Zij heeft in het kader van deze opleiding het tentamen criminologie afgelegd. Na ontvangst van het resultaat voor dit tentamen heeft zij op 23 november 2015 gebruik gemaakt van het recht het gemaakte tentamen in te zien. De examinator heeft de antwoorden van appellante voorafgaand aan de inzage gekopieerd. Tussen partijen is niet in geschil dat de antwoorden op de vragen 13 en 31 nadien zijn aangepast, uiterlijk op het moment waarop appellante zich tijdens de inzage tegenover de examinator op de aangepaste antwoorden heeft beroepen.
Na afloop van de inzage is met behulp van het oorspronkelijke antwoordformulier door de docent geconstateerd dat twee foute antwoorden waren aangepast.
De examencommissie heeft appellante op basis hiervan schuldig geacht aan fraude en appellante daarvoor bij beslissing van 5 januari 2016 bestraft. Verweerder heeft deze beslissing bevestigd.

2.3. Tussen partijen is niet in geschil dat de oorspronkelijke door appellante bij het tentamen gegeven antwoorden moesten leiden tot de beoordeling “onvoldoende”. Evenmin is in geschil dat twee antwoorden op het antwoordformulier van appellante nadat de docent het tentamen had beoordeeld, zijn aangepast.

2.4. Appellante betoogt dat de examencommissie de verdenking dat appellante de wijzigingen op het antwoordformulier heeft aangebracht niet hard kan maken. De situatie tijdens de inzage was chaotisch en niet iedereen had direct de beschikking over zijn eigen tentamen, aldus appellante.

2.4.1. Het College is van oordeel dat voldoende bewijs bestaat dat appellante heeft gefraudeerd. Het College acht hiervoor redengevend dat appellante zich op de aangepaste antwoorden heeft beroepen. Zij heeft de toets immers bij inzagebijeenkomst zelf (ook) ingezien en na de inzage met behulp van een extra formulier, waarop is aangegeven welke antwoorden ten onrechte fout waren gerekend, ingeleverd. Zo zij de wijzigingen in de toets niet zelf had aangebracht, had haar kunnen en moeten opvallen dat zij een gewijzigde versie van de toets inleverde. Zij wist of behoorde te weten dat de gewijzigde antwoorden afweken van de antwoorden die zij zelf heeft gegeven. Het inleveren van de aangepaste toets komt daarmee voor haar risico.
Of appellante de antwoorden zelf heeft aangepast, acht het College niet van belang. Niettemin overweegt het College ten overvloede dat niet aannemelijk is dat appellante niet betrokken is geweest bij de aanpassingen, nu zij de enige is die daarbij belang heeft. Dat een medestudent het antwoordblad per ongeluk zou hebben aangepast is niet aannemelijk, aangezien de naam van appellante daarop staat vermeld. Dat de inzagebijeenkomst (mogelijk) chaotisch is verlopen, maakt dit alles niet anders en leidt niet tot een ander oordeel.

2.5. Appellante betoogt dat de toepasselijke regelingen het niet mogelijk maken dat de Examencommissie op basis van onregelmatigheden of fraude die na de toetsing en beoordeling hebben plaatsgevonden een sanctie oplegt.

2.5.1. Uit de onder 2.1 weergegeven bepalingen volgt dat ook onregelmatigheden en fraude die hebben plaatsgevonden na het inleveren van het antwoordformulier kunnen leiden tot het opleggen van een sanctie. Het betoog berust op een onjuiste lezing van de toepasselijke regelingen.

2.6. Appellante betoogt tot slot dat de opgelegde sanctie disproportioneel is nu deze er de facto toe leidt dat zij haar propedeuse niet tijdig kan behalen. Een minder zware sanctie, bijvoorbeeld een waarschuwing, had meer in de rede gelegen. In ieder geval hadden haar belangen om een herkansing te mogen maken zwaarder moeten wegen dan het belang van de onderwijsinstelling haar deze mogelijkheid te ontnemen.

2.6.1. Appellante wordt in dit betoog niet gevolgd. De examencommissie heeft gekozen voor de sanctie die in het Fraudebeleid voor een geval als het onderhavige passend wordt geacht. In de door appellante aangevoerde omstandigheden ziet het College geen aanleiding de bestraffing conform dit beleid niet passend te achten. Dat appellante door de sanctie haar propedeuse niet tijdig heeft kunnen behalen en zij (mogelijk) een bindend negatief studieadvies krijgt, is een omstandigheid die bij de afweging van de betrokken belangen is betrokken en die voor haar risico komt. (vergelijk de uitspraak van het College van 5 november 2015, in zaak nr. 2015/149/CBE; www.cbho.nl).

2.7. Uit wat hiervoor is overwogen volgt dat de betogen van appellante niet slagen. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/167**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Van der Spoel en Streefkerk
Datum uitspraak	:	16 februari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	bijzondere omstandigheden hinderverklaring instapeis persoonlijke omstandigheden studiepunten studievertraging volgorde
Artikelen	:	Onderwijs- en examenregeling van de bacheloropleiding Notarieel Recht 2015-2016: artikel 4.2.2.
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Verweerder heeft, anders dan appellant betoogt, in de door appellant overgelegde hinderverklaring van 27 juli 2015, waarmee hij wil staven dat hij niet aan de instapeis heeft kunnen voldoen als gevolg van persoonlijke omstandigheden, terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de beslissing van 11 december 2015 onrechtmatig is. Hiervoor is reeds redengevend dat appellant die hinderverklaring pas na die beslissing heeft overgelegd. Daar komt bij dat de examencommissie heeft toegelicht dat de instapeis onder meer tot doel heeft dat colleges en werkgroepen niet worden vertraagd door gebrek aan voorkennis bij studenten. In het licht hiervan heeft verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat aan de omstandigheid dat het niet aan appellant te wijten is dat hij niet aan de instapeis heeft voldaan, in dit verband geen gewicht toekomt. Appellant kan verder niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder ten onrechte niet bij zijn beslissing heeft betrokken dat hij zijn master niet aan de Universiteit Leiden wilde volgen, nu hij deze omstandigheid eerst in beroep bij het College heeft aangevoerd. Het College stelt verder vast dat appellant niet langer stelt dat hij voor het collegejaar 2016/17 het instellingscollegegeld is verschuldigd. Dat de weigering desondanks, zoals hij stelt, grote financiële nadelen tot gevolg heeft, heeft appellant niet toegelicht. Dat slechts een geringe kennis van het verbintenissenrecht voldoende zou zijn geweest om te voldoen aan de instapeis – het behalen van een 4 voor het vak Verbintenissenrecht zou hebben volstaan – biedt, anders dan appellant verder aanvoert, geen grond voor het oordeel dat verweerder de examencommissie niet heeft kunnen volgen in de beslissing om ook in dit geval aan die instapeis vast te houden. Daarbij acht het College van belang dat het aan de examencommissie is om te bepalen welke mate van kennis noodzakelijk is om te bereiken dat de colleges en werkgroepen niet worden vertraagd door gebrek aan voorkennis bij studenten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 december 2015 heeft de deelexamencommissie Notarieel Recht (hierna: de examencommissie), voor zover thans van belang, een verzoek van appellant om vrijgesteld te worden van de instapeis die geldt voor het vak Huwelijksvermogensrecht, afgewezen.

Bij beslissing van 8 augustus 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 december 2016, waar appellant, verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.S.C.M. Stoop-van de Loo, en de examencommissie, vertegenwoordigd door mr. G.G.B. Boelens, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Volgens artikel 4.2.2. van de Onderwijs- en examenregeling van de bacheloropleiding Notarieel Recht 2015-2016 (hierna: de OER), kan de examencommissie in bijzondere gevallen op schriftelijk en gemotiveerd verzoek van de student bepalen dat de onderwijseenheden en tentamens die in een bepaalde volgorde moeten worden doorlopen, in een andere volgorde worden doorlopen.

2.2. Appellant heeft op 26 november 2015 verzocht om, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, vrijgesteld te worden van de instapeis die geldt voor deelname aan het tentamen van 22 december 2015 voor het vak Huwelijksvermogensrecht.

Aan de afwijzing van dit verzoek bij beslissing van 11 december 2015 heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden niet heeft gestaafd en dat afwijzing geen wezenlijke studievertraging tot gevolg heeft, omdat appellant nog vakken in het tweede en derde jaar moet afronden.

2.3. Aan de ongegrondverklaring van het administratief beroep bij beslissing van 8 augustus 2016 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat het uitzonderlijk hoge aantal behaalde studiepunten, te weten 140, noch de door appellant in het verleden ondervonden studiehinder en gestelde studievertraging die de weigering tot gevolg heeft, bijzondere omstandigheden zijn in de zin van voormeld artikel uit de OER.

2.4. Verweerder heeft, anders dan appellant betoogt, in de door appellant overgelegde hinderverklaring van 27 juli 2015, waarmee hij wil staven dat hij niet aan de instapeis heeft kunnen voldoen als gevolg van persoonlijke omstandigheden, terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de beslissing van 11 december 2015 onrechtmatig is. Hiervoor is reeds redengevend dat appellant die hinderverklaring pas na die beslissing heeft overgelegd. Daar komt bij dat de examencommissie heeft toegelicht dat de instapeis onder meer tot doel heeft dat colleges en werkgroepen niet worden vertraagd door gebrek aan voorkennis bij studenten. In het licht hiervan heeft verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat aan de omstandigheid dat het niet aan appellant te wijten is dat hij niet aan de instapeis heeft voldaan, in dit verband geen gewicht toekomt.

Appellant kan verder niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder ten onrechte niet bij zijn beslissing heeft betrokken dat hij zijn master niet aan de Universiteit Leiden wilde volgen, nu hij deze omstandigheid eerst in beroep bij het College heeft aangevoerd.

Het College stelt verder vast dat appellant niet langer stelt dat hij voor het collegejaar 2016/17 het instellingscollegegeld is verschuldigd. Dat de weigering desondanks, zoals hij stelt, grote financiële nadelen tot gevolg heeft, heeft appellant niet toegelicht.

Dat slechts een geringe kennis van het verbintenissenrecht voldoende zou zijn geweest om te voldoen aan de instapeis – het behalen van een 4 voor het vak Verbintenissenrecht zou hebben volstaan – biedt, anders dan appellant verder aanvoert, geen grond voor het oordeel dat verweerder de examencommissie niet heeft kunnen volgen in de beslissing om ook in dit geval aan die instapeis vast te houden. Daarbij acht het College van belang dat het aan de examencommissie is om te bepalen welke mate van kennis noodzakelijk is om te bereiken dat de colleges en werkgroepen niet worden vertraagd door gebrek aan voorkennis bij studenten.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummers	:	**CBHO 2016/170 en CBHO 2016/171**
Rechter(s)	:	mrs. , Streefkerk en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	6 maart 2017
Partijen	:	appellante en CBE Christelijke Hogeschool Windesheim
Trefwoorden	:	10voordeleraar digitale systeem extra herkansing extra tentamentijd hardheidsclausule kennen of kunnen landelijke kennistoets minnelijke schikking onderwijsinspectie rechtsgevolgen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, derde lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a
Uitspraak	:	Gegrond; rechtsgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	2.2.1. Ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) zendt het college van beroep alvorens het beroep in behandeling te nemen het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instelling betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). 2.2.2. Dit betoog slaagt. Artikel 7.61, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat wordt nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is, voorafgaand aan de behandeling van het beroep door verweerder. Anders dan verweerder stelt, betekenen de omstandigheden dat de examencommissie en appellante voorafgaand aan de behandeling van haar beroepen tegen de beslissingen van 12 februari 2016 en 7 april 2016 reeds diverse gesprekken hadden gevoerd en dat op basis daarvan het er niet op leek dat een minnelijke schikking in de rede lag, niet dat formeel gezien aan dit vereiste is voldaan. Ook de omstandigheid dat appellante naar aanleiding van haar beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 12 februari 2016 in staat is gesteld de landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde te herkansen op 16 maart 2016 biedt geen grond voor het oordeel dat in die procedure wel aan het vereiste van artikel 7.61, derde lid, van de WHW is voldaan. Het College benadrukt dat de wetgever aan de schikkingsprocedure de hoogste prioriteit heeft toegekend. Reeds op deze grond dienen de beroepen van appellante gegrond te worden verklaard en de beslissingen van verweerder van 7 juli 2016 en 24 augustus 2016 te worden vernietigd. (…) 2.4.1. Ingevolge artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld tegen besluiten, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepaling, die ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW op

deze procedure van overeenkomstige toepassing is, laat het College geen ruimte voor een inhoudelijke beoordeling van de waardering die aan de door appellante gemaakte landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde is toegekend.
2.4.2. De landelijke kennistoets is een toets die landelijk is overeengekomen om de kwaliteit van de lerarenopleidingen te verbeteren dan wel te waarborgen. De borging van de kwaliteit van tentamens en examens is in het kader van de landelijke toets overgedragen aan een landelijke organisatie: 10voordeleraar. De toetsing en de beoordeling is ook op landelijk niveau ontwikkeld en vastgesteld. Weliswaar wordt de toets bij de opleiding zelf afgenomen, de beoordeling wordt echter via een digitaal systeem centraal vastgesteld. Met verweerder is het College van oordeel dat appellante geen feiten of omstandigheden heeft aangevoerd die grond bieden voor het oordeel dat de centraal digitaal vastgestelde beoordelingen van de door appellante op 19 januari 2016 en 16 maart 2016 gemaakte landelijke kennistoetsen Rekenen-Wiskunde ondeugdelijk zijn geweest. Wat betreft de door appellante op 19 januari 2016 gemaakte landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde acht het College het weliswaar aannemelijk dat de binnenkomst van een groep van maximaal tien studenten in een grote zaal tot enige geluidsoverlast heeft kunnen leiden, maar het College acht niet aannemelijk dat de rust daardoor zodanig is verstoord dat appellante tengevolge daarvan niet in staat is geweest een voldoende te behalen. In dit verband wordt van belang geacht dat appellante noch één van de andere drie nog aanwezige studenten in de zaal zich tot de surveillant heeft gewend met het verzoek een aantekening van overlast op te nemen in het logboek. De surveillant heeft zelf evenmin aanleiding gezien melding te doen van overlast in het logboek. Appellante kan dan ook niet worden gevolgd dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie haar ter compensatie van de verstoring van de rust extra punten voor de toets had moeten kennen, nog daargelaten of de examencommissie daartoe bevoegd was omdat de beoordeling van de toets landelijk plaatsvindt. Het College stelt voorts vast dat appellante wel is gecompenseerd doordat zij een extra kans heeft gekregen om de landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde te maken en dat zij die kans ook heeft benut op 16 maart 2016.
Wat betreft de beoordeling van de door appellante op 16 maart 2016 gemaakte landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde heeft verweerder naar voren gebracht dat onderzoek is verricht bij de organisatie 10voordeleraar naar de beoordeling van die toets. Uit dat onderzoek is niet gebleken dat zich onregelmatigheden hebben voorgedaan bij de vaststelling van het resultaat van de door appellante gemaakte toets in het digitale systeem. Uit diverse e-mailberichten van de afdeling Functioneel Beheer van 10voordeleraar blijkt dat appellante extra tijd heeft gekregen voor de toets, maar die tijd niet heeft benut. Ook blijkt uit die berichten dat appellante alle acht de vragen van het onderdeel meetkunde heeft beantwoord en dat al die antwoorden onjuist waren. Het College is met verweerder van oordeel dat de door appellante naar voren gebrachte feiten en omstandigheden geen aanleiding geven voor twijfel aan het deugdelijk functioneren van het digitale systeem waarmee het resultaat van appellante is vastgesteld. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat geen enkele andere student soortgelijke

klachten als appellante naar voren heeft gebracht. Het College acht het niet aannemelijk dat het digitale systeem uitsluitend bij appellante zou hebben gefaald, zoals door appellante gesuggereerd. Ook acht het College van belang dat, zoals verweerder heeft toegelicht, er meerdere studenten waren die alle acht vragen van het onderdeel meetkunde onjuist hadden beantwoord. Dat dit bij appellante ook het geval was, is dan ook niet zo uitzonderlijk dat dit vragen zou moeten oproepen over het functioneren van het digitale systeem. Verweerder heeft verder onweersproken gesteld dat appellante de landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde zo'n zes à zeven keer heeft gemaakt en dat daarbij telkens gebleken is dat het onderdeel meetkunde lastig voor haar was. In de omstandigheid dat appellante bijles heeft gehad en privé-lessen heeft genomen op het onderdeel meetkunde, zit het College geen grond voor de vaststelling dat appellante de acht vragen van dat onderdeel niet onjuist beantwoord kon hebben en dus een fout in het digitale systeem aan die uitslag ten grondslag moet hebben gelegen. De verwijzing van appellante naar een publicatie van de onderwijsinspectie maakt dit niet anders nu in die publicatie melding is gemaakt van een stroomstoring en technische problemen tijdens de afname van toetsen waardoor grote groepen studenten tegelijkertijd niet verder konden met de toets. Zo'n situatie deed zich toen appellante de landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde op 16 maart 2016 maakte niet voor. Ten slotte betoogt appellante tevergeefs dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie in haar geval toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule. Daargelaten de vraag of de hardheidsclausule in dit geval van toepassing is, is naar het oordeel van het College niet gebleken dat toepassing van de geldende regels in dit geval naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid leidt tot een voor appellante onaanvaardbare situatie.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Christelijke Hogeschool Windesheim, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 februari 2016 heeft de examencommissie van de PABO van het domein Bewegen en Educatie aan appellante het resultaat van de door haar op 19 januari 2016 gemaakte landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde bekendgemaakt.

Bij beslissing van 7 april 2016 heeft de examencommissie aan appellante het resultaat van de door haar op 16 maart 2016 gemaakte landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde bekendgemaakt.

Bij beslissing van 7 juli 2016 heeft verweerder het door appellante tegen de beslissing van 7 april 2016 ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Bij beslissing van 24 augustus 2016 heeft verweerder het door appellante tegen de beslissing van 12 februari 2016 ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissingen van 7 juli 2016 en 24 augustus 2016 heeft appellante beroep ingesteld. Appellante heeft haar gronden van beroep nadien aangevuld.

Het College heeft beide zaken ter zitting behandeld op 11 januari 2017 waar appellante, bijgestaan door J. Buurman, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.W. Gerritsen en E.L. van der Ree, zijn verschenen. Namens de examencommissie is drs. E.V.E. Broeder verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellante was in het studiejaar 2015-2016 ingeschreven voor de PABO-opleiding van het domein Bewegen en Educatie van de Christelijke Hogeschool Windesheim. Ter afronding van haar opleiding diende zij uitsluitend nog de landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde te behalen. Na die toets enkele malen niet te hebben behaald heeft zij de toets nogmaals gemaakt op 19 januari 2016. Op 12 februari 2016 is haar medegedeeld dat zij die toets niet heeft behaald. Op 7 april 2016 is aan appellante medegedeeld dat zij de aan haar gegeven extra herkansing van de landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde, die zij op 16 maart 2016 heeft gemaakt, evenmin heeft behaald. Verweerder heeft de door appellante ingestelde beroepen tegen de beslissingen van 12 februari 2016 en 7 april 2016 ongegrond verklaard bij de beslissingen van respectievelijk 24 augustus 2016 en 7 juli 2016.

2.2 Appellante is het niet eens met de beslissingen van verweerder van 7 juli 2016 en 24 augustus 2016. Hiertoe voert zij in de eerste plaats aan dat de procedures die tot die beslissingen hebben geleid gebreken kennen, omdat ten onrechte geen poging tot minnelijke schikking is gedaan.

2.2.1 Ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) zendt het college van beroep alvorens het beroep in behandeling te nemen het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instelling betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb).

2.2.2 Dit betoog slaagt. Artikel 7.61, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat wordt nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is, voorafgaand aan de behandeling van het beroep door verweerder. Anders dan verweerder stelt, betekenen de omstandigheden dat de examencommissie en appellante voorafgaand aan de behandeling van haar beroepen tegen de beslissingen van 12 februari 2016 en 7 april 2016 reeds diverse gesprekken hadden gevoerd en dat op basis daarvan het er niet op leek dat een minnelijke schikking in de rede lag, niet dat formeel gezien aan dit vereiste is voldaan. Ook de omstandigheid dat appellante naar aanleiding van haar beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 12 februari 2016 in staat is gesteld de landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde te herkansen op 16 maart 2016 biedt geen grond voor het oordeel dat in die procedure wel aan het vereiste van artikel 7.61, derde lid, van de WHW is voldaan. Het College benadrukt dat de wetgever aan de schikkingsprocedure de hoogste prioriteit heeft toegekend. Reeds op deze grond dienen de beroepen van appellante gegrond te worden verklaard en de beslissingen van verweerder van 7 juli 2016 en 24 augustus 2016 te worden vernietigd.

2.3 Het College ziet echter aanleiding om te onderzoeken of de rechtsgevolgen van de beslissingen van 7 juli 2016 en 24 augustus 2016 in stand kunnen blijven en zal daartoe de beroepsgronden van appellante tegen die beslissingen beoordelen.

2.4 Appellante betoogt dat verweerder de beoordeling van de door haar op 19 januari 2016 en 16 maart 2016 gemaakte landelijke kennistoetsen Rekenen-Wiskunde ten onrechte in stand heeft gelaten, omdat die beoordelingen ondeugdelijk zijn. Wat betreft de door haar op 19 januari 2016 gemaakte toets

stelt zij dat zij weliswaar een half uur extra tentamentijd heeft gekregen in verband met haar suikerziekte, maar dat zij uit haar concentratievermogen is gehaald doordat een half uur voor het einde van haar tentamentijd een groep van zo'n tien studenten de zaal binnenkwam. Hierdoor is zij niet meer in staat geweest een voldoende te behalen, aldus appellante. Volgens haar lag het op de weg van de examencommissie om haar te compenseren voor de verstoring van de rust door haar extra punten toe te kennen, zodat zij de landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde wel behaald zou hebben. Met betrekking tot de door haar op 16 maart 2016 gemaakte herkansing van de landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde heeft appellante naar voren gebracht dat verweerder niet heeft onderkend dat de uitslag van die toets vragen oproept over de juiste beoordeling ervan. Hiertoe stelt zij dat op het overzicht van de opleiding was vermeld dat zij geen extra tentamentijd heeft gehad, terwijl dat bij de opgave van 10voordeleraar wel is vermeld. Dat zij de extra tijd niet nodig heeft geacht is niet van belang, aldus appellante. Ook stelt appellante dat het onderdeel meetkunde niet lijkt te zijn meegeteld, omdat op het overzicht van de opleiding in beide kolommen een 0 is vermeld. Dat betekent dat ze de vragen niet beantwoord zou hebben. Dat klopt volgens haar niet. Ook is volgens haar een 0% score op het onderdeel meetkunde niet aannemelijk, omdat zij tussen de door haar op 19 januari en 16 maart 2016 gemaakte toetsen gebruik heeft gemaakt van de bijlesmogelijkheden binnen de opleiding en daarnaast een aantal privé lessen heeft gevolgd. Voorts stelt appellante dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie in beide gevallen aanleiding had moeten zien om toepassing te geven aan het in de onderwijs- en examenregeling van de opleiding neergelegde hardheidsclausule, omdat zij onevenredig in haar belangen is geschaad door de wijze waarop de toetsen zijn beoordeeld.

2.4.1 Ingevolge artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep bij de bestuursrechter worden ingesteld tegen besluiten, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepaling, die ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW op deze procedure van overeenkomstige toepassing is, laat het College geen ruimte voor een inhoudelijke beoordeling van de waardering die aan de door appellante gemaakte landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde is toegekend.

2.4.2 De landelijke kennistoets is een toets die landelijk is overeengekomen om de kwaliteit van de lerarenopleidingen te verbeteren dan wel te waarborgen. De borging van de kwaliteit van tentamens en examens is in het kader van de landelijke toets overgedragen aan een landelijke organisatie: 10voordeleraar. De toetsing en de beoordeling is ook op landelijk niveau ontwikkeld en vastgesteld. Weliswaar wordt de toets bij de opleiding zelf afgenomen, de beoordeling wordt echter via een digitaal systeem centraal vastgesteld. Met verweerder is het College van oordeel dat appellante geen feiten of omstandigheden heeft aangevoerd die grond bieden voor het oordeel dat de centraal digitaal vastgestelde beoordelingen van de door appellante op 19 januari 2016 en 16 maart 2016 gemaakte landelijke kennistoetsen Rekenen-Wiskunde ondeugdelijk zijn geweest.

Wat betreft de door appellante op 19 januari 2016 gemaakte landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde acht het College het weliswaar aannemelijk dat de binnenkomst van een groep van maximaal tien studenten in een grote zaal tot enige geluidsoverlast heeft kunnen leiden, maar het College acht niet aannemelijk dat de rust daardoor zodanig is verstoord dat appellante ten gevolge daarvan niet in staat is geweest een voldoende te behalen. In dit verband wordt van belang geacht dat appellante noch één van de andere drie nog aanwezige studenten in de zaal zich tot de surveillant heeft gewend met het verzoek een aantekening van overlast op te nemen in het logboek. De surveillant heeft zelf evenmin aanleiding gezien melding te doen van overlast in het logboek. Appellante kan dan ook niet worden gevolgd dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie haar ter compensatie van de verstoring van de rust extra punten voor de toets had moeten kennen, nog daargelaten of de examencommissie daartoe bevoegd was omdat de beoordeling van de toets landelijk plaatsvindt. Het College stelt voorts vast dat appellante wel is gecompenseerd doordat zij een extra kans heeft gekregen om de landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde te maken en dat zij die kans ook heeft benut op 16 maart 2016.

Wat betreft de beoordeling van de door appellante op 16 maart 2016 gemaakte landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde heeft verweerder naar voren gebracht dat onderzoek is verricht bij de

organisatie 10voordeleraar naar de beoordeling van die toets. Uit dat onderzoek is niet gebleken dat zich onregelmatigheden hebben voorgedaan bij de vaststelling van het resultaat van de door appellante gemaakte toets in het digitale systeem. Uit diverse e-mailberichten van de afdeling Functioneel Beheer van 10voordeleraar blijkt dat appellante extra tijd heeft gekregen voor de toets, maar die tijd niet heeft benut. Ook blijkt uit die berichten dat appellante alle acht de vragen van het onderdeel meetkunde heeft beantwoord en dat al die antwoorden onjuist waren. Het College is met verweerder van oordeel dat de door appellante naar voren gebrachte feiten en omstandigheden geen aanleiding geven voor twijfel aan het deugdelijk functioneren van het digitale systeem waarmee het resultaat van appellante is vastgesteld. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat geen enkele andere student soortgelijke klachten als appellante naar voren heeft gebracht. Het College acht het niet aannemelijk dat het digitale systeem uitsluitend bij appellante zou hebben gefaald, zoals door appellante gesuggereerd. Ook acht het College van belang dat, zoals verweerder heeft toegelicht, er meerdere studenten waren die alle acht vragen van het onderdeel meetkunde onjuist hadden beantwoord. Dat dit bij appellante ook het geval was, is dan ook niet zo uitzonderlijk dat dit vragen zou moeten oproepen over het functioneren van het digitale systeem. Verweerder heeft verder onweersproken gesteld dat appellante de landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde zo'n zes à zeven keer heeft gemaakt en dat daarbij telkens gebleken is dat het onderdeel meetkunde lastig voor haar was. In de omstandigheid dat appellante bijles heeft gehad en privé-lessen heeft genomen op het onderdeel meetkunde, zit het College geen grond voor de vaststelling dat appellante de acht vragen van dat onderdeel niet onjuist beantwoord kon hebben en dus een fout in het digitale systeem aan die uitslag ten grondslag moet hebben gelegen. De verwijzing van appellante naar een publicatie van de onderwijsinspectie maakt dit niet anders nu in die publicatie melding is gemaakt van een stroomstoring en technische problemen tijdens de afname van toetsen waardoor grote groepen studenten tegelijkertijd niet verder konden met de toets. Zo'n situatie deed zich toen appellante de landelijke kennistoets Rekenen-Wiskunde op 16 maart 2016 maakte niet voor.

Ten slotte betoogt appellante tevergeefs dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie in haar geval toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule. Daargelaten de vraag of de hardheidsclausule in dit geval van toepassing is, is naar het oordeel van het College niet gebleken dat toepassing van de geldende regels in dit geval naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid leidt tot een voor appellante onaanvaardbare situatie.

Het betoog faalt.

2.5 De beroepen zijn gegrond, voor zover het betreft het niet houden van schikkingsgesprekken. De beslissingen van 7 juli 2016 en 24 augustus 2016 dienen daarom te worden vernietigd. Gelet op het verhandelde ter zitting en hetgeen onder 2.4.2 is overwogen, is het College echter van oordeel dat het alsnog houden van schikkingsgesprekken niet tot een andere uitkomst zou leiden. Het College ziet dan ook aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissingen van 7 juli 2016 en 24 augustus 2016 in stand blijven.

2.6 Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College:

Rechtdoende

I. verklaart de beroepen gegrond, voor zover het betreft het niet houden van schikkingsgesprekken;
II. vernietigt de beslissingen van het college van beroep voor de examens van de Christelijke Hogeschool Windesheim van 7 juli 2016 en 24 augustus 2016;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die vernietigde beslissingen geheel in stand blijven;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Christelijke Hogeschool Windesheim aan appellante het door haar betaalde griffierecht voor de behandeling van de beroepen ten bedrage van € 92,00 (zegge; tweeënnegentig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/175**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Drop en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	17 februari 2017
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA fraude handbereik ongeldig ongeldigverklaring toetsblad
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.12b, tweede lid OER: artikel 8.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich, in het licht van het proces-verbaal en de gedetailleerde verklaring van de surveillante, de examencommissie volgend, op het standpunt mogen stellen dat appellant tijdens de toets ongeoorloofd materiaal in de vorm van aantekeningen binnen handbereik had. In zoverre was de examencommissie dan ook bevoegd de toets PROF2 ongeldig te verklaren. Dat deze aantekeningen uiteindelijk niet nuttig waren, omdat andere stof is getentamineerd, is gelet op de definitie van fraude in de OER, niet relevant. Wat betreft de opgelegde sanctie, te weten het ongeldig verklaren van de toets, heeft verweerder zich naar het oordeel van het College op het standpunt mogen stellen dat een ongeldigverklaring de lichtste sanctie betreft en dat deze sanctie gezien de omstandigheden als passend is te kwalificeren. Het betoog van appellant faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 juni 2016 heeft de examencommissie van de Faculteit Technologie, Innovatie & samenleving (hierna: de examencommissie) appellant meegedeeld dat de door hem gemaakte toets PROF2 ongeldig wordt verklaard.

Bij beslissing van 13 september 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 14 november 2016, waar appellant en verweerder vertegenwoordigd mr. C.A.M. Tiel, werkzaam bij de Haagse Hogeschool, zijn verschenen. Namens de examencommissie waren E.B. Hendriksen en E.M. Wesseling aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 8, eerste lid van de Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) wordt onder onregelmatigheden onder andere, maar niet uitsluitend, verstaan:
(…)
b. fraude;
(…).

Ingevolge het tweede lid wordt onder fraude onder andere, maar niet uitsluitend, verstaan:
(…);b. het in het zicht of onder handbereik hebben van ongeoorloofd materiaal tijdens een toets;
(…).

2.2. Bij beslissing van 23 juni 2016 heeft de examencommissie de door appellant op 23 mei 2016 gemaakte toets PROF2 ongeldig verklaard, omdat appellant volgens de examencommissie aantekeningen op kladpapier voorhanden had. Dit was niet toegestaan, aldus de examencommissie.

Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Volgens verweerder heeft de examencommissie zich met juistheid op het standpunt gesteld dat appellant fraude heeft gepleegd. De examencommissie was dan ook bevoegd een sanctie op te leggen, aldus verweerder. Die sanctie, te weten ongeldigverklaring van de toets, heeft verweerder gerechtvaardigd en evenredig geacht.

2.3. Appellant voert aan dat hij vóór aanvang van de toets aantekeningen heeft gemaakt. Die aantekeningen waren echter al ingenomen door de surveillante, alvorens hij het toetsblad kreeg. Volgens appellant mocht hij van de surveillante niet eerder aan de toets beginnen dan nadat hij zijn aantekeningen bij haar had ingeleverd. In zoverre is zijn situatie niet te kwalificeren als het in het zicht of onder handbereik hebben van ongeoorloofd materiaal tijdens een toets. Tijdens de toets had hij namelijk niet de beschikking over de aantekeningen, aldus appellant. Appellant concludeert dat hij geen fraude heeft gepleegd als bedoeld in artikel 8.1 van de OER.

2.3.1. Tussen partijen is niet in geschil dat het tijdens de toets niet was toegestaan om boeken en/of eigen aantekeningen voorhanden te hebben en dat dit aan de studenten kenbaar is gemaakt. Daarnaast zijn partijen het erover eens dat appellant vóór aanvang van de toets aantekeningen heeft gemaakt. Partijen zijn echter verdeeld over het antwoord op de vraag of appellant deze aantekeningen tijdens de toets ter beschikking had. In het licht van de definitie van fraude, neergelegd in artikel 8.1, tweede lid, onder b, van de OER ligt daarom ter beoordeling voor of verweerder zich terecht, in navolging van de examencommissie, op het standpunt heeft gesteld dat appellant de aantekeningen tijdens de toets in het zicht of onder handbereik had.

2.3.2. Appellant heeft zich op het standpunt gesteld dat hij zijn aantekeningen al aan de surveillante had overgelegd, voordat hij het toetsblad had ontvangen en aan de toets kon beginnen. Volgens appellant had hij de aantekeningen daarom tijdens de toets niet onder handbereik. Ter zitting heeft hij verklaard dat hij het lokaal tien minuten voor aanvang van de toets heeft betreden en aantekeningen heeft gemaakt in verband

met zijn faalangst. Het kladpapier was namelijk voor aanvang van de toets al neergelegd. Vervolgens zijn de tentamens uitgedeeld en is het kladpapier ingenomen tijdens het uitdelen van de toets. Appellant heeft daarnaast te kennen gegeven dat de ongeldigverklaring van de toets een zware beslissing is en dat hij uiteindelijk niets aan de aantekeningen heeft gehad. Verder heeft hij verklaard dat de beslissing tot afgifte van een bindend negatief studieadvies is uitgesteld.

2.3.3. Verweerder heeft gesteld dat de aantekeningen van appellant bij aanvang van de toets om 16:00 op zijn tafel lagen. Daarnaast volgt uit het proces-verbaal dat de surveillante de aantekeningen om 16:15 heeft ingenomen. De surveillante heeft ook een verklaring afgelegd over de gebeurtenissen tijdens de toets. Volgens die verklaring werd zij na ongeveer 15 minuten na aanvang van het tentamen om 16:00 door een andere surveillant gewezen op het feit dat een student voor aanvang van de toets aantekeningen op zijn tafel had liggen. De surveillante heeft daarop actie ondernomen en de aantekeningen ingenomen. Daarbij heeft de surveillante opgemerkt dat de studenten bij het uitreiken van de toetsen ook kladpapier uitgereikt hebben gekregen, maar dat op het papier van appellant te veel gedetailleerde informatie stond.

2.3.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich, in het licht van het proces-verbaal en de gedetailleerde verklaring van de surveillante, de examencommissie volgend, op het standpunt mogen stellen dat appellant tijdens de toets ongeoorloofd materiaal in de vorm van aantekeningen binnen handbereik had. In zoverre was de examencommissie dan ook bevoegd de toets PROF2 ongeldig te verklaren. Dat deze aantekeningen uiteindelijk niet nuttig waren, omdat andere stof is getentamineerd, is gelet op de definitie van fraude in de OER, niet relevant. Wat betreft de opgelegde sanctie, te weten het ongeldig verklaren van de toets, heeft verweerder zich naar het oordeel van het College op het standpunt mogen stellen dat een ongeldigverklaring de lichtste sanctie betreft en dat deze sanctie gezien de omstandigheden als passend is te kwalificeren.

Het betoog van appellant faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/181**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet
Datum uitspraak	:	6 maart 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	Bindingsbesluit collegegeld deelnemen [extra] herkansingsmogelijkheid herkansing, landelijke kennistoets minor onevenredig persoonlijke omstandigheid studeerbaarheid toetsgelegenheid toetsmogelijkheden vrije keuze
Artikelen	:	OER bachelor opleiding tot leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad Nederlands: artikel 5.3 OER bachelor opleiding tot leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad Nederlands, Hoofdstuk 4a: bindingsbesluit
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Verweerder heeft onweersproken gesteld dat appellante zich van 28 maart tot 8 april 2015 kon inschrijven voor een minor voor het studiejaar 2015-2016. Ook heeft appellante niet weersproken dat de data voor de buitenlandexcursie van de minor Levensbeschouwing en Maatschappij zijn medegedeeld tijdens de voorlichting die werd gegeven over die minor op 15 maart 2015. Het College volgt appellante niet in haar standpunt dat het niet aannemelijk is dat de data voor de landelijke kennistoets in het studiejaar 2015-2016 vanaf 27 maart 2015 op de website 10voordeleraar.nl waren vermeld. Het College ziet geen aanleiding te twijfelen aan de juistheid van de mededeling van verweerder dat de toetsdata al jaren rond maart op de website worden geplaatst en dat de eerste toetsmogelijkheid voor de landelijke kennistoets ook al jaren begin december is. Van de toetsdata voor de landelijke kennistoets kan een opleiding ook niet afwijken, omdat in het Bindingsbesluit is afgesproken dat 10voordeleraar de procedures en data voor het afnemen van de landelijke kennistoets vaststelt voor alle hogescholen in Nederland. Met verweerder is het College van oordeel dat het op de weg van studenten ligt om voorafgaand aan het kiezen van een minor te onderzoeken of het programma ervan past binnen het programma dat de student verder nog dient te volgen. Verweerder is de examencommissie dan ook terecht gevolgd in de stelling dat het aan appellante, door haar keuze voor de minor Levensbeschouwing en Maatschappij, zelf te wijten is dat zij de eerste toetsgelegenheid van de landelijke kennistoets op 8 december 2015 niet heeft kunnen maken. Appellante betoogt dan ook tevergeefs dat niet voldaan is aan het bepaalde in artikel 5.3, eerste lid, van de OER dat studenten twee tentamenkansen hebben per onderwijseenheid per studiejaar. Dat de examencommissie in de eerdere afwijzing van het verzoek de landelijke kennistoets in het buitenland te maken niet expliciet heeft overwogen dat het niet maken van die toets voor rekening en risico van appellante zou komen, biedt geen grond voor een ander oordeel. Appellante is niet

opgekomen tegen die eerdere afwijzing, zodat appellante heeft aanvaard dat zij de toetsmogelijkheid van 8 december 2015 niet zou kunnen benutten. Verder heeft verweerder toegelicht dat de op 24 augustus 2016 geplande herkansing van de landelijke kennistoets uitsluitend bedoeld was voor studenten die door persoonlijke omstandigheden of een fout van de instelling niet aan een reguliere toetsmogelijkheid hebben kunnen deelnemen. Met verweerder is het College van oordeel dat daarvan bij appellante, gelet op het voorgaande, geen sprake was. Dat appellante al een baan had, is geen persoonlijke omstandigheid als hier bedoeld. De stelling van appellante dat haar niet verweten kan worden dat zij zich niet voor 24 juni 2016 had ingeschreven voor de herkansing van 24 augustus 2016 is dan ook niet van belang.
Appellante betoogt voorts tevergeefs dat toepassing had moeten worden gegeven aan artikel 5.3, zesde lid, van de OER, reeds omdat in het Bindingsbesluit is vermeld dat de bepalingen in het Bindingsbesluit voorgaan op de regels in de OER van de opleiding voor de overige toetsen van de opleiding. In het Bindingsbesluit is in artikel 4 expliciet opgenomen dat een student maximaal twee keer mag deelnemen aan een digitale landelijke kennistoets.
Wat betreft het betoog van appellante dat de studeerbaarheid van het programma onvoldoende is gewaarborgd door een buitenlandexcursie in te plannen op het moment dat de landelijke kennistoets reeds gepland was, geldt dat de minor die appellante heeft gekozen de enige minor is die een buitenlandexcursie gepland had op 8 december 2015. Dat appellante op die datum niet heeft kunnen deelnemen aan de landelijke kennistoets is het gevolg van een persoonlijke keuze voor die minor en niet zozeer het gevolg van een onvoldoende studeerbaar programma. Verweerder heeft zich in dit verband met juistheid op het standpunt gesteld dat studenten zelf verantwoordelijk zijn voor de planning van de vrije keuze onderdelen tijdens hun studie waarbij van belang is dat de hogeschool van Amsterdam 315 minoren aanbiedt. Dat het programma van de minor Levensbeschouwing en Maatschappij voor het studiejaar 2016-2017 is aangepast, biedt - anders dan appellante betoogt - geen grond voor een ander oordeel.
Ten slotte heeft verweerder ter zitting medegedeeld dat studenten die uitsluitend nog de landelijke kennistoets moeten maken uitsluitend collegegeld hoeven te betalen voor de maand waarin de toets plaatsvindt en dat dit in het geval van appellante 165 euro is. Appellante kan daarom ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder miskend heeft dat zij door de beslissing van de examencommissie financieel onevenredig is benadeeld, mede in aanmerking genomen dat het aan haar eigen keuze te wijten is dat zij in het studiejaar 2016-2017 alsnog de landelijke kennistoets diende te maken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 juli 2016 heeft de examencommissie VOBVE het verzoek van appellante om de landelijke kennistoets op 24 augustus 2016 te mogen maken, afgewezen.

Bij beslissing van 19 augustus 2016 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 11 oktober 2016, beroep ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 januari 2017 waar appellante, bijgestaan door mr. dr. J.C. de Wit, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, zijn verschenen. Namens de examencommissie is drs. L. Zijlstra verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 5.3, eerste lid, van de onderwijs- en examenregeling bachelor opleiding tot leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad Nederlands (hierna: de OER) wordt tot het afsluiten van een onderwijseenheid van de propedeuse en hoofdfase elk studiejaar tweemaal de gelegenheid geboden.

Ingevolge het tweede lid wordt bij het bepalen van de data van de toets¬gelegen¬heden in een studiejaar rekening gehouden met de vereiste studeerbaarheid van het totale programma voor een student.

Ingevolge het zesde lid kan de examencommissie in bijzondere gevallen besluiten in een voor de student gunstige zin af te wijken van het gestelde in lid 1 en 2.

Ingevolge artikel 4, hoofdstuk 5A ‘Bindingsbesluit Vereniging Hogescholen’ van de OER, (hierna: het Bindingsbesluit) mag een student, mits voldaan is aan de voorwaarden voor deelname, maximaal twee keer deelnemen aan een digitale landelijke kennistoets.

2.2 Appellante diende aan het einde van het studiejaar 2015-2016 uitsluitend nog de landelijke kennistoets te behalen ter afronding van de opleiding Leraar Nederlands. Vast staat dat zij van de eerste toetsgelegenheid van de landelijke kennistoets in dat studiejaar op 8 december 2015 geen gebruik heeft gemaakt, omdat zij op dat moment in het buitenland verbleef voor een excursie van de minor Levensbeschouwing en Maatschappij en zij geen toestemming had gekregen de toets daar te maken. Appellante heeft voor de tweede toetsgelegenheid van de landelijke kennistoets op 1 juni 2016 een onvoldoende behaald. De examencommissie heeft het verzoek van appelante om deel te mogen nemen aan de herkansing van de landelijke kennistoets op 24 augustus 2016 afgewezen. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten.

2.3 Appellante bestrijdt de beslissing van verweerder. Volgens haar is miskend dat zij in strijd met artikel 5.3, eerste lid, van de OER niet twee toetsmogelijkheden heeft gehad voor de landelijke kennistoets. Zij stelt in dit verband dat bij de afwijzing van het door haar reeds in oktober 2015 ingediende verzoek om de landelijke kennistoets van 8 december 2015 in het buitenland te mogen maken door de examencommissie niet is overwogen dat het niet kunnen deelnemen aan die toetsmogelijkheid voor haar rekening en risico zou komen. Pas in de procedure omtrent de afwijzing van het verzoek om mee te mogen doen aan de landelijke kennistoets op 24 augustus 2016 heeft de examencommissie zich op dit standpunt gesteld. Volgens appellante is miskend dat deze grond niet alsnog mocht worden gebruikt om te beargumenteren dat zij twee toetsmogelijkheden voor de landelijke kennistoets heeft gehad in het studiejaar 2015-2016. Voorts stelt appellante dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de examencommissie voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat reeds op 27 maart 2015 via de website 10voordeleraar.nl is bekendgemaakt dat de eerste landelijke kennistoets van het studiejaar 2015-2016 op 8 december 2015 zou plaatsvinden en het niet kunnen afleggen van de toets op die datum daarom voor rekening en risico van appellante komt. Volgens haar is het e-mailbericht van de voorzitter van de

examencommissie, waarin dit wordt gesteld, niet meer dan een niet-verifieerbare en niet nader onderbouwde stelling die haar niet mag worden tegengeworpen. Ook voert appellante aan dat de examencommissie aan de afwijzing van haar verzoek om de landelijke kennistoets op 24 augustus 2016 te mogen maken ten onrechte ten grondslag heeft gelegd dat zij zich daarvoor voor 24 juni 2016 had moeten aanmelden. Op dat moment wist zij nog niet of zij een voldoende had behaald voor de landelijke kennistoets die zij op 1 juni 2016 had gemaakt. De uitslag daarvan ontving zij op 29 juni 2016 en op dat moment hoorde zij ook pas van de extra herkansingsmogelijkheid van de landelijke kennistoets op 24 augustus 2016. Ook stelt zij dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie in haar geval toepassing had moeten geven aan artikel 5.3, zesde lid, van de OER waarin is bepaald dat van het vereiste in het eerst lid, dat studenten per onderwijseenheid twee toetsmogelijkheden per studiejaar dienen te krijgen, kan worden afgeweken. Voorts betoogt appellante dat het volgen van een minor verplicht is en dat zij bewust heeft gekozen voor de minor Levensbeschouwing en Maatschappij, omdat zij geïnteresseerd is in de problematiek van cultuurdiverse scholen en inmiddels ook in die richting werkzaam is. Volgens appellante maakt de door haar gekozen minor onderdeel uit van het eigen domein van de opleiding en is er ten onrechte niet voor gezorgd dat is voldaan aan het bepaalde in artikel 5.3, tweede lid, van de OER dat bij het bepalen van de data van de toetsgelegenheden in een studiejaar rekening wordt gehouden met de vereiste studeerbaarheid van het totale programma voor een student. Ten slotte stelt appellante dat ten onrechte niet is onderkend dat zij onevenredig is benadeeld is door de beslissing van de examencommissie. Door die beslissing moest zij zich inschrijven voor het studiejaar 2016-2017 en voor twee maanden collegegeld betalen om deel te kunnen nemen aan de landelijke kennistoets in december 2016.

2.3.1 Verweerder heeft onweersproken gesteld dat appellante zich van 28 maart tot 8 april 2015 kon inschrijven voor een minor voor het studiejaar 2015-2016. Ook heeft appellante niet weersproken dat de data voor de buitenlandexcursie van de minor Levensbeschouwing en Maatschappij zijn medegedeeld tijdens de voorlichting die werd gegeven over die minor op 15 maart 2015. Het College volgt appellante niet in haar standpunt dat het niet aannemelijk is dat de data voor de landelijke kennistoets in het studiejaar 2015-2016 vanaf 27 maart 2015 op de website 10voordeleraar.nl waren vermeld. Het College ziet geen aanleiding te twijfelen aan de juistheid van de mededeling van verweerder dat de toetsdata al jaren rond maart op de website worden geplaatst en dat de eerste toetsmogelijkheid voor de landelijke kennistoets ook al jaren begin december is. Van de toetsdata voor de landelijke kennistoets kan een opleiding ook niet afwijken, omdat in het Bindingsbesluit is afgesproken dat 10voordeleraar de procedures en data voor het afnemen van de landelijke kennistoets vaststelt oor alle hogescholen in Nederland. Met verweerder is het College van oordeel dat het op de weg van studenten ligt om voorafgaand aan het kiezen van een minor te onderzoeken of het programma ervan past binnen het programma dat de student verder nog dient te volgen. Verweerder is de examencommissie dan ook terecht gevolgd in de stelling dat het aan appellante, door haar keuze voor de minor Levensbeschouwing en Maatschappij, zelf te wijten is dat zij de eerste toetsgelegenheid van de landelijke kennistoets op 8 december 2015 niet heeft kunnen maken. Appellante betoogt dan ook tevergeefs dat niet voldaan is aan het bepaalde in artikel 5.3, eerste lid, van de OER dat studenten twee tentamenkansen hebben per onderwijseenheid per studiejaar. Dat de examencommissie in de eerdere afwijzing van het verzoek de landelijke kennistoets in het buitenland te maken niet expliciet heeft overwogen dat het niet maken van die toets voor rekening en risico van appellante zou komen, biedt geen grond voor een ander oordeel. Appellante is niet opgekomen tegen die eerdere afwijzing, zodat appellante heeft aanvaard dat zij de toetsmogelijkheid van 8 december 2015 niet zou kunnen benutten. Verder heeft verweerder toegelicht dat de op 24 augustus 2016 geplande herkansing van de landelijke kennistoets uitsluitend bedoeld was voor studenten die door persoonlijke omstandigheden of een fout van de instelling niet aan een reguliere toetsmogelijkheid hebben kunnen deelnemen. Met verweerder is het College van oordeel dat daarvan bij appellante, gelet op het voorgaande, geen sprake was. Dat appellante al een baan had, is geen persoonlijke omstandigheid als hier bedoeld. De stelling van appellante dat haar niet verweten kan worden dat zij zich niet voor 24 juni 2016 had ingeschreven voor de herkansing van 24 augustus 2016 is dan ook niet van belang.

Appellante betoogt voorts tevergeefs dat toepassing had moeten worden gegeven aan artikel 5.3, zesde lid, van de OER, reeds omdat in het Bindingsbesluit is vermeld dat de bepalingen in het

Bindingsbesluit voorgaan op de regels in de OER van de opleiding voor de overige toetsen van de opleiding. In het Bindingsbesluit is in artikel 4 expliciet opgenomen dat een student maximaal twee keer mag deelnemen aan een digitale landelijke kennistoets.

Wat betreft het betoog van appellante dat de studeerbaarheid van het programma onvoldoende is gewaarborgd door een buitenlandexcursie in te plannen op het moment dat de landelijke kennistoets reeds gepland was, geldt dat de minor die appellante heeft gekozen de enige minor is die een buitenlandexcursie gepland had op 8 december 2015. Dat appellante op die datum niet heeft kunnen deelnemen aan de landelijke kennistoets is het gevolg van een persoonlijke keuze voor die minor en niet zozeer het gevolg van een onvoldoende studeerbaar programma. Verweerder heeft zich in dit verband met juistheid op het standpunt gesteld dat studenten zelf verantwoordelijk zijn voor de planning van de vrije keuze onderdelen tijdens hun studie waarbij van belang is dat de hogeschool van Amsterdam 315 minoren aanbiedt. Dat het programma van de minor Levensbeschouwing en Maatschappij voor het studiejaar 2016-2017 is aangepast, biedt - anders dan appellante betoogt - geen grond voor een ander oordeel.

Ten slotte heeft verweerder ter zitting medegedeeld dat studenten die uitsluitend nog de landelijke kennistoets moeten maken uitsluitend collegegeld hoeven te betalen voor de maand waarin de toets plaatsvindt en dat dit in het geval van appellante 165 euro is. Appellante kan daarom ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder miskend heeft dat zij door de beslissing van de examencommissie financieel onevenredig is benadeeld, mede in aanmerking genomen dat het aan haar eigen keuze te wijten is dat zij in het studiejaar 2016-2017 alsnog de landelijke kennistoets diende te maken.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/182.5**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	17 januari 2017
Partijen	:	appellante en het CBE van NHL Hogeschool
Trefwoorden	:	afgewezen afstudeerrichtingen afwijzing belang bijzondere omstandigheden eindniveau gelijkheidsbeginsel in gebreke stellen minor onderwijs- en examenregeling studievertraging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13, eerste lid WHW: artikel 7.61, vijfde lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. (…) Verweerder heeft, in geval van een gegrond beroep, gelet op het bepaalde in artikel 7.61, vijfde lid, van de WHW, slechts de bevoegdheid de beslissing van de examencommissie geheel of gedeeltelijk te vernietigen. In voormelde bepaling is geregeld dat verweerder niet bevoegd is in de plaats van de geheel of gedeeltelijk vernietigde beslissing een nieuwe beslissing te nemen. Verweerder kan daarom slechts bepalen dat opnieuw alsnog in de zaak wordt beslist. Het orgaan waarvan de beslissing is vernietigd, in dit geval de examencommissie, voorziet voor zover nodig opnieuw in de zaak met inachtneming van de uitspraak van verweerder. De slotsom luidt dat verweerder overeenkomstig het bepaalde in artikel 7.61, vijfde lid, van de WHW heeft gehandeld door de beslissing van de examencommissie te vernietigen en haar de opdracht te geven opnieuw te beslissen op het verzoek van appellante. (…) 2.4.1. Anders dan appellante meent, leidt het niet-tijdig beslissen door de examencommissie niet tot een inwilliging van haar verzoek. Zoals verweerder terecht heeft overwogen, heeft appellante de examencommissie niet in gebreke gesteld. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de examencommissie van 11 oktober 2016 terecht in stand gelaten. Zoals verweerder met juistheid heeft overwogen, bestaat op grond van het Studentenstatuut in het vierde jaar van de opleiding de mogelijkheid om uit twee minoren te kiezen. Ter zitting van het College heeft verweerder verklaard dat een afwijking van het in het Studentenstatuut opgenomen onderwijsprogramma slechts in bijzondere omstandigheden wordt toegestaan, waarbij als voorwaarde geldt dat een buiten het onderwijsprogramma te kiezen minor aan het door NHL Hogeschool vereiste kwaliteitsniveau voldoet. Verweerder heeft toegelicht dat studenten in het derde jaar een ruime keuze hebben in de te volgen minoren. In het vierde jaar wordt echter slechts een keuze geboden tussen de twee in het Studentenstatuut opgenomen minoren, in verband met de borging van de kwaliteit van het onderwijsprogramma en het vereiste eindniveau van de opleiding.

Appellante heeft zich op het standpunt gesteld dat haar verzoek voor inwilliging in aanmerking komt vanwege bijzondere omstandigheden. Zij heeft namelijk een eigen bedrijf opgestart dat samenhangt met haar poging om een professioneel topsportersniveau te behalen. Zij is in totaal 72 uur per week bezig met deze activiteiten en de minor ‘de Noorderlingen’ biedt de mogelijkheid haar bedrijfsactiviteiten beter in de opleiding in te passen en daarmee studievertraging te voorkomen.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder, in navolging van de examencommissie, het standpunt mogen innemen dat de situatie van appellante niet noopt tot een afwijking van het in het Studentenstatuut opgenomen onderwijsprogramma. Verweerder heeft daarbij in aanmerking mogen nemen dat bij in elk geval één van de aangeboden minoren, nog afgezien van het feit dat appellante zelf de keuze heeft gemaakt een groot deel van haar tijd te wijden aan haar startup, voldoende mogelijkheden bestaan om de bezigheden in verband met de eigen startup in te passen in het onderwijsprogramma. Het door appellante ter zitting van het College gedane beroep op het gelijkheidsbeginsel, leidt niet tot het door haar gewenste resultaat. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat de situatie van een student die in de gelegenheid is gesteld in zijn vierde jaar een derdejaars minor te volgen in juridisch opzicht gelijk is aan haar verzoek, waarbij zij in de plaats van het voorgeschreven vierdejaars programma een externe minor wenst te volgen. Daarbij heeft verweerder toegelicht dat een minor in jaar drie een ander niveau behelst dan de minoren behorend tot het vierde jaar.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van NHL Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 juni 2016 heeft de examencommissie van de bacheloropleiding Bedrijfskunde MER (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellante om te mogen starten met de minor ‘de Noorderlingen’ afgewezen.

Bij beslissing van 27 september 2016 heeft verweerder het daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, de beslissing van 30 juni 2016 vernietigd en de examencommissie opgedragen binnen twee weken na bekendmaking van de beslissing van verweerder opnieuw op het verzoek van appellante te beslissen.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Bij beslissing van 11 oktober 2016 heeft de examencommissie opnieuw op het verzoek van appellante beslist en dat verzoek afgewezen.

Bij beslissing van 8 november 2016 heeft verweerder het daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 14 november 2016, waar appellante, bijgestaan door [Naam1], en verweerder vertegenwoordigd door mr. J. Auw Yang, zijn verschenen. Tevens waren mr. M.R. Molenaar en drs. K.M. Matthezing, beiden werkzaam bij de hogeschool, aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder a, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet ter zake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder wordt ten minste begrepen de inhoud van de opleiding en van de daaraan verbonden examens.

Ingevolge artikel 3.5 van het opleidingsspecifieke deel voor de opleiding Bedrijfskunde MER van het Studentenstatuut 2015-2016 (hierna: het Studentenstatuut) kent deze opleiding de in bijlage 1 opgenomen afstudeerrichtingen met de daarbij behorende onderwijs- en toetseenheden.

Ingevolge bedoelde bijlage 1 kent de opleiding Bedrijfskunde MER twee afstudeerrichtingen, te weten de minor ‘Innovation & Leadership’ en de minor ‘Process Optimisation’.

2.2. Appellante heeft de examencommissie verzocht om de minor ‘de Noorderlingen’ te volgen, omdat ze door het volgen van deze minor geen studievertraging zal oplopen. Zij kan haar werkzaamheden voor haar startup ‘Keep-Total’ namelijk beter inpassen in deze minor. De examencommissie heeft dat verzoek afgewezen bij beslissing van 30 juni 2016.

Bij beslissing van 27 september 2016 heeft verweerder het beroep van appellante tegen die beslissing gegrond verklaard, voormelde beslissing van 30 juni 2016 vernietigd en de examencommissie opgedragen opnieuw op het verzoek van appellante te beslissen. Verweerder daarbij heeft vastgesteld dat de examencommissie sinds twee jaar het beleid voert dat een minor in het vierde jaar van de opleiding binnen de eigen opleiding moet worden gevolgd om het eindniveau te kunnen borgen. Uit de beslissing van de examencommissie volgt echter niet dat de examencommissie een afweging heeft gemaakt tussen enerzijds het belang van de opleiding om haar beleid op dit punt te handhaven en anderzijds het belang van appellante bij een afwijking van het staande beleid. De beslissing van de examencommissie heeft daarom geen toereikende motivering, aldus verweerder.

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met die beslissing van verweerder. Zij betoogt dat zij weliswaar in het gelijk is gesteld, maar dat de beslissing van verweerder tot gevolg heeft dat de examencommissie nog altijd het laatste woord heeft. De examencommissie heeft namelijk de gelegenheid gekregen opnieuw op haar verzoek te beslissen, aldus appellante.

2.3.1. Dat betoog faalt. Verweerder heeft, in geval van een gegrond beroep, gelet op het bepaalde in artikel 7.61, vijfde lid, van de WHW, slechts de bevoegdheid de beslissing van de examencommissie geheel of gedeeltelijk te vernietigen. In voormelde bepaling is geregeld dat verweerder niet bevoegd is in de plaats van de geheel of gedeeltelijk vernietigde beslissing een nieuwe beslissing te nemen. Verweerder kan daarom slechts bepalen dat opnieuw alsnog in de zaak wordt beslist. Het orgaan waarvan de beslissing is vernietigd, in dit geval de examencommissie, voorziet voor zover nodig opnieuw in de zaak met inachtneming van de uitspraak van verweerder.

De slotsom luidt dat verweerder overeenkomstig het bepaalde in artikel 7.61, vijfde lid, van de WHW heeft gehandeld door de beslissing van de examencommissie te vernietigen en haar de opdracht te geven opnieuw te beslissen op het verzoek van appellante.

2.3.2 Het beroep gericht tegen de beslissing van 27 september 2016 is ongegrond.

2.4. De examencommissie heeft ter uitvoering van de beslissing van 27 september 2017 opnieuw op het verzoek van appellante beslist en dat verzoek afgewezen. Appellante heeft tegen die beslissing administratief beroep ingesteld.

Bij beslissing van 8 november 2016 heeft verweerder dat beroep ongegrond verklaard. Verweerder heeft in de eerste plaats overwogen dat de beslissing van de examencommissie van 11 oktober 2016 weliswaar te laat is genomen, maar dat appellante de examencommissie niet in gebreke heeft gesteld en dat zij evenmin in haar belangen is geschaad. Wat betreft de afwijzing van het verzoek van appellante, heeft verweerder de beslissing van de examencommissie vervolgens niet onjuist geacht. Volgens verweerder bestaan geen klemmende redenen om af te wijken van het in het Studentenstatuut vastgestelde programma. Bovendien zijn studenten in de minoren van het vierde jaar en dan met name in de laatste fase, ruimschoots in de gelegenheid de activiteiten van hun eventuele eigen onderneming in te brengen.

2.4.1. Anders dan appellante meent, leidt het niet-tijdig beslissen door de examencommissie niet tot een inwilliging van haar verzoek. Zoals verweerder terecht heeft overwogen, heeft appellante de examencommissie niet in gebreke gesteld.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de examencommissie van 11 oktober 2016 terecht in stand gelaten.

Zoals verweerder met juistheid heeft overwogen, bestaat op grond van het Studentenstatuut in het vierde jaar van de opleiding de mogelijkheid om uit twee minoren te kiezen. Ter zitting van het College heeft verweerder verklaard dat een afwijking van het in het Studentenstatuut opgenomen onderwijsprogramma slechts in bijzondere omstandigheden wordt toegestaan, waarbij als voorwaarde geldt dat een buiten het onderwijsprogramma te kiezen minor aan het door NHL Hogeschool vereiste kwaliteitsniveau voldoet. Verweerder heeft toegelicht dat studenten in het derde jaar een ruime keuze hebben in de te volgen minoren. In het vierde jaar wordt echter slechts een keuze geboden tussen de twee in het Studentenstatuut opgenomen minoren, in verband met de borging van de kwaliteit van het onderwijsprogramma en het vereiste eindniveau van de opleiding.

Appellante heeft zich op het standpunt gesteld dat haar verzoek voor inwilliging in aanmerking komt vanwege bijzondere omstandigheden. Zij heeft namelijk een eigen bedrijf opgestart dat samenhangt met haar poging om een professioneel topsportersniveau te behalen. Zij is in totaal 72 uur per week bezig met deze activiteiten en de minor ‘de Noorderlingen’ biedt de mogelijkheid haar bedrijfsactiviteiten beter in de opleiding in te passen en daarmee studievertraging te voorkomen.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder, in navolging van de examencommissie, het standpunt mogen innemen dat de situatie van appellante niet noopt tot een afwijking van het in het Studentenstatuut opgenomen onderwijsprogramma. Verweerder heeft daarbij in aanmerking mogen nemen dat bij in elk geval één van de aangeboden minoren, nog afgezien van het feit dat appellante zelf de keuze heeft gemaakt een groot deel van haar tijd te wijden aan haar startup, voldoende mogelijkheden bestaan om de bezigheden in verband met de eigen startup in te passen in het onderwijsprogramma. Het door appellante ter zitting van het College gedane beroep op het gelijkheidsbeginsel, leidt niet tot het door haar gewenste resultaat. Appellante heeft niet aannemelijk gemaakt dat de situatie van een student die in de gelegenheid is gesteld in zijn vierde jaar een derdejaars minor te volgen in juridisch opzicht gelijk is aan haar verzoek, waarbij zij in de plaats van het voorgeschreven vierdejaars programma een externe minor wenst te volgen. Daarbij heeft verweerder toegelicht dat een minor in jaar drie een ander niveau behelst dan de minoren behorend tot het vierde jaar.

2.5. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat de beroepen ongegrond zijn.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart de beroepen ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/189**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	18 januari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA extra tentamenkans kwalitatieve eis minnelijke schikking rechtsgevolgen schikkingsgesprek schikkingsprocedure studieadvies tentamenkans
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.61, derde lid Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a
Uitspraak	:	gegrond/rechtgevolgen in stand
Hoofdoverwegingen	:	2.3 Ambtshalve overweegt het College als volgt. Artikel 7.61, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat wordt nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is, voorafgaand aan de behandeling van het beroep door verweerder. Het College stelt vast dat niet aan dit vereiste is voldaan, zoals verweerder desgevraagd ter zitting ook heeft erkend. Het College benadrukt dat de wetgever aan de schikkingsprocedure de hoogste prioriteit heeft toegekend. Reeds op deze grond dient het beroep van appellant gegrond te worden verklaard en de beslissing van verweerder van 12 september 2016 te worden vernietigd. 2.4 Het College ziet echter aanleiding om te onderzoeken of de rechtsgevolgen van de beslissing van 12 september 2016 in stand kunnen blijven en zal daartoe de beroepsgronden van appellant beoordelen. […] 2.5.1 Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij nog recht zou hebben op een extra tentamenkans voor het vak Inleiding Integrale Veiligheid 1. Met verweerder is het College van oordeel dat met de zinsnede ‘inhalen van de toets’ in de beslissing hem te schorsen niet is bedoeld dat appellant, naast de kans die hij buiten de schorsingsperiode heeft gemaakt op 27 januari 2016, nog een extra kans zou moeten krijgen. Verweerder heeft in dit verband toegelicht dat die zinsnede betrekking had op eventuele dubbele tentamens tijdens de herkansingsperiode. Daarvan was bij het vak Inleiding Integrale Veiligheid 1 geen sprake. Een andere uitleg van de zinsnede zou naar het oordeel van het College niet stroken met de bedoeling appellant als sanctie drie weken te schorsen en uit te sluiten van het maken van tentamens in die periode. Nu appellant ook niet bij het College is opgekomen tegen de beslissing hem drie weken te schorsen en uit te sluiten van deelname aan tentamens in die periode, dient van de juistheid ervan te worden uitgegaan. Wat betreft de beoordeling van het door appellant op 27 januari 2016 gemaakte tentamen van het vak Inleiding Integrale Veiligheid 1, geldt dat verweerder het door hem daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond heeft verklaard. Daartegen is appellant evenmin in

beroep gekomen bij het College. De beoordeling van dat tentamen kan niet alsnog in deze procedure aan de orde komen en dan ook niet tot het oordeel leiden dat verweerder het bindend negatief studieadvies niet in stand heeft kunnen laten.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 juli 2016 heeft de directeur van het domein Business Finance & Law appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Integrale Veiligheid.

Bij beslissing van 12 september 2016 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 14 oktober 2016, beroep ingesteld.

De zaak is verwezen van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 december 2016 waar appellant, vergezeld door zijn vader, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.H.P. de Jong, zijn verschenen. Namens de opleiding was mr. C. Oosterbaan aanwezig.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de WHW zendt het college van beroep alvorens het beroep in behandeling te nemen het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instelling betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht.

2.2 Appellant is in september 2015 gestart met de opleiding Integrale Veiligheid. Vast staat dat hij niet heeft voldaan aan de kwalitatieve eis voor het voorkomen van een bindend negatief studieadvies: het behalen van het vak Inleiding Integrale Veiligheid 1. Appellant heeft de eerste kans van dit vak niet kunnen maken in verband met een drie weken durende schorsing en voor de tweede kans heeft hij een onvoldoende behaald. Verweerder heeft in het door appellant in administratief beroep gestelde, dat hij ten onrechte geen twee tentamenkansen heeft gehad voor het vak Inleiding Integrale Veiligheid 1 en het enige door hem op 27 januari 2016 gemaakte tentamen van dat vak onjuist is nagekeken, geen aanleiding gezien het bindend negatief studieadvies niet in stand te laten.

2.3 Ambtshalve overweegt het College als volgt. Artikel 7.61, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat wordt nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is, voorafgaand aan de behandeling van het beroep door verweerder. Het College stelt vast dat niet aan dit vereiste is voldaan, zoals verweerder desgevraagd ter zitting ook heeft erkend. Het College benadrukt dat de wetgever aan de schikkingsprocedure de hoogste prioriteit heeft toegekend. Reeds op deze grond dient het beroep van appellant gegrond te worden verklaard en de beslissing van verweerder van 12 september 2016 te worden vernietigd.

2.4 Het College ziet echter aanleiding om te onderzoeken of de rechtsgevolgen van de beslissing van 12 september 2016 in stand kunnen blijven en zal daartoe de beroepsgronden van appellant beoordelen.

2.5 Appellant betoogt dat verweerder heeft miskend dat hem ten onrechte een bindend negatief studieadvies is gegeven, omdat hij voor het vak Inleiding Integrale Veiligheid 1 slechts één tentamenkans heeft gehad in verband met een schorsing en het enige door hem gemaakte tentamen van dat vak niet goed is nagekeken.

2.5.1 Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij nog recht zou hebben op een extra tentamenkans voor het vak Inleiding Integrale Veiligheid 1. Met verweerder is het College van oordeel dat met de zinsnede ‘inhalen van de toets’ in de beslissing hem te schorsen niet is bedoeld dat appellant, naast de kans die hij buiten de schorsingsperiode heeft gemaakt op 27 januari 2016, nog een extra kans zou moeten krijgen. Verweerder heeft in dit verband toegelicht dat die zinsnede betrekking had op eventuele dubbele tentamens tijdens de herkansingsperiode. Daarvan was bij het vak Inleiding Integrale Veiligheid 1 geen sprake. Een andere uitleg van de zinsnede zou naar het oordeel van het College niet stroken met de bedoeling appellant als sanctie drie weken te schorsen en uit te sluiten van het maken van tentamens in die periode. Nu appellant ook niet bij het College is opgekomen tegen de beslissing hem drie weken te schorsen en uit te sluiten van deelname aan tentamens in die periode, dient van de juistheid ervan te worden uitgegaan.

Wat betreft de beoordeling van het door appellant op 27 januari 2016 gemaakte tentamen van het vak Inleiding Integrale Veiligheid 1, geldt dat verweerder het door hem daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond heeft verklaard. Daartegen is appellant evenmin in beroep gekomen bij het College. De beoordeling van dat tentamen kan niet alsnog in deze procedure aan de orde komen en dan ook niet tot het oordeel leiden dat verweerder het bindend negatief studieadvies niet in stand heeft kunnen laten.

Het betoog faalt.

2.6 Het beroep is gegrond, voor zover het betreft het niet houden van een schikkingsgesprek. De beslissing van 12 september 2016 dient daarom te worden vernietigd. Gelet op het verhandelde ter zitting en hetgeen onder 2.5.1 is overwogen, is het College echter van oordeel dat het alsnog houden van een schikkingsgesprek niet tot een andere uitkomst zou leiden. Het College ziet dan ook aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht te bepalen dat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing van 12 september 2016 in stand blijven.

2.7 Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond, voor zover het betreft het niet houden van een schikkingsgesprek;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland van 12 september 2016, registratienummer KGRS 10101;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing geheel in stand blijven;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland aan appellant het door hem betaalde griffierecht voor de behandeling van het beroep ten bedrage van € 46,00 (zegge; 46 euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/190.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	23 mei 2017
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	onrechtmatigheid procesbelang toelatingsvereiste
Artikelen	:	
Uitspraak	:	Niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Bij beslissing van 26 september 2016 heeft de examencommissie opnieuw geweigerd appellant ontheffing te verlenen van even bedoeld toegangsvereiste. Bij beslissing van 12 december 2016 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep gegrond verklaard en bepaald dat de examencommissie een nieuwe beslissing neemt. Vervolgens heeft de examencommissie appellant alsnog ontheffing verleend. Naar het oordeel van het College heeft appellant aldus bereikt wat hij met zijn beroep tegen de beslissing van 9 september 2016 zou kunnen bereiken, zodat hij geen belang heeft bij een beoordeling van zijn beroep. Het door appellant gestelde principiële belang bij een oordeel van het College over de vraag of evenbedoeld toegangsvereiste deel uitmaakt van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling rechtvaardigt op zichzelf geen beoordeling van het beroep. Evenmin is dat belang gelegen in een eventuele vaststelling door het College van de onrechtmatigheid van de beslissing van 14 juli 2016 met het oog op een nog te beginnen procedure om vergoeding van door appellant als gevolg van die beslissing geleden schade. De onrechtmatigheid van de beslissing van 14 juli 2016 staat immers reeds vast door de beslissing van 9 september 2016, waarbij verweerder het administratief beroep gegrond heeft verklaard, de beslissing van 14 juli 2016 heeft vernietigd en heeft bepaald dat de examencommissie een nieuwe beslissing neemt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 juli 2016 heeft de examencommissie van de Faculty of Public Management, Law & Safety geweigerd appellant ontheffing te verlenen van een vereiste voor toegang tot het vierde jaar van de opleiding Safety & Security Management Studies. Volgens dit vereiste moet een student 110 van de 120 studiepunten uit het tweede en derde studiejaar hebben behaald.

Bij beslissing van 9 september 2016 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, de beslissing van 14 juli 2016 vernietigd en bepaald dat de examencommissie een nieuwe beslissing neemt.

Tegen de beslissing van 9 september 2016 heeft appellant beroep ingesteld.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 april 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie is mr. G.J. Lourens verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het College overweegt ambtshalve als volgt.

2.2. Bij beslissing van 26 september 2016 heeft de examencommissie opnieuw geweigerd appellant ontheffing te verlenen van evenbedoeld toegangsvereiste. Bij beslissing van 12 december 2016 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep gegrond verklaard en bepaald dat de examencommissie een nieuwe beslissing neemt. Vervolgens heeft de examencommissie appellant alsnog ontheffing verleend.

Naar het oordeel van het College heeft appellant aldus bereikt wat hij met zijn beroep tegen de beslissing van 9 september 2016 zou kunnen bereiken, zodat hij geen belang heeft bij een beoordeling van zijn beroep. Het door appellant gestelde principiële belang bij een oordeel van het College over de vraag of evenbedoeld toegangsvereiste deel uitmaakt van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling rechtvaardigt op zichzelf geen beoordeling van het beroep. Evenmin is dat belang gelegen in een eventuele vaststelling door het College van de onrechtmatigheid van de beslissing van 14 juli 2016 met het oog op een nog te beginnen procedure om vergoeding van door appellant als gevolg van die beslissing geleden schade. De onrechtmatigheid van de beslissing van 14 juli 2016 staat immers reeds vast door de beslissing van 9 september 2016, waarbij verweerder het administratief beroep gegrond heeft verklaard, de beslissing van 14 juli 2016 heeft vernietigd en heeft bepaald dat de examencommissie een nieuwe beslissing neemt.

2.3. Gelet op het voorgaande is het beroep niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/191**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten – van Hinlopen, Van der Spoel en Streefkerk
Datum uitspraak	:	24 februari 2017
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bronteksten disproportioneel Ephorus maatregel ongeldig plagiaat plagiaatregeling sanctie scriptiebegeleiding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College acht voldoende aannemelijk gemaakt dat de door de examencommissie geconstateerde overeenkomsten tussen het eindpaper van appellante en het werk van de medestudente, niet op toeval berusten. Het eindpaper van appellante bevat immers aanzienlijke passages die letterlijk overeenkomen met het werk van de medestudente. Bij dit oordeel weegt het College mee dat appellante erkent dat zij op de hoogte was van het werk van die medestudente. Dat, zoals appellante heeft aangevoerd, de passages overeenkomen omdat die bestaan uit een letterlijke weergave van de bronteksten, heeft zij niet door overlegging van die bronteksten gestaafd. Ook anderszins heeft zij dit niet aannemelijk gemaakt. De bronteksten zijn in de Engelse taal opgesteld en deze zijn in het eindpaper samengevat en vertaald in het Nederlands weergegeven. Het College acht niet aannemelijk dat appellante en de medestudente bij toeval exact dezelfde samenvatting hebben gemaakt en bij de vertaling exact dezelfde woorden hebben gebruikt. Het College volgt appellante evenmin in haar betoog dat de docent die het plagiaat heeft gemeld haar, in strijd met de plagiaatregeling, niet terstond op de hoogte heeft gesteld van zijn vermoeden van plagiaat. De docent heeft appellante op 8 februari 2016 per e-mail op de hoogte gesteld van zijn vermoeden. Dit vermoeden is gebaseerd op de uitkomsten van een met behulp van het programma Ephorus verrichte controle op mogelijk plagiaat. Het College acht aannemelijk dat de docent eerst kort voor 8 februari 2016 kennis heeft genomen van het resultaat van die controle. Appellante heeft haar eindpaper immers op 5 februari 2016 ingeleverd. Dat, zoals appelante stelt, de docent eerder op de hoogte moet zijn geweest van het plagiaat omdat zij op 18 december 2015 al een voorlopige versie heeft ingeleverd waarin voormelde passages voorkwamen, ligt niet in de rede. Het ging toen nog om, zoals ook blijkt uit de e mail van appellante van 17 februari 2016 aan de examencommissie, een voorlopige versie die de docent in overleg met appellante van commentaar zou voorzien maar nog niet zou beoordelen. Voor dat werkstuk is dan ook nimmer een cijfer toegekend. Appellante betoogt eveneens tevergeefs dat de opgelegde sanctie zich ten onrechte mede uitstrekt tot de scriptiebegeleiding. Die begeleiding hangt naar haar aard zozeer samen met de uiteindelijke beoordeling van de scriptie dat de bevoegdheid om krachtens voormeld artikel 7.12b

van de WHW sancties op te leggen naar het oordeel van het College ook ziet op de aanspraak van de student op begeleiding door de desbetreffende docent bij het maken van de scriptie.
Het College stelt ten slotte vast dat de examencommissie bij beslissing van 15 september 2016, naar aanleiding van de beslissing van verweerder, een nieuwe beslissing heeft genomen waarin de duur van de sanctie is teruggebracht tot zes maanden. Hoewel deze, niet door verweerder genomen, beslissing geen deel uitmaakt van het bij het College voorliggende geding, ziet het College, temeer nu partijen zich ter zitting uitdrukkelijk hebben uitgelaten over die beslissing, om redenen van proceseconomie aanleiding op te merken dat de sanctie van zes maanden niet disproportioneel is. Daarbij neemt het College in aanmerking dat appellante reeds eerder een sanctie is opgelegd voor fraude.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 maart 2016 heeft de examencommissie van de Graduate School of Humanities (hierna: de examencommissie) het eindpaper voor het vak “Occidentalisms: Middle Eastern Perceptions of the West” ongeldig verklaard en appellante voor een periode van 12 maanden volledig uitgesloten van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing, waaronder ook begeleiding van de scriptie, van de opleiding Midden-Oosten Studies.

Bij beslissing van 7 september 2016 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, voor zover de duur van de sanctie op 12 maanden is gesteld, de beslissing in zoverre vernietigd en de examencommissie opgedragen binnen vier weken een nieuwe beslissing te nemen. Voor het overige heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 december 2016, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. M.R.P. Bakker, verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, en de examencommissie, vertegenwoordigd door dr. M.E. Spiering, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het Hoger Onderwijs en Wetenschappelijk Onderzoek (hierna: WHW) kan indien een student of extraneus fraudeert, de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

2.2. Aan de beslissing van 9 maart 2016 heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat het door appellante ingeleverde eindpaper plagiaat bevat, nu daarin passages voorkomen die afwijken van de in de daarbij behorende voetnoten vermelde brontekst maar vrijwel letterlijk overeenkomen met passages uit het werk van een medestudente.

2.3. Aan de beslissing van 7 september 2016 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het eindpaper van appellante plagiaat bevat. De examencommissie heeft echter ondeugdelijk gemotiveerd waarom aan appellante de zwaarst mogelijke tijdelijke maatregel is opgelegd, namelijk volledige uitsluiting van alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing voor een periode van 12 maanden, aldus verweerder. Volgens verweerder is een dergelijke uitsluiting voor een periode van 6 maanden passend en redelijk.

2.4. Het College acht voldoende aannemelijk gemaakt dat de door de examencommissie geconstateerde overeenkomsten tussen het eindpaper van appellante en het werk van de medestudente, niet op toeval berusten. Het eindpaper van appellante bevat immers aanzienlijke passages die letterlijk overeenkomen met het werk van de medestudente. Bij dit oordeel weegt het College mee dat appellante erkent dat zij op de hoogte was van het werk van die medestudente. Dat, zoals appellante heeft aangevoerd, de passages overeenkomen omdat die bestaan uit een letterlijke weergave van de bronteksten, heeft zij niet door overlegging van die bronteksten gestaafd. Ook anderszins heeft zij dit niet aannemelijk gemaakt. De bronteksten zijn in de Engelse taal opgesteld en deze zijn in het eindpaper samengevat en vertaald in het Nederlands weergegeven. Het College acht niet aannemelijk dat appellante en de medestudente bij toeval exact dezelfde samenvatting hebben gemaakt en bij de vertaling exact dezelfde woorden hebben gebruikt.

Het College volgt appellante evenmin in haar betoog dat de docent die het plagiaat heeft gemeld haar, in strijd met de plagiaatregeling, niet terstond op de hoogte heeft gesteld van zijn vermoeden van plagiaat. De docent heeft appellante op 8 februari 2016 per e-mail op de hoogte gesteld van zijn vermoeden. Dit vermoeden is gebaseerd op de uitkomsten van een met behulp van het programma Ephorus verrichte controle op mogelijk plagiaat. Het College acht aannemelijk dat de docent eerst kort voor 8 februari 2016 kennis heeft genomen van het resultaat van die controle. Appellante heeft haar eindpaper immers op 5 februari 2016 ingeleverd. Dat, zoals appelante stelt, de docent eerder op de hoogte moet zijn geweest van het plagiaat omdat zij op 18 december 2015 al een voorlopige versie heeft ingeleverd waarin voormelde passages voorkwamen, ligt niet in de rede. Het ging toen nog om, zoals ook blijkt uit de e-mail van appellante van 17 februari 2016 aan de examencommissie, een voorlopige versie die de docent in overleg met appellante van commentaar zou voorzien maar nog niet zou beoordelen. Voor dat werkstuk is dan ook nimmer een cijfer toegekend.

Appellante betoogt eveneens tevergeefs dat de opgelegde sanctie zich ten onrechte mede uitstrekt tot de scriptiebegeleiding. Die begeleiding hangt naar haar aard zozeer samen met de uiteindelijke beoordeling van de scriptie dat de bevoegdheid om krachtens voormeld artikel 7.12b van de WHW sancties op te leggen naar het oordeel van het College ook ziet op de aanspraak van de student op begeleiding door de desbetreffende docent bij het maken van de scriptie.

Het College stelt ten slotte vast dat de examencommissie bij beslissing van 15 september 2016, naar aanleiding van de beslissing van verweerder, een nieuwe beslissing heeft genomen waarin de duur van de sanctie is teruggebracht tot zes maanden. Hoewel deze, niet door verweerder genomen, beslissing geen deel uitmaakt van het bij het College voorliggende geding, ziet het College, temeer nu partijen zich ter zitting uitdrukkelijk hebben uitgelaten over die beslissing, om redenen van proceseconomie aanleiding op te merken dat de sanctie van zes maanden niet disproportioneel is. Daarbij neemt het College in aanmerking dat appellante reeds eerder een sanctie is opgelegd voor fraude.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/194**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Drop en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	9 januari 2017
Partijen	:	appellant en de Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	cum laude graad hardheidsclausule instellingscollegegeld onbillijkheid van overwegende aard wettelijke collegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a WHW: artikel 7.46 Regeling Aanmelding en Inschrijving 2016 2017 van de Vrije Universiteit: artikel 8 Regeling Aanmelding en Inschrijving 2016 2017 van de Vrije Universiteit: artikel 16
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College is van oordeel dat het college van bestuur zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de afwijzing van het verzoek van appellant niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Namens het college van bestuur is ter zitting toegelicht dat het regelmatig dit soort verzoeken krijgt van afgestudeerden die geen werk kunnen vinden. Die verzoeken worden afgewezen omdat het niet kunnen vinden van werk op zich beschouwd niet wordt gezien als een onbillijkheid van overwegende aard. Het College deelt deze zienswijze. Het college van bestuur heeft zich naar het oordeel van het College voorts op het standpunt mogen stellen dat de omstandigheden die appellant heeft aangevoerd hem niet zodanig onderscheiden van andere afgestudeerden die geen baan kunnen vinden, dat afwijzing van het verzoek van appellant om die reden zou moeten leiden tot het aannemen van een onbillijkheid van overwegende aard. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het college van bestuur onvoldoende is gemotiveerd, dan wel dat het college van bestuur niet alle door appellant aangevoerde omstandigheden heeft meegewogen. Nu de omstandigheden waarin appellant zich bevindt niet leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard, behoefde het college van bestuur niet te onderzoeken of de masteropleiding fiscaal recht hem meer kans op een baan zou bieden. Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit (hierna: het CvB),verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 juli 2016 heeft het college van bestuur het verzoek van appellant om toepassing van de hardheidsclausule afgewezen.

Bij beslissing van 13 september 2016 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 december 2016, waar appellant, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek is het wettelijke collegegeld verschuldigd door een student die blijkens het Centraal register inschrijving hoger onderwijs, bedoeld in artikel 7.52, sedert 1 september 1991 voor een inschrijving aan een bacheloropleiding niet eerder een bachelorgraad heeft behaald of voor een inschrijving aan een masteropleiding niet eerder een mastergraad heeft behaald.

Ingevolge het tweede lid geldt de voorwaarde, bedoeld in het eerste lid, onder a, niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.

Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste of tweede lid, het instellingscollegegeld verschuldigd.

Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.

Ingevolge het derde lid bedraagt het instellingscollegegeld ten minste het volledige wettelijke collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid.

Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Ingevolge artikel 8, vijfde lid, van de Regeling Aanmelding en Inschrijving 2016-2017 van de Vrije Universiteit (hierna: de Regeling) is voor het studiejaar 2016-2017 voor masteropleidingen aangeboden door de faculteit der Rechtsgeleerdheid het instellingstarief vastgesteld op een bedrag van € 13.500,00.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, kan de directeur SOZ namens het college van bestuur ten gunste van de student van deze Regeling afwijken, waar de toepassing van deze regeling tot een onbillijkheid van overwegende aard leidt.

2.2. Appellant heeft in 2007 de masteropleiding bedrijfskunde afgerond. In 2014 heeft hij aan de Universiteit Leiden de bacheloropleiding rechtsgeleerdheid behaald. Daarna heeft hij aan de Vrije Universiteit de masteropleiding rechtsgeleerdheid gevolgd en die in 2015 met het judicium cum laude afgerond. Voor de bacheloropleiding en masteropleiding rechtsgeleerdheid heeft appellant instellingscollegeld betaald. Op 26 juli 2016 heeft hij aan het college van bestuur van de Vrije Universiteit verzocht om bij inschrijving voor de masteropleiding fiscaal recht in plaats van het instellingscollegegeld van € 13.500,00 een bedrag ter hoogte van het wettelijke collegegeld te mogen betalen.

2.3. In de beslissing van 13 september 2016 heeft het college van bestuur toegelicht dat het het verzoek van appellant heeft opgevat als een verzoek om toepassing van de hardheidsclausule vervat in artikel 16 van de Regeling. Appellant heeft aangevoerd dat hij ondanks zijn uitstekende studieresultaten en tweede afgeronde universitaire opleiding waarvoor hij instellingscollegegeld heeft betaald, geen betaalde baan kan vinden en dat een master fiscaal recht die situatie waarschijnlijk zal veranderen. Die omstandigheden leiden volgens het college van bestuur niet tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.4. Appellant betoogt dat het college van bestuur zijn bezwaar ten onrechte ongegrond heeft verklaard. Daartoe voert hij aan dat het college van bestuur onvoldoende heeft gemotiveerd dat zijn situatie niet uitzonderlijk is en tot precedentwerking zou kunnen leiden. Dat is bovendien onjuist. Het college van bestuur heeft in de beoordeling niet meegewogen dat hij cum laude is geslaagd, een vol curriculum vitae heeft en ook op hbo-niveau geen werk kan vinden. Die omstandigheden maken dat zijn situatie verschilt van andere afgestudeerden die geen werk kunnen vinden. Indien er anderen zijn in een vergelijkbare situatie, betekent dat bovendien niet dat zich geen onbillijkheid van overwegende aard voordoet. Verder voert appellant aan dat hij niet heeft gesteld dat hij zonder de masteropleiding fiscaal recht nooit een baan zou vinden en die opleiding hem een baan garandeert. Hij heeft slechts gesteld dat die opleiding hem meer kans biedt op een baan op zijn niveau. Daarnaast had het college van bestuur volgens hem moeten onderzoeken of de masteropleiding fiscaal recht zijn kans op een baan zou vergroten. Tot slot benadrukt appellant dat de afwijzing van zijn verzoek leidt tot een onbillijke situatie van overwegende aard. Hij heeft € 30.000,00 geïnvesteerd in een tweede studie, is met goede cijfers afgestudeerd en heeft een goed curriculum vitae. Toch lukt het hem niet om een baan op hbo of universitair niveau te vinden.

2.5. Het College is van oordeel dat het college van bestuur zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de afwijzing van het verzoek van appellant niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Namens het college van bestuur is ter zitting toegelicht dat het regelmatig dit soort verzoeken krijgt van afgestudeerden die geen werk kunnen vinden. Die verzoeken worden afgewezen omdat het niet kunnen vinden van werk op zich beschouwd niet wordt gezien als een onbillijkheid van overwegende aard. Het College deelt deze zienswijze. Het college van bestuur heeft zich naar het oordeel van het College voorts op het standpunt mogen stellen dat de omstandigheden die appellant heeft aangevoerd hem niet zodanig onderscheiden van andere afgestudeerden die geen baan kunnen vinden, dat afwijzing van het verzoek van appellant om die reden zou moeten leiden tot het aannemen van een onbillijkheid van overwegende aard. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het college van bestuur onvoldoende is gemotiveerd, dan wel dat het college van bestuur niet alle door appellant aangevoerde omstandigheden heeft meegewogen. Nu de omstandigheden waarin appellant zich bevindt niet leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard, behoefde het college van bestuur niet te onderzoeken of de masteropleiding fiscaal recht hem meer kans op een baan zou bieden.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/195**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	28 februari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	bachelorscriptie beoordeling beoordelingsformulier cijfer herkansen onzorgvuldig samenstelling CBE
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2 Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie aan voormelde eisen heeft voldaan. Niet gebleken is dat de beoordeling van de scriptie onzorgvuldig is verlopen. Voor zover appellant betoogt dat zijn scriptie op onderdelen inhoudelijk onjuist is beoordeeld, is het College, zoals volgt uit 2.2.1, niet bevoegd daarover te oordelen. Het CBE heeft toegelicht, en appellant heeft dit niet gemotiveerd bestreden, dat het gehanteerde beoordelingsformulier weliswaar verschilt van het op 27 juni 2015 gehanteerde formulier, maar dat de verschillen minimaal zijn. Het college ziet geen aanleiding dit in twijfel te trekken. Dat bij de laatste beoordeling een ander persoon als tweede beoordelaar bij de beoordeling is betrokken, betekent niet dat de beoordeling onzorgvuldig is verlopen. Evenmin betekent dit dat daarmee op onjuiste wijze uitvoering is gegeven aan de beslissing van het CBE van 15 februari 2016. Los daarvan, heeft appellant op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat en op welke wijze hij door het vorenstaande is benadeeld. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding om te oordelen dat de beoordeling van de scriptie van appellant niet eerlijk is verlopen. Het CBE heeft toegelicht dat de naam van beoordelaar Lancée abusievelijk op het beoordelingsformulier is vermeld, omdat beoordelaar De Vries ervan uitging dat, nu beoordelaar Lancée zijn taken had overgenomen, deze bij de presentatie van appellant aanwezig zou zijn geweest. Beoordelaar De Jong was echter bij de presentatie aanwezig, en deze heeft zijn bevindingen doorgegeven aan de beoordelaars De Vries en Verlegh. Het College ziet geen aanleiding hieraan te twijfelen. De wet noch enige andere regeling schrijft voor dat de samenstelling van het CBE in vorenbedoelde beroepsprocedures bij het CBE hetzelfde moest zijn. Daar komt bij dat appellant ook op dit punt niet aannemelijk heeft gemaakt dat en op welke wijze hij door de gewijzigde samenstelling van het CBE is benadeeld. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 februari 2016 heeft de examinator van de Faculteit der Economische Wetenschappen en Bedrijfskunde namens de examencommissie de bachelorscriptie van appellant voor de opleiding Bedrijfswetenschappen beoordeeld met het cijfer 7.

Bij beslissing van 12 september 2016 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 januari 2017, waar appellant en het CBE, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, zijn verschenen. Tevens was prof. dr. J. Rouwendal, vice-voorzitter van de examencommissie, aanwezig.

2. Overwegingen

2.1 Op 27 juni 2015 heeft appellant een eerste versie van zijn bachelorscriptie ingeleverd. Op 30 juni 2015 heeft hij zijn scriptie gepresenteerd. Deze scriptie is beoordeeld met het cijfer 5.

Appellant is in de gelegenheid gesteld zijn scriptie te herkansen, waarop appellant zijn scriptie heeft aangepast. Bij beslissing van 20 augustus 2015 is de aangepaste scriptie beoordeeld met het cijfer 6.

Appellant heeft hiertegen beroep bij het CBE ingesteld. Bij beslissing van 15 februari 2016 heeft het CBE het beroep van appellant gegrond verklaard, voormelde beslissing van 20 augustus 2015 vernietigd, en de examencommissie opgedragen de scriptie opnieuw te beoordelen, als ware deze tijdig en voor het eerst ingediend. Aan deze beslissing heeft het CBE ten grondslag gelegd dat de procedure aan de hand waarvan het cijfer voor de scriptie is vastgesteld, in strijd met de Onderwijs- en examenregeling van de VU is verlopen. Ingevolge deze regeling wordt voor een bachelorscriptie geen herkansing geboden. Een herkansing wordt uitsluitend voor een masterscriptie geboden. Daarbij wordt een aangepaste masterscriptie hooguit met het cijfer 6 beoordeeld. Omdat de regeling voor masterscripties in dit geval ten onrechte is toegepast, heeft appellant mogelijk geen juist cijfer gekregen, aldus het CBE.

Ter uitvoering van deze beslissing, is de scriptie bij beslissing van 23 februari 2016 beoordeeld met het cijfer 7. Het beroep heeft betrekking op deze beoordeling.

2.2 Appellant betoogt dat de beoordeling inhoudelijke onjuistheden bevat. Verder volgt volgens appellant uit de beslissing van het CBE van 15 februari 2016 dat zijn scriptie moest worden beoordeeld onder dezelfde omstandigheden als bij inlevering van zijn eerste scriptie op 27 juni 2015. Dit is niet gebeurd. Er is bij de hernieuwde beoordeling gebruik gemaakt van een ander beoordelingsformulier. Verder was de tweede beoordelaar een ander persoon dan bij de eerste beoordeling. Appellant stelt verder dat in het beoordelingsformulier dat ten grondslag ligt aan de beslissing van 20 augustus 2015 ten onrechte staat dat de heer Lancée bij zijn presentatie aanwezig was. Dit was echter niet het geval. Dit geeft appellant het gevoel dat de beoordeling van zijn scriptie niet eerlijk verloopt. Appellant voert verder aan dat het CBE bij het nemen van zijn beslissing van 12 september 2016 ten onrechte anders was samengesteld dan bij het nemen van zijn beslissing van 15 februari 2016. Nu sprake was van een vervolgprocedure, diende de samenstelling van het CBE hetzelfde te zijn, aldus appellant.

2.2.1 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht, kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 12 september 2016 ten grondslag liggende beslissing van de examencommissie van 23 februari 2016, het College slechts kan beoordelen of het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie aan de formele in enig wettelijk voorschrift gestelde eisen heeft voldaan.

2.2.2 Naar het oordeel van het College heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie aan voormelde eisen heeft voldaan. Niet gebleken is dat de beoordeling van de scriptie onzorgvuldig is verlopen.

Voor zover appellant betoogt dat zijn scriptie op onderdelen inhoudelijk onjuist is beoordeeld, is het College, zoals volgt uit 2.2.1, niet bevoegd daarover te oordelen.

Het CBE heeft toegelicht, en appellant heeft dit niet gemotiveerd bestreden, dat het gehanteerde beoordelingsformulier weliswaar verschilt van het op 27 juni 2015 gehanteerde formulier, maar dat de verschillen minimaal zijn. Het college ziet geen aanleiding dit in twijfel te trekken. Dat bij de laatste beoordeling een ander persoon als tweede beoordelaar bij de beoordeling is betrokken, betekent niet dat de beoordeling onzorgvuldig is verlopen. Evenmin betekent dit dat daarmee op onjuiste wijze uitvoering is gegeven aan de beslissing van het CBE van 15 februari 2016. Los daarvan, heeft appellant op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat en op welke wijze hij door het vorenstaande is benadeeld.

In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding om te oordelen dat de beoordeling van de scriptie van appellant niet eerlijk is verlopen. Het CBE heeft toegelicht dat de naam van beoordelaar Lancée abusievelijk op het beoordelingsformulier is vermeld, omdat beoordelaar De Vries ervan uitging dat, nu beoordelaar Lancée zijn taken had overgenomen, deze bij de presentatie van appellant aanwezig zou zijn geweest. Beoordelaar De Jong was echter bij de presentatie aanwezig, en deze heeft zijn bevindingen doorgegeven aan de beoordelaars De Vries en Verlegh. Het College ziet geen aanleiding hieraan te twijfelen.

De wet noch enige andere regeling schrijft voor dat de samenstelling van het CBE in vorenbedoelde beroepsprocedures bij het CBE hetzelfde moest zijn. Daar komt bij dat appellant ook op dit punt niet aannemelijk heeft gemaakt dat en op welke wijze hij door de gewijzigde samenstelling van het CBE is benadeeld.

Het betoog faalt.

2.3 Voor zover appellant het College verzoekt in zijn uitspraak een oordeel te geven over de datering van zijn diploma en een toelichting te geven op de periode tussen de datum van zijn afstuderen en de ontvangst van zijn diploma, is het College daartoe niet bevoegd. Dit valt, zoals volgt uit 2.2.1, buiten het bestek van deze procedure.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/198**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	3 februari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studentendecaan studiehouding studieloopbaancoach studievertraging studievoortgangsnorm tijdige melding verbeterplan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Reglement Studieadvies en Afwijzing (bijlage) artikel 1.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de directie tot afgifte van het bindend negatief studieadvies terecht in stand gelaten. Met verweerder is het College van oordeel dat de directie de persoonlijke omstandigheden wel heeft meegewogen in de beslissing appellant een bindend negatief studieadvies te geven, maar dat aan die omstandigheden niet dat gewicht is toegekend als appellant daaraan toegekend wil zien. Verweerder heeft toegelicht dat de directie appellant, ondanks de persoonlijke omstandigheden die zich in het studiehaar 2015-2016 hebben voorgedaan, toch ongeschikt acht voor de opleiding, omdat er twijfel bestaat over zijn studiehouding, studieplanning en prioriteitstelling. Dat oordeel is gebaseerd op een verklaring van de studieloopbaancoach die appellant in het studiejaar 2015-2016 meerdere malen heeft gesproken. Zij heeft ook verklaard dat appellant de adviezen die zij hem heeft gegeven om zijn studievoortgang te bevorderen in de wind heeft geslagen. Voorts heeft de directie er volgens verweerder belang aan gehecht dat appellant juist bij de theorie- en vaardighedenvakken onvoldoende heeft gepresteerd. Volgens de directie is uit ervaring gebleken dat studenten die bij die vakken onvoldoende presteren niet in staat zijn de opleiding binnen redelijke termijn af te ronden. Gelet op het voorgaande kan appellant niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder heeft miskend dat de directie de beslissing hem een bindend negatief studieadvies te geven uitsluitend heeft gebaseerd op de conclusie dat een causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studieresultaten van appellant niet is aangetoond. Zijn verwijzing naar de eerdere uitspraken van het College treft dan ook geen doel. Appellant kan evenmin worden gevolgd in zijn stelling dat het oordeel of appellant geschikt is voor de opleiding ten onrechte uitsluitend is gebaseerd op het niet behalen van de studievoortgangsnorm. Zoals hiervoor reeds overwogen is het oordeel dat appellant niet geschikt is voor de opleiding mede gebaseerd op zijn studiehouding en het niet behalen van theorie- en vaardighedenvakken en is geoordeeld dat zijn persoonlijke omstandigheden niet uitsluitend het niet behalen van de studievoortgangsnorm tot gevolg hebben gehad.

Wat betreft de stelling van appellant dat voor hem niet duidelijk was dat hij zijn persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan had moeten melden, geldt dat, zoals verweerder heeft toegelicht, studenten aan het begin van het studiejaar worden voorgelicht over de rol van de studentendecaan en wordt daarbij verteld dat zij persoonlijke omstandigheden die van invloed zijn op de studieresultaten bij de studentendecaan dienen te melden. De studieloopbaancoach heeft ook verklaard dat zij daarnaast de studenten uit haar begeleidingsklas, waaronder appellant, hiervan ook op de hoogte heeft gesteld. Voorts heeft appellant op 18 maart 2016 een brief ontvangen over zijn studievoortgang waarin expliciet is vermeld dat, in het geval dat sprake is van speciale omstandigheden die studievertraging hebben veroorzaakt en waarvan de student wil dat die worden meegewogen, contact moet worden opgenomen met de studentendecaan. Voor zover appellant stelt dat hij op basis van voornoemde omstandigheden onvoldoende op de hoogte kon zijn van het feit dat persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan dienden te worden gemeld, geldt dat dit ook blijkt uit artikel 1.5, eerste lid, onder a, van de bijlage bij het Reglement Studieadvies en Afwijzing. Naar het oordeel van het College kon en behoorde appellant dan ook te weten dat persoonlijke omstandigheden die van invloed zijn op de studievoortgang bij de studentendecaan moeten worden gemeld. Het lag dan ook op de weg van appellant om dat tijdig te doen en niet pas eind juni 2016 toen duidelijk werd dat hij daadwerkelijk een bindend negatief studieadvies zou krijgen. Weliswaar betekent het tijdig melden van persoonlijke omstandigheden niet zonder meer dat van het geven van een negatief bindend studieadvies wordt afgezien, maar het achterwege laten van een tijdige melding heeft wel tot gevolg dat gedurende het studiejaar geen maatregelen kunnen worden getroffen om eventuele negatieve gevolgen voor de studievoortgang zoveel mogelijk te beperken of tegen te gaan of om een inschrijving tussentijds te beëindigen.
Tenslotte stelt appellant tevergeefs dat hij in strijd met artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW onvoldoende is gewaarschuwd en er ten onrechte geen verbeterplan is opgesteld. Appellant heeft in december 2015 en op 18 maart 2016 brieven ontvangen waarin hij wordt gewaarschuwd voor het feit dat hij op dat moment onder de norm scoort voor het voorkomen van een bindend negatief studieadvies. Het College ziet niet in dat uit die brieven onvoldoende duidelijk zou blijken dat appellant het risico loopt een bindend negatief studieadvies te krijgen. Verder blijkt, anders dan appellant stelt, uit artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW niet dat de opleiding verantwoordelijk is voor het opstellen van een verbeterplan alvorens een bindend negatief studieadvies wordt gegeven.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 juli 2016 heeft de directie van de Rotterdam Business school (hierna: de directie) appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding International Business and Management Studies.

Bij beslissing van 28 september 2016 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 25 oktober 2016, beroep ingesteld. De gronden van beroep zijn aangevuld bij brief van 1 november 2016.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De zaak is verwezen van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 december 2016 waar appellant, bijgestaan door mr. S. Scheimann, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.M. Petersen zijn verschenen. Namens de directie van de Rotterdam Business School zijn D. van Daalen en A. van Duuren verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het vierde lid geeft het instellingsbestuur, voordat het tot afwijzing overgaat, de desbetreffende student een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd. Het instellingsbestuur stelt de student alvorens tot een afwijzing over te gaan in de gelegenheid te worden gehoord.

2.2 Appellant is in september 2015 gestart met de opleiding International Business and Management Studies. Hij heeft in het studiejaar 2015-2016 40 studiepunten behaald en daarmee niet voldaan aan de vastgestelde norm van 48 studiepunten om een negatief bindend studieadvies te voorkomen. De directie heeft aan de beslissing appellant een bindend negatief studieadvies te geven ten grondslag gelegd dat het de kans klein acht dat appellant de opleiding binnen redelijke termijn zal afronden en in de door appellant naar voren gebrachte omstandigheden geen grond gevonden om van het geven van een bindend negatief studieadvies af te zien. Verweerder heeft in hetgeen appellant in administratief beroep heeft aangevoerd geen aanleiding gezien het bindend negatief studieadvies niet in stand te laten.

2.3 Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Hij voert hiertoe aan dat verweerder heeft miskend dat de directie eraan voorbij is gegaan dat persoonlijke omstandigheden in de

weg hebben gestaan aan het behalen van het benodigde aantal studiepunten. Volgens appellant heeft de directie ten onrechte geoordeeld dat geen sprake is van een causaal verband tussen zijn persoonlijke omstandigheden en de behaalde studieresultaten. Wat betreft de persoonlijke omstandigheden brengt appellant naar voren dat zijn oom, als een vader voor hem was, in november 2015 onverwachts is overleden bij een verkeersongeval. Ook is zijn grootvader begin december 2015 overleden. Door deze gebeurtenissen heeft appellant zich niet goed kunnen voorbereiden op de eerste tentamenperiode van het studiejaar, die in december 2016 plaatsvond. Verder is bij een andere oom van appellant in april 2016 keelkanker geconstateerd. Appellant stelt dat hij heeft geprobeerd om zijn moeder zoveel mogelijk te ondersteunen bij de verwerking van deze familieomstandigheden. Volgens hem spreekt het voor zich dat al deze omstandigheden van invloed zijn geweest op zijn studieresultaten en toont het feit dat hij ondanks die omstandigheden toch 40 studiepunten heeft behaald aan dat hij wel geschikt is voor de opleiding. Hij voert in dit verband, onder verwijzing naar de uitspraken van het College van 17 april 2014 in zaak nr. 2013/256.5 en van 26 november 2014 in zaak nr. 2014/099 (www.cbho.nl), ook aan dat het niet aan een student is om te bewijzen dat er sprake is van causaal verband tussen gestelde persoonlijke omstandigheden en behaalde studieresultaten, maar dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die de studieresultaten nadelig hebben beïnvloed. Het is dan aan de opleiding om aan te tonen dat causaal verband ontbreekt, aldus appellant. Wat betreft het oordeel dat hij ongeschikt is voor de opleiding, stelt appellant verder dat dit oordeel ten onrechte is gebaseerd op de studievoortgangsnorm die is ingevoerd om de doorstroom te bevorderen en studenten sneller te laten afstuderen. Voorts betoogt hij dat het voor hem niet duidelijk was dat persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan gemeld moesten worden. Hij heeft dit gedaan bij de studieloopbaancoach en hem is toen niet verteld dat hij de omstandigheden ook bij de studentendecaan diende te melden. Ook worden volgens appellant in de verschillende informatiebronnen die hierover beschikbaar zijn de termen studieloopbaancoach en studentendecaan wisselend gebruikt, zodat ook daarom niet duidelijk was dat hij persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan diende te melden. Tenslotte stelt hij dat hij in strijd met artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW onvoldoende is gewaarschuwd en dat geen verbeterplan is opgesteld.

2.3.1 Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de directie tot afgifte van het bindend negatief studieadvies terecht in stand gelaten. Met verweerder is het College van oordeel dat de directie de persoonlijke omstandigheden wel heeft meegewogen in de beslissing appellant een bindend negatief studieadvies te geven, maar dat aan die omstandigheden niet dat gewicht is toegekend als appellant daaraan toegekend wil zien. Verweerder heeft toegelicht dat de directie appellant, ondanks de persoonlijke omstandigheden die zich in het studiehaar 2015-2016 hebben voorgedaan, toch ongeschikt acht voor de opleiding, omdat er twijfel bestaat over zijn studiehouding, studieplanning en prioriteitstelling. Dat oordeel is gebaseerd op een verklaring van de studieloopbaancoach die appellant in het studiejaar 2015-2016 meerdere malen heeft gesproken. Zij heeft ook verklaard dat appellant de adviezen die zij hem heeft gegeven om zijn studievoortgang te bevorderen in de wind heeft geslagen. Voorts heeft de directie er volgens verweerder belang aan gehecht dat appellant juist bij de theorie- en vaardighedenvakken onvoldoende heeft gepresteerd. Volgens de directie is uit ervaring gebleken dat studenten die bij die vakken onvoldoende presteren niet in staat zijn de opleiding binnen redelijke termijn af te ronden. Gelet op het voorgaande kan appellant niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder heeft miskend dat de directie de beslissing hem een bindend negatief studieadvies te geven uitsluitend heeft gebaseerd op de conclusie dat een causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studieresultaten van appellant niet is aangetoond. Zijn verwijzing naar de eerdere uitspraken van het College treft dan ook geen doel.

Appellant kan evenmin worden gevolgd in zijn stelling dat het oordeel of appellant geschikt is voor de opleiding ten onrechte uitsluitend is gebaseerd op het niet behalen van de studievoortgangsnorm. Zoals hiervoor reeds overwogen is het oordeel dat appellant niet geschikt is voor de opleiding mede gebaseerd op zijn studiehouding en het niet behalen van theorie- en vaardighedenvakken en is geoordeeld dat zijn persoonlijke omstandigheden niet uitsluitend het niet behalen van de studievoortgangsnorm tot gevolg hebben gehad.

Wat betreft de stelling van appellant dat voor hem niet duidelijk was dat hij zijn persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan had moeten melden, geldt dat, zoals verweerder heeft toegelicht, studenten aan het begin van het studiejaar worden voorgelicht over de rol van de studentendecaan en wordt daarbij verteld dat zij persoonlijke omstandigheden die van invloed zijn op de studieresultaten bij de studentendecaan dienen te melden. De studieloopbaancoach heeft ook verklaard dat zij daarnaast de studenten uit haar begeleidingsklas, waaronder appellant, hiervan ook op de hoogte heeft gesteld. Voorts heeft appellant op 18 maart 2016 een brief ontvangen over zijn studievoortgang waarin expliciet is vermeld dat, in het geval dat sprake is van speciale omstandigheden die studievertraging hebben veroorzaakt en waarvan de student wil dat die worden meegewogen, contact moet worden opgenomen met de studentendecaan. Voor zover appellant stelt dat hij op basis van voornoemde omstandigheden onvoldoende op de hoogte kon zijn van het feit dat persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan dienden te worden gemeld, geldt dat dit ook blijkt uit artikel 1.5, eerste lid, onder a, van de bijlage bij het Reglement Studieadvies en Afwijzing. Naar het oordeel van het College kon en behoorde appellant dan ook te weten dat persoonlijke omstandigheden die van invloed zijn op de studievoortgang bij de studentendecaan moeten worden gemeld. Het lag dan ook op de weg van appellant om dat tijdig te doen en niet pas eind juni 2016 toen duidelijk werd dat hij daadwerkelijk een bindend negatief studieadvies zou krijgen. Weliswaar betekent het tijdig melden van persoonlijke omstandigheden niet zonder meer dat van het geven van een negatief bindend studieadvies wordt afgezien, maar het achterwege laten van een tijdige melding heeft wel tot gevolg dat gedurende het studiejaar geen maatregelen kunnen worden getroffen om eventuele negatieve gevolgen voor de studievoortgang zoveel mogelijk te beperken of tegen te gaan of om een inschrijving tussentijds te beëindigen.

Tenslotte stelt appellant tevergeefs dat hij in strijd met artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW onvoldoende is gewaarschuwd en er ten onrechte geen verbeterplan is opgesteld. Appellant heeft in december 2015 en op 18 maart 2016 brieven ontvangen waarin hij wordt gewaarschuwd voor het feit dat hij op dat moment onder de norm scoort voor het voorkomen van een bindend negatief studieadvies. Het College ziet niet in dat uit die brieven onvoldoende duidelijk zou blijken dat appellant het risico loopt een bindend negatief studieadvies te krijgen. Verder blijkt, anders dan appellant stelt, uit artikel 7.8b, vierde lid, van de WHW niet dat de opleiding verantwoordelijk is voor het opstellen van een verbeterplan alvorens een bindend negatief studieadvies wordt gegeven.
Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/199**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	16 februari 2017
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	afhankelijkheidsrelatie herbeoordeling herkansing kennen en kunnen klacht onafhankelijk ondeugdelijk onvoldoende studievertraging vooringenomenheid
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College is van oordeel dat verweerder de afwijzende beslissing van de examencommissie in stand mocht laten. Voor zover appellante betoogt dat beoordelaars [Naam 1] en Schneider haar een hoger cijfer hadden moeten geven, kan dit betoog, gelet op hetgeen hierover in 2.3 is overwogen, niet tot het door haar gewenste resultaat leiden. Het College kan niet een oordeel geven over het kennen en kunnen van een student. [Naam 1] en Schneider moeten uit hoofde van hun functie voorts worden geacht objectief, zonder vooringenomenheid en onafhankelijk beoordelingen te verrichten. Appellante heeft nooit een klacht ingediend over [Naam 1]. Een dergelijke klacht had voor de examencommissie grond kunnen zijn een andere beslissing te nemen. De beoordeling door [Naam 1] van een eerdere onderzoeksopzet maakt geen onderdeel uit van dit geding. Dat de relatie tussen appellante en [Naam 1] mogelijk niet optimaal is, betekent voorts niet automatisch dat een onvoldoende beoordeling het gevolg is van bij [Naam 1] bestaande vooringenomenheid. Vooringenomenheid blijkt ook niet uit het door [Naam 1] gegeven cijfer 5, nu dit cijfer gelijk is aan het door hoofdbeoordelaar Schneider gegeven cijfer. Dat Schneider bij haar beoordeling niet onafhankelijk was, heeft appellante niet aannemelijk gemaakt. Opgelopen studievertraging is voorts niet een reden om een herbeoordeling toe te kennen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Maastricht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mail van 5 juli 2016 is appellante in kennis gesteld van de afwijzende beslissing van de examencommissie van de faculteit Health, Medicine and Life Sciences op haar verzoek om herbeoordeling van haar onderzoeksopzet in het kader van het vak Preparation for the Scientific Research.

Bij beslissing van 30 augustus 2016, verzonden op 16 september 2016, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een reactie op het verweerschrift ingediend.

De zaak is door een meervoudige kamer van het College naar een enkelvoudige verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 januari 2017, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. V. Perey, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is dr. F. Schneider, in het studiejaar 2015-2016 docent en beoordelaar van appellante, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2013-2014 als deeltijdstudent begonnen met de eenjarige masteropleiding Health Education and Promotion. Appellante heeft op 31 mei 2016 in het kader van de herkansing voor het vak Preparation for the Scientific Research een onderzoeksopzet ingeleverd. Deze onderzoeksopzet is door ieder van de twee beoordelaars met het cijfer 5 beoordeeld. Bij brief van 4 juli 2016 heeft appellante de examencommissie om een herbeoordeling verzocht, omdat haar onderzoeksopzet volgens haar voldoende is en zij de indruk heeft dat andere dingen dan de inhoud een rol bij de beoordeling hebben gespeeld. De examencommissie heeft dit verzoek afgewezen, omdat de onderzoeksopzet door twee ervaren docenten als onvoldoende is beoordeeld en er geen reden is om aan hun oordeel te twijfelen. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten. Volgens verweerder bestaat geen grond voor het oordeel dat een van de beoordelaars vooringenomen of niet onafhankelijk was of dat de beoordeling overigens ondeugdelijk is geweest.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe voert zij aan dat verweerder haar betoog over de vooringenomenheid van beoordelaar [Naam 1] ten onrechte heeft verworpen. Zij wijst erop dat [Naam 1] antipathie en wantrouwen jegens haar heeft uitgesproken, zich in 2014 heeft teruggetrokken als begeleider omdat zij de samenwerking met appellante lastig vond en in juni 2016 een verzoek van appellante om in overleg te gaan over de beoordeling van de onderzoeksopzet en de consequenties daarvan voor de verdere studie heeft afgewezen. Appellante ervaart de houding van [Naam 1] als antipathie tegen haar persoon en vermoedt onwil om haar toestemming te verlenen de onderzoeksopzet uit te voeren en haar opleiding af te ronden. Zij wijst er verder op dat zij al twee en een half jaar bezig is van [Naam 1] een voldoende beoordeling voor een onderzoeksopzet te krijgen en dat een beoordeling door [Naam 1] van een eerdere opzet ook onterecht was. Voorts voert appellante aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen afhankelijkheidsrelatie tussen de beoordelaars bestond. Hierbij wijst zij erop dat beoordelaar Schneider op 1 september 2016 de positie van coördinator van de opleiding van [Naam 1] heeft overgenomen. Verder voert appellante aan dat verweerder ten onrechte de inhoud van haar onderzoeksopzet buiten beschouwing heeft gelaten. Volgens haar heeft zij de door de beoordelaars gemaakte opmerkingen bij een conceptversie van haar onderzoeksopzet goed verwerkt in de definitieve versie. Voorts voert zij aan dat zij door de beoordeling van haar onderzoeksopzet als onvoldoende studievertraging heeft opgelopen.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht, kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die

examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg, dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 5 juli 2016 ten grondslag liggende beslissing, het College slechts kan beoordelen of verweerder zich al dan niet terecht op het standpunt heeft gesteld dat aan de formele voorschriften die bij of krachtens de WHW, de Awb of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.4. Het College is van oordeel dat verweerder de afwijzende beslissing van de examencommissie in stand mocht laten. Voor zover appellante betoogt dat beoordelaars [Naam 1] en Schneider haar een hoger cijfer hadden moeten geven, kan dit betoog, gelet op hetgeen hierover in 2.3 is overwogen, niet tot het door haar gewenste resultaat leiden. Het College kan niet een oordeel geven over het kennen en kunnen van een student. [Naam 1] en Schneider moeten uit hoofde van hun functie voorts worden geacht objectief, zonder vooringenomenheid en onafhankelijk beoordelingen te verrichten. Appellante heeft nooit een klacht ingediend over [Naam 1]. Een dergelijke klacht had voor de examencommissie grond kunnen zijn een andere beslissing te nemen. De beoordeling door [Naam 1] van een eerdere onderzoeksopzet maakt geen onderdeel uit van dit geding. Dat de relatie tussen appellante en [Naam 1] mogelijk niet optimaal is, betekent voorts niet automatisch dat een onvoldoende beoordeling het gevolg is van bij [Naam 1] bestaande vooringenomenheid. Vooringenomenheid blijkt ook niet uit het door [Naam 1] gegeven cijfer 5, nu dit cijfer gelijk is aan het door hoofdbeoordelaar Schneider gegeven cijfer. Dat Schneider bij haar beoordeling niet onafhankelijk was, heeft appellante niet aannemelijk gemaakt. Opgelopen studievertraging is voorts niet een reden om een herbeoordeling toe te kennen.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/204**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Drop en Diepenbeek
Datum uitspraak	:	17 februari 2017
Partijen	:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	Besluit Decentrale Selectie criteria deelaspecten discriminatie leeftijd selectieronde waardering
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57e, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 juli 2016 in zaak nr. 2016/126 en 2016/126.1; www.cbho.nl) behoort het tot de taak en de deskundigheid van de door het instellingsbestuur ingestelde selectiecommissie om aan de hand van de vooraf bekendgemaakte criteria volgens de voorgeschreven procedures motivaties te beoordelen. Uit hetgeen hiervoor onder 2.2. is opgenomen, blijkt dat de criteria vooraf bekend zijn gemaakt. Het College heeft reeds eerder overwogen (uitspraak van 25 juli 2011 in zaak nr. 2011/085; www.cbho.nl) dat niet in strijd met de wet noch onredelijk is dat het college van bestuur de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend maakt, om calculerend gedrag te voorkomen. Het college van bestuur heeft in het verweerschrift toegelicht dat bij de beoordeling van het onderdeel motivatie wordt gekeken naar aspecten zoals de manier waarop iemand verwoord waarom hij/zij voor tandheelkunde kiest, wat degene weet over de studie en of iemand een voorlichtingsdag heeft bezocht of aan proefstuderen heeft meegedaan. Ter zitting heeft het college van bestuur nog toegelicht dat de beoordelaars de beoordeling verrichten aan de hand van een lijst met elementen die punten opleveren. Die lijst bevat ook een “overig” element. Het college van bestuur heeft gesteld dat bij de beoordeling van de motivatie leeftijd geen rol speelt. Naar het oordeel van het College heeft het college van bestuur hiermee voldoende inzicht gegeven in de criteria. Dat appellante inzicht wenst op een hoger detailniveau, doet hieraan niet af. Zoals hiervoor reeds is overwogen, behoeft het college van bestuur niet de weging van de kwalificaties en de activiteiten bekend te maken. Dat voor het jaar 2017 2018 meer informatie bekend is gemaakt over de beoordeling bij de selectie, maakt dat niet anders. Het college van bestuur heeft verder in het verweerschrift en ook in de bestreden beslissing toegelicht dat de beoordeling van de motivatie van appellante is verricht door twee onafhankelijke beoordelaars, waarbij de ene een score van 2 op 9 en de ander een score van 3 op 9 toekende. Dit blijkt ook uit een zich in een dossier bevindend formulier waarop de scores zijn vermeld die de twee beoordelaars in eerste ronde voor de verschillende onderdelen aan appellante hebben toegekend. Gelet hierop, acht het College het niet aannemelijk dat bij de beoordeling van de motivatie van appellante haar leeftijd een rol heeft gespeeld. Het beroep van appellante op de door haar vermelde arresten van het Hof van Justitie slaagt niet. In die zaken ging het om instellingen die weigerden desgevraagd gegevens van

andere kandidaten kenbaar te maken. Het Hof van Justitie heeft toen geoordeeld dat die weigering voor de rechter een rol kan spelen bij de vaststelling van de feiten of sprake is van directe of indirecte discriminatie. In dit geding zijn niet de gegevens van anderen relevant, maar – zoals ter zitting bevestigd – de mate van gedetailleerdheid waarmee inzicht wordt gegeven in de weging die ten aanzien van appellante heeft plaatsgevonden. Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CvB), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 mei 2016 heeft het college van bestuur appellante medegedeeld dat zij in de decentrale selectieprocedure voor de bachelor tandheelkunde voor het studiejaar 2016-2017 het rangnummer 090 heeft gekregen.

Bij beslissing van 27 mei 2016 heeft het college van bestuur de beslissing van 26 mei 2016 gewijzigd in die zin dat appellante rangnummer 094 heeft gekregen.

Bij beslissing van 20 september 2016 heeft het college van bestuur het door appellante tegen die beslissingen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 2 februari 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. H.J. Menger, advocaat te Amsterdam, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink en dr. T.J.M. van Steenbergen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.57e, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek kan een instellingsbestuur een door hem te bepalen percentage van de opleidingsplaatsen van een opleiding toewijzen aan door hemzelf geselecteerde gegadigden die naar zijn oordeel beschikken over bijzondere kwalificaties.

2.2. De Commissie Decentrale Selectie van de Universiteit van Amsterdam (hierna: de Commissie) selecteert 100% van de studenten die worden toegelaten tot de opleiding Tandheelkunde voor het studiejaar 2016-2017 via de decentrale selectie. Het college van bestuur heeft de selectiecriteria voor decentrale selectie neergelegd in het Besluit Decentrale Selectie van 28 augustus 2015 (hierna: het Besluit). De Commissie heeft de vastgestelde selectiecriteria bekendgemaakt. Verder is decentrale selectieprocedure uiteengezet op de website Decentrale Selectie ACTA.

In het Besluit is bepaald dat als een kandidaat voldoet aan de criteria, hij/zij kan deelnemen aan de eerste ronde van de selectieprocedure. In die ronde oordeelt de Commissie op basis van het persoonlijke dossier. Onder 1 tot en met 4 zijn genoemd de criteria: betrokkenheid bij hulpverlening, bestuurlijke en of organisatorische ervaring, bijzondere prestaties en goede schoolresultaten. Onder “5. Motivatie” is vermeld

“Kandidaat geeft in maximaal één A4 aan waarom hij/zij van mening is een succesvolle student tandheelkunde en een succesvolle tandarts te kunnen worden. Het onder aspect 1 tot en met 4 genoemde kan worden gebruikt als ondersteuning bij het aantonen van de motivatie voor de studie en voor het vak tandarts”. De kandidaten die in de eerste ronde de hoogte scores hebben gehaald, worden toegelaten tot de tweede selectieronde.

2.3. Het college van bestuur heeft overwogen dat niet bekend wordt gemaakt hoe waardering van deelaspecten heeft plaatsgevonden om calculerend gedrag van kandidaten te voorkomen. De aspecten zijn door twee beoordelaars onafhankelijk van elkaar beoordeeld aan de hand van een vooraf opgesteld protocol. Op geen enkele wijze is gebleken dat de mate van motivatie van kandidaten nadelig zou worden beïnvloed door de leeftijd van kandidaten of dat anderszins sprake zou zijn van een koppeling tussen de leeftijd van een kandidaat en zijn of haar motivatie.

2.4. Appellante voert aan dat zij laag heeft gescoord op het onderdeel motivatie vanwege haar leeftijd. Zij is gediscrimineerd. Dit kan niet worden vastgesteld, omdat ACTA weigert de criteria bekend te maken waarop een kandidaat bij het onderdeel motivatie punten kan halen. Volgens appellante is het aan het college van bestuur om het vermoeden van discriminatie te weerleggen. Zij wijst op de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 juli 2011 in zaak C-104/10 en van 19 april 2012 in zaak C-415/10, waaruit volgens haar blijkt dat een weigering om informatie te verstrekken van belang is voor de verdeling van de bewijslast. Voor het jaar 2017-2018 heeft ACTA wel de criteria bekend gemaakt, aldus appellante.

2.5. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 juli 2016 in zaak nr. 2016/126 en 2016/126.1; www.cbho.nl) behoort het tot de taak en de deskundigheid van de door het instellingsbestuur ingestelde selectiecommissie om aan de hand van de vooraf bekendgemaakte criteria volgens de voorgeschreven procedures motivaties te beoordelen. Uit hetgeen hiervoor onder 2.2. is opgenomen, blijkt dat de criteria vooraf bekend zijn gemaakt. Het College heeft reeds eerder overwogen (uitspraak van 25 juli 2011 in zaak nr. 2011/085; www.cbho.nl) dat niet in strijd met de wet noch onredelijk is dat het college van bestuur de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend maakt, om calculerend gedrag te voorkomen.

Het college van bestuur heeft in het verweerschrift toegelicht dat bij de beoordeling van het onderdeel motivatie wordt gekeken naar aspecten zoals de manier waarop iemand verwoord waarom hij/zij voor tandheelkunde kiest, wat degene weet over de studie en of iemand een voorlichtingsdag heeft bezocht of aan proefstuderen heeft meegedaan. Ter zitting heeft het college van bestuur nog toegelicht dat de beoordelaars de beoordeling verrichten aan de hand van een lijst met elementen die punten opleveren. Die lijst bevat ook een “overig” element. Het college van bestuur heeft gesteld dat bij de beoordeling van de motivatie leeftijd geen rol speelt. Naar het oordeel van het College heeft het college van bestuur hiermee voldoende inzicht gegeven in de criteria. Dat appellante inzicht wenst op een hoger detailniveau, doet hieraan niet af. Zoals hiervoor reeds is overwogen, behoeft het college van bestuur niet de weging van de kwalificaties en de activiteiten bekend te maken. Dat voor het jaar 2017-2018 meer informatie bekend is gemaakt over de beoordeling bij de selectie, maakt dat niet anders. Het college van bestuur heeft verder in het verweerschrift en ook in de bestreden beslissing toegelicht dat de beoordeling van de motivatie van appellante is verricht door twee onafhankelijke beoordelaars, waarbij de ene een score van 2 op 9 en de ander een score van 3 op 9 toekende. Dit blijkt ook uit een zich in een dossier bevindend formulier waarop de scores zijn vermeld die de twee beoordelaars in eerste ronde voor de verschillende onderdelen aan appellante hebben toegekend. Gelet hierop, acht het College het niet aannemelijk dat bij de beoordeling van de motivatie van appellante haar leeftijd een rol heeft gespeeld. Het beroep van appellante op de door haar vermelde arresten van het Hof van Justitie slaagt niet. In die zaken ging het om instellingen die weigerden desgevraagd gegevens van andere kandidaten kenbaar te maken. Het Hof van Justitie heeft toen geoordeeld dat die weigering voor de rechter een rol kan spelen bij de vaststelling van de feiten of sprake is van directe of indirecte discriminatie. In dit geding zijn niet de gegevens van anderen relevant, maar – zoals ter zitting bevestigd – de mate van gedetailleerdheid waarmee inzicht wordt gegeven in de weging die ten aanzien van appellante heeft plaatsgevonden.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/206**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Drop en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	5 januari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	actualiteitseis actueel bachelordiploma beleidsvrijheid beroepsvereisten deficiënties kwalitatieve toelatingseis masteropleiding toelatingscommissie voorkennisvereiste vrije arbeidskeuze
Artikelen	:	Grondwet: artikel 19 WHW: artikel 7.30b, eerste lid Onderwijs- en Examenregeling Nederlandstalige masteropleidingen Rechtsgeleerdheid: artikel 2.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1 Niet in geschil is dat de RUG, gelet op het bepaalde in art. 7.30b, tweede lid, van de WHW, de ruimte heeft om kwalitatieve toelatingseisen voor de masteropleiding Notarieel recht te stellen. De RUG heeft deze eisen opgenomen in artikel 2 van de OER. Met betrekking tot toelating tot de masteropleiding Notarieel recht heeft de RUG, zo heeft het CBE ter zitting van het College nogmaals toegelicht, de beleidskeuze gemaakt dat iedere student die de masteropleiding aan de RUG heeft afgerond, benoembaar moet zijn tot notaris. Het College acht die beleidskeuze niet onredelijk. De regeling in de OER biedt geen ruimte voor afwijking in individuele gevallen. Hetgeen appellant op dit punt heeft aangevoerd, kan derhalve niet leiden tot vernietiging van de beslissing van het CBE. Er is geen sprake van strijd met het recht op vrije arbeidskeuze dan wel strijd met de vrijheid van onderwijs, nu deze beleidskeuze van de RUG valt binnen de aan haar door de wetgever toegekende beleidsruimte. 2.4.2 Ter zitting van het College heeft het CBE gesteld dat in 2013 de bacheloropleiding is aangepast, in die zin dat de zes juridische opleidingen van de RUG zijn samengevoegd en als afstudeervariant binnen de nieuwe bacheloropleiding zijn opgenomen. Studenten die de oude bacheloropleiding hadden gevolgd kregen onverkort toegang tot de masteropleiding. Die toegang was, aldus het CBE, gerechtvaardigd omdat de oude bacheloropleiding nog niet zo lang bestond. Anders dan appellant beschikten deze studenten over voldoende actuele kennis, aldus het CBE. Appellant heeft deze stellingen niet weersproken. Het College ziet dan ook geen aanleiding het CBE op dit punt niet te volgen. Voor zover appellant een beroep heeft gedaan op een uitspraak van het CBHO van 2012 waaruit zou volgen dat hij directe toegang heeft tot de masteropleiding Fiscaal recht, gaat het College hieraan voorbij. Appellant heeft deze uitspraak niet overgelegd. Hij heeft evenmin kunnen concretiseren welke uitspraak hij bedoelt. Het CBE noch het College hebben kunnen achterhalen op welke uitspraak appellant doelt. Ter zitting van het College heeft het CBE toegelicht dat voor een aantal vakken van de masteropleiding Fiscaal recht een voorkennisvereiste

geldt. Appellant heeft in de periode 1997 tot 2004 de opleiding Fiscaal recht gevolgd. Een docent van de masteropleiding van de RUG heeft beoordeeld welke vakken die appellant destijds heeft behaald, inmiddels inhoudelijk wezenlijk zijn veranderd. Verder heeft de docent bekeken welke vakken appellant niet eerder heeft behaald en beoordeeld in hoeverre het nodig is dat hij deze vakken alsnog behaalt. Dit heeft geleid tot de beslissing om appellant toe te laten tot de masteropleiding, indien hij de deficiënties heeft weggewerkt voor de in 1. vermelde vakken. Het College acht deze toelatingseis niet onredelijk. Daarbij wordt voorts in aanmerking genomen dat de toelatings-commissie er rekening mee heeft gehouden dat appellant reeds fiscale kennis heeft. Het CBE heeft toegelicht dat studenten die een bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid, afstudeerrichting Nederlands recht, en een masteropleiding Nederlands recht aan de RUG hebben afgerond, een deficiëntie van 70 studiepunten moeten wegwerken, terwijl appellant, gelet op zijn voorkennis, een deficiëntie van 45 studiepunten moet wegwerken. Dat appellant zijn kennis ook op een andere wijze zou kunnen actualiseren, betekent evenmin dat de toelatingseis onredelijk is.
Aan de omstandigheid dat appellant op andere universiteiten direct zou worden toegelaten tot de masteropleiding Fiscaal recht, komt geen beslissende betekenis toe. Die omstandigheid neemt niet weg dat de RUG de toelatingseis heeft mogen stellen; de RUG heeft daartoe immers beleidsvrijheid.
2.4.3 Gelet op het vorenstaande heeft het CBE terecht overwogen dat de toelatingscommissie op goede gronden tot de beslissing van 3 mei 2016 is gekomen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 mei 2016 heeft de toelatingscommissie van de Faculteit Rechtsgeleerdheid (hierna: de toelatingscommissie) het verzoek van appellant om toegelaten te worden tot de masteropleiding Notarieel recht, afgewezen. Voorts heeft de toelatingscommissie appellant meegedeeld dat hij wordt toegelaten tot de masteropleiding Fiscaal recht, indien hij de deficiënties heeft weggewerkt voor de vakken Europees recht, Omzet- en overdrachtsbelasting, Vennootschapsbelasting, Loonheffingen, Formeel belastingrecht I en Inkomstenbelasting.

Bij beslissing van 19 september 2016 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het CBE en appellant hebben nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 december 2016, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot, zijn verschenen. Namens de opleidingen was mr. J.J. Dijkstra, werkzaam bij de Rijksuniversiteit Groningen (hierna: de RUG) aanwezig.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.30b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), geldt voor de inschrijving van een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs als toelatingseis:
a. het bezit van een graad bachelor in het wetenschappelijk onderwijs; of
b. het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad bachelor in het wetenschappelijk onderwijs.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Onderwijs- en Examenregeling Nederlandstalige masteropleidingen Rechtsgeleerdheid voor het studiejaar 2016-2017 van de RUG (hierna: de OER) wordt de bezitter van een bachelordiploma Notarieel recht of een bachelordiploma Rechtsgeleerdheid nieuwe stijl; ingevoerd per 1 september 2013 afstudeerrichting Notarieel Recht direct toegelaten tot de Master Notarieel recht.

Ingevolge het eerste lid, aanhef en onder c, wordt de bezitter van een bacheloropleiding Fiscaal Recht of een bachelordiploma Rechtsgeleerdheid nieuwe stijl; ingevoerd per 1 september 2013 afstudeerrichting Fiscaal Recht direct toegelaten tot de Master Fiscaal recht.

2.2 Appellant heeft in 1998 de propedeuse rechten aan de Universiteit Utrecht afgerond. In 1997 is hij gestart met de opleiding Fiscaal recht. In 1998 is hij overgestapt naar de Universiteit van Tilburg, waar hij deze opleiding tot 2004 heeft gevolgd. Hij heeft de opleiding Fiscaal recht niet afgerond. In 2012 is appellant gestart met de masteropleiding Nederlands recht aan de Open Universiteit. Deze opleiding zal appellant binnenkort afronden.

2.3 De toelatingscommissie heeft aan de afwijzing tot toelating tot de masteropleiding Notarieel recht ten grondslag gelegd dat tot deze masteropleiding uitsluitend studenten worden toegelaten die na afronding ook voldoen aan de beroepsvereisten voor het notariaat. Aangezien appellant niet beschikt over een afgeronde juridische bachelor, kan hij niet aan deze beroepsvereisten voldoen. Voor toelating tot de masteropleiding Fiscaal recht geldt volgens de toelatingscommissie dat appellant de deficiënties voor de in 1. vermelde vakken moet wegwerken. Deze vakken heeft appellant niet eerder behaald, dan wel is na het behalen ervan zoveel tijd verstreken dat ervan moet worden uitgedaan dat zijn kennis van die vakken niet meer actueel is, aldus de toelatingscommissie.

Het CBE heeft geoordeeld dat de toelatingscommissie op goede gronden tot de beslissing van 3 mei 2016 is gekomen.

2.4 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte tot zijn oordeel is gekomen. Ter zitting van het College heeft hij vermeld dat hij op 14 december 2016 zijn bul voor de masteropleiding Nederlands recht zal ontvangen. Hij is van mening dat hij daarmee direct toegelaten zou moeten worden tot de masteropleidingen Notarieel recht en Fiscaal recht.

Met betrekking tot toelating tot de masteropleiding Notarieel recht erkent appellant dat de RUG beleidsvrijheid heeft en op grond hiervan algemene kwalitatieve toelatingseisen mag stellen. De toelatingscommissie dient volgens hem hiervan echter, indien nodig, in individuele gevallen af te wijken. De eis dat alleen die studenten worden toegelaten die na afronding voldoen aan de beroepsvereisten voor het notariaat, acht appellant te verstrekkend voor studenten die geen notaris willen worden. De opleiding leidt

immers ook op voor tal van beroepen buiten het notariaat. Zo wil appellant ook werken buiten het notariaat. Hij wil met de masteropleiding Notarieel recht gedegen kennis opdoen van het onroerend goedrecht en het burgerlijk recht. In zijn geval had dan ook van de kwalitatieve toelatingseis moeten worden afgeweken. Door hiervan niet af te wijken, wordt hij belemmerd in zijn recht op vrije arbeidskeuze, hetgeen in strijd is met artikel 19 van de Grondwet. Verder is sprake van strijd met de vrijheid van onderwijs, aldus appellant.

Met betrekking tot toelating tot de masteropleiding Fiscaal recht stelt appellant dat studenten die vóór 2013 zijn begonnen met hun opleiding onbelemmerde toegang hebben tot de masteropleiding Fiscaal recht. Voor die studenten geldt dus geen actualiteitseis. Verder stelt appellant dat ook uit een uitspraak van het College van 2012 volgt dat hij directe toegang heeft tot de masteropleiding Fiscaal recht. De toelatingscommissie heeft volgens hem bovendien ten onrechte niet getest of zijn kennis van de door hem behaalde fiscale vakken nog actueel is. Andere universiteiten stellen geen actualiteitseis en kan hij ook op andere manieren zijn kennis actualiseren, aldus appellant.

2.4.1 Niet in geschil is dat de RUG, gelet op het bepaalde in art. 7.30b, tweede lid, van de WHW, de ruimte heeft om kwalitatieve toelatingseisen voor de masteropleiding Notarieel recht te stellen. De RUG heeft deze eisen opgenomen in artikel 2 van de OER. Met betrekking tot toelating tot de masteropleiding Notarieel recht heeft de RUG, zo heeft het CBE ter zitting van het College nogmaals toegelicht, de beleidskeuze gemaakt dat iedere student die de masteropleiding aan de RUG heeft afgerond, benoembaar moet zijn tot notaris. Het College acht die beleidskeuze niet onredelijk. De regeling in de OER biedt geen ruimte voor afwijking in individuele gevallen. Hetgeen appellant op dit punt heeft aangevoerd, kan derhalve niet leiden tot vernietiging van de beslissing van het CBE. Er is geen sprake van strijd met het recht op vrije arbeidskeuze dan wel strijd met de vrijheid van onderwijs, nu deze beleidskeuze van de RUG valt binnen de aan haar door de wetgever toegekende beleidsruimte.

2.4.2 Ter zitting van het College heeft het CBE gesteld dat in 2013 de bacheloropleiding is aangepast, in die zin dat de zes juridische opleidingen van de RUG zijn samengevoegd en als afstudeervariant binnen de nieuwe bacheloropleiding zijn opgenomen. Studenten die de oude bacheloropleiding hadden gevolgd kregen onverkort toegang tot de masteropleiding. Die toegang was, aldus het CBE, gerechtvaardigd omdat de oude bacheloropleiding nog niet zo lang bestond. Anders dan appellant beschikten deze studenten over voldoende actuele kennis, aldus het CBE. Appellant heeft deze stellingen niet weersproken. Het College ziet dan ook geen aanleiding het CBE op dit punt niet te volgen.

Voor zover appellant een beroep heeft gedaan op een uitspraak van het CBHO van 2012 waaruit zou volgen dat hij directe toegang heeft tot de masteropleiding Fiscaal recht, gaat het College hieraan voorbij. Appellant heeft deze uitspraak niet overgelegd. Hij heeft evenmin kunnen concretiseren welke uitspraak hij bedoelt. Het CBE noch het College hebben kunnen achterhalen op welke uitspraak appellant doelt.

Ter zitting van het College heeft het CBE toegelicht dat voor een aantal vakken van de masteropleiding Fiscaal recht een voorkennisvereiste geldt. Appellant heeft in de periode 1997 tot 2004 de opleiding Fiscaal recht gevolgd. Een docent van de masteropleiding van de RUG heeft beoordeeld welke vakken die appellant destijds heeft behaald, inmiddels inhoudelijk wezenlijk zijn veranderd. Verder heeft de docent bekeken welke vakken appellant niet eerder heeft behaald en beoordeeld in hoeverre het nodig is dat hij deze vakken alsnog behaalt. Dit heeft geleid tot de beslissing om appellant toe te laten tot de masteropleiding, indien hij de deficiënties heeft weggewerkt voor de in 1. vermelde vakken. Het College acht deze toelatingseis niet onredelijk. Daarbij wordt voorts in aanmerking genomen dat de toelatingscommissie er rekening mee heeft gehouden dat appellant reeds fiscale kennis heeft. Het CBE heeft toegelicht dat studenten die een bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid, afstudeerrichting Nederlands recht, en een masteropleiding Nederlands recht aan de RUG hebben afgerond, een deficiëntie van 70 studiepunten moeten wegwerken, terwijl appellant, gelet op zijn voorkennis, een deficiëntie van 45 studiepunten moet wegwerken. Dat appellant zijn kennis ook op een andere wijze zou kunnen actualiseren, betekent evenmin dat de toelatingseis onredelijk is.

Aan de omstandigheid dat appellant op andere universiteiten direct zou worden toegelaten tot de masteropleiding Fiscaal recht, komt geen beslissende betekenis toe. Die omstandigheid neemt niet weg dat de RUG de toelatingseis heeft mogen stellen; de RUG heeft daartoe immers beleidsvrijheid.

2.4.3 Gelet op het vorenstaande heeft het CBE terecht overwogen dat de toelatingscommissie op goede gronden tot de beslissing van 3 mei 2016 is gekomen.
Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/207**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Streefkerk en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	6 februari 2017
Partijen	:	appellante en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	afgestudeerd afstuderen beëindiging van de inschrijving collegegeld Dienst Uitvoering Onderwijs diploma DUO inschrijving Studielink terugbetalen terugwerkende kracht
Artikelen	:	WHW: artikel 7.42, eerste lid WHW: artikel 7.48, vierde lid Reglement inschrijving en collegegeld 2015-2016: paragraaf H
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Vast staat dat appellante na de afronding van haar opleiding geen uitschrijfverzoek via Studielink heeft ingediend. Met verweerder is het College van oordeel dat het op de weg van appellante lag om zich op de juiste wijze uit te schrijven voor de opleiding en dat zij ook kon en behoorde te weten dat zij dit via Studielink moest doen op het moment dat zij gedurende het studiejaar zou afstuderen en geen gebruik meer wenste te maken van de faciliteiten van de universiteit. In het e-mailbericht van de examencommissie van de opleiding Geesteswetenschappen van 4 maart 2016 is appellante verwezen naar de website van de universiteit Utrecht voor wat betreft informatie over afstuderen en uitschrijven. Dat appellante de tekst van de website waarnaar werd verwezen: ‘Wil je (tijdelijk) stoppen met je opleiding? Doe dan via Studielink een uitschrijving’ verwarrend vond, betekent niet dat zij niet kon of behoorde te weten dat zij zich via Studielink diende uit te schrijven om ervoor te zorgen dat zij geen collegegeld meer verschuldigd zou zijn. Als appellante de informatie niet duidelijk vond, lag het naar het oordeel van het College op haar weg om bij de opleiding nader te informeren wat zij diende te doen om uitgeschreven te worden van de opleiding. Dat appellante zich reeds bij DUO had uitgeschreven betekent evenmin dat zij niet kon en behoorde te weten dat zij zich ook nog via Studielink diende uit te schrijven voor de opleiding. De uitschrijving bij DUO heeft uitsluitend betrekking op het stopzetten van de studiefinanciering en ov-kaart. Verder staat op de website van DUO eveneens vermeld dat als je als student stopt met je opleiding je je daar ook uitschrijft. Op basis daarvan had het voor appellante dan ook duidelijk moeten zijn dat zij zich, naast de uitschrijving bij DUO, ook bij de opleiding zelf diende uit te schrijven. Nu uit het Reglement inschrijving en collegegeld 2015-2016 volgt dat restitutie van het collegegeld slechts mogelijk is voor de maanden die resteren na beëindiging van de inschrijving, noopt de omstandigheid dat appellante vanaf maart 2016 geen gebruik heeft gemaakt van studiefaciliteiten verweerder niet tot restitutie van het collegegeld. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mailbericht van 14 juli 2016 is namens de Studentenservice van de Universiteit Utrecht aan appellante meegedeeld dat zij nog stond ingeschreven voor de bacheloropleiding Liberal Arts and Sciences en dat restitutie van het collegegeld derhalve niet mogelijk was.

Bij beslissing van 15 september 2016 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante bij brief, bij het College ingekomen op 28 oktober 2016, beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 januari 2017 waar appellante en het college van bestuur, vertegenwoordigd door M.W. Batteljee LLB, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.42, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) beëindigt het instellingsbestuur op verzoek van degene die is ingeschreven voor een opleiding diens inschrijving met ingang van de volgende maand.

Ingevolge vierde lid stelt het instellingsbestuur regels van procedurele aard vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Ingevolge artikel 7.48, vierde lid, van de WHW heeft de student aanspraak op terugbetaling van een twaalfde gedeelte van het door hem verschuldigde wettelijk collegegeld voor elke maand dat het studiejaar na beëindiging van zijn inschrijving duurt.

Ingevolge paragraaf H van het Reglement inschrijving en collegegeld 2015-2016 zorgt het Hoofd CSA in geval de inschrijving tussentijds is beëindigd met ingang van de maanden oktober 2015 tot en met juni 2016 conform het bepaalde in dit Reglement onder 3B dat voor elke maand die in dat studiejaar nog resteert, een twaalfde gedeelte van het betaalde collegegeld wordt terugbetaald, tenzij deze student nog is ingeschreven voor een of meer opleidingen.

2.2 Vast staat dat appellante in maart 2016 is afgestudeerd voor de bacheloropleiding Liberal Arts and Sciences en dat zij in april 2016 haar diploma in ontvangst heeft genomen. Voorts staat vast dat appellante zich niet via Studielink heeft uitgeschreven voor de opleiding. Op 14 juli 2016 kwam appellante er achter dat zij nog steeds stond ingeschreven voor de opleiding en dat zij het door haar betaalde collegegeld over de maanden april tot en met augustus 2016 niet terug zou ontvangen. Verweerder heeft het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard, omdat zij zich niet via Studielink heeft uitgeschreven en restitutie van collegegeld slechts mogelijk is voor de maanden die resteren na beëindiging van de inschrijving via Studielink.

2.3 Appellante betoogt dat het college van bestuur ten onrechte heeft geweigerd haar met terugwerkende kracht uit te schrijven per 1 april 2016 en het door haar betaalde collegegeld over de

maanden april tot en met augustus 2016 te restitueren. Hiertoe stelt zij dat zij eind maart 2016 is afgestudeerd en sindsdien geen gebruik meer heeft gemaakt van de faciliteiten van de universiteit. Zij zou daarvoor dan ook geen collegegeld verschuldigd hoeven zijn. Voorts stelt appellante dat zij zich heeft uitgeschreven voor de opleiding bij de Dienst Uitvoering Onderwijs (hierna: DUO) en dat zij ervan mocht uitgaan dat zij daarmee kon volstaan. In dit verband brengt zij naar voren dat zij op 4 maart 2016 een e-mailbericht van de examencommissie van de opleiding Geesteswetenschappen heeft ontvangen waarin ze werd verwezen naar de website van de universiteit voor wat betreft afstuderen tijdens een lopend studiejaar. Daarop was vermeld dat je je moet uitschrijven via Studielink indien je wil stoppen met de opleiding. Volgens appellante was in haar geval geen sprake van stoppen met de opleiding, maar van afstuderen en hebben die twee begrippen niet dezelfde betekenis. Zij kon en behoorde daarom ook niet te weten dat zij zich ook via Studielink diende uit te schrijven voor de opleiding op het moment dat zij was afgestudeerd, aldus appellante.

2.3.1 Vast staat dat appellante na de afronding van haar opleiding geen uitschrijfverzoek via Studielink heeft ingediend. Met verweerder is het College van oordeel dat het op de weg van appellante lag om zich op de juiste wijze uit te schrijven voor de opleiding en dat zij ook kon en behoorde te weten dat zij dit via Studielink moest doen op het moment dat zij gedurende het studiejaar zou afstuderen en geen gebruik meer wenste te maken van de faciliteiten van de universiteit. In het e-mailbericht van de examencommissie van de opleiding Geesteswetenschappen van 4 maart 2016 is appellante verwezen naar de website van de universiteit Utrecht voor wat betreft informatie over afstuderen en uitschrijven. Dat appellante de tekst van de website waarnaar werd verwezen: ‘Wil je (tijdelijk) stoppen met je opleiding? Doe dan via Studielink een uitschrijving’ verwarrend vond, betekent niet dat zij niet kon of behoorde te weten dat zij zich via Studielink diende uit te schrijven om ervoor te zorgen dat zij geen collegegeld meer verschuldigd zou zijn. Als appellante de informatie niet duidelijk vond, lag het naar het oordeel van het College op haar weg om bij de opleiding nader te informeren wat zij diende te doen om uitgeschreven te worden van de opleiding. Dat appellante zich reeds bij DUO had uitgeschreven betekent evenmin dat zij niet kon en behoorde te weten dat zij zich ook nog via Studielink diende uit te schrijven voor de opleiding. De uitschrijving bij DUO heeft uitsluitend betrekking op het stopzetten van de studiefinanciering en ov-kaart. Verder staat op de website van DUO eveneens vermeld dat als je als student stopt met je opleiding je je daar ook uitschrijft. Op basis daarvan had het voor appellante dan ook duidelijk moeten zijn dat zij zich, naast de uitschrijving bij DUO, ook bij de opleiding zelf diende uit te schrijven. Nu uit het Reglement inschrijving en collegegeld 2015-2016 volgt dat restitutie van het collegegeld slechts mogelijk is voor de maanden die resteren na beëindiging van de inschrijving, noopt de omstandigheid dat appellante vanaf maart 2016 geen gebruik heeft gemaakt van studiefaciliteiten verweerder niet tot restitutie van het collegegeld.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/212**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	29 maart 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	BNSA bindend negatief studieadvies propedeuse psychische problematiek studievertraging tijdige melding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1 eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Appellant is in 2014 en 2015 wegens de door hem vermelde problemen een termijn gegund om alsnog zijn propedeuse te halen. Hij moet derhalve geacht worden op de hoogte te zijn geweest van het belang van het tijdig melden van studievertragende omstandigheden. Hij heeft zijn financiële en psychische problemen echter eerst opnieuw in augustus 2016 als studievertragende omstandigheden gemeld. Het voortbestaan van die problemen noopte verweerder achteraf niet tot de conclusie dat de studievertraging uitsluitend daarvan het gevolg is. Dat appellant niet in staat was zijn problemen tijdig te melden, acht het College bij het ontbreken van onderbouwing daarvoor niet aannemelijk. Bij het voorgaande ziet het College er niet aan voorbij dat appellant inmiddels voor de derde keer wegens dezelfde problemen om uitstel van het BNSA heeft verzocht. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 juli 2016 heeft de directeur van het domein Business, Finance & Law appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding HBO-Rechten gegeven.

Bij beslissing van 12 september 2016, verzonden op 27 september 2016, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 maart 2017, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de directeur is T. Franssen verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:

a. ziekte van betrokkene,

b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,

c. zwangerschap van betrokkene,

d. bijzondere familieomstandigheden,

e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,

f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,

g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een verglijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

2.2. Appellant is in februari 2013 met zijn opleiding begonnen. Nadat hij na een jaar studeren niet aan de studienorm had voldaan, is hem in 2014 wegens persoonlijke omstandigheden een termijn gegeven om zijn propedeuse te halen. Deze termijn liep in februari 2015 af. Op dat moment had hij zijn propedeuse niet gehaald. Hem is toen opnieuw een termijn gegeven. Deze termijn liep in februari 2016 af. Hij had op dat moment zijn propedeuse nog steeds niet gehaald. Vervolgens is hem op 22 juli 2016 het BNSA gegeven, omdat hij slechts 38 van de voor het halen van de propedeuse vereiste 60 studiepunten had behaald. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten, omdat appellant niet tijdig persoonlijke omstandigheden heeft gemeld, zodat het causaal verband tussen die problemen en de studieachterstand niet kan worden vastgesteld.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe voert hij aan dat de hogeschool er al lange tijd van op de hoogte is dat hij financiële en psychische problemen heeft en heeft verweerder met die problemen ten onrechte geen rekening gehouden. Volgens hem was hij door zijn problemen niet in staat zich aan afspraken en procedures te houden.

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Appellant is in 2014 en 2015 wegens de door hem vermelde problemen een termijn gegund om alsnog zijn propedeuse te halen. Hij moet derhalve geacht worden op de hoogte te zijn geweest van het belang van het tijdig melden van studievertragende omstandigheden. Hij heeft zijn financiële en psychische problemen echter eerst opnieuw in augustus 2016 als studievertragende omstandigheden gemeld. Het voortbestaan van die

problemen noopte verweerder achteraf niet tot de conclusie dat de studievertraging uitsluitend daarvan het gevolg is. Dat appellant niet in staat was zijn problemen tijdig te melden, acht het College bij het ontbreken van onderbouwing daarvoor niet aannemelijk. Bij het voorgaande ziet het College er niet aan voorbij dat appellant inmiddels voor de derde keer wegens dezelfde problemen om uitstel van het BNSA heeft verzocht.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/216**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Van der Spoel en Drop
Datum uitspraak	:	10 mei 2017
Partijen	:	appellant en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies persoonlijke omstandigheden studiebelastbaarheid
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid OER bacheloropleiding Technische Informatica: artikel 27A
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Het College stelt voorop dat de directeur op grond van het bepaalde in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, appellant slechts een bindend negatief studieadvies kan geven, indien hij met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld. 2.4.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant niet heeft voldaan aan de in artikel 27A, eerste lid, van de OER opgenomen minimumnorm. Appellant heeft in zijn eerste jaar van de opleiding namelijk niet het vereiste aantal van 45 studiepunten behaald. Niettemin heeft appellant zich op het standpunt gesteld dat hij niet ongeschikt is voor de opleiding. Hij heeft, naar zijn stelling, met persoonlijke omstandigheden te kampen gehad als gevolg waarvan de studievertraging is opgetreden. 2.4.3. Naar het oordeel van het College heeft de directeur niet, zoals appellant betoogt, een onjuiste maatstaf aangelegd. Voor het in een concreet geval aannemen van ongeschiktheid voor de opleiding, als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW is een op de persoon toegesneden beoordeling door het instellingsbestuur noodzakelijk. Verweerder heeft die beoordeling, in navolging van de directeur, in de bestreden beslissing gemaakt. Hij heeft daarbij als uitgangspunt genomen dat appellant verminderd studiebelastbaar is geweest vanaf april 2016 tot en met 1 september 2016 wegens psychische problematiek. Dit vertaalt zich volgens verweerder in een verminderde studiebelastbaarheid van 50% over een periode van 5 maanden, hetgeen resulteert in een aangepaste norm voor appellant van ten minste 32,5 EC. Naar het oordeel van het College heeft verweerder dat uitgangspunt, waarbij voor appellant aldus een lagere norm wordt aangehouden vanwege zijn persoonlijke omstandigheden, mogen hanteren. Dat appellant, zoals hij stelt gedurende het gehele studiejaar verminderd studiebelastbaar is geweest, volgt het College niet. Daarbij is van belang dat verweerder aan zijn beoordeling een verklaring van de studentpsycholoog ten grondslag heeft gelegd, waaruit volgt dat appellant in de periode van april 2016 tot en met de bestreden besluitvorming aanzienlijk tot licht verminderd studiebelastbaar is geweest. Niet valt in te zien dat verweerder niet van die verklaring heeft mogen uitgaan. Appellant heeft zijn stelling dat hij over het gehele studiejaar verminderd belastbaar is geweest, niet gestaafd met een verklaring van een deskundige. Wat betreft de door appellant opgeworpen stelling dat hij op grond van de GAF-score een belastbaarheid van slechts 35% zou hebben, heeft verweerder in het verweerschrift en ter zitting van het College

gemotiveerd dat het door appellant overgelegde stuk van het Aandachtstekort-hyperkinetisch stoornis centrum is voorgelegd aan het team van psychologen van de Technische Universiteit Delft. Dat team heeft, aldus verweerder, te kennen gegeven de GAF-score niet als maat voor studiebelastbaarheid te zien en dat het hiervan dan ook geen gebruik maakt bij het bepalen van de studiebelastbaarheid. Daarnaast valt, volgens verweerder ter zitting van het College, uit het stuk geen conclusie te trekken, omdat niet duidelijk is van welke instantie het afkomstig is en welke status het stuk heeft. Het stuk lijkt incompleet en daarnaast valt uit het stuk niet op te maken welke invloed de aandachtstekortstoornis van appellant op zijn studiebelastbaarheid zou hebben gehad, aldus verweerder. Het College kan dit standpunt van verweerder volgen.
Ook het betoog van appellant dat de berekening van verweerder ten onrechte uitgaat van een gelijke verdeling van vakken en studiepunten over het studiejaar, terwijl het zwaartepunt in de laatste maanden van de opleiding ligt, heeft verweerder naar het oordeel van het College adequaat weerlegd. In dat kader heeft verweerder gemotiveerd dat de studiepunten in principe gelijkelijk over het studiejaar zijn verdeeld en dat in maart 2016 met deeltentamens al punten konden worden behaald. Het College ziet geen aanleiding dat standpunt voor onjuist te houden. Verweerder heeft bij zijn beslissing bovendien in aanmerking genomen dat appellant belangrijke wiskundevakken niet heeft behaald en dat hij zich in het eerste jaar heeft aangesloten bij een roeivereniging en fanatiek is gaan roeien.
Het geheel overziend, komt het College tot de slotsom dat voor verweerder geen aanleiding bestond de beslissing van de directeur waarbij aan appellant een bindend negatief studieadvies is verstrekt, te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 augustus 2016 heeft de directeur onderwijs namens de decaan van de faculteit Elektrotechniek, Wiskunde en Informatica (hierna: de directeur) appellant een bindend negatief studieadvies verstrekt voor de opleiding Bachelor Technische Informatica.

Bij beslissing van 29 september 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 13 maart 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. P. Folsche en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.M. Odekerken, secretaris van het college van beroep

voor de examens, vergezeld door dr. ir. J.F.M. Tonino, lid van de BSA-commissie, beiden werkzaam bij de Technische Universiteit Delft, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, zijn de persoonlijke omstandigheden bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
(…).

Ingevolge artikel 27A, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de Technische Universiteit Delft van onder andere de bacheloropleiding Technische Informatica (hierna: OER) krijgt de student die aan het eind van het eerste studiejaar (laatste resultaatdatum 31 augustus) minder dan 45 studiepunten heeft behaald, een bindend negatief studieadvies. De inschrijving van deze student wordt met ingang van de eerste van de maand volgend op de dagtekening van het besluit waarin dit advies staat vermeld, beëindigd, echter niet eerder dan met ingang van 1 september van het jaar volgend op het eerste studiejaar.

2.2. De directeur heeft aan zijn beslissing appellant een bindend negatief studieadvies te verstrekken ten grondslag gelegd dat hij 30 studiepunten heeft behaald en dat hij met dat resultaat niet aan de norm heeft voldaan.

Verweerder heeft bij zijn beslissing van 29 september 2016 de beslissing van de directeur in stand gelaten. Volgens verweerder is de studiebelastbaarheid van appellant moeilijk te kwantificeren. Niettemin gaat verweerder ervan uit dat hij vanaf april 2016 tot en met 1 september 2016 verminderd belastbaar is geweest wegens psychische problematiek. Dit vertaalt zich volgens verweerder in een verminderde studiebelastbaarheid van 50% over een periode van vijf maanden. Dat zou betekenen dat appellant wegens persoonlijke omstandigheden 12,5 EC minder zou mogen behalen. Wat betreft de BSA-norm, had appellant zodoende ten minste 32,5 EC moeten behalen. Aan die norm voldoet appellant niet, aldus verweerder. Verweerder heeft verder in aanmerking genomen dat appellant de keuze heeft gemaakt zich bij aanvang van het studiejaar aan te sluiten bij een roeivereniging en zeer fanatiek te gaan roeien. Appellant heeft daarover verklaard dat die keuze ook invloed heeft gehad op zijn studieresultaten. Volgens verweerder is rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden, maar is niet aangetoond dat de opgelopen studievertraging volledig is te wijten aan die persoonlijke omstandigheden.

2.3. Appellant betoogt dat vaststaat dat hij te kampen heeft gehad met persoonlijke omstandigheden als gevolg waarvan hij een verminderde studiebelastbaarheid heeft gehad. Die verminderde studiebelastbaarheid is ook bevestigd door de psycholoog van de Technische Universiteit Delft. Hij heeft hulp ingeschakeld van het Aandachtstekort-hyperkinetisch stoornis centrum Nederland. Inmiddels heeft dat centrum de diagnose 'Aandachtstekortstoornis met hyperactiviteit, overwegend onoplettendheid type Hoofd' vastgesteld. Op de zogenoemde 'Global Assessment of Functioning' (GAF-schaal) heeft appellant een score van 64. Volgens een berekening die appellant in het beroepschrift heeft gemaakt, leidt die score tot een studiebelastbaarheid van 35%.

Volgens appellant heeft verweerder niet onderkend dat de directeur een onjuiste maatstaf heeft aangelegd. Een bindend negatief studieadvies mag slechts worden verstrekt in het geval de studieresultaten van de student leiden tot de conclusie dat hij niet geschikt is voor de opleiding. Wanneer zich evenwel persoonlijke omstandigheden voordoen is de student verhinderd om ten volle aan het onderwijs deel te nemen. Die verminderde deelname aan het onderwijs biedt de onderwijsinstelling onvoldoende informatie om de geschiktheid van de student te beoordelen.

Daarnaast heeft verweerder miskend dat vaststaat dat zijn functiestoornis ook al vóór april 2016 bestond. De persoonlijke omstandigheden van appellant zijn gedurende het gehele jaar aanwezig geweest. Zou dan van de 50% studiebelastbaarheid worden uitgegaan, dan had van appellant mogen worden verwacht dat hij 22,5 EC zou halen. Aan die norm heeft hij voldaan, aldus appellant. Zou worden uitgegaan van zijn studiebelastbaarheid op grond van de GAF-schaal, dan mocht van hem een score van 15,75 EC worden verwacht. Die norm heeft hij ook behaald. Ook uitgaande van een studiebelastbaarheid van 50% vanaf april 2016, is het bindende negatieve studieadvies volgens appellant ten onrechte verstrekt. De berekening gaat ten onrechte uit van een gelijke verdeling van vakken en studiepunten over het studiejaar. Het zwaartepunt ligt echter in de laatste maanden van zijn opleiding. In de periode vanaf april zijn 30 van de 60 punten te behalen. Een studiebelastbaarheid van 50% gedurende een periode waarin 30 EC kan worden behaald leidt dan tot een vermindering van 15 EC. Het door hem te behalen aantal punten zou dan 30 EC bedragen, aldus appellant.

2.4.1. Het College stelt voorop dat de directeur op grond van het bepaalde in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, appellant slechts een bindend negatief studieadvies kan geven, indien hij met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld.

2.4.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant niet heeft voldaan aan de in artikel 27A, eerste lid, van de OER opgenomen minimumnorm. Appellant heeft in zijn eerste jaar van de opleiding namelijk niet het vereiste aantal van 45 studiepunten behaald. Niettemin heeft appellant zich op het standpunt gesteld dat hij niet ongeschikt is voor de opleiding. Hij heeft, naar zijn stelling, met persoonlijke omstandigheden te kampen gehad als gevolg waarvan de studievertraging is opgetreden.

2.4.3. Naar het oordeel van het College heeft de directeur niet, zoals appellant betoogt, een onjuiste maatstaf aangelegd. Voor het in een concreet geval aannemen van ongeschiktheid voor de opleiding, als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW is een op de persoon toegesneden beoordeling door het instellingsbestuur noodzakelijk.

Verweerder heeft die beoordeling, in navolging van de directeur, in de bestreden beslissing gemaakt. Hij heeft daarbij als uitgangspunt genomen dat appellant verminderd studiebelastbaar is geweest vanaf april 2016 tot en met 1 september 2016 wegens psychische problematiek. Dit vertaalt zich volgens verweerder in een verminderde studiebelastbaarheid van 50% over een periode van 5 maanden, hetgeen resulteert in een aangepaste norm voor appellant van ten minste 32,5 EC. Naar het oordeel van het College heeft verweerder dat uitgangspunt, waarbij voor appellant aldus een lagere norm wordt aangehouden vanwege zijn persoonlijke omstandigheden, mogen hanteren. Dat appellant, zoals hij stelt gedurende het gehele studiejaar verminderd studiebelastbaar is geweest, volgt het College niet. Daarbij is van belang dat verweerder aan zijn beoordeling een verklaring van de studentpsycholoog ten grondslag heeft gelegd, waaruit volgt dat appellant in de periode van april 2016 tot en met de bestreden besluitvorming aanzienlijk tot licht verminderd studiebelastbaar is geweest. Niet valt in te zien dat verweerder niet van die verklaring

heeft mogen uitgaan. Appellant heeft zijn stelling dat hij over het gehele studiejaar verminderd belastbaar is geweest, niet gestaafd met een verklaring van een deskundige.

Wat betreft de door appellant opgeworpen stelling dat hij op grond van de GAF-score een belastbaarheid van slechts 35% zou hebben, heeft verweerder in het verweerschrift en ter zitting van het College gemotiveerd dat het door appellant overgelegde stuk van het Aandachtstekort-hyperkinetisch stoornis centrum is voorgelegd aan het team van psychologen van de Technische Universiteit Delft. Dat team heeft, aldus verweerder, te kennen gegeven de GAF-score niet als maat voor studiebelastbaarheid te zien en dat het hiervan dan ook geen gebruik maakt bij het bepalen van de studiebelastbaarheid. Daarnaast valt, volgens verweerder ter zitting van het College, uit het stuk geen conclusie te trekken, omdat niet duidelijk is van welke instantie het afkomstig is en welke status het stuk heeft. Het stuk lijkt incompleet en daarnaast valt uit het stuk niet op te maken welke invloed de aandachtstekortstoornis van appellant op zijn studiebelastbaarheid zou hebben gehad, aldus verweerder. Het College kan dit standpunt van verweerder volgen.

Ook het betoog van appellant dat de berekening van verweerder ten onrechte uitgaat van een gelijke verdeling van vakken en studiepunten over het studiejaar, terwijl het zwaartepunt in de laatste maanden van de opleiding ligt, heeft verweerder naar het oordeel van het College adequaat weerlegd. In dat kader heeft verweerder gemotiveerd dat de studiepunten in principe gelijkelijk over het studiejaar zijn verdeeld en dat in maart 2016 met deeltentamens al punten konden worden behaald. Het College ziet geen aanleiding dat standpunt voor onjuist te houden. Verweerder heeft bij zijn beslissing bovendien in aanmerking genomen dat appellant belangrijke wiskundevakken niet heeft behaald en dat hij zich in het eerste jaar heeft aangesloten bij een roeivereniging en fanatiek is gaan roeien.

Het geheel overziend, komt het College tot de slotsom dat voor verweerder geen aanleiding bestond de beslissing van de directeur waarbij aan appellant een bindend negatief studieadvies is verstrekt, te vernietigen.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/217**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Troostwijk en Daalder
Datum uitspraak	:	13 april 2017
Partijen	:	appellant en Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	bijzondere omstandigheden diplomatermijn onbevoegd prestatiebeurs
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, eerste lid WSF 2000: artikel 5.16
Uitspraak	:	onbevoegd
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Het bij het College ingestelde beroep is gericht tegen de handhaving door verweerder van diens weigering om een verklaring, als bedoeld in artikel 5.16, vijfde lid, van de WSF 2000, aan appellant af te geven. Dit betreft geen beslissing die verweerder op grond van de WHW of een op die wet gebaseerde regeling heeft genomen. Het College is derhalve, gelet op voormeld artikel 7:66, eerste lid, van de WHW, niet bevoegd om kennis te nemen van het door appellant ingestelde beroep.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 29 april 2016 heeft verweerder appellant medegedeeld dat de instelling zijn verzoek om de diplomatermijn wegens bijzondere omstandigheden te verlengen, niet ondersteunt.

Bij beslissing van 28 september 2016 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 maart 2017, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.G.K. Dibbet, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve wordt het volgende overwogen.

2.2. Ingevolge artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) oordeelt het College over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen.

Ingevolge artikel 5.16, tweede lid, van de Wet studiefinanciering 2000 (hierna: WSF 2000) wordt, indien een student als direct gevolg van bijzondere omstandigheden van structurele aard niet in staat is binnen de diplomatermijn hoger onderwijs met goed gevolg het afsluitend examen te behalen, deze termijn, op aanvraag, verlengd met 5 jaren.

Ingevolge het derde lid wordt, indien de student niet in staat is binnen de diplomatermijn hoger onderwijs of binnen de, op grond van het tweede lid, verlengde diplomatermijn hoger onderwijs met goed gevolg het afsluitend examen te behalen, de aan hem toegekende prestatiebeurs omgezet in een gift.

Ingevolge het vijfde lid stelt de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap op aanvraag van de student vast of er sprake is van bijzondere omstandigheden in de zin van dit artikel. De bijzondere omstandigheden kunnen, indien deze uitsluitend van niet-medische aard zijn, worden aangetoond met een gedagtekende verklaring van de natuurlijke persoon of het bestuur van de rechtspersoon van de onderwijsinstelling waar de student is ingeschreven.

2.3. Het bij het College ingestelde beroep is gericht tegen de handhaving door verweerder van diens weigering om een verklaring, als bedoeld in artikel 5.16, vijfde lid, van de WSF 2000, aan appellant af te geven. Dit betreft geen beslissing die verweerder op grond van de WHW of een op die wet gebaseerde regeling heeft genomen. Het College is derhalve, gelet op voormeld artikel 7:66, eerste lid, van de WHW, niet bevoegd om kennis te nemen van het door appellant ingestelde beroep.

2.4. Het College ziet in de door verweerder bij de beslissing van 28 september 2016 vermelde rechtsmiddelenclausule aanleiding om te bepalen dat verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht dient te voldoen. Van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart zich onbevoegd om van het beroep kennis te nemen;
II. gelast dat het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/218**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Drop en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	9 januari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheden studievoortgangsoverzicht
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Reglement studieadvies en afwijzing van de Hogeschool Rotterdam: artikel 1.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellant stelt zich op het standpunt dat hij 48 studiepunten heeft gehaald, onder verwijzing naar een door hem opgesteld cijferoverzicht. Uit het door verweerder bijgehouden studievoortgangsoverzicht blijkt echter dat appellant 47 studiepunten heeft gehaald. Weliswaar heeft appellant het vak teambuilding met een voldoende afgesloten, maar dat vak is een onderdeel van het vak vaardigheden 2, waarvan hij niet alle onderdelen met een voldoende heeft afgerond. Ter zitting is door de onderwijsmanager van de opleiding toegelicht dat de punten voor het vak vaardigheden 2 pas worden toegekend als de student alle onderdelen met een voldoende heeft afgerond, zodat, anders dan appellant wenst en in zijn cijferoverzicht heeft gedaan, het resultaat voor het vak teambuilding niet kan worden meegerekend. Gelet op deze toelichting zijn het CBE en de directeur van het Instituut bedrijfskunde er naar het oordeel van het College terecht van uitgegaan dat appellant 47 en daarmee onvoldoende studiepunten heeft gehaald. In het verweerschrift heeft het CBE voorts toegelicht dat docenten volgens de gemachtigde van de directeur hebben verklaard dat Bedrijfskunde-MER niet de juiste opleiding zou zijn voor appellant en dat ze verwachten dat als hij de opleiding zou voortzetten zijn achterstand verder zou oplopen. Zij hebben dat gebaseerd op de houding van appellant in de les, op de door hem behaalde studiepunten en op de door hem behaalde cijfers. In het verweerschrift heeft het CBE verder toegelicht dat appellant tijdens het hoorgesprek heeft verklaard dat hij vakken niet heeft gehaald omdat hij teveel tijd heeft besteed aan werken en hij sommige vakken heeft onderschat. Reeds daarom leidt het betoog van appellant, dat hij zich voor 100% voor de opleiding inzet, niet tot het oordeel dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de directeur hem in redelijkheid een BNSA heeft kunnen geven. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 juli 2016 heeft de directeur van het Instituut voor Bedrijfskunde appellant voor de opleiding Bedrijfskunde-MER een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 20 september 2016 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 december 2016, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. A.E. Valstar, zijn verschenen. Voorts is ter zitting L.J.M. Peters, onderwijsmanager van de opleiding, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 1.4, eerste lid, van het Reglement studieadvies en afwijzing van de Hogeschool Rotterdam wordt aan het studieadvies een afwijzing verbonden indien de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een bacheloropleiding van de hogeschool niet ten minste 48 studiepunten voor onderdelen van het eerstejaarsprogramma van de opleiding heeft behaald.

2.2. Het CBE heeft overwogen dat uit het overgelegde studievoortgangsoverzicht blijkt dat appellant in het eerste jaar van inschrijving voor onderdelen van de propedeutische fase 47 studiepunten heeft gehaald en daarmee niet aan de norm van 48 studiepunten heeft voldaan. Appellant heeft geen persoonlijke omstandigheden aangevoerd. De directeur heeft een zorgvuldige beslissing genomen en in redelijkheid aan appellant een BNSA kunnen geven, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de directeur hem in redelijkheid een BNSA heeft kunnen geven. Daartoe voert hij aan dat hij 48 studiepunten heeft gehaald, omdat hij het vak Teambuilding met een voldoende heeft afgerond. Verder licht hij toe dat hij een zeer gemotiveerde student is die zich voor 100% inzet. Voor elk basisvak, op het vak recht na, heeft hij een voldoende gehaald. Hij gelooft daarom niet dat docenten zouden hebben verklaard dat hij het niveau niet aankan.

2.4. Appellant stelt zich op het standpunt dat hij 48 studiepunten heeft gehaald, onder verwijzing naar een door hem opgesteld cijferoverzicht. Uit het door verweerder bijgehouden studievoortgangsoverzicht blijkt echter dat appellant 47 studiepunten heeft gehaald. Weliswaar heeft appellant het vak teambuilding

met een voldoende afgesloten, maar dat vak is een onderdeel van het vak vaardigheden 2, waarvan hij niet alle onderdelen met een voldoende heeft afgerond. Ter zitting is door de onderwijsmanager van de opleiding toegelicht dat de punten voor het vak vaardigheden 2 pas worden toegekend als de student alle onderdelen met een voldoende heeft afgerond, zodat, anders dan appellant wenst en in zijn cijferoverzicht heeft gedaan, het resultaat voor het vak teambuilding niet kan worden meegerekend. Gelet op deze toelichting zijn het CBE en de directeur van het Instituut bedrijfskunde er naar het oordeel van het College terecht van uitgegaan dat appellant 47 en daarmee onvoldoende studiepunten heeft gehaald.

In het verweerschrift heeft het CBE voorts toegelicht dat docenten volgens de gemachtigde van de directeur hebben verklaard dat Bedrijfskunde-MER niet de juiste opleiding zou zijn voor appellant en dat ze verwachten dat als hij de opleiding zou voortzetten zijn achterstand verder zou oplopen. Zij hebben dat gebaseerd op de houding van appellant in de les, op de door hem behaalde studiepunten en op de door hem behaalde cijfers. In het verweerschrift heeft het CBE verder toegelicht dat appellant tijdens het hoorgesprek heeft verklaard dat hij vakken niet heeft gehaald omdat hij teveel tijd heeft besteed aan werken en hij sommige vakken heeft onderschat. Reeds daarom leidt het betoog van appellant, dat hij zich voor 100% voor de opleiding inzet, niet tot het oordeel dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de directeur hem in redelijkheid een BNSA heeft kunnen geven.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/220**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	26 januari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieadvies,
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Reglement Studieadvies en Afwijzing van de Hogeschool Rotterdam: artikel 1.1 Reglement Studieadvies en Afwijzing van de Hogeschool Rotterdam: artikel 1.2 Reglement Studieadvies en Afwijzing van de Hogeschool Rotterdam: artikel 1.4 Reglement Studieadvies en Afwijzing van de Hogeschool Rotterdam: artikel 1.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Hetgeen het CBE in zijn verweerschrift naar voren heeft gebracht over de inzet en motivatie van appellante, laat het College buiten beschouwing, nu de directeur en het CBE dit in voormelde beslissingen van 13 juli 2016 en 10 oktober 2016 niet kenbaar bij hun afwegingen hebben betrokken. 2.3.2. Hetgeen appellante heeft aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat het CBE het bindend negatief studieadvies ten onrechte heeft gehandhaafd. Niet in geschil is dat appellante aan het einde van het eerste studiejaar 44 studiepunten heeft behaald, en derhalve niet heeft voldaan aan de in artikel 1.4, eerste lid, van het Reglement gestelde norm van 48 studiepunten. De persoonlijke omstandigheden van appellante zijn niet in geschil. Niet is betwist dat studenten van de hogeschool, waaronder appellante, via de website en brochures veelvuldig zijn gewezen op het belang van het tijdig melden van persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan. Appellante heeft evenmin betwist dat zij hiervan op de hoogte was. Zij heeft evenmin bestreden dat zij haar persoonlijke omstandigheden niet tijdig bij de studentendecaan heeft gemeld. Anders dan appellante betoogt, heeft de directeur de persoonlijke omstandigheden van appellante alsnog meegewogen bij zijn beslissing haar een bindend negatief studieadvies te geven. De directeur heeft zich, onder meer onder verwijzing naar het nadere advies van de studentendecaan, zoals neergelegd in de e-mail van 28 september 2016, op het standpunt gesteld dat thans niet meer kan worden vastgesteld of een causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de norm. Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de directeur zich op dat standpunt heeft mogen stellen. Het lag op de weg van appellante om haar persoonlijke omstandigheden tijdig bij de studentendecaan kenbaar te maken, zodat de hogeschool op zorgvuldige wijze had kunnen vaststellen of in dit geval een causaal verband bestaat tussen die omstandigheden en de studieresultaten van appellante. Voorts had de hogeschool zo nodig voorzieningen voor haar kunnen treffen om het

volgen van onderwijs voor haar mogelijk of gemakkelijker te maken. Door haar persoonlijke omstandigheden niet tijdig aan de studentendecaan te melden, heeft appellante de hogeschool de mogelijkheid ontnomen haar te begeleiden en te adviseren, waardoor thans niet meer kan worden vastgesteld of voormeld causaal verband bestaat. Dit dient voor risico van appellante te komen. Niet aannemelijk is geworden dat appellante haar persoonlijke omstandigheden niet tijdig bij de studentendecaan had kunnen melden. De stelling van appellante dat zij moeite heeft met het bespreken van persoonlijke problemen met derden en dat zij hiervoor in behandeling is bij een psycholoog, is niet met stukken gestaafd.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 juli 2016 heeft de directeur Instituut voor Gezondheidszorg (hierna: de directeur) appellante een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Verpleegkunde (hierna: de opleiding).

Bij beslissing van 10 oktober 2016 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 januari 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. P. S. Folsche, advocaat te Utrecht, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. A.E. Valstar, zijn verschenen. Namens de directeur was A.M.C. van Lieshout, coördinator studentzaken, aanwezig.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 1.1 van het Reglement Studieadvies en Afwijzing van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het Reglement) wordt aan iedere student, conform artikel 7.8b van de WHW, aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse, deeltijdse of duale variant van een bacheloropleiding, schriftelijk advies uitgebracht over de voortzetting van zijn/haar studie binnen of buiten deze bacheloropleiding.

Ingevolge artikel 1.2 wordt voor een student die de propedeutische fase nog niet heeft voltooid en die, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden niet geschikt geacht wordt voor de bacheloropleiding, aan een dergelijk advies een afwijzing verbonden, indien de student niet voldoet aan de normen.

Ingevolge artikel 1.4, eerste lid, wordt aan het studieadvies een afwijzing verbonden, indien de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een bacheloropleiding van de hogeschool niet ten minste 48 studiepunten voor onderdelen van het eerstejaarsprogramma van de opleiding heeft behaald.

Ingevolge artikel 1.5, eerste lid, aanhef en onder a, kan van de in artikel 1.4 genoemde criteria worden afgeweken, indien persoonlijke omstandigheden van de student hiertoe aanleiding geven. Hiervoor gelden de volgende richtlijnen. De persoonlijke omstandigheden worden gewogen. Hierbij adviseert de studentendecaan. Om de student hierbij te ondersteunen dienen deze persoonlijke omstandigheden tijdig gemeld te worden.

2.2 De directeur heeft aan zijn beslissing om appellante een bindend negatief studieadvies te geven ten grondslag gelegd dat appellante aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase 44 van de benodigde 60 studiepunten heeft behaald. Zij heeft derhalve niet aan de gestelde norm van ten minste 48 studiepunten voldaan. Zij diende haar persoonlijke omstandigheden in het studiejaar tijdig te melden bij de studentendecaan. Dit heeft zij echter niet gedaan. De persoonlijke omstandigheden van appellante zijn alsnog beoordeeld, maar hierin wordt geen aanleiding gezien om van het geven van een bindend negatief advies af te zien. Daarbij is voorts de e-mail van de studentendecaan van 28 september 2016 in aanmerking genomen, waarin deze heeft verklaard dat geen causaal verband meer kan worden vastgesteld tussen de persoonlijke omstandigheden en de achtergebleven studieresultaten van appellante.

Het CBE heeft geoordeeld dat de directeur een zorgvuldig besluit heeft genomen en in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat appellante een bindend negatief studieadvies moet worden gegeven.

2.3 Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte tot dit oordeel is gekomen. In het eerste studiejaar hebben zich persoonlijke omstandigheden voorgedaan. Appellante kreeg problemen met haar rechterbeen en is in augustus 2015 door haar huisarts doorverwezen naar het ziekenhuis. Zij is in september 2015 gestart met de opleiding, maar het eerste kwartaal van de opleiding had zij veel moeite met lopen en had zij veel pijn aan haar rechterbeen. De artsen konden na onderzoek geen definitieve diagnose stellen. Zij werd wegens een vermoedelijke klapvoet doorverwezen naar een fysiotherapeut. In het tweede kwartaal van de opleiding had zij nog steeds last van pijn. Zij heeft hierdoor veel lessen gemist. In het derde kwartaal van de opleiding is zij opnieuw naar haar huisarts gegaan, die haar adviseerde spierversterkende oefeningen te doen. Hierdoor had zij steeds minder pijn. Door het fysieke herstel verbeterden in het laatste kwartaal ook haar studieresultaten. Ter staving van haar persoonlijke omstandigheden verwijst appellante naar de medische verklaringen, die bij het beroepschrift zijn gevoegd. De directeur heeft bij het nemen van zijn beslissing geen rekening gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Door deze omstandigheden heeft zij niet optimaal kunnen deelnemen aan het onderwijs. Dit wil echter niet zeggen dat zij ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding. Appellante heeft haar persoonlijke omstandigheden niet tijdens het studiejaar aan de studentendecaan gemeld, omdat zij moeite heeft met het met derden praten over haar persoonlijke problemen. Ter zitting van het College heeft zij gesteld dat zij hiervoor thans in behandeling is bij een psycholoog.

2.3.1 Hetgeen het CBE in zijn verweerschrift naar voren heeft gebracht over de inzet en motivatie van appellante, laat het College buiten beschouwing, nu de directeur en het CBE dit in voormelde beslissingen van 13 juli 2016 en 10 oktober 2016 niet kenbaar bij hun afwegingen hebben betrokken.

2.3.2 Hetgeen appellante heeft aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat het CBE het bindend negatief studieadvies ten onrechte heeft gehandhaafd.

Niet in geschil is dat appellante aan het einde van het eerste studiejaar 44 studiepunten heeft behaald, en derhalve niet heeft voldaan aan de in artikel 1.4, eerste lid, van het Reglement gestelde norm van 48 studiepunten.

De persoonlijke omstandigheden van appellante zijn niet in geschil. Niet is betwist dat studenten van de hogeschool, waaronder appellante, via de website en brochures veelvuldig zijn gewezen op het belang van het tijdig melden van persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan. Appellante heeft evenmin betwist dat zij hiervan op de hoogte was. Zij heeft evenmin bestreden dat zij haar persoonlijke omstandigheden niet tijdig bij de studentendecaan heeft gemeld. Anders dan appellante betoogt, heeft de directeur de persoonlijke omstandigheden van appellante alsnog meegewogen bij zijn beslissing haar een bindend negatief studieadvies te geven.

De directeur heeft zich, onder meer onder verwijzing naar het nadere advies van de studentendecaan, zoals neergelegd in de e-mail van 28 september 2016, op het standpunt gesteld dat thans niet meer kan worden vastgesteld of een causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de norm. Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de directeur zich op dat standpunt heeft mogen stellen. Het lag op de weg van appellante om haar persoonlijke omstandigheden tijdig bij de studentendecaan kenbaar te maken, zodat de hogeschool op zorgvuldige wijze had kunnen vaststellen of in dit geval een causaal verband bestaat tussen die omstandigheden en de studieresultaten van appellante. Voorts had de hogeschool zo nodig voorzieningen voor haar kunnen treffen om het volgen van onderwijs voor haar mogelijk of gemakkelijker te maken. Door haar persoonlijke omstandigheden niet tijdig aan de studentendecaan te melden, heeft appellante de hogeschool de mogelijkheid ontnomen haar te begeleiden en te adviseren, waardoor thans niet meer kan worden vastgesteld of voormeld causaal verband bestaat. Dit dient voor risico van appellante te komen. Niet aannemelijk is geworden dat appellante haar persoonlijke omstandigheden niet tijdig bij de studentendecaan had kunnen melden. De stelling van appellante dat zij moeite heeft met het bespreken van persoonlijke problemen met derden en dat zij hiervoor in behandeling is bij een psycholoog, is niet met stukken gestaafd.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/221**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	24 februari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	belastbaarheid bindend negatief studieadvies BNSA functiebeperking persoonlijke omstandigheden processuele belangen schikkingsvoorstel studievertraging vrijstellingen,
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid, OER Bacheloropleiding Werktuigbouwkunde: artikel 27
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Appellant werpt op zichzelf terecht op dat tussen de uitnodiging voor de hoorzitting en het tijdstip waarop deze plaatsvond niet veel tijd zat. De stukken hebben evenmin een week voorafgaande aan de hoorzitting ter inzage gelegen. Deze procedurele gebreken leiden in dit geval echter niet tot vernietiging van de bestreden beslissing. Naar verweerder onweersproken heeft gesteld, had appellant voorafgaande aan de hoorzitting reeds de beschikking over alle op de zaak betrekking hebbende stukken. Verder is appellant ter hoorzitting verschenen en heeft hij aldaar zijn standpunten kenbaar kunnen maken. Bovendien is appellant nogmaals uitgenodigd bij de BSA-commissie om zijn situatie uit de doeken te kunnen doen. Tot slot is appellant in de gelegenheid gesteld ter zitting van het College nadere bewijsmiddelen over zijn persoonlijke situatie aan te dragen. Onder deze omstandigheden, kan niet worden gezegd dat appellant in zijn processuele belangen is geschaad. Het betoog faalt. (…) 2.4.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant niet heeft voldaan aan de voor hem geldende minimumnormen. Appellant heeft in zijn eerste jaar van de opleiding namelijk niet het vereiste aantal van 45 EC behaald, maar slechts 9,5 EC. Niettemin heeft appellant zich op het standpunt gesteld dat hij niet ongeschikt is voor de opleiding. Hij heeft, naar zijn stelling, met persoonlijke omstandigheden te kampen gehad als gevolg waarvan de studievertraging is opgetreden. Appellant heeft zijn persoonlijke situatie ter zitting van het College gestaafd met een verklaring van de studentenpsycholoog. Verweerder heeft ter zitting van het College op die verklaring gereageerd en betoogd dat deze verklaring voor hem geen aanleiding geeft de bestreden beslissing te herzien. Daarbij acht verweerder van belang dat de eerdere psycholoog over de situatie van appellant in de periode van juni 2015 tot en met augustus 2016 nog heeft verklaard dat een matige studiebelastbaarheid bestond, terwijl in de door appellant overgelegde verklaring is vermeld dat hij waarschijnlijk ernstig verminderd belastbaar is geweest. Bovendien is volgens verweerder van belang dat appellant toch tenminste in staat moet zijn geweest meer dan 9,5 EC over het studiejaar te behalen. Zelfs in geval appellant

ernstig verminderd belastbaar zou zijn geweest over de van belang zijnde periode, dan kunnen de persoonlijke omstandigheden de matige studievoortgang niet compenseren, aldus verweerder. Naar het oordeel van het College, heeft verweerder, gelet op zijn ter zitting ingenomen standpunt en in het licht van het aantal door appellant behaalde EC, geen aanleiding hoeven zien het bindend negatief studieadvies te vernietigen. Daarbij neemt het College ook in aanmerking dat appellant zich weliswaar vóór aanvang van inschrijving aan de opleiding tot de studieadviseur heeft gewend, maar dat hij zich daarna, zo heeft verweerder ter zitting verklaard, niet meer tot de studieadviseur heeft gewend. Gelet hierop faalt het betoog van appellant.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 augustus 2016 heeft de decaan van de faculteit Werktuigbouwkunde, Maritieme techniek en Technische Materiaalwetenschappen (hierna: de decaan) appellant een bindend negatief studieadvies verstrekt voor de opleiding Werktuigbouwkunde.

Bij beslissing van 29 september 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 13 februari 2017, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.M. Odekerken, secretaris van het college van beroep voor de examens, vergezeld door E.P. van Luijk, lid van de BSA-commissie, beiden werkzaam bij de Technische Universiteit Delft, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid

slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, zijn de persoonlijke omstandigheden bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
(…).

Ingevolge artikel 27, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling van de Bacheloropleiding Werktuigbouwkunde (hierna: OER) krijgt de student die aan het eind van het eerste studiejaar (laatste resultaatdatum 31 augustus) minder dan 45 studiepunten heeft behaald, een bindend negatief studieadvies. De inschrijving van deze student wordt met ingang van de eerste van de maand volgend op de dagtekening van het besluit waarin dit advies staat vermeld, beëindigd, echter niet eerder dan met ingang van 1 september van het jaar volgend op het eerste studiejaar.

Ingevolge het zesde lid, mogen, in het geval aan de student vrijstellingen zijn verleend, deze worden meegeteld voor de norm van 45 studiepunten als de activiteit op basis waarvan vrijstelling is verleend, heeft plaatsgevonden in hetzelfde academisch jaar als dat waarover het bindend studieadvies wordt gegeven. De vrijstellingen mogen niet worden meegeteld als de activiteit op basis waarvan vrijstelling is verleend, heeft plaatsgevonden voorafgaand aan het academisch jaar waarover het bindend negatief studieadvies wordt gegeven.

Ingevolge het zevende lid verleent de decaan, indien hij oordeelt dat een student op grond van persoonlijke omstandigheden de norm van 45 studiepunten niet heeft kunnen halen, de student toestemming om in het volgende studiejaar de norm van 45 studiepunten uit het programma voor het eerste studiejaar van de opleiding waarvoor de student is ingeschreven te behalen, waarbij de reeds in het eerste studiejaar behaalde studiepunten niet mogen worden meegerekend, dan wel het eerste studiejaar geheel af te ronden.

2.2. De decaan heeft aan zijn beslissing om appellant een bindend negatief studieadvies te verstrekken ten grondslag gelegd dat hij niet aan de gestelde normen voldoet.

Verweerder heeft bij zijn beslissing van 29 september 2016 de beslissing van de decaan in stand gelaten. Verweerder heeft overwogen dat de decaan zich, anders dan appellant heeft gesteld, voldoende heeft ingespannen hem uit te nodigen voor een gesprek over een minnelijke schikking. De uitnodiging is verzonden naar het studenten e-mailadres van appellant. Daarnaast is telefonisch contact met appellant gezocht over de uitnodiging, waarbij een voicemailbericht is achtergelaten. Verder is de decaan ter zitting van verweerder nog ingegaan op het door appellant gedane schikkingsvoorstel, maar de decaan achtte dit voorstel niet realistisch.

Vervolgens heeft verweerder vastgesteld dat de punten behaald in verband met de verleende vrijstellingen, gelet op artikel 27, zesde lid, van de OER niet meetellen en dat appellant daarom 9,5 EC heeft behaald. Daarmee voldoet appellant niet aan de norm, aldus verweerder. Tot slot heeft verweerder overwogen dat appellant weliswaar persoonlijke omstandigheden heeft opgeworpen, maar dat hij die omstandigheden niet heeft gestaafd met stukken.

2.3. Appellant betoogt in de eerste plaats dat de procedure enkele formele gebreken kent. Volgens appellant heeft hij onvoldoende tijd gehad om de hoorzitting bij verweerder voor te bereiden en lagen de stukken niet minimaal een week voorafgaande aan de hoorzitting ter inzage. Daarnaast is hij niet fatsoenlijk uitgenodigd voor een gesprek over de minnelijke schikking, aldus appellant.

2.3.1. Appellant werpt op zichzelf terecht op dat tussen de uitnodiging voor de hoorzitting en het tijdstip waarop deze plaatsvond niet veel tijd zat. De stukken hebben evenmin een week voorafgaande aan de hoorzitting ter inzage gelegen. Deze procedurele gebreken leiden in dit geval echter niet tot vernietiging van de bestreden beslissing. Naar verweerder onweersproken heeft gesteld, had appellant voorafgaande aan

de hoorzitting reeds de beschikking over alle op de zaak betrekking hebbende stukken. Verder is appellant ter hoorzitting verschenen en heeft hij aldaar zijn standpunten kenbaar kunnen maken. Bovendien is appellant nogmaals uitgenodigd bij de BSA-commissie om zijn situatie uit de doeken te kunnen doen. Tot slot is appellant in de gelegenheid gesteld ter zitting van het College nadere bewijsmiddelen over zijn persoonlijke situatie aan te dragen. Onder deze omstandigheden, kan niet worden gezegd dat appellant in zijn processuele belangen is geschaad.

Het betoog faalt.

2.4. Wat betreft de afgifte van het bindend negatief studieadvies, betoogt appellant dat de decaan heeft erkend dat hij een matige studiebelastbaarheid heeft, maar dat de decaan deze matige studiebelastbaarheid ten onrechte niet heeft meegewogen in zijn beslissing. Appellant heeft depressieve klachten, hij ervaart concentratieproblemen en andere klachten die onder de symptomen van ADD vallen. Uit een onderzoek uit 2009 blijkt dat hij wel degelijk een functiebeperking heeft. Daarnaast is hij recentelijk doorverwezen naar de GGZ voor een diagnostiek onderzoek naar ADD. Ter zitting van het College heeft appellant een nadere verklaring van de studentenpsycholoog overgelegd.

2.4.1 Het College stelt voorop dat verweerder op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de WHW, appellant slechts een bindend negatief studieadvies kan geven, indien hij met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld.

2.4.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant niet heeft voldaan aan de voor hem geldende minimumnormen. Appellant heeft in zijn eerste jaar van de opleiding namelijk niet het vereiste aantal van 45 EC behaald, maar slechts 9,5 EC. Niettemin heeft appellant zich op het standpunt gesteld dat hij niet ongeschikt is voor de opleiding. Hij heeft, naar zijn stelling, met persoonlijke omstandigheden te kampen gehad als gevolg waarvan de studievertraging is opgetreden.

Appellant heeft zijn persoonlijke situatie ter zitting van het College gestaafd met een verklaring van de studentenpsycholoog. Verweerder heeft ter zitting van het College op die verklaring gereageerd en betoogd dat deze verklaring voor hem geen aanleiding geeft de bestreden beslissing te herzien. Daarbij acht verweerder van belang dat de eerdere psycholoog over de situatie van appellant in de periode van juni 2015 tot en met augustus 2016 nog heeft verklaard dat een matige studiebelastbaarheid bestond, terwijl in de door appellant overgelegde verklaring is vermeld dat hij waarschijnlijk ernstig verminderd belastbaar is geweest. Bovendien is volgens verweerder van belang dat appellant toch tenminste in staat moet zijn geweest meer dan 9,5 EC over het studiejaar te behalen. Zelfs in geval appellant ernstig verminderd belastbaar zou zijn geweest over de van belang zijnde periode, dan kunnen de persoonlijke omstandigheden de matige studievoortgang niet compenseren, aldus verweerder. Naar het oordeel van het College, heeft verweerder, gelet op zijn ter zitting ingenomen standpunt en in het licht van het aantal door appellant behaalde EC, geen aanleiding hoeven zien het bindend negatief studieadvies te vernietigen. Daarbij neemt het College ook in aanmerking dat appellant zich weliswaar vóór aanvang van inschrijving aan de opleiding tot de studieadviseur heeft gewend, maar dat hij zich daarna, zo heeft verweerder ter zitting verklaard, niet meer tot de studieadviseur heeft gewend. Gelet hierop faalt het betoog van appellant.

2.5. Het beroep is ongegrond.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/224.6**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	19 januari 2017
Partijen	:	appellant en De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	proceskostenveroordeling tegemoetkoming
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:54 Awb: artikel 8:75
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2. In de beslissing van 8 november 2016 heeft verweerder een verzoek van verzoekster om vergoeding van de in administratief beroep bij haar opgekomen proceskosten afgewezen. Hangende het daartegen ingestelde beroep is verweerder alsnog overgegaan tot vergoeding van die proceskosten. Aldus is verweerder aan verzoekster tegemoetgekomen als bedoeld in artikel 8:75a, eerste lid, van de Awb. 2.3. Het verzoek moet als kennelijk gegrond op na te melden wijze worden toegewezen. Gelet op het lichte gewicht van de zaak, zal het College bij de vaststelling van de in beroep opgekomen proceskosten een wegingsfactor van 0,5 hanteren.

Uitspraak na vereenvoudigde behandeling (artikel 8:54 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb)) op het verzoek van:

[naam], wonende te [woonplaats],
verzoekster,

om proceskostenveroordeling in geval van intrekking van het beroep.

1. Procesverloop

Verzoekster heeft beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool (hierna: verweerder) van 8 november 2016.

Verzoekster heeft het beroep ingetrokken en het College verzocht om verweerder te veroordelen tot vergoeding van de bij haar in beroep opgekomen proceskosten en terugbetaling van het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht.

Verweerder heeft hierop gereageerd.

De zaak is door een meervoudige kamer van het College naar een enkelvoudige verwezen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:75a, eerste lid, van de Awb, gelezen in verbinding met artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, kan, in geval van intrekking van het beroep omdat het bestuursorgaan geheel of gedeeltelijk aan de indiener van het beroepschrift is tegemoetgekomen, dat bestuursorgaan bij afzonderlijke uitspraak in de proceskosten als bedoeld in artikel 8:75 van de Awb worden veroordeeld.

2.2. In de beslissing van 8 november 2016 heeft verweerder een verzoek van verzoekster om vergoeding van de in administratief beroep bij haar opgekomen proceskosten afgewezen. Hangende het daartegen ingestelde beroep is verweerder alsnog overgegaan tot vergoeding van die proceskosten. Aldus is verweerder aan verzoekster tegemoetgekomen als bedoeld in artikel 8:75a, eerste lid, van de Awb.

2.3. Het verzoek moet als kennelijk gegrond op na te melden wijze worden toegewezen. Gelet op het lichte gewicht van de zaak, zal het College bij de vaststelling van de in beroep opgekomen proceskosten een wegingsfactor van 0,5 hanteren.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. veroordeelt het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool tot vergoeding van bij verzoekster in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 247,50 (zegge: tweehonderdzevenenveertig euro en vijftig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
II. verstaat dat het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool aan verzoekster het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep terugbetaalt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/225**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	16 februari 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA coördinator studentzaken nadere onderbouwing ongeschikt persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieachterstand studieloopbaancoach studienorm studievoortgang tijdig waarschuwing
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellante is in ieder geval bij brief van 18 maart 2016 gewaarschuwd dat zij gelet op haar studieresultaten in de eerste twee blokken het risico loopt aan het eind van het studiejaar niet aan de studienorm van 48 studiepunten te voldoen. In deze brief wordt haar dringend geadviseerd contact op te nemen met de studieloopbaancoach om de studievoortgang te bespreken. Voorts wordt haar te kennen gegeven dat het soms wenselijk is om een gesprek over de studiesituatie met de coördinator studentzaken of de studentendecaan te hebben. Ten slotte wordt zij er in de brief op gewezen dat zij contact met de studentendecaan moet opnemen indien de studievertraging door persoonlijke omstandigheden wordt veroorzaakt en zij wenst dat deze omstandigheden worden betrokken bij de beslissing om een BNSA te geven. Gelet hierop is appellante overeenkomstig artikel 7.8b, vierde lid van de WHW gewaarschuwd alvorens haar het BNSA is gegeven en moest het haar duidelijk zijn geweest dat zij persoonlijke omstandigheden tijdig bij de studentendecaan diende te melden. Hierbij neemt het College voorts in aanmerking de toelichting van de coördinator studentzaken ter zitting van het College dat studenten gedurende het studiejaar ook op andere wijze dan met waarschuwingsbrieven worden voorgelicht over het belang van het melden van persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan. Appellante heeft in april 2016 haar persoonlijke omstandigheden bij de studieloopbaancoach gemeld. Eerst op 28 juni 2016 heeft zij haar persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan gemeld. Het College acht het aannemelijk dat de studentendecaan hierdoor niet in staat was het verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studieachterstand te beoordelen. Afspraken met appellante om de studieachterstand te beperken, waren voorts niet meer mogelijk. De ter onderbouwing van haar persoonlijke omstandigheden op 14 oktober 2016 overgelegde verklaring van haar vader mocht verweerder onvoldoende achten. Uit deze verklaring blijkt immers niet de ernst van de ziekte van haar vader. Evenmin blijkt uit deze verklaring

het verband tussen de situatie van haar vader en de studieachterstand. Onder deze omstandigheden heeft verweerder niet ten onrechte een nadere onderbouwing van de persoonlijke omstandigheden noodzakelijk geacht. Naar het oordeel van het College heeft appellante die onderbouwing niet met de in beroep overgelegde verklaring van de huisarts van haar
vader gegeven. In die verklaring staat immers alleen dat appellante haar vader begeleidt bij zijn bezoeken aan de psycholoog. De verklaringen van de nicht van appellante ter zitting van het College, welke verklaringen erop neerkomen dat appellante aangedaan was door de ziekte van haar vader, bieden evenmin voldoende onderbouwing. Derhalve heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 juli 2016 heeft de directeur van de Rotterdam Business School appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de opleiding International Business and Management Studies gegeven.

Bij beslissing van 19 oktober 2016, verzonden op 3 november 2016 (hierna: de bestreden beslissing), heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 februari 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. S. Scheimann, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.M. Petersen, zijn verschenen. Voorts zijn [Naam 1], nicht van appellante, en A. van Duuren, coördinator studentzaken, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of

tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:

a. ziekte van betrokkene,

b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,

c. zwangerschap van betrokkene,

d. bijzondere familieomstandigheden,

e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,

f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,

g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een verglijkbare organisatie van
enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

2.2. Appellante is in september 2015 met haar opleiding begonnen. Aan het eind van het studiejaar had zij 33 van de voor een positief advies vereiste 48 studiepunten gehaald. De directeur heeft haar daarom het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten, omdat appellante de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden volgens verweerder onvoldoende heeft onderbouwd.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe voert zij aan dat verweerder heeft miskend dat zij niet ongeschikt is voor de opleiding. Zij wijst erop dat haar docenten een positieve indruk van haar hebben. Aan het begin van het studiejaar heeft zij niet alle vakken gehaald omdat zij aan de vereiste inzet en het niveau van de opleiding moest wennen. Er zijn echter ook persoonlijke omstandigheden die bij het niet halen van de studienorm een rol hebben gespeeld. In verband met ziekte van haar vader verkeerde zij in de periode van januari tot juni 2016 in een moeilijke situatie. Verweerder heeft ten onrechte een medische verklaring over haar gezondheidssituatie gevraagd. De overgelegde verklaring van haar vader is volgens haar voldoende onderbouwing van haar persoonlijke omstandigheden. Voorts heeft verweerder haar ten onrechte tegengeworpen dat zij haar persoonlijke omstandigheden niet tijdig bij de studentendecaan heeft gemeld. Zij heeft zich wel tot de studieloopbaancoach gewend. Het verschil tussen studentendecaan en studieloopbaancoach was haar niet duidelijk. Voorts is zij er nooit op gewezen dat zij verplicht was zich tot de studentendecaan te wenden. De studentendecaan heeft voorts ten onrechte geen advies uitgebracht. Verder heeft de directeur haar, alvorens het BNSA te geven, niet gewaarschuwd onder het noemen van een termijn waarbinnen de studieresultaten moeten zijn verbeterd, aldus appellante.

2.4. Appellante is in ieder geval bij brief van 18 maart 2016 gewaarschuwd dat zij gelet op haar studieresultaten in de eerste twee blokken het risico loopt aan het eind van het studiejaar niet aan de studienorm van 48 studiepunten te voldoen. In deze brief wordt haar dringend geadviseerd contact op te nemen met de studieloopbaancoach om de studievoortgang te bespreken. Voorts wordt haar te kennen gegeven dat het soms wenselijk is om een gesprek over de studiesituatie met de coördinator studentzaken of de studentendecaan te hebben. Ten slotte wordt zij er in de brief op gewezen dat zij contact met de studentendecaan moet opnemen indien de studievertraging door persoonlijke omstandigheden wordt veroorzaakt en zij wenst dat deze omstandigheden worden betrokken bij de beslissing om een BNSA te geven. Gelet hierop is appellante overeenkomstig artikel 7.8b, vierde lid van de WHW gewaarschuwd alvorens haar het BNSA is gegeven en moest het haar duidelijk zijn geweest dat zij persoonlijke

omstandigheden tijdig bij de studentendecaan diende te melden. Hierbij neemt het College voorts in aanmerking de toelichting van de coördinator studentzaken ter zitting van het College dat studenten gedurende het studiejaar ook op andere wijze dan met waarschuwingsbrieven worden voorgelicht over het belang van het melden van persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan.

Appellante heeft in april 2016 haar persoonlijke omstandigheden bij de studieloopbaancoach gemeld. Eerst op 28 juni 2016 heeft zij haar persoonlijke omstandigheden bij de studentendecaan gemeld. Het College acht het aannemelijk dat de studentendecaan hierdoor niet in staat was het verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studieachterstand te beoordelen. Afspraken met appellante om de studieachterstand te beperken, waren voorts niet meer mogelijk. De ter onderbouwing van haar persoonlijke omstandigheden op 14 oktober 2016 overgelegde verklaring van haar vader mocht verweerder onvoldoende achten. Uit deze verklaring blijkt immers niet de ernst van de ziekte van haar vader. Evenmin blijkt uit deze verklaring het verband tussen de situatie van haar vader en de studieachterstand. Onder deze omstandigheden heeft verweerder niet ten onrechte een nadere onderbouwing van de persoonlijke omstandigheden noodzakelijk geacht. Naar het oordeel van het College heeft appellante die onderbouwing niet met de in beroep overgelegde verklaring van de huisarts van haar vader gegeven. In die verklaring staat immers alleen dat appellante haar vader begeleidt bij zijn bezoeken aan de psycholoog. De verklaringen van de nicht van appellante ter zitting van het College, welke verklaringen erop neerkomen dat appellante aangedaan was door de ziekte van haar vader, bieden evenmin voldoende onderbouwing. Derhalve heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/226**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	1 februari 2017
Partijen	:	appellante en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	correspondentieadres financiële ondersteuning niet-ontvankelijk Profileringsfonds termijnoverschrijding verschoonbaarheid
Artikelen	:	Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellante heeft op 29 juli 2016 en derhalve na afloop van de bezwaartermijn van zes weken bezwaar tegen de beslissing van 17 februari 2016 gemaakt. Verweerder heeft die beslissing per post verzonden naar het door appellante in Studielink ingevoerde correspondentieadres in Groningen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder die beslissing per e-mail aan appellante had moeten sturen of het door haar ingevoerde correspondentieadres niet had mogen gebruiken. Op grond van artikel 15A, vierde lid, van de toepasselijke Regeling Profileringsfonds wordt de aanvrager immers schriftelijk bericht van de genomen beslissing. Zoals door verweerder ter zitting van het College toegelicht, had appellante op de hoogte kunnen zijn van de mogelijkheid die Studielink biedt om een correspondentieadres op te geven dat afwijkt van de in de Basisregistratie Personen opgenomen gegevens. De omstandigheden dat appellante in Gent verbleef, haar huisgenoten in Groningen haar niet van de ontvangst van de beslissing van 17 februari 2016 op de hoogte hebben gesteld en de omstandigheid dat zij aan ADHD lijdt, noopten verweerder gelet op het voorgaande niet tot het oordeel dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellante in verzuim is geweest. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 februari 2016 heeft verweerder een aanvraag van appellante om financiële ondersteuning uit het Profileringsfonds afgewezen.

Bij beslissing van 3 oktober 2016 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De zaak is door een meervoudige kamer van het College naar een enkelvoudige verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 januari 2017, waar appellante, bijgestaan door haar vader, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.M. van der Leest, werkzaam bij de universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 1 februari 2016 heeft appellante een aanvraag om financiële ondersteuning ingediend. Bij de beslissing van 17 februari 2016 heeft verweerder deze aanvraag wegens te late indiening ervan afgewezen. Hiertegen heeft appellante op 29 juli 2016 bezwaar gemaakt. Omdat appellante na afloop van de bezwaartermijn van zes weken bezwaar heeft gemaakt, heeft verweerder het bezwaar bij de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard. Volgens verweerder leidt de omstandigheid dat appellante van 2 februari tot en met 26 juli 2016 in Gent (België) woonde niet tot verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding.

2.2 Appellante betoogt dat verweerder haar bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Hiertoe voert zij aan dat de personen die met haar in hetzelfde huis in Groningen wonen haar de ontvangst van de beslissing van 17 februari 2016 niet hebben doorgegeven. De universiteit was er voorts van op de hoogte dat zij in Gent verbleef. Verder heeft zij haar aanvraag via een website moeten indienen, is de beslissing van 17 februari 2016 per post naar haar verstuurd en lijdt zij aan ADHD, aldus appellante.

2.3. Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaarschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaarschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.4. Appellante heeft op 29 juli 2016 en derhalve na afloop van de bezwaartermijn van zes weken bezwaar tegen de beslissing van 17 februari 2016 gemaakt. Verweerder heeft die beslissing per post verzonden naar het door appellante in Studielink ingevoerde correspondentieadres in Groningen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder die beslissing per e-mail aan appellante had moeten sturen of het door haar ingevoerde correspondentieadres niet had mogen gebruiken. Op grond van artikel 15A, vierde lid, van de toepasselijke Regeling Profileringsfonds wordt de aanvrager immers schriftelijk bericht van de genomen beslissing. Zoals door verweerder ter zitting van het College toegelicht, had appellante op de hoogte kunnen zijn van de mogelijkheid die Studielink biedt om een correspondentieadres op te geven dat afwijkt van de in de Basisregistratie Personen opgenomen gegevens. De omstandigheden dat appellante in Gent verbleef, haar huisgenoten in Groningen haar niet van de ontvangst van de beslissing van 17 februari 2016 op de hoogte hebben gesteld en de omstandigheid dat zij aan ADHD lijdt, noopten verweerder gelet op het voorgaande niet tot het oordeel dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellante in verzuim is geweest.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/227**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	3 februari 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA herkansing meldingsformulier minnelijke schikking persoonlijke omstandigheden studentendecaan studiebegeleider studienorm studievoortgang vrijstellingen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b, WHW: artikel 7.61, derde lid Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder 1 UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid
Uitspraak	:	gegrond / rechtsgevolgen in stand
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Uit de dossierstukken noch de toelichting van verweerder ter zitting van het College kan worden opgemaakt dat de directeur, nadat verweerder het administratief beroepschrift aan hem heeft gezonden, overeenkomstig artikel 7.61, derde lid, van de WHW heeft geprobeerd met appellante tot een minnelijke schikking te komen. Het dossier bevat ook geen motivering van de directeur waarom hij dit niet heeft geprobeerd. In zoverre is de in administratief beroep gevolgde procedure gebrekkig. Reeds hierom is het beroep gegrond en moet de bestreden beslissing worden vernietigd. 2.5. Het College ziet gelet op het volgende echter aanleiding om de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing in stand te laten. Ter zitting van het College is komen vast te staan dat verweerder op 9 januari 2017 het administratief beroep van appellante tegen de afwijzing van haar verzoek om een herkansing voor het vak Fasetoets ongegrond heeft verklaard. Appellante overweegt hiertegen beroep bij het College in te stellen. Ook indien een eventueel beroep ertoe zou leiden dat appellante een herkansing wordt toegekend en zij die herkansing vervolgens met een voldoende zou afsluiten, zou appellante niet aan de studienorm voldoen. Zij zou dan immers 32 van de voor een positief advies vereiste 33 studiepunten hebben behaald. Het blijft dan de vraag of het niet halen van de studienorm het gevolg is van de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden. Naar het oordeel van het College mocht verweerder die vraag op grond van het meldingsformulier van 4 juli 2016 ontkennend beantwoorden. Dat meldingsformulier vermeldt immers ondubbelzinnig twee studiepunten aan persoonlijke omstandigheden toe te schrijven vertraging in verband met het niet halen van het hiervoor bedoelde vak Fasetoets. Appellante is door ondertekening van het formulier akkoord gegaan met de inhoud ervan. Indien appellante van mening was dat zij ook andere vakken als gevolg van persoonlijke omstandigheden niet heeft gehaald, had zij dit in het formulier moeten laten opnemen dan wel het formulier niet moeten ondertekenen.

Verweerder heeft reeds hierom het BNSA terecht in stand gelaten, zodat hetgeen appellante voor het overige aanvoert geen bespreking behoeft.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 juli 2016 heeft de teamleider Social Work namens de directeur van het domein Gezondheid, Welzijn en Sport appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening gegeven.

Bij beslissing van 12 september 2016, verzonden op 30 september 2016, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een reactie op het verweerschrift ingediend.

De zaak is door een meervoudige kamer van het College naar een enkelvoudige verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 januari 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. M.R.P. Bakker, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is aan de kant van de opleiding drs. C.E.M. de Wit verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:

a. ziekte van betrokkene,

b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een verglijkbare organisatie van
enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

2.2. Appellante is in september 2015 met de opleiding Sociaal Pedagogische Dienstverlening begonnen. Wegens verleende vrijstellingen gold voor haar een studienorm van 33 punten. Aan het eind van het studiejaar had zij 30 studiepunten behaald. Het voor een positief advies eveneens vereiste vak Fasetoets, goed voor twee studiepunten, heeft zij niet gehaald. De directeur heeft haar daarom het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten, omdat de studieachterstand onvoldoende door persoonlijke omstandigheden kan worden verklaard.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte het BNSA in stand heeft gelaten. Hiertoe voert zij aan dat zij bij de examencommissie heeft verzocht om een herkansing voor het vak Fasetoets, dat zij bij verweerder administratief beroep heeft ingesteld tegen de afwijzing van dit verzoek en dat verweerder nog niet op dit beroep heeft beslist. Volgens haar kon er dus niet zonder meer van worden uitgegaan dat zij het vak Fasetoets niet heeft gehaald. Voorts voert zij aan dat de directeur voorafgaand aan de behandeling van het administratief beroep geen minnelijke schikking heeft beproefd. Verder voert zij aan dat de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden, bestaande uit medische problemen en familieomstandigheden die volgens haar gedurende het gehele studiejaar 2015-2016 haar studievoortgang hebben belemmerd, onjuist in de beoordeling zijn betrokken. Zij wijst erop dat zij vanaf 19 april 2016 over deze omstandigheden contact met een studentendecaan heeft gehad en dat op 4 juli 2016 een meldingsformulier studievertragende omstandigheden is opgesteld. De vermelding op dat formulier dat de vertraging beperkt is gebleven tot twee studiepunten, toe te schrijven aan het missen van het inlevermoment op 16 juni 2016 voor het onderdeel Zelfbeoordeling van het vak Fasetoets, kan zij niet volgen. Voormelde omstandigheden speelden immers reeds eerder. De decaan heeft haar niet gevraagd haar omstandigheden nader te onderbouwen en het meldingsformulier vermeldt dat de omstandigheden overtuigend zijn aangetoond. Dit is niet te rijmen met de vermelding in dat formulier dat de exacte invloed van die omstandigheden moeilijk is in te schatten. Voorts is eerst na het instellen van administratief beroep tegen het BNSA meer duidelijkheid over het advies van de studentendecaan gekomen, hetgeen dit advies moeilijk toetsbaar maakt. Ook lijkt in strijd met de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) eerst in administratief beroep advies van te studiebegeleider te zijn gevraagd. De opmerkingen van de studiebegeleider over de studiehouding en het gedrag van appellante vallen buiten het beoordelingskader van een BNSA. Voorts is ten onrechte advies gevraagd aan het docententeam, omdat dit in de OER niet als adviseur is aangemerkt. Dit advies is voorts gebrekkig, omdat het is gegeven voordat appellante in het kader van het BNSA werd gehoord, niet op schrift is gesteld en onder meer is gebaseerd op het voor een BNSA niet relevante element studiehouding, aldus appellante.

2.4. Uit de dossierstukken noch de toelichting van verweerder ter zitting van het College kan worden opgemaakt dat de directeur, nadat verweerder het administratief beroepschrift aan hem heeft gezonden, overeenkomstig artikel 7.61, derde lid, van de WHW heeft geprobeerd met appellante tot een minnelijke schikking te komen. Het dossier bevat ook geen motivering van de directeur waarom hij dit niet heeft geprobeerd. In zoverre is de in administratief beroep gevolgde procedure gebrekkig.

Reeds hierom is het beroep gegrond en moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

2.5. Het College ziet gelet op het volgende echter aanleiding om de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing in stand te laten.

Ter zitting van het College is komen vast te staan dat verweerder op 9 januari 2017 het administratief beroep van appellante tegen de afwijzing van haar verzoek om een herkansing voor het vak Fasetoets ongegrond heeft verklaard. Appellante overweegt hiertegen beroep bij het College in te stellen. Ook indien een eventueel beroep ertoe zou leiden dat appellante een herkansing wordt toegekend en zij die herkansing vervolgens met een voldoende zou afsluiten, zou appellante niet aan de studienorm voldoen. Zij zou dan immers 32 van de voor een positief advies vereiste 33 studiepunten hebben behaald. Het blijft dan de vraag of het niet halen van de studienorm het gevolg is van de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden.

Naar het oordeel van het College mocht verweerder die vraag op grond van het meldingsformulier van 4 juli 2016 ontkennend beantwoorden. Dat meldingsformulier vermeldt immers ondubbelzinnig twee studiepunten aan persoonlijke omstandigheden toe te schrijven vertraging in verband met het niet halen van het hiervoor bedoelde vak Fasetoets. Appellante is door ondertekening van het formulier akkoord gegaan met de inhoud ervan. Indien appellante van mening was dat zij ook andere vakken als gevolg van persoonlijke omstandigheden niet heeft gehaald, had zij dit in het formulier moeten laten opnemen dan wel het formulier niet moeten ondertekenen.

Verweerder heeft reeds hierom het BNSA terecht in stand gelaten, zodat hetgeen appellante voor het overige aanvoert geen bespreking behoeft.

2.6. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland van 12 september 2016;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand blijven;
IV. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland in de bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/229**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	17 januari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	BNSA persoonlijke omstandigheden prioriteit studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de directie tot afgifte van het bindend negatief studieadvies terecht in stand gelaten. Met verweerder is het College van oordeel dat het feit dat appellant vijftien kinderen in het internaat begeleidt op zichzelf geen persoonlijke omstandigheid is als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW op grond waarvan van het geven van een bindend negatief studieadvies had moeten worden afgezien. Dat appellant onvoldoende studiepunten heeft behaald om een bindend negatief studieadvies te voorkomen is het gevolg van een keuze die hij zelf bewust heeft gemaakt. Het ligt op de weg van studenten om de juiste prioriteiten te stellen voor het behalen van voldoende studiepunten. Verweerder heeft in dit verband met juistheid naar voren gebracht dat één van de beroepscompetenties van de opleiding het managen en organiseren van werk en studie is. Ook heeft verweerder met juistheid geoordeeld dat het op de weg van appellant lag om zich tot de decaan te wenden met zijn persoonlijke omstandigheden. Weliswaar betekent het tijdig melden van persoonlijke omstandigheden niet zonder meer dat van het geven van een bindend negatief studieadvies wordt afgezien, maar het achterwege laten van een tijdige melding heeft wel tot gevolg dat gedurende het studiejaar geen maatregelen kunnen worden getroffen om eventuele negatieve gevolgen voor de studievoortgang zoveel mogelijk te beperken of tegen te gaan of om een inschrijving tussentijds te beëindigen. 2.4. Het beroep is ongegrond.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juli 2016 heeft de directie van het instituut voor Gezondheidszorg (hierna: de directie) appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Fysiotherapie.

Bij beslissing van 22 september 2016, verzonden op 4 oktober 2016, heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 16 november 2016, beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De zaak is verwezen van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 december 2016 waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.M. Petersen, zijn verschenen. Namens de opleiding was H. de Boer aanwezig.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.2 Appellant is in september 2015 gestart met de opleiding Fysiotherapie. Vast staat dat hij in het studiejaar 2015-2016 36 van de 60 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald. De norm voor het voorkomen van een bindend negatief studieadvies was 48 studiepunten. De directie heeft aan de beslissing appellant een bindend negatief studieadvies te geven ten grondslag gelegd dat de door hem naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden niet van zodanige aard zijn dat van het geven ervan zou moeten worden afgezien. Verweerder heeft in hetgeen appellant in administratief beroep heeft aangevoerd geen aanleiding gezien het bindend negatief studieadvies niet in stand te laten.

2.3 Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Hij voert hiertoe aan dat is miskend dat de directie op basis van zijn persoonlijke omstandigheden alsnog had moeten afzien van het geven van het bindend negatief studieadvies. Hij stelt dat er onvoldoende begrip is voor zijn situatie, waarbij het hem tussen de hectiek en emotionele momenten toch is gelukt om iedere les bij te wonen en tijdens schooluren actief deel te nemen. Appellant brengt in dit verband naar voren dat hij in een internaat woont en daar begeleider is van vijftien kinderen. Vanwege de tijd en aandacht die hij aan de kinderen moest besteden, was hij niet in staat zich voldoende te concentreren op zijn opleiding, aldus appellant. Volgens hem kon hij het niet anders aanpakken, omdat hij de kinderen niet in de steek wilde laten. Ook stelt appellant dat hij zijn persoonlijke omstandigheden niet eerder naar voren heeft gebracht, omdat hij niet wist hoe hij hulp moest vragen en ervan uitging dat hij niet serieus genomen zou worden.

2.3.1 Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de directie tot afgifte van het bindend negatief studieadvies terecht in stand gelaten. Met verweerder is het College van oordeel dat het feit dat appellant vijftien kinderen in het internaat begeleidt op zichzelf geen persoonlijke omstandigheid is als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW op grond waarvan van het geven van een bindend negatief studieadvies had moeten worden afgezien. Dat appellant onvoldoende studiepunten heeft behaald om een bindend negatief studieadvies te voorkomen is het gevolg van een keuze die hij zelf bewust heeft gemaakt. Het ligt op de weg van studenten om de juiste prioriteiten te stellen voor het behalen van voldoende studiepunten. Verweerder heeft in dit verband met juistheid naar voren gebracht dat één van de beroepscompetenties van de opleiding het managen en organiseren van werk en studie is. Ook heeft verweerder met juistheid geoordeeld dat het op de weg van appellant lag om zich tot de decaan te wenden met zijn persoonlijke omstandigheden. Weliswaar betekent het tijdig melden van persoonlijke

omstandigheden niet zonder meer dat van het geven van een bindend negatief studieadvies wordt afgezien, maar het achterwege laten van een tijdige melding heeft wel tot gevolg dat gedurende het studiejaar geen maatregelen kunnen worden getroffen om eventuele negatieve gevolgen voor de studievoortgang zoveel mogelijk te beperken of tegen te gaan of om een inschrijving tussentijds te beëindigen.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. W. Heijninck, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/230**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Troostwijk en Daalder
Datum uitspraak	:	30 maart 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA gelijkheidsbeginsel late melding persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b lid 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Dat appellant als gevolg van een verkeersongeluk niet heeft kunnen deelnemen aan het hertentamen voor het vak Marketing, dat gehouden is op 27 november 2014, is een omstandigheid die dateert van voor de beslissing om aan appellant uitstel te verlenen om zijn propedeuse af te ronden, en biedt reeds daarom, anders dan appellant aanvoert, geen grond voor het oordeel dat de directeur van het BNSA had moeten afzien. Anders dan appellant verder betoogt noopten de door hem gestelde persoonlijke omstandigheden niet ertoe af te zien van het BNSA. Hiertoe acht het College van belang dat de decaan in het advies van 8 september 2016 heeft verklaard dat de persoonlijke omstandigheden van appellant geen verklaring vormen voor het nog niet hebben behaald van de vakken Business English 2 en 4. Appellant heeft geen stukken overgelegd ter staving van zijn stelling dat de gestelde persoonlijke omstandigheden juist in de periodes waarin de tentamens voor deze vakken werden gehouden – in totaal zijn voor elk van beide vakken vier tentamenkansen geweest – van dien aard waren dat succesvolle deelname aan de tentamens onmogelijk was. Dat appellant slechts een gering aantal studiepunten mist en dat hij het, naar hij stelt, inhoudelijk zwaardere vak Business English uit het tweede jaar inmiddels wel met succes heeft afgerond, noopte niet ertoe alsnog van het BNSA af te zien. Hiertoe is redengevend dat appellant slechts een gering aantal studiepunten uit het eerste jaar hoefde te halen, te weten 12, om aan de voor hem geldende norm te voldoen. Dat appellant ook vakken uit het tweede jaar heeft behaald, noopte er evenmin toe af te zien van het BNSA. Het aantal door appellant behaalde punten, te weten 14, is hiertoe in het geval van appellant, in aanmerking genomen dat de studielast voor het tweede jaar 60 studiepunten bedraagt, onvoldoende. De door appellant ter zitting aangehaalde uitspraak van het College van 1 februari 2017 in zaak nr. CBHO 2016/236 ziet op een geval dat niet vergelijkbaar is met dat van appellant. In die zaak had de desbetreffende studentendecaan immers erkend dat de desbetreffende student mogelijk wel aan de voor hem geldende norm had kunnen voldoen indien geen sprake zou zijn geweest van persoonlijke omstandigheden. Ook het beroep van appellant op de uitspraak van het College van 1 februari 2017 in zaak nr. CBHO 2016/242 kan appellant niet baten. Het oordeel van het College in die zaak over de vraag in hoeverre aan de desbetreffende student mocht worden tegengeworpen dat hij zijn persoonlijke omstandigheden niet tijdig had gemeld, is in het geval van appellant niet relevant, reeds omdat aan hem niet is tegengeworpen dat hij zijn persoonlijke omstandigheden te laat heeft gemeld. Dat verweerder bij

medestudenten die minder studiepunten hebben behaald heeft afgezien van een BNSA, heeft appellant niet onder verwijzing naar concrete gevallen toegelicht. Het beroep van appellant op het gelijkheidsbeginsel faalt reeds daarom.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 juli 2016 heeft de directeur van het Domein Business, Finance and Law, opleiding Business Studies, aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding B Bedrijfseconomie.

Bij beslissing van 23 september 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 maart 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. D.G.M. Ceder, advocaat te Amsterdam en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, zijn verschenen. Namens de directeur is drs. C.W.B. Buijsman verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet voldoet aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.2. Appellant is in september 2014 begonnen aan de opleiding. Na afloop van het eerste studiejaar had hij een studieachterstand van 12 studiepunten. De directeur heeft toen afgezien van het geven van een BNSA, gelet op de persoonlijke omstandigheden van appellant. Appellant heeft tot het einde van het studiejaar 2015/2016 uitstel gekregen om zijn propedeuse van 60 studiepunten alsnog af te ronden.

Aan het alsnog geven van een BNSA bij beslissing van 20 juli 2016, heeft de directeur ten grondslag gelegd dat appellant in totaal 57 studiepunten van zijn propedeuse heeft behaald en dus niet aan de voor hem geldende norm heeft voldaan. De door appellante gestelde persoonlijke omstandigheden nopen er volgens de directeur niet toe af te zien van het BNSA, omdat deze de studieachterstand van

appellant, die bestaat uit het niet behalen van de vakken Business English 1, 2 en 4, slechts gedeeltelijk kunnen verklaren.

In de bestreden beslissing heeft verweerder het BNSA deugdelijk gemotiveerd geacht.

2.3. Dat appellant als gevolg van een verkeersongeluk niet heeft kunnen deelnemen aan het hertentamen voor het vak Marketing, dat gehouden is op 27 november 2014, is een omstandigheid die dateert van voor de beslissing om aan appellant uitstel te verlenen om zijn propedeuse af te ronden, en biedt reeds daarom, anders dan appellant aanvoert, geen grond voor het oordeel dat de directeur van het BNSA had moeten afzien.

Anders dan appellant verder betoogt noopten de door hem gestelde persoonlijke omstandigheden niet ertoe af te zien van het BNSA. Hiertoe acht het College van belang dat de decaan in het advies van 8 september 2016 heeft verklaard dat de persoonlijke omstandigheden van appellant geen verklaring vormen voor het nog niet hebben behaald van de vakken Business English 2 en 4. Appellant heeft geen stukken overgelegd ter staving van zijn stelling dat de gestelde persoonlijke omstandigheden juist in de periodes waarin de tentamens voor deze vakken werden gehouden – in totaal zijn voor elk van beide vakken vier tentamenkansen geweest – van dien aard waren dat succesvolle deelname aan de tentamens onmogelijk was.

Dat appellant slechts een gering aantal studiepunten mist en dat hij het, naar hij stelt, inhoudelijk zwaardere vak Business English uit het tweede jaar inmiddels wel met succes heeft afgerond, noopte niet ertoe alsnog van het BNSA af te zien. Hiertoe is redengevend dat appellant slechts een gering aantal studiepunten uit het eerste jaar hoefde te halen, te weten 12, om aan de voor hem geldende norm te voldoen. Dat appellant ook vakken uit het tweede jaar heeft behaald, noopte er evenmin toe af te zien van het BNSA. Het aantal door appellant behaalde punten, te weten 14, is hiertoe in het geval van appellant, in aanmerking genomen dat de studielast voor het tweede jaar 60 studiepunten bedraagt, onvoldoende.

De door appellant ter zitting aangehaalde uitspraak van het College van 1 februari 2017 in zaak nr. CBHO 2016/236 ziet op een geval dat niet vergelijkbaar is met dat van appellant. In die zaak had de desbetreffende studentendecaan immers erkend dat de desbetreffende student mogelijk wel aan de voor hem geldende norm had kunnen voldoen indien geen sprake zou zijn geweest van persoonlijke omstandigheden. Ook het beroep van appellant op de uitspraak van het College van 1 februari 2017 in zaak nr. CBHO 2016/242 kan appellant niet baten. Het oordeel van het College in die zaak over de vraag in hoeverre aan de desbetreffende student mocht worden tegengeworpen dat hij zijn persoonlijke omstandigheden niet tijdig had gemeld, is in het geval van appellant niet relevant, reeds omdat aan hem niet is tegengeworpen dat hij zijn persoonlijke omstandigheden te laat heeft gemeld.

Dat verweerder bij medestudenten die minder studiepunten hebben behaald heeft afgezien van een BNSA, heeft appellant niet onder verwijzing naar concrete gevallen toegelicht. Het beroep van appellant op het gelijkheidsbeginsel faalt reeds daarom.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/231**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	18 januari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	beroepscompetenties bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheden prioriteiten studentendecaan studieadviseur studiepunten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de directie tot afgifte van het bindend negatief studieadvies terecht in stand gelaten. Appellant heeft desgevraagd te kennen gegeven dat hij in het studiejaar 2015-2016 prioriteit heeft gegeven aan zijn familie in plaats van aan zijn studie. Hoewel die keuze, gelet op de door appellant naar voren gebrachte omstandigheden, dient te worden gerespecteerd, is het College het met verweerder eens dat de gevolgen van die keuze voor rekening en risico van appellant komen. Het ligt op de weg van studenten om de juiste prioriteiten te stellen voor het behalen van voldoende studiepunten. Verweerder heeft in dit verband met juistheid naar voren gebracht dat één van de beroepscompetenties van de opleiding het managen en organiseren van werk en studie is. Ook heeft verweerder met juistheid geoordeeld dat het op de weg van appellant lag om zich tijdig tot de studentendecaan te wenden met zijn persoonlijke omstandigheden. De studieadviseur, waar appellant zich in januari 2016 had gemeld, heeft appellant ook geadviseerd om dit te doen. Weliswaar betekent het tijdig melden van persoonlijke omstandigheden niet zonder meer dat van het geven van een bindend negatief studieadvies wordt afgezien, maar het achterwege laten van een tijdige melding heeft wel tot gevolg dat gedurende het studiejaar geen maatregelen kunnen worden getroffen om eventuele negatieve gevolgen voor de studievoortgang zoveel mogelijk te beperken of tegen te gaan of om een inschrijving tussentijds te beëindigen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juli 2016 heeft de directie van het instituut voor Gezondheidszorg (hierna: de directie) appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Fysiotherapie.

Bij beslissing van 22 september 2016, verzonden op 4 oktober 2016, heeft verweerder het daartegen door

appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 16 november 2016, beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De zaak is verwezen van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 december 2016 waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.M. Petersen, zijn verschenen. Namens de opleiding was H. de Boer aanwezig.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.2 Appellant is in september 2015 gestart met de opleiding Fysiotherapie. Vast staat dat hij in het studiejaar 2015-2016 33 van de 60 studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald. De norm voor het voorkomen van een bindend negatief studieadvies was 48 studiepunten. De directie heeft aan de beslissing appellant een bindend negatief studieadvies te geven ten grondslag gelegd dat de door hem naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden niet van zodanige aard zijn dat van het geven van een bindend negatief studieadvies zou moeten worden afgezien. Verweerder heeft in hetgeen appellant in administratief beroep heeft aangevoerd geen aanleiding gezien het negatief bindend studieadvies niet in stand te laten.

2.3 Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Hij voert hiertoe aan dat miskend is dat de directie op basis van zijn persoonlijke omstandigheden alsnog van het geven van het bindend negatief studieadvies had moeten afzien. Hij stelt dat er in het studiejaar 2015-2016 sprake was van zware familieomstandigheden en dat het moeilijk was om daarvoor hulp te vragen bij de studentendecaan. Volgens hem was dit lastig, omdat het gaat om omstandigheden waar hij zelf geen invloed op had. Hij brengt in dit verband naar voren dat zijn zus en neefjes in gevaar waren en dat ze uiteindelijk geëmigreerd zijn samen met zijn moeder. Hierdoor kwam hij er voor het eerst alleen voor te staan en dat leverde veel stress op. Hij heeft de omstandigheden niet eerder dan op 23 juni 2016 aan de studentendecaan gemeld, omdat het melden van de omstandigheden niets zou veranderen aan zijn thuissituatie, aldus appellant. Ook wist hij niet hoe hij het moest aanpakken en dacht dat als hij hulp zou vragen het alleen meer schade zou aanrichten.

2.3.1 Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de directie tot afgifte van het bindend negatief studieadvies terecht in stand gelaten. Appellant heeft desgevraagd te kennen gegeven dat hij in het studiejaar 2015-2016 prioriteit heeft gegeven aan zijn familie in plaats van aan zijn studie. Hoewel die keuze, gelet op de door appellant naar voren gebrachte omstandigheden, dient te worden gerespecteerd, is het College het met verweerder eens dat de gevolgen van die keuze voor rekening en risico van appellant komen. Het ligt op de weg van studenten om de juiste prioriteiten te stellen voor het behalen van voldoende studiepunten. Verweerder heeft in dit verband met juistheid naar voren gebracht dat één van de beroepscompetenties van de opleiding het managen en organiseren van werk en studie is. Ook heeft verweerder met juistheid geoordeeld dat het op de weg van appellant lag om zich tijdig tot de studentendecaan te wenden met zijn persoonlijke omstandigheden. De studieadviseur, waar appellant zich in januari 2016 had gemeld, heeft appellant ook geadviseerd om dit te doen. Weliswaar betekent het tijdig melden van persoonlijke omstandigheden niet zonder meer dat van het geven van een bindend negatief studieadvies wordt afgezien, maar het achterwege laten van een tijdige melding heeft wel tot gevolg dat gedurende het studiejaar geen maatregelen kunnen worden getroffen om eventuele negatieve gevolgen voor de studievoortgang zoveel mogelijk te beperken of tegen te gaan of om een inschrijving tussentijds te beëindigen.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/232**
Rechter(s)	:	mr. Scholten - Hinloopen
Datum uitspraak	:	22 maart 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies black-out BNSA februari-instroom herkansing het einde van zijn tweede studiejaar persoonlijke omstandigheden studentendecaan studievertragende omstandigheden studievoortgang
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW: artikel 2.1, eerste lid OER: artikel 13
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.2 Niet in geschil is dat appellant in juli 2016 maar 39 van de 60 studiepunten heeft behaald. In de beslissing van 9 maart 2016 is vermeld dat appellant mag doorgaan met de opleiding, dat hij tijdens of aan het einde van het tweede jaar het programma van het eerste jaar volledig dient te hebben afgerond en dat, rekening houdend met de programmering van het onderwijs en toetsen, dit betekent dat zijn termijn tot 1 juli 2016 loopt. Nu in de beslissing van 9 maart 2016 uitdrukkelijk een termijn is gesteld, waartegen appellant geen administratief beroep heeft ingesteld, staat deze termijn in rechte vast. Het College moet in deze procedure dan ook van de juistheid van die termijn uitgaan. Het betoog van appellant dat verweerder in de beslissing van 9 maart 2016 niet heeft onderkend dat hij niet in september 2014, maar in februari 2015 met zijn opleiding is begonnen kan reeds daarom niet slagen. Het betoog van appellant dat onvoldoende rekening is gehouden met het feit dat het in de periode van 1 maart tot en met 1 juli niet mogelijk was om voor een tweetal vakken examens af te leggen, komt erop neer dat hij het niet eens is met de termijn die hem bij beslissing van 9 maart 2016 is gegeven. Zoals hiervoor is overwogen, moet van de juistheid van die termijn worden uitgegaan, zodat ook dit betoog niet kan slagen. Ten aanzien van de stelling van appellant dat hij tijdens tentamens black-outs heeft gehad, overweegt het College dat appellant deze stelling niet met objectieve gegevens heeft gestaafd. De door appellant overgelegde verklaring betreft geen medische verklaring van een huisarts, zodat aan die verklaring geen waarde toekomt. Ten aanzien van de doorwerking van eerdere persoonlijke omstandigheden heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat deze omstandigheden slechts ten dele de matige studievoortgang kunnen verklaren, omdat een gemiddelde van 13 studiepunten per half jaar te gering is om aan te nemen dat appellant binnen een redelijk termijn het onderwijsprogramma van 240 studiepunten behaalt. In hetgeen appellant over een mogelijke doorwerking van eerdere persoonlijke omstandigheden heeft aangevoerd ziet het College geen grond voor het oordeel dat verweerder dit standpunt niet mocht

innemen. Appellant heeft zo weinig studiepunten behaald dat er geen zicht bestond dat hij de opleiding binnen een redelijke termijn zou afronden. Bovendien is niet gebleken dat appellant zich tot de studentendecaan heeft gewend om mede te delen dat eerdere persoonlijke omstandigheden nog zouden doorwerken.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2016 heeft de directeur van de opleiding Business IT & Management appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Business IT & Management.

Bij beslissing van 22 september 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 maart 2017, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, werkzaam bij de hogeschool, is verschenen. Namens de opleiding is B. Boelman verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke

omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

2.2. Appellant is in februari 2015 met zijn opleiding begonnen. In februari 2016 heeft hij 26 van de dan vereiste 50 studiepunten behaald. Appellant heeft hiervoor een BNSA gekregen. Bij beslissing van 9 maart 2016 heeft de directeur het BNSA ingetrokken, omdat gebleken is van persoonlijke omstandigheden. Bij deze beslissing is aan appellant een termijn gegeven tot 1 juli 2016 om zijn propedeuse te halen. Tegen deze beslissing heeft appellant geen administratief beroep ingesteld.

2.3. Bij beslissing van 18 juli 2016 heeft de directeur aan appellant alsnog een BNSA gegeven, omdat hij in juli 2016 nog maar 39 van de 60 studiepunten heeft behaald. De door appellant ingeroepen persoonlijke omstandigheden, te weten dat hij bij twee tentamens een black-out heeft gekregen als gevolg van de ramadan, geven geen reden voor uitstel, omdat dat geen omstandigheden zijn die instellingen in hun afweging mogen betrekken, aldus de directeur.

2.4. Verweerder heeft geoordeeld dat de directeur terecht aan appellant een BNSA heeft gegeven, omdat appellant er niet in is geslaagd om binnen de in de beslissing van 9 maart 2016 gegeven termijn van zes maanden zijn propedeuse te behalen. Appellant heeft binnen die termijn slechts 13 studiepunten behaald en er hebben zich geen relevante studievertragende omstandigheden voorgedaan. Voor de twee toetsen waar appellant heeft gesteld een black-out te hebben gehad, heeft hij nog de herkansingen kunnen doen. Die toetsen kunnen volgens verweerder dan ook niet van doorslaggevende betekenis zijn geweest. Appellant is derhalve niet geschikt voor de opleiding, aldus verweerder.

Verweerder heeft voorts overwogen dat in de beslissing van 9 maart 2016 niet een onjuiste termijn is vermeld. Voor zover over die termijn onduidelijkheid bestond, had het op de weg van appellant gelegen om hierover contact op te nemen, hetgeen hij niet heeft gedaan. De gevolgen van het niet goed lezen van de beslissing van 9 maart 2016 blijven dan ook voor risico van appellant, aldus verweerder.

2.5. Appellant betoogt dat verweerder het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe voert hij aan dat in de beslissing van 9 maart 2016 is vermeld dat hij aan het einde van zijn tweede studiejaar moet voldoen aan de eisen voor een positief advies. Hieruit volgt dat hij een termijn heeft gekregen van één jaar en niet van zes maanden om zijn propedeuse te behalen. De in de beslissing gestelde termijn tot 1 juli 2016 kan dan ook volgens hem niet juist zijn. Volgens appellant heeft verweerder niet onderkend dat hij niet in september 2014, maar in februari 2015 met zijn opleiding is begonnen. In dat verband verwijst appellant naar artikel 13, vijfde lid, van de OER.

Appellant voert voorts aan dat verweerder niet heeft onderkend dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Zo heeft hij tweemaal tijdens een tentamen een black-out gekregen. De studentendecaan heeft slechts een zeer summier advies gegeven, waarbij geen rekening is gehouden met de doorwerking van de eerdere persoonlijke omstandigheden. Appellant voert verder aan dat onvoldoende rekening is gehouden met het feit dat het in de periode van 1 maart tot en met 1 juli niet mogelijk was om voor een tweetal vakken examens af te leggen, hetgeen door verweerder is erkend. Derhalve was het voor hem hoe dan ook niet mogelijk om aan de norm te voldoen.

2.5.1. Het College stelt voorop dat een BNSA op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de WHW, aan een student kan worden gegeven, indien hij naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld.

2.5.2 Niet in geschil is dat appellant in juli 2016 maar 39 van de 60 studiepunten heeft behaald. In de beslissing van 9 maart 2016 is vermeld dat appellant mag doorgaan met de opleiding, dat hij tijdens of aan het einde van het tweede jaar het programma van het eerste jaar volledig dient te hebben afgerond en dat, rekening houdend met de programmering van het onderwijs en toetsen, dit betekent dat zijn termijn tot 1 juli 2016 loopt. Nu in de beslissing van 9 maart 2016 uitdrukkelijk een termijn is gesteld, waartegen appellant geen administratief beroep heeft ingesteld, staat deze termijn in rechte vast. Het College moet in deze procedure dan ook van de juistheid van die termijn uitgaan. Het betoog van appellant dat verweerder in de beslissing van 9 maart 2016 niet heeft onderkend dat hij niet in september 2014, maar in februari 2015 met zijn opleiding is begonnen kan reeds daarom niet slagen.

Het betoog van appellant dat onvoldoende rekening is gehouden met het feit dat het in de periode van 1 maart tot en met 1 juli niet mogelijk was om voor een tweetal vakken examens af te leggen, komt erop neer dat hij het niet eens is met de termijn die hem bij beslissing van 9 maart 2016 is gegeven. Zoals hiervoor is overwogen, moet van de juistheid van die termijn worden uitgegaan, zodat ook dit betoog niet kan slagen.

Ten aanzien van de stelling van appellant dat hij tijdens tentamens black-outs heeft gehad, overweegt het College dat appellant deze stelling niet met objectieve gegevens heeft gestaafd. De door appellant overgelegde verklaring betreft geen medische verklaring van een huisarts, zodat aan die verklaring geen waarde toekomt.

Ten aanzien van de doorwerking van eerdere persoonlijke omstandigheden heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat deze omstandigheden slechts ten dele de matige studievoortgang kunnen verklaren, omdat een gemiddelde van 13 studiepunten per half jaar te gering is om aan te nemen dat appellant binnen een redelijk termijn het onderwijsprogramma van 240 studiepunten behaalt. In hetgeen appellant over een mogelijke doorwerking van eerdere persoonlijke omstandigheden heeft aangevoerd ziet het College geen grond voor het oordeel dat verweerder dit standpunt niet mocht innemen. Appellant heeft zo weinig studiepunten behaald dat er geen zicht bestond dat hij de opleiding binnen een redelijke termijn zou afronden. Bovendien is niet gebleken dat appellant zich tot de studentendecaan heeft gewend om mede te delen dat eerdere persoonlijke omstandigheden nog zouden doorwerken.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/233.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	4 januari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband native speaker persoonlijke omstandigheden studieadvies studieloopbaancoach studienorm studiereis studievoortgang tijdig tijdige melding vervangende opdracht
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de directie tot afgifte van het bindend negatief studieadvies terecht in stand gelaten. Vast staat dat appellant op 25 mei 2016 bij de decaan heeft gemeld dat sprake was van persoonlijke omstandigheden, maar dat hij verwachtte alsnog 51 studiepunten te behalen in het studiejaar 2015-2016. Op 7 juli 2016 heeft hij vervolgens aangegeven dat hij onvoldoende studiepunten had behaald om een bindend negatief studieadvies te voorkomen. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder heeft miskend dat de directie bij de beslissing hem een bindend negatief studieadvies te geven geen rekening heeft gehouden met de door hem naar voren gebrachte omstandigheden. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat die omstandigheden wel zijn meegenomen in de afweging of appellant geschikt moet worden geacht voor de opleiding, maar dat die omstandigheden, vanwege het ontbreken van een causaal verband met de studieresultaten van appellant, niet tot de conclusie hebben geleid dat moest worden afgezien van het geven van het bindend negatief studieadvies. Hoewel appellant zijn persoonlijke omstandigheden dus wel heeft gemeld bij de decaan, heeft hij dit naar het oordeel van het College zo laat in het studiejaar gedaan dat een oorzakelijk verband tussen die omstandigheden en zijn studieresultaten niet meer in redelijkheid kon worden vastgesteld en het evenzeer te laat was om nog hulp te kunnen bieden ter verbetering van zijn studieresultaten. De studentendecaan heeft desgevraagd aan verweerder ook te kennen gegeven dat onvoldoende oorzakelijk verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studievoortgang kon worden vastgesteld om af te zien van een bindend negatief studieadvies. Naar het oordeel van het College lag het op de weg van appellant om zijn persoonlijke omstandigheden eerder naar voren te brengen en kon en behoorde hij ook op de hoogte te zijn van het belang persoonlijke omstandigheden tijdig te melden. Verweerder heeft in dit verband toegelicht dat studenten gedurende het eerste studiejaar meerdere malen worden gewezen op het belang van tijdige melding van eventuele persoonlijke omstandigheden die aan de studievoortgang in de weg staan. Appellant

heeft in het studiejaar 2015-2016 meerdere gesprekken gevoerd met zowel de studieloopbaancoach, de onderwijsmanager als de directeur van de opleiding en daarbij de persoonlijke omstandigheden, ondanks herhaaldelijk verzoek of daarvan sprake was, niet gemeld. Ook is hem in die gespreken meerdere malen hulp geboden. Daarvan is geen gebruik gemaakt, aldus verweerder. Appellant kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat hem ten onrechte geen hulp is aangeboden. Met de enkele overlegging van een e-mailbericht van de vertrouwenspersoon van de opleiding, mevrouw Braat, van 15 februari 2016, waarin zij appellant laat weten dat zij op 18 februari 2016 tijd heeft om een gesprek met hem te voeren, heeft appellant niet aannemelijk gemaakt dat hij eerder dan op 25 mei 2016 zijn persoonlijke omstandigheden naar voren heeft gebracht. Dat appellant het moeilijk vond om over zijn persoonlijke omstandigheden te praten en hij liever niet wilde dat anderen daarvan op de hoogte waren dient voor zijn rekening en risico te blijven.
Wat betreft de stelling van appellant dat de opdracht die hij ter vervanging van de studiereis heeft gemaakt onjuist zou zijn nagekeken en hij ten onrechte geen recht op inzage heeft gehad, geldt dat hij tegen de beoordeling van die opdracht heeft kunnen opkomen en hij dat niet heeft gedaan. Inhoudelijk kan in het kader van het bindend negatief studieadvies niet op de beoordeling van die opdracht worden ingegaan.
Voorts acht het College het niet onredelijk dat verweerder de directie is gevolgd in het standpunt dat appellant een zogenoemde native speaker is en daarom in vergelijking met zijn studiegenoten een voorsprong had bij bepaalde vakken. Ter zitting is in dit verband toegelicht dat native speakers de taalbeheersingsvakken uit de propedeutische fase, bestaande uit elf studiepunten, zonder noemenswaardige inspanning kunnen behalen. Appellant heeft deze vakken ook behaald, zodat hij de mogelijkheid had meer tijd en energie te stoppen in vakken waar hij - blijkbaar - meer moeite mee had. Het feit dat appellant, ondanks zijn voorsprong als native speaker, niet meer dan 44 studiepunten heeft behaald, heeft naar het oordeel van het College dan ook in redelijkheid tot de conclusie geleid dat niet te verwachten valt dat appellant de opleiding binnen vijf jaar zal afronden. Daarbij is van belang dat deze conclusie niet uitsluitend gebaseerd is op de door appellant behaalde studiepunten, maar ook zijn cijfers en zijn houding tijdens de lessen en dat bij zowel docenten, de studieloopbaancoach als de studentendecaan twijfel bestaat over de studiehouding, studieplanning en prioriteitstelling van appellant.
Tenslotte is de door appellant ter zitting naar voren gebrachte omstandigheid dat verweerder een voorlopige voorziening heeft getroffen en hij daarom gedurende de afgelopen maanden in staat was lessen te volgen, hij inmiddels ook een sollicitatiegesprek heeft gehad voor een stageplaats en het daarom onredelijk zou zijn als hij de opleiding alsnog zou moeten verlaten, geen omstandigheid die bij de beoordeling van de vraag of in redelijkheid een bindend negatief studieadvies kon worden opgelegd een rol kan spelen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 juli 2016 heeft de directie van het Instituut voor Lerarenopleidingen (hierna: de directie) appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Duits.

Bij beslissing van 20 september 2016, verzonden op 14 oktober 2016, heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 20 november 2016, beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De zaak is verwezen van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 december 2016 waar appellant, bijgestaan door mr. G.T.J. Bos en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.E. Valstar, zijn verschenen. Namens de opleiding was drs. M.E. du Chatinier aanwezig.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.2 Appellant is in september 2015 gestart met de opleiding Duits. Vast staat dat hij in het studiejaar 2015-2016 44 studiepunten heeft behaald van de 60 te behalen studiepunten van de propedeutische fase. De norm voor het voorkomen van een bindend negatief studieadvies was ingevolge de op grond van artikel 7.8b. zesde lid, van de WHW vastgestelde nadere regels 48 studiepunten. De directie heeft aan de beslissing appellant een bindend negatief studieadvies te geven ten grondslag gelegd dat het de kans klein acht dat appellant de opleiding binnen vijf jaar zal afronden. In dit verband heeft de directie naar voren gebracht dat appellant in Duitsland is geboren en een zogenoemde native speaker is. Dit betekent dat hij ten opzichte van andere studenten een voordeel had om aan de studienorm te voldoen, aldus de directie. Verweerder heeft in hetgeen appellant in administratief beroep heeft aangevoerd geen aanleiding gezien het bindend negatief studieadvies niet in stand te laten.

2.3 Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Hij voert hiertoe aan dat verweerder er ten onrechte aan voorbij is gegaan dat de directie geen rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit verband brengt appellant naar voren dat zijn vader lijdt aan een depressie sinds hij werkloos is geraakt en dat hij zijn vader begeleidt. Voorts stelt hij dat hij een aantal studiepunten niet heeft kunnen behalen, omdat hij vanwege financiële problemen niet kon deelnemen aan de studiereis naar Berlijn. Hij legt ter onderbouwing hiervan uit dat zijn ouders afhankelijk zijn van een uitkering en dat hij zijn bijbaan bij de V&D is kwijtgeraakt door het faillissement ervan. Appellant stelt verder dat hij de opdracht ter vervanging van deelname aan de studiereis niet heeft behaald vanwege miscommunicatie met de docent, mevrouw Duijs-Gerda. Volgens hem heeft zij de vervangende opdracht twee keer met een onvoldoende beoordeeld, terwijl hij de opdracht goed en volledig had ingeleverd. Ook is er volgens hem geen mogelijkheid geweest voor inzage na de beoordeling. Voorts stelt appellant dat hem ten onrechte wordt verweten dat hij zijn persoonlijke omstandigheden niet tijdig kenbaar heeft gemaakt. Hij heeft een goed gesprek gehad met de studentendecaan, mevrouw Blok en volgens haar waren de door hem naar voren gebrachte omstandigheden, omstandigheden die zijn studie kunnen belemmeren, aldus appellant. Verder voert hij aan zijn persoonlijke omstandigheden niet aan iemand anders te hebben verteld, omdat het een zwaar onderwerp voor hem is en hij niet wilde dat anderen ervan op de hoogte zouden zijn. Ook stelt appellant dat hij nooit hulp aangeboden heeft gekregen vanuit de opleiding. Tenslotte betoogt hij dat verweerder de directie ten onrechte is gevolgd in het standpunt dat niet te verwachten valt dat appellant zijn opleiding binnen vijf jaar zal afronden. In dit verband brengt hij naar voren dat hij maar vier punten tekort komt ten opzichte van de norm om een bindend negatief studieadvies te voorkomen. Het feit dat hij een zogenoemde native speaker is, is volgens hem ten onrechte als argument gebruikt om te oordelen dat hij in het studiejaar 2015-2016 meer studiepunten had kunnen behalen. Hiertoe stelt hij dat hij al elf jaar niet meer in Duitsland woont en dat bij hem thuis uitsluitend Nederlands en Turks wordt gesproken.

2.3.1 Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de directie tot afgifte van het bindend negatief studieadvies terecht in stand gelaten. Vast staat dat appellant op 25 mei 2016 bij de decaan heeft gemeld dat sprake was van persoonlijke omstandigheden, maar dat hij verwachtte alsnog 51 studiepunten te behalen in het studiejaar 2015-2016. Op 7 juli 2016 heeft hij vervolgens aangegeven dat hij onvoldoende studiepunten had behaald om een bindend negatief studieadvies te voorkomen. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder heeft miskend dat de directie bij de beslissing hem een bindend negatief studieadvies te geven geen rekening heeft gehouden met de door hem naar voren gebrachte omstandigheden. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat die omstandigheden wel zijn meegenomen in de afweging of appellant geschikt moet worden geacht voor de opleiding, maar dat die omstandigheden, vanwege het ontbreken van een causaal verband met de studieresultaten van appellant, niet tot de conclusie hebben geleid dat moest worden afgezien van het geven van het bindend negatief studieadvies. Hoewel appellant zijn persoonlijke omstandigheden dus wel heeft gemeld bij de decaan, heeft hij dit naar het oordeel van het College zo laat in het studiejaar gedaan dat een oorzakelijk verband tussen die omstandigheden en zijn studieresultaten niet meer in redelijkheid kon worden vastgesteld en het evenzeer te laat was om nog hulp te kunnen bieden ter verbetering van zijn studieresultaten. De studentendecaan heeft desgevraagd aan verweerder ook te kennen gegeven dat onvoldoende oorzakelijk verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studievoortgang kon worden vastgesteld om af te zien van een bindend negatief studieadvies. Naar het oordeel van het College lag het op de weg van appellant om zijn persoonlijke omstandigheden eerder naar voren te brengen en kon en behoorde hij ook op de hoogte te zijn van het belang persoonlijke omstandigheden tijdig te melden. Verweerder heeft in dit verband toegelicht dat studenten gedurende het eerste studiejaar meerdere malen worden gewezen op het belang van tijdige melding van eventuele persoonlijke omstandigheden die aan de studievoortgang in de weg staan. Appellant heeft in het studiejaar 2015-2016 meerdere gesprekken gevoerd met zowel de studieloopbaancoach, de onderwijsmanager als de directeur van de opleiding en daarbij de persoonlijke omstandigheden, ondanks herhaaldelijk verzoek of daarvan sprake was, niet gemeld. Ook is hem in die gespreken meerdere malen hulp geboden. Daarvan is geen gebruik gemaakt, aldus verweerder. Appellant kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat hem ten onrechte geen hulp is aangeboden. Met de enkele overlegging van een e-mailbericht van de vertrouwenspersoon van de opleiding, mevrouw Braat,

van 15 februari 2016, waarin zij appellant laat weten dat zij op 18 februari 2016 tijd heeft om een gesprek met hem te voeren, heeft appellant niet aannemelijk gemaakt dat hij eerder dan op 25 mei 2016 zijn persoonlijke omstandigheden naar voren heeft gebracht. Dat appellant het moeilijk vond om over zijn persoonlijke omstandigheden te praten en hij liever niet wilde dat anderen daarvan op de hoogte waren dient voor zijn rekening en risico te blijven.

Wat betreft de stelling van appellant dat de opdracht die hij ter vervanging van de studiereis heeft gemaakt onjuist zou zijn nagekeken en hij ten onrechte geen recht op inzage heeft gehad, geldt dat hij tegen de beoordeling van die opdracht heeft kunnen opkomen en hij dat niet heeft gedaan. Inhoudelijk kan in het kader van het bindend negatief studieadvies niet op de beoordeling van die opdracht worden ingegaan.

Voorts acht het College het niet onredelijk dat verweerder de directie is gevolgd in het standpunt dat appellant een zogenoemde native speaker is en daarom in vergelijking met zijn studiegenoten een voorsprong had bij bepaalde vakken. Ter zitting is in dit verband toegelicht dat native speakers de taalbeheersingsvakken uit de propedeutische fase, bestaande uit elf studiepunten, zonder noemenswaardige inspanning kunnen behalen. Appellant heeft deze vakken ook behaald, zodat hij de mogelijkheid had meer tijd en energie te stoppen in vakken waar hij - blijkbaar - meer moeite mee had. Het feit dat appellant, ondanks zijn voorsprong als native speaker, niet meer dan 44 studiepunten heeft behaald, heeft naar het oordeel van het College dan ook in redelijkheid tot de conclusie geleid dat niet te verwachten valt dat appellant de opleiding binnen vijf jaar zal afronden. Daarbij is van belang dat deze conclusie niet uitsluitend gebaseerd is op de door appellant behaalde studiepunten, maar ook zijn cijfers en zijn houding tijdens de lessen en dat bij zowel docenten, de studieloopbaancoach als de studentendecaan twijfel bestaat over de studiehouding, studieplanning en prioriteitstelling van appellant.

Tenslotte is de door appellant ter zitting naar voren gebrachte omstandigheid dat verweerder een voorlopige voorziening heeft getroffen en hij daarom gedurende de afgelopen maanden in staat was lessen te volgen, hij inmiddels ook een sollicitatiegesprek heeft gehad voor een stageplaats en het daarom onredelijk zou zijn als hij de opleiding alsnog zou moeten verlaten, geen omstandigheid die bij de beoordeling van de vraag of in redelijkheid een bindend negatief studieadvies kon worden opgelegd een rol kan spelen.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/234**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Drop en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	15 maart 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	evenredig fraude frauderen ongeldig onregelmatigheid plagiaat plagiaatscan punitieve sanctie rechtszekerheid sanctie uitsluiten wettelijke bevoegdheidsgrondslag
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a OER: artikel 2 OER: artikel 27 Studentenstatuut 2015-2016: paragraaf 3.5: Aanwijzingen voor de toetszitting
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. In het beroepschrift dat appellante tegen het besluit van 14 juli 2016 heeft ingediend, heeft zij vermeld dat er maar één discussie is voorgevallen tussen haar en de surveillant. In een proces-verbaal van 29 juni 2016 heeft de surveillant vermeld dat appellante tijdens het tentamen “ontzettend brutaal” was. Verder heeft [Naam 1] werkzaam bij de Hogeschool, verklaard dat appellante na het tentamen bij haar is gekomen, waarbij appellante heeft toegelicht erg boos te zijn geworden op de surveillant tijdens het tentamen. Gelet hierop is het College van oordeel dat het CBE terecht heeft overwogen dat de examencommissie terecht aannemelijk heeft geacht dat appellante bij het tentamen Methoden en Onderzoek in strijd heeft gehandeld met de Aanwijzingen voor de toetszitting door een discussie met de surveillant aan te gaan. Het CBE heeft zich voorts in het voetspoor van de examencommissie op het standpunt gesteld dat appellante hiermee een onregelmatigheid heeft begaan op grond waarvan de examencommissie een sanctie heeft kunnen opleggen door de door appellante gemaakte toets ongeldig te verklaren en - mede gelet op eerder door appellante gepleegde fraude en het geconstateerde plagiaat in het werkstuk voor Methodiek Beleid - appellante uit te sluiten van deelname aan alle toetsen in de toetsperiode oktober en november 2016. Het College is van oordeel dat het ongeldig verklaren van een toets wegens het aangaan van een discussie met een surveillant een punitieve sanctie is. Die sanctie bewerkstelligt niet dat de verweten gedraging ongedaan wordt gemaakt en kan daarom een punitief karakter niet worden ontzegd. Ook het uitsluiten van een student van toekomstige tentamens of examens is een punitieve sanctie (vgl. de uitspraak van het CBHO van 7 januari 2015 in zaak nr. CBHO 2014/217). Het College overweegt dat voor het opleggen van een punitieve sanctie een wettelijke bevoegdheidsgrondslag aanwezig dient te zijn. Uit artikel 7.12b, eerste lid, van de WHW kan geen bevoegdheid

tot het opleggen van een punitieve sanctie worden afgeleid. In artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW wordt de examencommissie de bevoegdheid toegekend om, indien een student fraudeert, de betrokkene het recht te ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. In de WHW wordt voor “frauderen” en “fraude” geen definitie gegeven. De Hogeschool Inholland heeft “fraude” in artikel 2, aanhef en onder t, van de OER gedefinieerd als “elk handelen, nalaten, pogen, aanzetten tot of toelaten van gedrag, dat het op de juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt”. Naar het oordeel van het College blijft die definitie op zich zelf beschouwd binnen de grenzen van een redelijke wetsuitleg. Het College stelt voorts vast dat artikel 27, zesde lid, van de OER en paragraaf 3.5 van het Studentenstatuut 2015 2016 betrekking hebben op maatregelen en sancties vanwege “onregelmatigheden of fraude”. Ter zitting is namens het CBE toegelicht dat het begrip “fraude” zoals gebruikt in die bepaling en in die paragraaf een andere, beperktere, strekking heeft dan in de in artikel 2, aanhef en onder t, van de OER opgenomen definitie. Het College volgt het CBE daarin niet. De rechtszekerheid verzet zich naar het oordeel van het College ertegen dat bij de uitleg van in de bepalingen van de OER gehanteerde begrippen wordt afgeweken van hetgeen in diezelfde OER ten aanzien van datzelfde begrip als definitie wordt gegeven. Verder is namens het CBE ter zitting gesteld dat “onregelmatigheden” ook onder de in artikel 2, aanhef en onder t, van de OER gegeven definitie van “fraude” moeten worden begrepen, zodat het in discussie gaan met een surveillant als fraude in de zin van die definitie moet worden aangemerkt. Ook hierin volgt het College het CBE niet. Het in discussie gaan met een surveillant is naar het oordeel van het College niet een handelen, nalaten, pogen, aanzetten tot of toelaten van gedrag, dat het op de juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.
Uit het voorgaande volgt dat het in discussie gaan met een surveillant ten onrechte is aangemerkt als fraude waarvoor een punitieve sanctie kon worden opgelegd. Derhalve is met het opleggen van punitieve sancties voor de betrokken gedraging getreden buiten de bevoegdheden die de WHW terzake toekent. Aan het subsidiaire betoog van appellante wordt niet toegekomen.
Het betoog slaagt.
2.4. Ten aanzien van het bij het werkstuk voor Methodiek Beleid vastgestelde plagiaat stelt appellante dat zij geen plagiaat heeft gepleegd. Volgens haar is het niet ongebruikelijk dat overlap tussen de werkstukken bestaat wegens andere omstandigheden, zoals overleg tussen studenten, dat de werkstukken over hetzelfde onderwerp gaan, de grote kans dat studenten voor dezelfde organisatie kiezen en het jaarlijks herhalen van de opdracht. Verder voert zij aan dat zij bij de hoorzitting van de examencommissie erg nerveus was. Daardoor kon het erop lijken dat ze niet de waarheid sprak; dit is haar ten onrechte aangerekend, aldus appellante.

2.4.1. Uit de plagiaatscan blijkt dat de letterlijke tekst van het door appellante ingeleverde werkstuk een overlap van 52% vertoont met het werkstuk van een andere studente. Het CBE heeft het werkstuk van appellante overgelegd, waarbij is aangeduid welke tekst overeenkomt met die van de betrokken studente. Gegeven ook de mededeling van appellante ter zitting dat zij het werkstuk van de betrokken studente op een website had gevonden en het als voorbeeld wilde gebruiken, acht het College het geenszins aannemelijk dat de geconstateerde overlap slechts is ontstaan door de door appellante genoemde omstandigheden. Het CBE heeft derhalve terecht overwogen dat de examencommissie aannemelijk heeft gemaakt dat appellante in het werkstuk voor Methodiek Beleid plagiaat heeft gepleegd. Naar aanleiding van de opmerking van appellante dat zij erg nerveus was tijdens de hoorzitting, merkt het College op dat die opmerking buiten bespreking kan blijven nu niet is gebleken dat die nervositeit bij de vaststelling dat appellante plagiaat heeft gepleegd enige rol van betekenis heeft gespeeld.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE),
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 juli 2016 heeft de Examencommissie Law aan appellante medegedeeld dat zij vast stelt dat appellante bij het tentamen Methoden en Onderzoek een onregelmatigheid heeft begaan en zij bij een werkstuk voor Methodiek Beleid plagiaat heeft gepleegd, dat die toetsen daarom ongeldig worden verklaard en dat appellante wordt uitgesloten van deelname aan alle toetsen in de toetsperiode oktober en november 2016.

Bij beslissing van 10 oktober 2015 (lees: 2016) heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 2 februari 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. L. Huigsloot, advocaat te Rotterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C. Elbers, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. S. Mieras verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), heeft een examencommissie, naast de taken en bevoegdheden, bedoeld in artikelen 7.11 en 7.12, tweede lid, de volgende taken en bevoegdheden:
a. het borgen van de kwaliteit van de tentamens en examens onverminderd artikel 7.12c,

b. het vaststellen van richtlijnen en aanwijzingen binnen het kader van de onderwijs- en examenregeling, bedoeld in artikel 7.13, om de uitslag van tentamens en examens te beoordelen en vast te stellen,
c. (...),
d. (...), en
e. het borgen van de kwaliteit van de organisatie en de procedures rondom tentamens en examens.

Ingevolge het tweede lid kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 2, aanhef en onder t, van de Onderwijs- en Examenregeling 2015-2016 van de Hogeschool Inholland (hierna: de OER) wordt in de onderwijs- en examenregeling onder fraude verstaan: elk handelen, nalaten, pogen, aanzetten tot of toelaten van gedrag, dat het op de juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.

Ingevolge artikel 27, eerste lid, stelt de examencommissie regels vast over de goede gang van zaken met betrekking tot een toetszitting en met betrekking tot de in dat verband te nemen maatregelen, in aanvulling op de van de OER deel uitmakende Aanwijzingen voor de toetszitting, in hoofdstuk 3.5 van het studentenstatuut. De aanwijzingen richten zich op de schriftelijke toetszittingen, maar gelden voor zover mogelijk overeenkomstig bij alle andere toetsen.

Ingevolge het zesde lid, besluit de examencommissie, indien zij tot het oordeel komt dat sprake is van onregelmatigheden of fraude, tot passende maatregelen waartoe uitsluitend kunnen behoren:
a. de bevestiging van door de examinator of surveillant genomen maatregelen;
b. het besluit dat voor bepaalde studenten geen uitslag wordt vastgesteld of de uitslag ongeldig wordt verklaard;
c. uitsluiting van deelname voor de eerstvolgende toets voor dezelfde onderwijseenheid;
d. uitsluiting van deelname aan alle toetsen voor een door de examencommissie te bepalen termijn welke niet langer is dan één jaar.

In paragraaf 3.5 van het Studentenstatuut 2015-2016 “Aanwijzingen voor de toetszitting” staat: “Als regels niet worden opgevolgd, kan sprake zijn van een onregelmatigheid of fraude. De sanctie in geval van fraude is uitsluiting van deelname aan de toetsen en examens , maximaal voor één jaar. Verder is vermeld: “de student gedraagt zich netjes, gaat geen discussies met de examinator of de surveillant aan en maakt geen onnodige geluiden”.

2.2. Het CBE heeft overwogen dat in beginsel aan een verklaring van een surveillant omtrent fraude of onregelmatigheden voor of tijdens een toets niet behoeft te worden getwijfeld. In aanmerking genomen dat appellante had erkend dat zij tijdens de toets een discussie met de surveillant heeft gevoerd, is het CBE van oordeel dat de examencommissie aannemelijk heeft gemaakt dat appellant een onregelmatigheid heeft begaan. Verder heeft het CBE overwogen dat de examencommissie heeft aangetoond dat de meningen in het door appellante ingeleverde werkstuk vrijwel geheel, ook qua gebruikte woorden, overeenkomen met de meningen die een andere studente in haar werkstuk heeft neergelegd. De examencommissie heeft volgens het CBE aannemelijk gemaakt dat appellante plagiaat heeft gepleegd.

2.3. Ten aanzien van de bij de toets Methoden en Onderzoek geconstateerde onregelmatigheid stelt appellante dat het maken van een brutale opmerking niet als fraude in de zin van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW kan worden aangemerkt. Door zo’n opmerking wordt het op juiste wijze vormen van een correct of eerlijk oordeel over iemand kennis, inzicht, vaardigheden of (beroeps)houding niet geheel of

gedeeltelijk onmogelijk gemaakt. Subsidiair voert appellante aan dat de voor het maken van die opmerking opgelegde straf niet evenredig is, nu dit niet zo ernstig is als bijvoorbeeld afkijken.

2.3.1. In het beroepschrift dat appellante tegen het besluit van 14 juli 2016 heeft ingediend, heeft zij vermeld dat er maar één discussie is voorgevallen tussen haar en de surveillant. In een proces-verbaal van 29 juni 2016 heeft de surveillant vermeld dat appellante tijdens het tentamen “ontzettend brutaal” was. Verder heeft [Naam 1], werkzaam bij de Hogeschool, verklaard dat appellante na het tentamen bij haar is gekomen, waarbij appellante heeft toegelicht erg boos te zijn geworden op de surveillant tijdens het tentamen. Gelet hierop is het College van oordeel dat het CBE terecht heeft overwogen dat de examencommissie terecht aannemelijk heeft geacht dat appellante bij het tentamen Methoden en Onderzoek in strijd heeft gehandeld met de Aanwijzingen voor de toetszitting door een discussie met de surveillant aan te gaan.

Het CBE heeft zich voorts in het voetspoor van de examencommissie op het standpunt gesteld dat appellante hiermee een onregelmatigheid heeft begaan op grond waarvan de examencommissie een sanctie heeft kunnen opleggen door de door appellante gemaakte toets ongeldig te verklaren en - mede gelet op eerder door appellante gepleegde fraude en het geconstateerde plagiaat in het werkstuk voor Methodiek Beleid - appellante uit te sluiten van deelname aan alle toetsen in de toetsperiode oktober en november 2016.

Het College is van oordeel dat het ongeldig verklaren van een toets wegens het aangaan van een discussie met een surveillant een punitieve sanctie is. Die sanctie bewerkstelligt niet dat de verweten gedraging ongedaan wordt gemaakt en kan daarom een punitief karakter niet worden ontzegd. Ook het uitsluiten van een student van toekomstige tentamens of examens is een punitieve sanctie (vgl. de uitspraak van het CBHO van 7 januari 2015 in zaak nr. CBHO 2014/217). Het College overweegt dat voor het opleggen van een punitieve sanctie een wettelijke bevoegdheidsgrondslag aanwezig dient te zijn. Uit artikel 7.12b, eerste lid, van de WHW kan geen bevoegdheid tot het opleggen van een punitieve sanctie worden afgeleid. In artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW wordt de examencommissie de bevoegdheid toegekend om, indien een student fraudeert, de betrokkene het recht te ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. In de WHW wordt voor “frauderen” en “fraude” geen definitie gegeven. De Hogeschool Inholland heeft “fraude” in artikel 2, aanhef en onder t, van de OER gedefinieerd als “elk handelen, nalaten, pogen, aanzetten tot of toelaten van gedrag, dat het op de juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt”. Naar het oordeel van het College blijft die definitie op zich zelf beschouwd binnen de grenzen van een redelijke wetsuitleg. Het College stelt voorts vast dat artikel 27, zesde lid, van de OER en paragraaf 3.5 van het Studentenstatuut 2015-2016 betrekking hebben op maatregelen en sancties vanwege “onregelmatigheden of fraude”. Ter zitting is namens het CBE toegelicht dat het begrip “fraude” zoals gebruikt in die bepaling en in die paragraaf een andere, beperktere, strekking heeft dan in de in artikel 2, aanhef en onder t, van de OER opgenomen definitie. Het College volgt het CBE daarin niet. De rechtszekerheid verzet zich naar het oordeel van het College ertegen dat bij de uitleg van in de bepalingen van de OER gehanteerde begrippen wordt afgeweken van hetgeen in diezelfde OER ten aanzien van datzelfde begrip als definitie wordt gegeven. Verder is namens het CBE ter zitting gesteld dat “onregelmatigheden” ook onder de in artikel 2, aanhef en onder t, van de OER gegeven definitie van “fraude” moeten worden begrepen, zodat het in discussie gaan met een surveillant als fraude in de zin van die definitie moet worden aangemerkt. Ook hierin volgt het College het CBE niet. Het in discussie gaan met een surveillant is naar het oordeel van het College niet een handelen, nalaten, pogen, aanzetten tot of toelaten van gedrag, dat het op de juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.

Uit het voorgaande volgt dat het in discussie gaan met een surveillant ten onrechte is aangemerkt als fraude waarvoor een punitieve sanctie kon worden opgelegd. Derhalve is met het opleggen van punitieve sancties voor de betrokken gedraging getreden buiten de bevoegdheden die de WHW terzake toekent. Aan het subsidiaire betoog van appellante wordt niet toegekomen.

Het betoog slaagt.

2.4. Ten aanzien van het bij het werkstuk voor Methodiek Beleid vastgestelde plagiaat stelt appellante dat zij geen plagiaat heeft gepleegd. Volgens haar is het niet ongebruikelijk dat overlap tussen de werkstukken bestaat wegens andere omstandigheden, zoals overleg tussen studenten, dat de werkstukken over hetzelfde onderwerp gaan, de grote kans dat studenten voor dezelfde organisatie kiezen en het jaarlijks herhalen van de opdracht. Verder voert zij aan dat zij bij de hoorzitting van de examencommissie erg nerveus was. Daardoor kon het erop lijken dat ze niet de waarheid sprak; dit is haar ten onrechte aangerekend, aldus appellante.

2.4.1. Uit de plagiaatscan blijkt dat de letterlijke tekst van het door appellante ingeleverde werkstuk een overlap van 52% vertoont met het werkstuk van een andere studente. Het CBE heeft het werkstuk van appellante overgelegd, waarbij is aangeduid welke tekst overeenkomt met die van de betrokken studente. Gegeven ook de mededeling van appellante ter zitting dat zij het werkstuk van de betrokken studente op een website had gevonden en het als voorbeeld wilde gebruiken, acht het College het geenszins aannemelijk dat de geconstateerde overlap slechts is ontstaan door de door appellante genoemde omstandigheden. Het CBE heeft derhalve terecht overwogen dat de examencommissie aannemelijk heeft gemaakt dat appellante in het werkstuk voor Methodiek Beleid plagiaat heeft gepleegd. Naar aanleiding van de opmerking van appellante dat zij erg nerveus was tijdens de hoorzitting, merkt het College op dat die opmerking buiten bespreking kan blijven nu niet is gebleken dat die nervositeit bij de vaststelling dat appellante plagiaat heeft gepleegd enige rol van betekenis heeft gespeeld.

Het betoog faalt.

2.5. Ter zitting is namens de examencommissie toegelicht dat, ook indien het in discussie gaan met de surveillant buiten beschouwing wordt gelaten, appellante zou zijn uitgesloten van deelname aan alle toetsen in de toetsperiode oktober en november 2016. Dit omdat aan appellante reeds eerder een sanctie voor fraude is opgelegd en plagiaat niet als een geringe overtreding wordt beschouwd. Op voorhand acht het college dit niet onevenredig.

2.6. Gelet op hetgeen onder 2.3.1 is overwogen, is het beroep van appellante gegrond. De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Het College zal zelf in de zaak voorzien door het door appellante bij het CBE ingestelde beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de examencommissie van 14 juli 2016 te vernietigen. Het College zal de examencommissie opdragen om binnen vier weken na verzending van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen. Deze uitspraak treedt in de plaats van de vernietigde beslissing van het CBE.

2.7. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland van 10 oktober 2015 (lees: 2016);
III. verklaart het door appellante bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van 14 juli 2016;
V. draagt de examencommissie op om binnen vier weken na verzending van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
VI. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland;

VII. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/235.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	18 januari 2017
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	clustervakken faalangst herkansingsmogelijkheden hoofdfase ongeschiktheid persoonlijke omstandigheden studentendecaan studentenpsycholoog studie(loopbaan)begeleider studiebegeleiding studieplan studievoortgangseis studievoortgangsnorm waarschuwing
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER Integrale Veiligheidskunde 2015-2016: artikel 7.1 OER Integrale Veiligheidskunde 2015-2016: artikel 7.2 OER Integrale Veiligheidskunde 2015-2016: artikel 7.7 OER Integrale Veiligheidskunde 2015-2016: artikel 7.9
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Niet in geschil is dat appellant aan het einde van het tweede jaar van inschrijving de propedeutische fase niet volledig had afgerond. Dit is in het algemeen een gegeven dat kan duiden op ongeschiktheid voor de opleiding. Voor het in een concreet geval aannemen van ongeschiktheid is tevens een op de persoon toegesneden beoordeling door het instellingsbestuur noodzakelijk. In het eerste studiejaar heeft appellant uitstel van een bindend negatief studieadvies gekregen vanwege familieomstandigheden. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de examencommissie in redelijkheid kunnen volgen in het standpunt dat de familieomstandigheden van appellant ook enige invloed hebben gehad op zijn prestaties in het studiejaar 2015-2016, maar dat niet aannemelijk is geworden dat de door hem gestelde faalangst ertoe heeft geleid dat hij in dat studiejaar niet alle nog openstaande studiepunten van de propedeutische fase heeft kunnen behalen. Daartoe heeft verweerder in aanmerking kunnen nemen dat appellant zowel voldoendes als onvoldoendes heeft behaald in het studiejaar 2015-2016 en dat hij in dat jaar, inclusief de vakken van de hoofdfase, in totaal 23 studiepunten heeft behaald. Dit betekent dat de faalangst hem niet in het gehele studiejaar 2015-2016 in negatieve zin heeft beïnvloed. Op basis van de door appellant in de twee studiejaren behaalde cijfers en het aantal herkansingsmogelijkheden heeft verweerder de examencommissie dan ook kunnen volgen in de conclusie dat appellant veel moeite heeft met de vakken die hij niet heeft behaald en dat de door hem gestelde faalangst niet uitsluitend de oorzaak kan zijn geweest van de behaalde onvoldoendes. Voorts heeft verweerder zich met juistheid op het standpunt gesteld dat niet aannemelijk is geworden dat appellant de door hem gestelde faalangst op dit moment zodanig onder controle heeft dat hij in staat

moet worden gedacht de opleiding alsnog binnen redelijke termijn af te ronden. Naar het oordeel van het College heeft verweerder appellant in dit verband mogen aanrekenen dat hij pas nadat hij de beslissing van 25 juli 2016 had ontvangen professionele hulp heeft gezocht voor zijn gestelde faalangst. De stelling van appellant dat de studentenpsycholoog onderschrijft dat appellant in de periode februari tot en met juni 2016 verminderd belastbaar is geweest voor zijn studie biedt geen grond voor een ander oordeel, nu appellant in die periode wel vakken uit de hoofdfase heeft behaald.
Appellant voert voorts tevergeefs aan dat ten onrechte geen studiepunten zijn toegekend voor door hem behaalde onderdelen van clustervakken. Het is niet ongebruikelijk dat de studiepunten voor clustervakken pas worden toegekend als voor alle onderdelen ervan een voldoende is behaald. Niet valt in te zien dat hier in het geval van appellant van zou moeten worden afgeweken.
Appellant kan verder niet worden gevolgd in zijn standpunt dat ook de door hem behaalde studiepunten voor vakken uit de hoofdfase moeten worden meegewogen bij de beslissing of appellant geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Uit de artikelen 7.2, derde lid, en 7.4, tweede lid, van de OER blijkt duidelijk dat studenten na het tweede jaar van inschrijving de propedeuse dienen te hebben afgerond. Dat appellant enkele vakken uit de hoofdfase heeft behaald, neemt niet weg dat zijn totaal aantal behaalde punten in het tweede studiejaar slechts 23 betrof, waar 60 de norm is. Het College volgt om die reden verweerder dat hij aan de door appellant voor de hoofdfase behaalde studiepunten niet dat gewicht heeft hoeven toekennen dat appellant daaraan gehecht wil zien.
Appellant kan evenmin worden gevolgd in zijn stelling dat hij ten onrechte geen studiebegeleiding en waarschuwing heeft gekregen voorafgaand aan de beslissing van 25 juli 2016. Reeds omdat appellant in het studiejaar 2014-2015 een uitgesteld bindend negatief studieadvies heeft gekregen is sprake geweest van een waarschuwing als bedoeld in artikel 7.7, tweede lid, van de OER. Daarnaast heeft appellant zich niet eerder dan in mei 2016 gemeld bij de decaan, zodat het bieden van studiebegeleiding niet meer tot het gewenste resultaat zou kunnen leiden.
Tenslotte treft de stelling van appellant, onder verwijzing naar de uitspraak van het College van 28 april 2016, dat de examencommissie mede verantwoordelijk is voor het opstellen van een studieplan, geen doel. Anders dan in die uitspraak heeft de examencommissie in dit geval niet in het nadeel van appellant laten meewegen dat hij geen studieplan heeft opgesteld. In de afweging of appellant geschikt moet worden geacht is meegewogen dat, zoals hiervoor reeds overwogen, appellant niet eerder dan nadat hij de beslissing van 25 juli 2016 had ontvangen, professionele hulp heeft gevraagd voor zijn gestelde faalangst, terwijl de studiebegeleider reeds vanaf februari 2016 hem heeft geadviseerd dat te doen

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juli 2016 heeft de examencommissie opleiding Integrale Veiligheidskunde appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor die opleiding.

Bij beslissing van 11 oktober 2016 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 21 november 2016, beroep ingesteld.

De zaak is verwezen van een meervoudige kamer naar een enkelvoudige.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 december 2016 waar appellant, bijgestaan door P.J. Reinders en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel, zijn verschenen. Namens de Examencommissie is B.E.M. Engelberts verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 7.1, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Integrale Veiligheidskunde 2015-2016 (hierna: de OER) ontvangt de student aan het eind van zijn eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een opleiding advies over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de opleiding waarvoor hij is ingeschreven. Dit advies wordt schriftelijk of per e-mail aan het hogeschoolmailadres van de student uitgebracht door de examencommissie, namens en onder verantwoordelijkheid van de faculteitsdirecteur.

Ingevolge het tweede lid kan een studieadvies worden uitgebracht zolang de student het propedeutisch examen nog niet heeft behaald.

Ingevolge het derde lid kan aan de student een positief studieadvies, een aangehouden studieadvies of een bindend negatief studieadvies worden uitgebracht. Een bindend negatief studieadvies wordt uitgebracht wanneer de student, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt wordt geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaat en niet voldoen aan de eisen die in dit hoofdstuk worden gesteld.

Ingevolge artikel 7.2, eerste lid, is aan de studievoortgangsnorm voor het eerste jaar van inschrijving voldaan indien de student tenminste 50 studiepunten uit de propedeutische fase heeft behaald.

Ingevolge het derde lid is aan de studievoortgangsnorm voor het tweede jaar van inschrijving voldaan indien de student het propedeutisch examen heeft behaald.

Ingevolge artikel 7.4, tweede lid, wordt, indien de student, aan wie aan het einde van zijn eerste jaar van inschrijving een aangehouden studieadvies is uitgebracht, aan het eind van zijn tweede jaar van inschrijving het propedeutisch examen niet heeft behaald, aan hem een bindend negatief studieadvies uitgebracht.

Ingevolge het derde lid kan, indien naar het oordeel van de examencommissie de persoonlijke omstandigheden van de student hiertoe aanleiding geven, het uitbrengen van een studieadvies worden uitgesteld. De procedure hiervoor is beschreven in artikel 7.9.

Ingevolge artikel 7.7, tweede lid, kan een bindend negatief studieadvies alleen worden uitgebracht wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:
a. aan de student is studie(loopbaan)begeleiding aangeboden;
b. de gegevens over de studievoortgang van de student zijn opgenomen in het studievolgsysteem OSIRIS;
c. de opleiding biedt voor elke onderwijseenheid ten minste één herkansing in hetzelfde studiejaar aan, met uitzondering van onderwijseenheden met een specifiek karakter, zoals een stage of selecterend project, waarvoor een herkansing redelijkerwijs niet valt in te passen in het onderwijsprogramma;
d. aan de student is een waarschuwing afgegeven op een zodanig tijdstip dat de student de mogelijkheid had zijn studieresultaten te verbeteren;
e. er is rekening gehouden met persoonlijke omstandigheden voor zover de student tijdig bij de examencommissie hierom heeft verzocht;
f. de student is in de gelegenheid gesteld om door de examencommissie gehoord te worden voordat het bindend negatief studieadvies is uitgebracht.

Ingevolge artikel 7.9, derde lid, kunnen onder meer de volgende persoonlijke omstandigheden aanleiding geven voor uitstel van het uitbrengen van een studieadvies:
a. ziekte: elke lichamelijke of psychische functiebeperking;
b. functiebeperking: een lichamelijke, zintuiglijke of psychische functiebeperking (…),
1˚ de langdurige verzorging van een zieke bloedverwant of iemand binnen het eigen samenlevingsverband;
2˚ langdurige psychische en/of sociale problemen in het eigen samenlevingsverband,
3˚ andere omstandigheden die als bijzondere familieomstandigheden worden aangemerkt.

Ingevolge artikel 7.9, tweede lid, moet, indien de student wil dat de examencommissie rekening houdt met zijn persoonlijke omstandigheden, hij de studentendecaan en zijn studie(loopbaan)begeleider over deze omstandigheden informeren op het moment dat deze zich voordoen, of zo spoedig mogelijk daarna. Ook moet de student een gemotiveerd en onderbouwd verzoek bij de examencommissie indienen om het uitbrengen van het studieadvies vanwege deze persoonlijke omstandigheden uit te stellen. De student is zelf verantwoordelijk voor het melden van de omstandigheden, het doen van een verzoek bij de examencommissie en voor het in overleg met de studieloopbaanbegeleider opstellen van een studieplan om eventuele studievertraging te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken.

2.2 Appellant is in september 2014 gestart met de opleiding Integrale Veiligheidskunde. Na het eerste jaar van inschrijving had appellant 33 van de 60 studiepunten van de propedeutische fase behaald en uitstel van een bindend negatief studieadvies gekregen in verband met persoonlijke omstandigheden. Na het tweede jaar van inschrijving had appellant 44 van de 60 studiepunten van de propedeutische fase behaald. De examencommissie heeft aan de beslissing om appellant een negatief bindend studieadvies te geven ten grondslag gelegd dat appellant niet voldoet aan de studievoortgangseis als neergelegd in artikel 7.2, derde lid, van de OER en dat niet is gebleken van persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 7.9, derde lid, van de OER op grond waarvan van het geven van een bindend negatief studieadvies zou moeten worden afgezien. Verweerder heeft in hetgeen appellant in administratief beroep naar voren heeft gebracht geen aanleiding gezien het bindend negatief studieadvies niet in stand te laten.

2.3 Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing van verweerder. Hij voert hiertoe aan dat miskend is dat de examencommissie geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij lijdt aan faalangst. Volgens appellant heeft hij, net als in het studiejaar 2014-2015 ook in het studiejaar 2015-2016 veel zorg moeten dragen voor zijn moeder en heeft hij daarnaast last gekregen van faalangst. Dit heeft een extra negatieve invloed gehad op zijn studieresultaten ten opzichte van het voorgaande studiejaar, aldus appellant. Tevens brengt hij naar voren dat hij zijn situatie heeft besproken met de studentenpsycholoog en dat zij onderschrijft dat hij in ten minste de periode februari tot en met juni 2016 verminderd belastbaar is geweest voor zijn studie. Voorts stelt appellant dat hij een deel van zijn herkansingen heeft gemaakt in het studiejaar 2014-2015 op het moment dat sprake was van zwaarwegende persoonlijke omstandigheden, zodat niet de conclusie kan worden getrokken dat hij veel moeite heeft met het behalen van de eerstejaarsvakken. Ook brengt hij naar voren dat er ten onrechte geen rekening mee is gehouden dat voor het verkrijgen van de studiepunten voor de clustervakken de tentamens, de zogenaamde deeltoetsen, van twee verschillende vakken moeten zijn behaald. Volgens appellant verschillen de vakken bij sommige clustervakken zoveel van elkaar dat niet gesproken kan worden van één clustervak. Dit betekent dat voor een aantal onderdelen van de clustervakken waar hij wel een voldoende voor heeft behaald ten onrechte geen studiepunten zijn toegekend, aldus appellant. Ook stelt hij dat er ten onrechte geen rekening mee is gehouden dat hij in het studiejaar 2015-2016 ook vakken uit de hoofdfase heeft behaald en dat de voor die vakken behaalde studiepunten samen met de door hem voor de propedeuse behaalde studiepunten voldoende zijn om een bindend negatief studieadvies te voorkomen. Hiertoe voert appellant, onder verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.8b van de WHW (Kamerstukken II 1996/97, 25 370, nr. 2, onder 1.2.2, eerste alinea, eerste volzin), aan dat studieresultaten uit het tweede studiejaar ook moeten worden meegewogen in het studieadvies. Voorts betoogt appellant dat hem in strijd met artikel 7.7, tweede lid, van de OER geen studiebegeleiding is aangeboden voordat het bindend negatief studieadvies is opgelegd en evenmin een waarschuwing gegeven.

Verder wijst hij er op dat artikel 7.9, tweede lid, van de OER voorschrijft dat de student bij voortzetting van zijn studie na een aangehouden studieadvies wegens persoonlijke omstandigheden verantwoordelijk is voor het in overleg met de studiebegeleider opstellen van een studieplan om verdere vertraging te beperken. Volgens appellant volgt uit de uitspraak van het College van 28 april 2016 in zaak nr. 2015/300 (www.cbho.nl) echter dat in het geval de examencommissie op de hoogte is van bijzondere persoonlijke omstandigheden van de student de verantwoordelijkheid voor het opstellen van een studieplan niet geheel bij de student ligt.

2.3.1 Niet in geschil is dat appellant aan het einde van het tweede jaar van inschrijving de propedeutische fase niet volledig had afgerond. Dit is in het algemeen een gegeven dat kan duiden op ongeschiktheid voor de opleiding. Voor het in een concreet geval aannemen van ongeschiktheid is tevens een op de persoon toegesneden beoordeling door het instellingsbestuur noodzakelijk.

In het eerste studiejaar heeft appellant uitstel van een bindend negatief studieadvies gekregen vanwege familieomstandigheden. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de examencommissie in redelijkheid kunnen volgen in het standpunt dat de familieomstandigheden van appellant ook enige invloed hebben gehad op zijn prestaties in het studiejaar 2015-2016, maar dat niet aannemelijk is geworden dat de door hem gestelde faalangst ertoe heeft geleid dat hij in dat studiejaar niet alle nog openstaande studiepunten van de propedeutische fase heeft kunnen behalen. Daartoe heeft verweerder in aanmerking kunnen nemen dat appellant zowel voldoendes als onvoldoendes heeft behaald in het studiejaar 2015-2016 en dat hij in dat jaar, inclusief de vakken van de hoofdfase, in totaal 23 studiepunten heeft behaald. Dit betekent dat de faalangst hem niet in het gehele studiejaar 2015-2016 in negatieve zin heeft beïnvloed. Op basis van de door appellant in de twee studiejaren behaalde cijfers en het aantal herkansingsmogelijkheden heeft verweerder de examencommissie dan ook kunnen volgen in de conclusie dat appellant veel moeite heeft met de vakken die hij niet heeft behaald en dat de door hem gestelde faalangst niet uitsluitend de oorzaak kan zijn geweest van de behaalde onvoldoendes.

Voorts heeft verweerder zich met juistheid op het standpunt gesteld dat niet aannemelijk is geworden dat appellant de door hem gestelde faalangst op dit moment zodanig onder controle heeft dat hij in staat moet worden gedacht de opleiding alsnog binnen redelijke termijn af te ronden. Naar het oordeel van het College heeft verweerder appellant in dit verband mogen aanrekenen dat hij pas nadat hij de

beslissing van 25 juli 2016 had ontvangen professionele hulp heeft gezocht voor zijn gestelde faalangst. De stelling van appellant dat de studentenpsycholoog onderschrijft dat appellant in de periode februari tot en met juni 2016 verminderd belastbaar is geweest voor zijn studie biedt geen grond voor een ander oordeel, nu appellant in die periode wel vakken uit de hoofdfase heeft behaald.

Appellant voert voorts tevergeefs aan dat ten onrechte geen studiepunten zijn toegekend voor door hem behaalde onderdelen van clustervakken. Het is niet ongebruikelijk dat de studiepunten voor clustervakken pas worden toegekend als voor alle onderdelen ervan een voldoende is behaald. Niet valt in te zien dat hier in het geval van appellant van zou moeten worden afgeweken.

Appellant kan verder niet worden gevolgd in zijn standpunt dat ook de door hem behaalde studiepunten voor vakken uit de hoofdfase moeten worden meegewogen bij de beslissing of appellant geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Uit de artikelen 7.2, derde lid, en 7.4, tweede lid, van de OER blijkt duidelijk dat studenten na het tweede jaar van inschrijving de propedeuse dienen te hebben afgerond. Dat appellant enkele vakken uit de hoofdfase heeft behaald, neemt niet weg dat zijn totaal aantal behaalde punten in het tweede studiejaar slechts 23 betrof, waar 60 de norm is. Het College volgt om die reden verweerder dat hij aan de door appellant voor de hoofdfase behaalde studiepunten niet dat gewicht heeft hoeven toekennen dat appellant daaraan gehecht wil zien.

Appellant kan evenmin worden gevolgd in zijn stelling dat hij ten onrechte geen studiebegeleiding en waarschuwing heeft gekregen voorafgaand aan de beslissing van 25 juli 2016. Reeds omdat appellant in het studiejaar 2014-2015 een uitgesteld bindend negatief studieadvies heeft gekregen is sprake geweest van een waarschuwing als bedoeld in artikel 7.7, tweede lid, van de OER. Daarnaast heeft appellant zich niet eerder dan in mei 2016 gemeld bij de decaan, zodat het bieden van studiebegeleiding niet meer tot het gewenste resultaat zou kunnen leiden.

Tenslotte treft de stelling van appellant, onder verwijzing naar de uitspraak van het College van 28 april 2016, dat de examencommissie mede verantwoordelijk is voor het opstellen van een studieplan, geen doel. Anders dan in die uitspraak heeft de examencommissie in dit geval niet in het nadeel van appellant laten meewegen dat hij geen studieplan heeft opgesteld. In de afweging of appellant geschikt moet worden geacht is meegewogen dat, zoals hiervoor reeds overwogen, appellant niet eerder dan nadat hij de beslissing van 25 juli 2016 had ontvangen, professionele hulp heeft gevraagd voor zijn gestelde faalangst, terwijl de studiebegeleider reeds vanaf februari 2016 hem heeft geadviseerd dat te doen.

2.3.2 Gelet op al het voorgaande heeft verweerder het bindend negatief studieadvies terecht in stand gelaten.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/236**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Streefkerk, en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	1 februari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	advies afwijzing bindend negatief studieadvies BNSA Hardheidsclausule motivering persoonlijke omstandigheden studieadvies studieadviseur tijdig
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 3:46 Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a OER 2015-2016 Economie en Bedrijfskunde: artikel 6.4 OER 2015-2016 Economie en Bedrijfskunde: artikel 7.1 OER 2015-2016 Economie en Bedrijfskunde: artikel 7.2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Namens de decaan is desgevraagd ter zitting toegelicht dat appellant niet wordt verweten dat hij in de herkansingsperiode vlak na het overlijden van zijn grootmoeder op 1 juli 2016 geen studiepunten heeft behaald. Ook is desgevraagd erkend dat het voor appellant nog wel mogelijk was om na die herkansingsperiode alsnog te voldoen aan de studievoortgangsnorm. Daarvoor diende appellant nog drie hertentamens te behalen, waaronder Wiskunde. Nu appellant niet wordt verweten dat hij de drie hertentamens in de herkansingsperiode vlak na het overlijden van zijn grootmoeder niet heeft behaald, en hij in die periode theoretisch gezien nog wel de mogelijkheid had om te voldoen aan de studievoortgangsnorm, acht het College onvoldoende deugdelijk gemotiveerd waarom niet van het geven van een bindend negatief studieadvies is afgezien. Dat de studieresultaten van appellant in de loop van het studiejaar voorafgaand aan het overlijden van zijn grootmoeder volgens de decaan niet het vertrouwen gaven in zijn geschiktheid voor de betrokken studie, laat onverlet dat geen sprake was van ongeschiktheid omdat, naar erkend is, het niet uitgesloten was dat, indien de disculperende persoonlijke omstandigheden zich niet hadden voorgedaan, de studieresultaten van appellant hadden kunnen voldoen aan de vereisten van het bestuur. Naar het oordeel van het College heeft verweerder dit ten onrechte niet onderkend en is verweerder de decaan ten onrechte gevolgd in het oordeel dat appellant op basis van zijn studieresultaten in het eerste semester van het studiejaar 2015-2016 niet geschikt kan worden geacht voor de opleiding. Reeds hierom is het beroep van appellant gegrond.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 augustus 2016 heeft de decaan van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de bacheloropleiding Economie en Bedrijfskunde.

Bij beslissing van 12 oktober 2016 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij brief, bij het College ingekomen op 22 november 2016, beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 januari 2017 waar appellant, bijgestaan door mr. L.J. Gremmen, advocaat te Breda, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, zijn verschenen. Namens de decaan is E.A. Duyster-Went RA verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.4, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2015-2016 Economie en Bedrijfskunde (hierna: de OER) verbindt de decaan geen afwijzing aan het studieadvies, indien er sprake is van persoonlijke omstandigheden en de betrokken student als gevolg hiervan in redelijkheid niet geacht kan worden te hebben voldaan aan de norm bedoeld in artikel 6.3, eerste lid.

Ingevolge het tweede lid maakt de student, indien een omstandigheid als bedoeld in het vierde lid zich voordoet, daarvan zo spoedig mogelijk melding bij de studieadviseur tijdens een persoonlijk gesprek onder opgave van:
a. de periode waarin de omstandigheid zich voordoet of heeft voordeed;
b. een omschrijving van de omstandigheid en de ernst ervan;
c. de mate waarin hij niet aan het onderwijs of een tentamen kan deelnemen of heeft kunnen deelnemen.

Ingevolge het derde lid stelt de studieadviseur na ontvangst van de melding een schriftelijk en gemotiveerd advies op of sprake is van persoonlijke omstandigheden als bedoeld in het vierde lid.

Ingevolge het vierde lid, voor zover van belang, worden als persoonlijke omstandigheden in de zin van dit artikel uitsluitend aangemerkt:
a. ziekte van de student;

d. bijzondere familieomstandigheden.

Ingevolge artikel 7.1 van de OER beslist de decaan waaronder de opleiding valt in gevallen waarin de onderwijs- en examenregeling niet voorziet, en in gevallen waarin sprake is van onevenredige benadeling of onbillijkheid van overwegende aard, tenzij het de bevoegdheid van de examencommissie is.

Ingevolge artikel 7.2, eerste lid, van de OER, Deel B3: opleidingsspecifiek deel BSc Economie en Bedrijfskunde moet de student om een positief studieadvies te krijgen ten minste 42 EC van het studieprogramma van het eerste jaar, waaronder het vak Wiskunde hebben behaald aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de opleiding.

2.2 Appellant is in september 2015 gestart met de bacheloropleiding Economie en Bedrijfskunde. De studievoortgangsnorm voor het studiejaar 2015-2016 was 42 studiepunten, inclusief het vak Wiskunde. Vast staat dat appellant in dat studiejaar 30 studiepunten heeft behaald. Het vak Wiskunde heeft hij in dat jaar niet behaald. Derhalve heeft hij niet voldaan aan de studievoortgangsnorm. De decaan heeft in de persoonlijke omstandigheden die appellant naar voren heeft gebracht geen aanleiding gezien om geen bindend negatief studieadvies te geven. Volgens de decaan had appellant zijn persoonlijke omstandigheden te laat naar voren gebracht, zodat niet meer kon worden vastgesteld of die van invloed zijn geweest op zijn studieresultaten. Verweerder heeft in hetgeen appellant in administratief beroep heeft aangevoerd geen grond gezien het bindend negatief studieadvies niet in stand te laten.

2.3 Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat miskend is dat de decaan op grond van zijn persoonlijke omstandigheden, die zich voordeden in het studiejaar 2015-2016, van het geven van een bindend negatief studieadvies had moeten afzien. Ook stelt appellant dat hem ten onrechte wordt tegengeworpen dat hij zijn persoonlijke omstandigheden niet tijdig naar voren heeft gebracht. Wat betreft zijn persoonlijke omstandigheden brengt appellant naar voren dat hij al sinds zijn vierde chronische atopische eczeem heeft. Dit is een niet te genezen ziekte met jeuk, ontstekingen, een gezwollen, brandende huid met - vuur - rode uitslag tot gevolg. Appellant gebruikt medicijnen om deze gevolgen zoveel mogelijk te verzachten en de ziekte draaglijk te maken. Door die medicijnen voelt hij zich vaak suf, slaperig en vermoeid. Appellant stelt dat hij in het eerste halfjaar van het studiejaar 2015-2016 meer last kreeg van zijn ziekte door ongunstige weersomstandigheden in Nederland en een toename van stress in verband met ziekte van zijn grootmoeder. Het enige wat hij op zo'n moment kan doen, is de dosering van zijn medicijnen verhogen en rust nemen. Door de hogere dosering was hij niet in staat zich goed te concentreren op zijn studie. Daarom heeft hij vóór 2 juni 2016, toen hij zich vervoegde bij de studieadviseur, ook geen aanleiding gezien zijn persoonlijke omstandigheden te melden, aldus appellant. Met de studieadviseur heeft hij een studieplan opgesteld; hem werd geadviseerd zich te richten op het behalen van het research project en daarna de drie hertentamens, waaronder Wiskunde, die hij nog diende te behalen om te voldoen aan de studievoortgangsnorm, aldus appellant. Naar aanleiding van dat gesprek, waarvan geen verslag is gemaakt, heeft appellant zich, naar eigen zeggen, volledig gestort op het research project en het behalen van de benodigde drie hertentamens in de herkansingsperiode in juli. Het research project heeft hij behaald op 24 juni 2016. Door het overlijden van zijn grootmoeder, die voor hem een moederrol vervulde, op 1 juli 2016, is hij niet in staat geweest de hertentamens, die vlak daarna op 4, 5 en 7 juli plaatsvonden, ook te behalen. Appellant stelt dat hij op dezelfde dag dat zijn grootmoeder overleed daarvan melding heeft gemaakt bij de studieadviseur en dat dit zonder meer een tijdige melding was. Daarna heeft hij op 11 en 14 juli 2016 ook nog melding gedaan van persoonlijke omstandigheden bij de studieadviseur. Volgens hem heeft verweerder de decaan dan ook ten onrechte gevolgd in zijn stelling dat door de late melding van de persoonlijke omstandigheden niet meer kon worden vastgesteld wat de invloed daarvan is geweest op de studieresultaten van appellant. Tot slot stelt hij dat verweerder miskend heeft dat de door hem naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden de decaan aanleiding hadden moeten geven om toepassing te geven aan de in artikel 7.1 van de OER neergelegde hardheidsclausule. Hiertoe voert hij aan dat hij veel meer heeft gedaan dan, gegeven zijn persoonlijke omstandigheden, van hem verwacht kon worden.

2.3.1 Namens de decaan is desgevraagd ter zitting toegelicht dat appellant niet wordt verweten dat hij in de herkansingsperiode vlak na het overlijden van zijn grootmoeder op 1 juli 2016 geen studiepunten heeft behaald. Ook is desgevraagd erkend dat het voor appellant nog wel mogelijk was om na die herkansingsperiode alsnog te voldoen aan de studievoortgangsnorm. Daarvoor diende appellant nog drie hertentamens te behalen, waaronder Wiskunde. Nu appellant niet wordt verweten dat hij de drie hertentamens in de herkansingsperiode vlak na het overlijden van zijn grootmoeder niet heeft behaald, en hij in die periode theoretisch gezien nog wel de mogelijkheid had om te voldoen aan de studievoortgangsnorm, acht het College onvoldoende deugdelijk gemotiveerd waarom niet van het geven van een bindend negatief studieadvies is afgezien. Dat de studieresultaten van appellant in de loop van het studiejaar voorafgaand aan het overlijden van zijn grootmoeder volgens de decaan niet het vertrouwen gaven in zijn geschiktheid voor de betrokken studie, laat onverlet dat geen sprake was van ongeschiktheid omdat, naar erkend is, het niet uitgesloten was dat, indien de disculperende persoonlijke omstandigheden zich niet hadden voorgedaan, de studieresultaten van appellant hadden kunnen voldoen aan de vereisten van het bestuur. Naar het oordeel van het College heeft verweerder dit ten onrechte niet onderkend en is verweerder de decaan ten onrechte gevolgd in het oordeel dat appellant op basis van zijn studieresultaten in het eerste semester van het studiejaar 2015-2016 niet geschikt kan worden geacht voor de opleiding. Reeds hierom is het beroep van appellant gegrond.

2.4 Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 12 oktober 2016 dient wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht te worden vernietigd. Het College zal zelf in de zaak voorzien en het administratief beroep van appellant gegrond verklaren, de beslissing van de decaan van 18 augustus 2016 vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing.

2.5 Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam van 12 oktober 2016, nr. AC 1608 26960;
III. verklaart het administratief beroep gegrond en vernietigt de beslissing van 18 augustus 2016;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/237**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Daalder en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	23 februari 2017
Partijen	:	appellante en Hogeschool Van Hall Larenstein
Trefwoorden	:	deeltijdstudent deeltijdvariant Geschillenadviescommissie hardheidsclausule Inschrijvingsbesluit instellingscollegegeld ombudsman onbillijkheid van overwegende aard persoonlijke omstandigheden wettelijk collegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45, eerste lid WHW: artikel 7.45a, eerste lid, aanhef en onder a WHW: artikel 7.46, eerste lid Inschrijfbesluit Hogeschool VHL 2016-2017: artikel 4.4 Inschrijfbesluit Hogeschool VHL 2016-2017: artikel 4.6 Inschrijfbesluit Hogeschool VHL 2016-2017: artikel 7.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Uit artikel 4.6 van het Inschrijvingsbesluit blijkt dat de opleiding die appellante volgt, Forensic Sciences (Biotechnologie), geen deeltijdvariant kent. Dat appellante die opleiding feitelijk in deeltijd volgt en in overleg met docenten voor haar een aangepast rooster is vastgesteld, maakt die opleiding geen deeltijdopleiding. De Hogeschool hoeft niet het verschuldigde instellingscollegegeld aan te passen aan het aantal vakken dat een student feitelijk volgt dan wel aan de omvang van het gebruik van faciliteiten dat de student feitelijk maakt. Uit door appellante overgelegde e-mails blijkt dat zij voor haar inschrijving reeds heeft geïnformeerd naar het verschuldigde collegegeld. Bij een e-mail van 15 juni 2011 is aan haar medegedeeld dat de opleiding alleen in voltijd wordt aangeboden en dat dat betekent dat het voltijdse collegegeld verschuldigd is, ook wanneer een student de opleiding naast werk gaat volgen. Ook was appellante op voorhand bekend met het trapsgewijs verhogen van het instellingscollegegeldtarief. Het is de keuze van appellante geweest om onder deze omstandigheden met de opleiding te beginnen. De omstandigheid dat appellante door een relatiebreuk niet meer het voltijdtarief kan betalen, is naar het oordeel van het College niet een onbillijkheid van overwegende aard. Het College is dan ook van oordeel dat het college van bestuur het verzoek van appellante om toepassing van de hardheidsclausule daarom heeft mogen afwijzen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Van Hall Larenstein (hierna: het CvB), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 6 juni 2016 heeft het college van bestuur het verzoek van appellante om toepassing van de hardheidsclausule van het Inschrijvingsbesluit afgewezen.

Bij beslissing van 18 oktober 2016 heeft het college van bestuur het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 2 februari 2017, waar appellante, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door F. Hijlkema, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.45a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek is het wettelijke collegegeld verschuldigd door een student die blijkens het Centraal register inschrijving hoger onderwijs, bedoeld in artikel 7.52, sedert 1 september 1991 voor een inschrijving aan een bacheloropleiding niet eerder een bachelorgraad heeft behaald of voor een inschrijving aan een masteropleiding niet eerder een mastergraad heeft behaald.

Ingevolge het tweede lid geldt de voorwaarde, bedoeld in het eerste lid, onder a, niet voor een student die voor de eerste maal een opleiding op het gebied van onderwijs of gezondheidszorg volgt.

Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste of tweede lid, het instellingscollegegeld verschuldigd.

Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.

Ingevolge het derde lid bedraagt het instellingscollegegeld ten minste het volledige wettelijke collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid.

Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Ingevolge artikel 4.4 van het Inschrijfbesluit Hogeschool VHL 2016-2017 geldt voor een student die voldoet aan het nationaliteitsvereiste en die na afronden van een bacheloropleiding zich volgtijdelijk inschrijft voor een andere bacheloropleiding het instellingscollegegeld EER-voltijd van € 8.600,00.

Ingevolge artikel 4.6 geldt voor een deeltijdstudent waarvoor de situatie beschreven in artikel 4.4 zich voordoet een gedeeltelijk collegegeldtarief van € 4.300,00. Deeltijdse bacheloropleidingen zijn: Bos- en natuurbeheer; Land- en watermanagement; Tuin- en Landschapsinrichting; Milieukunde.

Ingevolge artikel 7.1 kan het college van bestuur in zeer bijzondere omstandigheden en voor zover dit wettelijk mogelijk is, ten gunste van de student afwijken van de bepalingen van deze regeling. Dit is aan de orde indien toepassing van de regeling zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Een verzoek hiertoe moet schriftelijk worden ingediend en zo mogelijk worden voorzien van bewijsstukken.

2.2. In haar verzoek van 17 april 2016 heeft appellante uiteengezet dat zij in 2011 is begonnen met de opleiding Forensic Sciences (Biotechnologie) en dat met de betrokken docenten is afgesproken dat zij die opleiding in deeltijd zou volgen omdat zij daarnaast werkte. Zij heeft sindsdien het instellingscollegegeld betaald, omdat het voor haar de tweede HBO-opleiding betreft. Door persoonlijke omstandigheden is zij voor het studiejaar 2016-2017 niet meer in staat het instellingscollegegeld te voldoen. Zij verzoekt daarom om toepassing van de hardheidsclausule in die zin dat zij voor dat studiejaar instellingscollegegeld ten bedrage van het wettelijke collegegeld mag voldoen.

Het college van bestuur heeft het verzoek van appellante afgewezen, omdat het toepassen van het Inschrijvingsbesluit niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.3. Appellante betoogt dat het college van bestuur ten onrechte haar verzoek heeft afgewezen. Ze stelt dat zij reeds in 2011 verbaasd was dat zij het instellingscollegegeld voor een voltijdsopleiding moest voldoen terwijl zij de opleiding feitelijk in deeltijd volgt. Zij is daar toen niet tegen op gekomen omdat het een beduidend lager bedrag betrof en zij in staat was dat te voldoen. In 2013 heeft zij de kwestie aan de ombudsman van de Hogeschool voorgelegd. Dat heeft niets opgeleverd. Appellante voert aan dat toepassing van het Inschrijvingsbesluit in haar geval leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Het is volgens haar onredelijk om van haar het instellingscollegegeld voor een voltijd opleiding te vragen, terwijl zij de opleiding in deeltijd volgt en dus ook in deeltijd gebruik maakt van de faciliteiten. Verder stelt appellante dat haar persoonlijke omstandigheden moeten leiden tot toepassing van de hardheidsclausule. Door een relatiebreuk is zij thans niet meer in staat het voltijdtarief te betalen en zal zij de opleiding moeten staken. Het College van Beroep heeft in de hoedanigheid van Geschillenadviescommissie geadviseerd haar het deeltijdtarief te laten betalen. Het college van bestuur is daarvan ten onrechte afgeweken, aldus appellante.

2.4. Uit artikel 4.6 van het Inschrijvingsbesluit blijkt dat de opleiding die appellante volgt, Forensic Sciences (Biotechnologie), geen deeltijdvariant kent. Dat appellante die opleiding feitelijk in deeltijd volgt en in overleg met docenten voor haar een aangepast rooster is vastgesteld, maakt die opleiding geen deeltijdopleiding. De Hogeschool hoeft niet het verschuldigde instellingscollegegeld aan te passen aan het aantal vakken dat een student feitelijk volgt dan wel aan de omvang van het gebruik van faciliteiten dat de student feitelijk maakt. Uit door appellante overgelegde e-mails blijkt dat zij voor haar inschrijving reeds heeft geïnformeerd naar het verschuldigde collegegeld. Bij een e-mail van 15 juni 2011 is aan haar medegedeeld dat de opleiding alleen in voltijd wordt aangeboden en dat dat betekent dat het voltijdse collegegeld verschuldigd is, ook wanneer een student de opleiding naast werk gaat volgen. Ook was appellante op voorhand bekend met het trapsgewijs verhogen van het instellingscollegegeldtarief. Het is de keuze van appellante geweest om onder deze omstandigheden met de opleiding te beginnen. De omstandigheid dat appellante door een relatiebreuk niet meer het voltijdtarief kan betalen, is naar het oordeel van het College niet een onbillijkheid van overwegende aard. Het College is dan ook van oordeel dat het college van bestuur het verzoek van appellante om toepassing van de hardheidsclausule daarom heeft mogen afwijzen.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/238**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	12 januari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	afwijzing bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheden studieadvies
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Onderwijs- en Examenregeling 2015-2016, deel A: artikel 6.3 Onderwijs- en Examenregeling 2015-2016, deel B: artikel 4.4 Onderwijs- en Examenregeling 2015-2016, deel B: artikel 7.2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Appellant had tot het ongeval op 21 januari 2016 slechts 4 studiepunten gehaald. Hij heeft toegelicht dat hij het eerste semester niet gemotiveerd was voor de studie omdat hij was uitgeloot voor de studie tandheelkunde. Gelet op die toelichting, komt het voor risico van appellant dat de herkansingen voor de vakken van het eerste semester na het ongeval plaatsvonden en hij die niet kon maken. Verder is het niet aannemelijk dat appellant na het ongeval gedurende de volledige door hem gestelde vier maanden niet of nauwelijks heeft kunnen studeren. Uit artikel 4.4 van deel B van de OER blijkt dat het onderwijs van het vak Humane Fysiologie in het tweede semester plaatsvond. Appellant heeft het tentamen van dat vak op 26 mei 2016 gehaald met het hoogste cijfer van de door hem behaalde vakken. Gelet hierop, heeft het CBE naar oordeel van het College terecht overwogen dat de persoonlijke omstandigheid van appellant een onvoldoende verklaring vormt voor het feit dat hij in zijn eerste jaar van inschrijving slechts 17 studiepunten heeft gehaald. Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de decaan appellant een BNSA heeft mogen geven. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 augustus 2016 heeft de decaan van de Faculteit der Natuurwetenschappen, Wiskunde en Informatica appellant voor de bachelor bio-medische wetenschappen een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 12 oktober 2016 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Met bericht van verhindering zijn beide partijen ter zitting van 5 januari 2017 niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.3, eerste lid, van deel A van de Onderwijs- en Examenregeling 2015-2016 (hierna: de OER) wordt aan het studieadvies dat aan het eind van het eerste studiejaar wordt uitgebracht, een afwijzing met een bindend karakter verbonden, indien de student niet de norm heeft behaald voor een positief advies.

Ingevolge het tweede lid blijft een negatief advies achterwege als de student aantoont niet aan de norm te hebben voldaan als gevolg van persoonlijke omstandigheden, zoals genoemd in artikel 6.4. De norm is omschreven in artikel 7.2 van deel B.

Ingevolge artikel 7.2, derde lid, van deel B van de Onderwijs- en Examenregeling 2015-2016 Bacherloropleiding bio-medische wetenschappen wordt, als een student aan het eind van het eerste jaar van inschrijving minder dan 42 studiepunten van het eerstejaarsonderwijsprogramma van de opleiding heeft behaald, aan het bindende studieadvies een afwijzing, zoals bedoeld in artikel 7.8b, derde en vijfde lid, van de WHW, verbonden.

2.2. Appellant heeft in zijn eerste jaar van inschrijving voor de bachelor bio-medische wetenschappen 17 studiepunten behaald en daarmee niet voldaan aan de norm van 42 studiepunten. Op 21 januari 2016 heeft appellant zijn twee polsen gebroken. Hij stelt dat hij als gevolg daarvan gedurende vier maanden minder goed kon studeren. Hij heeft deze persoonlijke omstandigheid gemeld bij een studieadviseur.

2.3. Het CBE heeft geoordeeld dat de decaan appellant in redelijkheid een BNSA heeft kunnen geven. Tot het ongeval had appellant slechts 4 van de 22 te behalen studiepunten gehaald. Daarnaast heeft appellant erkend dat hij pas in januari 2016 gemotiveerd raakte voor de opleiding. Volgens het CBE heeft de decaan zich op het standpunt mogen stellen dat een onvoldoende relatie bestaat tussen de persoonlijke omstandigheid van appellant en de door hem gedurende het hele jaar gehaalde studiepunten.

2.4. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft geoordeeld dat de decaan hem in redelijkheid een BNSA heeft kunnen geven. Daartoe voert hij aan dat hij door het breken van zijn polsen verplichte practica had gemist en daardoor van één vak geen tentamen kon maken en van een ander vak slechts het hertentamen. Een derde vak kon hij niet halen omdat hij door zijn gebroken polsen een werkstuk niet kon

inleveren. Verder licht appellant toe dat hij in het begin niet zo gemotiveerd was voor de studie en hij vakken moest herkansen. Die herkansingen waren na het ongeval.

2.5. Appellant had tot het ongeval op 21 januari 2016 slechts 4 studiepunten gehaald. Hij heeft toegelicht dat hij het eerste semester niet gemotiveerd was voor de studie omdat hij was uitgeloot voor de studie tandheelkunde. Gelet op die toelichting, komt het voor risico van appellant dat de herkansingen voor de vakken van het eerste semester na het ongeval plaatsvonden en hij die niet kon maken. Verder is het niet aannemelijk dat appellant na het ongeval gedurende de volledige door hem gestelde vier maanden niet of nauwelijks heeft kunnen studeren. Uit artikel 4.4 van deel B van de OER blijkt dat het onderwijs van het vak Humane Fysiologie in het tweede semester plaatsvond. Appellant heeft het tentamen van dat vak op 26 mei 2016 gehaald met het hoogste cijfer van de door hem behaalde vakken. Gelet hierop, heeft het CBE naar oordeel van het College terecht overwogen dat de persoonlijke omstandigheid van appellant een onvoldoende verklaring vormt voor het feit dat hij in zijn eerste jaar van inschrijving slechts 17 studiepunten heeft gehaald. Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de decaan appellant een BNSA heeft mogen geven.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/240**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Verheij en Streefkerk
Datum uitspraak	:	18 april 2017
Partijen	:	appellante en Open Universiteit
Trefwoorden	:	heroverweging horen rechtsgevolgen schakelprogramma verlenging inschrijvingsduur
Artikelen	:	WHW: artikel 7.33, eerste lid WHW: artikel 7.42, vijfde lid Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a Inschrijvingsvoorwaarden voor het Schakelprogramma Schakelzone Recht 2015-2016: artikel 4b Inschrijvingsvoorwaarden voor het Schakelprogramma Schakelzone Recht 2015-2016: artikel 9 Inschrijvingsvoorwaarden voor het Schakelprogramma Schakelzone Recht 2015-2016: artikel 12
Uitspraak	:	Gegrond; rechtsgevolgen in stand
Hoofdoverwegingen	:	2.3.3. Het College stelt vast dat appellante, alvorens verweerder de beslissing op bezwaar van 21 juni 2016 heeft genomen, niet door de geschillenadviescommissie is gehoord, hetgeen wel had moeten gebeuren. Dit leidt reeds hierom tot het oordeel dat het bestreden besluit moet worden vernietigd. Het College ziet evenwel aanleiding om de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat de door appellante voorgestane verlenging van de inschrijvingsduur voor de periode van twee jaar in redelijkheid niet van de Open Universiteit kan worden gevergd en dat verweerder in dit geval in redelijkheid een verlenging tot en met 31 december 2016 heeft kunnen aanbieden. Het College neemt daarbij in aanmerking dat appellante in 2012 is begonnen met het schakelprogramma Schakelzone Recht en dat in de voorwaarden is vastgelegd dat dit schakelprogramma, waarvan de omvang 60,2 studiepunten bedraagt, binnen vier jaar dient te worden afgerond. Daar is appellante niet in geslaagd. Zij had op 17 februari 2016, het moment dat zij het verzoek tot verlenging indiende, slechts 12,9 van de vereiste 60,2 studiepunten behaald. Het College neemt daarbij voorts in aanmerking dat het doel van een schakelprogramma is om deficiënties weg te werken en dat een verlenging van twee jaar, gelet op de totale duur van het schakelprogramma van vier jaar, daarmee niet in verhouding is. Overigens kan de vraag worden opgeworpen of appellante gebaat zou zijn bij een verlenging aangezien zij thans nog in behandeling is voor haar problemen en zij geen gebruik heeft gemaakt van de reeds door de universiteit aangeboden verlenging. Ook hierbij speelt het grote aantal nog te behalen studiepunten een rol. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 maart 2016 heeft de Commissie Schakelzone Recht het verzoek van appellante om verlenging van de inschrijvingsduur voor het schakelprogramma “Schakelzone Recht” afgewezen.

Bij beslissing van 21 juni 2016 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar deels gegrond verklaard en de inschrijvingsduur verlengd tot en met 31 december 2016.

Appellante heeft beroep bij de rechtbank ingesteld en de rechtbank heeft het beroep aan het College doorgezonden.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 maart 2017, waar appellante, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, werkzaam bij de Open Universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is op 18 april 2012 toegelaten tot het schakelprogramma Schakelzone Recht. Dit schakelprogramma diende zij binnen vier jaar, dus voor 18 april 2016, te hebben afgerond en heeft een studieomvang van 60,2 studiepunten. Op 17 februari 2016 heeft zij een verzoek tot verlenging van de inschrijvingsduur ingediend, omdat zij last heeft van concentratieproblemen. Appellante heeft in dat verband erop gewezen dat het Radboud UMC begin 2016 bij haar de diagnose ADD heeft vastgesteld en dat zij hiervoor thans in behandeling is.

2.2. De Commissie Schakelzone Recht heeft het verzoek afgewezen, omdat gelet op de studieresultaten van appellante niet verwacht kan worden dat zij het schakelprogramma binnen de gestelde termijn van vier jaar kan afronden en er verder geen mogelijkheden meer zijn. Appellante had op het moment dat zij het verzoek indiende 12,9 van de vereiste 60,2 studiepunten behaald.

Bij beslissing van 21 juni 2016 is aanleiding tot heroverweging gezien en is het verzoek alsnog ingewilligd en is de inschrijvingsduur voor een vijftal cursussen verlengd tot en met 31 december 2016. In die beslissing is uitdrukkelijk vermeld dat de verlenging eenmalig is.

2.3. Appellante betoogt dat de aan haar toegekende verlenging van een half jaar, gelet op haar medische achtergrond, niet realistisch is om het schakelprogramma succesvol af te ronden. De Open Universiteit had haar daarom een langere verlenging moeten toekennen, waarbij zij gebruik kan maken van herkansingen. Ter zitting van het College heeft appellante medegedeeld dat een verlenging van de inschrijvingsduur met twee jaar voor haar wenselijk is. Voorts heeft zij medegedeeld dat zij geen gebruik heeft gemaakt van de reeds geboden verlenging, omdat zij nog in het behandeltraject zit.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) geschiedt de inschrijving, onverminderd artikel 7.39, overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.42, vijfde lid, stelt het instellingsbestuur regels van procedurele aard vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

De Open Universiteit heeft de regels van procedurele aard als bedoeld in voornoemde artikelen vastgelegd in de inschrijvingsvoorwaarden voor het Schakelprogramma Schakelzone Recht 2015-2016.

Ingevolge artikel 4b bedraagt de inschrijfduur voor elke cursus waarvoor een student staat ingeschreven 12 maanden.

Ingevolge artikel 9, aanhef en onder a, eindigt de inschrijving door het verstrijken van de

inschrijvingsduur.

Ingevolge artikel 12 kan, in alle gevallen de inschrijving betreffend waarin deze inschrijvingsvoorwaarden niet, niet duidelijk of niet naar billijkheid voorzien, door of namens het college van bestuur een beslissing worden genomen.

2.3.2. Ter zitting heeft verweerder aangegeven dat studenten voor een periode van maximaal vier jaar worden toegelaten tot het schakelprogramma, op basis van met andere universiteiten gemaakte afspraken.

2.3.3. Het College stelt vast dat appellante, alvorens verweerder de beslissing op bezwaar van

21 juni 2016 heeft genomen, niet door de geschillenadviescommissie is gehoord, hetgeen wel had moeten gebeuren. Dit leidt reeds hierom tot het oordeel dat het bestreden besluit moet worden vernietigd. Het College ziet evenwel aanleiding om de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat de door appellante voorgestane verlenging van de inschrijvingsduur voor de periode van twee jaar in redelijkheid niet van de Open Universiteit kan worden gevergd en dat verweerder in dit geval in redelijkheid een verlenging tot en met 31 december 2016 heeft kunnen aanbieden. Het College neemt daarbij in aanmerking dat appellante in 2012 is begonnen met het schakelprogramma Schakelzone Recht en dat in de voorwaarden is vastgelegd dat dit schakelprogramma, waarvan de omvang 60,2 studiepunten bedraagt, binnen vier jaar dient te worden afgerond. Daar is appellante niet in geslaagd. Zij had op 17 februari 2016, het moment dat zij het verzoek tot verlenging indiende, slechts 12,9 van de vereiste 60,2 studiepunten behaald. Het College neemt daarbij voorts in aanmerking dat het doel van een schakelprogramma is om deficiënties weg te werken en dat een verlenging van twee jaar, gelet op de totale duur van het schakelprogramma van vier jaar, daarmee niet in verhouding is. Overigens kan de vraag worden opgeworpen of appellante gebaat zou zijn bij een verlenging aangezien zij thans nog in behandeling is voor haar problemen en zij geen gebruik heeft gemaakt van de reeds door de universiteit aangeboden verlenging. Ook hierbij speelt het grote aantal nog te behalen studiepunten een rol.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is gegrond.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Open Universiteit van 21 juni 2016, kenmerk: U2016/04233/WMJ;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Open Universiteit aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/241**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	6 maart 2017
Partijen	:	appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA bijzondere familieomstandigheden causaal verband persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieadviseur studiebegeleiding studieresultaten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid, OER: artikel 8.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Ingevolge artikel 8.4, tiende lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling moet een student persoonlijke omstandigheden bij de studieadviseur melden. Zoals ter zitting van het College door Ruigrok toegelicht, heeft de studieadviseur, en niet de studentendecaan, een rol bij de totstandkoming van een studieadvies. Ter zitting van het College is komen vast te staan dat het aan appellante gegeven BNSA mede is gebaseerd op een advies van de studieadviseur en dat dit advies niet positief luidde. Het door appellante afgelegde onderdeel Integratietoets is op 5 juli 2016 afgenomen. De herkansing vond op 22 juli 2016 plaats. Het College is van oordeel dat verweerder het causaal verband tussen de zelfmoordpoging van haar zuster begin juni 2016 en het niet halen van het onderdeel Integratietoets, gelet op het tijdsverloop tussen die poging en in ieder geval de herkansing, niet behoefde aan te nemen. Hierbij mocht verweerder, mede gezien de verklaring van Ruigrok ter zitting van het College dat het onderdeel Integratietoets niet te boek staat als een zwaar tentamen, in aanmerking nemen dat bij dat tentamen aan de hand van een vooraf uitgedeelde casus wordt getoetst of een student de stof van het gehele studiejaar op een geïntegreerde wijze kan toepassen en dat appellante in de voorgaande studiejaren al driemaal heeft geprobeerd het onderdeel te halen. Ook mocht hij daarbij betrekken dat appellante kort voor het afleggen van de Integratietoets, en dus ook na de zelfmoordpoging van haar zuster, een ander tentamen wel heeft gehaald. Dat in het studiejaar 2014-2015 een causaal verband is aangenomen tussen de toen spelende bijzondere familieomstandigheden en de studieachterstand doet aan het voorgaande niet af, reeds omdat niet in geschil is dat die omstandigheden in het studiejaar 2015-2016 zijn verbeterd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 augustus 2016 heeft de examencommissie Geneeskunde voor de decaan van de opleiding Geneeskunde appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 24 oktober 2016, verzonden op 15 november 2016, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 februari 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. S. Scheimann, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door S. El Ghaffour LLM, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is dr. T.J.H. Ruigrok, lid van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:

a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een verglijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

2.2. Appellante is in september 2013 met de opleiding Geneeskunde begonnen. Aan het eind van het studiejaar 2013-2014 had zij twaalf studiepunten voor eerstejaarsvakken gehaald. Haar is toen geen BNSA gegeven omdat zij ingevolge de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling het recht had de opleiding, onder het aanvaarden van studiebegeleiding, voort te zetten teneinde het volgende studiejaar alle 60 studiepunten voor eerstejaarsvakken te halen. Aan het eind van het studiejaar 2014-2015 had zij 39 studiepunten voor eerstejaarsvakken gehaald. Haar is toen wegens bijzondere familieomstandigheden geen BNSA gegeven. Aan het eind van het studiejaar 2015-2016 had appellante 57 studiepunten voor eerstejaarsvakken gehaald. De examencommissie heeft haar daarom het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten, omdat volgens verweerder onvoldoende is komen vast te staan dat de door haar ingeroepen persoonlijke omstandigheden doorslaggevend zijn geweest voor het niet voldoen aan de studienorm.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe voert zij aan dat verweerder heeft miskend dat zij niet ongeschikt is voor de opleiding. Zij heeft het laatste tentamen van het studiejaar 2015-2016 niet gehaald, omdat haar zuster begin juni 2016 een zelfmoordpoging heeft gedaan. Dat tentamen bestond uit drie onderdelen, waarvan zij er twee heeft gehaald. Voor het onderdeel Integratietoets heeft zij het cijfer 5,1 gehaald, zodat zij slechts 0,4 punten te kort kwam voor een voldoende. Verweerder is er ten onrechte vanuit gegaan dat voor dit onderdeel, waarbij wordt getoetst of een student de stof van het gehele studiejaar op een geïntegreerde wijze kan toepassen, geen gedegen voorbereiding mogelijk is. In het studiejaar 2014-2015 is wel een verband aangenomen tussen de toen spelende familieomstandigheden en de achterblijvende studieresultaten, zodat niet duidelijk is waarom een dergelijk verband in het studiejaar 2015-2016 niet is aangenomen. Zij heeft haar persoonlijke omstandigheden voorts bij de studentendecaan gemeld. Een schriftelijk advies van hem ontbreekt echter, aldus appellante.

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Ingevolge artikel 8.4, tiende lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling moet een student persoonlijke omstandigheden bij de studieadviseur melden. Zoals ter zitting van het College door Ruigrok toegelicht, heeft de studieadviseur, en niet de studentendecaan, een rol bij de totstandkoming van een studieadvies. Ter zitting van het College is komen vast te staan dat het aan appellante gegeven BNSA mede is gebaseerd op een advies van de studieadviseur en dat dit advies niet positief luidde. Het door appellante afgelegde onderdeel Integratietoets is op 5 juli 2016 afgenomen. De herkansing vond op 22 juli 2016 plaats. Het College is van oordeel dat verweerder het causaal verband tussen de zelfmoordpoging van haar zuster begin juni 2016 en het niet halen van het onderdeel Integratietoets, gelet op het tijdsverloop tussen die poging en in ieder geval de herkansing, niet behoefde aan te nemen. Hierbij mocht verweerder, mede gezien de verklaring van Ruigrok ter zitting van het College dat het onderdeel Integratietoets niet te boek staat als een zwaar tentamen, in aanmerking nemen dat bij dat tentamen aan de hand van een vooraf uitgedeelde casus wordt getoetst of een student de stof van het gehele studiejaar op een geïntegreerde wijze kan toepassen en dat appellante in de voorgaande studiejaren al driemaal heeft geprobeerd het onderdeel te halen. Ook mocht hij daarbij betrekken dat appellante kort voor het afleggen van de Integratietoets, en dus ook na de zelfmoordpoging van haar zuster, een ander tentamen wel heeft gehaald. Dat in het studiejaar 2014-2015 een causaal verband is aangenomen tussen de toen spelende bijzondere familieomstandigheden en de studieachterstand doet aan het voorgaande niet af, reeds omdat niet in geschil is dat die omstandigheden in het studiejaar 2015-2016 zijn verbeterd.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/242**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	1 februari 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA Causaal verband persoonlijke omstandigheden relatie studieloopbaancoach studentendecaan
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Appellant heeft in beroep stukken overgelegd ter staving van zijn huisvestingsproblemen en de problemen van zijn ouders. Uit deze stukken kan echter niet worden afgeleid dat appellant concentratieproblemen heeft gehad. Appellant heeft zich voorts gedurende het studiejaar niet met de door hem ingeroepen omstandigheden bij de studentendecaan gemeld, waardoor deze die omstandigheden niet heeft kunnen beoordelen en evenmin eventuele maatregelen heeft kunnen afspreken ter beperking van de studieachterstand. Dat de studieloopbaancoach appellant niet naar de studentendecaan heeft doorverwezen, wat daarvan ook zij, doet niet af aan de eigen verantwoordelijkheid van appellant om zich bij die decaan te melden zodra zich persoonlijke omstandigheden voordeden. Hierbij is van belang verweerder zich onweersproken op het standpunt heeft gesteld dat appellant aan het begin van het studiejaar is geïnformeerd over de rol van de studentendecaan bij het melden van persoonlijke omstandigheden en dat deze rol van de studentendecaan ook is vermeld in de aan appellant in december 2015 en maart 2016 gestuurde waarschuwingsbrieven. Appellant moet derhalve worden geacht van de rol van de studentendecaan op de hoogte te zijn geweest. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 juli 2016 heeft de decaan van de Rotterdam Business School appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding International Business and Management Studies gegeven.

Bij beslissing van 29 september 2016, verzonden op 3 november 2016, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De zaak is door een meervoudige kamer van het College naar een enkelvoudige verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 januari 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Haze, advocaat te Rotterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.M. Petersen, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is aan de kant van de opleiding A. van Duuren verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:

a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een verglijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

2.2. Appellant is in september 2015 met zijn opleiding begonnen. Aan het eind van het studiejaar had hij 39 van de voor een positief advies vereiste 48 studiepunten behaald. De decaan heeft hem daarom het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten, omdat appellant de door hem ingeroepen persoonlijke omstandigheden niet heeft onderbouwd en een relatie tussen die omstandigheden en de studieachterstand niet aannemelijk is.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe voert hij aan dat hij huisvestingsproblemen had en zijn ouders financiële problemen hadden, waardoor hij zich onvoldoende op zijn studie heeft kunnen concentreren. Volgens appellant heeft hij hierover contact met zijn studieloopbaancoach gehad en heeft deze hem ten onrechte niet naar de studentendecaan doorverwezen.

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Appellant heeft in beroep stukken overgelegd ter staving van zijn huisvestingsproblemen en de problemen van zijn ouders. Uit deze stukken kan echter niet worden afgeleid dat appellant concentratieproblemen heeft gehad. Appellant heeft zich voorts gedurende het studiejaar niet met de door hem ingeroepen omstandigheden bij de studentendecaan gemeld, waardoor deze die omstandigheden niet heeft kunnen beoordelen en evenmin eventuele maatregelen heeft kunnen afspreken ter beperking van de studieachterstand. Dat de studieloopbaancoach appellant niet naar de studentendecaan heeft doorverwezen, wat daarvan ook zij, doet niet af aan de eigen verantwoordelijkheid van appellant om zich bij die decaan te melden zodra zich persoonlijke omstandigheden voordeden. Hierbij is van belang verweerder zich onweersproken op het standpunt heeft gesteld dat appellant aan het begin van het studiejaar is geïnformeerd over de rol van de studentendecaan bij het melden van persoonlijke omstandigheden en dat deze rol van de studentendecaan ook is vermeld in de aan appellant in december 2015 en maart 2016 gestuurde waarschuwingsbrieven. Appellant moet derhalve worden geacht van de rol van de studentendecaan op de hoogte te zijn geweest.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/243**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Troostwijk en Daalder
Datum uitspraak	:	30 maart 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	kennistoets procesbelang
Artikelen	:	
Uitspraak	:	niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Ter zitting bij het College heeft appellante te kennen gegeven dat zij de landelijke kennisbasistoets geschiedenis inmiddels heeft behaald. Dit betekent dat zij heeft bereikt wat zij kennelijk beoogt met haar beroep te bereiken. Appellante heeft daarom geen belang meer bij de beoordeling van het door haar ingestelde beroep. Dat zij, zoals zij desgevraagd ter zitting heeft aangevoerd, belang heeft bij deze beoordeling omdat zij inmiddels ook Duits studeert en daarvoor in de toekomst een landelijke kennisbasistoets Duits zal moeten maken, maakt dit naar het oordeel van het College niet anders. Of zij haar studie Duits zal voortzetten en in de toekomst daadwerkelijk zal deelnemen aan de daarbij behorende landelijke kennisbasistoets is immers een onzekere toekomstige gebeurtenis. Daar komt bij dat nu nog niet vaststaat welke voorzieningen zij nodig zal hebben indien zij aan die kennisbasistoets zal deelnemen en evenmin vaststaat dat verweerder appellante daarin niet tegemoet zal komen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 juli 2016 heeft de voorzitter van de examencommissie van het Instituut voor Lerarenopleidingen het verzoek van appellante om toestemming te verlenen om de landelijke kennisbasistoets geschiedenis op alternatieve wijze af te mogen leggen, afgewezen.

Bij beslissing van 20 september 2016 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 maart 2017, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.E. Valstar, zijn verschenen. Namens de examencommissie is de heer J. Mikkers verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve overweegt het College als volgt.

2.2. Ter zitting bij het College heeft appellante te kennen gegeven dat zij de landelijke kennisbasistoets geschiedenis inmiddels heeft behaald. Dit betekent dat zij heeft bereikt wat zij kennelijk beoogt met haar

beroep te bereiken. Appellante heeft daarom geen belang meer bij de beoordeling van het door haar ingestelde beroep. Dat zij, zoals zij desgevraagd ter zitting heeft aangevoerd, belang heeft bij deze beoordeling omdat zij inmiddels ook Duits studeert en daarvoor in de toekomst een landelijke kennisbasistoets Duits zal moeten maken, maakt dit naar het oordeel van het College niet anders. Of zij haar studie Duits zal voortzetten en in de toekomst daadwerkelijk zal deelnemen aan de daarbij behorende landelijke kennisbasistoets is immers een onzekere toekomstige gebeurtenis. Daar komt bij dat nu nog niet vaststaat welke voorzieningen zij nodig zal hebben indien zij aan die kennisbasistoets zal deelnemen en evenmin vaststaat dat verweerder appellante daarin niet tegemoet zal komen.

2.3. Het beroep van appellante is niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/244**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Van der Spoel en Drop
Datum uitspraak	:	11 april 2017
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA late melding persoonlijke omstandigheden studievoortgangsnorm
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW: artikel 2.1, eerste lid Onderwijs- en Examenregeling 2015-2016 HBO-Rechten: artikel 7.9
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant niet heeft voldaan aan de voor hem geldende minimumnormen. Appellant heeft in zijn eerste jaar van de opleiding namelijk niet het vereiste aantal studiepunten behaald. Appellant heeft zich op het standpunt gesteld dat hij niettemin niet ongeschikt is voor de opleiding. Hij heeft, naar zijn stelling, met persoonlijke omstandigheden te kampen gehad als gevolg waarvan de studievertraging is opgetreden. De examencommissie heeft zich, wat de geschiktheid van appellant, op het standpunt gesteld dat onvoldoende verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet-behalen van de norm. Daarbij acht de examencommissie in de eerste plaats van belang dat de studentendecaan een negatief advies heeft uitgebracht. Daarnaast heeft de examencommissie van belang geacht dat de persoonlijke omstandigheden zich vooral voor aanvang van het studiejaar en aan het einde van het studiejaar hebben voorgedaan, terwijl appellant vooral in de blokken 1 en 3 slecht heeft gescoord. Volgens de examencommissie zou het, gelet op de periode waarin de persoonlijke omstandigheden zich hebben voorgedaan, vanaf het begin van de studie tot en met blok 3 goed moeten zijn gegaan. Niettemin heeft appellant slecht gescoord in blok 1 en blok 3. Volgens de examencommissie volgt uit de resultaten niet dat sprake is van een samenhang tussen de slechte resultaten en de door appellant opgeworpen persoonlijke omstandigheden. Naar het oordeel van het College heeft verweerder dit standpunt van de examencommissie op goede gronden gevolgd. Daarnaast heeft verweerder mogen meewegen dat appellant onvoldoende inzicht heeft gegeven in de mate waarin zijn thuissituatie zijn schoolbezoeken en de voorbereiding van opdrachten en tentamens precies heeft verhinderd. De verklaring van appellant dat de resultaten in blok 1 niet naar behoren zijn, omdat hij zijn opleiding heeft onderschat, betreft, zoals verweerder terecht heeft overwogen, geen omstandigheid waarmee de examencommissie rekening kon houden. Het College is verder van oordeel dat verweerder van belang heeft mogen achten dat appellant zijn thuissituatie pas aan het einde van het studiejaar heeft gemeld bij de decaan en de studieloopbaanbegeleider, als gevolg waarvan geen maatregelen konden worden genomen om studievertraging te voorkomen. Gelet op het vorenstaande bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte geen aanleiding heeft gezien de beslissing van de examencommissie van 25 juli 2016 te vernietigen. Het betoog van appellant faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 juli 2016 heeft de examencommissie van de opleiding HBO-rechten (hierna: de examencommissie) appellant een bindend negatief studieadvies verstrekt voor de opleiding HBO-rechten.

Bij beslissing van 21 oktober 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 13 maart 2017, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. van Tiel, secretaris van het college van beroep voor de examens, vergezeld door mr. M. Winius, lid van de examencommissie, beiden werkzaam bij De Haagse Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, zijn de persoonlijke omstandigheden bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, uitsluitend:
(…)
d. bijzondere familieomstandigheden;
(…).

Ingevolge artikel 7.9, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2015-2016 HBO-Rechten van De Haagse Hogeschool (hierna: OER), kan de examencommissie, na kennis te hebben genomen van een gemotiveerd advies van de studentendecaan, beslissen om het uitbrengen van het studieadvies uit te

stellen indien de persoonlijke omstandigheden van de student hiertoe aanleiding geven. Aan dit uitstel wordt een termijn verbonden, waarna alsnog een studieadvies wordt uitgebracht. Ook wordt aangegeven aan welke studievoortgangsnorm de student na deze termijn dient te voldoen. Tevens kan de examencommissie beslissen om nadere voorwaarden aan het uitstel te verbinden. De beslissing tot uitstel, inclusief de termijn, de studievoortgangsnorm waaraan na uitstel moet zijn voldaan en de eventuele nadere voorwaarden, wordt schriftelijk of per e-mail uitgebracht door de examencommissie.

Ingevolge het tweede lid moet de student, indien hij wil dat de examencommissie rekening houdt met zijn persoonlijke omstandigheden, de studentendecaan en zijn studie(loopbaan)begeleider over de omstandigheden informeren op het moment dat deze zich voordoen, of zo spoedig mogelijk daarna. Ook moet de student een gemotiveerd en onderbouwd verzoek bij de examencommissie indienen om het uitbrengen van het studieadvies vanwege deze persoonlijke omstandigheden uit te stellen. De student is zelf verantwoordelijk voor het melden van de omstandigheden, het doen van een verzoek bij de examencommissie en voor het in overleg met de studie(loopbaan)begeleider opstellen van een studieplan om eventuele studievertraging te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken.

Ingevolge het derde lid kunnen uitsluitend de volgende persoonlijke omstandigheden, ter beoordeling van de examencommissie, aanleiding geven voor uitstel van het uitbrengen van een studieadvies:
(…)
d. bijzondere familieomstandigheden:
1° de langdurige verzorging van een zieke bloedverwant of iemand binnen het eigen samenlevingsverband;
(…).

2.2. De examencommissie heeft aan haar beslissing appellant een bindend negatief studieadvies te verstrekken ten grondslag gelegd dat hij 42 studiepunten heeft behaald en dat hij daarmee niet aan de voorwaarden voor de afgifte van een positief studieadvies voldoet.

Verweerder heeft bij zijn beslissing van 21 oktober 2016 de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Verweerder heeft in aanmerking genomen dat appellant stelt gedurende een groot deel van het studiejaar 2015-2016 belast te zijn geweest met de zorg voor zijn moeder en neefje en dat hij daarnaast de zorg had voor huishoudelijke taken. Niettemin heeft appellant zijn thuissituatie pas aan het einde van het studiejaar gemeld bij de studentendecaan en zijn studieloopbaanbegeleider. Door het late melden heeft appellant zichzelf en de opleiding volgens verweerder de mogelijkheid ontnomen tijdig maatregelen te nemen, zoals het opstellen van een aangepast studieplan, om verdere studievertraging te voorkomen. Verder heeft verweerder in aanmerking genomen dat appellant zijn opleiding heeft onderschat en dat hij onvoldoende inzicht heeft gegeven in de mate waarin zijn thuissituatie zijn schoolbezoeken en de voorbereiding van opdrachten en tentamens precies heeft verhinderd. Uit de onderschatting van de studie en het onvoldoende of niet tijdig nemen van maatregelen om verdere studievertraging te voorkomen, heeft verweerder afgeleid dat appellant een onvoldoende actieve studiehouding heeft gehad. Gelet hierop en op hetgeen de examencommissie heeft aangevoerd op het punt van het verschil in scores tussen de blokken, is niet onbegrijpelijk dat zij onvoldoende relatie kon vaststellen tussen de aangevoerde omstandigheden en het niet-voldoen aan de studienorm, aldus verweerder.

2.3. Appellant betoogt dat zijn persoonlijke omstandigheden, anders dan verweerder heeft overwogen, hem wel degelijk hebben belemmerd voldoende studiepunten te behalen. Zijn moeder is op 8 december 2014 geopereerd aan haar knie. Daarna moest zij herstellen en diende zij vaak de orthopeed, de fysioloog en de huisarts te bezoeken voor behandeling en controles. Als gevolg van die omstandigheden kwam de zorg voor het huishouden op hem neer en moest hij bovendien zijn moeder naar haar afspraken voor behandeling en controles brengen. Vervolgens verliep het herstel begin 2015 zoals gehoopt. Volgens appellant kreeg zijn moeder eind 2015 echter weer last van haar knie omdat zij weer was gaan werken en op haar werk te veel had gelopen. Zij moest op 2 juni 2016 weer worden geopereerd, waardoor hij opnieuw voor zijn moeder moest zorgen, aldus appellant. Deze omstandigheden hebben ertoe geleid dat hij zijn tentamens niet naar behoren heeft gemaakt. Omdat zijn moeder vlak voor een tentamenweek moest worden geopereerd, heeft hij zijn tentamens niet kunnen voorbereiden en heeft hij zich evenmin kunnen concentreren bij het maken van de tentamens. Dat hij wel degelijk geschikt is voor de opleiding, volgt uit het

feit dat hij toch nog 42 studiepunten heeft gehaald. Bovendien heeft hij inmiddels twee toetsen van het eerste jaar herkanst en heeft hij nu 48 studiepunten, aldus appellant.

2.4.1. Het College stelt voorop dat verweerder op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de WHW, appellant slechts een bindend negatief studieadvies kan geven, indien hij met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld.

2.4.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant niet heeft voldaan aan de voor hem geldende minimumnormen. Appellant heeft in zijn eerste jaar van de opleiding namelijk niet het vereiste aantal studiepunten behaald. Appellant heeft zich op het standpunt gesteld dat hij niettemin niet ongeschikt is voor de opleiding. Hij heeft, naar zijn stelling, met persoonlijke omstandigheden te kampen gehad als gevolg waarvan de studievertraging is opgetreden.

De examencommissie heeft zich, wat de geschiktheid van appellant, op het standpunt gesteld dat onvoldoende verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet-behalen van de norm. Daarbij acht de examencommissie in de eerste plaats van belang dat de studentendecaan een negatief advies heeft uitgebracht. Daarnaast heeft de examencommissie van belang geacht dat de persoonlijke omstandigheden zich vooral voor aanvang van het studiejaar en aan het einde van het studiejaar hebben voorgedaan, terwijl appellant vooral in de blokken 1 en 3 slecht heeft gescoord. Volgens de examencommissie zou het, gelet op de periode waarin de persoonlijke omstandigheden zich hebben voorgedaan, vanaf het begin van de studie tot en met blok 3 goed moeten zijn gegaan. Niettemin heeft appellant slecht gescoord in blok 1 en blok 3. Volgens de examencommissie volgt uit de resultaten niet dat sprake is van een samenhang tussen de slechte resultaten en de door appellant opgeworpen persoonlijke omstandigheden.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder dit standpunt van de examencommissie op goede gronden gevolgd. Daarnaast heeft verweerder mogen meewegen dat appellant onvoldoende inzicht heeft gegeven in de mate waarin zijn thuissituatie zijn schoolbezoeken en de voorbereiding van opdrachten en tentamens precies heeft verhinderd. De verklaring van appellant dat de resultaten in blok 1 niet naar behoren zijn, omdat hij zijn opleiding heeft onderschat, betreft, zoals verweerder terecht heeft overwogen, geen omstandigheid waarmee de examencommissie rekening kon houden. Het College is verder van oordeel dat verweerder van belang heeft mogen achten dat appellant zijn thuissituatie pas aan het einde van het studiejaar heeft gemeld bij de decaan en de studieloopbaanbegeleider, als gevolg waarvan geen maatregelen konden worden genomen om studievertraging te voorkomen.

Gelet op het vorenstaande bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte geen aanleiding heeft gezien de beslissing van de examencommissie van 25 juli 2016 te vernietigen.

Het betoog van appellant faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/245**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Verheij en Streefkerk
Datum uitspraak	:	7 juni 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA herkansen persoonlijke omstandigheden verweerschrift
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 25
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat de secretaris van verweerder bij e-mail van 6 september 2016, 13:51 uur, aan appellant heeft medegedeeld dat zijn beroep naar aanleiding van de zitting gegrond is, omdat de examencommissie niet op de hoorzitting van 5 september aanwezig was en ook geen verweerschrift had aangeleverd. De secretaris heeft vervolgens bij e-mail van 6 september 2016, 14.00 uur, aan appellant verzocht het eerdere bericht als niet verzonden te beschouwen omdat gebleken is dat de examencommissie wel degelijk een verweerschrift heeft uitgebracht, waarvan ook appellant, anders dan hij ter zitting bij verweerder had verklaard, een afschrift heeft ontvangen. Gelet op deze gang van zaken kon verweerder bij beslissing van 9 september 2016 het onderzoek dan ook nog heropenen en bepalen dat de mondelinge behandeling van de zaak op een nadere zitting wordt voortgezet en mocht appellant er niet vanuit gaan dat de eerste beslissing de beslissing op zijn administratief beroep was. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de afwijzing van het verzoek van appellant om zes vakken nogmaals te mogen herkansen in stand mogen laten. Daartoe overweegt het College als volgt. Appellant is in het studiejaar 2014/2015 een aantal tentamenkansen misgelopen als gevolg van een ten onrechte opgelegd bindend negatief studieadvies. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat bij beslissingen van 18 maart 2016 en 19 april 2016 de verzoeken van appellant tot een extra herkansingsmogelijkheid zijn toegewezen. Voorzover het verzoek van appellant ziet op het alsnog mogen afleggen van de in het studiejaar 2014/2015 misgelopen tentamens, heeft verweerder deze misgelopen tentamenkansen reeds gecompenseerd en bestond geen aanleiding zijn verzoek toe te wijzen. Voorzover appellant heeft verzocht om tentamens uit het studiejaar 2015/2016 te herkansen, wordt overwogen dat dit verzoek ziet op extra tentamenkansen, buiten de reguliere herkansingsmogelijkheden om. Appellant heeft geen bijzondere feiten of persoonlijke omstandigheden gesteld die verweerder aanleiding hadden moeten geven het verzoek toe te wijzen. Dat appellant niet zou hebben geweten hoe hij zich voor tentamens moest inschrijven, is niet aannemelijk temeer nu appellant reeds vanaf het studiejaar 2011/2012 staat ingeschreven bij de hogeschool. Dat appellant naast zijn studie is gaan werken en dat hij zich daardoor niet goed op de tentamens kon voorbereiden, is een omstandigheid die voor zijn rekening en risico komt. Het vorenstaande betekent dat appellant gebruik zal moeten maken van de reguliere herkansingsmogelijkheden

welke, zoals door verweerder ter zitting bij het College is toegelicht, tweemaal per jaar aan studenten worden aangeboden.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 juni 2016 heeft de examencommissie Media en Entertainment Management het verzoek van appellant om hem extra herkansingen voor tentamens van zes vakken te geven, afgewezen.

Bij beslissing van 19 september 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 maart 2017, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft op 6 mei 2016 bij de examencommissie een verzoek ingediend om de tentamens van zes vakken nogmaals te mogen herkansen. De examencommissie heeft dit verzoek afgewezen. De examencommissie heeft daarbij erop gewezen dat reeds bij beslissing van 18 maart 2016 aan appellant op grond van zeer uitzonderlijke omstandigheden een extra herkansingsmogelijkheid voor de zes vakken is geboden.

2.2. Verweerder heeft geoordeeld dat de examencommissie in redelijkheid het verzoek heeft kunnen afwijzen. Verweerder heeft daartoe overwogen dat is onderkend dat tijdens de opleiding in een bepaalde periode niet zorgvuldig is omgegaan met appellant. Aan appellant is tweemaal ten onrechte een bindend negatief studieadvies gegeven, waardoor hij heeft moeten wachten voordat hij kon doorstuderen en daardoor twee tentamenkansen niet heeft kunnen benutten. Dit brengt echter niet zonder meer mee dat appellant nu nog aanspraak kan maken op twee extra tentamenkansen. Verweerder heeft in dat verband erop gewezen dat de opleiding aan appellant meermalen de mogelijkheid heeft geboden om de vakken uit zijn propedeuse te behalen. Appellant heeft echter zelf de keuze gemaakt om hiervan geen gebruik te maken en voorrang te geven aan zijn minors, ondanks de waarschuwingen dat hij aan zijn propedeusevakken voorrang moet geven. Verweerder heeft wat betreft het niet op een juiste wijze inschrijven voor tentamens overwogen dat appellant ervan op de hoogte was dat hij zich via de examencommissie diende in te schrijven.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder de afwijzing van zijn verzoek ten onrechte in stand heeft gelaten. Hij voert aan dat naar aanleiding van de hoorzitting bij verweerder op 5 september 2016 zijn administratief beroep gegrond is verklaard en dat verweerder het onderzoek vervolgens heeft heropend, omdat de examencommissie was vergeten om tijdig verweer in te dienen. Volgens appellant had verweerder de zaak niet mogen heropenen.

Appellant voert voorts aan dat verweerder eraan voorbij is gegaan dat hij, nadat hij twee maal ten onrechte een bindend negatief studieadvies had ontvangen, pas enkele dagen voor de tentamenperiode toestemming kreeg om hieraan deel te nemen, waardoor hij zich niet goed heeft kunnen voorbereiden. Daarnaast werden niet alle vakken in elke periode aangeboden, waardoor hij tentamens is misgelopen.

Verder voert appellant aan dat hij niet wist hoe zich voor tentamens moest inschrijven, dat de opleiding meer tentamens op hetzelfde moment had ingepland en dat hij enkele tentamens door werk niet heeft kunnen afleggen en dat dit komt doordat de examencommissie hem heel laat toestemming had gegeven om aan de tentamens deel te nemen.

2.3.1. Ingevolge artikel 25, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling bacheloropleidingen 2015-2016 beschikt de student over de twee toetsgelegenheden per studiejaar, zoals die worden aangeboden voor zijn vorm/variant van de opleiding.

Ingevolge het vierde lid kan de student digitaal een gemotiveerd verzoek indienen voor een extra mogelijkheid voor een toets bij de examencommissie. De examencommissie kan enkel in zeer bijzondere gevallen, waaronder begrepen persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 17, overgaan tot het toewijzen van een dergelijk verzoek. In geval van de genoemde persoonlijke omstandigheden wint zij zo nodig advies in bij een studentendecaan.

2.3.2. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat de secretaris van verweerder bij e-mail van 6 september 2016, 13:51 uur, aan appellant heeft medegedeeld dat zijn beroep naar aanleiding van de zitting gegrond is, omdat de examencommissie niet op de hoorzitting van 5 september aanwezig was en ook geen verweerschrift had aangeleverd. De secretaris heeft vervolgens bij e-mail van 6 september 2016, 14.00 uur, aan appellant verzocht het eerdere bericht als niet verzonden te beschouwen omdat gebleken is dat de examencommissie wel degelijk een verweerschrift heeft uitgebracht, waarvan ook appellant, anders dan hij ter zitting bij verweerder had verklaard, een afschrift heeft ontvangen. Gelet op deze gang van zaken kon verweerder bij beslissing van 9 september 2016 het onderzoek dan ook nog heropenen en bepalen dat de mondelinge behandeling van de zaak op een nadere zitting wordt voortgezet en mocht appellant er niet vanuit gaan dat de eerste beslissing de beslissing op zijn administratief beroep was.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder de afwijzing van het verzoek van appellant om zes vakken nogmaals te mogen herkansen in stand mogen laten. Daartoe overweegt het College als volgt. Appellant is in het studiejaar 2014/2015 een aantal tentamenkansen misgelopen als gevolg van een ten onrechte opgelegd bindend negatief studieadvies. Uit de stukken uit het dossier blijkt dat bij beslissingen van 18 maart 2016 en 19 april 2016 de verzoeken van appellant tot een extra herkansingsmogelijkheid zijn toegewezen. Voorzover het verzoek van appellant ziet op het alsnog mogen afleggen van de in het studiejaar 2014/2015 misgelopen tentamens, heeft verweerder deze misgelopen tentamenkansen reeds gecompenseerd en bestond geen aanleiding zijn verzoek toe te wijzen. Voorzover appellant heeft verzocht om tentamens uit het studiejaar 2015/2016 te herkansen, wordt overwogen dat dit verzoek ziet op extra tentamenkansen, buiten de reguliere herkansingsmogelijkheden om. Appellant heeft geen bijzondere feiten of persoonlijke omstandigheden gesteld die verweerder aanleiding hadden moeten geven het verzoek toe te wijzen. Dat appellant niet zou hebben geweten hoe hij zich voor tentamens moest inschrijven, is niet aannemelijk temeer nu appellant reeds vanaf het studiejaar 2011/2012 staat ingeschreven bij de hogeschool. Dat appellant naast zijn studie is gaan werken en dat hij zich daardoor niet goed op de tentamens kon voorbereiden, is een omstandigheid die voor zijn rekening en risico komt. Het vorenstaande betekent dat appellant gebruik zal moeten maken van de reguliere herkansingsmogelijkheden welke, zoals door verweerder ter zitting bij het College is toegelicht, tweemaal per jaar aan studenten worden aangeboden.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/247**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	17 februari 2017
Partijen	:	appellant en Aeres Hogeschool
Trefwoorden	:	aangepaste leerweg bindend negatief studieadvies BNSA buitenlandstage driejarige opleiding herkansingsmogelijkheden MBO-vooropleiding propedeutische fase studiebelasting verkorte opleiding vooropleiding vrijstelling VWO
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 1, vijfde lid, van hoofdstuk 34 OER: artikel 2, onder 2.2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1 Ter zitting van het College is het volgende komen vast te staan. De opleiding die appellant volgt, bestaat uit een propedeutische fase en een hoofdfase. Voor de propedeutische fase dient appellant in totaal 60 studiepunten te behalen. De hogeschool heeft appellant bij aanvang van de opleiding voor deze fase, gelet op zijn gecombineerde MBO/HBO vooropleiding, voor 57 studiepunten aan vrijstellingen verleend. In het eerste jaar van inschrijving heeft appellant het nog openstaande vak van de propedeutische fase en vakken van het 1e jaar van de hoofdfase gevolgd. Als gevolg van de verleende vrijstellingen, doorloopt appellant de vierjarige opleiding in drie jaren. De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld, en het CBE heeft dit voor juist aangenomen, dat artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW aangeeft dat elke student aan het einde van zijn eerste jaar van inschrijving een advies over de voortzetting van zijn studie dient te ontvangen, gebaseerd op de studieprestaties van het eerste studiejaar. Naar het oordeel van de examencommissie is dit in artikel 1, vijfde lid, van hoofdstuk 34 van de OER correct verwoord, nu hierin staat dat een bindend negatief studieadvies voor verkorte opleidingen wordt gebaseerd op het leerplan (onderwijskundige invulling) van het eerste studiejaar, exclusief de vrijstellingen. Het gaat naar het oordeel van de examencommissie bij de toepassing van het OER dus, in overeenstemming met artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW, om beoordeling van daadwerkelijk geleverde studieprestaties uit dat eerste studiejaar, ongeacht of het gaat om studieprestaties van de propedeutische fase. Dit standpunt van de examencommissie, dat het CBE heeft overgenomen, is naar het oordeel van het College onjuist. Uit artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW volgt dat een bindend negatief studieadvies dient te worden uitgebracht aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase. Dit betekent dat, anders dan de examencommissie stelt, dit studieadvies moet zijn gebaseerd op studieprestaties, behaald voor de propedeutische fase. Artikel 1, vijfde lid, van hoofdstuk 34 van de OER is dan ook in strijd met

artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW. Derhalve dient deze bepaling buiten toepassing te worden gelaten.
Het voorgaande betekent voorts dat een door een instellingsbestuur vastgestelde norm voor een bindend negatief studieadvies dient te zijn gerelateerd aan studiepunten die voor de propedeutische fase zijn behaald. Het College gaat er gelet hierop dan ook vanuit dat de in artikel 2, onder 2.2, van de OER vermelde norm van 50 studiepunten hierop betrekking heeft. Appellant heeft aan deze norm voldaan, nu hij 57 studiepunten voor de propedeutische fase heeft behaald. Dat hij deze studiepunten met vrijstellingen heeft behaald, maakt dit niet anders. De verleende vrijstellingen impliceren dat appellant moet worden geacht over het vereiste kennisniveau en de vereiste vaardigheden van de desbetreffende propedeutische vakken te beschikken.
Gelet op het vorenstaande heeft de examencommissie appellant ten onrechte een bindend negatief studieadvies gegeven. Het CBE heeft dit niet onderkend.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Aeres Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2016 heeft de examencommissie appellant een bindend negatief studieadvies gegeven voor de opleiding Bedrijfskunde & Agribusiness (hierna: de opleiding).

Bij beslissing van 25 oktober 2016 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 januari 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mrs. J.C. Westmaas en M.L.M. Kooistra, beiden werkzaam bij Aeres Hogeschool, zijn verschenen. Namens de examencommissie is verschenen drs. J.W. Pakkert.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het

in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 1, vijfde lid, van hoofdstuk 34 van de Onderwijs- en examenregeling van de Aeres Hogeschool (Dronten/Almere) (hierna: de OER) wordt voor de student met een VWO- of MBO-vooropleiding, die een aangepaste leerweg volgt, het bindend negatief studieadvies toegepast op het eerste leerplanjaar, exclusief vrijstellingen op grond van vooropleiding.

Ingevolge artikel 2, onder 2.2, moet de student aan het einde van het eerste studiejaar minimaal drie of vier major/domein modules, elk ter waarde van 13 studiepunten, hebben behaald of minimaal 50 studiepunten hebben behaald.

2.2 De examencommissie heeft aan haar beslissing om appellant een bindend negatief studieadvies te geven, het volgende ten grondslag gelegd. Appellant volgt de driejarige opleiding. Dit betekent dat hij leerplan-technisch start in het tweede studiejaar. Dit studiejaar geldt voor appellant als het eerste studiejaar. Appellant heeft vrijstelling gekregen voor 57 studiepunten van de opleiding. Appellant kon in zijn eerste studiejaar 63 studiepunten behalen. Hij diende minimaal 50 studiepunten te behalen. Hij heeft echter 40 studiepunten behaald. Appellant is op
5 februari 2016 gewaarschuwd dat er zorg bestond of hij met zijn studieaanpak de norm zou behalen. Op 7 juli 2016 is appellant geïnformeerd dat hij op dat moment niet voldeed aan de gestelde norm van 50 studiepunten en dat hij zich moest aanmelden voor herkansingen in T5. Appellant liep toen stage in het buitenland. De periode tussen T4 en T5 is lang genoeg om een stage in het buitenland te kunnen afronden en te kunnen deelnemen aan de herkansingen in T5. Appellant heeft er echter voor gekozen om langer stage in het buitenland te lopen, hetgeen voor zijn rekening en risico dient te komen, aldus de examencommissie.

2.3 Het CBE heeft geoordeeld dat de examencommissie appellant terecht een bindend negatief studieadvies heeft gegeven. Het instellingsbestuur heeft de opleiding aangewezen als opleiding waarvoor ingevolge artikel 7.8b, derde lid, van de WHW in samenhang met artikel 1, vijfde lid, van hoofdstuk 34 van de OER een bindend studieadvies mocht worden gegeven. Appellant heeft niet aan de gestelde norm van 50 studiepunten voldaan, nu hij op 31 augustus 2016 40 studiepunten heeft behaald. Ook als de na die datum behaalde studiepunten voor de onderdelen Student Company en Stage worden meegerekend, heeft appellant niet voldaan aan de norm. Appellant heeft gekozen voor het volgen van een driejarige opleiding en het was hem bij aanvang daarvan duidelijk dat zijn studiebelasting zwaarder was dan die van studenten die een vierjarige opleiding volgen. Appellant had in de laatste tentamenperiode van augustus 2016 voldoende gelegenheid om vakken te herkansen. Hij was van de zijde van de hogeschool voldoende gewezen op de noodzaak om gebruik te maken van deze herkansingsmogelijkheden. De herkansingsweek staat ook vast in de jaarplanning, zodat appellant daarmee rekening had kunnen houden. Dat appellant ervoor heeft gekozen zijn stage in het buitenland langer te laten duren dan noodzakelijk en hierdoor beperkt gebruik heeft kunnen maken van de herkansingsmogelijkheden, is aan appellant te wijten, aldus het CBE.

2.4 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte tot dit oordeel is gekomen. Hij voert aan dat de examencommissie niet bevoegd was hem een bindend negatief studieadvies te geven. Uit artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW volgt dat een bindend negatief studieadvies uitsluitend voor de propedeutische fase kan worden gegeven. Hij volgt echter geen propedeutische fase. Hij mocht, gezien zijn MBO-vooropleiding, direct starten in de hoofdfase van de opleiding. Zou er al van moeten worden uitgegaan dat hij wel een propedeutische fase volgt, dan heeft hij voldaan aan de gestelde norm van 50 studiepunten. Hij heeft voor die fase immers voor 57 studiepunten aan vrijstellingen gekregen. Hij valt niet onder de groep studenten als bedoeld in artikel 1, vijfde lid, van hoofdstuk 34 van de OER, nu hij net als andere studenten alle vakken

van de opleiding moest behalen. Hij heeft echter vrijstellingen gekregen. Dit betekent echter niet dat sprake is van een aangepaste leerweg als bedoeld in artikel 1, vijfde lid, van hoofdstuk 34 van de OER.

2.4.1 Ter zitting van het College is het volgende komen vast te staan. De opleiding die appellant volgt, bestaat uit een propedeutische fase en een hoofdfase. Voor de propedeutische fase dient appellant in totaal 60 studiepunten te behalen. De hogeschool heeft appellant bij aanvang van de opleiding voor deze fase, gelet op zijn gecombineerde MBO/HBO vooropleiding, voor 57 studiepunten aan vrijstellingen verleend. In het eerste jaar van inschrijving heeft appellant het nog openstaande vak van de propedeutische fase en vakken van het 1e jaar van de hoofdfase gevolgd. Als gevolg van de verleende vrijstellingen, doorloopt appellant de vierjarige opleiding in drie jaren.

De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld, en het CBE heeft dit voor juist aangenomen, dat artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW aangeeft dat elke student aan het einde van zijn eerste jaar van inschrijving een advies over de voortzetting van zijn studie dient te ontvangen, gebaseerd op de studieprestaties van het eerste studiejaar. Naar het oordeel van de examencommissie is dit in artikel 1, vijfde lid, van hoofdstuk 34 van de OER correct verwoord, nu hierin staat dat een bindend negatief studieadvies voor verkorte opleidingen wordt gebaseerd op het leerplan (onderwijskundige invulling) van het eerste studiejaar, exclusief de vrijstellingen. Het gaat naar het oordeel van de examencommissie bij de toepassing van het OER dus, in overeenstemming met artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW, om beoordeling van daadwerkelijk geleverde studieprestaties uit dat eerste studiejaar, ongeacht of het gaat om studieprestaties van de propedeutische fase. Dit standpunt van de examencommissie, dat het CBE heeft overgenomen, is naar het oordeel van het College onjuist. Uit artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW volgt dat een bindend negatief studieadvies dient te worden uitgebracht aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase. Dit betekent dat, anders dan de examencommissie stelt, dit studieadvies moet zijn gebaseerd op studieprestaties, behaald voor de propedeutische fase. Artikel 1, vijfde lid, van hoofdstuk 34 van de OER is dan ook in strijd met artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW. Derhalve dient deze bepaling buiten toepassing te worden gelaten.

Het voorgaande betekent voorts dat een door een instellingsbestuur vastgestelde norm voor een bindend negatief studieadvies dient te zijn gerelateerd aan studiepunten die voor de propedeutische fase zijn behaald. Het College gaat er gelet hierop dan ook vanuit dat de in artikel 2, onder 2.2, van de OER vermelde norm van 50 studiepunten hierop betrekking heeft. Appellant heeft aan deze norm voldaan, nu hij 57 studiepunten voor de propedeutische fase heeft behaald. Dat hij deze studiepunten met vrijstellingen heeft behaald, maakt dit niet anders. De verleende vrijstellingen impliceren dat appellant moet worden geacht over het vereiste kennisniveau en de vereiste vaardigheden van de desbetreffende propedeutische vakken te beschikken.

Gelet op het vorenstaande heeft de examencommissie appellant ten onrechte een bindend negatief studieadvies gegeven. Het CBE heeft dit niet onderkend.

Het betoog slaagt.

2.5 Het beroep is reeds hierom gegrond. Hetgeen voor het overige is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van het CBE van 25 oktober 2016 dient te worden vernietigd. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Daarbij zal het College het door appellant bij het CBE ingestelde beroep gegrond verklaren, het aan appellant bij beslissing van 30 augustus 2016 gegeven bindend negatief studieadvies vernietigen en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 25 oktober 2016.

2.6 Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Aeres Hogeschool van 25 oktober 2016;
III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens van Aeres Hogeschool ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt het op 30 augustus 2016 aan appellant gegeven bindend negatief studieadvies;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 25 oktober 2016;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Aeres Hogeschool tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep bij het College opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van Aeres Hogeschool het door appellant betaalde griffierecht van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) aan hem vergoedt.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/248**
Rechter(s)	:	mrs. Verheij, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	30 juni 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband functiebeperking onderwijsovereenkomst
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Het College stelt vast dat appellant en de hogeschool op 30 oktober 2015 in verband met de bij appellant aanwezige dyslexie een Onderwijsovereenkomst studeren met een functiebeperking (lichamelijk of psychisch, chronische ziekte, dyslexie) zijn aangegaan. Volgens deze overeenkomst heeft appellant recht op het maken van tentamens in het dyslectenlokaal en op extra tijd bij tentamens. Afgezien van door appellant vermelde onvolkomenheden bij het afleggen van de tentamens Nederlands en AO Inkoop, is het College niet gebleken dat de door de hogeschool geboden dyslexie-begeleiding te kort is geschoten. Wegens evenbedoelde onvolkomenheden heeft de examencommissie appellant voor de tentamens Nederlands en AO Inkoop voorts een extra herkansing toegestaan. Uiteindelijk heeft appellant in ieder geval het tentamen Nederlands, dat deel uitmaakt van het propedeuseprogramma, gehaald. Gelet hierop acht het College het niet aannemelijk dat het niet voldoen aan de studienorm het gevolg is van onvoldoende dyslexie-begeleiding door de hogeschool. Niet in geschil is dat appellant in het elektronische inschrijfformulier voor de opleiding, zowel de vraag "Heb je last van dyslexie?" als de vraag "Heb je last van een functiebeperking zoals bijvoorbeeld chronische ziekte, psychisch[e] en/of lichamelijke klachten, vermoeidheid, AD(H)D, autisme?" bevestigend heeft beantwoord. Uit de door verweerder en appellant overgelegde stukken kan echter niet worden afgeleid dat appellant, zoals hij stelt, bij de inschrijving medische informatie over zijn leerstoornis en ADD bij de hogeschool heeft ingediend. Verweerder heeft in zijn nadere stukken toegelicht dat het om privacyredenen ook niet mogelijk is dergelijke stukken met het elektronisch inschrijfformulier in te dienen en dat uit navraag is gebleken dat dergelijke stukken ook niet van appellant zijn ontvangen. Volgens verweerder loopt de begeleiding bij beperkingen anders dan dyslexie altijd via de studentendecaan, omdat alleen deze een afweging kan maken over eventueel te treffen extra voorzieningen. Dit wordt bevestigd door de beschrijving van de praktische gang van zaken bij het studeren met een beperking in de door appellant aangehaalde brochure. Appellant is bij e-mail van 7 juli 2015 ook uitgenodigd voor een introductiebijeenkomst voor studenten met een beperking op 21 augustus 2015. In deze e-mail is het volgende vermeld: "Als je niet kunt komen, ga dan in ieder geval in het begin van het studiejaar naar de decaan van de locatie waar je gaat studeren." Appellant heeft niet gesteld dat hij naar die introductiebijeenkomst is geweest. Het is voorts niet in geschil dat appellant zich eerst op 11 juli 2016 met zijn leerstoornis en ADD bij de studentendecaan heeft gemeld. Op dat moment was het te laat om

eventuele voorzieningen voor die beperkingen te treffen. Dat appellant door de wisseling van decanen of door de afhoudende opstelling van de hogeschool ten opzichte van zijn ouders geen afspraak bij het decanaat kon maken, heeft hij niet onderbouwd. Gelet op het voorgaande is het College van oordeel dat niet vastgesteld kan worden dat het niet halen van de studienorm het gevolg is van onvoldoende begeleiding ten aanzien van de leerstoornis en ADD van appellant. Verweerder heeft derhalve terecht het BNSA in stand gelaten.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 augustus 2016 heeft de directeur van de Rotterdam Academy appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de opleiding Associate Degree Accountancy gegeven.

Bij beslissing van 6 oktober 2016, verzonden op 2 november 2016, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 februari 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. E.R. Koster, rechtsbijstandverlener te Leiden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.A.A. Noordegraaf, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is T.L. Asperen, coördinator studentzaken van de Rotterdam Academy, verschenen.

Daartoe door het College in de gelegenheid gesteld hebben verweerder en appellant nadere stukken ingediend.

Appellant en verweerder hebben toestemming gegeven de zaak zonder nader onderzoek ter zitting af te doen. Vervolgens heeft het College bepaald dat een nader onderzoek ter zitting achterwege blijft.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het

oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:

a. ziekte van betrokkene,

b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,

c. zwangerschap van betrokkene,

d. bijzondere familieomstandigheden,

e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,

f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,

g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een verglijkbare organisatie van
enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

2.2. Appellant is in september 2015 met zijn opleiding begonnen. Aan het eind van het studiejaar had hij 41 van de voor een positief advies vereiste 48 studiepunten van de propedeuse gehaald. De directeur heeft hem daarom het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten, omdat niet aannemelijk is dat het niet halen van de studienorm het gevolg is van de door appellant naar voren gebrachte omstandigheden. Volgens verweerder bestonden er gedurende het studiejaar voldoende mogelijkheden voor ondersteuning bij het studeren met beperkingen, maar heeft appellant hiervan geen gebruik gemaakt.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe voert hij aan dat de hogeschool hem als student met beperkingen onvoldoende heeft begeleid. Hij lijdt aan zowel dyslexie als aan een leerstoornis en ADD. Voor de leerstoornis en de ADD is hem geen begeleiding geboden. Indien hem daarvoor wel begeleiding was geboden, zou hij de leertoetsen waarvoor hij onvoldoendes heeft gehaald met succes hebben kunnen afronden en zou hij aan de studienorm hebben voldaan. Hij verwijst naar de brochure Studeren met een functiebeperking zonder belemmeringen 2.0, waarin is vermeld dat de hogeschool de begeleiding van studenten met een beperking serieus neemt. Verweerder heeft hem voorts ten onrechte tegengeworpen dat hij zijn beperkingen niet tijdig bij de decaan heeft gemeld. Bij de inschrijving voor de opleiding heeft hij zijn beperkingen immers vermeld en heeft hij alle relevante medische informatie overgelegd. Gedurende het studiejaar heeft er een wisseling van decanen plaatsgevonden, waardoor niet duidelijk was tot wie hij zich moest richten. Verder heeft de hogeschool ten onrechte zijn ouders op een afstand gehouden wanneer zij contact probeerden te krijgen over zijn beperkingen, aldus appellant.

2.4. Het College stelt vast dat appellant en de hogeschool op 30 oktober 2015 in verband met de bij appellant aanwezige dyslexie een Onderwijsovereenkomst studeren met een functiebeperking (lichamelijk of psychisch, chronische ziekte, dyslexie) zijn aangegaan. Volgens deze overeenkomst heeft appellant recht op het maken van tentamens in het dyslectenlocaal en op extra tijd bij tentamens. Afgezien van door appellant vermelde onvolkomenheden bij het afleggen van de tentamens Nederlands en AO Inkoop, is het College niet gebleken dat de door de hogeschool geboden dyslexie-begeleiding te kort is geschoten. Wegens evenbedoelde onvolkomenheden heeft de examencommissie appellant voor de tentamens Nederlands en AO Inkoop voorts een extra herkansing toegestaan. Uiteindelijk heeft appellant in ieder geval het tentamen Nederlands, dat deel uitmaakt van het propedeuseprogramma, gehaald. Gelet hierop acht het College het niet aannemelijk dat het niet voldoen aan de studienorm het gevolg is van

onvoldoende dyslexie-begeleiding door de hogeschool.

Niet in geschil is dat appellant in het elektronische inschrijfformulier voor de opleiding, zowel de vraag "Heb je last van dyslexie?" als de vraag "Heb je last van een functiebeperking zoals bijvoorbeeld chronische ziekte, psychisch[e] en/of lichamelijke klachten, vermoeidheid, AD(H)D, autisme?" bevestigend heeft beantwoord. Uit de door verweerder en appellant overgelegde stukken kan echter niet worden afgeleid dat appellant, zoals hij stelt, bij de inschrijving medische informatie over zijn leerstoornis en ADD bij de hogeschool heeft ingediend. Verweerder heeft in zijn nadere stukken toegelicht dat het om privacyredenen ook niet mogelijk is dergelijke stukken met het elektronisch inschrijfformulier in te dienen en dat uit navraag is gebleken dat dergelijke stukken ook niet van appellant zijn ontvangen. Volgens verweerder loopt de begeleiding bij beperkingen anders dan dyslexie altijd via de studentendecaan, omdat alleen deze een afweging kan maken over eventueel te treffen extra voorzieningen. Dit wordt bevestigd door de beschrijving van de praktische gang van zaken bij het studeren met een beperking in de door appellant aangehaalde brochure. Appellant is bij e-mail van 7 juli 2015 ook uitgenodigd voor een introductiebijeenkomst voor studenten met een beperking op 21 augustus 2015. In deze e-mail is het volgende vermeld: "Als je niet kunt komen, ga dan in ieder geval in het begin van het studiejaar naar de decaan van de locatie waar je gaat studeren." Appellant heeft niet gesteld dat hij naar die introductiebijeenkomst is geweest. Het is voorts niet in geschil dat appellant zich eerst op 11 juli 2016 met zijn leerstoornis en ADD bij de studentendecaan heeft gemeld. Op dat moment was het te laat om eventuele voorzieningen voor die beperkingen te treffen. Dat appellant door de wisseling van decanen of door de afhoudende opstelling van de hogeschool ten opzichte van zijn ouders geen afspraak bij het decanaat kon maken, heeft hij niet onderbouwd. Gelet op het voorgaande is het College van oordeel dat niet vastgesteld kan worden dat het niet halen van de studienorm het gevolg is van onvoldoende begeleiding ten aanzien van de leerstoornis en ADD van appellant. Verweerder heeft derhalve terecht het BNSA in stand gelaten.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/249**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	17 april 2017
Partijen	:	appellante en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	aangehouden studieadvies bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheden studentendecaan studie(loopbaan)begeleider studieplan studievoortgangsnorm
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER Veiligheidskunde 2014-2015: artikel 7.3 OER Veiligheidskunde 2014-2015: artikel 7.4 OER Veiligheidskunde 2014-2015: artikel 7.9
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie aan appellante aan het einde van het tweede studiejaar een BNSA mogen uitbrengen. Appellante had niet voldaan aan de in de OER vastgelegde normen om in aanmerking te komen voor een positief studieadvies. Anders dan appellante meent staat noch de WHW, noch de OER, noch de rechtspraak van het College eraan in de weg dat in een situatie als de onderhavige aan het eind van het tweede studiejaar een BNSA wordt uitgebracht. 2.5.1. Zelfs als rekening zou worden gehouden met de persoonlijk omstandigheden en als de daarbij geadviseerde aanpassingen (tentamenspreiding en tentaminering in F-lokaal) zouden zijn geëffectueerd, kan worden vastgesteld dat appellante bij het behalen van alle tentamens die zij vanaf juni 2016 nog had kunnen maken, nog steeds niet zou hebben voldaan aan de studievoortgangsnorm. 2.5.2. Dat de examencommissie de tentamenspreiding niet meer voor appellant heeft kunnen regelen, valt, gelet op het tijdstip waarop appellante haar problemen bij de studentendecaan heeft gemeld, de examencommissie niet te verwijten. Tentaminering in het F-lokaal had wellicht nog wel kunnen worden geregeld, maar verweerder heeft gemotiveerd naar voren gebracht dat tentaminering in dat lokaal niet per definitie een voordeel voor appellante had opgeleverd vergeleken met de omstandigheden waaronder de tentamens nu moesten worden afgelegd. 2.5.3. De examencommissie was weliswaar op de hoogte van de persoonlijke omstandigheden die er voor appellante aan in de weg hebben gestaan in dat zij in het eerste jaar aan de studievoortgangsnorm kon voldoen, maar dat maakt niet dat zij er, toen appellante deze omstandigheden niet opnieuw heeft gemeld, van moest uitgaan dat deze omstandigheden appellante nog steeds hinderden bij haar studie en dat zij appellante had moeten waarschuwen. Appellante heeft ook erkend dat zij de omstandigheden opnieuw had moeten melden, maar zij wilde eerst zelf zoeken naar een oplossing voor haar problemen. 2.6. Wat hiervoor is overwogen betekent dat verweerder de beslissing waarbij de examencommissie aan appellante een BNSA heeft uitgebracht terecht in stand heeft gelaten. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juli 2016 heeft de examencommissie van Faculteit Bestuur, Recht en Veiligheid (hierna: de examencommissie) aan appellante meegedeeld dat haar een bindend negatief studieadvies (BNSA) voor de opleiding Integrale Veiligheidskunde (Deeltijd) is verstrekt.

Bij beslissing van 31 oktober 2016 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 februari 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. M.J. Zennipman, en verweerder vertegenwoordigd door mr. C.A. Tiel, zijn verschenen. Namens de examencommissie was B.E.M. Engelberts, werkzaam bij De Haagse Hogeschool, aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Volgens artikel 7.4, tweede lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Veiligheidskunde 2014-2015 van De Haagse Hogeschool (hierna: de OER) wordt aan een student aan wie aan het eind van zijn eerste jaar van inschrijving een aangehouden studieadvies is uitgebracht, aan het einde van het tweede jaar van de propedeutische fase een bindend negatief studieadvies uitgebracht, indien hij aan het eind van dat tweede jaar zijn propedeuse niet heeft behaald.

Artikel 7.9, eerste lid, van de OER bepaalt, voor zover hier van belang, dat de examencommissie kan beslissen het uitbrengen van een advies uit te stellen indien persoonlijke omstandigheden van de student daartoe aanleiding geven. Het tweede lid van dit artikel bepaalt dat indien de student wil dat de examencommissie rekening houdt met zijn persoonlijke omstandigheden, hij de studentendecaan en zijn studie(loopbaan)begeleider over deze omstandigheden moet informeren op het moment dat deze zich voordoen, of zo spoedig mogelijk daarna. Ook moet de student een gemotiveerd en onderbouwd verzoek

bij de examencommissie indienen om het uitbrengen van het studieadvies vanwege deze persoonlijke omstandigheden uit te stellen. De student is zelf verantwoordelijk voor het melden van de omstandigheden, het doen van een verzoek bij de examencommissie en voor het in overleg met de studieloopbaanbegeleider opstellen van een studieplan om eventuele studievertraging te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken.

2.2. Aan het einde van het eerste jaar van inschrijving had appellante met het behalen van 22 studiepunten niet voldaan aan de studievoorgangsnorm van 50 studiepunten. In verband met persoonlijke omstandigheden is het uitbrengen van een studieadvies met toepassing van artikel 7.3, tweede lid, van de OER toen uitgesteld. Met toepassing van het tweede lid van artikel 7.4 van de OER is aan appellante aan het einde van het tweede studiejaar een BNSA uitgebracht omdat zij, na het behalen van 8 studiepunten voor de propedeutische fase, ook op dat moment niet had voldaan aan de studievoortgangsnorm.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de examencommissie in de door haar naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden, als bedoeld in artikel 7.9 van de OER, aanleiding had moeten zien het uitbrengen van een studieadvies andermaal uit te stellen. Zij voert daartoe aan dat zij in juni 2016 een gesprek heeft gehad met de studentendecaan [Naam'] en dat toen tentamenspreiding is geadviseerd, met de mogelijkheid de tentamens af te leggen in het zogeheten F-lokaal. Zij meent dat de examencommissie al in het eerste jaar van haar problemen op de hoogte was, zodat zij had moeten worden gewaarschuwd dat zij een BNSA zou kunnen krijgen.

2.4. Verweerder heeft naar voren gebracht dat het, gelet op het moment waarop de klachten zich voordeden, op de weg van appellante had gelegen zich eerder tot de studentendecaan te wenden. Tentamenspreiding zou mogelijk een gunstig effect hebben gehad op de tentamenresultaten van appellante, maar ook als zij alle tentamens zou hebben behaald vanaf juni 2016, dan zou nog niet zijn voldaan aan de studievoortgangsnorm. Het F-lokaal waar appellante haar tentamens had willen maken zou wellicht ook voordeel hebben kunnen bieden, maar ook dat doet er niet aan af dat appellante niet het vereiste aantal studiepunten zou hebben behaald.

2.5. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie aan appellante aan het einde van het tweede studiejaar een BNSA mogen uitbrengen. Appellante had niet voldaan aan de in de OER vastgelegde normen om in aanmerking te komen voor een positief studieadvies. Anders dan appellante meent staat noch de WHW, noch de OER, noch de rechtspraak van het College eraan in de weg dat in een situatie als de onderhavige aan het eind van het tweede studiejaar een BNSA wordt uitgebracht.

2.5.1. Zelfs als rekening zou worden gehouden met de persoonlijk omstandigheden en als de daarbij geadviseerde aanpassingen (tentamenspreiding en tentaminering in F-lokaal) zouden zijn geëffectueerd, kan worden vastgesteld dat appellante bij het behalen van alle tentamens die zij vanaf juni 2016 nog had kunnen maken, nog steeds niet zou hebben voldaan aan de studievoortgangsnorm.

2.5.2. Dat de examencommissie de tentamenspreiding niet meer voor appellant heeft kunnen regelen, valt, gelet op het tijdstip waarop appellante haar problemen bij de studentendecaan heeft gemeld, de examencommissie niet te verwijten. Tentaminering in het F-lokaal had wellicht nog wel kunnen worden geregeld, maar verweerder heeft gemotiveerd naar voren gebracht dat tentaminering in dat lokaal niet per definitie een voordeel voor appellante had opgeleverd vergeleken met de omstandigheden waaronder de tentamens nu moesten worden afgelegd.

2.5.3. De examencommissie was weliswaar op de hoogte van de persoonlijke omstandigheden die er voor appellante aan in de weg hebben gestaan in dat zij in het eerste jaar aan de studievoortgangsnorm kon voldoen, maar dat maakt niet dat zij er, toen appellante deze omstandigheden niet opnieuw heeft gemeld, van moest uitgaan dat deze omstandigheden appellante nog steeds hinderden bij haar studie en dat zij appellante had moeten waarschuwen. Appellante heeft ook erkend dat zij de omstandigheden opnieuw had moeten melden, maar zij wilde eerst zelf zoeken naar een oplossing voor haar problemen.

2.6. Wat hiervoor is overwogen betekent dat verweerder de beslissing waarbij de examencommissie aan appellante een BNSA heeft uitgebracht terecht in stand heeft gelaten. Het betoog slaagt niet.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/250**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	29 maart 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Van Hall Larenstein
Trefwoorden	:	BNSA bindend negatief studieadvies functiebeperking gelijkheidsbeginsel medische omstandigheden persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Appellant is bij brief van 22 februari 2016 gewaarschuwd dat hij na de eerste twee periodes slechts veertien studiepunten heeft behaald en dat hij, behoudens persoonlijke omstandigheden, aan het eind van het studiejaar 40 studiepunten moest hebben behaald om een positief studieadvies te krijgen. De door appellant overgelegde medische verklaring van 17 juli 2002 vermeldt een destijds gestelde diagnose AD(H)D. Appellant heeft echter geen recente medische informatie overgelegd waaruit blijkt wat zijn eventuele huidige beperkingen in verband met die aandoening zijn. Met dergelijke beperkingen heeft verweerder derhalve geen rekening kunnen en hoeven houden. Voor zover appellant het niet eens is met de resultaten van de door hem afgelegde toetsen of met de afwijzing van zijn aanvraag om extra tijd voor toetsen, kan dat hem in deze procedure niet baten. Er stonden rechtsmiddelen open tegen die resultaten en die afwijzing, waarvan appellant geen gebruik heeft gemaakt. Die resultaten en die afwijzing zijn voor het College derhalve een gegeven. Appellant had voorts de mogelijkheid extra herkansingen aan te vragen. Hiervan heeft hij evenmin gebruik gemaakt. Hij was bij de aanvang van het studiejaar voorts van de inrichting van het onderwijs op de hoogte en had met het door de hogeschool gehanteerde modulesysteem derhalve rekening kunnen houden. Van procedurele onzorgvuldigheden in de BNSA-procedure waardoor appellant in zijn belangen is geschaad, is voorts niet gebleken. Voor zover appellant zich op het gelijkheidsbeginsel beroept, is het College van oordeel dat hij dit onvoldoende heeft onderbouwd. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat studenten die de studienorm niet hebben gehaald in geval van bijzondere omstandigheden uitstel van het studieadvies kan worden verleend en dat zich in het geval van appellant geen bijzondere omstandigheden voordeden. Appellant heeft daarop niet de namen van studenten genoemd die uitstel van het studieadvies hebben gekregen en verder in een vergelijkbare situatie als hij verkeerden. Voor zover appellant een beroep op het vertrouwensbeginsel doet, is het College van oordeel dat appellant aan de enkele hem verstrekte verklaring van inschrijving niet het gerechtvaardigde vertrouwen kon ontlenen dat het BNSA was ingetrokken of vernietigd. De verklaring is appellant verstrekt door de directeur Services van de hogeschool en bevat geen informatie over het BNSA. Appellant heeft ook geen navraag gedaan bij de hogeschool over de betekenis van die verklaring. Hierbij is voorts van belang dat verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht dat appellant de

verklaring van inschrijving is verstrekt naar aanleiding van een getroffen voorlopige voorziening.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Van Hall Larenstein,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 juli 2016 heeft de examencommissie BNB/T&L/LWM namens het college van bestuur appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Bos- en natuurbeheer gegeven.

Bij beslissing van 3 oktober 2016, verzonden op 3 november 2016, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 maart 2017, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Hijlkema, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is drs. M.G.H. Bongers, voorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.2. Appellant is in september 2015 met zijn opleiding begonnen. Aan het eind van het studiejaar had hij 25 van de voor een positief advies vereiste 40 studiepunten behaald. De examencommissie heeft hem daarom het BNSA gegeven. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten, omdat appellant niet aan de studienorm voldoet en het verschil tussen de studienorm en het aantal door appellant behaalde studiepunten groot is.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe voert hij dat het hem niet meeviel om na vijf jaar werken weer te gaan studeren en dat hij na de eerste toetsweek extra tijd voor toetsen heeft aangevraagd wegens bij hem aanwezige AD(H)D. De afwijzing van die

aanvraag was volgens hem onterecht, aangezien hij bij die aanvraag medische informatie waaruit zijn AD(H)D blijkt, had gevoegd. Voorts voert hij aan dat hij in de eerste herkansingsweek ziek was en de toetsen derhalve niet kon afleggen. Volgens hem heeft hij dit gemeld en heeft hij de herkansingen nog te goed. Voorts voert hij aan dat hij voorafgaand aan het BNSA niet is gewaarschuwd en geen begeleiding heeft gekregen. In de derde periode heeft hij voor een verslag wegens plagiaat geen voldoende gekregen. Volgens appellant is dit aan de hogeschool te wijten, omdat hem niet was geleerd dat plagiaat niet is toegestaan. Voorts voert hij aan dat hij in de vierde periode een onvoldoende voor een essay heeft gekregen. Hiermee is hij het niet eens. Verder vindt appellant het vervelend dat de hogeschool modules in plaats van losse vakken aanbiedt. Dit systeem heeft voor hem niet gunstig uitgepakt. Als hij zijn aandacht op de makkelijkste modules had gericht, had hij wel aan de studienorm voldaan. Voorts voert hij aan dat hij na de indiening van zijn administratief beroepschrift een uitnodiging van de examencommissie heeft gekregen om zijn beroep nader toe te lichten. Hij heeft slechts 26,5 uur gekregen om hierop te reageren, terwijl andere studenten 48 uur hebben gekregen. Hierdoor is het hem niet gelukt te reageren. Bij andere studenten die niet aan de studienorm voldeden is het studieadvies met een half jaar uitgesteld. Het is niet duidelijk waarom hij deze kans niet heeft gekregen. Ten slotte voert hij aan dat hem op 5 oktober 2016 een definitieve verklaring van inschrijving voor het studiejaar 2016-2017 is verstrekt, waardoor bij hem de indruk is ontstaan dat hij zijn studie mocht voortzetten.

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand gelaten. Appellant is bij brief van 22 februari 2016 gewaarschuwd dat hij na de eerste twee periodes slechts veertien studiepunten heeft behaald en dat hij, behoudens persoonlijke omstandigheden, aan het eind van het studiejaar 40 studiepunten moest hebben behaald om een positief studieadvies te krijgen. De door appellant overgelegde medische verklaring van 17 juli 2002 vermeldt een destijds gestelde diagnose AD(H)D. Appellant heeft echter geen recente medische informatie overgelegd waaruit blijkt wat zijn eventuele huidige beperkingen in verband met die aandoening zijn. Met dergelijke beperkingen heeft verweerder derhalve geen rekening kunnen en hoeven houden. Voor zover appellant het niet eens is met de resultaten van de door hem afgelegde toetsen of met de afwijzing van zijn aanvraag om extra tijd voor toetsen, kan dat hem in deze procedure niet baten. Er stonden rechtsmiddelen open tegen die resultaten en die afwijzing, waarvan appellant geen gebruik heeft gemaakt. Die resultaten en die afwijzing zijn voor het College derhalve een gegeven. Appellant had voorts de mogelijkheid extra herkansingen aan te vragen. Hiervan heeft hij evenmin gebruik gemaakt. Hij was bij de aanvang van het studiejaar voorts van de inrichting van het onderwijs op de hoogte en had met het door de hogeschool gehanteerde modulesysteem derhalve rekening kunnen houden. Van procedurele onzorgvuldigheden in de BNSA-procedure waardoor appellant in zijn belangen is geschaad, is voorts niet gebleken.

Voor zover appellant zich op het gelijkheidsbeginsel beroept, is het College van oordeel dat hij dit onvoldoende heeft onderbouwd. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat studenten die de studienorm niet hebben gehaald in geval van bijzondere omstandigheden uitstel van het studieadvies kan worden verleend en dat zich in het geval van appellant geen bijzondere omstandigheden voordeden. Appellant heeft daarop niet de namen van studenten genoemd die uitstel van het studieadvies hebben gekregen en verder in een vergelijkbare situatie als hij verkeerden. Voor zover appellant een beroep op het vertrouwensbeginsel doet, is het College van oordeel dat appellant aan de enkele hem verstrekte verklaring van inschrijving niet het gerechtvaardigde vertrouwen kon ontlenen dat het BNSA was ingetrokken of vernietigd. De verklaring is appellant verstrekt door de directeur Services van de hogeschool en bevat geen informatie over het BNSA. Appellant heeft ook geen navraag gedaan bij de hogeschool over de betekenis van die verklaring. Hierbij is voorts van belang dat verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht dat appellant de verklaring van inschrijving is verstrekt naar aanleiding van een getroffen voorlopige voorziening.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/251**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Van der Spoel en Drop
Datum uitspraak	:	11 april 2017
Partijen	:	appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	hardheidsclausule instellingscollegegeld medische problematiek onbillijkheid van overwegende aard prestatiebeurs wettelijk collegegeld
Artikelen	:	WHW: artikel 7.45a WHW: artikel 7.46 eerste lid Reglement inschrijving en collegegeld 2016-2017: artikel 4, onder E
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.2. Het College is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het in rekening brengen van het volledige instellingscollegegeld voor in ieder geval het eerste studiejaar niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Daarbij is van belang dat, zoals verweerder op goede grond heeft overwogen, appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij als gevolg van haar chronische medische situatie geen andere keuze had dan destijds haar master Jeugdliteratuur af te ronden. Onder de gedingstukken bevindt zich een brief van appellante waaruit volgt dat zij zich gedurende de master Jeugdliteratuur al realiseerde dat het voor haar niet tot de mogelijkheden behoorde, om, zoals haar bedoeling was, de postmaster Lerarenopleiding Nederlands 1e graad te volgen. Niet gebleken is dat appellante destijds in overleg is getreden met de betrokken instellingen over haar mogelijkheden om een andere master te gaan volgen. Het standpunt van appellante dat zij in ieder geval een master wilde afronden, omdat het financieel risico anders te groot zou zijn, volgt het College evenmin. Verweerder heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat appellante, teneinde het financiële risico zoveel mogelijk te beperken, in elk geval een verzoek had kunnen indienen op grond van de Wet studiefinanciering 2000 voor een voorziening tot omzetting van de prestatiebeurs; een voorziening die uitdrukkelijk is bedoeld voor studenten met een chronische ziekte. Het College acht voorts van belang dat voor zover appellante in verband met haar chronische medische situatie langer over haar studie zal doen, verweerder haar in zoverre tegemoet is gekomen dat haar, indien zij een eventueel tweede studiejaar nodig heeft om de master af te ronden, voor dat studiejaar het wettelijk tarief in rekening zal worden gebracht. Verweerder heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat het niet-betalen van collegegeld niet tot de wettelijke mogelijkheden behoort.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 juni 2016 heeft de directeur Onderwijs & Onderzoek, namens verweerder, het verzoek van appellante om het verschuldigde collegegeld voor de masteropleiding Orthopedagogiek gelijk te stellen aan het wettelijk collegegeld en om de periode waarover dat collegegeld is verschuldigd te beperken tot een jaar, afgewezen.

Bij beslissing van 3 november 2016 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak op 13 maart 2017 ter zitting aan de orde gesteld.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student het wettelijk collegegeld verschuldigd voor een bachelor- of masteropleiding, indien hij of zij niet eerder een bachelor- of mastergraad heeft behaald.

Ingevolge artikel 7.46, eerste lid, is een student die niet voldoet aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 7.45a, het instellingscollegegeld verschuldigd.

Ingevolge het tweede lid wordt de hoogte van het instellingscollegegeld door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of per groep van opleidingen een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.

Ingevolge het vijfde lid stelt het instellingsbestuur regels vast met betrekking tot de toepassing van dit artikel.

Het instellingsbestuur van de universiteit heeft ingevolge artikel 7.46, vijfde lid, van de WHW het Reglement inschrijving en collegegeld 2016-2017 (hierna: het Reglement) vastgesteld.

In artikel 4 van dat Reglement is onder andere het instellingscollegegeld voor het studiejaar 2016-2017 van de opleiding Orthopedagogiek vastgesteld.

Ingevolge artikel 4, onder E, kan de Directeur Onderwijs & Onderzoek van het bepaalde onder A tot en met C afwijken, indien deze bepalingen zouden leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard.

2.2. Appellante heeft gemotiveerd verzocht om de hoogte van het verschuldigde instellingscollegegeld voor de masteropleiding Orthopedagogiek gelijk te stellen aan het wettelijk collegegeld en om de periode waarover dat collegegeld is verschuldigd te beperken tot een jaar. Aan dat verzoek heeft appellante ten grondslag gelegd dat zij als gevolg van haar medische situatie is genoodzaakt een tweede master af te ronden. Zij heeft in eerste instantie een master Jeugdliteratuur afgerond aan de Universiteit van Tilburg met de intentie om daarna de postmaster Lerarenopleiding Nederlands 1e graad te gaan volgen. In verband met een chronische aandoening bleek dit traject echter geen optie, waardoor zij alsnog een tweede master zal moeten volgen, aldus appellante.

2.3. Dit verzoek is bij de beslissing van 25 juli 2016 afgewezen, omdat het in rekening brengen van het instellingscollegegeld, onder de gegeven omstandigheden, niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Aan die beslissing is het volgende ten grondslag gelegd.

Appellante had, anders dan zij stelt, de keuze om de master Jeugdliteratuur niet af te ronden en vervolgens een andere master te kiezen die beter bij haar mogelijkheden zou passen. Niet is gebleken dat appellante als gevolg van haar medische situatie gedwongen was de master Jeugdliteratuur af te ronden.

Aan het verzoek de periode waarover het collegegeld is verschuldigd te beperken, kan niet worden voldaan omdat dit in strijd met de WHW zou zijn. Een student is, ongeacht de redenen voor een langere studieduur, verplicht collegegeld te betalen om te kunnen worden ingeschreven. Wel kan appellante in het tweede studiejaar een bedrag gelijk aan het wettelijk collegegeld in rekening worden gebracht, op voorwaarde dat zij een recente medische verklaring en een door de opleiding opgesteld studieprogramma overlegt.

Bij zijn beslissing van 3 november 2016 heeft verweerder de beslissing van 8 juni 2016 in stand gelaten.

2.4. Appellante betoogt in beroep dat verweerder heeft miskend dat van haar niet kon worden gevergd dat zij, gelet op het onvoorspelbare verloop van haar chronische gezondheidsklachten, het risico zou nemengeen enkele masteropleiding te kunnen afronden. Zij zou in dat geval met een hoge studieschuld worden geconfronteerd. Daarom heeft zij eerst de master Jeugdliteratuur afgerond. Het was voor haar geen optie om voortijdig te stoppen of om twee masteropleidingen tegelijkertijd te volgen, aldus appellante. De door verweerder opgeworpen mogelijkheid van een omzetting van haar studieschuld in een prestatiebeurs was nog altijd een onzekere factor.

Bovendien snijdt het argument van verweerder dat het beroep op de hardheidsclausule dient te worden afgewezen, omdat de wetgever geen voorziening heeft getroffen voor mensen met een handicap of chronische ziekte wat de verschuldigdheid van het instellingscollegegeld betreft volgens appellante geen hout omdat het afbreuk doet aan het doel van de hardheidsclausule. Dat geldt ook voor het argument dat een tweede studie niet wordt bekostigd door het Rijk. Slechts enkele studenten per jaar kunnen een beroep op de hardheidsclausule doen. De extra kosten die de instelling daarvoor zou moeten maken, worden ruimschoots gedekt door het wettelijk collegetarief, aldus appellante.

De conclusie moet dan ook zijn dat het in rekening brengen van het instellingscollegegeld in haar situatie leidt tot onbillijkheden van overwegende aard, aldus appellante.

2.5.1. Appellante heeft zich, naar het College begrijpt, in de kern op het standpunt gesteld dat zij als gevolg van haar chronische medische situatie en haar beperkte mogelijkheden op de arbeidsmarkt niet anders kon dan haar eerdere master af te ronden en vervolgens een tweede master Orthopedagogiek te starten. Om die reden dient verweerder haar anders te behandelen dan een student die niet te kampen heeft met chronische gezondheidsklachten en komt haar zodoende een beroep op de hardheidsclausule toe.

2.5.2. Het College is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het in rekening brengen van het volledige instellingscollegegeld voor in ieder geval het eerste studiejaar niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Daarbij is van belang dat, zoals verweerder op goede grond heeft overwogen, appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij als gevolg van haar chronische medische situatie geen andere keuze had dan destijds haar master Jeugdliteratuur af te ronden. Onder de gedingstukken bevindt zich een brief van appellante waaruit volgt dat zij zich gedurende de master Jeugdliteratuur al realiseerde dat het voor haar niet tot de mogelijkheden behoorde, om, zoals haar bedoeling was, de postmaster Lerarenopleiding Nederlands 1e graad te volgen. Niet gebleken is dat appellante destijds in overleg is getreden met de betrokken instellingen over haar mogelijkheden om een andere master te gaan volgen. Het standpunt van appellante dat zij in ieder geval een master wilde afronden, omdat het financieel risico anders te groot zou zijn, volgt het College evenmin. Verweerder heeft zich gemotiveerd op het standpunt gesteld dat appellante, teneinde het financiële risico zoveel mogelijk te beperken, in elk geval een verzoek had kunnen indienen op grond van de Wet studiefinanciering 2000 voor een voorziening tot omzetting van de prestatiebeurs; een voorziening die uitdrukkelijk is bedoeld voor studenten met een chronische ziekte.

Het College acht voorts van belang dat voor zover appellante in verband met haar chronische medische situatie langer over haar studie zal doen, verweerder haar in zoverre tegemoet is gekomen dat haar, indien zij een eventueel tweede studiejaar nodig heeft om de master af te ronden, voor dat studiejaar het wettelijk tarief in rekening zal worden gebracht. Verweerder heeft zich in dit verband terecht op het standpunt gesteld dat het niet-betalen van collegegeld niet tot de wettelijke mogelijkheden behoort.

2.6. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. J. Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/252**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	22 mei 2017
Partijen	:	appellant en CBE van De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	bekendmaking, 1 bindend negatief studieadvies BNSA
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 1.2 OER: artikel 7.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Ingevolge artikel 7.1, eerste lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) wordt een studieadvies schriftelijk *of* per e-mail aan het hogeschool e-mailadres van de student uitgebracht. Voorts is de student ingevolge artikel 1.2, vierde lid, van de OER verantwoordelijk voor het regelmatig raadplegen van zijn hogeschool e-mailadres. Daarmee is gewaarborgd dat de student op deze wijze voldoende bereikbaar is. Het BNSA kon appellant derhalve per e-mail worden bekendgemaakt. Voor zover appellant betoogt dat de overschrijding van de beroepstermijn verschoonbaar is, kan het College hem daarin evenmin volgen. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij gedurende zijn verblijf in Kroatië niet in staat was zijn e-mail te lezen. Hij is voorts op 24 augustus 2016, voor afloop van de beroepstermijn, bekend geraakt met het BNSA en had toen derhalve nog tijdig een administratief beroepschrift kunnen indienen. Dat hij eerst met zijn studieloopbaanbegeleider wilde overleggen alvorens administratief beroep in te stellen, zoals appellant ter zitting van het College heeft toegelicht, doet aan die mogelijkheid op zichzelf niet af. Verweerder heeft het administratief beroep derhalve terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mail van 15 juli 2016 heeft de voorzitter van de examencommissie namens de examencommissie appellant een bindend negatief studieadvies voor de opleiding Bedrijfskunde MER gegeven.

Bij beslissing van 4 november 2016 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 maart 2017, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts zijn voor de examencommissie J. de Bie en drs. B.A.C. Bierman verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft het administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard omdat appellant eerst op 7 september 2016, na afloop van de beroepstermijn van zes weken op 26 augustus 2016, een beroepschrift heeft ingediend en een overmachtsituatie zich niet heeft voorgedaan.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder zijn administratief beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Hiertoe voert hij aan dat bekendmaking van het BNSA alleen digitaal heeft plaatsgevonden. Dit is volgens hem niet de wenselijke wijze van bekendmaking van een BNSA, gezien de grote gevolgen van een BNSA voor de student. Voorts voert hij aan dat hij aan het eind van het studiejaar naar Kroatië is gegaan en eerst na terugkeer in Nederland met het BNSA bekend is geworden.

2.3. Ingevolge artikel 7.1, eerste lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) wordt een studieadvies schriftelijk *of* per e-mail aan het hogeschool e-mailadres van de student uitgebracht. Voorts is de student ingevolge artikel 1.2, vierde lid, van de OER verantwoordelijk voor het regelmatig raadplegen van zijn hogeschool e-mailadres. Daarmee is gewaarborgd dat de student op deze wijze voldoende bereikbaar is. Het BNSA kon appellant derhalve per e-mail worden bekendgemaakt.

Voor zover appellant betoogt dat de overschrijding van de beroepstermijn verschoonbaar is, kan het College hem daarin evenmin volgen. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij gedurende zijn verblijf in Kroatië niet in staat was zijn e-mail te lezen. Hij is voorts op 24 augustus 2016, voor afloop van de beroepstermijn, bekend geraakt met het BNSA en had toen derhalve nog tijdig een administratief beroepschrift kunnen indienen. Dat hij eerst met zijn studieloopbaanbegeleider wilde overleggen alvorens administratief beroep in te stellen, zoals appellant ter zitting van het College heeft toegelicht, doet aan die mogelijkheid op zichzelf niet af.

Verweerder heeft het administratief beroep derhalve terecht niet-ontvankelijk verklaard.

2.4. Het beroep is ongegrond

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/253**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	17 maart 2017
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	BNSA gezondheidssituatie overmacht persoonlijke omstandigheden tijdige melding verzorgingstaken
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b, eerste lid OER: artikel 7.2 OER: artikel 7.9
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Uit hetgeen appellant naar voren heeft gebracht en uit de daarbij door hem overgelegde stukken volgt dat aannemelijk is dat hij (een deel van) het studiejaar 2015-2016 niet, of slechts met hinder, heeft kunnen studeren. Dat is ook wat verweerder heeft gesteld. Daarmee is echter niet gezegd dat de aangevoerde omstandigheden de examencommissie aanleiding hadden moeten geven af te zien van het verstrekken van een BNSA. Naar het oordeel van het College mocht de examencommissie zich op het standpunt stellen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden er voor hem gedurende het hele jaar aan in de weg hebben gestaan te presteren op zijn normale niveau en dat hij daardoor aan het einde van het studiejaar in het geheel geen studiepunten had behaald. Daarbij komt dat een deel van de door appellant blijkbaar ondervonden problemen hadden kunnen worden opgevangen door thuis hoorcolleges te volgen en extra begeleiding en contact met docenten per e-mail. Door zijn persoonlijke omstandigheden niet tijdig te melden heeft appellant er mede zelf voor gezorgd dat van deze mogelijkheden geen gebruik kon worden gemaakt. Dat appellant alle omstandigheden tijdig heeft gemeld, dan wel dat deze alle bij de onderwijsinstelling bekend waren, is door appellant gesteld, maar niet met enig stuk onderbouwd. Wat hiervoor is overwogen betekent dat verweerder de beslissing waarbij de examencommissie aan appellant een BNSA heeft gegeven terecht in stand heeft gelaten. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 juli 2016 heeft de examencommissie van Faculteit Bestuur, Recht en Veiligheid (hierna: de examencommissie) aan appellant meegedeeld dat hem een bindend negatief studieadvies (BNSA) voor de opleiding HBO-Rechten is verstrekt.

Bij beslissing van 7 november 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 februari 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. M.C.A. Kuijpers, en verweerder vertegenwoordigd door mr. C.A. Tiel, zijn verschenen. Namens de examencommissie was mr. M. Winius, werkzaam bij de Haagse Hogeschool, aanwezig.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Volgens artikel 7.2 van de Onderwijs- en Examenregeling 2015-2016 van de opleiding HBO-rechten van de Haagse Hogeschool (hierna: de OER) wordt aan een student aan het einde van de propedeutische fase een studieadvies uitgebracht.
Volgens het tweede lid heeft het studieadvies een bindend afwijzend karakter indien de student minder dan 50 studiepunten voor onderdelen uit de propedeutische fase heeft behaald.

Artikel 7.9, eerste lid, van de OER bepaalt, voor zover hier van belang, dat de examencommissie kan beslissen het uitbrengen van een advies uit te stellen indien persoonlijke omstandigheden van de student daartoe aanleiding geven. Het tweede lid van dit artikel bepaalt dat indien de student wil dat de examencommissie rekening houdt met zijn persoonlijke omstandigheden, hij de studentendecaan en zijn studie(loopbaan)begeleider over deze omstandigheden moet informeren op het moment dat deze zich voordoen, of zo spoedig mogelijk daarna. Ook moet de student een gemotiveerd en onderbouwd verzoek bij de examencommissie indienen om het uitbrengen van het studieadvies vanwege deze persoonlijke omstandigheden uit te stellen. De student is zelf verantwoordelijk voor het melden van de omstandigheden, het doen van een verzoek bij de examencommissie en voor het in overleg met de studieloopbaanbegeleider opstellen van een studieplan om eventuele studievertraging te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken.

2.2. Niet in geschil is dat appellant aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van de opleiding 0 studiepunten heeft behaald en daarmee niet voldoet aan de in artikel 7.2, eerste lid, van de OER neergelegde voortgangsnorm.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de examencommissie in de door hem naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden, als bedoeld in artikel 7.9 van de OER, aanleiding had moeten zien het uitbrengen van een studieadvies uit te stellen. Hij voert daartoe aan dat zijn studieresultaten negatief zijn beïnvloed als gevolg van een auto-ongeluk in juni 2015. Hij heeft als gevolg van dit ongeluk knieklachten gekregen, waardoor hij moeilijk kon lopen. De klachten hebben er ook toe

geleid dat hij zich niet goed kon concentreren. Daarnaast kostte de verzorging van zijn moeder hem veel tijd, waardoor voor studiedoeleinden minder tijd beschikbaar was.

2.4. Verweerder heeft naar voren gebracht dat het, gelet op het moment waarop de klachten zich voor het eerst voordeden, op de weg van appellant had gelegen veel eerder dan hij heeft gedaan melding te maken van deze klachten. Van de verzorgingstaken heeft hij geen melding gemaakt. Dat de omstandigheden appellant zodanig hebben gehinderd bij zijn studie dat hij geen enkel tentamen met succes heeft kunnen afronden, acht verweerder niet aannemelijk.

2.5. Uit hetgeen appellant naar voren heeft gebracht en uit de daarbij door hem overgelegde stukken volgt dat aannemelijk is dat hij (een deel van) het studiejaar 2015-2016 niet, of slechts met hinder, heeft kunnen studeren. Dat is ook wat verweerder heeft gesteld. Daarmee is echter niet gezegd dat de aangevoerde omstandigheden de examencommissie aanleiding hadden moeten geven af te zien van het verstrekken van een BNSA. Naar het oordeel van het College mocht de examencommissie zich op het standpunt stellen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat de persoonlijke omstandigheden er voor hem gedurende het hele jaar aan in de weg hebben gestaan te presteren op zijn normale niveau en dat hij daardoor aan het einde van het studiejaar in het geheel geen studiepunten had behaald. Daarbij komt dat een deel van de door appellant blijkbaar ondervonden problemen hadden kunnen worden opgevangen door thuis hoorcolleges te volgen en extra begeleiding en contact met docenten per e-mail. Door zijn persoonlijke omstandigheden niet tijdig te melden heeft appellant er mede zelf voor gezorgd dat van deze mogelijkheden geen gebruik kon worden gemaakt. Dat appellant alle omstandigheden tijdig heeft gemeld, dan wel dat deze alle bij de onderwijsinstelling bekend waren, is door appellant gesteld, maar niet met enig stuk onderbouwd.

Wat hiervoor is overwogen betekent dat verweerder de beslissing waarbij de examencommissie aan appellant een BNSA heeft gegeven terecht in stand heeft gelaten. Het betoog slaagt niet.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/254**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Verheij en Streefkerk
Datum uitspraak	:	22 maart 2017
Partijen	:	appellant en CBE Avans Hogeschool
Trefwoorden	:	betalingsachterstand bindend negatief studieadvies BNSA causale verband onjuiste datum persoonlijke omstandigheden studentendecaan studieloopbaanbegeleider tentamenkansen tijdige melding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid OER 2015-2016 Academie voor Gezondheidszorg: artikel 7.5.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Naar het oordeel van het College bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Daartoe overweegt het College als volgt. Niet in geschil is dat appellant in het eerste jaar 46 van de 52 vereiste studiepunten heeft behaald en aldus niet aan de norm heeft voldaan. Uit de stukken blijkt genoegzaam dat de examencommissie het BNSA op 12 juli 2016 aan appellant heeft verzonden en dat hij op 6 juli 2016 door de examencommissie eerst is gehoord en dat hij daar zijn persoonlijke omstandigheden heeft kunnen toelichten. Voorts blijkt uit de stukken dat de persoonlijke omstandigheden van appellant zijn meegenomen in de afweging of hij niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, maar dat die omstandigheden, door het niet kunnen vaststellen van een causaal verband met de studieresultaten van appellant, niet tot de conclusie hebben geleid dat moest worden afgezien van het geven van het BNSA. Ofschoon het voorstelbaar is dat de onjuiste datum in de brief van de beslissing van 12 juli 2016 voor verwarring bij appellant kon zorgen, kon deze verwarring, gelet op het feit dat op 6 juli 2016 een hoorgesprek heeft plaatsgevonden, niet zodanig groot zijn dat hij daardoor niet naar de afspraak met de studentendecaan is gegaan. Vaststaat dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden niet tijdig bij de studentendecaan heeft gemeld en ook uit de gespreksverslagen met de studieloopbaanbegeleider blijkt niet dat hij over zijn persoonlijke omstandigheden heeft gesproken. Voorts is, anders dan appellant stelt, in artikel 7.5.5. van de Onderwijs- en Examenregeling 2015-2016 van de Academie voor Gezondheidszorg uitdrukkelijk opgenomen dat als er kans is dat de student door persoonlijke omstandigheden te weinig studiepunten behaalt, hij dit aan de studentendecaan dient mede te delen. Verweerder heeft dan ook terecht overwogen dat het niet kunnen vaststellen van het causaal verband voor rekening en risico van appellant komt. Over de blokkade tot deelname aan het onderwijs in verband met de betalingsachterstand overweegt het College als volgt. Appellant had in Studielink aangevinkt dat hij het collegegeld in maandelijkse termijnen zou betalen en dat het via automatische incasso van zijn bankrekening mocht worden afgeschreven. Vervolgens heeft hij per e-mail van

25 september 2015 aan de Hogeschool medegedeeld dat zijn bank alle automatische incasso's blokkeert en dat hij bij nader inzien toch liever het collegegeld in één keer betaalt. Het systeem van de Hogeschool kon deze wijziging echter niet doorvoeren en na een inhouding van de eerste termijn is het resterende bedrag aan appellant teruggestort. Appellant heeft vervolgens de termijnen tot en met januari 2016 voldaan. De termijnen van februari, maart en april 2016 heeft appellant echter, hoewel hij iedere maand een herinnering ontving dat het collegegeld betaald diende te worden, niet betaald met als gevolg dat zijn account werd geblokkeerd en hij enige tijd niet kon deelnemen aan het onderwijs. Naar het oordeel van het College is het de verantwoordelijkheid van de student om ervoor te zorgen dat hij het collegegeld tijdig betaalt. Het komt dan ook voor rekening en risico van appellant dat hij hierdoor enige tijd niet heeft kunnen deelnemen aan het onderwijs. Appellant heeft zijn stelling dat de Hogeschool bij een andere student het verzoek om het collegegeld in één keer te betalen wel heeft toegewezen niet met enig objectief stuk gestaafd, zodat reeds daarom het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet slaagt.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 juli 2016 heeft de examencommissie van de Academie voor Gezondheidszorg van Avans Hogeschool appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Verpleegkunde.

Bij beslissing van 13 oktober 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 maart 2017, waar appellant, bijgestaan door zijn broer, [Naam], en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.V.B. van Overbeek, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn drs. H.J. de Haas en W.J. Stadegaart verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de

student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

2.2. Appellant is in september 2015 met zijn opleiding begonnen. De examencommissie heeft appellant een BNSA gegeven, omdat hij in het eerste jaar 46 van de 52 vereiste studiepunten heeft behaald en aldus niet aan de norm heeft voldaan.

2.3. Verweerder heeft geoordeeld dat de examencommissie appellant terecht een BNSA heeft gegeven. Verweerder heeft daarbij overwogen dat de totstandkoming van deze beslissing weliswaar niet de schoonheidsprijs verdient, omdat de aan appellant op 12 juli 2016 verzonden beslissing een onjuiste datum, te weten 5 juli 2016, vermeldt, maar dit leidt niet tot het oordeel dat de beslissing een zodanig gebrek vertoont dat deze niet in stand kan blijven. Volgens verweerder heeft de examencommissie op 5 juli 2016 de studieadviezen besproken en heeft appellant op 6 juli 2016 gebruik gemaakt van de mogelijkheid om te worden gehoord. Op 11 juli 2016 is vervolgens aan appellant medegedeeld dat de examencommissie op grond van het hoorgesprek niet tot een ander oordeel is gekomen, waarna op 12 juli 2016 het definitieve BNSA aan hem is toegezonden.

Verweerder heeft voorts overwogen dat het aan appellant te wijten is dat hij als gevolg van een betalingsachterstand tijdelijk niet mocht deelnemen aan het onderwijs.

Verweerder heeft tot slot overwogen dat appellant niet tijdig zijn persoonlijke omstandigheden met de studentendecaan heeft besproken, waardoor het causale verband tussen de persoonlijke omstandigheden en het niet behalen van de vereiste studiepunten niet meer kan worden vastgesteld. Dit dient voor rekening en risico van appellant te komen, aldus verweerder.

2.4. Appellant betoogt dat verweerder het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe voert hij aan dat de studievertraging is veroorzaakt door persoonlijke omstandigheden. Hij wijst erop dat hij de zorg draagt voor een chronisch zieke vader, zijn minderjarige broertje en zijn inwonend zwangere zus. Aan deze zorgtaak besteedt hij wekelijks minimaal 23 uur. Volgens appellant heeft verweerder ten onrechte niet gekeken of er causaal verband bestaat tussen zijn persoonlijke omstandigheden en zijn studieresultaten. In

dat verband voert hij aan dat hij het BNSA niet op 12 juli 2016, maar al op 5 juli 2016 heeft ontvangen, derhalve voordat hij door de examencommissie is gehoord. Appellant voert voorts aan dat in het Studentenstatuut noch in de Onderwijs- en Examenregeling de voorwaarde is opgenomen dat een student zijn persoonlijke omstandigheden tijdig bij de studentendecaan dient te melden. Volgens appellant volgt uit een mededeling van verweerder van 27 juni 2016 dat hij persoonlijke omstandigheden zowel met de studentendecaan als studieloopbaanbegeleider mag bespreken. De studieloopbaanbegeleider heeft hem nooit geadviseerd om contact op te nemen met de studentendecaan. Ter zitting van het College heeft appellant verklaard dat hij op 13 juli 2016 een afspraak met de studentendecaan had staan, maar dat hij daar niet naartoe is gegaan, omdat hij door de beslissing van 5 juli 2016 in verwarring was.

Appellant voert voorts aan dat de blokkade tot deelname aan het onderwijs in verband met een betalingsachterstand aan verweerder is te wijten. Volgens hem heeft verweerder niet in overeenstemming met het Studentenstatuut gehandeld, hetgeen betekent dat zijn inschrijving niet tijdelijk mocht worden geblokkeerd. Hierdoor is hij een aantal tentamenkansen misgelopen. Hij beroept zich hierbij op het gelijkheidsbeginsel nu bij een andere student het verzoek om het collegegeld in één keer te betalen wel is toegewezen.

2.4.1. Naar het oordeel van het College bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Daartoe overweegt het College als volgt. Niet in geschil is dat appellant in het eerste jaar 46 van de 52 vereiste studiepunten heeft behaald en aldus niet aan de norm heeft voldaan. Uit de stukken blijkt genoegzaam dat de examencommissie het BNSA op 12 juli 2016 aan appellant heeft verzonden en dat hij op 6 juli 2016 door de examencommissie eerst is gehoord en dat hij daar zijn persoonlijke omstandigheden heeft kunnen toelichten. Voorts blijkt uit de stukken dat de persoonlijke omstandigheden van appellant zijn meegenomen in de afweging of hij niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, maar dat die omstandigheden, door het niet kunnen vaststellen van een causaal verband met de studieresultaten van appellant, niet tot de conclusie hebben geleid dat moest worden afgezien van het geven van het BNSA. Ofschoon het voorstelbaar is dat de onjuiste datum in de brief van de beslissing van 12 juli 2016 voor verwarring bij appellant kon zorgen, kon deze verwarring, gelet op het feit dat op 6 juli 2016 een hoorgesprek heeft plaatsgevonden, niet zodanig groot zijn dat hij daardoor niet naar de afspraak met de studentendecaan is gegaan. Vaststaat dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden niet tijdig bij de studentendecaan heeft gemeld en ook uit de gespreksverslagen met de studieloopbaanbegeleider blijkt niet dat hij over zijn persoonlijke omstandigheden heeft gesproken. Voorts is, anders dan appellant stelt, in artikel 7.5.5. van de Onderwijs- en Examenregeling 2015-2016 van de Academie voor Gezondheidszorg uitdrukkelijk opgenomen dat als er kans is dat de student door persoonlijke omstandigheden te weinig studiepunten behaalt, hij dit aan de studentendecaan dient mede te delen. Verweerder heeft dan ook terecht overwogen dat het niet kunnen vaststellen van het causaal verband voor rekening en risico van appellant komt.

Over de blokkade tot deelname aan het onderwijs in verband met de betalingsachterstand overweegt het College als volgt. Appellant had in Studielink aangevinkt dat hij het collegegeld in maandelijkse termijnen zou betalen en dat het via automatische incasso van zijn bankrekening mocht worden afgeschreven. Vervolgens heeft hij per e-mail van 25 september 2015 aan de Hogeschool medegedeeld dat zijn bank alle automatische incasso's blokkeert en dat hij bij nader inzien toch liever het collegegeld in één keer betaalt. Het systeem van de Hogeschool kon deze wijziging echter niet doorvoeren en na een inhouding van de eerste termijn is het resterende bedrag aan appellant teruggestort. Appellant heeft vervolgens de termijnen tot en met januari 2016 voldaan. De termijnen van februari, maart en april 2016 heeft appellant echter, hoewel hij iedere maand een herinnering ontving dat het collegegeld betaald diende te worden, niet betaald met als gevolg dat zijn account werd geblokkeerd en hij enige tijd niet kon deelnemen aan het onderwijs. Naar het oordeel van het College is het de verantwoordelijkheid van de student om ervoor te zorgen dat hij het collegegeld tijdig betaalt. Het komt dan ook voor rekening en risico van appellant dat hij hierdoor enige tijd niet heeft kunnen deelnemen aan het onderwijs. Appellant heeft zijn stelling dat de Hogeschool bij een andere student het verzoek om het collegegeld in één keer te betalen wel heeft toegewezen niet met enig objectief stuk gestaafd, zodat reeds daarom het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet slaagt.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/255**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	27 maart 2017
Partijen	:	appellant en CBE NHL Hogeschool
Trefwoorden	:	BNSA bindend negatief studieadvies mantelzorg persoonlijke omstandigheden vrijwilligerswerk
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand laten. Verweerder mocht reeds op grond van hetgeen appellant bij de zitting van verweerder naar voren heeft gebracht onaannemelijk achten dat de studieachterstand door het verlenen van mantelzorg is veroorzaakt. Appellant heeft daar immers te kennen gegeven dat er geen vaste zorgdagen noch een werkindeling bestonden, maar dat zijn grootouders hem belden als zij hem nodig hadden en hij regelmatig bij ze langsging om te vragen of ze hulp nodig hadden. Voorts heeft hij te kennen gegeven dat er na het BNSA betere afspraken met zijn familie zijn gemaakt en de zorg beter is verdeeld. Het is niet aannemelijk dat deze wijze van mantelzorgverlening een zodanig beslag op hem legde dat het studeren hierdoor in het gedrang kwam en de mantelzorg niet al gedurende het studiejaar evenwichtiger kon worden verdeeld. Zoals verweerder in het verweerschrift en ter zitting van het College voorts heeft toegelicht, is de buffelweek niet bedoeld voor studenten die een BNSA hebben gekregen, zodat hem deelname daaraan terecht niet is toegestaan. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de NHL Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 augustus 2016 heeft de voorzitter van de examencommissie Welzijnsopleidingen namens de examencommissie en het college van bestuur appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Maatschappelijk Werk en Dienstverlening gegeven.

Bij beslissing van 8 november 2016, verzonden op 11 november 2016, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 maart 2017, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J. Auw Yang-van der Veer, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid, kan het instellingsbestuur aan een studieadvies bedoeld in het eerste of tweede lid een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW, zijn de persoonlijke omstandigheden, bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de WHW, uitsluitend:

a. ziekte van betrokkene,

b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,

c. zwangerschap van betrokkene,

d. bijzondere familieomstandigheden,

e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van de in dit lid vermelde organen,

f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid en 7.9, vijfde lid, van de WHW, door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin
betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,

g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een verglijkbare organisatie van
enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijke activiteiten ontplooit.

2.2. Appellant is in september 2015 met zijn opleiding begonnen. Aan het eind van het studiejaar had hij 48 van de voor een positief advies vereiste 50 studiepunten behaald. De voorzitter van de examencommissie heeft hem daarom het BNSA gegeven. Volgens de voorzitter is niet aannemelijk dat de studieachterstand van appellant het gevolg is van de door hem aan zijn grootouders verleende mantelzorg. Verweerder heeft het BNSA in stand gelaten.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder het BNSA ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe voert hij aan dat zijn beroep op persoonlijke omstandigheden ten onrechte niet is gehonoreerd. Hij heeft in april 2016 een gesprek met de decaan gehad. Voorts heeft hij een aantal gesprekken met zijn studieloopbaanbegeleider gehad. Volgens hem heeft zijn studieloopbaanbegeleider hem aangeraden een beroep op persoonlijke omstandigheden te doen als zou blijken dat hij onvoldoende studiepunten had gehaald. Daarom heeft hij eerst aan het eind van het studiejaar een beroep op persoonlijke omstandigheden gedaan. Voorts voert hij aan dat er ten onrechte belang is gehecht aan zijn verklaring dat hij met bepaalde vakken moeite heeft. Het gaat er volgens hem alleen om dat hij mantelzorg heeft verleend. Voorts is er volgens hem ten onrechte vanuit gegaan dat hij een keuze had bij het verlenen van mantelzorg. Hij was daarvoor de meest aangewezen persoon, omdat hij ten hoogste twee en een halve dag per week

op de hogeschool moest zijn en zijn moeder en oom fulltime werkten. Hij voelde zich voorts moreel verplicht voor zijn grootouders te zorgen, omdat zij in het verleden voor hem hebben gezorgd. Voorts is ten onrechte belang gehecht aan de omstandigheid dat hij vrijwilligerswerk verrichtte. Zijn vrijwilligerswerk was immers slechts voor twee uur per week en de mantelzorg aan zijn grootouders heeft er nooit onder geleden. Voorts voert hij aan dat er ten onrechte vanuit is gegaan dat de door hem verleende mantelzorg alleen uit laagdrempelige taken, zoals boodschappen doen, bestond. Hij voerde ook moeilijkere taken uit. Ten slotte voert hij aan dat het hem ten onrechte niet is toegestaan om deel te nemen aan de buffelweek, waarin studenten na de zomervakantie vakken kunnen herkansen.

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het BNSA terecht in stand laten. Verweerder mocht reeds op grond van hetgeen appellant bij de zitting van verweerder naar voren heeft gebracht onaannemelijk achten dat de studieachterstand door het verlenen van mantelzorg is veroorzaakt. Appellant heeft daar immers te kennen gegeven dat er geen vaste zorgdagen noch een werkindeling bestonden, maar dat zijn grootouders hem belden als zij hem nodig hadden en hij regelmatig bij ze langsging om te vragen of ze hulp nodig hadden. Voorts heeft hij te kennen gegeven dat er na het BNSA betere afspraken met zijn familie zijn gemaakt en de zorg beter is verdeeld. Het is niet aannemelijk dat deze wijze van mantelzorgverlening een zodanig beslag op hem legde dat het studeren hierdoor in het gedrang kwam en de mantelzorg niet al gedurende het studiejaar evenwichtiger kon worden verdeeld. Zoals verweerder in het verweerschrift en ter zitting van het College voorts heeft toegelicht, is de buffelweek niet bedoeld voor studenten die een BNSA hebben gekregen, zodat hem deelname daaraan terecht niet is toegestaan.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/256**
Rechter(s)	:	mr. Van der Spoel
Datum uitspraak	:	3 mei 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband functiebeperking motivering persoonlijke omstandigheden studentendecaan voorzieningen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 3:46 Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a UWHW 2008: artikel 2.1
Uitspraak	:	Gegrond, rechtsgevolgen in stand
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellant voert terecht aan dat het CBE in de beslissing van 15 november 2016 geen enkele motivering geeft voor de conclusie dat appellant het causaal verband niet heeft aangetoond en de examencommissie daarom een BNSA heeft mogen geven. De beslissing komt daarom wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht voor vernietiging in aanmerking. Hetgeen appellant heeft aangevoerd over het rechtszekerheidsbeginsel behoeft geen bespreking meer. 2.5. In het verweerschrift heeft het CBE alsnog gemotiveerd waarom het tot haar beslissing van 15 november 2016 is gekomen. Gelet hierop, ziet het College aanleiding om te bezien of de rechtsgevolgen van de beslissing in stand kunnen blijven. […] 2.7.1. Uit het advies van 26 augustus 2016 van de studentendecaan blijkt dat deze van oordeel is dat de psychische klachten van appellant en de door hem daarover overgelegde stukken van psychologen -mede bezien in het licht van de door de Hogeschool voor appellant getroffen voorzieningen- deels maar niet volledig zijn geringe studievoortgang verklaren. Dat advies komt het College niet onzorgvuldig of onjuist voor. Bovendien heeft appellant ter zitting toegelicht dat hij sinds januari 2016 minder hinder ervaart van zijn psychische klachten, doch uit de zich in het dossier bevindende cijferlijst blijkt dat de studievoortgang van appellant in die periode niet is verbeterd. Daargelaten de vraag of appellant zijn heupaandoening tijdig heeft gemeld, is het College van oordeel dat het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het niet aannemelijk is dat die aandoening invloed heeft gehad op de studievoorgang van appellant. Hij heeft immers zelf gesteld dat hij 99% van de lessen heeft bijgewoond. Appellant heeft niet in het studiejaar 2015-2016 vlak voor of na een tentamen gemeld dat hij dat niet heeft kunnen maken omdat hij door zijn heupaandoening niet in staat was naar de tentamenlocatie te komen. Bovendien had daarvoor door appellant of door de Hogeschool, zoals het CBE ter zitting heeft toegelicht, een voorziening kunnen worden getroffen. Met de overgelegde medische verklaring heeft appellant evenmin aannemelijk gemaakt dat zijn heupaandoening zijn studieresultaten nadelig heeft beïnvloed. In die verklaring is immers niet

vermeld op welke wijze de aandoening zijn studievoortgang kan of zal beïnvloeden.
Uit artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit blijkt dat de door appellant gestelde uithuisplaatsing geen persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW is. Reeds omdat die uithuisplaatsing bij het opleggen van een BNSA niet in acht behoefde te worden genomen, heeft het CBE mogen weigeren de na het sluiten van het onderzoek daaromtrent overgelegde bewijsstukken aan het dossier toe te voegen.
Gelet op het voorgaande is het CBE terecht tot het oordeel gekomen dat de examencommissie appellant een BNSA heeft mogen geven. Het College ziet daarin aanleiding om de rechtsgevolgen van de beslissing van 15 november 2016 in stand te laten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 juli 2016 heeft de examencommissie appellant namens de decaan een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Media, Informatie en Communicatie.

Bij beslissing van 15 november 2016 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 april 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. J.D. Linscheer, advocaat te Rotterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.P.I. van Leeuwen, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In het studiejaar 2015-2016 heeft appellant de opleiding Media, Informatie en Communicatie gevolgd aan de Hogeschool van Amsterdam. In dat jaar heeft hij 25 studiepunten gehaald en daarmee niet voldaan aan de eis van 50 studiepunten voor een positief advies.

2.2. Het CBE heeft geconcludeerd dat door appellant niet is aangetoond dat er een causaal verband is tussen de door hem aangedragen persoonlijke omstandigheden en het niet hebben voldaan aan de norm. Er is daarom op goede gronden een BNSA verstrekt, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE het motiveringsbeginsel heeft geschonden. In de beslissing wordt geen motivering gegeven voor de conclusie dat hij het causaal verband niet heeft aangetoond. Ook voert

appellant aan dat het CBE heeft gehandeld in strijd met de rechtszekerheid door de beslissing pas op 15 november 2016 op schrift te stellen.

Verder betoogt appellant dat het CBE ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat de examencommissie hem een BNSA heeft mogen geven. Daartoe voert hij aan dat hij in zijn administratief beroepschrift per blok heeft toegelicht waarom hij niet alle punten heeft gehaald. In het advies van 8 juli 2016 heeft de studentendecaan opgenomen dat de studievertraging van appellant deels uit de functiebeperking wordt verklaard en het ook mogelijk is dat andere factoren een rol spelen. Die andere factoren zijn volgens appellant de uithuisplaatsing en zijn heupaandoening. Verder voert appellant aan dat door hem na de zitting van het CBE toegezonden bewijs dat zijn huisgenoten de oorzaak waren van de uithuisplaatsing, ten onrechte door het CBE niet is geaccepteerd. De examencommissie heeft volgens appellant ingestemd met de vaststelling dat hij zijn heupaandoening tijdig heeft gemeld. Hij heeft nu juiste medicijnen voor zijn ADHD en is voor zijn heupproblemen behandeld. Daardoor kan hij binnen redelijke termijn de opleiding afronden.

2.4. Appellant voert terecht aan dat het CBE in de beslissing van 15 november 2016 geen enkele motivering geeft voor de conclusie dat appellant het causaal verband niet heeft aangetoond en de examencommissie daarom een BNSA heeft mogen geven. De beslissing komt daarom wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht voor vernietiging in aanmerking. Hetgeen appellant heeft aangevoerd over het rechtszekerheidsbeginsel behoeft geen bespreking meer.

2.5. In het verweerschrift heeft het CBE alsnog gemotiveerd waarom het tot haar beslissing van 15 november 2016 is gekomen. Gelet hierop, ziet het College aanleiding om te bezien of de rechtsgevolgen van de beslissing in stand kunnen blijven.

2.6. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW (hierna: het Uitvoeringsbesluit), eerste lid, zijn de persoonlijke omstandigheden bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de wet, zijn uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van:
2. bij hogescholen: de medezeggenschapsraad, deelraad, studentencommissie of opleidingscommissie,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid, en 7.9, vijfde lid, van de wet door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijk activiteiten ontplooit.

2.7. In zijn administratief beroepschrift heeft appellant uiteengezet dat hij niet alle tentamens heeft kunnen halen door zijn psychische klachten, zijn heupaandoening en de omstandigheid dat hij in het eerste blok uit zijn huis is gezet. Verder heeft hij gesteld dat hij zeer gemotiveerd is voor de opleiding en dat hij bij 99% van de lessen aanwezig is geweest.

In het verweerschrift heeft het CBE toegelicht dat appellant twee studiejaren Communicatie heeft gestudeerd buiten de Hogeschool van Amsterdam, twee jaren Communicatie heeft gestudeerd aan de Hogeschool van Amsterdam en vervolgens in het jaar 2015-2016 Media, Informatie en Communicatie heeft gestudeerd aan de Hogeschool van Amsterdam. In al die studiejaren heeft appellant niet aan de norm voor een positief studieadvies kunnen voldoen. In verband met zijn psychische klachten, die hij reeds op 16 december 2013, toen hij Communicatie studeerde, bij de Hogeschool van Amsterdam heeft gemeld, heeft de Hogeschool bij de opleiding Communicatie en in studiejaar 2015-2016 voorzieningen voor hem getroffen. In het studiejaar 2015-2016 bestonden die voorzieningen uit ieder blok twee keer twintig minuten een gesprek over planning en studievoortgang met zijn studiebegeleider en daarnaast een incidenteel gesprek op verzoek van appellant. Verder heeft appellant toetsverlenging en vergrote toetsbladen gekregen. Gedurende het studiejaar heeft appellant niet gemeld dat die voorzieningen onvoldoende waren, aldus het CBE.

2.7.1. Uit het advies van 26 augustus 2016 van de studentendecaan blijkt dat deze van oordeel is dat de psychische klachten van appellant en de door hem daarover overgelegde stukken van psychologen -mede bezien in het licht van de door de Hogeschool voor appellant getroffen voorzieningen- deels maar niet volledig zijn geringe studievoortgang verklaren. Dat advies komt het College niet onzorgvuldig of onjuist voor. Bovendien heeft appellant ter zitting toegelicht dat hij sinds januari 2016 minder hinder ervaart van zijn psychische klachten, doch uit de zich in het dossier bevindende cijferlijst blijkt dat de studievoortgang van appellant in die periode niet is verbeterd.

Daargelaten de vraag of appellant zijn heupaandoening tijdig heeft gemeld, is het College van oordeel dat het CBE zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het niet aannemelijk is dat die aandoening invloed heeft gehad op de studievoorgang van appellant. Hij heeft immers zelf gesteld dat hij 99% van de lessen heeft bijgewoond. Appellant heeft niet in het studiejaar 2015-2016 vlak voor of na een tentamen gemeld dat hij dat niet heeft kunnen maken omdat hij door zijn heupaandoening niet in staat was naar de tentamenlocatie te komen. Bovendien had daarvoor door appellant of door de Hogeschool, zoals het CBE ter zitting heeft toegelicht, een voorziening kunnen worden getroffen. Met de overgelegde medische verklaring heeft appellant evenmin aannemelijk gemaakt dat zijn heupaandoening zijn studieresultaten nadelig heeft beïnvloed. In die verklaring is immers niet vermeld op welke wijze de aandoening zijn studievoortgang kan of zal beïnvloeden.

Uit artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit blijkt dat de door appellant gestelde uithuisplaatsing geen persoonlijke omstandigheid als bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW is. Reeds omdat die uithuisplaatsing bij het opleggen van een BNSA niet in acht behoefde te worden genomen, heeft het CBE mogen weigeren de na het sluiten van het onderzoek daaromtrent overgelegde bewijsstukken aan het dossier toe te voegen.

Gelet op het voorgaande is het CBE terecht tot het oordeel gekomen dat de examencommissie appellant een BNSA heeft mogen geven. Het College ziet daarin aanleiding om de rechtsgevolgen van de beslissing van 15 november 2016 in stand te laten.

2.8. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 15 november 2016 dient te worden vernietigd. Het College zal zelf in de zaak voorzien door te bepalen dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven.

2.9. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam van 15 november 2016, kenmerk 2015-2016/[Naam appellant];
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven;
IV. veroordeelt college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/257**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Drop en de Moor-van Vugt
Datum uitspraak	:	17 juli 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	afstudeeropdracht diploma ongeldig verklaren rechtszekerheidsbeginsel schadevergoeding SIS studieschuld toetsingsdatum zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.11, tweede lid WHW: artikel 7:12, tweede lid WHW: artikel 7.12b Awb: artikel 8:88 OER: artikel 5.6 OER: artikel 5.7
Uitspraak	:	Ongegrond; verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt daartoe als volgt. De examencommissie is het orgaan dat op objectieve en deskundige wijze vaststelt of een student voldoet aan de voorwaarden die de onderwijs- en examenregeling stelt ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor het verkrijgen van een graad. In dat verband is de examencommissie het orgaan dat getuigschriften en diploma's uitreikt ten bewijze dat een opleiding met goed gevolg is afgelegd. Gelet op deze taak en bevoegdheid is de examencommissie tevens bevoegd een getuigschrift of diploma in te trekken indien zij vaststelt dat een student niet aan voormelde voorwaarden voldoet. In dit geval heeft de examencommissie terecht het diploma van appellant ingetrokken. Daartoe overweegt het College dat voldoende vaststaat dat examinator Perotti de afstudeeropdracht met een 5,0 heeft beoordeeld en dat hij dit tijdens het afstudeergesprek op 1 april 2016 aan appellant heeft medegedeeld. In dat verband is van belang dat in het dossier een door examinator Perotti ondertekend resultatenformulier van 1 april 2016 is opgenomen waarop het cijfer 5,0 is vermeld. Ook heeft appellant op 1 april 2016 een e-mail ontvangen vanuit de resultatenadministratie waarin is vermeld dat hij een 5,0 heeft behaald voor zijn afstudeeropdracht. Voorts bevindt zich in het dossier een e-mail van 1 april 2016, afkomstig van examinator Perotti en gericht aan appellant waarin aan hem informatie wordt verstrekt over het maken van een nieuwe afstudeeropdracht. Dat appellant in de veronderstelling was dat het een automatisch gegenereerde e-mail betrof, wat daar ook van zij, doet daaraan niet af. Gelet op het vorenstaande had het voor appellant dan ook duidelijk kunnen en moeten zijn dat het cijfer 5,9 dat examinator Perotti op 17 mei 2016 in het administratief systeem had ingevoerd een kennelijke vergissing betrof, te meer daar appellant wist dat voor het succesvol afronden van de afstudeeropdracht het noodzakelijk is dat de afstudeeropdracht wordt verdedigd. Appellant heeft ter zitting van het College verklaard dat geen verdediging heeft

plaatsgevonden. Het betoog dat geen sprake is geweest van een administratieve fout faalt daarom.
De stelling van appellant dat de examencommissie niet bevoegd is om een uitslag van een examen te wijzigen en dat, voor zover haar wel enige bevoegdheid toekomt, zij daarmee te laat is, faalt. Het betreft hier niet het wijzigen van een uitslag, maar het herstellen van een administratieve fout.
Het betoog van appellant dat van het gesprek op 1 april in strijd met de artikelen 5.6, lid 3 en 5.7, lid 3 van de Onderwijs- en Examenregeling geen verslag is gemaakt en dat het voor hem niet mogelijk was om de beoordeling van zijn afstudeeropdracht te controleren, kan hem niet baten, omdat dat betoog ziet op de vaststelling van het cijfer. Dat is hier niet aan de orde. Het betoog dat is gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel doordat de beoordeling tijdens het afstudeergesprek niet is vastgelegd, faalt om dezelfde reden.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 juli 2016 heeft de examencommissie van de opleiding Commerciële Economie het aan appellant uitgereikte diploma ongeldig verklaard.

Bij beslissing van 9 november 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 juni 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. A.J. Verweij, advocaat te Ermelo, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Voorts zijn drs. C.V. Perotti, examinator, en M. de Feber, lid van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding Commerciële Economie aan de hogeschool. In het kader van het afronden van zijn opleiding heeft appellant een afstudeeropdracht gemaakt. Volgens de examencommissie heeft examinator Perotti de afstudeeropdracht beoordeeld met een 5,0, maar heeft hij bij het invoeren van het cijfer een administratieve fout gemaakt door niet een 5,0, maar een 5,9 in het systeem in te voeren. De naam van appellant stond volgens de examinator per abuis op een beoordelingsformulier van een medestudent vermeld. Op het moment dat de examinator alsnog het juiste cijfer had ingevoerd, was aan

appellant reeds zijn diploma uitgereikt. De examencommissie heeft daarop besloten het diploma ongeldig te verklaren en heeft appellant verzocht het diploma weer in te leveren.

2.2. Verweerder heeft overwogen dat het cijfer van appellant niet is gewijzigd en dat voldoende is komen vast te staan dat aan appellant op 1 april 2016 een 5,0 voor zijn afstudeeropdracht is toegekend, dat het cijfer in het systeem SIS is geregistreerd en dat per e-mail aan appellant informatie is verschaft over een nieuwe afstudeerbegeleider en wanneer opnieuw een afstudeergesprek zou plaatsvinden. Volgens verweerder had het voor appellant duidelijk moeten zijn dat de vermelding van een 5,9 in SIS een omissie betrof nu appellant op 1 april 2016 zijn definitieve cijfer had ontvangen en hiervan ook een bevestiging per e-mail heeft ontvangen. Bovendien is in de e-mail van 19 mei 2016, waarin de vermelding van een 5,9 in SIS werd gemeld, als toetsingsdatum 17 mei 2016 vermeld, terwijl het afstudeergesprek op 1 april 2016 heeft plaatsgevonden. Nu het aan de examencommissie is om te toetsen of een student aan alle vereisten voor een diploma voldoet, is de examencommissie ook bevoegd om te bepalen dat een diploma niet meer geldig is. Dat deze bevoegdheid niet in regelgeving is vastgelegd, doet daar volgens verweerder niet aan af.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte de beslissing van de examencommissie in stand heeft gelaten. Hij voert, onder verwijzing naar de artikelen 7.11, 7.12, tweede lid en 7.12b van de Wet op het Hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) aan dat de examencommissie niet bevoegd is om een uitslag te wijzigen. Voorts voert appellant aan dat, voor zover de examencommissie wel enige bevoegdheid zou toekomen, de bevoegdheid om een uitslag te wijzigen na vier weken vervalt en dat de examencommissie in dit geval te laat een beslissing heeft genomen. Appellant voert verder aan dat bij het afstudeergesprek geen verslag is gemaakt en dat het voor hem op geen enkele wijze mogelijk was de beoordeling te controleren. Appellant betwist voorts dat sprake is van een administratieve fout.

Appellant vordert daarnaast een schadevergoeding. Hij voert aan dat hij door de fout van de hogeschool met een studieschuld zit. Daarnaast stelt appellant dat hij schade heeft geleden door het over een periode van zes maanden mislopen van inkomsten als afgestudeerd Hbo-student.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.11, tweede lid, van de WHW wordt, ten bewijze dat het examen met goed gevolg is afgelegd, door de examencommissie een getuigschrift uitgereikt, nadat het instellingsbestuur heeft verklaard dat aan de procedurele eisen voor de afgifte is voldaan.

Ingevolge artikel 7:12, tweede lid, is de examencommissie het orgaan dat op objectieve en deskundige wijze vaststelt of een student voldoet aan de voorwaarden die de onderwijs- en examenregeling stelt ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor het verkrijgen van een graad.

2.3.2. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt daartoe als volgt. De examencommissie is het orgaan dat op objectieve en deskundige wijze vaststelt of een student voldoet aan de voorwaarden die de onderwijs- en examenregeling stelt ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden die nodig zijn voor het verkrijgen van een graad. In dat verband is de examencommissie het orgaan dat getuigschriften en diploma's uitreikt ten bewijze dat een opleiding met goed gevolg is afgelegd. Gelet op deze taak en bevoegdheid is de examencommissie tevens bevoegd een getuigschrift of diploma in te trekken indien zij vaststelt dat een student niet aan voormelde voorwaarden voldoet.

In dit geval heeft de examencommissie terecht het diploma van appellant ingetrokken. Daartoe overweegt het College dat voldoende vaststaat dat examinator Perotti de afstudeeropdracht met een 5,0 heeft beoordeeld en dat hij dit tijdens het afstudeergesprek op 1 april 2016 aan appellant heeft medegedeeld. In dat verband is van belang dat in het dossier een door examinator Perotti ondertekend resultatenformulier van 1 april 2016 is opgenomen waarop het cijfer 5,0 is vermeld. Ook heeft appellant op 1 april 2016 een e-mail ontvangen vanuit de resultatenadministratie waarin is vermeld dat hij een 5,0 heeft behaald voor zijn afstudeeropdracht. Voorts bevindt zich in het dossier een e-mail van 1 april 2016, afkomstig van examinator Perotti en gericht aan appellant waarin aan hem informatie wordt verstrekt over het maken van een nieuwe afstudeeropdracht. Dat appellant in de veronderstelling was dat het een automatisch gegenereerde e-mail betrof, wat daar ook van zij, doet daaraan niet af. Gelet op het

vorenstaande had het voor appellant dan ook duidelijk kunnen en moeten zijn dat het cijfer 5,9 dat examinator Perotti op 17 mei 2016 in het administratief systeem had ingevoerd een kennelijke vergissing betrof, te meer daar appellant wist dat voor het succesvol afronden van de afstudeeropdracht het noodzakelijk is dat de afstudeeropdracht wordt verdedigd. Appellant heeft ter zitting van het College verklaard dat geen verdediging heeft plaatsgevonden. Het betoog dat geen sprake is geweest van een administratieve fout faalt daarom.

De stelling van appellant dat de examencommissie niet bevoegd is om een uitslag van een examen te wijzigen en dat, voor zover haar wel enige bevoegdheid toekomt, zij daarmee te laat is, faalt. Het betreft hier niet het wijzigen van een uitslag, maar het herstellen van een administratieve fout.

Het betoog van appellant dat van het gesprek op 1 april in strijd met de artikelen 5.6, lid 3 en 5.7, lid 3 van de Onderwijs- en Examenregeling geen verslag is gemaakt en dat het voor hem niet mogelijk was om de beoordeling van zijn afstudeeropdracht te controleren, kan hem niet baten, omdat dat betoog ziet op de vaststelling van het cijfer. Dat is hier niet aan de orde. Het betoog dat is gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel doordat de beoordeling tijdens het afstudeergesprek niet is vastgelegd, faalt om dezelfde reden.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Ten aanzien van het verzoek om schadevergoeding overweegt het College dat dit verzoek dient te worden afgewezen, reeds omdat het beroep van appellant ongegrond is. Het College merkt overigens op dat de Hogeschool aan appellant het aanbod heeft gedaan om kosteloos zijn afstudeeropdracht te herkansen, maar dat appellant hiervan geen gebruik heeft gemaakt.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J. Th. Drop en mr. A.J.C. de Moor -van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/258**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	9 mei 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband persoonlijke omstandigheid
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5 Dat appellant in september 2016 nog een vak heeft behaald, kan aan het op 18 juli 2016 aan hem gegeven BNSA niet afdoen, omdat daarvoor slechts de door hem in het eerste studiejaar behaalde punten van belang zijn. Appellant heeft toen hij 19 punten had gehaald een waarschuwing ontvangen. In die waarschuwing is vermeld: “ben je van mening dat er bij jou sprake is van persoonlijke omstandigheden die je studievertraging verklaren? Neem dan zo spoedig mogelijk contact op met je studentendecaan”. Gelet hierop, komt het voor risico van appellant dat hij de persoonlijke omstandigheid niet eerder heeft gemeld. Het CBE heeft daarom mogen overwegen dat er een onvoldoende causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheid en de opgelopen studievertraging.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2016 heeft de examencommissie appellant namens de decaan een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Commerciële Economie.

Bij beslissing van 11 november 2016 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 maart 2017, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in het studiejaar 2015-2016 de opleiding Commerciële Economie gevolgd aan de Hogeschool van Amsterdam. In dat jaar heeft appellant 46 studiepunten gehaald en daarmee niet voldaan

aan de norm van 50 punten. Pas op 5 juli 2016 en op 31 augustus 2016 heeft appellant een persoonlijke omstandigheid, namelijk dat hij last heeft gehad van ontstoken ogen, gemeld.

2.2. Het CBE heeft overwogen dat er onvoldoende causaal verband is tussen de door appellant aangedragen persoonlijke omstandigheid en de opgelopen studievertraging. Uit een door appellant overgelegde verklaring van zijn huisarts kan dat verband niet worden afgeleid en door de late melding van de omstandigheid heeft ook de studentendecaan het verband niet kunnen vaststellen.

2.3. Appellant voert aan dat hij in september 2016 nog een vak heeft gehaald. Hij heeft daardoor nu 51 punten en voldoet aan de norm. Verder voert hij aan dat hij zijn persoonlijke omstandigheid eerder had kunnen melden, maar niet besefte hoe belangrijk dat was.

2.4. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.5 Dat appellant in september 2016 nog een vak heeft behaald, kan aan het op 18 juli 2016 aan hem gegeven BNSA niet afdoen, omdat daarvoor slechts de door hem in het eerste studiejaar behaalde punten van belang zijn. Appellant heeft toen hij 19 punten had gehaald een waarschuwing ontvangen. In die waarschuwing is vermeld: “ben je van mening dat er bij jou sprake is van persoonlijke omstandigheden die je studievertraging verklaren? Neem dan zo spoedig mogelijk contact op met je studentendecaan”. Gelet hierop, komt het voor risico van appellant dat hij de persoonlijke omstandigheid niet eerder heeft gemeld. Het CBE heeft daarom mogen overwegen dat er een onvoldoende causaal verband bestaat tussen de persoonlijke omstandigheid en de opgelopen studievertraging.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/260**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	17 maart 2017
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bijzondere omstandigheden geldigheidsduur hardheidsclausule kennisaspect overmacht persoonlijke omstandigheden propedeuse studieresultaten studievoortgang verlenging vervaltermijn
Artikelen	:	OER: artikel 5.8 WHW: artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.2. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat zich geen bijzondere omstandigheden voordoen, op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de examencommissie het verlengingsverzoek niet had mogen afwijzen. Het is aan de student aannemelijk te maken dat zich omstandigheden buiten zijn macht hebben voorgedaan op grond waarvan hij zijn propedeuse niet voor het verstrijken van de geldigheidsduur heeft kunnen afronden. De door appellant in beroep bij het CBE aangevoerde omstandigheden zijn niet zodanig bijzonder dat deze aanleiding dienden te zijn voor afwijking van de gehanteerde vervaltermijnen, dan wel toepassing van de hardheidsclausule. 2.5.3. Op het moment dat appellant het verzoek om verlenging van de studieresultaten bij de examencommissie indiende, waren er sinds het eind van het tweede studiejaar van appellant inmiddels ruim twee jaren verstreken. Vastgesteld kan dus worden dat op het moment waarop appellant zijn verzoek om verlenging van de studieresultaten heeft ingediend, de geldigheidsduur van de behaalde tentamens ook zou zijn verstreken als bij de berekening van die geldigheidsduur niet het startmoment van de opleiding, maar het moment waarop de tentamens zouden zijn behaald, als vertrekpunt zou worden genomen. Artikel 7.13 van de WHW staat er voorts niet aan in de weg dat voor de geldigheidsduur van tentamens voor de propedeutische fase een andere termijn wordt gehanteerd dan voor de andere bachelortentamens. Gegeven de in overweging 2.2 beschreven beperkte toetsing kan hetgeen appellant hierover naar voren heeft gebracht, niet leiden tot een ander oordeel.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van beroep voor de Examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder (hierna ook: het CBE),

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 mei 2016 heeft de examencommissie van de studie Algemene Sociale Wetenschappen (hierna: de examencommissie) aan appellant meegedeeld dat zijn verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van zijn tentamenresultaten is afgewezen.

Bij beslissing van 14 december 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 februari 2017, waar appellant bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, zijn verschenen. Namens de examencommissie waren S.B. Mensink en dr. D. Gerritsen, werkzaam bij de Universiteit van Amsterdam, aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder wordt ten minste begrepen waar nodig, de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur te verlengen.

Ingevolge artikel 5.8 van de Onderwijs- en Examenregeling van de bacheloropleiding Algemene Sociale Wetenschappen van de Faculteit der Maatschappij en Gedragswetenschappen 2011-2012 (hierna: de OER) is, voor zover thans van belang, bepaald dat indien het eerste jaar van de bacheloropleiding niet binnen twee jaar met goed gevolg is afgerond alle met goed gevolg afgelegde onderdelen van de propedeutische fase vervallen.

2.2. Uit eerdere jurisprudentie van het College (zie onder meer de uitspraken van 20 november 2013 in zaak nr. 2013/114, 24 april 2014 in zaak nr. 2013/218 en 3 juni 2014 in zaak nr. 2014/011; www.cbho.nl) volgt dat het instellingsbestuur geldigheidsduur beperkende maatregelen mag hanteren en hieraan argumenten als marginale studievoortgang en onvoldoende studieperspectief ten grondslag mag leggen. De WHW, met name het tot 1 januari 2017 geldende artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, sluit dit niet uit.

Zoals het College eveneens eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 5 november 2013 in zaak nr. 2013/085 en 3 juni 2014 in zaak nr. 2014/011; www.cbho.nl), heeft de wetgever het wat betreft de geldigheidsduur van studieresultaten, gelet op het bepaalde in artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de WHW, aan het instellingsbestuur gelaten de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens te bepalen. Dat dit ook geldt als het specifiek gaat om de geldigheid van tentamens die onderdeel uitmaken van de propedeutische fase, blijkt uit de uitspraak van het College van 5 december 2014 (zaak nr. 2014/085; www.cbho.nl). Het College kan daarom slechts beoordelen of de gehanteerde termijn in dit geval leidt tot een zodanige onredelijke uitkomst dat die in zoverre buiten toepassing moet blijven.

2.3. Appellant is in het studiejaar 2011/2012 begonnen met zijn opleiding. Ook in het studiejaar 2012/2013 heeft hij onderwijs gevolgd en tentamens afgelegd. Hij heeft op het vak Mondialisering na alle

vakken van de propedeuse behaald. Voor genoemd vak had hij een werkstuk moeten inleveren, maar niet is gebleken dat hij dat heeft gedaan.
Aan het eind van dit tweede studiejaar, op 23 augustus 2013, is appellant erop gewezen dat hij alsnog een werkstuk voor het vak Mondialisering moest inleveren en dat de studieresultaten zouden vervallen indien hij zijn propedeuse niet binnen twee jaar zou behalen. Van de in het bericht van 23 augustus 2013 genoemde mogelijkheid het vak te herkansen en alsnog een werkstuk in te leveren heeft appellant toen geen gebruik gemaakt. In het studiejaar 2013/2014 is hij vervolgens niet ingeschreven geweest en heeft hij geen onderwijs gevolgd. In het studiejaar 2014/2015 is appellant ingeschreven geweest en heeft hij het derdejaars onderwijs gevolgd. Volgens het door het CBE in geding gebrachte overzicht zijn in 2014/2015 geen studiepunten behaald. Bij zijn aanmelding voor het studiejaar 2015/2016 is appellant geconfronteerd met het verval van zijn studiepunten, als gevolg waarvan hij niet kon worden ingeschreven.
Op 2 december 2015 heeft appellant bij de examencommissie een verzoek ingediend om verlenging van de geldigheidsduur van de tijdens de propedeutische fase behaalde tentamens.

2.4. Aan de afwijzing van het verlengingsverzoek heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat appellant zijn verzoek niet binnen een redelijke termijn heeft ingediend en dat hij tijdens zijn studie meerdere malen aantoonbaar nalatig is geweest.
De examencommissie acht het onwaarschijnlijk dat appellant zijn studie binnen afzienbare tijd zal afronden. Appellant was op de hoogte van het feit dat zijn studieresultaten zouden vervallen, maar heeft desondanks niet tijdig iets ondernomen.
Een verband tussen studievoortgang en persoonlijke omstandigheden ontbreekt.

2.5. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte tot zijn oordeel is gekomen. Daartoe voert hij het volgende aan. De geldigheidsduur kan worden beperkt indien het kennisaspect een rol speelt. Aangezien niet is betwist dat verlenging op zichzelf mogelijk is, staat vast dat het kennisaspect niet aan een verlenging in de weg staat. De persoonlijke omstandigheden zijn ten onrechte niet of niet juist meegewogen. Hij heeft over deze omstandigheden met zijn studieadviseur contact onderhouden. Door de examencommissie is niet toegelicht wat het belang is van het hanteren van een korte termijn. De bepaling van de geldigheidsduur is onredelijk omdat deze niet is verbonden aan het moment waarop een vak is behaald, maar aan het moment waarop het programma start. Appellant heeft zijn opdracht voor het vak Mondialisering ingeleverd, maar deze is zoekgeraakt en dus nooit beoordeeld. Zou de opdracht wel (met een voldoende) zijn beoordeeld, dan had appellant zijn propedeuse wel tijdig behaald.

2.5.1. Met zijn betoog dat de geldigheidsduur kan worden beperkt indien het kennisaspect een rol speelt en dat vaststaat dat in het onderhavige het kennisaspect niet aan een verlenging in de weg staat, miskent appellant dat blijkens de onder 2.2 genoemde uitspraken de examencommissie ook onvoldoende studieperspectief aan een afwijzing van het verzoek ten grondslag heeft mogen leggen.

2.5.2. Het CBE heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat zich geen bijzondere omstandigheden voordoen, op grond waarvan moet worden geoordeeld dat de examencommissie het verlengingsverzoek niet had mogen afwijzen. Het is aan de student aannemelijk te maken dat zich omstandigheden buiten zijn macht hebben voorgedaan op grond waarvan hij zijn propedeuse niet voor het verstrijken van de geldigheidsduur heeft kunnen afronden. De door appellant in beroep bij het CBE aangevoerde omstandigheden zijn niet zodanig bijzonder dat deze aanleiding dienden te zijn voor afwijking van de gehanteerde vervaltermijnen, dan wel toepassing van de hardheidsclausule.

2.5.3. Op het moment dat appellant het verzoek om verlenging van de studieresultaten bij de examencommissie indiende, waren er sinds het eind van het tweede studiejaar van appellant inmiddels ruim twee jaren verstreken. Vastgesteld kan dus worden dat op het moment waarop appellant zijn verzoek om verlenging van de studieresultaten heeft ingediend, de geldigheidsduur van de behaalde tentamens ook zou zijn verstreken als bij de berekening van die geldigheidsduur niet het startmoment van de opleiding, maar het moment waarop de tentamens zouden zijn behaald, als vertrekpunt zou worden genomen.

Artikel 7.13 van de WHW staat er voorts niet aan in de weg dat voor de geldigheidsduur van tentamens voor de propedeutische fase een andere termijn wordt gehanteerd dan voor de andere bachelortentamens. Gegeven de in overweging 2.2 beschreven beperkte toetsing kan hetgeen appellant hierover naar voren heeft gebracht, niet leiden tot een ander oordeel.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Zaaknummer	:	**CBHO 2016/262**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	11 mei 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA fatale termijn studeerbaarheid termijn van orde
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.61, vierde lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1 Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 28 juli 2014 in zaak nr. 2014/032 (www.cbho.nl)), is de termijn, opgenomen in artikel 7.61, vierde lid, van de WHW geen fatale termijn, maar een termijn van orde. Door het overschrijden van die termijn is de beslissing dan ook niet onrechtmatig. 2.5.2 De beoordeling van het project FYS van appellant valt buiten de omvang van dit geding, nu dit beroep niet op die beoordeling maar slechts op het BNSA ziet. Het College zal daarom niet ingaan op het door appellant daarover voorgedragen betoog. 2.5.3 Ter zitting van het College is namens het CBE toegelicht dat de toetsroosters reeds bij aanvang van het studiejaar op het intranet worden geplaatst. Het tentamenrooster van de herkansingen van blok 4 is dus ruim op tijd bekend gemaakt. Op een later moment worden de exacte tijden en locaties toegevoegd. Ook de inlevermomenten van het project FYS waren ruim tevoren bekend. Dat het inlevermoment voor de herkansing van het project FYS enkele dagen na de toetsen van blok 4 was, maakt het programma niet onvoldoende studeerbaar, nu een student zijn planning met inachtneming van die data kan inrichten. Evenmin maakt de omstandigheid dat de herkansingen van blok 4 op één dag waren het programma onvoldoende studeerbaar, nu het in dit geval ging om slechts twee tentamens. Voor zover appellant aanvoert dat het niet relevant is dat hij niet steeds tussentijds resultaten heeft geüpload voor het project FYS, overweegt het College dat, hoewel die resultaten niet werden beoordeeld, de verplichting om tussentijds resultaten te uploaden wel waarborgt dat een student zijn werk voor het project over een langere periode spreidt. Ter zitting is verder namens het CBE toegelicht dat bij het klachtenloket behalve de klacht van appellant geen klachten over het project zijn binnengekomen. Ook is toegelicht dat twee assessoren van het project inderdaad niet meer werkzaam zijn bij de hogeschool, maar dat de oorzaak daarvan niets met het project FYS van doen heeft. Gelet hierop, heeft het CBE mogen overwegen dat het programma niet onvoldoende studeerbaar was en de examencommissie appellant een BNSA heeft mogen geven. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 juli 2016 heeft de examencommissie appellant namens de decaan een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding HBO-ICT.

Bij beslissing van 15 november 2016 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 maart 2017, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in het studiejaar 2015-2016 de opleiding HBO-ICT gevolgd aan de Hogeschool van Amsterdam. In dat jaar heeft appellant 43 studiepunten gehaald en daarmee niet voldaan aan de norm van 50 punten.

2.2. Het CBE heeft overwogen dat voor het risico van appellant komt dat hij het werk voor het project FYS steeds heeft uitgesteld en dat de tentamens van blok 4 en het inlevermoment van het project FYS daardoor dicht bij elkaar kwamen. Het programma was niet onvoldoende studeerbaar en de examencommissie heeft appellant een BNSA mogen geven, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt dat hij ten onrechte voor het derde assessment van het project FYS een onvoldoende heeft gekregen. Verder betoogt appellant dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat het programma niet onvoldoende studeerbaar was. Hij voert aan dat hij het werk van het project FYS niet heeft uitgesteld. Het inlevermoment van de herkansing van het project lag erg dicht op de tentamens van blok 4. Daarom heeft hij het niet kunnen halen. Verder voert appellant aan dat er veel klachten zijn ingediend over het project FYS. Hij heeft vernomen dat de assessoren die bij het project betrokken waren wegens hun werkwijze thans niet meer werkzaam zijn bij de hogeschool. Voorts voert hij aan dat alle herkansingen van blok 4 op één dag waren en dat in strijd met de OER het toetsrooster voor de herkansingen van blok 4 slechts drie dagen van tevoren bekend is gemaakt. Tot slot betoogt appellant dat het CBE in strijd met zijn eigen regel niet binnen tien weken uitspraak heeft gedaan.

2.4. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel

van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.

Ingevolge artikel 7.61, vierde lid, beslist het college van beroep binnen tien weken gerekend vanaf de dag na die waarop de termijn voor het indienen van het beroepschrift is verstreken.

2.5.1 Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 28 juli 2014 in zaak nr. 2014/032 (www.cbho.nl)), is de termijn, opgenomen in artikel 7.61, vierde lid, van de WHW geen fatale termijn, maar een termijn van orde. Door het overschrijden van die termijn is de beslissing dan ook niet onrechtmatig.

2.5.2 De beoordeling van het project FYS van appellant valt buiten de omvang van dit geding, nu dit beroep niet op die beoordeling maar slechts op het BNSA ziet. Het College zal daarom niet ingaan op het door appellant daarover voorgedragen betoog.

2.5.3 Ter zitting van het College is namens het CBE toegelicht dat de toetsroosters reeds bij aanvang van het studiejaar op het intranet worden geplaatst. Het tentamenrooster van de herkansingen van blok 4 is dus ruim op tijd bekend gemaakt. Op een later moment worden de exacte tijden en locaties toegevoegd. Ook de inlevermomenten van het project FYS waren ruim tevoren bekend. Dat het inlevermoment voor de herkansing van het project FYS enkele dagen na de toetsen van blok 4 was, maakt het programma niet onvoldoende studeerbaar, nu een student zijn planning met inachtneming van die data kan inrichten. Evenmin maakt de omstandigheid dat de herkansingen van blok 4 op één dag waren het programma onvoldoende studeerbaar, nu het in dit geval ging om slechts twee tentamens. Voor zover appellant aanvoert dat het niet relevant is dat hij niet steeds tussentijds resultaten heeft geüpload voor het project FYS, overweegt het College dat, hoewel die resultaten niet werden beoordeeld, de verplichting om tussentijds resultaten te uploaden wel waarborgt dat een student zijn werk voor het project over een langere periode spreidt. Ter zitting is verder namens het CBE toegelicht dat bij het klachtenloket behalve de klacht van appellant geen klachten over het project zijn binnengekomen. Ook is toegelicht dat twee assessoren van het project inderdaad niet meer werkzaam zijn bij de hogeschool, maar dat de oorzaak daarvan niets met het project FYS van doen heeft.

Gelet hierop, heeft het CBE mogen overwegen dat het programma niet onvoldoende studeerbaar was en de examencommissie appellant een BNSA heeft mogen geven.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/001**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Troostwijk en Daalder
Datum uitspraak	:	7 juni 2017
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bijzondere omstandigheden extra tentamenkans motiveringsgebrek persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	OER: artikel 3.3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Het College stelt vast dat verweerder in de beslissing van 21 november 2016 alsnog heeft toegelicht hoe invulling wordt gegeven aan de in artikel 3.3, zesde lid, van de OER neergelegde bevoegdheid, en waarom appellant niet mocht afgaan op voormelde informatie op de website van de universiteit. Hetgeen appellant tegen deze beslissing aanvoert over artikel 3.3, vijfde lid, van de OER, namelijk dat de daarin neergelegde eis dat minimaal een vier moet zijn behaald om krachtens dat artikellid een extra tentamengelegenheid te krijgen onredelijk is, kan niet bij de beoordeling van het beroep worden betrokken. In de eerdere beslissing van verweerder van 18 december 2015 heeft verweerder zich immers op het standpunt gesteld dat appellant niet voldoet aan de vereisten om krachtens dat artikellid een extra tentamenkans te krijgen. In het tegen die eerdere beslissing gerichte beroep heeft appellant tegen dat standpunt geen gronden aangevoerd. Daarom moet van de juistheid van dat standpunt worden uitgegaan. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat de door appellant aangevoerde werkzaamheden niet van dien aard waren dat aan hem op grond daarvan krachtens artikel 3.3, zesde lid, van de OER een extra tentamengelegenheid moest worden geboden. Verweerder heeft van appellant mogen verwachten dat hij zijn werkzaamheden, die niet onvoorzien waren nu appellant daarvoor bewust heeft gekozen op een moment dat hij zijn bachelor aan het afronden was, zo had ingericht dat hij voldoende tijd overhield om zich op het laatste tentamen voor te bereiden. Bij dit oordeel betrekt het College dat appellant ter zitting bij het College heeft gesteld dat de verkiezing voor de Centrale Studentenraad twee weken voor dat laatste tentamen heeft plaatsgevonden. Dat hij ervoor heeft gekozen om op de dag van dat laatste tentamen een bijeenkomst van de nieuw verkozen Centrale Studentenraad bij te wonen om zijn voorkeur kenbaar te kunnen maken voor de dossierverdeling, is een eigen keuze van appellant die voor zijn rekening blijft. Het College is verder van oordeel dat verweerder niet ten onrechte in het nadeel van appellant heeft meegewogen dat hij voorafgaand aan zijn werkzaamheden meermalen zonder succes aan het desbetreffende tentamen heeft deelgenomen. Immers, nu appellant gebruik heeft gemaakt van in totaal negen tentamengelegenheden, kan niet worden gezegd dat uitsluitend zijn werkzaamheden er de oorzaak van zijn geweest dat hij het tentamen ten tijde van belang nog niet had behaald. Het betoog van appellant dat hij wel degelijk mocht afgaan op de informatie op de website van de universiteit, dat medezeggenschap een bijzondere omstandigheid als bedoeld in 3.3, zesde lid, van de OER kan

zijn, behoeft verder geen bespreking, nu uit het vorenstaande volgt dat verweerder deugdelijk heeft gemotiveerd waarom de door appellant gestelde werkzaamheden in zijn individuele geval geen bijzondere feiten of omstandigheden zijn.
De beroepsgronden falen.
2.6. Verweerder heeft het in voormelde uitspraak van 28 juni 2016 geconstateerde gebrek in de beslissing van 21 november 2016 hersteld. Het beroep is ongegrond.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 augustus 2015 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid het verzoek van appellant voor een extra tentamenkans voor het vak nationaal en internationaal burgerlijk procesrecht afgewezen.

Bij beslissing van 21 november 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep opnieuw ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 maart 2017, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. L.M. Zagers verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 3.3, vijfde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling Bachelor Faculteit der Rechtsgeleerdheid UvA 2014-2015 (hierna: OER) komt de student die het bachelorexamen op één onderdeel na heeft behaald, indien niet is voldaan aan de eisen van lid 4, desgevraagd in aanmerking voor één extra tentamengelegenheid voor dat laatste onderdeel, indien is voldaan aan de volgende voorwaarden:
a. de student heeft gebruik gemaakt van de laatst geboden tentamenkans en toen minimaal een 4 behaald voor het desbetreffende onderdeel;
b. de datum van het extra tentamen moet ten minste twee maanden liggen voor de datum van het eerstvolgende reguliere tentamen in het desbetreffende onderdeel.
Ingevolge het zesde lid beslist de examencommissie op verzoeken om een extra tentamengelegenheid. De examencommissie kan in geval van bijzondere omstandigheden van de in lid 5 genoemde omstandigheden afwijken.

2.2. Verweerder heeft de beslissing van 21 november 2016 genomen naar aanleiding van de uitspraak van het College van 28 juni 2016 in zaak nr. CBHO 2016/018, waarin het College de eerdere beslissing van verweerder van 18 december 2015 heeft vernietigd. In die uitspraak heeft het College geoordeeld dat verweerder ondeugdelijk had gemotiveerd waarom de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden, te weten zijn lidmaatschap van de opleidingscommissie van de bacheloropleiding

Rechtsgeleerdheid, zijn verkiezing als raadslid van de Centrale Studentenraad van de universiteit en het voeren van de campagne die daaraan vooraf ging, geen aanleiding vormden om hem krachtens artikel 3.3, zesde lid, van de OER een extra tentamenkans te geven. Daartoe heeft het College redengevend geacht dat verweerder op geen enkele wijze had gemotiveerd hoe invulling wordt gegeven aan die bevoegdheid. Verder heeft het College geoordeeld dat verweerder niet duidelijk had gemaakt waarom appellant niet mocht afgaan op de informatie die op de website van de universiteit stond vermeld, namelijk dat medezeggenschap een bijzondere omstandigheid als bedoeld in 3.3, zesde lid, van de OER kan zijn.

2.3. Ter toetsing staat nu of verweerder het aldus geconstateerde motiveringsgebrek in de beslissing van 21 november 2016 heeft hersteld.

2.4. In deze beslissing heeft verweerder toegelicht dat hij met name indien zich onvoorziene feiten of omstandigheden voordoen krachtens artikel 3.3, zesde lid, van de OER een extra tentamenkans aanbiedt. De door appellant aangevoerde werkzaamheden geven volgens verweerder geen aanleiding om aan hem een extra tentamenkans aan te bieden, nu hij had kunnen voorzien dat hij door die werkzaamheden minder tijd aan zijn studie zou kunnen besteden. Die werkzaamheden waren bovendien, mede in aanmerking genomen dat hij eerder al gebruik heeft gemaakt van negen tentamengelegenheden, onvoldoende zwaarwegend om een extra tentamengelegenheid te rechtvaardigen. Verweerder heeft verder toegelicht dat appellant niet mocht afgaan op voormelde mededeling op de website van de universiteit, nu die mededeling kennelijk onjuist was.

2.5. Het College stelt vast dat verweerder in de beslissing van 21 november 2016 alsnog heeft toegelicht hoe invulling wordt gegeven aan de in artikel 3.3, zesde lid, van de OER neergelegde bevoegdheid, en waarom appellant niet mocht afgaan op voormelde informatie op de website van de universiteit.

Hetgeen appellant tegen deze beslissing aanvoert over artikel 3.3, vijfde lid, van de OER, namelijk dat de daarin neergelegde eis dat minimaal een vier moet zijn behaald om krachtens dat artikellid een extra tentamengelegenheid te krijgen onredelijk is, kan niet bij de beoordeling van het beroep worden betrokken. In de eerdere beslissing van verweerder van 18 december 2015 heeft verweerder zich immers op het standpunt gesteld dat appellant niet voldoet aan de vereisten om krachtens dat artikellid een extra tentamenkans te krijgen. In het tegen die eerdere beslissing gerichte beroep heeft appellant tegen dat standpunt geen gronden aangevoerd. Daarom moet van de juistheid van dat standpunt worden uitgegaan.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat de door appellant aangevoerde werkzaamheden niet van dien aard waren dat aan hem op grond daarvan krachtens artikel 3.3, zesde lid, van de OER een extra tentamengelegenheid moest worden geboden. Verweerder heeft van appellant mogen verwachten dat hij zijn werkzaamheden, die niet onvoorzien waren nu appellant daarvoor bewust heeft gekozen op een moment dat hij zijn bachelor aan het afronden was, zo had ingericht dat hij voldoende tijd overhield om zich op het laatste tentamen voor te bereiden. Bij dit oordeel betrekt het College dat appellant ter zitting bij het College heeft gesteld dat de verkiezing voor de Centrale Studentenraad twee weken voor dat laatste tentamen heeft plaatsgevonden. Dat hij ervoor heeft gekozen om op de dag van dat laatste tentamen een bijeenkomst van de nieuw verkozen Centrale Studentenraad bij te wonen om zijn voorkeur kenbaar te kunnen maken voor de dossierverdeling, is een eigen keuze van appellant die voor zijn rekening blijft. Het College is verder van oordeel dat verweerder niet ten onrechte in het nadeel van appellant heeft meegewogen dat hij voorafgaand aan zijn werkzaamheden meermalen zonder succes aan het desbetreffende tentamen heeft deelgenomen. Immers, nu appellant gebruik heeft gemaakt van in totaal negen tentamengelegenheden, kan niet worden gezegd dat uitsluitend zijn werkzaamheden er de oorzaak van zijn geweest dat hij het tentamen ten tijde van belang nog niet had behaald.

Het betoog van appellant dat hij wel degelijk mocht afgaan op de informatie op de website van de universiteit, dat medezeggenschap een bijzondere omstandigheid als bedoeld in 3.3, zesde lid, van de OER kan zijn, behoeft verder geen bespreking, nu uit het vorenstaande volgt dat verweerder deugdelijk heeft gemotiveerd waarom de door appellant gestelde werkzaamheden in zijn individuele geval geen bijzondere feiten of omstandigheden zijn.

De beroepsgronden falen.

2.6. Verweerder heeft het in voormelde uitspraak van 28 juni 2016 geconstateerde gebrek in de beslissing van 21 november 2016 hersteld. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.R. Fernandez, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/002**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	7 juni 2017
Partijen	:	appellant en Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	beoordeling extra toetskans geldigheidsduur persoonlijke omstandigheden stageportfolio
Artikelen	:	OER: artikel 25
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van 6 september 2016 terecht in stand gelaten. Appellant heeft aan zijn verzoek van 29 augustus 2016 als persoonlijke omstandigheid ten grondslag gelegd dat hij in 2015 geruime tijd ziek was. De examencommissie heeft appellant in april 2016 wegens die omstandigheid echter al een extra toetskans toegekend. Dat studenten normaliter vier toetskansen hebben, betekent niet dat de examencommissie daarom opnieuw een extra toetskans had moeten toekennen. Appellant heeft immers hetzelfde aantal reguliere toetskansen gehad als andere studenten. Dat hij deze toetskansen niet allemaal heeft benut, maakt zijn situatie op zichzelf niet een zeer bijzonder geval als bedoeld in artikel 25, vierde lid, van de OER. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de examencommissie eerst in april 2016 op zijn verzoek van 12 januari 2016 heeft beslist. Appellant heeft zijn verzoek immers eerst bij de examencommissie van een andere opleiding ingediend. Het verzoek is vervolgens in maart 2016 bij de juiste examencommissie aangekomen. De examencommissie heeft appellant daarop een extra toetskans toegekend, ondanks dat de in de stagehandleiding neergelegde geldigheidsduur van een jaar van de stage, gerekend vanaf de aanvang van de stage, reeds was verlopen. Aldus heeft de examencommissie reeds bij die beslissing rekening gehouden met de behandelduur van dat verzoek. Voor zover appellant het niet eens is met de onvoldoende beoordelingen van zijn stagedossier had hij hiertegen rechtsmiddelen kunnen instellen, waarbij hij zijn klachten over onvoldoende begeleiding en het ontbreken van feedback naar voren had kunnen en moeten brengen, hetgeen hij niet heeft gedaan. De deugdelijkheid van die beoordelingen en de totstandkoming ervan is voor het College daarom een gegeven. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mail van 6 september 2016 is appellant op de hoogte gesteld van de beslissing van de examencommissie Hoger Toeristisch en Recreatief Onderwijs tot afwijzing van zijn verzoek om hem

opnieuw een extra toetskans voor het inleveren van zijn stageportfolio toe te kennen (hierna: de beslissing van 6 september 2016).

Bij beslissing van 1 november 2016, verzonden op 5 december 2016, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 maart 2017, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie zijn nog C.A. van Wermeskerken en F. el Yaïchi verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 25, vierde lid van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) kan de examencommissie in zeer bijzondere gevallen, waaronder begrepen persoonlijke omstandigheden zoals bedoeld in artikel 17, overgaan tot het toekennen van een extra toetskans aan de student.

2.2. Appellant heeft in de eerste helft van 2015 ten behoeve van zijn opleiding stage gelopen bij een reisbureau in Belgrado (Servië). In juni 2015, na afloop van de stage, is hij ziek geworden.
In november 2015 was hij weer hersteld. In december 2015 heeft hij voor het eerst zijn stagedossier ter beoordeling ingeleverd. Omdat in het dossier zijn stageportfolio ontbrak, heeft hij een onvoldoende beoordeling gekregen. Daarop heeft hij op 12 januari 2016 om een extra toetskans verzocht, die de examencommissie hem in april 2016 wegens zijn periode van ziekte heeft toegekend. Hij heeft vervolgens opnieuw een onvoldoende beoordeling gekregen, omdat de stageportfolio niet voldoende was.
Op 29 augustus 2016 heeft appellant opnieuw om een extra toetskans verzocht. De examencommissie heeft dit verzoek bij de beslissing van 6 september 2016 afgewezen, omdat appellant reeds in april 2016 een extra toetskans is toegekend en de geldigheidsduur van de stage is verstreken. Verweerder heeft die beslissing gehandhaafd.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder de beslissing van 6 september 2016 ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe voert hij aan dat hij in 2015 lange tijd ziek is geweest, dat studenten normaliter vier toetskansen hebben, dat hij niet is begeleid bij het maken van de stageportfolio, dat hij geen feedback naar aanleiding van de beoordelingen heeft gekregen, dat hij voor de overige onderdelen van het stagedossier een voldoende heeft gekregen en dat de toekenning van een extra kans in april 2016 naar aanleiding van zijn verzoek van 12 januari 2016 onnodig lang heeft geduurd.

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van 6 september 2016 terecht in stand gelaten. Appellant heeft aan zijn verzoek van 29 augustus 2016 als persoonlijke omstandigheid ten grondslag gelegd dat hij in 2015 geruime tijd ziek was. De examencommissie heeft appellant in april 2016 wegens die omstandigheid echter al een extra toetskans toegekend. Dat studenten normaliter vier toetskansen hebben, betekent niet dat de examencommissie daarom opnieuw een extra toetskans had moeten toekennen. Appellant heeft immers hetzelfde aantal reguliere toetskansen gehad als andere studenten. Dat hij deze toetskansen niet allemaal heeft benut, maakt zijn situatie op zichzelf niet een zeer bijzonder geval als bedoeld in artikel 25, vierde lid, van de OER. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de examencommissie eerst in april 2016 op zijn verzoek van 12 januari 2016 heeft beslist. Appellant heeft zijn verzoek immers eerst bij de examencommissie van een andere opleiding ingediend. Het verzoek is vervolgens in maart 2016 bij de juiste examencommissie aangekomen. De examencommissie heeft

appellant daarop een extra toetskans toegekend, ondanks dat de in de stagehandleiding neergelegde geldigheidsduur van een jaar van de stage, gerekend vanaf de aanvang van de stage, reeds was verlopen. Aldus heeft de examencommissie reeds bij die beslissing rekening gehouden met de behandelduur van dat verzoek. Voor zover appellant het niet eens is met de onvoldoende beoordelingen van zijn stagedossier had hij hiertegen rechtsmiddelen kunnen instellen, waarbij hij zijn klachten over onvoldoende begeleiding en het ontbreken van feedback naar voren had kunnen en moeten brengen, hetgeen hij niet heeft gedaan. De deugdelijkheid van die beoordelingen en de totstandkoming ervan is voor het College daarom een gegeven.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/006**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	9 mei 2017
Partijen	:	appellant en CBE Fontys Hogescholen
Trefwoorden	:	afstudeertraject beoordeling beoordelingscriteria feedback herbeoordeling herkansing kennen en kunnen meesterproef
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De beoordeling van de meesterproef van appellant, bestaande uit een scriptie en afstudeerzitting, is door twee examinatoren vastgesteld aan de hand van een formulier van twee pagina's. Op dat formulier zijn de criteria opgenomen waaraan de scriptie moet voldoen, opgedeeld in negen categorieën. Bij elk van de negen categorieën hebben de examinatoren appellant een cijfer toegekend en bij dat cijfer een onderbouwing gegeven. Ook hebben de examinatoren bij "toelichting eindcijfer" op negen punten feedback gegeven. Het CBE heeft terecht overwogen dat de beoordeling hiermee voldoende is onderbouwd. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hem anderszins onvoldoende feedback is gegeven, noch dat de examinatoren bevooroordeeld waren. Dat de hoofdvraag van appellant vooraf is goedgekeurd door zijn begeleiders, maakt de beoordeling van de meesterproef van appellant niet onrechtmatig, nu een dergelijke goedkeuring geen garantie biedt dat het eindresultaat tot een voldoende zal leiden. Voor zover appellant aanvoert dat zijn product wel haalbaar is, overweegt het College dat zij daarover, gelet op het onder 2.3 weergegeven toetsingskader, geen oordeel kan geven. Overigens is namens het CBE ter zitting toegelicht dat dat niet het enige punt is waarop de scriptie van appellant niet aan de criteria voldoet. Hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd, heeft eveneens betrekking op de beoordeling van zijn kennen en kunnen, zodat het College daarover geen oordeel kan geven. Gelet op het voorgaande, bestaat geen grond voor het oordeel dat aan de voorschriften van procedurele aard niet is voldaan. Er behoefde dan ook geen herbeoordeling aan appellant te worden toegekend. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van Fontys Hogescholen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 augustus 2016 hebben twee examinatoren de meesterproef van appellant met een 5 beoordeeld en aan appellant medegedeeld dat hij daarmee definitief is gezakt en een nieuw afstudeertraject zal moeten starten.

Bij beslissing van 29 november 2016 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 maart 2017, waar appellant, vergezeld door [Naam], en het CBE, vertegenwoordigd door mr. drs. M.E.C. Hesseling-Hertsenberg, plaatsvervangend secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het CBE heeft overwogen dat de beoordelingscriteria van de meesterproef vooraf beschikbaar waren via de portal. De beoordeling is gegeven door twee assessoren die door de examencommissie zijn aangewezen. De beoordeling is consistent en onderbouwd en wordt volledig onderschreven door de externe werkveld-deskundige die bij de afstudeerzitting aanwezig was. Appellant heeft volgens het CBE geen concreet bewijs aangeleverd waaruit kan worden afgeleid dat een van de assessoren bevooroordeeld was. Het CBE heeft geconcludeerd dat de beoordeling zorgvuldig tot stand is gekomen en voldoende is onderbouwd.

2.2. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft geconcludeerd dat de beoordeling zorgvuldig tot stand is gekomen en voldoende is onderbouwd. Hij voert aan dat de belangrijkste reden voor het afkeuren van zijn ondernemingsplan is dat het product niet haalbaar is. Appellant stelt dat het product wel haalbaar is. Omdat de assessoren hem niet hebben kunnen overtuigen heeft hij ook punten aftrek gekregen wegens gebrek aan kritische zelfreflectie. Verder voert appellant aan dat zijn hoofdvraag vooraf is goedgekeurd door zijn begeleiders en dat hij de probleemstelling en doelstelling heeft aangescherpt en geconcretiseerd. Hij heeft de bij de interviews gestelde sturende vragen nu uit het onderzoek gelaten. Ook het product en de marktomschrijving heeft hij in de herkansing verduidelijkt. De beoordelaars hebben ten onrechte opgemerkt dat hij modellen niet analytisch toepast, dat er bijna geen sprake is van een strategisch gehalte, dat hij geen onderbouwing geeft voor een meerjarenplan, dat het verdienmodel discutabel is en dat de implementatie summier blijft. Appellant voert aan dat de feedback in veel gevallen niet concreet is en/of slecht onderbouwd. Hij vraagt om een herbeoordeling door andere assessoren die hem duidelijk kunnen aangeven wat er niet goed is aan zijn rapport.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. De beoordeling van de meesterproef van appellant, bestaande uit een scriptie en afstudeerzitting, is door twee examinatoren vastgesteld aan de hand van een formulier van twee pagina's. Op dat formulier zijn de criteria opgenomen waaraan de scriptie moet voldoen, opgedeeld in negen categorieën. Bij elk van de negen categorieën hebben de examinatoren appellant een cijfer toegekend en bij dat cijfer een onderbouwing gegeven. Ook hebben de examinatoren bij "toelichting eindcijfer" op negen punten feedback gegeven. Het CBE heeft terecht overwogen dat de beoordeling hiermee voldoende is onderbouwd. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hem anderszins onvoldoende feedback is gegeven, noch dat de examinatoren bevooroordeeld waren. Dat de hoofdvraag van appellant vooraf is goedgekeurd door zijn begeleiders, maakt de beoordeling van de meesterproef van appellant niet onrechtmatig, nu een dergelijke goedkeuring geen garantie biedt dat het eindresultaat tot een voldoende zal leiden. Voor zover appellant aanvoert dat zijn product wel haalbaar is, overweegt het College dat zij daarover, gelet op het onder 2.3 weergegeven toetsingskader, geen oordeel kan geven. Overigens is namens het CBE ter zitting toegelicht dat dat niet het enige punt is waarop de scriptie van appellant niet aan de criteria voldoet. Hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd, heeft eveneens betrekking op de beoordeling van zijn kennen en kunnen, zodat het College daarover geen oordeel kan geven. Gelet op het voorgaande, bestaat geen grond voor het oordeel dat aan de voorschriften van procedurele aard niet is voldaan. Er behoefde dan ook geen herbeoordeling aan appellant te worden toegekend.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/007**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Daalder
Datum uitspraak	:	17 juli 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bronvermelding ernstige fraude fraude ongeldig verklaren opzet plagiaat uitsluiting
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid WHW: artikel 7.60, eerste lid WHW: artikel 7.61 OER: artikel 2 OER: artikel 27
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Elke instelling voor het hoger onderwijs heeft, op grond van artikel 7.60, eerste lid, van de WHW een college van beroep voor de examens. Dat college heeft overeenkomstig artikel 7.61 van de WHW de bevoegdheid kennis te nemen van beroepschriften ten aanzien beslissingen, zoals de beslissing van 19 september 2016 van de examencommissie. Zodoende schrijft de WHW voor dat het college van beroep voor de examens een instantie is van de instelling, die op basis van de – voor dit soort zaken gebruikelijke – in de Algemene wet bestuursrecht voorgeschreven procedure van administratief beroep bij hem ingekomen beroepschriften beoordeelt. Het is het College verder niet gebleken dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland niet voldoet aan de overige in artikel 7.60 van de WHW neergelegde vereisten. Het betoog faalt. 2.4.1. Voorop staat dat, zoals het College eerder heeft overwogen (zie uitspraak van 9 januari 2017 in zaak nr. 2016/125; www.cbho.nl), plagiaat een vorm van fraude is die met inachtneming van de in de WHW en OER neergelegde regels kan worden bestraft. De vraag of fraude is gepleegd, dient te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven, waarbij, anders dan appellante heeft betoogd, de intenties van de betrokken student niet van belang zijn. In dit verband stelt appellante zich in de eerste plaats in de kern op het standpunt dat zij niet heeft geplagieerd. Daarover overweegt het College als volgt. 2.4.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante in haar verslag zo'n anderhalve pagina tekst letterlijk of nagenoeg letterlijk heeft gekopieerd van het op internet gepubliceerde rapport 'Imago en Identiteit' van auteur Mieke Verhagen. Dat rapport is niet vermeld bij de gekopieerde tekst en evenmin in de bronnenlijst genoemd. Anders dan appellante betoogt, is deze handelwijze als plagiaat te kwalificeren. Dat auteur Verhagen in de uit het gekopieerde tekstgedeelte van het rapport, zelf citeert uit andere (oorspronkelijke) bronnen, maakt die kwalificatie niet anders. Het gaat erom dat appellante, zoals verweerder terecht stelt, de analyse die auteur Verhagen heeft gemaakt aan de hand van die oorspronkelijke bronnen en de conclusies die zij daaraan heeft verbonden, heeft gepresenteerd

als haar eigen tekst. Dit leidt ertoe dat het voor lezers van het door appellante gemaakte verslag niet duidelijk is dat de analyse en conclusies niet van appellante, maar van auteur Verhagen van het rapport ‘imago en identiteit’, zijn.
Verweerder heeft gelet op voorgaande met juistheid overwogen dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante, hoewel dat wellicht niet haar bedoeling was, plagiaat heeft gepleegd.
2.4.3. Het betoog van appellante dat een eventuele onrechtmatigheid in de bronvermelding haar niet kan worden aangerekend, wegens het gebrek aan onderwijs en de onduidelijke informatie over dat onderwerp, verwerpt het College.
Daarbij is naar het oordeel van het College doorslaggevend dat van appellante, als tweedejaarsstudente, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij in staat is bronnen op de juiste wijze te vermelden en dat zij redelijkerwijs had moeten weten dat het letterlijk overnemen van een stuk tekst uit een rapport dient te worden verantwoord in de bronnen.
Ten overvloede overweegt het College dat het hem niet is gebleken dat een gebrek aan onderwijs over dit onderwerp bestond of dat aan appellante onjuiste informatie is verstrekt. Verweerder heeft in dit verband gemotiveerd dat uit de Studiehandleiding van het vak Onderzoekslijn 1.1 dat in de eerste periode van het eerste jaar in Den Haag is aangeboden, aandacht wordt besteed aan de APA-richtlijnen en dat aanvullende informatie over uitleg van die richtlijnen voor appellante beschikbaar is. Appellante was aldus voldoende geïnformeerd over de geldende regels. Het had op de weg van appellante gelegen om opheldering aan docenten te vragen indien de regels over plagiaat haar onvoldoende duidelijk waren.
Tot slot bestaat geen grond voor het oordeel dat de door de examencommissie opgelegde sanctie onevenredig is.
Het betoog van appellante faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 september 2016 heeft de examencommissie van het Domein Communicatie, Media en Muziek, opleiding MEM (hierna: de examencommissie) de uitslag van de door appellante gemaakte toets ‘Onderzoek 2.2’ niet vastgesteld, dan wel ongeldig verklaard en appellante uitgesloten van deelname aan de eerstvolgende toets ‘Onderzoek 2.2’.

Bij beslissing van 21 november 2016 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 april 2017, waar appellante, bijgestaan door M. Toet en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C. Grim, secretaris van het college van beroep voor de examens, vergezeld door mr. S. Snoeren van de examencommissie, beiden werkzaam bij de Hogeschool Inholland, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid,van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Ingevolge artikel 2, aanhef en onder t, van de Onderwijs- en Examenregeling bacheloropleidingen met inbegrip Associate-degreeprogramma's (hierna: OER), opgenomen in hoofdstuk 4 van het Studentenstatuut 2015-2016, wordt onder fraude verstaan elk handelen, nalaten, pogen, aanzetten tot of toelaten van gedrag, dat het op de juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden, of (beroeps) houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.

Ingevolge artikel 27, zesde lid, besluit de examencommissie, indien zij tot het oordeel komt dat sprake is van onregelmatigheden of fraude, tot passende maatregelen waartoe uitsluitend kunnen behoren:
a. de bevestiging van door de examinator of surveillant genomen maatregelen;
b. het besluit dat voor bepaalde studenten geen uitslag wordt vastgesteld of de uitslag ongeldig wordt verklaard;
c. uitsluiting van deelname voor de eerstvolgende toets voor dezelfde onderwijseenheid;
d. uitsluiting van deelname aan alle toetsen voor een door de examencommissie te bepalen termijn welke niet langer is dan één jaar.

2.2. Bij beslissing 19 september 2016 heeft de examencommissie vastgesteld dat een deel van het door appellante ingeleverde werk overeenkomt met het werk van een ander. De examencommissie heeft vervolgens, nadat het werk van appellante was voorgelegd aan twee onafhankelijke onderzoeksdocenten, vastgesteld dat sprake is van fraude in de vorm van plagiaat. De examencommissie heeft de uitslag van de door appellante gemaakte toets 'Onderzoek 2.2' ongeldig verklaard en haar uitgesloten van deelname aan de eerstvolgende toets 'Onderzoek 2.2'. Daarbij heeft de examencommissie in aanmerking genomen dat appellante tweedejaarsstudent is en zodoende op de hoogte is of had moeten zijn van het op de correcte wijze vermelden van bronnen.

Verweerder heeft bij zijn beslissing van 21 november 2016 geen reden gezien die beslissing van de examencommissie onjuist te achten. Verweerder heeft vastgesteld dat in het toetswerk van appellante een deel van het op internet gepubliceerde onderzoeksrapport 'Imago en Identiteit' van Mieke Verhagen vrijwel geheel letterlijk is overgenomen, inclusief de in dat gedeelte door deze auteur vermelde bronnen. In het toetswerk is de bron van het overgenomen gedeelte uit het onderzoeksrapport niet vermeld bij het overgenomen tekstgedeelte, noch in de bronnenlijst verantwoord. Volgens verweerder kan deze handeling worden gekwalificeerd als fraude. Verweerder heeft de stelling van appellante dat zij niet wist of kon weten dat de bronvermelding niet correct was, verworpen. Verder heeft verweerder de door de examencommissie opgelegde maatregel redelijk geacht.

2.3. Appellante kan zich niet verenigen met voormelde beslissing van verweerder. Zij voert in de eerste plaats aan dat zowel de examencommissie als verweerder onderdeel zijn van de Hogeschool Inholland en dat dit associaties oproept met 'de slager die zijn eigen vlees keurt'. Verweerder is in zoverre niet een onafhankelijke instantie.

2.3.1. Elke instelling voor het hoger onderwijs heeft, op grond van artikel 7.60, eerste lid, van de WHW een college van beroep voor de examens. Dat college heeft overeenkomstig artikel 7.61 van de WHW de bevoegdheid kennis te nemen van beroepschriften ten aanzien beslissingen, zoals de beslissing van 19 september 2016 van de examencommissie. Zodoende schrijft de WHW voor dat het college van beroep voor de examens een instantie is van de instelling, die op basis van de – voor dit soort zaken gebruikelijke – in de Algemene wet bestuursrecht voorgeschreven procedure van administratief beroep bij hem ingekomen beroepschriften beoordeelt. Het is het College verder niet gebleken dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland niet voldoet aan de overige in artikel 7.60 van de WHW neergelegde vereisten.

Het betoog faalt.

2.4. Appellante betoogt vervolgens dat zij in het verslag heeft geciteerd volgens het auteur-jaartal principe en dat zij aan het einde van het verslag een bronnenlijst heeft opgenomen. Daarbij is verwezen naar de oorspronkelijke bronnen. Volgens appellante heeft zij zodoende gewerkt volgens de regels die haar bekend waren en die zij zich eigen heeft gemaakt in het tweede schooljaar aan de locatie Haarlem via medeleerlingen en in de spaarzame momenten dat tijdens de les over bronvermelding werd gesproken. Zij heeft de lessen over bronvermelding niet kunnen volgen, omdat deze in Den Haag in het tweede schooljaar worden gegeven, terwijl zij alleen het eerste jaar in Den Haag heeft gevolgd. Zij is niet gewezen op de informatie die op ‘Insite’ is gepubliceerd over dit onderwerp. Maar zelfs als zij, zoals de examencommissie heeft gesteld, de regels via het schoolportaal ‘Insite’ had bestudeerd, had zij niet kunnen weten dat de bronvermelding niet correct was. Die regels beschrijven niet de problematiek in dit geval, namelijk de problematiek waarbij een (tweede) auteur citeert van oorspronkelijke bronnen (de eerste auteur). De inhoud van de desbetreffende pagina’s van het verslag is overgenomen van de tweede auteur, inclusief de daarin vermelde 8 bronnen die volgens het auteur-jaartal principe waren opgenomen in de geciteerde tekst. Met de wijze waarop de bronnen in het verslag zijn opgenomen, is al duidelijk dat het niet haar eigen werk betreft, aldus appellante. Daarnaast heeft verweerder volgens appellante miskend dat bij fraude in zijn algemeenheid bewuste en boze opzet en misleiding is vereist. Daarvan was bij haar geen sprake, aldus appellante. De mening van de examencommissie dat zij plagiaat heeft gepleegd omdat de gegevens van de tweede auteur niet zijn vermeld en zij om die reden die pagina’s had moeten cursiveren, zou wellicht juist kunnen zijn, maar is voor haar en haar medeleerlingen niet in het onderwijs van de Hogeschool Inholland inbegrepen geweest. Appellante concludeert dat zij geen fraude heeft gepleegd in de zin van artikel 2, aanhef en onder t, van de OER en voor zover zij die regels wel heeft overtreden, vereist de redelijkheid dat die tekortkoming haar wordt aangerekend wegens gebrek aan onderwijs daarover dan wel een slechte informatievoorziening.

2.4.1. Voorop staat dat, zoals het College eerder heeft overwogen (zie uitspraak van 9 januari 2017 in zaak nr. 2016/125; www.cbho.nl), plagiaat een vorm van fraude is die met inachtneming van de in de WHW en OER neergelegde regels kan worden bestraft. De vraag of fraude is gepleegd, dient te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven, waarbij, anders dan appellante heeft betoogd, de intenties van de betrokken student niet van belang zijn. In dit verband stelt appellante zich in de eerste plaats in de kern op het standpunt dat zij niet heeft geplagieerd. Daarover overweegt het College als volgt.

2.4.2. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante in haar verslag zo’n anderhalve pagina tekst letterlijk of nagenoeg letterlijk heeft gekopieerd van het op internet gepubliceerde rapport ‘Imago en Identiteit’ van auteur Mieke Verhagen. Dat rapport is niet vermeld bij de gekopieerde tekst en evenmin in de bronnenlijst genoemd.

Anders dan appellante betoogt, is deze handelwijze als plagiaat te kwalificeren. Dat auteur Verhagen in de uit het gekopieerde tekstgedeelte van het rapport, zelf citeert uit andere (oorspronkelijke) bronnen, maakt die kwalificatie niet anders. Het gaat erom dat appellante, zoals verweerder terecht stelt, de analyse die auteur Verhagen heeft gemaakt aan de hand van die oorspronkelijke bronnen en de conclusies die zij daaraan heeft verbonden, heeft gepresenteerd als haar eigen tekst. Dit leidt ertoe dat het voor lezers van het door appellante gemaakte verslag niet duidelijk is dat de analyse en conclusies niet van appellante, maar van auteur Verhagen van het rapport ‘imago en identiteit’, zijn.

Verweerder heeft gelet op voorgaande met juistheid overwogen dat de examencommissie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellante, hoewel dat wellicht niet haar bedoeling was, plagiaat heeft gepleegd.

2.4.3. Het betoog van appellante dat een eventuele onrechtmatigheid in de bronvermelding haar niet kan worden aangerekend, wegens het gebrek aan onderwijs en de onduidelijke informatie over dat onderwerp, verwerpt het College.

Daarbij is naar het oordeel van het College doorslaggevend dat van appellante, als tweedejaarsstudente, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij in staat is bronnen op de juiste wijze te vermelden en dat zij redelijkerwijs had moeten weten dat het letterlijk overnemen van een stuk tekst uit een rapport dient te worden verantwoord in de bronnen.

Ten overvloede overweegt het College dat het hem niet is gebleken dat een gebrek aan onderwijs over dit onderwerp bestond of dat aan appellante onjuiste informatie is verstrekt. Verweerder heeft in dit verband gemotiveerd dat uit de Studiehandleiding van het vak Onderzoekslijn 1.1 dat in de eerste periode van het eerste jaar in Den Haag is aangeboden, aandacht wordt besteed aan de APA-richtlijnen en dat aanvullende informatie over uitleg van die richtlijnen voor appellante beschikbaar is. Appellante was aldus voldoende geïnformeerd over de geldende regels. Het had op de weg van appellante gelegen om opheldering aan docenten te vragen indien de regels over plagiaat haar onvoldoende duidelijk waren.

Tot slot bestaat geen grond voor het oordeel dat de door de examencommissie opgelegde sanctie onevenredig is.

Het betoog van appellante faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/008**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Troostwijk en Drop.
Datum uitspraak	:	21 juli 2017
Partijen	:	appellant en CBE Technische Universiteit Eindhoven
Trefwoorden	:	algemeen verbindend voorschrift beoordeling hardheidsclausule herkansen kennelijk onredelijk persoonlijke omstandigheden schade studeerbaar studievertraging terughoudendheid tussentoets weging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.4, tweede lid WHW: artikel 7.13 Awb: artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a OER: artikel 1.3 OER: artikel 5.1, vierde lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Artikel 7.13, tweede lid, van de WHW, noch een andere bepaling van de WHW schrijft voor dat elke toets die meetelt voor het eindcijfer van een vak moet kunnen worden herkanst. Artikel 5.1, vierde lid, van de OER, is in zoverre derhalve niet in strijd met de WHW. Wel moet een opleiding studeerbaar zijn als bedoeld in artikel 7.4, tweede lid, van de WHW, in welk kader van belang kan zijn of de mogelijkheid bestaat herkansingen af te leggen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de bacheloropleiding Technische Bedrijfskunde in het studiejaar 2015-2016 door de toepassing van artikel 5.1, vierde lid, van de OER bij het vak 1CV40 niet studeerbaar was. Zoals verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting van het College heeft toegelicht, voorziet artikel 1.3 van het toepasselijke Examenreglement in het laten inhalen van een tussentoets voor studenten die deze wegens persoonlijke omstandigheden niet hebben kunnen afleggen. Voorts telt de tussentoets van het vak 1CV40 voor slechts 30% mee voor het eindcijfer en kan de eindtoets van het vak wel worden herkanst. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat toepassing van artikel 5.1, vierde lid, van de OER in het geval van appellant kennelijk onredelijk was. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat bij de tussentoets de vaardigheid van het werken met modellen werd getoetst en bij de eindtoets ook de rekenvaardigheid. Anders dan appellant aanvoert, was het doel van de toetsen derhalve niet gelijk en werd verschillende stof getoetst. Voorts heeft de universiteit door het geven van extra tijd bij het maken van de toetsen rekening gehouden met de dyslexie van appellant en heeft appellant niet overeenkomstig de in artikel 1.3 van het Examenreglement neergelegde vereisten zijn ziekte als persoonlijke omstandigheid gemeld. Ten slotte heeft hij op grond van de toepasselijke hardheidsclausule, wegens de omstandigheid dat hij van de eerstejaarsvakken alleen het vak 1CV40 niet had gehaald, een extra herkansing voor de eindtoets gekregen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Eindhoven, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 december 2016 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep tegen de weging en de wijze van beoordeling in het studiejaar 2015-2016 van het vak 1CV40, dat deel uitmaakt van de door hem gevolgde bacheloropleiding Technische Bedrijfskunde, ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld. Voorts heeft appellant verzocht verweerder te veroordelen tot vergoeding van door hem geleden schade.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 juni 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. M.C.A. Kuijpers, rechtsbijstandverlener te Rijswijk, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. dr. L.L.M. Prinsen en mr. A.D van Eggelen, voorzitter onderscheidenlijk secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is aan de kant van de universiteit dr. ir. R.A.C.M. Broekmeulen verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het vak 1CV40 kende in het studiejaar 2015-2016 een tussentijdse toets en een eindtoets. De tussentijdse toets bepaalde voor 30% het eindcijfer en kon niet worden herkanst. De eindtoets bepaalde voor 70% het eindcijfer en kon wel worden herkanst. Appellant heeft voor de tussentijdse toets het cijfer 0 gescoord. Voor een voldoende eindcijfer moest hij derhalve voor de eindtoets ten minste het cijfer 7,9 halen. Dit is hem na drie pogingen niet gelukt. Na op 19 augustus 2016 bekend te zijn geworden met het behalen van het cijfer 7,3 voor de tweede herkansing van de eindtoets, heeft appellant op 28 augustus 2016 administratief beroep ingesteld tegen de weging en de wijze van beoordeling van het vak. Volgens appellant is het niet kunnen herkansen van de tussentoets onredelijk bezwarend. Hij heeft zich er ook op beroepen dat hij in de week van de tussentoets ziek is geweest en dat hij dyslexie heeft. Verweerder heeft het administratief beroep ongegrond verklaard.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder het administratief beroep ten onrechte ongegrond heeft verklaard en hem ten onrechte niet de gelegenheid heeft geboden de tussentoets te herkansen. Hiertoe voert hij aan dat artikel 5.1, vierde lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER), ingevolge welke bepaling slechts eenmaal per studiejaar de gelegenheid tot het afleggen van een tussentoets wordt geboden, onredelijk bezwarend is en dat hij door de toepassing van die bepaling op de tussentoets van het vak 1CV40 onevenredig is benadeeld. Volgens hem is die bepaling een onjuiste uitwerking van artikel 7.13 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) en is het doel van die bepaling van de OER onduidelijk. Met de tussentoets wordt immers dezelfde stof getoetst als met de eindtoets. Omdat hij driemaal een voldoende voor de eindtoets heeft behaald, heeft hij aangetoond de stof te beheersen. Verweerder heeft voorts onvoldoende rekening gehouden met de door hem aangevoerde persoonlijke omstandigheden. Voorts betoogt hij dat hij door het niet halen van het vak 1CV40 in het studiejaar 2015-2016 ten minste een half jaar studievertraging heeft opgelopen en financiële schade heeft geleden, welke schade hij vergoed wil hebben.

2.3. Ingevolge artikel 7.4, tweede lid, van de WHW wordt een opleiding zodanig ingericht dat een student in staat is het aantal studiepunten te behalen waarop de studielast voor een studiejaar gebaseerd is.

Ingevolge artikel 7.13, tweede lid, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en

rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden tenminste begrepen:
(…)
h. het aantal en de volgtijdelijkheid van de tentamens alsmede de momenten waarop deze afgelegd kunnen worden,
(…)
j. waar nodig, de volgorde waarin, de tijdvakken waarbinnen en het aantal malen per studiejaar dat de gelegenheid wordt geboden tot het afleggen van de tentamens en examens.

Ingevolge artikel 5.1, vierde lid, van de OER wordt tot het afleggen van een tussentoets slechts eenmaal per studiejaar de gelegenheid geboden, tenzij, in bijzondere gevallen, anders is besloten door de examencommissie.

2.4. Artikel 5.1, vierde lid, van de OER is een ter uitvoering van artikel 7.13, tweede lid, van de WHW vastgesteld algemeen verbindend voorschrift. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een dergelijk voorschrift zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag om de verschillende belangen, die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindende voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

2.5. Artikel 7.13, tweede lid, van de WHW, noch een andere bepaling van de WHW schrijft voor dat elke toets die meetelt voor het eindcijfer van een vak moet kunnen worden herkanst. Artikel 5.1, vierde lid, van de OER, is in zoverre derhalve niet in strijd met de WHW. Wel moet een opleiding studeerbaar zijn als bedoeld in artikel 7.4, tweede lid, van de WHW, in welk kader van belang kan zijn of de mogelijkheid bestaat herkansingen af te leggen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de bacheloropleiding Technische Bedrijfskunde in het studiejaar 2015-2016 door de toepassing van artikel 5.1, vierde lid, van de OER bij het vak 1CV40 niet studeerbaar was. Zoals verweerder in zijn verweerschrift en ter zitting van het College heeft toegelicht, voorziet artikel 1.3 van het toepasselijke Examenreglement in het laten inhalen van een tussentoets voor studenten die deze wegens persoonlijke omstandigheden niet hebben kunnen afleggen. Voorts telt de tussentoets van het vak 1CV40 voor slechts 30% mee voor het eindcijfer en kan de eindtoets van het vak wel worden herkanst.

Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat toepassing van artikel 5.1, vierde lid, van de OER in het geval van appellant kennelijk onredelijk was. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat bij de tussentoets de vaardigheid van het werken met modellen werd getoetst en bij de eindtoets ook de rekenvaardigheid. Anders dan appellant aanvoert, was het doel van de toetsen derhalve niet gelijk en werd verschillende stof getoetst. Voorts heeft de universiteit door het geven van extra tijd bij het maken van de toetsen rekening gehouden met de dyslexie van appellant en heeft appellant niet overeenkomstig de in artikel 1.3 van het Examenreglement neergelegde vereisten zijn ziekte als persoonlijke omstandigheid gemeld. Ten slotte heeft hij op grond van de toepasselijke hardheidsclausule, wegens de omstandigheid dat hij van de eerstejaarsvakken alleen het vak 1CV40 niet had gehaald, een extra herkansing voor de eindtoets gekregen.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop moet het verzoek om schadevergoeding worden afgewezen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/010**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	31 mei 2017
Partijen	:	appellant en de Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	cohortgarantie, inschrijving leenstelsel Retributie- en Inschrijvingsbeleid terugwerkende kracht
Artikelen	:	WHW: artikel 7.32, eerste lid WHW: artikel 7.33, eerste lid WHW: artikel 7.37, tweede lid Studentenstatuut 2014-2015, bijlage 1: artikel 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Vaststaat dat appellant op 6 juli 2015 via Studielink een verzoek tot inschrijving per 1 augustus 2015 heeft ingediend. Vervolgens heeft appellant dit verzoek op 21 augustus 2015 ingetrokken en tegelijkertijd een verzoek tot inschrijving per 1 september 2015 ingediend. De inschrijving per 1 september 2015 heeft in de situatie van appellant tot gevolg dat hij geen gebruik kan maken van de in de Wet studievoorschot opgenomen cohortgarantie en derhalve geen recht meer heeft op studiefinanciering. 2.3.3. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de beslissing van verweerder van 15 december 2016 niet in stand kan blijven. Het College overweegt daartoe als volgt. Het College stelt voorop dat, anders dan verweerder ter zitting heeft betoogd, de WHW zich er niet tegen verzet dat een student zich met terugwerkende kracht kan inschrijven. Het betekent echter niet dat verweerder in dit geval gehouden was appellant met terugwerkende kracht in te schrijven. Verweerder heeft via verschillende kanalen verstrekt, onder andere per e-mail en berichten via internet en sociale media, over de cohortgarantie, de gevolgen van het nieuwe leenstelsel en het belang van inschrijving vóór 1 september 2015. Onder meer uit de e-mail van de Directeur Onderwijs CiTG van 9 december 2014 volgt dat in het nieuwe leenstelsel een cohortgarantie is opgenomen, die inhoudt dat, wanneer een student al studiefinanciering ontvangt, hij uiterlijk in augustus 2015 een masterinschrijving moet hebben om nog in aanmerking te komen voor de oude regeling studiefinanciering. Voorts bevinden zich onder de gedingstukken berichten van TU news en een bericht op de site en facebookpagina van studentenorganisatie ORAS waarin onder meer is vermeld hoe de student zich kan inschrijven voor het volgende studiejaar en wat de gevolgen zijn van het nieuwe leenstelsel. Gelet op het vorenstaande kan appellant niet worden gevolgd in zijn stelling dat de universiteit hem onvoldoende informatie heeft verstrekt. Het College stelt vast dat appellant, zoals ook ter zitting bij het College naar voren is gekomen, bewust op 21 augustus 2015 het verzoek om per 1 augustus 2015 ingeschreven te worden, heeft ingetrokken en dat hij heeft verzocht om inschrijving per 1 september 2015. Gelet hierop, dienen de gevolgen daarvan voor zijn rekening te komen. Het lag niet op de weg van verweerder navraag bij appellant te doen of hij met zijn

verzoek tot inschrijving per 1 september 2015 ook daadwerkelijk de bedoeling had zich met ingang van die datum in te schrijven. Verweerder heeft immers in overeenstemming met hetgeen appellant op Studielink heeft aangevinkt zijn inschrijving voltooid. In zoverre heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat een juiste inschrijving de verantwoordelijkheid van de student is. De aanvankelijke inschrijving die plaats heeft gevonden per 1 november 2015 is herzien wegens een onjuiste registratie van een cijfer voor een deeltentamen. Om appellant dit niet tegen te werpen, heeft verweerder appellant ingeschreven als student met ingang van 1 september 2015. De inschrijving heeft daarmee juist plaatsgevonden overeenkomstig het verzoek van appellant van 21 augustus 2015. Dat de inschrijving per 1 september 2015 in de situatie van appellant tot gevolg dat hij geen gebruik kan maken van de in de Wet studievoorschot opgenomen cohortgarantie maakt het vorenstaande niet anders nu dit het gevolg is van het handelen van appellant.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 10 juni 2016 heeft verweerder geweigerd om appellant met terugwerkende kracht per 1 augustus 2015 in te schrijven als masterstudent aan de faculteit Civiele Techniek.

Bij beslissing van 15 december 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 mei 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. M. Piersma en ir. S. Stefanovic, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.G.K. Dibbet, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft op 21 april 2016 het college van bestuur verzocht om hem met terugwerkende kracht per 1 augustus 2015 in te schrijven als masterstudent aan de faculteit Civiele Techniek, zodat hij alsnog gebruik kan maken van de in de Wet studievoorschot opgenomen cohortgarantie, hetgeen betekent dat hij nog aanspraak kan maken op studiefinanciering.

2.2. Verweerder heeft het verzoek afgewezen en de afwijzing in bezwaar gehandhaafd. Verweerder heeft zich daarbij gebaseerd op het advies van de Centrale Commissie voor bezwaarschriften, kamer Studentenzaken. In het advies is vermeld dat is geconstateerd dat appellant op 6 juli 2015 via Studielink een verzoek tot inschrijving per 1 augustus 2015 heeft ingediend. Vervolgens heeft appellant dit verzoek op

21 augustus 2015 ingetrokken en tegelijkertijd een verzoek tot inschrijving per 1 september 2015 ingediend. Appellant is vervolgens door de universiteit per 1 september 2015 ingeschreven. De omzetting van een inschrijving van de bachelor naar de master gebeurt automatisch na indiening van een verzoek van de student en wanneer aan alle voorwaarden is voldaan. Nu geen verzoek tot inschrijving meer bestond in Studielink om per 1 augustus 2015 te worden ingeschreven, is dit verzoek niet omgezet naar een definitieve inschrijving per die datum. Het verzoek van appellant om hem met terugwerkende kracht per 1 augustus 2015 in te schrijven is dan ook op goede gronden afgewezen, aldus het advies. Ter zitting van het verweerder heeft verweerder benadrukt dat de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) zich ertegen verzet om een student met terugwerkende kracht in te schrijven.

2.3. Appellant kan zich niet met de beslissing van verweerder van 15 december 2016 verenigen. Appellant voert aan dat hij tijdens het inschrijven op Studielink voor het studiejaar 2015-2016 het verzoek tot inschrijving voor het studiejaar 2014-2015 heeft uitgevinkt, omdat hij vreesde twee maal collegegeld te moeten betalen. Volgens appellant is het nooit zijn bedoeling geweest om het verzoek tot inschrijving in te trekken aangezien hij zijn recht op een prestatiebeurs wilde behouden. De gevolgen van het uitvinken zijn volgens hem onevenredig groot aangezien hij aan alle voorwaarden voor het verkrijgen van een prestatiebeurs voldoet, maar hij daar nu geen recht meer op heeft. Appellant voert voorts aan dat zijn verzoek tot inschrijving per 1 augustus 2015 geen reguliere inschrijving betreft nu hij al stond ingeschreven voor het studiejaar 2014-2015. Volgens hem moet de inschrijving meer worden gezien als een signaal naar DUO toe. Appellant voert verder aan dat verweerder op de hoogte was van zijn bedoeling om per 1 augustus 2015 ingeschreven te staan. In dat verband wijst appellant erop dat hij door de universiteit aanvankelijk per 1 november 2015 is ingeschreven en dat dit later met terugwerkende kracht is aangepast naar 1 september 2015. Appellant voert daarnaast aan dat de universiteit handmatig met terugwerkende kracht de inschrijving had moeten wijzigen, aangezien een docent te laat de cijfers heeft ingevuld. Appellant voert ten slotte aan dat de universiteit hem geen informatie heeft verschaft over hoe hij zich diende in te schrijven voor het studiejaar 2015-2016.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.32, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, dient een ieder die gebruik wenst te kunnen maken van onderwijsvoorzieningen, examenvoorzieningen of voorzieningen van andere aard ten behoeve van initieel onderwijs aan een instelling, zich door het instellingsbestuur als student of extraneus te laten inschrijven.

Ingevolge het vierde lid geschiedt de inschrijving voor een opleiding voor het gehele studiejaar. Indien de inschrijving plaatsvindt in de loop van het studiejaar, geldt zij voor het resterende gedeelte van het studiejaar.

Ingevolge artikel 7.33, eerste lid, geschiedt de inschrijving overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.37, tweede lid, wordt niet tot de inschrijving overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld is of wordt voldaan, het verschuldigde examengeld is voldaan dan wel, in geval van inschrijving aan de Open Universiteit, het verschuldigde cursusgeld is of wordt voldaan.

Volgens artikel 3 van Bijlage 1 bij het Studentenstatuut 2014-2015, inhoudende het Retributie- en Inschrijvingsbeleid, hebben studenten die een bacheloropleiding van de TU Delft hebben behaald en binnen dezelfde discipline een masteropleiding willen volgen, automatisch toegang tot deze masteropleiding. Zij kunnen zich na het met positief resultaat afronden van het laatste onderdeel van de bacheloropleiding inschrijven voor de aansluitende masteropleiding.

2.3.2. Vaststaat dat appellant op 6 juli 2015 via Studielink een verzoek tot inschrijving per 1 augustus 2015 heeft ingediend. Vervolgens heeft appellant dit verzoek op 21 augustus 2015 ingetrokken en tegelijkertijd een verzoek tot inschrijving per 1 september 2015 ingediend. De inschrijving per 1 september 2015 heeft in de situatie van appellant tot gevolg dat hij geen gebruik kan maken van de in de Wet studievoorschot opgenomen cohortgarantie en derhalve geen recht meer heeft op studiefinanciering.

2.3.3. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de beslissing van verweerder van 15 december 2016 niet in stand kan blijven. Het College overweegt daartoe als volgt.

Het College stelt voorop dat, anders dan verweerder ter zitting heeft betoogd, de WHW zich er niet tegen verzet dat een student zich met terugwerkende kracht kan inschrijven. Het betekent echter niet dat verweerder in dit geval gehouden was appellant met terugwerkende kracht in te schrijven. Verweerder heeft via verschillende kanalen verstrekt, onder andere per e-mail en berichten via internet en sociale media, over de cohortgarantie, de gevolgen van het nieuwe leenstelsel en het belang van inschrijving vóór 1 september 2015. Onder meer uit de e-mail van de Directeur Onderwijs CiTG van 9 december 2014 volgt dat in het nieuwe leenstelsel een cohortgarantie is opgenomen, die inhoudt dat, wanneer een student al studiefinanciering ontvangt, hij uiterlijk in augustus 2015 een masterinschrijving moet hebben om nog in aanmerking te komen voor de oude regeling studiefinanciering. Voorts bevinden zich onder de gedingstukken berichten van TU news en een bericht op de site en facebookpagina van studentenorganisatie ORAS waarin onder meer is vermeld hoe de student zich kan inschrijven voor het volgende studiejaar en wat de gevolgen zijn van het nieuwe leenstelsel. Gelet op het vorenstaande kan appellant niet worden gevolgd in zijn stelling dat de universiteit hem onvoldoende informatie heeft verstrekt.

Het College stelt vast dat appellant, zoals ook ter zitting bij het College naar voren is gekomen, bewust op 21 augustus 2015 het verzoek om per 1 augustus 2015 ingeschreven te worden, heeft ingetrokken en dat hij heeft verzocht om inschrijving per 1 september 2015. Gelet hierop, dienen de gevolgen daarvan voor zijn rekening te komen. Het lag niet op de weg van verweerder navraag bij appellant te doen of hij met zijn verzoek tot inschrijving per 1 september 2015 ook daadwerkelijk de bedoeling had zich met ingang van die datum in te schrijven. Verweerder heeft immers in overeenstemming met hetgeen appellant op Studielink heeft aangevinkt zijn inschrijving voltooid. In zoverre heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat een juiste inschrijving de verantwoordelijkheid van de student is. De aanvankelijke inschrijving die plaats heeft gevonden per 1 november 2015 is herzien wegens een onjuiste registratie van een cijfer voor een deeltentamen. Om appellant dit niet tegen te werpen, heeft verweerder appellant ingeschreven als student met ingang van 1 september 2015. De inschrijving heeft daarmee juist plaatsgevonden overeenkomstig het verzoek van appellant van 21 augustus 2015. Dat de inschrijving per 1 september 2015 in de situatie van appellant tot gevolg dat hij geen gebruik kan maken van de in de Wet studievoorschot opgenomen cohortgarantie maakt het vorenstaande niet anders nu dit het gevolg is van het handelen van appellant.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/011**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	19 april 2017
Partijen	:	appellant en Academic Council TIAS Business School B.V.
Trefwoorden	:	bekostigde opleidingen postinitiële opleiding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.1 WHW: artikel 7.66, eerste lid
Uitspraak	:	onbevoegd
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Het College is van oordeel dat artikel 7.1, eerste lid, gelezen in samenhang met de artikelen 1.8, 1.9 en 1.10 van de WHW, aldus moet worden begrepen, dat hoofdstuk 7 van de WHW betrekking heeft op uit 's Rijks kas bekostigde opleidingen aan uit 's Rijks kas bekostigde universiteiten en hogescholen. De door appellant gevolgde postinitiële opleiding Executive Master of Operations and Supply Chain Excellence aan de TIAS Business School B.V. is een niet-bekostigde opleiding en hiermee niet aan te merken als onderwijs, als bedoeld in artikel 7.1, eerste lid, van de WHW. Nu titel 4 van hoofdstuk 7 op de opleiding niet van toepassing is, is het College niet bevoegd van het beroep kennis te nemen

Proces-verbaal van de mondelinge uitspraak krachtens artikel 8:67 van de Algemene wet bestuursrecht ter openbare zitting van 19 april 2017.

Aanwezig

Appellant	:	[Naam] wonende te [woonplaats]
Gemachtigde	:	mr. J.C.M. Maas-Holla, rechtsbijstandverlener te Assen.
Verweerder	:	Academic Council van TIAS Business School B.V.
Gemachtigden	:	mrs. P. van de Goor en A.M.C. van Tongerloo, beiden advocaat te Eindhoven, prof. dr. J.R. ter Horst en drs. J. Dieleman, werkzaam als vice-dean onderscheidenlijk policy advisor bij TIAS Business School B.V.
Rechter	:	mr. J.D. Streefkerk
Als secretaris	:	mr. Y. Soffner

1. <u>Beslissing</u>

het College:

verklaart zich onbevoegd om van het beroep tegen de beslissing van de Academic Council van Tias kennis te nemen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Ingevolge artikel 7.1, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) heeft hoofdstuk 7 van deze wet betrekking op bekostigde universiteiten en hogescholen, op de Open Universiteit en op de levensbeschouwelijke universiteiten.

Ingevolge het tweede lid zijn de titels 1 en 2 van dit hoofdstuk, met uitzondering van de artikelen 7.8b, 7.17, 7.17a, 7.18, 7.22, 7.25, 7.30a en 7.30b, met uitzondering van het eerste lid, vierde volzin, van overeenkomstige toepassing op de rechtspersonen voor hoger onderwijs.

Ingevolge artikel 7.66, eerste lid, oordeelt het College over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling van hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen.

2.2. Het College is van oordeel dat artikel 7.1, eerste lid, gelezen in samenhang met de artikelen 1.8, 1.9 en 1.10 van de WHW, aldus moet worden begrepen, dat hoofdstuk 7 van de WHW betrekking heeft op uit ’s Rijks kas bekostigde opleidingen aan uit ’s Rijks kas bekostigde universiteiten en hogescholen.

De door appellant gevolgde postinitiële opleiding Executive Master of Operations and Supply Chain Excellence aan de TIAS Business School B.V. is een niet-bekostigde opleiding en hiermee niet aan te merken als onderwijs, als bedoeld in artikel 7.1, eerste lid, van de WHW. Nu titel 4 van hoofdstuk 7 op de opleiding niet van toepassing is, is het College niet bevoegd van het beroep kennis te nemen.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/012 en CBHO 2017/035**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Drop en De Moor – van Vugt.
Datum uitspraak	:	2 juni 2017
Partijen	:	appellante en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	beoordeling beoordelingscriterium functiebeperkingen kennen en kunnen procedurefouten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat verweerder de beslissingen van de examinator ten onrechte in stand heeft gelaten. Het College overweegt daartoe als volgt. De gronden die appellante aanvoert over de procedure tot aan de uitspraak van het College van 4 juli 2016 moeten thans buiten beschouwing blijven. Het College stelt vast dat appellante geen voorziening heeft aangevraagd in verband met haar functiebeperkingen. Het lag op de weg van appellante een dergelijke voorziening aan te vragen. De stelling dat ze vermoedelijk geen medische verklaring zou hebben gekregen ter ondersteuning van haar aanvraag doet daar niet aan af. Voorts is niet gebleken dat zij met de studentendecaan en de examencommissie in gesprek is gegaan over haar functiebeperkingen. Voorts kan appellante niet worden gevolgd in haar stelling dat de examinator haar in dit geval had moeten adviseren de tentamens niet te maken dan wel op andere wijze had moeten ingrijpen. Het behoort tot de eigen verantwoordelijkheid van een student om een inschatting te maken of hij in staat is een tentamen af te leggen. Evenmin wordt appellante gevolgd in haar stelling dat de examinator haar had moeten adviseren een verzoek te doen om het tentamen in een andere vorm af te leggen. Het doen van een dergelijke aanvraag behoort eveneens tot de eigen verantwoordelijkheid van de student. Het College stelt overigens vast dat appellante voor het afleggen van het tentamen Vakdidactiek 2 extra tijd heeft gekregen. Over de beoordeling van het tentamen van het vak Vakdidactiek 2 stelt het College vast dat de beoordelingscriteria zijn neergelegd in de “Opdracht tentamen Vakdidactiek 2 – 20 april 2015 09.00 – 18.00 uur” en de rubric Vakdidactiek 2. De beoordeling heeft overeenkomstig deze criteria plaatsgevonden. Appellante kan niet worden gevolgd in haar stelling dat de examinator achteraf een negatief beoordelingscriterium heeft toegevoegd en dat hij een bestaand beoordelingscriterium buiten beschouwing heeft gelaten. Mede gelet op hetgeen de examinator ter zitting heeft gezegd volgt het College verweerder in zijn uitleg dat de examinator in de toelichting onder de rubrics een samenvatting heeft gegeven van de criteria met betrekking tot de kwaliteit van de verantwoording en niet een nieuw criterium introduceert. Het College heeft vastgesteld dat de examinator niet een criterium buiten beschouwing heeft gelaten. Voor zover appellante het niet eens is met de inhoud van de beoordeling en met de beoordelingscriteria zelf wordt opgemerkt dat het College, gelet op het hiervoor weergegeven toetsingskader, daarover geen oordeel kan geven.

Over de beoordeling van het tentamen van het vak Onderzoek master lerarenopleiding stelt het College vast dat de beoordeling heeft plaatsgevonden aan de hand van de handleiding Onderzoek master lerarenopleiding 2014-2015. Deze handleiding was tijdig voor appellante beschikbaar, hetgeen door haar is erkend. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van appellante om tijdig van deze handleiding kennis te nemen. Dat zij dat niet heeft gedaan, komt voor haar rekening en risico. Uit de Handleiding volgt dat appellante de keuze had om het tentamen individueel of in groepsverband te maken. Ter zitting van het College is gebleken dat appellante niet het initiatief heeft genomen om het tentamen individueel te maken, maar dat zij zich bewust heeft aangesloten bij een groep. De beoordeling van het tentamen heeft plaatsgevonden overeenkomstig hetgeen in de handleiding is vermeld. In die handleiding is onder meer opgenomen dat het cijfer van het individu kan worden aangepast aan het werkproces in de groep. Daartoe moet de docent kennis vergaren over het groepsproces. Niet kan worden gezegd dat het bevragen van de groepsleden via een formulier daartoe een ongeschikte methode is. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de examinator de beoordeling ten onrechte mede heeft gebaseerd op de door de groepsleden ingevulde beoordelingsformulieren. Het betoog van appellante dat zij het niet eens is met de motivering van de beoordeling door de examinator en met de beoordelingscriteria kan, gelet op het hiervoor weergegeven toetsingskader, hier niet aan de orde kan komen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissingen van 1 mei 2015 en 10 juli 2015 heeft een examinator aan appellante een 5,0 toegekend voor de mastervakken Vakdidactiek 2 onderscheidenlijk Onderzoek master lerarenopleiding.

Bij beslissing van 15 december 2016 heeft verweerder de door appellante tegen de beslissingen van 1 mei 2015 en 10 juli 2015 ingestelde administratieve beroepen alsnog ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 mei 2017, waar appellante, bijgestaan door [Naam 1] en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot, zijn verschenen. Voorts is dr. T.C.H. Witte, examinator, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante staat sinds het studiejaar 2014-2015 ingeschreven aan de Rijksuniversiteit Groningen waar ze de Educatieve Master Nederlands volgt. In het kader van deze opleiding heeft zij de vakken Vakdidactiek 2 en Onderzoek master lerarenopleiding gevolgd. De tentamens voor deze vakken zijn door de examinator beoordeeld met een 5,0.

2.2. Verweerder heeft overwogen dat er geen redenen om aan te nemen dat de grenzen van een zorgvuldige beoordeling van de vakken Vakdidactiek 2 en Onderzoek master lerarenopleiding zijn overschreden, zodat de beroepen van appellante ongegrond zijn.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte de beoordelingen van de examinator in stand heeft gelaten. Appellante voert tegen beide beoordelingen aan dat procedurefouten zijn gemaakt. Deze hebben betrekking op het bieden van inzicht in de totstandkoming van de beoordelingen en op fouten en onzorgvuldigheden in de procedure die leidde tot de uitspraak van het College van 4 juli 2016, zaaknummer 2016/054, www.cbho.nl.

Ten aanzien van de beoordeling van het tentamen Vakdidactiek 2 voert appellante aan dat de examinator ten onrechte geen rekening heeft gehouden met haar functiebeperkingen, zodat haar prestatie niet in de juiste context is geplaatst. Daarnaast is door de examinator achteraf een negatief beoordelingscriterium toegevoegd, terwijl een bestaand beoordelingscriterium buiten beschouwing is gelaten.

Ten aanzien van de beoordeling van het tentamen Onderzoek master lerarenopleiding voert appellante aan dat zij de handleiding Onderzoek master lerarenopleiding 2014-2015 niet heeft geraadpleegd en dat de examinator haar op het belang van kennisneming van de handleiding had moeten wijzen. Appellante bestrijdt voorts de motivering van de beoordeling van de examinator. Appellante voert verder aan dat de examinator de beoordeling ten onrechte heeft gebaseerd op de door de groepsleden ingevulde beoordelingsformulieren. Ook ten aanzien van dit vak voert appellante aan dat de examinator ten onrechte geen rekening heeft gehouden met haar functiebeperkingen, zodat haar prestatie niet in de juiste context is geplaatst.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep bij het College worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van de cijfers in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling door de examinator van de door appellant afgelegde cursussen aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enige andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.3.2. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat verweerder de beslissingen van de examinator ten onrechte in stand heeft gelaten. Het College overweegt daartoe als volgt.

De gronden die appellante aanvoert over de procedure tot aan de uitspraak van het College van 4 juli 2016 moeten thans buiten beschouwing blijven. Het College stelt vast dat appellante geen voorziening heeft aangevraagd in verband met haar functiebeperkingen. Het lag op de weg van appellante een dergelijke voorziening aan te vragen. De stelling dat ze vermoedelijk geen medische verklaring zou hebben gekregen ter ondersteuning van haar aanvraag doet daar niet aan af. Voorts is niet gebleken dat zij met de

studentendecaan en de examencommissie in gesprek is gegaan over haar functiebeperkingen. Voorts kan appellante niet worden gevolgd in haar stelling dat de examinator haar in dit geval had moeten adviseren de tentamens niet te maken dan wel op andere wijze had moeten ingrijpen. Het behoort tot de eigen verantwoordelijkheid van een student om een inschatting te maken of hij in staat is een tentamen af te leggen. Evenmin wordt appellante gevolgd in haar stelling dat de examinator haar had moeten adviseren een verzoek te doen om het tentamen in een andere vorm af te leggen. Het doen van een dergelijke aanvraag behoort eveneens tot de eigen verantwoordelijkheid van de student. Het College stelt overigens vast dat appellante voor het afleggen van het tentamen Vakdidactiek 2 extra tijd heeft gekregen.

Over de beoordeling van het tentamen van het vak Vakdidactiek 2 stelt het College vast dat de beoordelingscriteria zijn neergelegd in de “Opdracht tentamen Vakdidactiek 2 – 20 april 2015 09.00 – 18.00 uur” en de rubric Vakdidactiek 2. De beoordeling heeft overeenkomstig deze criteria plaatsgevonden. Appellante kan niet worden gevolgd in haar stelling dat de examinator achteraf een negatief beoordelingscriterium heeft toegevoegd en dat hij een bestaand beoordelingscriterium buiten beschouwing heeft gelaten. Mede gelet op hetgeen de examinator ter zitting heeft gezegd volgt het College verweerder in zijn uitleg dat de examinator in de toelichting onder de rubrics een samenvatting heeft gegeven van de criteria met betrekking tot de kwaliteit van de verantwoording en niet een nieuw criterium introduceert. Het College heeft vastgesteld dat de examinator niet een criterium buiten beschouwing heeft gelaten. Voor zover appellante het niet eens is met de inhoud van de beoordeling en met de beoordelingscriteria zelf wordt opgemerkt dat het College, gelet op het hiervoor weergegeven toetsingskader, daarover geen oordeel kan geven.
Over de beoordeling van het tentamen van het vak Onderzoek master lerarenopleiding stelt het College vast dat de beoordeling heeft plaatsgevonden aan de hand van de handleiding Onderzoek master lerarenopleiding 2014-2015. Deze handleiding was tijdig voor appellante beschikbaar, hetgeen door haar is erkend. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van appellante om tijdig van deze handleiding kennis te nemen. Dat zij dat niet heeft gedaan, komt voor haar rekening en risico. Uit de Handleiding volgt dat appellante de keuze had om het tentamen individueel of in groepsverband te maken. Ter zitting van het College is gebleken dat appellante niet het initiatief heeft genomen om het tentamen individueel te maken, maar dat zij zich bewust heeft aangesloten bij een groep. De beoordeling van het tentamen heeft plaatsgevonden overeenkomstig hetgeen in de handleiding is vermeld. In die handleiding is onder meer opgenomen dat het cijfer van het individu kan worden aangepast aan het werkproces in de groep. Daartoe moet de docent kennis vergaren over het groepsproces. Niet kan worden gezegd dat het bevragen van de groepsleden via een formulier daartoe een ongeschikte methode is. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de examinator de beoordeling ten onrechte mede heeft gebaseerd op de door de groepsleden ingevulde beoordelingsformulieren. Het betoog van appellante dat zij het niet eens is met de motivering van de beoordeling door de examinator en met de beoordelingscriteria kan, gelet op het hiervoor weergegeven toetsingskader, hier niet aan de orde kan komen.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/014**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Troostwijk en Drop
Datum uitspraak	:	17 juli 2017
Partijen	:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	geldigheidsduur minnelijke schikking onevenredig persoonlijke omstandigheden verlenging
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k OER: artikel 4.8
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Voor zover appellant betoogt dat er geen minnelijke schikking tot stand is gekomen, omdat hij nooit uitdrukkelijk het voorstel van de examencommissie heeft aanvaard, kan het College hem hierin niet volgen. De examencommissie heeft appellant in december 2015 en januari 2016 verzocht mee te delen of hij akkoord ging met het voorstel. Omdat een reactie van appellant uitbleef, is de examencommissie er toen vanuit gegaan dat hij het voorstel had aanvaard. Uit een e mail van 29 maart 2016 van de gemachtigde van appellant aan de examencommissie blijkt dat appellant er ook zelf vanuit is gegaan dat een minnelijke schikking tot stand is gekomen. De examencommissie heeft verweerder op 7 januari 2016 voorts te kennen gegeven dat een minnelijke schikking is bereikt, waarna verweerder het administratief beroep tegen de weigering om de geldigheidsduur van een aantal examenonderdelen te verlengen niet verder heeft behandeld. Appellant heeft verweerder niet verzocht alsnog een beslissing op dat administratief beroep te nemen. Van de vijf in de schikking bedoelde examenonderdelen heeft appellant de toetsen Orgaansystemen en Functieherstel met kronen gehaald. Op 29 maart 2016 heeft appellant verzocht om hem wegens ziekte een herkansing voor de niet behaalde toets Moleculaire biologische processen te geven. Hierop heeft de examencommissie appellant op 31 maart 2016 medegedeeld dat nieuwe verzoeken die zien op de studievoortgang in de periode tot 1 september 2016 niet in behandeling zullen worden genomen en dat eind augustus aan de hand van de stand van zaken van dat moment een beslissing zal worden genomen. Nu appellant ten tijde van de beslissing van de examencommissie van 30 augustus 2016 behalve de toets Moleculaire biologische processen ook niet de toetsen Kroontoets I en Endotoets had behaald, hoefde de examencommissie naar het oordeel van het College appellant voor de toets Moleculaire biologische processen geen herkansing te geven. Zoals volgt uit de uitspraak van het College van 24 oktober 2016 in zaak nr. 2016/102.5 (www.cbho.nl) biedt artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) de wettelijke grondslag voor beperking van de geldigheidsduur van studieresultaten. Appellant kan zich niet met vrucht op de per 1 januari 2017 gewijzigde WHW beroepen, omdat op dit geding de WHW van vóór die datum van toepassing is. Het na vier jaar vervallen van behaalde examenonderdelen volgt rechtstreeks uit artikel 4.8, eerste lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER). Krachtens artikel 4.8, derde lid, van de OER kan de examencommissie de aldus beperkte geldigheidsduur

verlengen. De omstandigheid dat het voor appellant door het vervallen van behaalde examenonderdelen zeer moeilijk wordt om zijn opleiding af te ronden, noopte de examencommissie niet om op 30 augustus 2016 van die bevoegdheid gebruik te maken. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2016 is appellant namens de examencommissie ACTA te kennen gegeven dat per 1 september 2016 de door hem vóór 1 september 2012 behaalde examenonderdelen van de bacheloropleiding Tandheelkunde vervallen, zodat hij vanaf dat moment niet kan deelnemen aan het onderwijs waarvoor het behaald hebben van die onderdelen als toegangseis geldt.

Bij beslissing van 16 december 2016 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 juni 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. A.R. van Tilborg, rechtsbijstandverlener te Leusden, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is dr. I.H.A. Aartman, voorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in 2003 met de bacheloropleiding Tandheelkunde begonnen. Wegens persoonlijke omstandigheden is hij er niet in geslaagd deze opleiding tijdig af te ronden en na verloop van tijd zijn door hem behaalde examenonderdelen vervallen. Op 1 september 2011 is hij geheel opnieuw met de opleiding begonnen. Omdat appellant op 1 september 2015 de opleiding nog niet had afgerond en per die datum een aantal behaalde examenonderdelen zou vervallen, heeft hij de examencommissie verzocht om verlenging van de geldigheidsduur van de desbetreffende onderdelen. Nadat de examencommissie deze verlenging aanvankelijk had geweigerd en appellant hiertegen bij verweerder administratief beroep had ingesteld, heeft de examencommissie appellant in december 2015 een minnelijke schikking aangeboden. Deze schikking hield onder meer in dat appellant voor 1 september 2016 vijf examenonderdelen uit het eerste en tweede jaar, in totaal goed voor 26 studiepunten, zou halen en dat de examencommissie aan het eind van de termijn opnieuw een beslissing over de geldigheidsduur van de behaalde onderdelen zou nemen. Omdat appellant aan het eind van de termijn slechts twee van de vijf in de schikking bedoelde onderdelen had behaald, heeft de examencommissie hem bij de beslissing van 30 augustus 2016 te kennen gegeven dat de door hem voor 1 september 2012 behaalde examenonderdelen per 1 september 2016 vervallen. Verweerder heeft het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.
2.2. Appellant betoogt dat verweerder het administratief beroep ten onrechte ongegrond heeft verklaard. Hiertoe voert hij aan dat niet duidelijk is of hij vorenbedoelde schikking heeft aanvaard. Volgens hem was sprake van een dwingende schikking. Voorts voert hij aan dat hij wegens persoonlijke

omstandigheden niet alle in de schikking bedoelde examenonderdelen heeft behaald. Volgens hem heeft de examencommissie toegezegd hierop aan het eind van de in de schikking bedoelde termijn terug te komen, maar is dit niet gebeurd. Voorts voert hij aan dat er geen wettelijke grondslag bestaat voor het vervallen van behaalde examenonderdelen en dat in dit geval de gevolgen van het vervallen van behaalde examenonderdelen voor hem onevenredig zijn. Volgens hem was hij in staat om vanaf 1 september 2016 binnen twaalf maanden zijn opleiding af te ronden en is geen rekening gehouden met zijn belangen. Door het vervallen van de behaalde onderdelen wordt het voor hem zeer moeilijk zijn opleiding af te ronden, aldus appellant.

2.3. Voor zover appellant betoogt dat er geen minnelijke schikking tot stand is gekomen, omdat hij nooit uitdrukkelijk het voorstel van de examencommissie heeft aanvaard, kan het College hem hierin niet volgen. De examencommissie heeft appellant in december 2015 en januari 2016 verzocht mee te delen of hij akkoord ging met het voorstel. Omdat een reactie van appellant uitbleef, is de examencommissie er toen vanuit gegaan dat hij het voorstel had aanvaard. Uit een e-mail van 29 maart 2016 van de gemachtigde van appellant aan de examencommissie blijkt dat appellant er ook zelf vanuit is gegaan dat een minnelijke schikking tot stand is gekomen. De examencommissie heeft verweerder op 7 januari 2016 voorts te kennen gegeven dat een minnelijke schikking is bereikt, waarna verweerder het administratief beroep tegen de weigering om de geldigheidsduur van een aantal examenonderdelen te verlengen niet verder heeft behandeld. Appellant heeft verweerder niet verzocht alsnog een beslissing op dat administratief beroep te nemen.

Van de vijf in de schikking bedoelde examenonderdelen heeft appellant de toetsen Orgaansystemen en Functieherstel met kronen gehaald. Op 29 maart 2016 heeft appellant verzocht om hem wegens ziekte een herkansing voor de niet behaalde toets Moleculaire biologische processen te geven. Hierop heeft de examencommissie appellant op 31 maart 2016 medegedeeld dat nieuwe verzoeken die zien op de studievoortgang in de periode tot 1 september 2016 niet in behandeling zullen worden genomen en dat eind augustus aan de hand van de stand van zaken van dat moment een beslissing zal worden genomen. Nu appellant ten tijde van de beslissing van de examencommissie van 30 augustus 2016 behalve de toets Moleculaire biologische processen ook niet de toetsen Kroontoets I en Endotoets had behaald, hoefde de examencommissie naar het oordeel van het College appellant voor de toets Moleculaire biologische processen geen herkansing te geven.

Zoals volgt uit de uitspraak van het College van 24 oktober 2016 in zaak nr. 2016/102.5 (www.cbho.nl) biedt artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) de wettelijke grondslag voor beperking van de geldigheidsduur van studieresultaten. Appellant kan zich niet met vrucht op de per 1 januari 2017 gewijzigde WHW beroepen, omdat op dit geding de WHW van vóór die datum van toepassing is. Het na vier jaar vervallen van behaalde examenonderdelen volgt rechtstreeks uit artikel 4.8, eerste lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER). Krachtens artikel 4.8, derde lid, van de OER kan de examencommissie de aldus beperkte geldigheidsduur verlengen. De omstandigheid dat het voor appellant door het vervallen van behaalde examenonderdelen zeer moeilijk wordt om zijn opleiding af te ronden, noopte de examencommissie niet om op 30 augustus 2016 van die bevoegdheid gebruik te maken.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/016 en CBHO 2017/017**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	24 april 2016
Partijen	:	appellant en CBE Fontys Hogescholen
Trefwoorden	:	herbeoordeling kennen en kunnen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Met het verzoek tot herbeoordeling wil appellante bereiken dat een tweede examinator de door haar gemaakte opdrachten beoordeelt. Het College heeft ter zitting aan verweerder gevraagd in welke gevallen een dergelijk verzoek wordt toegewezen. Verweerder heeft daarop geantwoord dat dat alleen het geval is indien bij de beoordeling onrechtmatigheden hebben plaatsgevonden. Verweerder heeft evenwel niet kunnen toelichten wanneer daarvan sprake is. Verweerder heeft hiermee aldus onvoldoende gemotiveerd in welke gevallen voormeld verzoek wordt toegewezen. Dit klemt temeer nu appellante in haar beroepschrift uitdrukkelijk en gemotiveerd heeft gesteld dat zij, anders dan de examinator blijkbaar van oordeel is, voetnoten mocht gebruiken. Hoewel op deze grief eenvoudig had kunnen worden ingegaan, geeft het oordeel van de examencommissie daar geen blijk van. Wat betreft het Essay merkt het College verder nog op dat geen gesprek heeft plaatsgevonden om na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is. De conclusie is dan ook dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de beslissingen van de examencommissie in stand moeten worden gelaten. Het betoog slaagt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 september 2016 heeft de examencommissie BMKB het verzoek van appellante tot herbeoordeling van de door de examinator verrichte beoordeling van het door appellante gemaakte Rapport Haalbaarheidsstudie, afgewezen.

Bij beslissing van 21 oktober 2016 heeft de examencommissie BKMB het verzoek van appellante tot herbeoordeling van de door de examinator verrichte beoordeling van het door appellante gemaakte Essay Sociaal Ondernemerschap ten behoeve van de minor Creativiteit en Ondernemerschap, afgewezen.

Bij beslissing van 15 december 2016 heeft verweerder de door appellante tegen de beslissingen van 9 september 2016 en 21 oktober 2016 ingestelde administratieve beroepen ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissingen heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 april 2017, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A. Wiktor, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de opleiding Bedrijfsmanagement MKB aan de Fontys Hogescholen. In het kader van de minor Creativiteit en Ondernemerschap heeft zij het Rapport haalbaarheidsstudies en het Essay Sociaal Ondernemerschap opgesteld. Beide opdrachten zijn door examinator S. van de Hoogen met een onvoldoende beoordeeld. Appellante is het niet eens met die beoordelingen en heeft de examencommissie daarom verzocht om een herbeoordeling. De examencommissie heeft de verzoeken afgewezen.

2.2. Verweerder heeft in de beslissing van 15 december 2016 geoordeeld dat de examencommissie de verzoeken van appellante heeft mogen afwijzen. Volgens verweerder heeft de examencommissie zorgvuldig gehandeld door appellante te horen en onderzoek te doen naar de situatie. Verweerder heeft vervolgens overwogen dat de examinator in overeenstemming met de daarvoor geldende procedures is benoemd en dat hij tevens bevoegd is. Volgens verweerder is vast komen te staan dat de examinator zowel wat betreft zijn vooropleiding als zijn werkervaring mag worden beschouwd als een ter zake deskundig examinator.

Ten aanzien van de beoordeling van het Rapport Haalbaarheidsstudie is uit het onderzoek van examencommissie gebleken dat de wijze van feedback en de informatievoorziening over de beoordeling richting studenten op een correcte wijze heeft plaatsgevonden.

Ten aanzien van het Essay Sociaal Ondernemerschap heeft verweerder overwogen dat uit het onderzoek van de examencommissie blijkt dat de feedback op de beoordeling op correcte wijze heeft plaatsgevonden en dat bij de beoordeling van de herziene versie van het Essay extra zorgvuldigheid is betracht, aangezien een collega-examinator het Essay eveneens heeft beoordeeld, aldus verweerder.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte de beslissingen van de examencommissie heeft gehandhaafd. Zij voert daartoe aan dat niet vaststaat dat de examinator deskundig is. Volgens haar hebben beide opdrachten betrekking op de vakgebieden marketing, bedrijfseconomie en statistiek en is de examinator in geen van deze vakgebieden gespecialiseerd. De examinator verzorgt ook geen lessen in deze vakgebieden. Appellante voert voorts aan dat zij alle feedback van de examinator heeft verwerkt in haar opdrachten en dat het onredelijk is dat de examinator alsnog tot de conclusie is gekomen dat de opdrachten niet met een voldoende kunnen worden beoordeeld. Appellante voert verder aan dat de feedback van de examinator bij zowel het Rapport als het Essay onjuistheden bevat. Zo heeft zij te weinig punten gekregen voor het onderdeel ‘taal’ en zijn er ten onrechte geen punten toegekend voor het onderdeel ‘bronnen’. In dat verband heeft appellante toegelicht dat de examinator ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat zij geen voetnoten mocht gebruiken, terwijl in het door de opleiding verplicht voorgeschreven boek “Rapporteren van Braas”, is vermeld dat zij dat wel mocht. Voorts is bij het Essay niet gebleken dat dit door een collega is beoordeeld, aldus appellante.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling door de examinator van de door appellant afgelegde

cursus aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.3.2. Met het verzoek tot herbeoordeling wil appellante bereiken dat een tweede examinator de door haar gemaakte opdrachten beoordeelt. Het College heeft ter zitting aan verweerder gevraagd in welke gevallen een dergelijk verzoek wordt toegewezen. Verweerder heeft daarop geantwoord dat dat alleen het geval is indien bij de beoordeling onrechtmatigheden hebben plaatsgevonden. Verweerder heeft evenwel niet kunnen toelichten wanneer daarvan sprake is. Verweerder heeft hiermee aldus onvoldoende gemotiveerd in welke gevallen voormeld verzoek wordt toegewezen. Dit klemt temeer nu appellante in haar beroepschrift uitdrukkelijk en gemotiveerd heeft gesteld dat zij, anders dan de examinator blijkbaar van oordeel is, voetnoten mocht gebruiken. Hoewel op deze grief eenvoudig had kunnen worden ingegaan, geeft het oordeel van de examencommissie daar geen blijk van. Wat betreft het Essay merkt het College verder nog op dat geen gesprek heeft plaatsgevonden om na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is. De conclusie is dan ook dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de beslissingen van de examencommissie in stand moeten worden gelaten.

Het betoog slaagt.

2.4. De beroepen zijn gegrond. De beslissing van verweerder van 15 december 2016 dient te worden vernietigd. Verweerder dient een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

2.5. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart de beroepen gegrond;
II. vernietigt de beslissingen van het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen van 15 december 2016, kenmerk: JZ/2016/1846-1868-1633/AW;
III. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met de behandeling van de beroepen opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 495,00 (zegge: vierhonderdvijfennegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen aan
V. appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 92,00 (zegge: tweeënnegentig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/018**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	28 juli 2017
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	bachelordiploma equivalent geldigheid hoor en wederhoor ongedeelde opleiding persoonlijke omstandigheden toezegging vaststellingsovereenkomst voorlopige voorziening voortgangstoetsen
Artikelen	:	Awb: artikel 7:2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.6.1. Het College heeft in de gedingstukken en in het verslag van de hoorzitting, gehouden op 30 november 2016, geen aanwijzingen aangetroffen om te veronderstellen dat het beginsel van hoor en wederhoor, zoals appellant betoogt, is geschonden. Het betoog van appellant dat verweerder heeft gesuggereerd dat hij niet op een eerder aanbod van de examencommissie in het studiejaar 2015 – 2016 zou zijn ingegaan, is voor de beoordeling van de rechtmatigheid van de bestreden beslissing van 20 december 2016 niet relevant. Het College gaat daarom voorbij aan dat betoog. Het betoog van appellant faalt. 2.7. In de tweede plaats betoogt appellant, samengevat weergegeven, dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie zich niet aan de toezegging heeft gehouden die zij tijdens de zitting bij de voorzieningenrechter van het College van 18 augustus 2016 heeft gedaan. Uit het proces-verbaal volgt namelijk dat de examencommissie heeft toegezegd dat hem tentamens zullen worden aangeboden waarvan de stof equivalent is aan de stof van de vakken ‘Nieuwvorming’ en Zintuigen en Zenuwstelsel’ uit het curriculum van de bacheloropleiding 2007+. De stof van de vakken ‘Mechanisms of Desease 2’ en ‘Spoedeisende Zorg’ omvat echter ook stof van tentamens die hij al eerder heeft behaald. Daarom zijn de door de examencommissie aangeboden compensatoire tentamens niet equivalent aan de stof van de vakken ‘Nieuwvorming’ en Zintuigen en Zenuwstelsel’ uit het curriculum van de bacheloropleiding 2007+. De examencommissie heeft dit ook bevestigd in de beslissing van 21 september 2016, waarin is vermeld dat de blokken ‘Mechanisms of Desease 2’ en ‘Spoedeisende Zorg’ de stof omvatten van de relevante voormalige blokken, maar ook stof behandelen uit andere blokken uit het vorige Bachelor curriculum. Als gevolg van deze eis, moet appellant overcompenseren. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie daarom ten onrechte in stand gelaten en hem geen dispensatie verleend voor de desbetreffende vakken, aldus appellant. 2.7.1. Vaststaat dat voor appellant wegens het ontbreken van studiepunten niet meer de mogelijkheid bestaat om een doctoraaldiploma te verkrijgen voor de ongedeelde opleiding Geneeskunde, omdat het doctoraal examen tot 1 september 2016 kon worden afgelegd.

Zoals volgt uit hetgeen is overwogen onder punt 2.3, heeft de examencommissie ter zitting van de voorzieningenrechter van het College een toezegging gedaan die appellant in staat stelt alsnog de bachelor onder het curriculum 2007+ te behalen. Haar beslissing van 21 september 2016 vormt de uitwerking van die toezegging. Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of de examencommissie met haar beslissing om appellant in de gelegenheid te stellen om met de tentamens ‘Mechanisms of Desease 2’ en ‘Spoedeisende Zorg’ de ontbrekende tentamens ‘Nieuwvorming’ en ‘Zintuigen en Zenuwstelsel’ te compenseren teneinde het bachelordiploma onder het curriculum 2007+ uitgereikt te krijgen, recht heeft gedaan aan voormelde toezegging.
Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie bij de bestreden beslissing van 20 december 2016 in stand gelaten. Het College zal zich daarom buigen over de rechtmatigheid van die beslissing van verweerder. Dat ter zitting van 18 mei 2016 een vaststellingsovereenkomst tussen appellant en de examencommissie tot stand zou zijn gekomen, zoals namens appellant ter zitting van het College naar voren is gebracht, leidt, wat daar ook van zij, niet tot een ander toetsingskader, omdat het College zich slechts kan buigen over voormelde beslissing van verweerder.
2.7.2. Wat betreft de ter zitting van 18 augustus 2016 gedane toezegging, overweegt het College in de eerste plaats, dat de examencommissie een voorbehoud bij haar toezegging heeft gemaakt. Zoals volgt uit overweging 2.3, heeft zij namelijk het voorbehoud gemaakt dat de tentamenstof nader zal moeten worden bepaald, omdat het curriculum van de bacheloropleiding 2007+ is vervallen per 1 september 2012 en vanaf dat moment het curriculum van de bacheloropleiding 2012 geldt. Vervolgens heeft de examencommissie binnen die kaders de toezegging gedaan dat tentamens zullen worden aangeboden waarvan de stof equivalent is aan de stof van de vakken ‘Nieuwvorming’ en Zintuigen en Zenuwstelsel’ uit het curriculum van de bacheloropleiding 2007+. Daarop heeft de examencommissie vastgesteld dat de stof in de vakken ‘Mechanisms of Disease 2’ en ‘Vraagstukken Spoedeisende Zorg’ de stof omvatten van de relevante voormalige vakken. Weliswaar wordt appellant daarmee over meer stof getentamineerd dan alleen over de inhoud van de voormalige vakken, maar volgens de examencommissie is dit voor appellant niet onredelijk bezwarend omdat de te tentamineren stof tot zijn parate kennis zou moeten behoren.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat de examencommissie met haar beslissing recht heeft gedaan aan de door haar gedane toezegging ter zitting van 18 augustus 2016. Daarbij heeft verweerder terecht in aanmerking genomen dat de examencommissie zich ruimhartig richting appellant heeft opgesteld door hem alsnog in de gelegenheid te stellen op korte termijn een bachelordiploma te halen. Daarnaast heeft verweerder daarbij, bezien in het licht van het voorbehoud dat de examencommissie bij haar toezegging heeft gemaakt, terecht in aanmerking genomen dat de oude vakken niet meer worden aangeboden en enkel deze vervangende tentamens deze oude vakken kunnen compenseren. In dit verband heeft verweerder toegelicht dat de stof van de voormalige vakken, vanwege de nieuwe geïntegreerde wijze

van tentamineren, niet los kan worden getentamineerd. Verweerder heeft tot slot met juistheid overwogen dat de examencommissie een grote verantwoordelijkheid draagt voor het uitreiken van diploma's gelet op het civiele effect dat deze diploma's hebben en gelet op het feit dat personen met een diploma werkzaam kunnen zijn in de medische wereld. Gelet op die verantwoordelijkheid, bezien in het licht van het feit dat het curriculum meerdere keren is gewijzigd en het daarmee samenhangende voorbehoud dat de examencommissie bij haar toezegging heeft gemaakt, heeft de verweerder de beslissing van de examencommissie op goede gronden in stand gelaten.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 september 2016 heeft de examencommissie Geneeskunde (hierna: de examencommissie) appellant meegedeeld dat hem tot 31 juli 2017 dispensatie wordt verleend voor de verlopen geldigheid van reeds door hem behaalde tentamenresultaten, teneinde hem in de gelegenheid te stellen het bachelorsdiploma te behalen onder het curriculum 2007+. De voortgangstoetsen vallen niet onder deze dispensatie. Daarom zal appellant nog ten minste 1 voortgangstoets met een voldoende moeten afsluiten op het niveau meetmoment 12. Bovendien geldt de eis dat hij, ieder collegejaar dat hij ingeschreven staat, ten minste eenmaal moet deelnemen aan de Basic Life Support training. Daarnaast is hem bij die beslissing meegedeeld dat hij, om aan te tonen dat hij voldoet aan de eisen gesteld aan het behalen van de tentamens van de voormalige vakken 'Nieuwvorming' en 'Zintuigen en Zenuwstelsel' zal moeten voldoen aan de tentameneisen van de huidige vakken 'Mechanisms of Desease 2' en 'Vraagstukken Spoedeisende Zorg'. Voor elk van deze twee compensatoire tentamens krijgt appellant zo nodig een herkansingsmogelijkheid, aldus de beslissing van 21 september 2016.

Bij beslissing verzonden op 20 december 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 april 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. M.J. Hoogendoorn en verweerder vertegenwoordigd door mr. W.J. de Wit is verschenen. Tevens was aanwezig dr. E.A.J.F. Lakke, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in het studiejaar 2005-2006 gestart met de ongedeelde doctoraalopleiding Geneeskunde. Wegens persoonlijke omstandigheden is de geldigheid van door hem behaalde tentamenresultaten een aantal keer verlengd.

Bij beslissing van 7 juli 2016 heeft de examencommissie beslist dat appellant als gevolg van ontbrekende studiepunten niet meer kan afstuderen in de ongedeelde opleiding Geneeskunde. Studenten die vóór 1 september 2007 zijn gestart, konden het doctoraalprogramma voor de ongedeelde opleiding Geneeskunde namelijk volgen tot 1 september 2012 en het doctoraalexamen kon tot uiterlijk 1 september 2016 worden afgelegd. De accreditatie van de ongedeelde opleiding Geneeskunde is bovendien inmiddels komen te vervallen.

Omdat appellant zich niet kon verenigen met de beslissing dat hij niet meer kon afstuderen in de ongedeelde doctoraalopleiding Geneeskunde, heeft hij administratief beroep ingesteld.

2.2. Bij beslissing van 4 augustus 2016 heeft verweerder dat beroep ongegrond verklaard. Verweerder heeft de examencommissie gevolgd in het standpunt dat een doctoraaldiploma na 31 augustus 2016 niet meer kan worden verstrekt en dat hij te weinig studiepunten heeft behaald om het diploma te verstrekken. Het standpunt van appellant dat hij, gelet op de door hem behaalde onderwijseenheden, recht heeft op een bachelordiploma onder het curriculum 2007+, heeft verweerder verworpen.

2.3. Tegen deze beslissing van 4 augustus 2016 heeft appellant vervolgens beroep ingesteld bij het College en in dat kader heeft hij de voorzieningenrechter van het College ook verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het verzoek om een voorlopige voorziening is op 18 augustus 2016 ter zitting van de voorzieningenrechter van het College behandeld.

Uit het proces-verbaal van de zitting volgt dat de voorzitter van de examencommissie de volgende toezegging heeft gedaan:

“[Appellant krijgt de kans] om alsnog na 31 augustus 2016 tentamens voor de stof van de voormalige vakken ‘Nieuwvorming’ en ‘Zintuigen en Zenuwstelsel’ te maken met als doel het behalen van het diploma voor de bacheloropleiding 2007+. De voorzitter van de examencommissie heeft daarbij te kennen gegeven dat in overleg met verzoeker data voor de tentamens zullen worden vastgesteld. Ook zal de tentamenstof nader moeten worden bepaald, omdat het curriculum van de bacheloropleiding 2007+ vervalt per 1 september 2012 en vanaf dat moment het curriculum van de bacheloropleiding 2012 geldt. Er zullen tentamens worden aangeboden waarvan de stof equivalent is aan de stof van de vakken ‘Nieuwvorming’ en Zintuigen en Zenuwstelsel’ uit het curriculum van de bacheloropleiding 2007+ […].” […] [D]e voorzitter van de examencommissie [meldt] dat er voor elk tentamen altijd een herkansingsmogelijkheid is. […].”

Na ontvangst van het proces-verbaal van de zitting bij de voorzieningenrechter van het College, heeft appellant het verzoek om een voorlopige voorziening en het beroep gericht tegen de beslissing van 4 augustus 2016 ingetrokken.

2.4. De examencommissie heeft ter uitvoering van deze toezegging, gedaan door de voorzitter van de examencommissie ter zitting van de voorzieningenrechter van het College, de beslissing van 21 september 2016 genomen.

Daarin is onder meer aan appellant meegedeeld dat hij, om aan te tonen dat hij voldoet aan de eisen gesteld aan het behalen van de tentamens van de voormalige vakken ‘Nieuwvorming’ en ‘Zintuigen en Zenuwstelsel’, zal moeten voldoen aan de tentameneisen van de huidige vakken ‘Mechanisms of Desease 2’ en ‘Vraagstukken Spoedeisende Zorg’.

2.5. Omdat appellant het niet eens is met de voorwaarde dat hij moet voldoen aan de tentameneisen van de vakken ‘Mechanisms of Desease 2’ en ‘Vraagstukken Spoedeisende Zorg’ om in aanmerking te

kunnen komen voor een bachelordiploma onder het curriculum 2007+, heeft hij tegen deze beslissing van 21 september 2016 op dat punt administratief beroep ingesteld.

Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie gehandhaafd bij zijn beslissing van 20 december 2016.

2.6. Appellant heeft vervolgens tegen de beslissing van verweerder van 20 december 2016 beroep ingesteld bij het College.

Hij betoogt, samengevat weergegeven, in de eerste plaats dat hij geen eerlijke en onafhankelijke hoorzitting heeft gehad bij verweerder. Hij is ten onrechte niet in de gelegenheid gesteld nadere bewijsmiddelen uit te delen. Bovendien heeft verweerder ten onrechte gesuggereerd dat hij niet zou zijn ingegaan op een voorstel van de examencommissie om de tentamens 'Nieuwvorming' en 'Zintuigen en Zenuwstelsel' voor 31 augustus 2016 te behalen. Dit terwijl hij de toenmalige voorzitter van de examencommissie en de secretaris destijds heeft gemaild en hij contact heeft geprobeerd te leggen via de studieadviseurs.

2.6.1. Het College heeft in de gedingstukken en in het verslag van de hoorzitting, gehouden op 30 november 2016, geen aanwijzingen aangetroffen om te veronderstellen dat het beginsel van hoor en wederhoor, zoals appellant betoogt, is geschonden. Het betoog van appellant dat verweerder heeft gesuggereerd dat hij niet op een eerder aanbod van de examencommissie in het studiejaar 2015 – 2016 zou zijn ingegaan, is voor de beoordeling van de rechtmatigheid van de bestreden beslissing van 20 december 2016 niet relevant. Het College gaat daarom voorbij aan dat betoog.

Het betoog van appellant faalt.

2.7. In de tweede plaats betoogt appellant, samengevat weergegeven, dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie zich niet aan de toezegging heeft gehouden die zij tijdens de zitting bij de voorzieningenrechter van het College van 18 augustus 2016 heeft gedaan. Uit het proces-verbaal volgt namelijk dat de examencommissie heeft toegezegd dat hem tentamens zullen worden aangeboden waarvan de stof equivalent is aan de stof van de vakken 'Nieuwvorming' en Zintuigen en Zenuwstelsel' uit het curriculum van de bacheloropleiding 2007+. De stof van de vakken 'Mechanisms of Desease 2' en 'Spoedeisende Zorg' omvat echter ook stof van tentamens die hij al eerder heeft behaald. Daarom zijn de door de examencommissie aangeboden compensatoire tentamens niet equivalent aan de stof van de vakken 'Nieuwvorming' en Zintuigen en Zenuwstelsel' uit het curriculum van de bacheloropleiding 2007+. De examencommissie heeft dit ook bevestigd in de beslissing van 21 september 2016, waarin is vermeld dat de blokken 'Mechanisms of Desease 2' en 'Spoedeisende Zorg' de stof omvatten van de relevante voormalige blokken, maar ook stof behandelen uit andere blokken uit het vorige Bachelor curriculum. Als gevolg van deze eis, moet appellant overcompenseren. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie daarom ten onrechte in stand gelaten en hem geen dispensatie verleend voor de desbetreffende vakken, aldus appellant.

2.7.1. Vaststaat dat voor appellant wegens het ontbreken van studiepunten niet meer de mogelijkheid bestaat om een doctoraaldiploma te verkrijgen voor de ongedeelde opleiding Geneeskunde, omdat het doctoraal examen tot 1 september 2016 kon worden afgelegd.

Zoals volgt uit hetgeen is overwogen onder punt 2.3, heeft de examencommissie ter zitting van de voorzieningenrechter van het College een toezegging gedaan die appellant in staat stelt alsnog de bachelor onder het curriculum 2007+ te behalen. Haar beslissing van 21 september 2016 vormt de uitwerking van die toezegging. Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of de examencommissie met haar beslissing om appellant in de gelegenheid te stellen om met de tentamens 'Mechanisms of Desease 2' en 'Spoedeisende Zorg' de ontbrekende tentamens 'Nieuwvorming' en 'Zintuigen en Zenuwstelsel' te compenseren teneinde het bachelordiploma onder het curriculum 2007+ uitgereikt te krijgen, recht heeft gedaan aan voormelde toezegging.

Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie bij de bestreden beslissing van 20 december 2016 in stand gelaten. Het College zal zich daarom buigen over de rechtmatigheid van die beslissing van verweerder. Dat ter zitting van 18 mei 2016 een vaststellingsovereenkomst tussen appellant

en de examencommissie tot stand zou zijn gekomen, zoals namens appellant ter zitting van het College naar voren is gebracht, leidt, wat daar ook van zij, niet tot een ander toetsingskader, omdat het College zich slechts kan buigen over voormelde beslissing van verweerder.

2.7.2. Wat betreft de ter zitting van 18 augustus 2016 gedane toezegging, overweegt het College in de eerste plaats, dat de examencommissie een voorbehoud bij haar toezegging heeft gemaakt. Zoals volgt uit overweging 2.3, heeft zij namelijk het voorbehoud gemaakt dat de tentamenstof nader zal moeten worden bepaald, omdat het curriculum van de bacheloropleiding 2007+ is vervallen per 1 september 2012 en vanaf dat moment het curriculum van de bacheloropleiding 2012 geldt. Vervolgens heeft de examencommissie binnen die kaders de toezegging gedaan dat tentamens zullen worden aangeboden waarvan de stof equivalent is aan de stof van de vakken 'Nieuwvorming' en Zintuigen en Zenuwstelsel' uit het curriculum van de bacheloropleiding 2007+. Daarop heeft de examencommissie vastgesteld dat de stof in de vakken 'Mechanisms of Disease 2' en 'Vraagstukken Spoedeisende Zorg' de stof omvatten van de relevante voormalige vakken. Weliswaar wordt appellant daarmee over meer stof getentamineerd dan alleen over de inhoud van de voormalige vakken, maar volgens de examencommissie is dit voor appellant niet onredelijk bezwarend omdat de te tentamineren stof tot zijn parate kennis zou moeten behoren.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat de examencommissie met haar beslissing recht heeft gedaan aan de door haar gedane toezegging ter zitting van 18 augustus 2016. Daarbij heeft verweerder terecht in aanmerking genomen dat de examencommissie zich ruimhartig richting appellant heeft opgesteld door hem alsnog in de gelegenheid te stellen op korte termijn een bachelordiploma te halen. Daarnaast heeft verweerder daarbij, bezien in het licht van het voorbehoud dat de examencommissie bij haar toezegging heeft gemaakt, terecht in aanmerking genomen dat de oude vakken niet meer worden aangeboden en enkel deze vervangende tentamens deze oude vakken kunnen compenseren. In dit verband heeft verweerder toegelicht dat de stof van de voormalige vakken, vanwege de nieuwe geïntegreerde wijze van tentamineren, niet los kan worden getentamineerd. Verweerder heeft tot slot met juistheid overwogen dat de examencommissie een grote verantwoordelijkheid draagt voor het uitreiken van diploma's gelet op het civiele effect dat deze diploma's hebben en gelet op het feit dat personen met een diploma werkzaam kunnen zijn in de medische wereld. Gelet op die verantwoordelijkheid, bezien in het licht van het feit dat het curriculum meerdere keren is gewijzigd en het daarmee samenhangende voorbehoud dat de examencommissie bij haar toezegging heeft gemaakt, heeft de verweerder de beslissing van de examencommissie op goede gronden in stand gelaten.

Het betoog faalt.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/020**
Rechter(s)	:	mr. Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	26 juli 2017
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheid waarschuwing
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 35 OER: artikel 36
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. In aan appellant verstuurde e-mails van 18 februari 2016 en 14 maart 2016 wordt hij erop gewezen dat hij in het studiejaar 2015-2016 40 studiepunten dient te halen om een BNSA te voorkomen. Die e-mails zijn daarom aan te merken als een waarschuwing in de zin van artikel 7.8b, vijfde lid, van de WHW. Anders dan appellant stelt, volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van de WHW niet dat een waarschuwing slechts tijdig is als die voor 1 februari is gestuurd. Daarin is immers vermeld dat instellingsbestuur zich dient in te spannen om een eventuele waarschuwing op een zodanig tijdstip te geven dat dit voor de student het minst nadelig is en dat het aan de instelling is om haar waarschuwing, waar mogelijk in een zo vroeg mogelijk stadium aan de student kenbaar te maken zodat de student zo nodig ertoe kan besluiten om, rekening houdend met de zogeheten 1 februari-regel van de Wet op de studiefinanciering, zonder de tot dan toe ontvangen prestatiebeurstermijn te hoeven terug te betalen, de studie te staken (Kamerstukken II 1996/97, 25 370, nr. 3, p. 5 en 27). Uit deze passages volgt dat de instelling zich moet inspannen om de waarschuwing op een voor de student minst nadelig tijdstip te sturen, indien mogelijk voor 1 februari. Uit geschiedenis van de totstandkoming van de WHW blijkt derhalve niet dat in strijd met die wet wordt gehandeld als niet voor 1 februari een waarschuwing is verzonden. Evenmin is in strijd met de OER gehandeld, nu daarin is bepaald dat uiterlijk in de maand maart een waarschuwing wordt gegeven. Bovendien heeft het CBE terecht overwogen dat appellant, gelet op zijn eerdere inschrijving in het studiejaar 2009-2010 en de destijds aan hem verstrekte informatie over het BNSA, voldoende op de hoogte behoorde te zijn van de omtrent het BNSA geldende regels. Dat hij in januari 2016 geen waarschuwing heeft gekregen, behoefde hem daarom niet te verhinderen zich tijdig van de opleiding uit te schrijven. 2.6. Niet in geschil is dat appellant de persoonlijke omstandigheid waar hij zich op beroept eerst op 8 augustus 2016 heeft gemeld. Daardoor heeft de opleiding appellant niet kunnen monitoren en begeleiden en evenmin op die wijze kunnen vaststellen of de studievertraging het gevolg is van die persoonlijke omstandigheid. Uit een door appellant overgelegde verklaring van een arts van 21 juli 2016 blijkt dat appellant als gevolg van een trauma in maart 2016 angstig en neerslachtig is en problemen heeft met slapen en concentratie. Voorts staat in die verklaring dat appellant tentamens heeft gemist. In een andere ongedateerde verklaring van dezelfde arts staat dat hij sinds 3 maart 2016 contact heeft met appellant en dat hij medicatie heeft voorgeschreven. Zoals ter zitting namens appellant is bevestigd, volgt

uit deze verklaringen niet dat zich bij appellant gedurende het gehele studiejaar een persoonlijke omstandigheid heeft voorgedaan. Evenmin blijkt uit die verklaringen dat appellant door zijn persoonlijke omstandigheid verhinderd werd tijdig bij een studieadviseur van de omstandigheid melding te maken. Dat zich bij appellant vanaf maart 2016 een persoonlijke omstandigheid voordeed, vormt een onvoldoende verklaring voor het behalen van slechts 18 studiepunten.
2.7. Het CBE heeft terecht geconcludeerd dat het bestuur van de faculteit appellant een BNSA mocht geven.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit Maastricht (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 augustus 2016 heeft de decaan appellant namens het bestuur van de faculteit een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding European Law School English Language Track.

Bij beslissing van 20 december 2016 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 juni 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. V. Perey, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in september 2015 voor de tweede keer gestart met de opleiding European Law School English Language Track. In het studiejaar 2009-2010 had hij de opleiding ook al gevolgd en slechts 4 studiepunten gehaald. Appellant heeft toen een BNSA gekregen. In het studiejaar 2015-2016 heeft appellant 18 studiepunten gehaald en een vrijstelling gekregen voor een vak van 4 studiepunten dat hij in studiejaar 2009-2010 al had afgerond. Met de 22 studiepunten in totaal voldoet appellant niet aan de norm van 40 studiepunten voor een positief studieadvies. In maart 2016 is bij appellant de diagnose “mixed anxiety depressive disorder” gesteld. Omdat de inschrijving van appellant in september 2015 door het systeem is aangemerkt als een herinschrijving, heeft appellant niet in januari 2016 de reguliere waarschuwingsbrief over het BNSA gekregen.

2.2. Het CBE heeft overwogen dat appellant ondanks het ontbreken van de reguliere waarschuwing op de hoogte behoorde te zijn van de regels omtrent het BNSA. In het studiejaar 2009-2010 is appellant immers meerdere malen over het BNSA ingelicht, heeft hij een waarschuwing ontvangen en uiteindelijk ook een BNSA gekregen. Daarnaast heeft hij in maart 2016 een waarschuwing ontvangen. Verder heeft het

CBE overwogen dat het bestuur van de faculteit zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de persoonlijke omstandigheid die appellant heeft aangedragen een onvoldoende verklaring vormt voor zijn geringe studieresultaten. Uit een door appellant overgelegde doktersverklaring blijkt niet in hoeverre de persoonlijke omstandigheid van appellant gedurende het hele studiejaar zijn studieresultaten heeft beïnvloed. Voorts heeft appellant de persoonlijke omstandigheid niet tijdig bij de studieadviseur gemeld, waardoor de opleiding hem niet heeft kunnen begeleiden. Het CBE heeft geconcludeerd dat het bestuur van de faculteit appellant een BNSA mocht geven.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte tot die conclusie is gekomen. Hij voert daartoe aan hem ten onrechte geen waarschuwing is gegeven in januari 2016. Volgens hem volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) dat de waarschuwing voor 1 februari moet worden gegeven. Hij stelt dat als hij in januari een waarschuwing had gekregen, hij zich tijdig had uitgeschreven van de opleiding. Verder voert appellant aan dat hij het hele studiejaar last heeft gehad van psychische klachten, zoals angst, neerslachtigheid, slapeloosheid en slechte concentratie, en dat hij daardoor slechts 18 studiepunten heeft kunnen halen. Door de persoonlijke omstandigheid heeft hij bovendien een tentamenkans in maart 2016 gemist, aldus appellant.

2.4. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het vijfde lid, geeft het instellingsbestuur, voordat het tot afwijzing overgaat, de desbetreffende student een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd.

Ingevolge artikel 35, eerste lid, van de Onderwijs en Examenregeling 2015-2016 wordt een bindend negatief studieadvies uitgebracht aan de propedeusestudent die op enig ogenblik in het eerste studiejaar als student stond ingeschreven en die aan het einde van het desbetreffende studiejaar minder dan 40 studiepunten heeft behaald in de propedeutische fase van de opleiding waarvoor de student staat ingeschreven.
Ingevolge artikel 36, eerste lid, wordt uiterlijk in de maand maart van het eerste studiejaar aan de propedeuse student die op dat moment minder dan 30 studiepunten heeft behaald, een waarschuwingsadvies afgegeven.

2.5. In aan appellant verstuurde e-mails van 18 februari 2016 en 14 maart 2016 wordt hij erop gewezen dat hij in het studiejaar 2015-2016 40 studiepunten dient te halen om een BNSA te voorkomen. Die e-mails zijn daarom aan te merken als een waarschuwing in de zin van artikel 7.8b, vijfde lid, van de WHW. Anders dan appellant stelt, volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van de WHW niet dat een waarschuwing slechts tijdig is als die voor 1 februari is gestuurd. Daarin is immers vermeld dat instellingsbestuur zich dient in te spannen om een eventuele waarschuwing op een zodanig tijdstip te geven dat dit voor de student het minst nadelig is en dat het aan de instelling is om haar waarschuwing, waar mogelijk in een zo vroeg mogelijk stadium aan de student kenbaar te maken zodat de student zo nodig ertoe kan besluiten om, rekening houdend met de zogeheten 1-februari-regel van de Wet op de studiefinanciering, zonder de tot dan toe ontvangen prestatiebeurstermijn te hoeven terug te betalen, de

studie te staken (Kamerstukken II 1996/97, 25 370, nr. 3, p. 5 en 27). Uit deze passages volgt dat de instelling zich moet inspannen om de waarschuwing op een voor de student minst nadelig tijdstip te sturen, indien mogelijk voor 1 februari. Uit geschiedenis van de totstandkoming van de WHW blijkt derhalve niet dat in strijd met die wet wordt gehandeld als niet voor 1 februari een waarschuwing is verzonden. Evenmin is in strijd met de OER gehandeld, nu daarin is bepaald dat uiterlijk in de maand maart een waarschuwing wordt gegeven.
Bovendien heeft het CBE terecht overwogen dat appellant, gelet op zijn eerdere inschrijving in het studiejaar 2009-2010 en de destijds aan hem verstrekte informatie over het BNSA, voldoende op de hoogte behoorde te zijn van de omtrent het BNSA geldende regels. Dat hij in januari 2016 geen waarschuwing heeft gekregen, behoefde hem daarom niet te verhinderen zich tijdig van de opleiding uit te schrijven.

2.6. Niet in geschil is dat appellant de persoonlijke omstandigheid waar hij zich op beroept eerst op 8 augustus 2016 heeft gemeld. Daardoor heeft de opleiding appellant niet kunnen monitoren en begeleiden en evenmin op die wijze kunnen vaststellen of de studievertraging het gevolg is van die persoonlijke omstandigheid. Uit een door appellant overgelegde verklaring van een arts van 21 juli 2016 blijkt dat appellant als gevolg van een trauma in maart 2016 angstig en neerslachtig is en problemen heeft met slapen en concentratie. Voorts staat in die verklaring dat appellant tentamens heeft gemist. In een andere ongedateerde verklaring van dezelfde arts staat dat hij sinds 3 maart 2016 contact heeft met appellant en dat hij medicatie heeft voorgeschreven. Zoals ter zitting namens appellant is bevestigd, volgt uit deze verklaringen niet dat zich bij appellant gedurende het gehele studiejaar een persoonlijke omstandigheid heeft voorgedaan. Evenmin blijkt uit die verklaringen dat appellant door zijn persoonlijke omstandigheid verhinderd werd tijdig bij een studieadviseur van de omstandigheid melding te maken. Dat zich bij appellant vanaf maart 2016 een persoonlijke omstandigheid voordeed, vormt een onvoldoende verklaring voor het behalen van slechts 18 studiepunten.

2.7. Het CBE heeft terecht geconcludeerd dat het bestuur van de faculteit appellant een BNSA mocht geven.
Het betoog faalt.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.D.M. van Diepenbeek, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/022**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Daalder
Datum uitspraak	:	17 juli 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	niet-ontvankelijk termijn termijnoverschrijding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.59a, vierde lid Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11 Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Voordat het College het beroep tegen de beslissing van verweerder van 18 november 2016 inhoudelijk kan behandelen, dient te worden beoordeeld of het administratief beroep, gericht tegen de beslissing van de examencommissie van 1 juli 2016 tijdig is ingesteld. Dit heeft het College ter zitting van 24 april 2017 ook met partijen besproken. 2.3.1.Omdat niet in geschil is dat de beslissing van 1 juli 2016 op 4 juli 2016 op de voorgeschreven wijze aan appellant bekend is gemaakt, ving de termijn waarbinnen appellant administratief beroep had moeten instellen aan op 5 juli 2016. De termijn waarbinnen appellant dat beroep kon instellen eindigde dan ook op 15 augustus 2016. Nu vaststaat dat verweerder het beroepschrift van appellant pas op 3 oktober 2016 heeft ontvangen, is het niet binnen de daartoe gestelde wettelijke termijn van zes weken ingediend. 2.3.2.Een termijnoverschrijding kan, op grond van artikel 6:11 van de Awb, worden gepasseerd indien kan worden geoordeeld dat de indiener redelijkerwijs niet in verzuim is geweest. Het College is van oordeel dat in dit geval geen gegronde redenen bestaan om de termijnoverschrijding te passeren. Daarvoor is in ieder geval van belang dat onder de beslissing van de examencommissie van 1 juli 2016 een clausule is opgenomen, waarin appellant erop wordt gewezen dat hij binnen zes weken administratief beroep kan instellen bij verweerder. Daarnaast is in deze clausule de mededeling opgenomen zo snel mogelijk beroep in te stellen en niet te wachten tot de termijn bijna is verstreken. Appellant heeft verder ter zitting van het College verklaard dat hij, voordat hij administratief beroep zou instellen, in gesprek wilde gaan met de vakdocent over de inhoud van het vak Massamedia en communicatie en dat dit gesprek pas enkele maanden later kon plaatsvinden. Dit behoefde appellant er echter niet van te weerhouden alvast een administratief beroep in te stellen. Appellant had daarbij kunnen mededelen dat hij nog in afwachting was van een gesprek met de vakdocent en hij had het beroep vervolgens op een later tijdstip nog kunnen aanvullen. 2.4. Gelet op het voorgaande, komt het College tot de conclusie dat het beroepschrift niet tijdig is ingediend en dat de termijnoverschrijding niet kan worden gepasseerd. Daarom heeft verweerder het administratief beroep ten onrechte inhoudelijk behandeld. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 18 november 2016 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding zelf in de zaak te voorzien door het door appellant ingestelde beroep alsnog niet-ontvankelijk te

verklaren en te bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 18 november 2016. Het College komt daarom niet meer toe aan een inhoudelijk oordeel.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 juli 2016 heeft de examencommissie voor de tweedegraads- en theologische opleidingen (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellant om vrijstelling voor het vak Massamedia en communicatie met code 2209WML22Z, afgewezen.

Bij beslissing van 18 november 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 24 april 2017, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner. Tevens was namens de Examencommissie aanwezig drs. K. Elhani.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) vangt de termijn voor het instellen van een rechtsmiddel aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2. Bij beslissing 1 juli 2016 heeft de examencommissie het verzoek van appellant om vrijstelling voor het vak Massamedia en communicatie met code 2209WML22Z, afgewezen. Volgens de examencommissie bevat de onderwijseenheid Massamedia en Communicatie, onderdelen, zoals vakdidactiek en actuele kennis over social media, die niet in de in 2008 behaalde opleiding Communicatie zijn geborgd.

Verweerder heeft in zijn beslissing van 18 november 2016 bevestigd dat het beroepschrift van appellant gericht tegen de beslissing van 1 juli 2016 op 3 oktober 2016 bij hem is ontvangen. Vervolgens is verweerder overgegaan tot een inhoudelijke behandeling van het administratief beroep en heeft hij het ongegrond verklaard.

2.3. Voordat het College het beroep tegen de beslissing van verweerder van 18 november 2016 inhoudelijk kan behandelen, dient te worden beoordeeld of het administratief beroep, gericht tegen de beslissing van de examencommissie van 1 juli 2016 tijdig is ingesteld. Dit heeft het College ter zitting van 24 april 2017 ook met partijen besproken.

2.3.1. Omdat niet in geschil is dat de beslissing van 1 juli 2016 op 4 juli 2016 op de voorgeschreven wijze aan appellant bekend is gemaakt, ving de termijn waarbinnen appellant administratief beroep had moeten instellen aan op 5 juli 2016. De termijn waarbinnen appellant dat beroep kon instellen eindigde dan ook op 15 augustus 2016. Nu vaststaat dat verweerder het beroepschrift van appellant pas op 3 oktober 2016 heeft ontvangen, is het niet binnen de daartoe gestelde wettelijke termijn van zes weken ingediend.

2.3.2. Een termijnoverschrijding kan, op grond van artikel 6:11 van de Awb, worden gepasseerd indien kan worden geoordeeld dat de indiener redelijkerwijs niet in verzuim is geweest.

Het College is van oordeel dat in dit geval geen gegronde redenen bestaan om de termijnoverschrijding te passeren. Daarvoor is in ieder geval van belang dat onder de beslissing van de examencommissie van 1 juli 2016 een clausule is opgenomen, waarin appellant erop wordt gewezen dat hij binnen zes weken administratief beroep kan instellen bij verweerder. Daarnaast is in deze clausule de mededeling opgenomen zo snel mogelijk beroep in te stellen en niet te wachten tot de termijn bijna is verstreken. Appellant heeft verder ter zitting van het College verklaard dat hij, voordat hij administratief beroep zou instellen, in gesprek wilde gaan met de vakdocent over de inhoud van het vak Massamedia en communicatie en dat dit gesprek pas enkele maanden later kon plaatsvinden. Dit behoefde appellant er echter niet van te weerhouden alvast een administratief beroep in te stellen. Appellant had daarbij kunnen mededelen dat hij nog in afwachting was van een gesprek met de vakdocent en hij had het beroep vervolgens op een later tijdstip nog kunnen aanvullen.

2.4. Gelet op het voorgaande, komt het College tot de conclusie dat het beroepschrift niet tijdig is ingediend en dat de termijnoverschrijding niet kan worden gepasseerd. Daarom heeft verweerder het administratief beroep ten onrechte inhoudelijk behandeld. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 18 november 2016 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding zelf in de zaak te voorzien door het door appellant ingestelde beroep alsnog niet-ontvankelijk te verklaren en te bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 18 november 2016. Het College komt daarom niet meer toe aan een inhoudelijk oordeel.

2.5. Niet is gebleken van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland van 18 november 2016;
III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 18 november 2016;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland het door appellant betaalde griffierecht van € 46,00 aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/022.4**
Rechter(s)	:	mr. Verheij
Datum uitspraak	:	15 september 2017
Partijen	:	verzoeker
Trefwoorden	:	herziening termijnoverschrijding
Artikelen	:	Awb: artikel 8:119, eerste lid
Uitspraak	:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Verzoeker heeft geen feiten of omstandigheden gesteld, als bedoeld in artikel 8:119 van de Awb. De feiten en omstandigheden die hij aan het verzoek ten grondslag heeft gelegd waren hem vóór de uitspraak van 17 juli 2017 bekend of konden dat zijn. Ter zitting van 24 april 2017 is de termijnoverschrijding met verzoeker besproken en daarbij is hetgeen hij in het verzoekschrift naar voren heeft gebracht niet aangevoerd, terwijl deze informatie, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift en ter zitting van 25 augustus 2017 heeft erkend, bij hem bekend was. De nu in het verzoekschrift gestelde feiten voldoen daarmee niet aan de in artikel 8:119, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb neergelegde voorwaarde. Het bijzondere rechtsmiddel van herziening strekt er niet toe de juistheid van een uitspraak, anders dan naar aanleiding van in artikel 8:119 van de Awb bedoelde feiten en omstandigheden, aan de orde te stellen. 2.5. Gelet hierop moet het verzoek worden afgewezen. Dat verzoeker zich ter zitting van 24 april 2017 het belang van het volledig schetsen van de gang van zaken onvoldoende heeft gerealiseerd, mogelijk omdat hij voor die zitting (eigenlijk) was voorbereid op een inhoudelijke behandeling van zijn zaak, leidt niet tot een ander oordeel. Zoals ter zitting van 25 augustus 2017 is besproken staat het verzoeker uiteraard vrij opnieuw een verzoek om vrijstelling in te dienen en daarbij alsnog te wijzen op de zijns inziens voor de beoordeling daarvan relevante feiten en omstandigheden.

Uitspraak op het verzoek van

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

om herziening van de uitspraak van het College van 17 juli 2017 in zaak nr. CBHO 2017/022

1. Procesverloop

Bij bericht, ingekomen op 21 juli 2017, heeft verzoeker het College verzocht de uitspraak van 17 juli 2017 in zaak nr. CBHO 2017/022 te herzien.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 25 augustus 2017, waar verzoeker is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:119, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan het College op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die: a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak, b. bij de indiener van het verzoekschrift

vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en c. waren zij bij het College eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

2.2. Bij de uitspraak van 17 juli 2017 heeft het College het beroep van verzoeker tegen het besluit van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Inholland (hierna: het CBE) van 18 november 2016 gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en het bij het CBE ingestelde beroep alsnog wegens termijnoverschrijding niet-ontvankelijk verklaard.

2.3. Aan zijn verzoek heeft verzoeker ten grondslag gelegd dat – zakelijk weergegeven – de examencommissie hem op het verkeerde been heeft gezet door de suggestie te wekken dat het instellen van beroep geen zin had omdat het diploma van verzoeker niet meer geldig zou zijn. Niet het afwachten van het gesprek met de vakdocent, zoals in de uitspraak is vermeld, maar de pas achteraf gebleken onjuistheid van de mededeling van de examencommissie heeft er toe geleid dat verzoeker buiten de termijn beroep heeft ingesteld.

2.4. Verzoeker heeft geen feiten of omstandigheden gesteld, als bedoeld in artikel 8:119 van de Awb. De feiten en omstandigheden die hij aan het verzoek ten grondslag heeft gelegd waren hem vóór de uitspraak van 17 juli 2017 bekend of konden dat zijn. Ter zitting van 24 april 2017 is de termijnoverschrijding met verzoeker besproken en daarbij is hetgeen hij in het verzoekschrift naar voren heeft gebracht niet aangevoerd, terwijl deze informatie, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift en ter zitting van 25 augustus 2017 heeft erkend, bij hem bekend was. De nu in het verzoekschrift gestelde feiten voldoen daarmee niet aan de in artikel 8:119, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb neergelegde voorwaarde.

Het bijzondere rechtsmiddel van herziening strekt er niet toe de juistheid van een uitspraak, anders dan naar aanleiding van in artikel 8:119 van de Awb bedoelde feiten en omstandigheden, aan de orde te stellen.

2.5. Gelet hierop moet het verzoek worden afgewezen. Dat verzoeker zich ter zitting van 24 april 2017 het belang van het volledig schetsen van de gang van zaken onvoldoende heeft gerealiseerd, mogelijk omdat hij voor die zitting (eigenlijk) was voorbereid op een inhoudelijke behandeling van zijn zaak, leidt niet tot een ander oordeel. Zoals ter zitting van 25 augustus 2017 is besproken staat het verzoeker uiteraard vrij opnieuw een verzoek om vrijstelling in te dienen en daarbij alsnog te wijzen op de zijns inziens voor de beoordeling daarvan relevante feiten en omstandigheden.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

Wijst het verzoek om herziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/023**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	19 juli 2017
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	civiel effect geldigheidsduur ongedeelde opleiding bacheloropleiding persoonlijke omstandigheden schikkingsvoorstel verlenging geldigheidsduur voortgangstoets
Artikelen	:	WHW: artikel 7.13, eerste lid OER: artikel 4.7 OER: artikel 7.3 OER: artikel 7.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Niet in geschil is dat de geldigheidsduur van de resultaten van alle door appellant behaalde onderwijseenheden in 2009 is vervallen. Appellant wenst met zijn verzoek om dispensatie een verlenging van de geldigheidsduur van alle door hem behaalde onderwijseenheden, zodat hij, na afronding van de wetenschapsstage, een diploma uitgereikt kan krijgen voor de ongedeelde opleiding Geneeskunde. In dat kader stelt het College vast, zoals verweerder heeft overwogen, dat een doctoraalexamen voor de ongedeelde opleiding Geneeskunde, gelet op artikel 7.3 van de OER 2015-2016, tot 1 september 2016 kon worden afgelegd en dat na die datum, aldus de examencommissie, de accreditatie van deze ongedeelde opleiding Geneeskunde is vervallen. Appellant is hierop gewezen in het jaar 2015. Verder staat vast dat het laatst geregistreerde studieresultaat van appellant dateert van 3 juli 2008. 2.4.2. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de examencommissie mogen volgen in haar standpunt dat niet is gebleken dat de medische kennis, vaardigheden en competenties van appellant zijn getoetst of zijn onderhouden sinds dat laatst geregistreerde studieresultaat. Hoewel appellant heeft uitgelegd dat hij in schrijnende omstandigheden verkeerde en als gevolg daarvan een periode niet actief is geweest, heeft verweerder, de examencommissie volgend, deze omstandigheden terecht niet doorslaggevend geacht. Daarbij heeft verweerder veel belang mogen hechten aan de verantwoordelijkheid die de examencommissie heeft bij de afgifte van diploma's gezien het civiele effect dat aan zo'n diploma voor de opleiding Geneeskunde is verbonden. Voor zover appellant zich niet kan verenigen met het door de examencommissie gedane schikkingsvoorstel, waarbij appellant in de gelegenheid is gesteld dat na het succesvol afleggen van de Voortgangstoets niveau MM12 een Bachelordiploma Geneeskunde kan worden verstrekt, overweegt het College dat hij de rechtmatigheid van dit schikkingsvoorstel niet kan beoordelen. Het College kan zich slechts buigen over de beslissing van verweerder verzonden op 19 december 2016, voor zover daarbij de afwijzing van het verzoek om dispensatie is gehandhaafd. Daarom zal het College voorbij gaan aan

het betoog dat dit schikkingsvoorstel niet passend is voor de situatie van appellant.
Het College komt tot de slotsom dat verweerder de beslissing om het verzoek tot verlenging van de geldigheidsduur van de onderwijsresultaten op goede gronden in stand heeft gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 augustus 2016 heeft de examencommissie Geneeskunde (hierna: de examencommissie) appellant meegedeeld dat zijn verzoek om dispensatie te verlenen voor onderwijsonderdelen van de ongedeelde opleiding Geneeskunde behaald vóór 3 juli 2007 in te willigen.

Bij beslissing verzonden op 19 december 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 april 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. F.G.M.M. van Montfoort, advocaat te Heerlen, en verweerder vertegenwoordigd door mr. W.J. de Wit zijn verschenen. Namens de examencommissie was aanwezig dr E.A.J.F. Lakke, voorzitter.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.13, eerste lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.

Ingevolge artikel 4.7, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) van het studiejaar 2013-2014 van de ongedeelde opleiding Geneeskunde van de Universiteit Leiden kennen het propedeutisch examen en het doctoraalexamen een onbeperkte geldigheidsduur.
Ingevolge het tweede lid vervalt de geldigheid van de met goed gevolg afgelegde tentamens van het propedeutisch examen c.q. vrijstelling daarvan na drie studiejaren, tenzij de examencommissie beslist dat er een langere geldigheid is. De geldigheid van de beoordeling van de bij een tentamen behorende deeltoets of deeltoetsen vervalt samen met die van het tentamen.
Ingevolge het derde lid vervalt de geldigheid van de met goed gevolg afgelegde tentamens van het tweede tot en met de eerste helft van het vierde studiejaar (voor studenten die voor 1999 zijn gestart: het tweede tot en met het vierde studiejaar) c.q. vrijstelling daarvan zeven studiejaren na het laatste onderdeel van het propedeutisch examen, tenzij de examencommissie beslist dat er een langere geldigheid is. De geldigheid van de beoordeling van de bij een tentamen behorende deeltoets of deeltoetsen vervalt samen met die van het tentamen.

Ingevolge het vierde lid vervalt de geldigheid van de met goed gevolg afgelegde studieonderdelen van de tweede helft van het vierde jaar tot en met het zesde studiejaar (voor studenten die voor 1999 zijn gestart: het vijfde en zesde studiejaar) c.q. vrijstelling daarvan na vier studiejaren vanaf de startdatum van het ALCO tenzij de examencommissie beslist dat er een langere geldigheid is.

Ingevolge artikel 7.3 van de OER van het studiejaar 2015-2016 van de ongedeelde opleiding Geneeskunde van de Universiteit Leiden, kunnen studenten die vóór 1 september 2007 een aanvang met de studie hebben gemaakt het doctoraalprogramma volgen tot 1 september 2012. Het doctoraalexamen kan worden afgelegd tot uiterlijk 1 september 2016. Indien onderwijseenheden van het doctoraalprogramma niet meer worden aangeboden, dan zal de examencommissie onderwijseenheden aanwijzen die in de plaats komen van die onderwijseenheden.

Ingevolge artikel 7.4 kunnen studenten die zich voorbereiden op het doctoraalexamen in door de examencommissie te bepalen gevallen en onder door de examencommissie vast te stellen voorwaarden overstappen naar de Bacheloropleiding of Masteropleiding. Deze voorwaarden worden gesteld met het doel de gestelde eindtermen en het beoogde civiele effect van het Bachelor- en Masterdiploma te waarborgen.

2.2. Appellant is in 1993 met het doctoraalprogramma Geneeskunde gestart. Hij heeft zich op 31 augustus 2016 tot de examencommissie gewend met een verzoek om dispensatie, zodat alle sindsdien door hem behaalde studieresultaten niet zouden verlopen en hij het diploma voor de door hem gevolgde ongedeelde opleiding Geneeskunde uitgereikt kan krijgen.

Bij beslissing van 31 augustus 2016 heeft de examencommissie dat verzoek afgewezen.

2.3. Verweerder heeft deze beslissing van de examencommissie gehandhaafd. Volgens verweerder heeft de examencommissie op goede gronden vastgesteld dat het doctoraaldiploma niet na 31 augustus 2016 kan worden uitgereikt. In het geval van appellant staat vast dat de geldigheidsduur van de tentamenresultaten al eerder is verlengd, maar dat de inmiddels de resultaten van alle onderwijseenheden behaald na de propedeuse, zijn verlopen. Verweerder heeft bij zijn beslissing verder van belang geacht dat de examencommissie niet heeft kunnen vaststellen of appellant de kennis en vaardigheden bezit, die zijn vereist voor het uitreiken van een doctoraaldiploma. Appellant heeft, zo heeft verweerder overwogen, in de periode na het doorlopen van de wetenschapsstage in april 2008, te maken gehad met uiteenlopende schrijnende persoonlijke omstandigheden. Hij heeft als gevolg daarvan gedurende een langere periode geen onderwijs gevolgd. Appellant is echter niet op andere wijze actief geweest binnen de medische wereld om zijn kennis op pijl te houden, aldus verweerder. Onder die omstandigheden heeft de examencommissie volgens verweerder op goede gronden beslist geen dispensatie te verlenen voor de verlopen onderwijseenheden en daarom niet over te gaan tot uitreiking van een doctoraaldiploma Geneeskunde.

2.4. Appellant heeft tegen deze beslissing van verweerder beroep ingesteld bij het College. Hij betoogt dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn zwaarwegende persoonlijke omstandigheden. Deze omstandigheden hebben hem ernstig belemmerd in de afronding van het verslag van de wetenschapsstage, het laatste vak dat hij, anders dan de examencommissie stelt, nog diende te behalen voor zijn diploma.

Daarnaast betoogt hij dat het door de examencommissie gedane schikkingsvoorstel, dat hij, om in aanmerking te komen voor een bachelordiploma, de voortgangstoets dient te behalen op het eindniveau van de bachelorfase en dat hij de coschappen opnieuw dient te doen, onredelijk is. In de ongedeelde opleiding Geneeskunde bestond deze verplichting tot het maken van een voortgangstoets niet en appellant is dan ook niet bekend met deze toets. Ook heeft hij niet geoefend voor die toets. Wat betreft het opnieuw afleggen van de coschappen, brengt dit volgens appellant een te zware emotionele en financiële last met zich.

2.4.1. Niet in geschil is dat de geldigheidsduur van de resultaten van alle door appellant behaalde onderwijseenheden in 2009 is vervallen. Appellant wenst met zijn verzoek om dispensatie een verlenging

van de geldigheidsduur van alle door hem behaalde onderwijseenheden, zodat hij, na afronding van de wetenschapsstage, een diploma uitgereikt kan krijgen voor de ongedeelde opleiding Geneeskunde.

In dat kader stelt het College vast, zoals verweerder heeft overwogen, dat een doctoraalexamen voor de ongedeelde opleiding Geneeskunde, gelet op artikel 7.3 van de OER 2015-2016, tot 1 september 2016 kon worden afgelegd en dat na die datum, aldus de examencommissie, de accreditatie van deze ongedeelde opleiding Geneeskunde is vervallen. Appellant is hierop gewezen in het jaar 2015. Verder staat vast dat het laatst geregistreerde studieresultaat van appellant dateert van 3 juli 2008.

2.4.2. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de examencommissie mogen volgen in haar standpunt dat niet is gebleken dat de medische kennis, vaardigheden en competenties van appellant zijn getoetst of zijn onderhouden sinds dat laatst geregistreerde studieresultaat. Hoewel appellant heeft uitgelegd dat hij in schrijnende omstandigheden verkeerde en als gevolg daarvan een periode niet actief is geweest, heeft verweerder, de examencommissie volgend, deze omstandigheden terecht niet doorslaggevend geacht. Daarbij heeft verweerder veel belang mogen hechten aan de verantwoordelijkheid die de examencommissie heeft bij de afgifte van diploma's gezien het civiele effect dat aan zo'n diploma voor de opleiding Geneeskunde is verbonden.

Voor zover appellant zich niet kan verenigen met het door de examencommissie gedane schikkingsvoorstel, waarbij appellant in de gelegenheid is gesteld dat na het succesvol afleggen van de Voortgangstoets niveau MM12 een Bachelordiploma Geneeskunde kan worden verstrekt, overweegt het College dat hij de rechtmatigheid van dit schikkingsvoorstel niet kan beoordelen. Het College kan zich slechts buigen over de beslissing van verweerder verzonden op 19 december 2016, voor zover daarbij de afwijzing van het verzoek om dispensatie is gehandhaafd. Daarom zal het College voorbij gaan aan het betoog dat dit schikkingsvoorstel niet passend is voor de situatie van appellant.

Het College komt tot de slotsom dat verweerder de beslissing om het verzoek tot verlenging van de geldigheidsduur van de onderwijsresultaten op goede gronden in stand heeft gelaten.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/026**
Rechter(s)	:	mr. Van der Spoel
Datum uitspraak	:	4 mei 2017
Partijen	:	appellant en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheden schadevergoeding studentenpsycholoog
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b UWHW 2008: artikel 2.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Uit de door appellant overgelegde verklaring van een studentenpsycholoog van de universiteit blijkt dat hij zich heeft aangemeld omdat volgens hem zijn psychische klachten hem belemmeren bij de studie. Uit die verklaring blijkt niet dat de psycholoog heeft vastgesteld dat appellant door de psychische klachten zeer verminderd studiebelastbaar was. Appellant heeft aldus niet aangetoond dat zijn psychische klachten een zodanige invloed hebben gehad op zijn studievoortgang dat die zijn volledige studievertraging verklaren. Over de door hem gestelde omstandigheden dat hij een langzame leerling is en hij wiskundige vakken moeilijk vindt, heeft appellant gesteld noch met stukken onderbouwd dat die verband houden met een ziekte of functiestoornis als bedoeld in artikel 2.1b van het Uitvoeringsbesluit. Er bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat de persoonlijke omstandigheden van appellant onvoldoende zijn meegewogen. In het verweerschrift heeft het CBE toegelicht dat inschrijven voor een andere opleiding aan de Technische Universiteit Delft mogelijk was tot 1 oktober 2016. Na het ontvangen van het BNSA heeft appellant zich derhalve nog voor een andere opleiding kunnen inschrijven. Verder heeft het CBE in het verweerschrift toegelicht dat appellant zich slechts eenmaal, namelijk op 21 april 2016, tot de studieadviseur heeft gewend. De studieadviseur heeft appellant verwezen naar de studentenpsycholoog. Indien appellant meer begeleiding vanuit de universiteit wenste, had het op zijn weg gelegen zich eerder en vaker bij de studieadviseur te melden met een verzoek om hulp. Het is het College niet gebleken dat studenten onvoldoende worden voorgelicht over het BNSA en de gevolgen daarvan. Gelet daarop, ligt het op de weg van de student om zijn studievoortgang te bewaken en zo nodig tijdig om hulp dan wel advies te vragen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de decaan appellant een BNSA heeft mogen geven. Gelet daarop bestaat evenmin grond om het verzoek om schadevergoeding dan wel andere compensatie toe te wijzen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 augustus 2016 heeft de decaan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek.

Bij beslissing van 8 december 2016 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 april 2017, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. S. Odekerken, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In het studiejaar 2015-2016 heeft appellant de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek aan de Technische Universiteit Delft gevolgd. Hij heeft in dat jaar 11 studiepunten gehaald en daarmee niet voldaan aan de norm van 45 studiepunten voor een positief studieadvies.

2.2. Het CBE heeft overwogen dat appellant voldoende en juist is voorgelicht over de voor het bindend studieadvies geldende norm. De door appellant aangevoerde omstandigheden dat hij een langzame leerling is en wiskundige vakken hem niet liggen, zijn volgens het CBE geen persoonlijke omstandigheden die bij de beoordeling of een BNSA wordt gegeven moeten worden betrokken. Ten aanzien van de gestelde omstandigheid dat hij last heeft van angststoornissen, heeft appellant geen stukken overgelegd. Daardoor kan niet worden vastgesteld of die omstandigheid de studieresultaten nadelig heeft beïnvloed, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte heeft geoordeeld dat decaan hem een BNSA heeft mogen geven. Daartoe voert hij aan dat zijn persoonlijke omstandigheden onvoldoende zijn meegewogen, dat hem geen oplossing is aangeboden voor zijn angststoornissen, voor de omstandigheid dat hij een buitenlandse student was en voor de problemen in zijn familie, dat de universiteit hem niet heeft geholpen tijdens de studieperiode en dat hem niet tijdig is geadviseerd van studie te wisselen. Verder voert appellant aan dat het BNSA laat is gegeven en hij zich daardoor niet meer voor een andere studie kon inschrijven. Appellant vraagt tot slot om geldelijke compensatie en compensatie voor het verlies van een studiejaar en emotionele schrik.

2.4. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel

van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW (hierna: het Uitvoeringsbesluit), eerste lid, zijn de persoonlijke omstandigheden bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de wet, zijn uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
c. zwangerschap van betrokkene,
d. bijzondere familieomstandigheden,
e. het lidmaatschap, daaronder begrepen het voorzitterschap, van:
2. bij hogescholen: de medezeggenschapsraad, deelraad, studentencommissie of opleidingscommissie,
f. andere in de regelingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, zesde lid, en 7.9, vijfde lid, van de wet door het instellingsbestuur aan te geven omstandigheden waarin betrokkene activiteiten ontplooit in het kader van de organisatie en het bestuur van de zaken van de instelling,
g. het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie van enige omvang met volledige rechtsbevoegdheid, dan wel van een vergelijkbare organisatie van enige omvang, bij wie de behartiging van het algemeen maatschappelijk belang op de voorgrond staat en die daartoe daadwerkelijk activiteiten ontplooit.

2.5. Uit de door appellant overgelegde verklaring van een studentenpsycholoog van de universiteit blijkt dat hij zich heeft aangemeld omdat volgens hem zijn psychische klachten hem belemmeren bij de studie. Uit die verklaring blijkt niet dat de psycholoog heeft vastgesteld dat appellant door de psychische klachten zeer verminderd studiebelastbaar was. Appellant heeft aldus niet aangetoond dat zijn psychische klachten een zodanige invloed hebben gehad op zijn studievoortgang dat die zijn volledige studievertraging verklaren. Over de door hem gestelde omstandigheden dat hij een langzame leerling is en hij wiskundige vakken moeilijk vindt, heeft appellant gesteld noch met stukken onderbouwd dat die verband houden met een ziekte of functiestoornis als bedoeld in artikel 2.1, aanhef en onder b van het Uitvoeringsbesluit. Er bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat de persoonlijke omstandigheden van appellant onvoldoende zijn meegewogen.

In het verweerschrift heeft het CBE toegelicht dat inschrijven voor een andere opleiding aan de Technische Universiteit Delft mogelijk was tot 1 oktober 2016. Na het ontvangen van het BNSA heeft appellant zich derhalve nog voor een andere opleiding kunnen inschrijven. Verder heeft het CBE in het verweerschrift toegelicht dat appellant zich slechts eenmaal, namelijk op 21 april 2016, tot de studieadviseur heeft gewend. De studieadviseur heeft appellant verwezen naar de studentenpsycholoog. Indien appellant meer begeleiding vanuit de universiteit wenste, had het op zijn weg gelegen zich eerder en vaker bij de studieadviseur te melden met een verzoek om hulp. Het is het College niet gebleken dat studenten onvoldoende worden voorgelicht over het BNSA en de gevolgen daarvan. Gelet daarop, ligt het op de weg van de student om zijn studievoortgang te bewaken en zo nodig tijdig om hulp dan wel advies te vragen.

Er bestaat geen grond voor het oordeel dat het CBE ten onrechte heeft overwogen dat de decaan appellant een BNSA heeft mogen geven. Gelet daarop bestaat evenmin grond om het verzoek om schadevergoeding dan wel andere compensatie toe te wijzen.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond. Het verzoek om schadevergoeding moet worden afgewezen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R. van der Spoel, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/028**
Rechter(s)	:	mr. Van der Spoel
Datum uitspraak	:	3 mei 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Van Hall Larenstein
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen procedurefouten procesorde
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Over het door appellante aangevoerde dat haar afstudeeropdracht een voldoende waard is en andere geslaagde studenten niet beter zijn dan zij, kan het College, gelet op het hiervoor weergegeven toetsingskader, geen oordeel geven. Hetgeen appellante heeft aangevoerd over de beoordeling van andere vakken, valt buiten de omvang van dit geding, dat slechts betrekking heeft op de beoordeling van de afstudeeropdracht. Uit het beoordelingsformulier blijkt dat de afstudeeropdracht van appellante is beoordeeld door drie examinatoren. Zij hebben alle drie het beoordelingsformulier, waarop is vermeld dat appellante een 4.9 krijgt, ondertekend. Het beoordelingsformulier, noch de e-mails die appellante heeft overgelegd geven blijk van een oneerlijke of onjuiste behandeling van appellante. Zij heeft niet aannemelijk gemaakt dat een van de examinatoren vooringenomen was, dan wel dat zij oneerlijk en onjuist is behandeld. Appellante heeft niet toegelicht op welke wijze de omstandigheden die zij stelt dat zij uit haar appartement is gezet en de door de Hogeschool alternatieve aangeboden woonruimte niet in orde was, de beoordeling van haar afstudeeropdracht onrechtmatig maken. Ter zitting van het College is namens het CBE toegelicht dat appellante ten tijde dat zij uit haar woonruimte moest haar scriptie reeds had ingeleverd. Gelet op het voorgaande, bestaat geen grond voor het oordeel dat ten aanzien van de beoordeling van de afstudeeropdracht van appellante aan voorschriften van procedurele aard niet is voldaan. Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Van Hall Larenstein (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 oktober 2016 is aan appellant een 4.9 voor haar afstudeeropdracht toegekend.

Bij beslissing van 6 december 2016 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 april 2017, waar het CBE, vertegenwoordigd door mr. F. Hijlkema, is verschenen. Namens de examencommissie is dr. M.J.M.J. Put verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De avond voor de zitting heeft appellante een reactie op het verweerschrift ingediend zonder dit rechtstreeks toe te zenden aan verweerder. In verband met de goede procesorde laat het College dat stuk buiten beschouwing.

2.2. Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat bij de beoordeling geen procedurefouten zijn gemaakt en dat zich geen vooringenomenheid heeft voorgedaan. Zij voert aan oneerlijk en onjuist te zijn behandeld. Ze wijst erop dat zij voor het vak “Rural Development Theories" ten onrechte een 4.8 in plaats van een 5.8 had gekregen. Bij een groepsopdracht kreeg haar groep een lager cijfer dan de andere groepen. Bij een presentatie kreeg zij ongefundeerde en subjectieve feedback. Terwijl appellante trachtte een datum te krijgen voor de presentatie van de herkansing van haar afstudeeropdracht is zij uit haar appartement gezet en was zij dakloos. De alternatieve woonruimte die door de Hogeschool werd aangeboden was niet in orde. Tijdens de presentatie zag zij dat één van de examinatoren reeds van oordeel was dat zij niet zou slagen, aldus appellante.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een College van Beroep voor de Examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Over het door appellante aangevoerde dat haar afstudeeropdracht een voldoende waard is en andere geslaagde studenten niet beter zijn dan zij, kan het College, gelet op het hiervoor weergegeven toetsingskader, geen oordeel geven. Hetgeen appellante heeft aangevoerd over de beoordeling van andere vakken, valt buiten de omvang van dit geding, dat slechts betrekking heeft op de beoordeling van de afstudeeropdracht.

Uit het beoordelingsformulier blijkt dat de afstudeeropdracht van appellante is beoordeeld door drie examinatoren. Zij hebben alle drie het beoordelingsformulier, waarop is vermeld dat appellante een 4.9 krijgt, ondertekend. Het beoordelingsformulier, noch de e-mails die appellante heeft overgelegd geven blijk van een oneerlijke of onjuiste behandeling van appellante. Zij heeft niet aannemelijk gemaakt dat een van de examinatoren vooringenomen was, dan wel dat zij oneerlijk en onjuist is behandeld. Appellante heeft niet toegelicht op welke wijze de omstandigheden die zij stelt dat zij uit haar appartement is gezet en de door de Hogeschool alternatieve aangeboden woonruimte niet in orde was, de beoordeling van haar afstudeeropdracht onrechtmatig maken. Ter zitting van het College is namens het CBE toegelicht dat appellante ten tijde dat zij uit haar woonruimte moest haar scriptie reeds had ingeleverd.

Gelet op het voorgaande, bestaat geen grond voor het oordeel dat ten aanzien van de beoordeling van de afstudeeropdracht van appellante aan voorschriften van procedurele aard niet is voldaan.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R. van der Spoel, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/029**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	28 juli 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies, BNSA, minnelijke schikking, persoonlijke omstandigheden,
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.61, derde lid OER: artikel 12 OER: artikel 13
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Uit de gedingstukken volgt dat verweerder het beroepschrift in handen van de examencommissie heeft gesteld met het verzoek een minnelijke schikking te beproeven. Ter zitting heeft verweerder verklaard dat wel degelijk een schikkingspoging is ondernomen, maar dat deze poging werd bemoeilijkt als gevolg van de slechte bereikbaarheid van appellant. Appellant heeft deze lezing met zoveel woorden bevestigd met zijn verklaring ter zitting van het College dat hij een dag voor de hoorzitting is gebeld door de opleidingscoördinator over het administratief beroep. In dat kader heeft verweerder ter zitting van het College verklaard dat overeenkomstig de WHW een gesprek met appellant is gevoerd, maar dat de WHW niet vereist dat de directeur onder alle omstandigheden is gehouden een schikkingsaanbod te doen. Naar het oordeel van het College kan onder de gegeven omstandigheden niet worden gezegd dat niet aan artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde voorwaarden is voldaan. Het College ziet verder geen grond voor het oordeel dat verweerder in de procedure in administratief beroep gehouden was een schikkingspoging te ondernemen, zoals appellant voorstaat. De WHW biedt voor zo'n verplichting geen grondslag. Het betoog faalt. 2.4. Wat betreft de beslissing van verweerder het bindend negatief studieadvies bij zijn beslissing van 18 november 2016 te handhaven, stelt het college voorop dat verweerder op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de WHW, appellant slechts een bindend negatief studieadvies kan geven, indien hij met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld. 2.4.1. Vaststaat dat appellant na drie jaar inschrijving, het eerste studiejaar, mede vanwege persoonlijke omstandigheden, niet heeft afgerond. Daarmee staat vast dat hij niet aan de in artikel 13, vijfde lid, van de OER neergelegde norm en evenmin aan de in de brief van 30 september 2015 medegedeelde norm, heeft voldaan. Verder is niet in geschil dat zich in het derde jaar van inschrijving, het studiejaar 2015-2016, geen persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan. Van appellant werd verwacht dat hij in dat derde jaar van inschrijving de nog drie openstaande vakken uit het eerste studiejaar zou afronden. Twee van die vakken heeft hij afgerond. Het derde vak, namelijk het vak Organisatiecommunicatie/PR, heeft appellant echter niet gehaald. 2.4.2. Redengevend voor het niet-behalen van dat vak was volgens appellant dat, in strijd met daarover gemaakte afspraken, nieuwe lesstof

is getentamineerd, gebaseerd op een nieuwe druk van het studieboek waarin ook nieuwe modellen werden gebruikt. Appellant was met die lesstof niet bekend. Hij had namelijk de afspraak met de opleidingscoördinator dat hij een tentamen in de oude stijl kon maken. Ter zitting van het College heeft appellant verklaard dat daarmee, volgens hem, is bedoeld dat het vak zou worden getentamineerd zoals dat is gebeurd in het studiejaar 2013-2014. Er is in dat kader ook besproken dat hij de lessen niet meer hoefde te volgen, omdat deze lessen in de nieuwe stijl werden aangeboden, terwijl hij het tentamen in oude stijl zou maken, aldus appellant. Hij is er ook nooit op gewezen dat hij lessen zou moeten volgen, terwijl hij elk blok een evaluatiegesprek met zijn studieloopbaanbegeleider had. Daar komt bij dat het tentamen – anders dan verweerder beweert – twee keer kon worden afgelegd. De eerste kans heeft hij echter voorbij moeten laten gaan, omdat hij ziek was.

2.4.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de directeur om appellant een BNSA te verstrekken op goede gronden in stand gelaten. Daarbij is van belang dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat het onderwijsprogramma van het vak dusdanig is gewijzigd dat appellant het tentamen niet zou kunnen behalen. Verweerder heeft in dit kader gemotiveerd dat uit navraag bij de docent is gebleken dat de inhoud van het vak niet is gewijzigd, maar dat in de loop der jaren wel een van de twee boeken is gewijzigd. Die wijziging van lesstof heeft volgens verweerder echter geen gevolgen gehad voor de aan de student te stellen eisen, de toetscriteria dan wel de inhoud van het vak. Dat nieuwe boek stond overigens al sinds het studiejaar 2014-2015 op de literatuurlijst. Verder heeft verweerder het standpunt ingenomen dat het communicatievak constant in beweging is en jaarlijks nieuwe bronnen en cases worden gebruikt bij de vakken in het studieprogramma. Het studiemateriaal is openbaar en voor alle studenten te raadplegen.

Onder deze omstandigheden mocht, naar het oordeel van het College, van appellant worden verwacht dat hij zich op basis van het actuele studiemateriaal, dat overigens al sinds het studiejaar 2014-2015 bekend was, zou voorbereiden voor het tentamen. Ook is van belang dat appellant in de gelegenheid was de lessen voor het vak te volgen en contact op te nemen met de desbetreffende docenten over de voorbereiding voor het tentamen. Dat appellant, nadat hij het vak in het studiejaar 2013-2014 had gevolgd, geen gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheden, dient, anders dan hij betoogt, voor zijn rekening en risico te blijven. Het is het College bovendien niet gebleken dat hij onvoldoende in de gelegenheid is gesteld het tentamen te herkansen. Het betoog van appellant dat hem een BNSA is verstrekt, terwijl hij nog maar één vak hoeft af te ronden om aan de norm te voldoen, leidt niet tot het oordeel dat hem dat advies ten onrechte is verstrekt. Zoals hiervoor is vastgesteld, deden zich in het derde jaar van inschrijving geen persoonlijke omstandigheden voor als gevolg waarvan appellant verhinderd was te studeren. Dat die omstandigheden zich in de twee jaren daarvoor wel hebben voorgedaan, is niet van doorslaggevend belang.

Het voorgaande leidt tot de slotsom dat voor verweerder geen aanleiding bestond de beslissing van de directeur van 18 juli 2016 te vernietigen.

Het betoog van appellant faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 juli 2016 heeft de directeur van het Ad-programma Crossmediale Communicatie (hierna: de directeur) appellant een bindend negatief studieadvies verstrekt voor de opleiding Crossmediale Communicatie (hierna: de opleiding).

Bij beslissing van 18 november 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 april 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. A.F.M. Visscher en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, secretaris van het college van beroep voor de examens zijn verschenen. Tevens was namens de opleiding aanwezig M.R.J. Hendriks.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 12, eerste lid, van hoofdstuk 4 ‘Algemeen deel onderwijs- en examenregeling bacheloropleidingen met inbegrip associatedegreeprogramma’s’ van het Studentenstatuut 2015-2016 van de Hogeschool Inholland (hierna: OER), ontvangt de student aan het eind van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase of voor het Ad-programma van de domeindirecteur een schriftelijk

advies over de voortzetting van de studie binnen of buiten de opleiding. Het advies is gebaseerd op de resultaten die geregistreerd zijn in het studievolgsysteem.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, wordt, indien de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving niet heeft voldaan aan de voor hem geldende minimumnorm aan het in het vorige artikel genoemde studieadvies, een afwijzing verbonden. De afwijzing vindt niet plaats indien persoonlijke omstandigheden zoals bedoeld in artikel 17 zich daartegen verzetten. In het geval dat de persoonlijke omstandigheden er voor hebben gezorgd dat niet aan de kwantitatieve norm is voldaan, maar die persoonlijke omstandigheden niet in de weg stonden aan de kwalitatieve norm te voldoen, of andersom, volgt altijd een afwijzing.

Ingevolge het vijfde lid verstrekt de domeindirecteur, indien de student niet tijdig tijdens of aan het einde van het tweede jaar van inschrijving de propedeutische fase of het eerste jaar van het Ad-programma volledig met goed gevolg heeft afgerond en geen persoonlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 17 zich daartegen verzetten, alsnog een bindend negatief studieadvies (hierna ook: BNSA). Mocht, als gevolg van persoonlijke omstandigheden, tijdens of aan het einde van het tweede jaar van inschrijving geen BNSA zijn verstrekt, maar opnieuw een waarschuwing met termijn, dan wordt na afloop van die termijn alsnog een BNSA verstrekt, met inachtneming van de eerste en tweede zin van dit lid.

2.2. Appellant staat sinds het studiejaar 2013-2014 ingeschreven aan de opleiding. Aan het einde van dat eerste studiejaar is de afgifte van een BNSA uitgesteld wegens persoonlijke omstandigheden. Ook aan het einde van het studiejaar 2014-2015 is op grond van persoonlijke omstandigheden de afgifte van een BNSA uitgesteld. Bij brief van 30 september 2015 is aan appellant meegedeeld dat hij de opleiding mag voortzetten, maar dat hij tijdens of aan het einde van het tweede studiejaar het programma van het eerste jaar volledig dient te hebben afgerond. Dat betekent, aldus voormelde brief, dat appellant tot en met 31 augustus 2016 de tijd had om het eerste jaar van de opleiding af te ronden.

Omdat het appellant niet is gelukt het eerste studiejaar af te ronden, heeft de directeur appellant een BNSA verstrekt.

Die beslissing heeft verweerder, nadat appellant administratief beroep had ingesteld, in stand gelaten. Volgens verweerder gaat het argument van appellant dat hem voor het laatste vak dat hij nog diende te behalen, een tentamen is aangeboden in de nieuwe stijl, terwijl de afspraak was dat hij het tentamen in de oude stijl zou maken, niet op. De thema's van dat vak zijn de afgelopen drie studiejaren gelijk gebleven en de toetsmatrix is evenmin gewijzigd. Appellant heeft volgens verweerder ook niet aannemelijk gemaakt dat zich wijzigingen in het onderwijsprogramma hebben voorgedaan. Dat een nieuwe druk van het voordien gebruikte boek is uitgekomen, houdt niet een verandering van het studieprogramma in, aldus verweerder.

2.3. Appellant betoogt in de eerste plaats dat de opleiding niet met hem in gesprek is gegaan om een minnelijke schikking te beproeven. Zodoende is niet voldaan aan de in artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde voorwaarden.

2.3.1. Uit de gedingstukken volgt dat verweerder het beroepschrift in handen van de examencommissie heeft gesteld met het verzoek een minnelijke schikking te beproeven. Ter zitting heeft verweerder verklaard dat wel degelijk een schikkingspoging is ondernomen, maar dat deze poging werd bemoeilijkt als gevolg van de slechte bereikbaarheid van appellant. Appellant heeft deze lezing met zoveel woorden bevestigd met zijn verklaring ter zitting van het College dat hij een dag voor de hoorzitting is gebeld door de opleidingscoördinator over het administratief beroep. In dat kader heeft verweerder ter zitting van het College verklaard dat overeenkomstig de WHW een gesprek met appellant is gevoerd, maar dat de WHW niet vereist dat de directeur onder alle omstandigheden is gehouden een schikkingsaanbod te doen. Naar het oordeel van het College kan onder de gegeven omstandigheden niet worden gezegd dat niet aan artikel 7.61, derde lid, van de WHW neergelegde voorwaarden is voldaan.

Het College ziet verder geen grond voor het oordeel dat verweerder in de procedure in administratief beroep gehouden was een schikkingspoging te ondernemen, zoals appellant voorstaat. De

WHW biedt voor zo'n verplichting geen grondslag.

Het betoog faalt.

2.4. Wat betreft de beslissing van verweerder het bindend negatief studieadvies bij zijn beslissing van 18 november 2016 te handhaven, stelt het college voorop dat verweerder op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de WHW, appellant slechts een bindend negatief studieadvies kan geven, indien hij met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld.

2.4.1. Vaststaat dat appellant na drie jaar inschrijving, het eerste studiejaar, mede vanwege persoonlijke omstandigheden, niet heeft afgerond. Daarmee staat vast dat hij niet aan de in artikel 13, vijfde lid, van de OER neergelegde norm en evenmin aan de in de brief van 30 september 2015 medegedeelde norm, heeft voldaan. Verder is niet in geschil dat zich in het derde jaar van inschrijving, het studiejaar 2015-2016, geen persoonlijke omstandigheden hebben voorgedaan. Van appellant werd verwacht dat hij in dat derde jaar van inschrijving de nog drie openstaande vakken uit het eerste studiejaar zou afronden. Twee van die vakken heeft hij afgerond. Het derde vak, namelijk het vak Organisatiecommunicatie/PR, heeft appellant echter niet gehaald.

2.4.2. Redengevend voor het niet-behalen van dat vak was volgens appellant dat, in strijd met daarover gemaakte afspraken, nieuwe lesstof is getentamineerd, gebaseerd op een nieuwe druk van het studieboek waarin ook nieuwe modellen werden gebruikt. Appellant was met die lesstof niet bekend. Hij had namelijk de afspraak met de opleidingscoördinator dat hij een tentamen in de oude stijl kon maken. Ter zitting van het College heeft appellant verklaard dat daarmee, volgens hem, is bedoeld dat het vak zou worden getentamineerd zoals dat is gebeurd in het studiejaar 2013-2014. Er is in dat kader ook besproken dat hij de lessen niet meer hoefde te volgen, omdat deze lessen in de nieuwe stijl werden aangeboden, terwijl hij het tentamen in oude stijl zou maken, aldus appellant. Hij is er ook nooit op gewezen dat hij lessen zou moeten volgen, terwijl hij elk blok een evaluatiegesprek met zijn studieloopbaanbegeleider had. Daar komt bij dat het tentamen – anders dan verweerder beweert – twee keer kon worden afgelegd. De eerste kans heeft hij echter voorbij moeten laten gaan, omdat hij ziek was.

2.4.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de beslissing van de directeur om appellant een BNSA te verstrekken op goede gronden in stand gelaten. Daarbij is van belang dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat het onderwijsprogramma van het vak dusdanig is gewijzigd dat appellant het tentamen niet zou kunnen behalen. Verweerder heeft in dit kader gemotiveerd dat uit navraag bij de docent is gebleken dat de inhoud van het vak niet is gewijzigd, maar dat in de loop der jaren wel een van de twee boeken is gewijzigd. Die wijziging van lesstof heeft volgens verweerder echter geen gevolgen gehad voor de aan de student te stellen eisen, de toetscriteria dan wel de inhoud van het vak. Dat nieuwe boek stond overigens al sinds het studiejaar 2014-2015 op de literatuurlijst. Verder heeft verweerder het standpunt ingenomen dat het communicatievak constant in beweging is en jaarlijks nieuwe bronnen en cases worden gebruikt bij de vakken in het studieprogramma. Het studiemateriaal is openbaar en voor alle studenten te raadplegen.

Onder deze omstandigheden mocht, naar het oordeel van het College, van appellant worden verwacht dat hij zich op basis van het actuele studiemateriaal, dat overigens al sinds het studiejaar 2014-2015 bekend was, zou voorbereiden voor het tentamen. Ook is van belang dat appellant in de gelegenheid was de lessen voor het vak te volgen en contact op te nemen met de desbetreffende docenten over de voorbereiding voor het tentamen. Dat appellant, nadat hij het vak in het studiejaar 2013-2014 had gevolgd, geen gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheden, dient, anders dan hij betoogt, voor zijn rekening en risico te blijven. Het is het College bovendien niet gebleken dat hij onvoldoende in de gelegenheid is gesteld het tentamen te herkansen.

Het betoog van appellant dat hem een BNSA is verstrekt, terwijl hij nog maar één vak hoeft af te ronden om aan de norm te voldoen, leidt niet tot het oordeel dat hem dat advies ten onrechte is verstrekt. Zoals hiervoor is vastgesteld, deden zich in het derde jaar van inschrijving geen persoonlijke

omstandigheden voor als gevolg waarvan appellant verhinderd was te studeren. Dat die omstandigheden zich in de twee jaren daarvoor wel hebben voorgedaan, is niet van doorslaggevend belang.

Het voorgaande leidt tot de slotsom dat voor verweerder geen aanleiding bestond de beslissing van de directeur van 18 juli 2016 te vernietigen.

Het betoog van appellant faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/030**
Rechter(s)	:	mr. Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	26 juli 2017
Partijen	:	appellant en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband motivering persoonlijke omstandigheden studie-belastbaar
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 7:26, eerste lid
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5 Niet in geschil is dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden tijdig bij een studieadviseur heeft gemeld. De universiteit heeft derhalve de mogelijkheid gehad om appellant te begeleiden en de ontwikkeling van de persoonlijke omstandigheden te monitoren. Appellant heeft een verklaring van een verpleegkundig specialist van 27 februari 2017 overgelegd. Daaruit blijkt dat hij in oktober 2015 gediagnosticeerd is met ADHD, dat de start met medicatie niet succesvol verliep omdat er onderliggend sprake bleek te zijn van stemmingsklachten, dat de verslechterde concentratie en stemmingsklachten invloed hadden op het functioneren van appellant, dat hij bij het maken van tentamens last had van faalangst en dat in juli 2016 andere medicatie is voorgeschreven waarbij na zes weken verbetering merkbaar was. Appellant heeft hiermee voldoende gemotiveerd gesteld dat zich bij hem persoonlijke omstandigheden voordeden die relevant waren voor zijn studieresultaten en derhalve relevant voor de afweging of hem een BNSA kan worden gegeven. Het CBE heeft onvoldoende gemotiveerd op welke gronden tot het oordeel kan worden gekomen dat appellant met inachtneming van de voormelde relevante persoonlijke omstandigheden niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. De enkele omstandigheden dat appellant in het verleden voor andere studies een BNSA heeft gekregen en dat hij zich bij een hulpgroep had aangesloten en een studiebuddy had, zijn daartoe onvoldoende. Dat appellant voor andere studies een BNSA heeft gekregen maakt immers op zichzelf niet dat hij voor de opleiding Aerospace Engineering niet geschikt is. Daarnaast is niet onderbouwd dat een hulpgroep en een studiebuddy een zodanige compensatie voor de persoonlijke omstandigheden van appellant hebben gevormd, dat met inachtneming van die omstandigheden kan worden vastgesteld dat appellant niet geschikt is voor de opleiding. De beslissing van het CBE van 8 december 2016 is derhalve onvoldoende gemotiveerd. 2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 8 december 2016 komt wegens strijd met artikel 7:26, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht voor vernietiging in aanmerking. Het CBE dient met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen opnieuw op het administratief beroep van appellant te beslissen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Technische Universiteit Delft (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 augustus 2016 heeft de examencommissie appellant namens de decaan een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Aerospace Engineering.

Bij beslissing van 8 december 2016 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 juni 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. G.H.J. ter Meulen, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Voorts is W.N.A. Barendrecht, lid van de BSA-commissie, ter zitting verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in september 2015 voor de tweede keer met de opleiding Aerospace Engineering begonnen. In 2011 had hij de opleiding ook al gevolgd maar geen studiepunten gehaald en een BNSA gekregen. In het studiejaar 2015-2016 heeft appellant vijf studiepunten gehaald en daarmee niet voldaan aan de norm van 45 studiepunten voor een positief studieadvies. Appellant stelt in 2007 gediagnosticeerd te zijn met Asperger. In oktober 2015 is vastgesteld dat hij geen Asperger maar ADHD heeft.

2.2. Het CBE heeft overwogen dat er onvoldoende causaal verband kan worden vastgesteld tussen de door appellant aangedragen persoonlijke omstandigheden en het behalen van slechts vijf studiepunten. Appellant heeft geen verklaring van een arts of psycholoog overgelegd waaruit blijkt dat hij zwaar verminderd studie belastbaar is geweest. Appellant heeft zich tijdig bij een hulpgroep aangesloten, had een studiebuddy en heeft zich tijdig bij de studieadviseur gemeld. Dat heeft niet geleid tot betere studieresultaten.

2.3. Appellant betoogt dat hem ten onrechte een BNSA is gegeven, nu hij door zijn persoonlijke omstandigheden slechts vijf studiepunten heeft kunnen halen. Hij voert aan dat het CBE ter zitting heeft vastgesteld dat zijn persoonlijke omstandigheden niet in geschil zijn en uitdrukkelijk heeft aangegeven dat een verklaring van een arts of psycholoog om die reden niet nodig is. Verder voert hij aan dat hij het hele studiejaar onder een depressie heeft geleden en last heeft gehad van bijwerkingen van medicatie voor zijn ADHD. Appellant heeft een verklaring van een verpleegkundig specialist overgelegd. Volgens hem blijkt daaruit dat hij zwaar verminderd studie belastbaar was. Appellant stelt dat hij een GAF-score heeft van 60 en dat daaruit moet worden afgeleid dat hij slechts voor 25% studie belastbaar was.

2.4. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of

tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

2.5 Niet in geschil is dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden tijdig bij een studieadviseur heeft gemeld. De universiteit heeft derhalve de mogelijkheid gehad om appellant te begeleiden en de ontwikkeling van de persoonlijke omstandigheden te monitoren. Appellant heeft een verklaring van een verpleegkundig specialist van 27 februari 2017 overgelegd. Daaruit blijkt dat hij in oktober 2015 gediagnosticeerd is met ADHD, dat de start met medicatie niet succesvol verliep omdat er onderliggend sprake bleek te zijn van stemmingsklachten, dat de verslechterde concentratie en stemmingsklachten invloed hadden op het functioneren van appellant, dat hij bij het maken van tentamens last had van faalangst en dat in juli 2016 andere medicatie is voorgeschreven waarbij na zes weken verbetering merkbaar was. Appellant heeft hiermee voldoende gemotiveerd gesteld dat zich bij hem persoonlijke omstandigheden voordeden die relevant waren voor zijn studieresultaten en derhalve relevant voor de afweging of hem een BNSA kan worden gegeven.

Het CBE heeft onvoldoende gemotiveerd op welke gronden tot het oordeel kan worden gekomen dat appellant met inachtneming van de voormelde relevante persoonlijke omstandigheden niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. De enkele omstandigheden dat appellant in het verleden voor andere studies een BNSA heeft gekregen en dat hij zich bij een hulpgroep had aangesloten en een studiebuddy had, zijn daartoe onvoldoende. Dat appellant voor andere studies een BNSA heeft gekregen maakt immers op zichzelf niet dat hij voor de opleiding Aerospace Engineering niet geschikt is. Daarnaast is niet onderbouwd dat een hulpgroep en een studiebuddy een zodanige compensatie voor de persoonlijke omstandigheden van appellant hebben gevormd, dat met inachtneming van die omstandigheden kan worden vastgesteld dat appellant niet geschikt is voor de opleiding.

De beslissing van het CBE van 8 december 2016 is derhalve onvoldoende gemotiveerd.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 8 december 2016 komt wegens strijd met artikel 7:26, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht voor vernietiging in aanmerking. Het CBE dient met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen opnieuw op het administratief beroep van appellant te beslissen.

2.7. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het College van Beroep voor de Examens van de Technische Universiteit Delft van 8 december 2016 in zaaknr. 2016-0155;
III. veroordeelt het College van Beroep voor de Examens van Technische Universiteit Delft tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het College van Beroep voor de Examens van de Technische Universiteit Delft aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.D.M. van Diepenbeek, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/036**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	5 juli 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	antwoordmodel benadeeld beoordeling compensatiepunten gelijkheidsbeginsel kennelijke verschrijving kennen en kunnen overgangsrecht rechtszekerheid schadevergoeding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	Ongegrond; verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de beslissing van verweerder van 5 december 2016 niet in stand kan blijven. Het College overweegt daartoe dat in het antwoordmodel weliswaar een op een bepaald onderdeel foutief antwoord is opgenomen, maar vaststaat dat voor dit onderdeel geen punten konden worden behaald, zodat appellante op geen enkele wijze hierdoor is benadeeld. Reeds daarom bestaat er geen grond voor het oordeel dat de hogeschool gehouden was appellante compensatiepunten toe te kennen. Hetgeen appellante in dat verband heeft aangevoerd, onder meer over het Besluit Examencommissie, kan derhalve niet slagen. Het College overweegt voorts dat het besluit de beoordeling van de student betreft en niet de beoordeling van het functioneren van de hogeschool. Dat appellante het oneerlijk vindt dat een fout van de hogeschool geen gevolgen met zich brengt, doet aan het voorgaande niet af. De stelling van appellante dat bij alle andere vakken ook punten worden toegekend voor het noemen van een artikel, arrest of conclusie en dat dit bij het vak Materieel Strafrecht ten onrechte niet is gebeurd en dat de puntenverdeling bij vraag 7 te streng is, kan, gelet op het onder 2.3.1. genoemde toetsingskader, hier niet aan de orde komen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 augustus 2016 heeft de examinator het door appellante gemaakte tentamen voor het vak Materieel Strafrecht met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 5 december 2016 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 juni 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. L.M.A. Schrieder, rechtsbijstandverlener te Tilburg, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.H.J. Baars, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Voorts is M. Huls, voorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Appellante staat sinds het studiejaar 2007-2008 ingeschreven aan de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen waar ze de opleiding HBO-Rechten volgt. In het kader van deze opleiding heeft zij het vak Materieel Strafrecht gevolgd. Het tentamen voor dit vak is door de examinator in eerste instantie met een 4,4, en na bespreking van het tentamen tijdens het inzagemoment, met een 4,7 beoordeeld. Tijdens het administratief beroep is het tentamen op verzoek van de toetscommissie door een tweede examinator beoordeeld. Die heeft het tentamen met een 4,9 beoordeeld.

2.2. Verweerder heeft overwogen dat appellante zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de beoordeling op onjuiste gronden en onzorgvuldig tot stand is gekomen. Verweerder erkent dat de conclusie van vraag 7 in het antwoordmodel onjuist is, maar uit het antwoordmodel volgt dat voor de conclusie geen punten worden toegekend, zodat appellante niet wordt benadeeld. Volgens verweerder berust de onjuiste conclusie in het antwoordmodel op een kennelijke verschrijving. Verweerder heeft voorts overwogen dat het niet toekennen van compensatiepunten als gevolg van de fout in het antwoordmodel in lijn is met het beleid zoals neergelegd in het Besluit Examencommissie van 15 september 2015. Dat in het verleden compensatiepunten zijn toegekend, brengt volgens verweerder niet met zich dat appellante zich met succes op het rechtszekerheids- of het gelijkheidsbeginsel kan beroepen. Dat appellante een groot belang heeft om het tentamen te behalen, omdat het lesprogramma is gewijzigd en haar termijn bij DUO om haar diploma te behalen verloopt, is evident, maar maakt de beslissing van de examencommissie niet onrechtmatig, aldus verweerder.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte de beoordeling van het tentamen in stand heeft gelaten. Appellante voert aan dat een fout gemaakt is bij de conclusie van vraag 7 in het antwoordmodel en dat ten onrechte geen compensatiepunten zijn gegeven. Volgens appellante is het niet eerlijk dat een fout van de hogeschool geen gevolgen voor de hogeschool met zich brengt, terwijl als een student tijdens een tentamen een fout maakt daaraan gevolgen worden verbonden. Appellante voert voorts aan dat bij alle andere vakken ook punten worden toegekend voor het noemen van een artikel, arrest of conclusie en dat dit bij het vak Materieel Strafrecht ten onrechte niet is gebeurd. Daarnaast vindt appellante de puntenverdeling bij vraag 7 te streng. Daarnaast voert appellante aan dat zij niet bekend is met het Besluit Examencommissie van 15 september 2015 en dat ten onrechte geen overgangsrecht is toegepast nu de gevolgen voor haar zeer groot zijn. Appellante verzoekt het College om ten laste van verweerder aan haar een schadevergoeding toe te kennen als gevolg van de ontstane studievertraging.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven,

beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling door de examinator van het door appellante afgelegde tentamen aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enige andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.3.2. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de beslissing van verweerder van 5 december 2016 niet in stand kan blijven. Het College overweegt daartoe dat in het antwoordmodel weliswaar een op een bepaald onderdeel foutief antwoord is opgenomen, maar vaststaat dat voor dit onderdeel geen punten konden worden behaald, zodat appellante op geen enkele wijze hierdoor is benadeeld. Reeds daarom bestaat er geen grond voor het oordeel dat de hogeschool gehouden was appellante compensatiepunten toe te kennen. Hetgeen appellante in dat verband heeft aangevoerd, onder meer over het Besluit Examencommissie, kan derhalve niet slagen. Het College overweegt voorts dat het besluit de beoordeling van de student betreft en niet de beoordeling van het functioneren van de hogeschool. Dat appellante het oneerlijk vindt dat een fout van de hogeschool geen gevolgen met zich brengt, doet aan het voorgaande niet af. De stelling van appellante dat bij alle andere vakken ook punten worden toegekend voor het noemen van een artikel, arrest of conclusie en dat dit bij het vak Materieel Strafrecht ten onrechte niet is gebeurd en dat de puntenverdeling bij vraag 7 te streng is, kan, gelet op het onder 2.3.1. genoemde toetsingskader, hier niet aan de orde komen.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Ten aanzien van het verzoek om schadevergoeding overweegt het College dat dit verzoek dient te worden afgewezen, reeds omdat het beroep van appellante ongegrond is.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/037.1**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	24 februari 2017
Partijen	:	verzoekster en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden	:	dyslexie stage tentamenvorm toelatingsvoorwaarde voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:67
Uitspraak	:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3. De Hogeschool is bereid verzoekster te laten starten met haar stage als zij het vak Ontwikkelingspsychopathologie + Grondslagen met een voldoende heeft afgerond. In dat geval zou de stage op 9 april 2017 kunnen beginnen. Voorafgaand aan deze datum is er een mogelijkheid deel te nemen aan het tentamen in dit vak. Daarbij wordt in de vorm van een speciale voorziening rekening gehouden met de dyslexie van verzoekster. 2.4. Naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is er geen aanleiding om de Hogeschool gehouden te achten verder van de geldende OER af te wijken dan reeds is geschied.

Proces-verbaal van de mondelinge uitspraak krachtens artikel 8:67 van de Algemene wet bestuursrecht ter openbare zitting van 24 februari 2017

Aanwezig

Verzoekster	:	[Naam]
Gemachtigde	:	mr. N. Wohlgemuth Kitslaar
Verweerder	:	College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Inholland
Gemachtigde	:	mr. F. Donner
Tevens verschenen	:	I. Feenstra, opleidingsmanager
Voorzieningenrechter	:	mr. C.J. Borman
Als secretaris	:	mr. D.T. van der Leek

1. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College:

wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen af.

2. Overwegingen

2.1. De Onderwijs- en examenregeling van de opleiding van verzoekster stelt (onder meer) als voorwaarde voor het mogen volgen van de verplichte stage dat alle vakken van het tweede studiejaar met een voldoende zijn afgerond en dat het stageformulier is goedgekeurd.

2.2. Het stageformulier van verzoekster is onlangs goedgekeurd. Verzoekster heeft echter twee vakken uit het tweede jaar nog niet behaald: het vak Hulpverlenend gesprek en het vak Ontwikkelingspsychopathologie + Grondslagen. Daarmee voldoet zij niet aan alle voorwaarden om aan haar stage te beginnen.

2.3.

2.3. De Hogeschool is bereid verzoekster te laten starten met haar stage als zij het vak Ontwikkelingspsychopathologie + Grondslagen met een voldoende heeft afgerond. In dat geval zou de stage op 9 april 2017 kunnen beginnen. Voorafgaand aan deze datum is er een mogelijkheid deel te nemen aan het tentamen in dit vak. Daarbij wordt in de vorm van een speciale voorziening rekening gehouden met de dyslexie van verzoekster.

2.4. Naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is er geen aanleiding om de Hogeschool gehouden te achten verder van de geldende OER af te wijken dan reeds is geschied.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/038**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	7 juni 2017
Partijen	:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	beoordeling kennen en kunnen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Awb: artikel 8:58, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling door de examinator van de door appellant afgelegde cursus aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. 2.5.2. Het College is van oordeel dat verweerder de afwijzende beslissing van de examencommissie in stand mocht laten. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat docent Koning hem een bonuspunt heeft toegezegd. De enkele stelling dat het hem mondeling is toegezegd, is niet voldoende, temeer nu de desbetreffende docent heeft ontkend enige toezegging te hebben gedaan. Ten aanzien van de inzagemomenten overweegt het College dat het eerste inzagemoment weliswaar zeer kort van tevoren bekend is gemaakt, maar uit het bericht dat op 15 juli 2016 op het online platform is geplaatst, blijkt dat er alsnog een tweede inzagemoment op 1 augustus 2016 zou plaatsvinden. Uit dit bericht blijkt niet dat studenten die bij het eerste inzagemoment aanwezig waren het tweede inzagemoment niet zouden mogen bijwonen. Dit betekent dat appellant het tweede inzagemoment had kunnen bijwonen en dat hij zich twee weken had kunnen voorbereiden. Nu een tweede inzagemoment is georganiseerd, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder de beslissing van de examencommissie had moet vernietigen, omdat de gang van zaken rondom de inzagemomenten onzorgvuldig is verlopen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 augustus 2016 heeft de examencommissie Rotterdam School of Management het verzoek van appellant om de beoordeling van het door hem afgelegde tentamen Financial Accounting te herzien afgewezen.

Bij beslissing van 5 december 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 april 2017, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. A. Rodriguez Gonzalez, advocaat te Rotterdam en verweerder, vertegenwoordigd door S. el Ghafour LLM. Namens de Examencommissie is mr. I.M. van Essen verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Gemachtigde van appellant heeft ter zitting van het College bezwaar gemaakt tegen de door verweerder ingediende nadere stukken. Volgens appellant moeten die stukken wegens strijd met de goede procesorde buiten beschouwing blijven nu deze stukken niet met inachtneming van de in artikel 8:58, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht bedoelde termijn zijn ingediend en hij zich niet goed op de inhoud ervan heeft kunnen voorbereiden.

2.1.1. Het College heeft ter zitting vastgesteld dat de stukken inderdaad niet met inachtneming van vermelde termijn zijn ingediend. Het College heeft voorts vastgesteld dat het bureau van het College aan verweerder heeft medegedeeld dat verweerder deze stukken alsnog mocht indienen. Gebleken is dat daarvan aan appellant geen melding is gedaan. Ter zitting heeft het College appellant voorgehouden dat de stukken wegens strijd met de goede procesorde buiten beschouwing moeten worden gelaten en dat het College aanleiding ziet een nieuwe zitting in te plannen. Gemachtigde van appellant heeft het College vervolgens medegedeeld dat hij gebaat is bij een spoedige beslissing in deze zaak, dat een nieuwe zitting daarom achterwege kan worden gelaten en dat hij geen bezwaar meer maakt dat de nadere stukken alsnog bij het geding worden betrokken.

2.2. Appellant volgt de studie International Business Administration. Op 8 juli 2016 heeft hij het tentamen Financial Accounting afgelegd. Dit tentamen is door de examinator beoordeeld met een 4,6 en na het eerste inzagemoment van 15 juli 2016 verhoogd naar een 4,8. Appellant heeft de examencommissie verzocht om een herbeoordeling, omdat hij, naar hij stelt, aanspraak zou hebben op een bonuspunt. Met dat bonuspunt zou hij het tentamen hebben behaald. De aanspraak op een bonuspunt volgt volgens appellant uit een mondeling afspraak die hij in het studiejaar 2014-2015 had gemaakt met de toen betrokken docent. Voorts heeft appellant zijn beklag gedaan over de inzagemomenten. De aankondiging voor het eerste inzagemoment van 15 juli 2016 volgde pas op diezelfde ochtend. Voorts wist hij niet dat er op 1 augustus 2016 nog een tweede inzagemoment zou zijn.

2.3. De examencommissie heeft het verzoek van appellant afgewezen, omdat docent [Naam 1] heeft verklaard dat het bonuspunt waar appellant op doelt betrekking heeft op het vorige studiejaar. Om in aanmerking te komen voor een bonuspunt had appellant dit studiejaar het vak moeten volgen en de opdrachten moeten maken, hetgeen niet is gebeurd. De examencommissie heeft appellant er voorts op

gewezen dat er twee inzagemomenten beschikbaar waren.

2.4. Verweerder heeft in de beslissing van 5 december 2016 geoordeeld dat appellant niet heeft voldaan aan de vereisten voor het verkrijgen van een bonuspunt, omdat hij niet heeft deelgenomen aan een georganiseerd college. Verweerder heeft voorts geoordeeld dat de inzagemomenten voldoende duidelijk zijn ingepland. Er zijn twee inzagemomenten aangeboden. Wanneer het eerste inzagemoment werd gemist, kon er gebruik worden gemaakt van het tweede inzagemoment. Dat appellant niet aan de inzagemomenten heeft deelgenomen, komt volgens verweerder voor zijn rekening en risico. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, heeft verweerder geen aanknopingspunten gevonden voor het oordeel dat de examencommissie de afwijzingsbeslissing in redelijkheid niet heeft kunnen nemen.

2.5. Appellant kan zich niet met de beslissing van verweerder verenigen, omdat ten onrechte geen rekening is gehouden met het toegezegde bonuspunt en ook niet met alle correcties die hij tijdens de tentameninzage van 15 juli 2016 had medegedeeld. Wat betreft het toegezegde bonuspunt voert appellant aan dat docent [Naam 2] hem in het studiejaar 2014-2015 mondeling heeft toegezegd dat hij een bonuspunt zou krijgen en dat hij dit bonuspunt mee kon nemen naar het volgende studiejaar. Wat betreft de inzagemomenten voert appellant aan dat de wijze waarop deze momenten bekend zijn gemaakt onzorgvuldig is. In dat verband verwijst hij naar de berichten die op het online platform zijn geplaatst. Pas in de ochtend van 15 juli 2016 werd bekend gemaakt dat de inzage van het tentamen diezelfde middag nog zou plaatsvinden. Hierdoor heeft hij de bespreking van het tentamen niet goed kunnen voorbereiden. Appellant stelt voorts dat hij niet wist dat er een tweede inzagemoment op 1 augustus 2016 zou plaatsvinden. Bovendien was nergens vermeld dat het tweede inzagemoment ook zou gelden voor studenten die naar het eerste inzagemoment waren geweest.

2.5.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.

Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling door de examinator van de door appellant afgelegde cursus aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.5.2. Het College is van oordeel dat verweerder de afwijzende beslissing van de examencommissie in stand mocht laten. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat docent Koning hem een bonuspunt heeft toegezegd. De enkele stelling dat het hem mondeling is toegezegd, is niet voldoende, temeer nu de desbetreffende docent heeft ontkend enige toezegging te hebben gedaan. Ten aanzien van de inzagemomenten overweegt het College dat het eerste inzagemoment weliswaar zeer kort van tevoren bekend is gemaakt, maar uit het bericht dat op 15 juli 2016 op het online platform is geplaatst, blijkt dat er alsnog een tweede inzagemoment op
1 augustus 2016 zou plaatsvinden. Uit dit bericht blijkt niet dat studenten die bij het eerste inzagemoment aanwezig waren het tweede inzagemoment niet zouden mogen bijwonen. Dit betekent dat appellant het tweede inzagemoment had kunnen bijwonen en dat hij zich twee weken had kunnen voorbereiden. Nu een tweede inzagemoment is georganiseerd, bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder de beslissing van de examencommissie had moet vernietigen, omdat de gang van zaken rondom de inzagemomenten onzorgvuldig is verlopen.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/039.5**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Verheij en Streefkerk
Datum uitspraak	:	21 maart 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	disproportioneel evenredig fraude hulpmiddelen kennen en kunnen ongeldig verklaard ongeldigverklaring proces-verbaal studievertraging uitsluiting verzoek om schadevergoeding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b OER 2015-2016:artikel 9.5 Reglement tentaminering en examinering: artikel 11.10 Reglement tentaminering en examinering: artikel 11.12
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Niet in geschil is dat tijdens het tentamen ENSG1B02X twee papieren vellen op een bord aan de zijkant van het lokaal hingen en dat hierop Engelse grammaticale termen met uitleg stonden vermeld. De door appellant bij oefening C genoteerde antwoorden komen grotendeels overeen met hetgeen op de papieren vellen is vermeld. De overeenkomsten zijn te groot om op toeval te berusten. De examencommissie heeft dan ook terecht vastgesteld dat appellant fraude heeft gepleegd. Met verweerder is het College van oordeel dat de aan appellant opgelegde sanctie niet disproportioneel is. De door appellant eerst ter zitting van het College naar voren gebrachte stelling dat de feitelijke effecten van de sanctie groter zijn dan enkel de uitsluiting van deelname aan zes tentamens, omdat hij door de sanctie ook andere tentamens moet missen en dus minimaal één jaar studievertraging oploopt, heeft hij, nog daargelaten dat hij deze stelling te laat naar voren heeft gebracht, op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Appellant heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de opgelegde sanctie het maximaal aantal van vijftien studiepunten als bedoeld in artikel 11.12, eerste lid, aanhef en onder a, van het Reglement tentaminering en examinering overschrijdt. Verweerder heeft dan ook terecht de sanctie van de examencommissie gehandhaafd. Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 november 2016 heeft de examencommissie het door appellant gemaakte tentamen ENSG1B02X ongeldig verklaard en appellant uitgesloten van deelname aan de tentamens ENSGA03X, ENGS1B02X, ENSFON01X, ENSH2A03X, LERELD04X en LERADL01X.

Bij beslissing van 15 december 2016, verzonden op 13 januari 2017, heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld. Appellant heeft voorts een verzoek om schadevergoeding bij het College ingediend.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 maart 2017, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.M. Petersen, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen. Namens de examencommissie is S.J. Mikkers verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De examencommissie heeft aan de beslissing van 3 november 2016 ten grondslag gelegd dat appellant tijdens het tentamen ENSG1B02X, afgelegd op 28 juni 2016, fraude heeft gepleegd. Volgens de examencommissie heeft de surveillant waargenomen dat appellant tijdens het tentamen naar twee papieren vellen keek die rechts van hem op een bord hingen. De surveillant heeft geconstateerd dat op de papieren vellen Engelse grammaticale termen met uitleg stonden vermeld. Bij het nakijken van het tentamen is geconstateerd dat de antwoorden die appellant bij oefening C heeft gegeven bijna letterlijk overeenkomen met de formuleringen op de papieren vellen, hetgeen bij de overige studenten niet het geval was.

2.2. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie gehandhaafd. Verweerder heeft daartoe overwogen dat uit de schriftelijke toelichting van de surveillant op haar proces-verbaal, de door de examencommissie overgelegde foto's van de papieren vellen, de verklaring van de docent alsook hetgeen appellant omtrent de gang van zaken heeft verklaard, blijkt dat sprake is van frauduleus handelen door appellant. Omdat een beoordeling van het kennen en kunnen van appellant hierdoor niet mogelijk was, heeft de examencommissie het tentamen terecht ongeldig verklaard. Volgens verweerder is de door de examencommissie opgelegde maatregel niet disproportioneel. De uitsluiting van deelname aan voormelde tentamens ziet uitsluitend op eerstekans-tentamens, hetgeen betekent dat appellant de herkansingen mag afleggen.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Hij voert aan dat de bevindingen van verweerder onvoldoende zijn gebaseerd op de feiten. Volgens appellant heeft verweerder ten onrechte waarde gehecht aan de verklaring van de surveillant. Als de surveillant had gezien dat appellant naar de papieren vellen keek, dan had de surveillant op dat moment moeten ingrijpen. Anders dan verweerder stelt, heeft appellant niet verklaard dat hij tijdens het tentamen twee papieren vellen met Engelse grammaticale termen heeft gezien. Dat de antwoorden die appellant op de tentamenvragen heeft gegeven afwijken van de antwoorden van andere studenten betekent nog niet dat hij fraude heeft gepleegd.

Appellant voert voorts aan dat de opgelegde maatregel niet evenredig is. Verweerder heeft volgens hem niet onderkend dat de tentamens waarvoor hij is uitgesloten allemaal tentamens zijn die pas na elkaar kunnen worden afgelegd. Dit leidt tot een jaar studievertraging. Hij verzoekt het College dan ook om hem een schadevergoeding toe te kennen van € 2.000,00 wegens vertraging als gevolg van de genomen maatregel. Zijn verzoek om schadevergoeding van € 7.000,00 wegens de vertraging ontstaan doordat hij een jaar later aan de arbeidsmarkt kan deelnemen, heeft appellant ter zitting van het College ingetrokken.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.

Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 9.5, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2015-2016 van de Hogeschool Rotterdam kan de examencommissie, indien een student of extraneus fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste één jaar.

Ingevolge artikel 11.10, eerste lid, van het Reglement tentaminering en examinering wordt onder fraude of plagiaat verstaan het handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt.

Ingevolge het tweede lid wordt onder fraude in ieder geval verstaan wanneer tijdens of na een tentamen wordt geconstateerd dat de student gebruikt maakt, gebruik heeft gemaakt van hulpmiddelen (andere dan door de examencommissie toegestane rekenmachine, mobiele telefoon, boeken, syllabi, aantekeningen en dergelijke) waarvan de raadpleging niet uitdrukkelijk is toegestaan.

Ingevolge artikel 11.12, eerste lid, wordt fraude door de examencommissie als volgt bestraft:
a. Bij gedragingen zoals omschreven in artikel 11.10, tweede lid onder a tot en met d volgt ongeldigverklaring van het ingeleverde tentamen, een berisping en mogelijk uitsluiting van deelneming aan (een) met naam genoemd(e) tentamen(s) voor minimaal één (1) en maximaal vijftien (15) studiepunten.
[…]

2.3.2. Niet in geschil is dat tijdens het tentamen ENSG1B02X twee papieren vellen op een bord aan de zijkant van het lokaal hingen en dat hierop Engelse grammaticale termen met uitleg stonden vermeld. De door appellant bij oefening C genoteerde antwoorden komen grotendeels overeen met hetgeen op de papieren vellen is vermeld. De overeenkomsten zijn te groot om op toeval te berusten. De examencommissie heeft dan ook terecht vastgesteld dat appellant fraude heeft gepleegd.

Met verweerder is het College van oordeel dat de aan appellant opgelegde sanctie niet disproportioneel is. De door appellant eerst ter zitting van het College naar voren gebrachte stelling dat de feitelijke effecten van de sanctie groter zijn dan enkel de uitsluiting van deelname aan zes tentamens, omdat hij door de sanctie ook andere tentamens moet missen en dus minimaal één jaar studievertraging oploopt, heeft hij, nog daargelaten dat hij deze stelling te laat naar voren heeft gebracht, op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Appellant heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de opgelegde sanctie het maximaal aantal van vijftien studiepunten als bedoeld in artikel 11.12, eerste lid, aanhef en onder a, van het Reglement tentaminering en examinering overschrijdt. Verweerder heeft dan ook terecht de sanctie van de examencommissie gehandhaafd.

Het betoog faalt.

2.4 Het beroep is ongegrond.

2.5. Ten aanzien van het verzoek om schadevergoeding overweegt het College dat dit verzoek dient te worden afgewezen, reeds omdat het beroep van appellant ongegrond is.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/042**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	22 juni 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	afstudeeronderzoek afstudeertermijn herkansing termijn
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Gelet op het vorenstaande spitst de toetsing bij het College zich toe op de vraag of verweerder had moeten overwegen dat de examencommissie aan appellant een langere herkansingstermijn had moeten geven. De strekking van de beroepsgronden van appellant is echter dat verweerder niet heeft onderkend dat bij de begeleiding van appellant voorafgaand aan de beslissing van 5 oktober 2016, verschillende voorschriften uit de OER niet zijn nageleefd. In hoeverre de begeleiding voorafgaand aan de beslissing van 5 oktober 2016 adequaat is geweest, is echter niet relevant voor de beantwoording van de vraag of verweerder had moeten overwegen dat de examencommissie in die beslissing aan appellant een herkansingstermijn van langer dan twee maanden had moeten geven. Appellant diende, ter bestrijding van de beslissing van verweerder, gronden aan te voeren waarin hij toelicht waarom die termijn in zijn geval niet voldoende was om gebruik te kunnen maken van zijn herkansing. Reeds omdat hij dit niet heeft gedaan bieden de beroepsgronden geen aanleiding om de beslissing van verweerder onjuist te achten. 2.4. Ten overvloede overweegt het College dat de geboden herkansingstermijn van twee maanden het College niet onredelijk voorkomt. Hierbij betrekt het College dat appellant niet een geheel nieuw afstudeertraject hoefde te doorlopen, hij in augustus 2016 akkoord is gegaan met en gebruik heeft gemaakt van een aanzienlijk kortere herkansingstermijn – te weten een termijn van ongeveer een week – appellant zelf uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat hij wilde afstuderen voor het verstrijken van de maximale afstudeertermijn van tien jaren, welke termijn in zijn geval verstreek op 1 januari 2017, en de examencommissie meermalen in het voordeel van appellant is afgeweken van de OER om hem in staat te stellen voor die datum af te studeren, terwijl hij al een uitzonderlijk lange tijd aan zijn studie had besteed en gedurende die tijd lange periodes geen studieactiviteiten had verricht en geen contact had onderhouden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 5 oktober 2016 heeft de Examencommissie van het Instituut voor Bedrijfskunde (hierna: de examencommissie) appellant een laatste herkansingsmogelijkheid geboden voor zijn afstudeerproject.

Bij beslissing van 10 januari 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 mei 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. A. Post, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.M. Petersen, zijn verschenen. Namens de examencommissie is de heer L.J.M. Peters verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in 2005 begonnen met de opleiding Bedrijfskunde MER (hierna: de opleiding). Sinds februari 2010 is zijn afstudeerproject het enige onderdeel van de opleiding dat appellant nog moet afronden. Appellant heeft zich op 1 september 2015 bij zijn opleiding gemeld om dit laatste onderdeel af te ronden. Op 12 november 2015 heeft de examencommissie het portofolio van appellant goedgekeurd. Vervolgens is appellant met zijn afstudeeronderzoek gestart en heeft hij zich begin juni 2016 weer gemeld bij de opleiding. In de daarop volgende periode heeft hij verscheidene malen werk ingeleverd. Dit is telkens als onvoldoende beoordeeld. Ook het door appellant op 26 september 2016 ingeleverde werk is niet als voldoende beoordeeld.
/ Als gevolg van het niet behalen van een voldoende voor het door hem ingeleverde werk diende appellant volgens de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: de OER) een geheel nieuw afstudeertraject te doorlopen. In de beslissing van 5 oktober 2016 heeft de examencommissie appellant desondanks een laatste herkansingsmogelijkheid geboden.

2.2. Het College stelt vast dat appellant gebruik heeft gemaakt van de in de beslissing van 5 oktober 2016 geboden herkansingsmogelijkheid. Ter zitting bij het College heeft appellant desgevraagd toegelicht dat hij zijn administratief beroep tegen die beslissing desondanks heeft gehandhaafd omdat hij de daarin geboden termijn van twee maanden om zijn scriptie alsnog af te ronden, te kort vindt.

2.3. Gelet op het vorenstaande spitst de toetsing bij het College zich toe op de vraag of verweerder had moeten overwegen dat de examencommissie aan appellant een langere herkansingstermijn had moeten geven. De strekking van de beroepsgronden van appellant is echter dat verweerder niet heeft onderkend dat bij de begeleiding van appellant voorafgaand aan de beslissing van 5 oktober 2016, verschillende voorschriften uit de OER niet zijn nageleefd. In hoeverre de begeleiding voorafgaand aan de beslissing van 5 oktober 2016 adequaat is geweest, is echter niet relevant voor de beantwoording van de vraag of verweerder had moeten overwegen dat de examencommissie in die beslissing aan appellant een herkansingstermijn van langer dan twee maanden had moeten geven. Appellant diende, ter bestrijding van de beslissing van verweerder, gronden aan te voeren waarin hij toelicht waarom die termijn in zijn geval niet voldoende was om gebruik te kunnen maken van zijn herkansing. Reeds omdat hij dit niet heeft gedaan bieden de beroepsgronden geen aanleiding om de beslissing van verweerder onjuist te achten.

2.4. Ten overvloede overweegt het College dat de geboden herkansingstermijn van twee maanden het College niet onredelijk voorkomt. Hierbij betrekt het College dat appellant niet een geheel nieuw afstudeertraject hoefde te doorlopen, hij in augustus 2016 akkoord is gegaan met en gebruik heeft gemaakt van een aanzienlijk kortere herkansingstermijn – te weten een termijn van ongeveer een week – appellant

zelf uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat hij wilde afstuderen voor het verstrijken van de maximale afstudeertermijn van tien jaren, welke termijn in zijn geval verstreek op 1 januari 2017, en de examencommissie meermalen in het voordeel van appellant is afgeweken van de OER om hem in staat te stellen voor die datum af te studeren, terwijl hij al een uitzonderlijk lange tijd aan zijn studie had besteed en gedurende die tijd lange periodes geen studieactiviteiten had verricht en geen contact had onderhouden.

2.5. Het beroep van appellant is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.R. Fernandez, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/043**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	2 juni 2017
Partijen	:	appellante en Zuyd Hogeschool
Trefwoorden	:	affectieve relatie afhankelijkheidsrelatie docent examinering getuigen horen toegang tot de masteropleiding
Artikelen	:	Regeling Vertrouwenspersoon Ongewenst Gedrag Zuyd
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen grond voor het oordeel dat verweerder de beslissingen van het hoofd ten onrechte heeft gehandhaafd. Daartoe overweegt het College dat verweerder, onder verwijzing naar de Regeling Vertrouwenspersoon Ongewenst Gedrag Zuyd, zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het samenvallen van een professionele en affectieve relatie tussen docent en student niet alleen een ongewenste afhankelijkheidsrelatie creëert, maar dat tevens de schijn kan worden gewekt dat de student zal worden bevoordeeld. Dit geldt in het bijzonder voor een opleiding aan het Conservatorium waarbij het onderwijs en de beoordeling zeer verweven zijn met de persoon van de docent en de relatie tussen de student en docent intensiever van aard is dan bij veel andere opleidingen. Voorts heeft verweerder van belang mogen achten dat het niet verbinden van consequenties voor het onderwijs aan het bestaan van de affectieve relatie de uitstraling van de opleiding naar andere studenten negatief kan beïnvloeden. De stelling van appellante dat gedurende de bacheloropleiding nooit bezwaar is gemaakt tegen haar affectieve relatie met docent [Naam 1], wat daar ook van zij, betekent niet dat appellante tijdens de masteropleiding onderwijs kan volgen bij docent [Naam 1]. Verweerder heeft in dat verband ter zitting van het College gemotiveerd gesteld dat met de masteropleiding een nieuwe fase aanbreekt, waarbij het contact tussen de docent en student nog intensiever van aard is dan tijdens de bacheloropleiding. Het bestaan van een affectieve relatie tussen een student en docent is in dat geval helemaal ongewenst. Dat het vorenstaande betekent dat appellante tijdens de masteropleiding geen onderwijs kan krijgen bij docent [Naam 1], maar uitsluitend van andere docenten is het gevolg van de keuze van appellante om een affectieve relatie aan te gaan en dient dan ook voor haar risico te komen. Het staat appellante voor het overige vrij om de masteropleiding te volgen. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van Zuyd Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissingen van 11, 13 en 30 september 2016 heeft het hoofd van de afdeling Klassieke Muziek van het Conservatorium Maastricht aan appellante medegedeeld dat indien zij haar opleiding aan het Conservatorium met een master zou willen voortzetten, docent C. [Naam 1] op geen enkele wijze betrokken mag zijn bij het verzorgen van het door haar te volgen onderwijs.

Bij beslissing van 2 februari 2017 heeft verweerder het door appellante tegen die beslissingen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 mei 2017, waar appellante, bijgestaan door E.G. Voorhorst en verweerder, vertegenwoordigd door A.E. de Defauwes, J.W.W.A. Rademakers en S.S.J.M. van Es, zijn verschenen.

Appellante heeft [Naam 1] meegenomen als getuige. Het College heeft afgezien van het horen van de heer [Naam 1] nu niet aannemelijk is dat het horen van deze getuige redelijkerwijs kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak.

2. Overwegingen

2.1. Appellante studeert sinds het studiejaar 2012-2013 Klassiek Gitaar aan het Conservatorium. In juni 2016 heeft zij haar bachelor behaald. Sinds 2012 heeft zij een affectieve relatie met docent [Naam 1]. Het hoofd van de afdeling Klassieke Muziek heeft aan appellante, zodra zij haar bachelor had behaald, medegedeeld dat docent [Naam 1] gedurende de master op geen enkele wijze betrokken mag zijn bij haar onderwijs. Wel kan zij les volgen bij docent [Naam 2] . Aan die beslissingen heeft het hoofd ten grondslag gelegd dat het voor het Conservatorium onaanvaardbaar is dat een docent betrokken is bij het onderwijs aan een student met wie hij of zij een affectieve relatie heeft. Op geen enkele wijze mag de schijn worden gewekt dat een dergelijke relatie de verhouding tussen student en docent beïnvloedt. Omdat het Conservatorium eerst van de relatie tussen appellante en [Naam 1] op de hoogte kwam toen appellante al een eind met haar bachelor was gevorderd, is het bestaan van de relatie gedoogd om haar niet te benadelen. Wel is er voor gezorgd dat [Naam 1] niet langer betrokken was bij de examinering van appellante. Toen bleek dat appellante een master aan het Conservatorium wilde gaan doen is haar te verstaan gegeven dat de in de bachelorfase gedoogde situatie tijdens de master niet wordt aanvaard. De basis voor deze beslissing is de binnen de hogeschool geldende Integriteitscode waaraan docent [Naam 1] als werknemer is gebonden.

2.2. Verweerder heeft de beslissing van het hoofd in bezwaar gehandhaafd. Verweerder heeft daaraan ten grondslag gelegd dat het beschermen van de rechten van studenten en medewerkers behoort tot good governance. Uit de Regeling Vertrouwenspersoon Ongewenst Gedrag Zuyd volgt dat het creëren van een veilige leer- en werkomgeving het uitgangspunt is. In geval van een relatie tussen werknemer/docent en een student binnen dezelfde onderwijssituatie ontstaat volgens verweerder per definitie een ongewenste situatie, waarbij alle betrokkenen zich bewust moeten zijn van de mogelijke consequenties en kwetsbaarheden. Het samenvallen van een professionele en niet-professionele relatie tussen docent en student is niet alleen een ongewenste afhankelijkheidsrelatie, maar kan ook leiden tot oneigenlijke privileges en tot negatieve repercussies in toekomstige situaties. Het is voorts niet goed voor de uitstraling naar de andere studenten toe wanneer een dergelijke situatie wordt gedoogd. Vanuit haar maatschappelijke verantwoordelijkheid en de opdracht om een veilige leer- en werkomgeving te borgen en op basis van de algemene beginselen van integriteit dient deze situatie volgens verweerder niet te worden gedoogd.

2.3. Appellante betoogt dat verweerder de beslissing ten onrechte heeft gehandhaafd. Zij voert aan dat haar de toegang tot de masteropleiding wordt ontzegd. Volgens appellante is tijdens de bachelorfase nooit bezwaar gemaakt tegen haar affectieve relatie met docent [Naam 1]. Volgens appellante heeft ze nooit enig bericht ontvangen dat haar relatie zich niet verhoudt met de interne gedragsregels van de hogeschool. Zij voert voorts aan dat er geen enkele twijfel bestaat over de integriteit van docent [Naam 1]. Hij zal ook niet deelnemen aan de beoordeling van haar examens. Zij voert ten slotte aan dat docent [Naam 2] niet geschikt is om haar tijdens de masteropleiding les te geven, aangezien hij een assistent is van docent [Naam 1].

2.3.1. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen grond voor het oordeel dat verweerder de beslissingen van het hoofd ten onrechte heeft gehandhaafd. Daartoe overweegt het College dat verweerder, onder verwijzing naar de Regeling Vertrouwenspersoon Ongewenst Gedrag Zuyd, zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het samenvallen van een professionele en affectieve relatie tussen docent en student niet alleen een ongewenste afhankelijkheidsrelatie creëert, maar dat tevens de schijn kan worden gewekt dat de student zal worden bevoordeeld. Dit geldt in het bijzonder voor een opleiding aan het Conservatorium waarbij het onderwijs en de beoordeling zeer verweven zijn met de persoon van de docent en de relatie tussen de student en docent intensiever van aard is dan bij veel andere opleidingen. Voorts heeft verweerder van belang mogen achten dat het niet verbinden van consequenties voor het onderwijs aan het bestaan van de affectieve relatie de uitstraling van de opleiding naar andere studenten negatief kan beïnvloeden. De stelling van appellante dat gedurende de bacheloropleiding nooit bezwaar is gemaakt tegen haar affectieve relatie met docent [Naam 1], wat daar ook van zij, betekent niet dat appellante tijdens de masteropleiding onderwijs kan volgen bij docent [Naam 1]. Verweerder heeft in dat verband ter zitting van het College gemotiveerd gesteld dat met de masteropleiding een nieuwe fase aanbreekt, waarbij het contact tussen de docent en student nog intensiever van aard is dan tijdens de bacheloropleiding. Het bestaan van een affectieve relatie tussen een student en docent is in dat geval helemaal ongewenst. Dat het vorenstaande betekent dat appellante tijdens de masteropleiding geen onderwijs kan krijgen bij docent [Naam 1], maar uitsluitend van andere docenten is het gevolg van de keuze van appellante om een affectieve relatie aan te gaan en dient dan ook voor haar risico te komen. Het staat appellante voor het overige vrij om de masteropleiding te volgen.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/044.1**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	13 maart 2017
Partijen	:	verzoeker en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	decentrale selectie dyslexie voorlopige voorziening
Artikelen	:	Awb: artikel 8:84
Uitspraak	:	verzoek ingewilligd
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Niet valt uit te sluiten dat verzoeker in het kader van de te nemen beslissing op zijn bezwaar in het gelijk moet worden gesteld. 2.4. Voor verweerder is het niet erg belastend om verzoeker te laten deelnemen aan de twee ronde van de decentrale selectie, zonder daarbij vooruit te lopen op een definitieve beslissing.

Proces-verbaal van de mondelinge uitspraak krachtens artikel 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht ter openbare zitting van 13 maart 2017

1. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College:

willigt het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen in en bepaalt dat verzoeker bij wijze van voorlopige voorziening mag deelnemen aan de tweede ronde van de decentrale selectie in afwachting van de te nemen beslissing op bezwaar;

veroordeelt verweerder tot vergoeding van de bij verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

gelast dat verweerder aan verzoeker het door hem voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

2. Gronden

2.1 Verzoeker heeft de hem in verband met dyslexie toegekende extra tijd niet kunnen benutten bij het maken van de eerste toets.

2.2. Verzoeker zou zijn toegelaten tot de twee selectieronde als hij één vraag extra van die eerste toets juist zou hebben beantwoord.

2.3. Niet valt uit te sluiten dat verzoeker in het kader van de te nemen beslissing op zijn bezwaar in het gelijk moet worden gesteld.

2.4. Voor verweerder is het niet erg belastend om verzoeker te laten deelnemen aan de twee ronde van de decentrale selectie, zonder daarbij vooruit te lopen op een definitieve beslissing.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/045**
Rechter(s)	:	mr. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	31 mei 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hanzehogeschool Groningen
Trefwoorden	:	assessment discriminatie duale opleiding geldigheid handicap leerarbeidsovereenkomst toelating zzp'er
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30b, eerste lid Grondwet: artikel 1 EVRM OER: paragraaf 5.1 Regeling "landelijk overeengekomen voorwaarden voor toelating bij Masteropleidingen Physician Assistant"
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Daartoe overweegt het College als volgt. De studieresultaten van appellante hebben hun geldigheid verloren. Dat de door haar behaalde studieresultaten zijn vervallen doordat appellante door overbelasting de opleiding heeft moeten staken, brengt niet met zich dat de hogeschool in strijd met de Grondwet of het EVRM heeft gehandeld door appellante daarvoor geen voorziening aan te bieden. Appellante zal dan ook moeten voldoen aan de toelatingseisen die door de hogeschool zijn vastgesteld. Deze eisen houden in dat appellante dient te beschikken over een afgeronde HBO-bacheloropleiding en dat zij een leerarbeidsovereenkomst van tenminste 32 uur en een leermeester heeft. Naar het oordeel van het College zijn deze toelatingseisen niet onredelijk. Daarbij betrekt het College dat de Hogeschool in de OER de mogelijkheid heeft opgenomen om potentiële studenten die niet voldoen aan de opleidingseisen toch toe laten wanneer zij er in slagen een assessment met goed gevolg af te leggen. Voorts betrekt het College daarbij dat de eis dat de potentiële student dient te beschikken over een leerarbeidsovereenkomst van tenminste 32 uur en een leermeester is ingegeven door het feit dat het hier gaat om een duale opleiding waarbij de beoordeling grotendeels in de praktijk plaatsvindt waarbij een vaste leermeester essentieel is. Wat betreft de eerste eis dat appellante over een afgeronde HBO-bacheloropleiding dient te beschikken, wordt overwogen dat appellante niet over een dergelijke opleiding beschikt. Dat zij het niet ermee eens is dat de 'inservice' Verpleegkundige opleiding als een mbo-opleiding wordt beschouwd, doet er niet aan af dat de opleiding als zodanig wordt aangemerkt. Verweerder diende dan ook daarvan uit te gaan. Appellante had de mogelijkheid een assessment af te leggen. Zij heeft echter geen gebruik gemaakt van deze mogelijkheid, omdat zij vindt dat zij voldoende werkervaring heeft en omdat het maken van een assessment voor haar heel persoonlijk is. Het afzien van deze mogelijkheid dient voor rekening te komen van appellante. Niet valt in te

zien dat het voor appellante onevenredig bezwaarlijk is een assessment af te leggen. Wat betreft de tweede eis is ter zitting van het College vast komen te staan dat appellante niet over een leerarbeidsovereenkomst van tenminste 32 uur en een leermeester beschikt. Dat appellante liever als zzp'er wil werken, maakt het voorgaande niet anders.
Nu vast is komen te staan dat appellante niet voldoet aan de toelatingseisen, en deze toelatingseisen niet onredelijk zijn, heeft de toelatingscommissiemissie het verzoek van appellante om te worden toegelaten tot de opleiding Master Physician Assistant terecht afgewezen. Er bestaat voorts geen rechtsregel die de hogeschool ertoe verplicht om met appellante een mediationtraject te volgen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hanzehogeschool Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 augustus 2016 heeft de toelatingscommissie MPA/MANP van de Academie Gezondheidsstudies het verzoek van appellante om te worden toegelaten tot de opleiding Master Physician Assistant afgewezen.

Bij beslissing van 20 januari 2017 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 mei 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. L. Rijpkema, advocaat te Groningen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J. Knip. Namens de toelatingscommissie is M. Rave verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft vanaf 2009 de opleiding Physician Assistant aan de Hanzehogeschool gevolgd. In 2012 is zij hiermee tussentijds gestopt, omdat zij door de combinatie van opleiding, werk en gezin overbelast is geraakt. In 2016 heeft appellante zich opnieuw tot de opleiding gewend, omdat zij deze graag wil afronden. De toelatingscommissie heeft het verzoek van appellante bij beslissing van 29 augustus 2016 afgewezen, omdat de door appellante behaalde resultaten hun geldigheid hebben verloren. Appellante zal dan ook de gehele bacheloropleiding opnieuw zou moeten volgen alvorens zij toegang tot de masteropleiding kan krijgen. Aan appellante is evenwel medegedeeld dat dit kan worden ondervangen door een assessment met goed gevolg af te leggen. Appellant is er voorts op gewezen dat zij ook een werkplek dient te hebben gevonden.

2.2. Verweerder heeft de beslissing van de toelatingscommissie in stand gelaten. Volgens verweerder zijn de toelatingsvoorwaarden vastgelegd in de regeling "Landelijk overeengekomen voorwaarden voor toelating MPA opleiding 2015" en in de Onderwijs- en examenregeling HBO-masteropleiding Physician

Assistant duaal 2016-2017 (hierna: OER). Appellante voldoet niet aan de daarin opgenomen voorwaarden. Volgens verweerder dient de oorspronkelijke opleiding van appellante, de ‘inservice’ Verpleegkundige Z-opleiding, te worden aangemerkt als een opleiding op mbo-niveau en op grond van de huidige toelatingsvoorwaarden heeft zij geen recht op toegang tot de door haar gewenste masteropleiding. Uit voornoemde regelingen volgt volgens verweerder dat de toelatingscommissie de mogelijkheid heeft om aanvullende voorwaarden te stellen indien niet voldaan wordt aan alle toelatingsvoorwaarden. Uit coulance heeft de toelatingscommissie appellante daarom de mogelijkheid geboden alsnog te worden toegelaten op voorwaarde dat zij eerst een assessment met goed gevolg aflegt en dat zij een werkplek met een arbeidscontract van 32 uur vindt, hetgeen naar het oordeel van verweerder geen onredelijke voorwaarden zijn. Verweerder heeft voorts overwogen dat de post HBO-opleiding Praktijkondersteuner geen HBO-bachelor betreft en dat appellante op grond van die opleiding evenmin toegang tot de masteropleiding heeft.

2.3. Appellante kan zich niet met de beslissing van verweerder van 15 december 2016 verenigen. Appellante voert aan dat zij in 2012 de opleiding heeft moeten stopzetten door ziekte. Zij verkeerde in de veronderstelling dat zij haar opleiding weer kon afmaken zodra zij weer beter was. Volgens appellante is er sprake van discriminatie wegens een handicap. Het handelen van de Hanzehogeschool is daarom in strijd met artikel 1 van de Grondwet en in strijd met het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Appellante voert voorts aan dat verweerder de toepasselijke regelgeving verkeerd uitlegt. Volgens appellante heeft zij met haar 30 jaar werkervaring in de directe patiëntenzorg laten zien dat zij over een HBO-niveau beschikt. Om die reden vindt zij het niet nodig mee te werken aan een assessment. Daarnaast vindt zij het onterecht dat de ‘inservice’ Verpleegkundige opleiding als een mbo-opleiding wordt beschouwd. Voorts is appellante het niet eens met de toelatingsvoorwaarde dat zij een werkplek met een arbeidscontract van 32 uur moet hebben. Volgens haar sluit verweerder ten onrechte de mogelijkheid uit om als zzp’er te werken. Zij wijst erop dat er een subsidiemogelijkheid bestaat. Appellante voert ten slotte aan dat zij heeft verzocht om mediation en dat de Hanzehogeschool daar ten onrechte niet op is ingegaan.

2.3.1. Ingevolge artikel 7.30b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek geldt voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs als toelatingseis:
a. het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs; of
b. het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur naast de eisen, bedoeld in het eerste lid, kwalitatieve toelatingseisen vaststellen. Deze eisen worden opgenomen in de onderwijs- en examenregeling.

In de regeling “landelijk overeengekomen voorwaarden voor toelating bij Masteropleidingen Physician Assistant”, versie mei 2015, is onder meer het volgende opgenomen:
“Om toegelaten te worden tot de masteropleiding Physician Assistant dient een student te beschikken over:
1. een getuigschrift van een afgeronde HBO bachelor in de gezondheidszorg
2. ten minste twee jaar werkervaring te hebben in de directe patiëntenzorg”

In paragraaf 5.1. van de OER is onder meer het volgende opgenomen:
“Aspirant studenten beschikken over een afgeronde opleiding in de gezondheidszorg op minimaal HBO-niveau en tenminste twee jaar werkervaring in de directe patiëntenzorg. De opleiding tot Master Physician Assistant is bedoeld voor paramedici, verpleegkundigen en andere werkers in de gezondheidszorg zoals anesthesiemedewerkers en operatieassistenten. Ook doctoraal studenten geneeskunde kunnen instromen. De instroomeisen voor de opleiding MPA zijn:
- een afgeronde HBO-bacheloropleiding, op het gebied van de gezondheidszorg;
- registratie in relevant register (indien van toepassing);

- minimaal twee jaar relevante praktijkervaring;
- een leerarbeidsovereenkomst van tenminste 32 uur en een leermeester."
"Voor potentiële studenten die niet voldoen aan de minimale toelatingseisen, maar wel een door het College Zorg Opleidingen erkende medisch ondersteunende opleiding hebben gevolgd, bestaat de mogelijkheid om door middel van een assessment aan te tonen dat zij op basis van eerdere werk- en leerervaringen over een HBO werk- en denkniveau beschikken. Het instroomassessment wordt landelijk uitgevoerd door een extern bureau, bureau Lancae te Arnhem. Het assessment bestaat uit een capaciteitenonderzoek, met als doel de cognitieve capaciteiten in kaart te brengen, en een persoonlijkheidsvragenlijst, waarmee een aantal kritische factoren worden onderzocht die van belang zijn voor de motivatie en het doorzettingsvermogen van de potentiële PA i.o.."

2.3.2. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Daartoe overweegt het College als volgt. De studieresultaten van appellante hebben hun geldigheid verloren. Dat de door haar behaalde studieresultaten zijn vervallen doordat appellante door overbelasting de opleiding heeft moeten staken, brengt niet met zich dat de hogeschool in strijd met de Grondwet of het EVRM heeft gehandeld door appellante daarvoor geen voorziening aan te bieden. Appellante zal dan ook moeten voldoen aan de toelatingseisen die door de hogeschool zijn vastgesteld. Deze eisen houden in dat appellante dient te beschikken over een afgeronde HBO-bacheloropleiding en dat zij een leerarbeidsovereenkomst van tenminste 32 uur en een leermeester heeft.

Naar het oordeel van het College zijn deze toelatingseisen niet onredelijk. Daarbij betrekt het College dat de Hogeschool in de OER de mogelijkheid heeft opgenomen om potentiële studenten die niet voldoen aan de opleidingseisen toch toe laten wanneer zij er in slagen een assessment met goed gevolg af te leggen. Voorts betrekt het College daarbij dat de eis dat de potentiële student dient te beschikken over een leerarbeidsovereenkomst van tenminste 32 uur en een leermeester is ingegeven door het feit dat het hier gaat om een duale opleiding waarbij de beoordeling grotendeels in de praktijk plaatsvindt waarbij een vaste leermeester essentieel is.

Wat betreft de eerste eis dat appellante over een afgeronde HBO-bacheloropleiding dient te beschikken, wordt overwogen dat appellante niet over een dergelijke opleiding beschikt. Dat zij het niet ermee eens is dat de 'inservice' Verpleegkundige opleiding als een mbo-opleiding wordt beschouwd, doet er niet aan af dat de opleiding als zodanig wordt aangemerkt. Verweerder diende dan ook daarvan uit te gaan. Appellante had de mogelijkheid een assessment af te leggen. Zij heeft echter geen gebruik gemaakt van deze mogelijkheid, omdat zij vindt dat zij voldoende werkervaring heeft en omdat het maken van een assessment voor haar heel persoonlijk is. Het afzien van deze mogelijkheid dient voor rekening te komen van appellante. Niet valt in te zien dat het voor appellante onevenredig bezwaarlijk is een assessment af te leggen. Wat betreft de tweede eis is ter zitting van het College vast komen te staan dat appellante niet over een leerarbeidsovereenkomst van tenminste 32 uur en een leermeester beschikt. Dat appellante liever als zzp'er wil werken, maakt het voorgaande niet anders.

Nu vast is komen te staan dat appellante niet voldoet aan de toelatingseisen, en deze toelatingseisen niet onredelijk zijn, heeft de toelatingscommissiemissie het verzoek van appellante om te worden toegelaten tot de opleiding Master Physician Assistant terecht afgewezen. Er bestaat voorts geen rechtsregel die de hogeschool ertoe verplicht om met appellante een mediationtraject te volgen.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/048**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	24 augustus 2017
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	thesis veldwerk procesbelang
Artikelen	:	
Uitspraak	:	Niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Nu appellante in beroep bij het CBHO heeft toegelicht dat zij het slechts niet eens is met de beslissing dat zij geen veldwerk mag doen in een ander ontwikkelingsland en die beslissing blijkens hetgeen onder 2.3 is weergegeven, is ingetrokken, heeft appellante geen belang bij het door haar bij het CBHO ingestelde beroep. Hetgeen zij met het beroep wil bereiken, was immers in maart 2016 al bereikt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 juli 2015 heeft de decaan van de Graduate School of Social Sciences van de Faculteit der Maatschappij- en Gedragswetenschappen appellante medegedeeld dat zij voor haar research- en thesisproject geen veldwerk mag doen in Burundi, noch in een ander ontwikkelingsland.

Bij beslissing van 25 januari 2017 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 juli 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. Hovingh, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn I. Vuurmans en prof. dr. K. Pfeffer verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In de beslissing van 2 juli 2015 heeft de decaan toegelicht dat de gewelddadige situatie in Burundi erger is geworden en het niet meer veilig voor onderzoekers is om daar naartoe te gaan. Gelet op appellantes welzijn, beslist hij eveneens dat de Graduate School of Social Sciences geen verantwoordelijkheid kan nemen voor veldwerk van appellante in een ander ontwikkelingsland. De decaan geeft appellante de mogelijkheid om binnen het Burundi-project onderzoek te doen vanuit Nederland.

2.2. Appellante voert aan dat zij geen beroep heeft ingesteld tegen de beslissing dat zij geen veldwerk

mag doen in Burundi. Daar heeft zij geen bezwaar tegen. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing dat zij evenmin veldwerk mag doen in een ander ontwikkelingsland.

2.3. Bij brief van 25 oktober 2016 heeft het CBE aan appellante een door de decaan opgesteld verweerschrift toegestuurd. In dat verweerschrift van 19 oktober 2016 heeft de decaan vermeld dat hij in een gesprek met appellante op 10 maart 2016 expliciet de beslissing van 2 juli 2015 heeft ingetrokken. Hij heeft de toenmalige advocaat van appellante daarvan in een e-mail van 20 maart 2016 op de hoogte gebracht. Ook in een brief van 10 november 2016 van de examencommissie aan het CBE staat dat de examencommissie van de decaan heeft begrepen dat appellante sinds maart 2016 niet meer wordt verhinderd om veldwerk te doen in een ander ontwikkelingsland.

2.4. Nu appellante in beroep bij het CBHO heeft toegelicht dat zij het slechts niet eens is met de beslissing dat zij geen veldwerk mag doen in een ander ontwikkelingsland en die beslissing blijkens hetgeen onder 2.3 is weergegeven, is ingetrokken, heeft appellante geen belang bij het door haar bij het CBHO ingestelde beroep. Hetgeen zij met het beroep wil bereiken, was immers in maart 2016 al bereikt.

2.5. Het beroep is niet-ontvankelijk.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/049 en CBHO 2017/049.1**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	17 maart 2017
Partijen	:	appellant en CBE Stenden Hogeschool
Trefwoorden	:	hardheidsclausule interpretatie onredelijk late bekendmaking onredelijke studievertraging stage stageplaats studieonderdeel tijdig toelating toelatingsvereiste toezeggingen tweedejaarsvakken
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86
Uitspraak	:	Ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder de beslissing van de examencommissie terecht in stand gelaten. Verzoeker voldoet niet aan het in de OER neergelegde toelatingsvereiste dat alle tweedejaars studiepunten zijn behaald. Volgens verweerder heeft de voorzitter van de examencommissie verzoeker geïnformeerd over de ten aanzien van de toelating tot de stage geldende regels en hem geen toezeggingen gedaan over toelating in zijn geval. De voorzitter van de examencommissie heeft dit ter zitting van de voorzieningenrechter bevestigd. Volgens de voorzitter heeft hij verzoeker in een gesprek in september 2016 aangeraden de openstaande vakken te halen en heeft hij verzoeker voorts gewezen op het bestaan en de toepassingsmogelijkheden van de in de OER neergelegde hardheidsclausule. Uit de door verzoeker overgelegde afschriften van e-mails blijkt naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet dat de voorzitter van de examencommissie toezeggingen heeft gedaan. En evenmin dat de voorzitter onjuiste informatie heeft verstrekt, waardoor verzoeker zich vanaf september 2016 heeft gericht op het halen van andere vakken dan de openstaande tweedejaarsvakken. De voorzieningenrechter kan verweerder daarom volgen in de constatering dat verzoeker op grond van het gesprek van september 2016 kennelijk een eigen interpretatie aan de toelatingsvereisten heeft gegeven, zonder zich bij de hogeschool van de juistheid van die interpretatie te vergewissen. De gevolgen hiervan komen naar het oordeel van de voorzieningenrechter voor rekening van verzoeker. Dit geldt ook voor de gevolgen van verzoekers beslissing om op 6 februari 2017 naar Doha te reizen. Verzoeker kon er zonder bericht over de beslissing op zijn verzoek tot toelating immers niet zeker van zijn dat zijn verzoek was of zou worden toegewezen. Verzoeker heeft zijn verzoek voorts in de avond van 21 december 2016, net na het begin van de kerstvakantie bij de voorzitter van de examencommissie ingediend. Tijdens de kersvakantie was de hogeschool gesloten, waarvan verzoeker moet worden geacht op de hoogte te zijn geweest. Op 9 januari 2017, de eerste dag na de kerstvakantie, heeft de voorzitter van de

examencommissie het verzoek ter behandeling doorgestuurd naar de examencommissie, waarna het verzoek op de eerstvolgende vergadering van de examencommissie op 17 januari 2017 aan de orde is gekomen. Omdat de officiële bekendmaking van de beslissing van de examencommissie op zich liet wachten, heeft de voorzitter verzoeker op 6 februari 2017 informeel van die beslissing op de hoogte gesteld, waarna op 17 februari 2017 de officiële bekendmaking volgde. Hoewel de informele en de officiële bekendmaking eerder hadden kunnen plaatsvinden, was geen sprake van een onredelijk late bekendmaking die rechtvaardigde dat verzoeker naar Doha afreisde om daar met zijn stage te beginnen. Dit geldt te meer nu verweerder ter zitting van de voorzieningenrechter heeft verklaard dat aan een aantal van de overige vereisten voor het beginnen met een stage, zoals het tekenen van een stagecontract en de toewijzing van een stagebegeleider, evenmin is voldaan. Omdat het de voorzieningenrechter niet is gebleken dat verzoeker de openstaande tweedejaarsvakken niet in de periode tussen september en december 2016 kon afronden dan wel daarvoor vrijstelling kon krijgen, en nu verzoeker gelet op hetgeen hij in beroep aanvoert kennelijk zelf van mening is dat het halen van die vakken dan wel het krijgen van vrijstelling daarvoor op korte termijn mogelijk is, hoefde de examencommissie geen toepassing aan de hardheidsclausule te geven.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Stenden Hogeschool te Leeuwarden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 17 februari 2017 is verzoeker in kennis gesteld van de beslissing van de examencommissie International Business and Management Studies van 17 januari 2017 tot afwijzing van zijn verzoek om toelating tot het vierdejaars studieonderdeel stage.

Bij beslissing van 1 maart 2017, verzonden op 7 maart 2017, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door verzoeker ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft verzoeker beroep ingesteld. Voorts heeft hij de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 maart 2017, waar verzoeker, vertegenwoordigd door zijn zuster R. Zibari, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. H.E. Jansen, zijn verschenen. Voorts is drs. P.A.H. de Tiège, voorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.3. Op 21 december 2016 heeft verzoeker een verzoek om toelating tot het studieonderdeel stage ingediend. Op 6 februari 2017 is verzoeker naar Doha gereisd om daar met zijn stage te beginnen. Bij brief van 17 februari 2017 is verzoeker in kennis gesteld van de afwijzende beslissing op zijn verzoek.

De examencommissie heeft het verzoek om toelating afgewezen, omdat verzoeker niet voldoet aan het in de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) neergelegde toelatingsvereiste dat alle tweedejaars studiepunten zijn behaald. Verzoeker heeft drie tweedejaarsvakken, goed voor zeven studiepunten, niet gehaald. Volgens de examencommissie leidt de afwijzing van het verzoek voorts niet tot onredelijke studievertraging, omdat het halen van dan wel vrijstelling krijgen voor evenbedoelde vakken niet tijdsgebonden is, zodat geen aanleiding bestaat om de hardheidsclausule toe te passen. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten.

2.4. Verzoeker betoogt dat verweerder de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe voert hij aan dat hij, op zeven punten na, alle studiepunten van het tweede en derde studiejaar heeft gehaald en dat dit totale aantal groter is dan de OER vereist. Volgens hem is het geen probleem om de zeven resterende studiepunten te halen. Voorts voert hij aan dat de voorzitter van de examencommissie hem heeft medegedeeld dat het mogelijk was om een uitzondering op het toelatingsvereiste te maken in het geval er nog één vak openstond. Verder voert hij aan dat hij in Doha, met het oog op vrijstelling van de twee openstaande vakken Spaans, voor het einde van zijn stage een cursus Duits kan voltooien. Deze cursus is volgens hem goed te combineren met zijn stage. Voorts voert hij aan dat de examencommissie hem niet tijdig in kennis heeft gesteld van de afwijzende beslissing op zijn verzoek. Omdat hij lange tijd geen bericht ontving, is hij naar Doha gereisd, teneinde studievertraging te voorkomen. In dit kader voert hij ook aan dat de voorzitter van de examencommissie hem onjuist heeft geïnformeerd over de mogelijkheid om een stage te beginnen zonder alle tweedejaarsvakken te hebben gehaald. Voorts voert hij aan dat hij door de afwijzing van zijn verzoek ten minste zes maanden studievertraging zal oplopen en hij zijn stageplaats kwijtraakt. Voorts wijst hij op de kosten die hij ten behoeve van zijn stage heeft gemaakt en de moeite die hij heeft gedaan om zijn stageplaats te vinden.

2.5. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder de beslissing van de examencommissie terecht in stand gelaten. Verzoeker voldoet niet aan het in de OER neergelegde toelatingsvereiste dat alle tweedejaars studiepunten zijn behaald. Volgens verweerder heeft de voorzitter van de examencommissie verzoeker geïnformeerd over de ten aanzien van de toelating tot de stage geldende regels en hem geen toezeggingen gedaan over toelating in zijn geval. De voorzitter van de examencommissie heeft dit ter zitting van de voorzieningenrechter bevestigd. Volgens de voorzitter heeft hij verzoeker in een gesprek in september 2016 aangeraden de openstaande vakken te halen en heeft hij verzoeker voorts gewezen op het bestaan en de toepassingsmogelijkheden van de in de OER neergelegde hardheidsclausule. Uit de door verzoeker overgelegde afschriften van e-mails blijkt naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet dat de voorzitter van de examencommissie toezeggingen heeft gedaan. En evenmin dat de voorzitter onjuiste informatie heeft verstrekt, waardoor verzoeker zich vanaf september 2016 heeft gericht op het halen van andere vakken dan de openstaande

tweedejaarsvakken. De voorzieningenrechter kan verweerder daarom volgen in de constatering dat verzoeker op grond van het gesprek van september 2016 kennelijk een eigen interpretatie aan de toelatingsvereisten heeft gegeven, zonder zich bij de hogeschool van de juistheid van die interpretatie te vergewissen. De gevolgen hiervan komen naar het oordeel van de voorzieningenrechter voor rekening van verzoeker. Dit geldt ook voor de gevolgen van verzoekers beslissing om op 6 februari 2017 naar Doha te reizen. Verzoeker kon er zonder bericht over de beslissing op zijn verzoek tot toelating immers niet zeker van zijn dat zijn verzoek was of zou worden toegewezen. Verzoeker heeft zijn verzoek voorts in de avond van 21 december 2016, net na het begin van de kerstvakantie bij de voorzitter van de examencommissie ingediend. Tijdens de kerstvakantie was de hogeschool gesloten, waarvan verzoeker moet worden geacht op de hoogte te zijn geweest. Op 9 januari 2017, de eerste dag na de kerstvakantie, heeft de voorzitter van de examencommissie het verzoek ter behandeling doorgestuurd naar de examencommissie, waarna het verzoek op de eerstvolgende vergadering van de examencommissie op 17 januari 2017 aan de orde is gekomen. Omdat de officiële bekendmaking van de beslissing van de examencommissie op zich liet wachten, heeft de voorzitter verzoeker op 6 februari 2017 informeel van die beslissing op de hoogte gesteld, waarna op 17 februari 2017 de officiële bekendmaking volgde. Hoewel de informele en de officiële bekendmaking eerder hadden kunnen plaatsvinden, was geen sprake van een onredelijk late bekendmaking die rechtvaardigde dat verzoeker naar Doha afreisde om daar met zijn stage te beginnen. Dit geldt te meer nu verweerder ter zitting van de voorzieningenrechter heeft verklaard dat aan een aantal van de overige vereisten voor het beginnen met een stage, zoals het tekenen van een stagecontract en de toewijzing van een stagebegeleider, evenmin is voldaan. Omdat het de voorzieningenrechter niet is gebleken dat verzoeker de openstaande tweedejaarsvakken niet in de periode tussen september en december 2016 kon afronden dan wel daarvoor vrijstelling kon krijgen, en nu verzoeker gelet op hetgeen hij in beroep aanvoert kennelijk zelf van mening is dat het halen van die vakken dan wel het krijgen van vrijstelling daarvoor op korte termijn mogelijk is, hoefde de examencommissie geen toepassing aan de hardheidsclausule te geven.

Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop moet het verzoek om een voorlopige voorziening worden afgewezen.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

1) verklaart het beroep ongegrond;
2) wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/050**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	7 augustus 2017
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	professioneel gedrag ontzeggen toegang schorsingsbesluit
Artikelen	:	WHW: artikel 7.57h
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1 Zoals verweerder, in navolging van de examencommissie, op goede gronden heeft overwogen, staat de eerdere beslissing van 16 februari 2012 in rechte vast. Appellant heeft met zijn verzoek van 25 augustus 2016 de examencommissie verzocht terug te komen van die eerdere beslissing. Het stond de examencommissie daarom vrij om, nu er volgens haar geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn, dat verzoek van appellant om die reden af te wijzen. Het College zal dan ook aan de hand van de aangevoerde beroepsgronden beoordelen of verweerder zich, de examencommissie volgend, terecht, en zorgvuldig voorbereid en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat er geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn. Het College is van oordeel dat verweerder zich terecht op dat standpunt heeft gesteld. Dat appellant de opleiding Biomedische Wetenschappen heeft afgerond en dat hij diverse cursussen heeft gevolgd, heeft de examencommissie terecht, zoals verweerder heeft overwogen, niet als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aangemerkt. Weliswaar heeft appellant de opleiding en de cursussen na de beslissing van 16 februari 2012 afgerond, maar deze omstandigheden maken niet dat de examencommissie om die reden had moeten terugkomen op haar eerdere beslissing. Ter zitting van het College heeft verweerder in dat kader verklaard dat de door appellant gevolgde opleiding en de cursussen niet relevant zijn in het kader van de opleiding Geneeskunde, omdat deze niet zien op zijn professioneel gedrag in relatie met de patiënt. Verder heeft verweerder zich, naar het oordeel van het College, op het standpunt mogen stellen dat appellant nog altijd geen medewerking heeft verleend aan het onderzoek naar zijn professionele gedrag, zoals is voorzien in de in rechte vaststaande beslissing van de examencommissie van 16 februari 2012.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van, verweerder.

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 september 2016 heeft de examencommissie Geneeskunde (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellant tot intrekking van het schorsingsbesluit van 16 februari 2012 afgewezen.

Bij beslissing van 21 februari 2017 heeft verweerder het door appellant tegen die beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 juli 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. P.F.M. Gulickx, en verweerder vertegenwoordigd door mr. M.S.C.M. Stoop – van de Loo, zijn verschenen. Namens de opleiding was aanwezig mr. P.L. de Vos.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Bij haar beslissing van 16 februari 2012 heeft de examencommissie appellant de toegang tot de coschappen ontzegd, wegens ernstige twijfels aan het professioneel gedrag van appellant. De examencommissie heeft daarbij de Commissie Professioneel Gedrag verzocht een onderzoek te doen naar het professionele gedrag van appellant, haar daarover te rapporteren en een advies uit te brengen over mogelijk nader te stellen voorwaarden aan de voortzetting van de coschappen. De examencommissie heeft, aldus die beslissing, in elk geval als voorwaarde gesteld dat appellant volledige medewerking zal verlenen aan het onderzoek.

2.2. Bij brief van 25 augustus 2016 heeft appellant de examencommissie verzocht deze beslissing van 16 februari 2012 in te trekken, omdat de Commissie Professioneel Gedrag weigert te onderzoeken of de meldingen die over hem zijn ontvangen gegrond of ongegrond zijn.

De besluitvorming

2.2.1. De examencommissie heeft dit verzoek van appellant bij haar beslissing van 12 september 2016 afgewezen. Volgens de examencommissie heeft de beslissing van 16 februari 2012 formele rechtskracht. Terugkomen op die beslissing zou volgens de examencommissie pas aan de orde zijn in geval van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Van die feiten of omstandigheden is niet gebleken, aldus de examencommissie.

2.2.2. Verweerder heeft deze beslissing van de examencommissie bij zijn beslissing van 21 februari 2017 gehandhaafd. Hij heeft overwogen dat de examencommissie terecht het standpunt heeft ingenomen dat appellant geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan zijn verzoek ten grondslag heeft gelegd. Appellant stelt weliswaar een andere opleiding met succes te hebben afgerond, maar hij heeft nog altijd niet volledig meegewerkt aan het onderzoek van de Commissie Professioneel Gedrag. Zo heeft hij, aldus de beslissing van verweerder, geen machtiging verstrekt om informatie over zijn studiehistorie te verzamelen bij de Erasmusuniversiteit. Het kunnen inwinnen van die informatie is van essentieel belang om het onderzoek naar het professioneel gedrag van appellant te kunnen verrichten, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met laatstbedoelde beslissing. Hij betoogt dat verweerder hem ten onrechte de toegang tot de coschappen blijft ontzeggen, omdat deze ontzegging onevenredig bezwarend voor hem is. Hij heeft in verband met het onderzoek van de Commissie Professioneel Gedrag een klacht ingediend bij de ombudsfunctionaris. en deze heeft geconcludeerd dat hij recht heeft op een onderzoek naar de binnengekomen meldingen omtrent zijn professioneel gedrag. Het is volgens appellant onbegrijpelijk dat de Commissie Professioneel Gedrag het noodzakelijk acht informatie van zijn studiehistorie bij de Erasmus Universiteit op te vragen. Deze informatie is volgens hem niet relevant voor de beoordeling van zijn professioneel gedrag. Ook heeft hij nieuwe feiten en veranderde omstandigheden aangedragen op grond waarvan hij terecht heeft verzocht om heroverweging van de beslissing van 16 februari 2012, aldus appellant. Hij heeft in de afgelopen periode de masteropleiding Biomedische Wetenschappen afgerond en hij heeft diverse cursussen gevolgd. Hij heeft daarvan bewijsstukken overgelegd.

2.3.1 Zoals verweerder, in navolging van de examencommissie, op goede gronden heeft overwogen, staat de eerdere beslissing van 16 februari 2012 in rechte vast. Appellant heeft met zijn verzoek van 25 augustus 2016 de examencommissie verzocht terug te komen van die eerdere beslissing. Het stond de examencommissie daarom vrij om, nu er volgens haar geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn, dat verzoek van appellant om die reden af te wijzen. Het College zal dan ook aan de hand van de aangevoerde beroepsgronden beoordelen of verweerder zich, de examencommissie volgend, terecht, en zorgvuldig voorbereid en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat er geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn.

Het College is van oordeel dat verweerder zich terecht op dat standpunt heeft gesteld. Dat appellant de opleiding Biomedische Wetenschappen heeft afgerond en dat hij diverse cursussen heeft gevolgd, heeft de examencommissie terecht, zoals verweerder heeft overwogen, niet als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aangemerkt. Weliswaar heeft appellant de opleiding en de cursussen na de beslissing van 16 februari 2012 afgerond, maar deze omstandigheden maken niet dat de examencommissie om die reden had moeten terugkomen op haar eerdere beslissing. Ter zitting van het College heeft verweerder in dat kader verklaard dat de door appellant gevolgde opleiding en de cursussen niet relevant zijn in het kader van de opleiding Geneeskunde, omdat deze niet zien op zijn professioneel gedrag in relatie met de patiënt. Verder heeft verweerder zich, naar het oordeel van het College, op het standpunt mogen stellen dat appellant nog altijd geen medewerking heeft verleend aan het onderzoek naar zijn professionele gedrag, zoals is voorzien in de in rechte vaststaande beslissing van de examencommissie van 16 februari 2012.

Conclusie

2.4. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het beroep ongegrond is.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/051**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	24 augustus 2017
Partijen	:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	geldigheidsduur studieplan studievoortgang veldwerk
Artikelen	:	
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4 Onder II van de beslissing heeft het CBE het standpunt van appellante weergegeven. De omstandigheid dat het CBE heeft vermeld dat appellante een geschil heeft met de opleidingsdirecteur, terwijl appellante een geschil met de decaan zou hebben, is geen reden om de beslissing van het CBE te vernietigen. Voor de redenering die verweerder aan zijn besluit ten grondslag legt, is dit immers niet relevant. Aan appellante is op 25 oktober 2016 een brief van de decaan opgestuurd, waarin hij heeft vermeld dat hij in een gesprek met appellante op 10 maart 2016 expliciet de beslissing dat zij geen veldwerk mag doen in een ontwikkelingsland, heeft ingetrokken. Verder heeft de examencommissie in een brief van 10 november 2016 aan het CBE vermeld dat de zij van de decaan heeft begrepen dat appellante sinds maart 2016 niet meer wordt verhinderd om veldwerk te doen in een ander ontwikkelingsland dan Burundi. Bij brief van 26 oktober 2016 heeft de examencommissie appellante in de gelegenheid gesteld alsnog een studieplan op te stellen. Daarbij heeft de examencommissie vermeld dat er geen bezwaar tegen bestaat dat zij veldwerk doet. Voorts heeft het CBE na de zitting op 23 november 2016 de zaak aangehouden om appellante tot 21 december 2016 nogmaals de gelegenheid te geven een studieplan in te dienen. Het College acht het niet onredelijk dat de examencommissie om de geldigheidsduur van de studieresultaten van appellante nogmaals te verlengen, eist dat zij in overleg met een studieadviseur een studieplan opstelt. Gelet op het voorgaande, was er sinds maart 2016 geen belemmering voor appellante om veldwerk te doen in een ontwikkelingsland. Het gestelde geschil met de decaan behoefde appellante er derhalve niet van te weerhouden een studieplan op te stellen. Het CBE heeft terecht overwogen dat de examencommissie appellantes verzoek heeft mogen afwijzen

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 september 2016 heeft de examencommissie van de research master Social Sciences, Urban Studies en International Development en de master International Development Studies appellante medegedeeld dat de geldigheidsduur van haar studieresultaten niet verder wordt verlengd.

Bij beslissing van 1 februari 2017 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 juli 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. Hovingh, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn I. Vuurmans en prof. dr. K. Pfeffer verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Bij beslissing van 14 januari 2016 heeft de examencommissie de geldigheidsduur van de studieresultaten van appellante verlengd tot 1 september 2016. Op 31 augustus 2016 heeft appellante een verzoek om verdere verlenging ingediend. Bij de beslissing van 7 september 2016 heeft de examencommissie dat verzoek afgewezen, omdat appellante geen studievoortgang heeft geboekt in het studiejaar 2015-2016, zij geen studieplan heeft overgelegd en zij voor verlenging van de geldigheidsduur geen goede reden heeft gegeven.

2.2. Volgens het CBE heeft de examencommissie van appellante mogen vragen een studieplan op te stellen. Het CBE heeft appellante alsnog in de gelegenheid gesteld om dat te doen. Appellante heeft van die gelegenheid geen gebruik gemaakt. Volgens het CBE heeft de examencommissie appellantes verzoek mogen afwijzen, omdat door de afwezigheid van een studieplan een toelichting op de wijze waarop appellante voornemens is haar studie af te ronden, ontbreekt.

2.3. Appellante voert aan dat zij geen studieplan kan maken omdat zij een geschil heeft met de decaan over het veldwerk dat zij voor haar scriptie dient te verrichten. Zij mag van de decaan geen veldwerk doen in ontwikkelingslanden. Verder stelt appellante zich op het standpunt dat het CBE ten onrechte onder II van de beslissing heeft vermeld dat zij een geschil heeft met de opleidingsdirecteur. Zij heeft geen geschil met de opleidingsdirecteur, maar met de decaan, [Naam 1]

2.4. Onder II van de beslissing heeft het CBE het standpunt van appellante weergegeven. De omstandigheid dat het CBE heeft vermeld dat appellante een geschil heeft met de opleidingsdirecteur, terwijl appellante een geschil met de decaan zou hebben, is geen reden om de beslissing van het CBE te vernietigen. Voor de redenering die verweerder aan zijn besluit ten grondslag legt, is dit immers niet relevant.

Aan appellante is op 25 oktober 2016 een brief van de decaan opgestuurd, waarin hij heeft vermeld dat hij in een gesprek met appellante op 10 maart 2016 expliciet de beslissing dat zij geen veldwerk mag doen in een ontwikkelingsland, heeft ingetrokken. Verder heeft de examencommissie in een brief van 10 november 2016 aan het CBE vermeld dat de zij van de decaan heeft begrepen dat appellante sinds maart 2016 niet meer wordt verhinderd om veldwerk te doen in een ander ontwikkelingsland dan Burundi. Bij brief van 26 oktober 2016 heeft de examencommissie appellante in de gelegenheid gesteld alsnog een studieplan op te stellen. Daarbij heeft de examencommissie vermeld dat er geen bezwaar tegen bestaat dat zij veldwerk doet. Voorts heeft het CBE na de zitting op 23 november 2016 de zaak

aangehouden om appellante tot 21 december 2016 nogmaals de gelegenheid te geven een studieplan in te dienen.

Het College acht het niet onredelijk dat de examencommissie om de geldigheidsduur van de studieresultaten van appellante nogmaals te verlengen, eist dat zij in overleg met een studieadviseur een studieplan opstelt. Gelet op het voorgaande, was er sinds maart 2016 geen belemmering voor appellante om veldwerk te doen in een ontwikkelingsland. Het gestelde geschil met de decaan behoefde appellante er derhalve niet van te weerhouden een studieplan op te stellen. Het CBE heeft terecht overwogen dat de examencommissie appellantes verzoek heeft mogen afwijzen.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/053**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	22 mei 2016
Partijen	:	appellante en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden	:	fraude ongeldig uitsluiting
Artikelen	:	Awb: artikel 8:67
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Het College is van oordeel dat verweerder de aan appellante opgelegde maatregelen ten onrechte heeft gehandhaafd voor zover daarbij aan haar het recht is ontnomen om de toets Riskmanagement BE 3.3 opnieuw te doen in blok 4. Dit oordeel is op de volgende feiten en omstandigheden gebaseerd: - in de Saxion toetshuisregels wordt onder fraude van een student zowel het plegen van fraude als het gelegenheid geven tot het plegen van fraude verstaan; - de mate van gelijkenis tussen de antwoorden van appellante en haar broer, zijn van dien aard dat het enkele feit dat zij gezamenlijk hebben gestudeerd daarvoor geen afdoende verklaring kan vormen, zodat het ervoor moet worden gehouden dat tijdens het tentamen is afgekeken; - de examencommissie heeft niet kunnen vaststellen of appellante heeft afgekeken en ook uit de stukken uit het dossier is dat niet vast komen te staan; - de antwoorden van appellante zijn uitgebreider dan die van haar broer. Het moet aldus ervoor worden gehouden dat de broer bij appellante heeft afgekeken. Ter zitting is gebleken dat ook verweerder daarvan uitgaat; - gelet op de mate van gelijkenis en gedetailleerdheid van de antwoorden, mocht de examencommissie zich op het standpunt stellen dat appellante gelegenheid heeft geboden om bij haar af te kijken en dat zij derhalve gelegenheid tot het plegen van fraude heeft geboden; - de bijdrage van appellante aan de fraude verschilt echter van die van haar broer: zij heeft gelegenheid gegeven, hij heeft afgekeken. Naar het oordeel van het College had dat in de hoogte van de sanctie tot uitdrukking moeten komen, hetgeen ten onrechte niet is gebeurd. Het College acht het onredelijk dat appellante niet alleen is uitgesloten van een herkansing in blok 3, maar ook van die in blok 4. Het besluit dient in zoverre te worden vernietigd.

Proces-verbaal van de mondelinge uitspraak krachtens artikel 8:67 van de Algemene wet bestuursrecht ter openbare zitting van 22 mei 2017.

1. <u>Beslissing</u>

Het College:

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Saxion Hogeschool van 9 februari 2017;

III. verklaart het door appellante bij het college van beroep voor de examens van de Saxion Hogeschool ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie Financiën, Economie & Management van de Saxion Hogeschool van 13 december 2016 voor zover daarbij aan appellante het recht is ontnomen om de toets Riskmanagement BE 3.3 opnieuw te doen in blok 4 van studiejaar 2016-2017;
V. bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van beroep voor de examens van de Saxion Hogeschool;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Saxion Hogeschool aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. De examencommissie heeft het door appellante gemaakte tentamen Riskmanagement BE 3.3 ongeldig verklaard, appellante uitgesloten van deelname aan de herkansingen van de tentamens in blok 1 in periode 2 van het studiejaar 2016-2017 en haar voorts uitgesloten van deelname aan de herkansing van het tentamen Riskmanagement BE 3.3 in de blokken 3 en 4 van studiejaar 2016-2017. Verweerder heeft het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard. Aan een medestudent van appellante, tevens haar broer, die ook aan het tentamen heeft deelgenomen is dezelfde straf opgelegd.

2.2. Het College is van oordeel dat verweerder de aan appellante opgelegde maatregelen ten onrechte heeft gehandhaafd voor zover daarbij aan haar het recht is ontnomen om de toets Riskmanagement BE 3.3 opnieuw te doen in blok 4. Dit oordeel is op de volgende feiten en omstandigheden gebaseerd:

- in de Saxion toetshuisregels wordt onder fraude van een student zowel het plegen van fraude als het gelegenheid geven tot het plegen van fraude verstaan;

- de mate van gelijkenis tussen de antwoorden van appellante en haar broer, zijn van dien aard dat het enkele feit dat zij gezamenlijk hebben gestudeerd daarvoor geen afdoende verklaring kan vormen, zodat het ervoor moet worden gehouden dat tijdens het tentamen is afgekeken;

- de examencommissie heeft niet kunnen vaststellen of appellante heeft afgekeken en ook uit de stukken uit het dossier is dat niet vast komen te staan;

- de antwoorden van appellante zijn uitgebreider dan die van haar broer. Het moet aldus ervoor worden gehouden dat de broer bij appellante heeft afgekeken. Ter zitting is gebleken dat ook verweerder daarvan uitgaat;

- gelet op de mate van gelijkenis en gedetailleerdheid van de antwoorden, mocht de examencommissie zich op het standpunt stellen dat appellante gelegenheid heeft geboden om bij haar af te kijken en dat zij derhalve gelegenheid tot het plegen van fraude heeft geboden;

- de bijdrage van appellante aan de fraude verschilt echter van die van haar broer: zij heeft gelegenheid gegeven, hij heeft afgekeken. Naar het oordeel van het College had dat in de hoogte van de sanctie tot uitdrukking moeten komen, hetgeen ten onrechte niet is gebeurd. Het College acht het onredelijk dat appellante niet alleen is uitgesloten van een herkansing in blok 3, maar ook van die in blok 4. Het besluit dient in zoverre te worden vernietigd.

2.3. Het vorenstaande betekent dat appellante de eerstvolgende herkansing van het vak Riskmanagement BE 3.3 kan volgen.

2.4. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/054**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak	:	25 oktober 2017
Partijen	:	appellant en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	afstudeeronderzoek examencommissie honoursprogramma selectiecriteria studeerbaar studievertraging toelating verwijderd vertrouwen zwaarwegende belangen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.9b OER: artikel 2.1b OER: artikel 5.2
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Zoals volgt uit artikel 2.1b van de OER dient de examencommissie te besluiten over toelating tot het AM-programma en kan de examencommissie besluiten een student toe te laten die niet voldoet aan de selectiecriteria. Met zijn aanmelding, waarbij hij zijn studieresultaten heeft overgelegd, mocht appellant er derhalve van uitgaan dat de examencommissie in overweging zou nemen hem toe te laten hoewel hij niet aan de selectiecriteria voldoet. Dat appellant geen toelatingsbeslissing van de examencommissie had ontvangen, betekende niet dat hij moest vermoeden dat de beslissing hem toe te laten een vergissing was, nu ter zitting van het CBHO is gebleken dat in strijd met artikel 2.1b, eerste lid, van de OER alle beslissingen tot toelating van studenten tot het AM programma niet door de examencommissie maar door een docent zijn genomen. Gelet hierop, dienden voor intrekking van de toelatingsbeslissing, hetgeen bij de beslissing van 12 oktober 2016 is gebeurd, zwaarwegende belangen aanwezig te zijn. Het college van bestuur heeft niet met stukken gestaafd dat de overige deelnemers van het AM programma een groot belang hadden bij verwijdering van appellant omdat hij onvoldoende functioneerde. De omstandigheid dat appellant voornemens was om aanzienlijk meer studiepunten te halen dan een regulier studieprogramma omvat, vormt op zichzelf bezien niet een zwaarwegend belang, nu dat een keuze is van appellant en de risico's daarvan voor zijn rekening komen. Een zwaarwegend belang kan erin zijn gelegen dat de kans dat appellant het AM programma succesvol af had kunnen ronden zeer gering is. Uit bijlage G.1 van de OER volgt dat het AM-programma één studiejaar duurt en dat in het tweede semester een afstudeeronderzoek moet worden verricht. Ingevolge artikel 5.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de OER kan pas aan een afstudeeronderzoek worden begonnen na het behalen van 180 ECTS, dat wil zeggen het propedeutisch examen (60 ECTS) en uit de hoofdfase jaren 1 en 2 (120 ECTS), en tenminste 20 ECTS uit theorie van de hoofdfase jaar 3. Ter zitting heeft appellant toegelicht dat hij bij aanvang van het AM-programma nog 39 ECTS van de voorgaande jaren diende te behalen. Appellant was voornemens om in het eerste semester naast deelname aan het AM-

programma 31 ECTS behalen. De overige 8 ECTS betreffen vakken die in het tweede semester worden aangeboden en die appellant dus niet kon behalen voor aanvang van een afstudeeronderzoek binnen het AM programma. Gelet op de bijzondere situatie die is ontstaan doordat appellant abusievelijk tot het AM programma is toegelaten, heeft het college van bestuur naar oordeel van het College niet het standpunt mogen innemen dat de kans dat appellant het AM programma zou afronden zeer gering is zonder daarover advies van de examencommissie in te winnen. Het is immers aan de examencommissie om de kwaliteit van tentamens en examens en de kwaliteit van de organisatie en procedures rondom tentamens en examens te borgen en derhalve een inschatting te maken van de kans dat appellant het AM-programma succesvol had kunnen afronden. Voorts kan niet worden uitgesloten dat de examencommissie in de bijzondere situatie aanleiding ziet om de mogelijkheden te onderzoeken om appellant toe te laten tot het afstudeeronderzoek hoewel hij niet aan de toelatingseis voldoet. De beslissing van het college van bestuur van 8 februari 2017 is derhalve niet zorgvuldig voorbereid.
2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van 8 februari 2017 dient wegens strijd met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht te worden vernietigd. Het college van bestuur dient met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen opnieuw op het door appellant gemaakte bezwaar te beslissen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CvB), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 oktober 2016 heeft de opleidingsmanager Aviation de deelname van appellant aan het Aviation Management-programma (hierna: het AM-programma) per direct beëindigd.

Bij beslissing van 8 februari 2017 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 5 oktober 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.S. Tissingh, zijn verschenen. Voorts waren ter zitting drs. J.P.J.E.A. Verbeek en H.I. Tjiong, werkzaam bij de hogeschool, aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. De beslissing van 12 oktober 2016 betreft een door de opleidingsmanager Aviation opgemaakt verslag van een gesprek met appellant. Daarin is vermeld dat appellant nog vakken van het eerste en

tweede jaar en de minor had openstaan, doch door onvolledige controle van zijn studieresultaten toch is toegelaten tot het AM-programma. Door de opleidingsmanager is na overleg met de coördinator van het AM-programma en de voorzitters en het ambtelijk secretariaat van de examencommissies besloten appellant per direct uit het AM-programma te halen. De redenen daarvoor zijn onder andere dat appellant oneigenlijk tot het programma is toegelaten en hij een irreële studielast voor het aanstaande semester had.

In de beslissing van 8 februari 2017 heeft het college van bestuur zich op het standpunt gesteld dat de opleiding aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake was van een niet studeerbaar programma, omdat appellant niet voor het tweede semester kan voldoen aan de eisen om met het afstudeeronderzoek te beginnen. Verder kon appellant volgens het college van bestuur geen in rechte te honoreren vertrouwen ontlenen aan zijn toelating tot het AM-programma. De beëindiging van de deelneming van appellant aan het programma is volgens het college van bestuur in zijn eigen belang en in het belang van de andere deelnemers.

2.2. Appellant voert aan dat hij bij aanmelding voor het AM-programma zijn studieresultaten heeft overgelegd. Zoals blijkt uit de OER, kan de examencommissie besluiten een student toe te laten die niet voldoet aan de selectiecriteria. Appellant stelt over die mogelijkheid ook te zijn geïnformeerd. Hij mocht erop vertrouwen dat de beslissing om hem toe te laten juist was en heeft ook naar dat vertrouwen gehandeld. Doordat hij van het programma is verwijderd, loopt hij twee maanden studievertraging op. Zijn belang bij voortzetting was dus groot en belangen van derden die zich daartegen verzetten waren niet aanwezig. De beslissing om hem uit het programma te verwijderen is daarom onrechtmatig, aldus appellant.

2.3. Artikel 7.9b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
“1. Indien een instellingsbestuur binnen een opleiding een speciaal traject aanbiedt, dat is gericht op het behalen van een hoger kennisniveau van studenten, kan het instellingsbestuur daarvoor studenten selecteren.
2. Het instellingsbestuur stelt regels vast met betrekking tot de selectie, bedoeld in het eerste lid.”

Artikel 2.1b van de Onderwijs- en examenregeling 2016-2017 Bacheloropleiding Aviation (hierna: de OER), luidt:
“1. De opleiding kent een speciaal traject gericht op het behalen van een hoger kennisniveau als bedoeld in artikel 7.9b WHW. Over de toelating tot het traject beslist de examencommissie.
2. Het traject: Honoursprogramma Aviation Management (…)
a. is toelaatbaar voor studenten die ingeschreven staan bij de opleiding Aviation en voldoen aan de volgende drie selectiecriteria:
- studievoortgang; student heeft een nominale studievoortgang d.w.z. maximaal 5 ECT’s nog af te ronden van hoofdfase jaar 1 of 2
- motivatie (…)
- cijfers (…).
In bijzondere situaties kan de examencommissie besluiten een student toe te laten die niet voldoet aan de selectiecriteria.”

2.4. Zoals volgt uit artikel 2.1b van de OER dient de examencommissie te besluiten over toelating tot het AM-programma en kan de examencommissie besluiten een student toe te laten die niet voldoet aan de selectiecriteria. Met zijn aanmelding, waarbij hij zijn studieresultaten heeft overgelegd, mocht appellant er derhalve van uitgaan dat de examencommissie in overweging zou nemen hem toe te laten hoewel hij niet aan de selectiecriteria voldoet. Dat appellant geen toelatingsbeslissing van de examencommissie had ontvangen, betekende niet dat hij moest vermoeden dat de beslissing hem toe te laten een vergissing was, nu ter zitting van het CBHO is gebleken dat in strijd met artikel 2.1b, eerste lid, van de OER alle beslissingen tot toelating van studenten tot het AM-programma niet door de examencommissie maar door een docent zijn genomen. Gelet hierop, dienden voor intrekking van de toelatingsbeslissing, hetgeen bij de beslissing van 12 oktober 2016 is gebeurd, zwaarwegende belangen aanwezig te zijn.

Het college van bestuur heeft niet met stukken gestaafd dat de overige deelnemers van het AM-programma een groot belang hadden bij verwijdering van appellant omdat hij onvoldoende functioneerde. De omstandigheid dat appellant voornemens was om aanzienlijk meer studiepunten te halen dan een regulier studieprogramma omvat, vormt op zichzelf bezien niet een zwaarwegend belang, nu dat een keuze is van appellant en de risico's daarvan voor zijn rekening komen.

Een zwaarwegend belang kan erin zijn gelegen dat de kans dat appellant het AM-programma succesvol af had kunnen ronden zeer gering is. Uit bijlage G.1 van de OER volgt dat het AM-programma één studiejaar duurt en dat in het tweede semester een afstudeeronderzoek moet worden verricht. Ingevolge artikel 5.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de OER kan pas aan een afstudeeronderzoek worden begonnen na het behalen van 180 ECTS, dat wil zeggen het propedeutisch examen (60 ECTS) en uit de hoofdfase jaren 1 en 2 (120 ECTS), en tenminste 20 ECTS uit theorie van de hoofdfase jaar 3. Ter zitting heeft appellant toegelicht dat hij bij aanvang van het AM-programma nog 39 ECTS van de voorgaande jaren diende te behalen. Appellant was voornemens om in het eerste semester naast deelname aan het AM-programma 31 ECTS behalen. De overige 8 ECTS betreffen vakken die in het tweede semester worden aangeboden en die appellant dus niet kon behalen voor aanvang van een afstudeeronderzoek binnen het AM-programma. Gelet op de bijzondere situatie die is ontstaan doordat appellant abusievelijk tot het AM-programma is toegelaten, heeft het college van bestuur naar oordeel van het College niet het standpunt mogen innemen dat de kans dat appellant het AM-programma zou afronden zeer gering is zonder daarover advies van de examencommissie in te winnen. Het is immers aan de examencommissie om de kwaliteit van tentamens en examens en de kwaliteit van de organisatie en procedures rondom tentamens en examens te borgen en derhalve een inschatting te maken van de kans dat appellant het AM-programma succesvol had kunnen afronden. Voorts kan niet worden uitgesloten dat de examencommissie in de bijzondere situatie aanleiding ziet om de mogelijkheden te onderzoeken om appellant toe te laten tot het afstudeeronderzoek hoewel hij niet aan de toelatingseis voldoet. De beslissing van het college van bestuur van 8 februari 2017 is derhalve niet zorgvuldig voorbereid.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van 8 februari 2017 dient wegens strijd met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht te worden vernietigd. Het college van bestuur dient met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen opnieuw op het door appellant gemaakte bezwaar te beslissen.

2.6. Het college van bestuur dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van 8 februari 2017;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/055**
Rechter(s)	:	mr. W.D.M. van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	26 juni 2017
Partijen	:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA termijnoverschrijding verschoonbaarheid
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7:59a, vierde lid Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9 Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellant stelt dat hij als gevolg van zijn psychische klachten niet in staat was om eerder dan op 28 augustus 2016 beroep in te stellen. Volgens hem leiden zijn klachten ertoe dat hij geen hulp wil dan wel kan vragen. Appellant heeft een verklaring van een psycholoog overgelegd. Daarin staat dat het voor de behandeling van zijn psychische klachten beter is om in een vertrouwde omgeving te blijven en de Haagse Hogeschool voor hem een dergelijke vertrouwde omgeving is. Zijn behandelaar heeft uitdrukkelijk aangegeven dat hij op de Haagse Hogeschool moet blijven. 2.5. Uit de verklaring van de psycholoog blijkt naar het oordeel van het College niet dat appellant door zijn psychische klachten niet in staat was tijdig administratief beroep in te stellen, dan wel iemand te vragen om dat namens hem te doen. Het CBE heeft terecht overwogen dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is en terecht het administratief beroep van appellant niet-ontvankelijk verklaard. Gelet hierop, komt het College niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van appellant bezwaren tegen het aan hem gegeven BNSA.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Haagse Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 juli 2016 heeft de examencommissie appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Werktuigbouwkunde.

Bij beslissing van 6 februari 2017 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 8 juni 2017, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7:59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht vangt de termijn aan met ingang van de dag na die, waarop de beslissing op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar-of beroepschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar-of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim
is geweest.

2.2. De beslissing van 15 juli 2016 is op dezelfde dag aan appellant verzonden. In de beslissing is vermeld dat binnen zes weken na bekend making van de beslissing beroep kan worden ingesteld bij het CBE. De termijn voor het indienen van een beroepschrift ving derhalve aan op 16 juli 2016 en de laatste dag van de termijn was 27 augustus 2016. Appellant heeft op 28 augustus 2016 en derhalve na afloop van de termijn beroep ingesteld.

2.3. Het CBE heeft overwogen dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. Appellant heeft volgens het CBE niet aannemelijk gemaakt dat zijn psychische klachten van dien aard waren dat ze hem beletten tijdig een e-mail aan het loket rechtsbescherming te zenden.

2.4. Appellant stelt dat hij als gevolg van zijn psychische klachten niet in staat was om eerder dan op 28 augustus 2016 beroep in te stellen. Volgens hem leiden zijn klachten ertoe dat hij geen hulp wil dan wel kan vragen. Appellant heeft een verklaring van een psycholoog overgelegd. Daarin staat dat het voor de behandeling van zijn psychische klachten beter is om in een vertrouwde omgeving te blijven en de Haagse Hogeschool voor hem een dergelijke vertrouwde omgeving is. Zijn behandelaar heeft uitdrukkelijk aangegeven dat hij op de Haagse Hogeschool moet blijven.

2.5. Uit de verklaring van de psycholoog blijkt naar het oordeel van het College niet dat appellant door zijn psychische klachten niet in staat was tijdig administratief beroep in te stellen, dan wel iemand te vragen om dat namens hem te doen. Het CBE heeft terecht overwogen dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is en terecht het administratief beroep van appellant niet-ontvankelijk verklaard. Gelet hierop, komt het College niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van appellant bezwaren tegen het aan hem gegeven BNSA.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.D.M. van Diepenbeek, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/056**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Drop en Van Diepenbeek
Datum uitspraak	:	27 juni 2017
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit Twente
Trefwoorden	:	aangewezen opleiding bindend negatief studieadvies BNSA persoonlijke omstandigheden propedeutische fase uitgesteld BNSA
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 8:72, derde lid, onder b
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Vaststaat dat appellant door het succesvol afleggen van een tentamen op 18 februari 2016 ten tijde van het uitbrengen van het BNSA op 25 augustus 2016 de propedeutische fase reeds had voltooid. Gelet op het bepaalde in artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW was de opleidingsdirecteur derhalve niet bevoegd om aan appellant een BNSA te geven. Aan appellant is dan ook ten onrechte een BSNA gegeven. Dat de Universiteit Twente het uit oogpunt van efficiency wenselijk acht dat een student in een hoog tempo afstudeert en dat het daarom aanvullende eisen wil kunnen stellen, biedt geen rechtvaardiging om af te wijken van het bepaalde in artikel 7.8b, tweede lid, reeds omdat de WHW daarin niet voorziet. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Twente (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 augustus 2016 heeft de opleidingsdirecteur TBK/IEM van de Universiteit Twente appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de opleiding Technische Bedrijfskunde gegeven.

Bij beslissing van 20 februari 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 juni 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. S.A. van Lammeren, advocaat te Enschede, en verweerder, vertegenwoordigd door R. Idema Msc, lid van het CBE, zijn verschenen. Voorts is ir. C. ten Napel, studieadviseur bij de universiteit, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt sinds het studiejaar 2014-2015 de opleiding Technische Bedrijfskunde. De opleidingsdirecteur heeft appellant een BNSA gegeven, omdat appellant niet heeft voldaan aan de voorwaarden van het aan hem in het studiejaar 2014-2015 opgelegde uitgestelde BNSA. Volgens de opleidingsdirecteur heeft appellant geen omstandigheden gemeld bij de Commissie Persoonlijke Omstandigheden en heeft appellant keuzes gemaakt waarbij hij niet de prioriteit bij zijn opleiding heeft gelegd.

2.2. Verweerder heeft onder verwijzing naar een brief van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap van 9 september 2016 overwogen dat het mogelijk is dat aan een student op een later moment dan aan het einde van het eerste studiejaar een BNSA wordt gegeven, namelijk wanneer in het eerste studiejaar een beoordeling wegens persoonlijke omstandigheden van de student niet mogelijk was. Op dat latere moment kunnen alle alsdan behaalde studieresultaten worden betrokken, zowel resultaten uit de propedeusefase als uit de postpropedeutische fase. De op 6 augustus 2015 genomen beslissing, door verweerder aangeduid als 'uitgestelde BNSA', betrof geen BNSA maar de vaststelling dat wegens persoonlijke omstandigheden geen oordeel over de studiecapaciteit van appellant kon worden gegeven. Verweerder heeft voorts overwogen dat louter de algemene norm voor het verkrijgen van een positief advies niet geacht kan worden een voldoende geschikte maatstaf te zijn om appellant te beoordelen. Daarom heeft bij appellant een op hem toegesneden beoordeling plaatsgevonden, aldus verweerder.

2.3. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte de beslissing van de opleidingsdirecteur in stand heeft gelaten. Hij voert aan dat verweerder eraan voorbij is gegaan dat een BNSA alleen kan worden gegeven zolang een student de propedeutische fase nog niet heeft afgerond. Op het moment dat aan hem het BNSA is gegeven, had hij alle vakken uit de propedeutische fase reeds behaald. Appellant voert voorts aan dat niet is gebleken dat de door hem gevolgde opleiding in de Onderwijs- en Examenregeling 2014-2015 is aangewezen als opleiding waarvoor een BNSA kan worden gegeven. Hij voert verder aan dat het uitgestelde BNSA in strijd is met artikel 7.8b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderwijs (hierna: WHW).

2.3.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.

Ingevolge het vierde lid, geeft het instellingsbestuur, voordat het tot afwijzing overgaat, de desbetreffende student een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.3.2. Vaststaat dat appellant door het succesvol afleggen van een tentamen op 18 februari 2016 ten tijde van het uitbrengen van het BNSA op 25 augustus 2016 de propedeutische fase reeds had voltooid. Gelet

op het bepaalde in artikel 7.8b, tweede lid, van de WHW was de opleidingsdirecteur derhalve niet bevoegd om aan appellant een BNSA te geven. Aan appellant is dan ook ten onrechte een BSNA gegeven. Dat de Universiteit Twente het uit oogpunt van efficiency wenselijk acht dat een student in een hoog tempo afstudeert en dat het daarom aanvullende eisen wil kunnen stellen, biedt geen rechtvaardiging om af te wijken van het bepaalde in artikel 7.8b, tweede lid, reeds omdat de WHW daarin niet voorziet.

Het betoog slaagt.

2.4. Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat het beroep gegrond is. Hetgeen appellant overigens heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van verweerder van 20 februari 2017 dient vernietigd te worden. Het College ziet voorts aanleiding toepassing te geven aan artikel 8:72, derde lid, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht. Daartoe verklaart het College het door appellant ingestelde administratief beroep gegrond en vernietigt het College de beslissing van de opleidingsdirecteur TBK/IEM van de Universiteit Twente van 25 augustus 2016. Deze uitspraak treedt in de plaats van de vernietigde beslissing van 20 februari 2017.

2.5. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit Twente van 20 februari 2017, kenmerk CBE 2017-02;
III. verklaart het door appellant bij het college van beroep voor de examens van de Universiteit Twente ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de opleidingsdirecteur TBK/IEM van de Universiteit Twente van 25 augustus 2016;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit Twente;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit Twente tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit Twente aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/057**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Drop en De Moor – van Vught
Datum uitspraak	:	31 augustus 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	afstudeeropdracht, beoordeling berekening eindcijfer herbeoordeling kennen en kunnen minnelijke schikking zorgplicht
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Awb: artikel 8:64 OER: deel 3E
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van de cijfers in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling door de examinator van de door appellant afgelegde cursussen aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enige andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. 2.3.2. Ten aanzien van de door appellant gestelde onzorgvuldigheden die volgens hem bij zowel de beoordeling alsook de rechtsbeschermingsprocedure hebben plaatsgevonden, overweegt het College dat de aanpak van zowel het CBE als de examencommissie beter had gekund. Evenwel is niet gebleken van zodanige onzorgvuldigheden dat de beslissing van het CBE en de examencommissie om die reden zou moeten worden vernietigd. In het gesprek van 20 juni 2016 is aan appellant medegedeeld dat de beoordeling van zijn afstudeeropdracht nog niet definitief is, omdat de examencommissie uiteindelijk de afstudeeropdracht zal beoordelen. In de afstudeerhandleiding is voldoende duidelijk uiteengezet hoe de afstudeeropdracht moet worden gemaakt en wat de procedurele gang van zaken is. Het is het College niet gebleken dat de begeleiding niet in overeenstemming met de afstudeerhandleiding heeft plaatsgevonden. Ook anderszins is het College niet gebleken dat de hogeschool is tekortgeschoten in haar zorgplicht jegens appellant. Het College neemt daarbij in aanmerking dat er voldoende feedback-momenten zijn geweest. Voor appellant had het dan ook duidelijk moeten zijn wat hij moest doen om een voldoende voor zijn afstudeeropdracht te behalen. Wat betreft de onjuiste vermelding van zijn cijfer in het ICT-systeem

merkt het College op dat het cijfer uiteindelijk correct in het systeem is opgenomen.
Ten aanzien van de beoordeling van de afstudeeropdracht overweegt het College dat niet is gebleken dat procedurele voorschriften niet in acht zijn genomen. De beoordeling heeft plaatsgevonden aan de hand van de voorgeschreven beoordelingsformulieren. De aanpak van de examencommissie, te weten het geven van een aanvullende opdracht aan appellant en het beoordelen hiervan in samenhang met de eerdere opdracht, is conform de afstudeerhandleiding en is in dit concrete geval niet kennelijk onredelijk. Derhalve bestaat geen grond voor het oordeel dat de beoordeling slechts gebaseerd moet zijn op de uitvoering van het aanvullende plan van aanpak. Voorts bestond geen aanleiding om nieuwe beoordelaars aan te wijzen, omdat de beoordelaars weinig verschilden in hun oordeel. Het College betrekt hierbij de omstandigheid dat de beoordeling expertise vergt die niet ruim voorhanden is binnen de hogeschool. Hetgeen appellant inhoudelijk tegen de beoordeling aanvoert, kan gelet op voormeld toetsingskader hier niet aan de orde komen.
Wat betreft het betoog van appellant dat voorafgaand aan de zitting bij het CBE geen poging tot een minnelijke schikking heeft plaatsgevonden, overweegt het College dat gelet op de vele contacten die tussen de examencommissie, de examinatoren en appellant hebben plaatsgevonden, het College van Beroep voor de Examens, de examencommissie volgend, zich in dit geval op het standpunt heeft mogen stellen dat een minnelijke schikking achterwege gelaten mocht worden, omdat deze niets toe zou voegen.
Ten aanzien van de vaststelling van het eindcijfer overweegt het College dat de toegepaste rekenregels noch in de OER noch in de afstudeerhandleiding dan wel in een ander document voorkomen. Door het CBE is dit ook in zijn beslissing erkend. Gelet hierop had het op de weg van het CBE gelegen om de beslissing van de examencommissie in zoverre te vernietigen en de examencommissie op te dragen het eindcijfer opnieuw vast te stellen conform de rekenregels zoals die in de OER en de afstudeerhandleiding staan vermeld.
Het betoog slaagt in zoverre.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen, (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 september 2016 heeft de examencommissie van de opleiding Informatica de door appellant gemaakte afstudeeropdracht met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 15 december 2016 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 juni 2017, waar appellant, bijgestaan door M.H.J. Jacobs, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. L.J.H. Baars, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens zijn verschenen C.M. Engelbart, voorzitter van de examencommissie en T.A.M. Theunissen, examinator.

Het College heeft met toepassing van artikel 8:64, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) het onderzoek ter zitting geschorst teneinde partijen in de gelegenheid te stellen om een schikking te beproeven. Partijen hebben toestemming gegeven om een nadere zitting achterwege te laten. Vervolgens is aan het College medegedeeld dat geen schikking is bereikt, waarna het College met toepassing van artikel 8:64, vijfde lid, van de Awb het onderzoek heeft gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in het kader van de opleiding Informatica aan de hogeschool een afstudeeropdracht gemaakt. Op 20 juni 2016 hebben de examinatoren met appellant een gesprek gevoerd en hem medegedeeld dat de afstudeeropdracht onvoldoende is, maar dat hij nog een aanvullende opdracht kan maken. Appellant heeft vervolgens de aanvullende opdracht verricht. De examencommissie heeft vervolgens op 2 september 2016 de afstudeeropdracht, inclusief de aanvullende opdracht, met een 4,0 beoordeeld.
2.2. Het CBE heeft overwogen dat de door de examencommissie gehanteerde rekenregels om het eindcijfer van de afstudeeropdracht vast te stellen noch in de Onderwijs- en Examenregeling (hierna: OER) noch in de afstudeerhandleiding dan wel in een ander document voorkomen. Volgens het CBE kan evenwel uit deel 3E van de OER worden afgeleid dat alle vier onderdelen van de afstudeeropdracht, te weten het afstudeerverslag, de beroepsproducten, de presentatie en de verdediging, en de “professional skills”, met een voldoende beoordeeld moeten zijn om de afstudeeropdracht succesvol te kunnen afronden. Nu niet alle onderdelen van de afstudeeropdracht met een voldoende zijn beoordeeld, heeft appellant terecht een onvoldoende gekregen. Feiten of omstandigheden die tot de conclusie moeten leiden dat de examencommissie in redelijkheid niet tot haar beoordeling heeft kunnen komen, zijn niet gesteld of gebleken, aldus het CBE.
2.3. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte de beslissing van de examencommissie in stand heeft gelaten. Hij voert aan dat geen poging tot een minnelijke schikking is ondernomen en dat de aanvullende kans na zijn bezwaren tegen de beoordeling van 20 juni 2016 niet als zodanig kan gelden. Appellant voert voorts, onder overlegging van verscheidene stukken, aan dat de hogeschool is tekort geschoten in haar zorgplicht, omdat hij onvoldoende is begeleid. De beoordeling van zijn competenties is onzorgvuldig geweest. Zijn verzoek tot aanwijzing van andere beoordelaars is volgens appellant ten onrechte afgewezen. Appellant stelt een recht op herbeoordeling te hebben, waarbij de beoordeling gebaseerd moet zijn op de uitvoering van het aanvullende plan van aanpak. Deze nieuwe beoordeling kan volgens appellant niet lager uitvallen dan de eerste beoordeling; het gaat volgens appellant immers niet om een volledige herkansing, aangezien de beoordeling van 20 juni 2016 geen geldig examenmoment is geweest. Daarnaast voert appellant aan dat zijn beoordeling onjuist in het ICT-systeem is vermeld, omdat de weergave van de resultaten niet actueel is. Verder heeft de berekening van het eindcijfer niet conform de OER en de afstudeerhandleiding plaatsgevonden. Het CBE heeft dit onderkend, maar heeft ten onrechte nagelaten daaraan consequenties te verbinden.
2.3.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing

van het CBE een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van de cijfers in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling door de examinator van de door appellant afgelegde cursussen aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enige andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

2.3.2. Ten aanzien van de door appellant gestelde onzorgvuldigheden die volgens hem bij zowel de beoordeling alsook de rechtsbeschermingsprocedure hebben plaatsgevonden, overweegt het College dat de aanpak van zowel het CBE als de examencommissie beter had gekund. Evenwel is niet gebleken van zodanige onzorgvuldigheden dat de beslissing van het CBE en de examencommissie om die reden zou moeten worden vernietigd. In het gesprek van 20 juni 2016 is aan appellant medegedeeld dat de beoordeling van zijn afstudeeropdracht nog niet definitief is, omdat de examencommissie uiteindelijk de afstudeeropdracht zal beoordelen. In de afstudeerhandleiding is voldoende duidelijk uiteengezet hoe de afstudeeropdracht moet worden gemaakt en wat de procedurele gang van zaken is. Het is het College niet gebleken dat de begeleiding niet in overeenstemming met de afstudeerhandleiding heeft plaatsgevonden. Ook anderszins is het College niet gebleken dat de hogeschool is tekortgeschoten in haar zorgplicht jegens appellant. Het College neemt daarbij in aanmerking dat er voldoende feedback-momenten zijn geweest. Voor appellant had het dan ook duidelijk moeten zijn wat hij moest doen om een voldoende voor zijn afstudeeropdracht te behalen. Wat betreft de onjuiste vermelding van zijn cijfer in het ICT-systeem merkt het College op dat het cijfer uiteindelijk correct in het systeem is opgenomen.

Ten aanzien van de beoordeling van de afstudeeropdracht overweegt het College dat niet is gebleken dat procedurele voorschriften niet in acht zijn genomen. De beoordeling heeft plaatsgevonden aan de hand van de voorgeschreven beoordelingsformulieren. De aanpak van de examencommissie, te weten het geven van een aanvullende opdracht aan appellant en het beoordelen hiervan in samenhang met de eerdere opdracht, is conform de afstudeerhandleiding en is in dit concrete geval niet kennelijk onredelijk. Derhalve bestaat geen grond voor het oordeel dat de beoordeling slechts gebaseerd moet zijn op de uitvoering van het aanvullende plan van aanpak. Voorts bestond geen aanleiding om nieuwe beoordelaars aan te wijzen, omdat de beoordelaars weinig verschilden in hun oordeel. Het College betrekt hierbij de omstandigheid dat de beoordeling expertise vergt die niet ruim voorhanden is binnen de hogeschool. Hetgeen appellant inhoudelijk tegen de beoordeling aanvoert, kan gelet op voormeld toetsingskader hier niet aan de orde komen.

Wat betreft het betoog van appellant dat voorafgaand aan de zitting bij het CBE geen poging tot een minnelijke schikking heeft plaatsgevonden, overweegt het College dat gelet op de vele contacten die tussen de examencommissie, de examinatoren en appellant hebben plaatsgevonden, het College van Beroep voor de Examens, de examencommissie volgend, zich in dit geval op het standpunt heeft mogen stellen dat een minnelijke schikking achterwege gelaten mocht worden, omdat deze niets toe zou voegen.

Ten aanzien van de vaststelling van het eindcijfer overweegt het College dat de toegepaste rekenregels noch in de OER noch in de afstudeerhandleiding dan wel in een ander document voorkomen. Door het CBE is dit ook in zijn beslissing erkend. Gelet hierop had het op de weg van het CBE gelegen om de beslissing van de examencommissie in zoverre te vernietigen en de examencommissie op te dragen het eindcijfer opnieuw vast te stellen conform de rekenregels zoals die in de OER en de afstudeerhandleiding staan vermeld.

Het betoog slaagt in zoverre.

2.4. Gelet op het vorenstaande is het beroep gegrond. De beslissing van het CBE van 15 december 2016 dient te worden vernietigd. De beslissing van de examencommissie dient te worden vernietigd, voor zover de berekening van het eindcijfer niet in overeenstemming met de OER en de afstudeerhandleiding heeft plaatsgevonden. Dit betekent dat de examencommissie de berekening opnieuw moet vaststellen conform die rekenregels. Ter voorlichting aan appellant merkt het College op dat dit niet betekent dat de examencommissie hem een voldoende voor zijn afstudeeropdracht moet geven, nu dit gelet op de cijfers die aan de vier deelopdrachten zijn toegekend niet mogelijk is.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen van 15 december 2016;
III. verklaart het door appellant bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen ingestelde beroep gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van 2 september 2016, voor zover daarbij de berekening van het eindcijfer van de afstudeeropdracht niet conform het Onderwijs- en Examenreglement en de afstudeerhandleiding heeft plaatsgevonden;
V. draagt de examencommissie op in zoverre een nieuwe beslissing te nemen;
VI. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en
mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/062**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	7 juni 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	beoordeling gelijkheidsbeginsel gemotiveerd minnelijke schikking
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, derde lid
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2. Verweerder heeft ter zitting niet kunnen toelichten in welk opzicht het geval van de medestudent verschilt van dat van appellant. Reeds hierom heeft verweerder ondeugdelijk gemotiveerd waarom hij de termijnoverschrijding in het geval van appellant niet verschoonbaar heeft geacht. 2.3. Het beroep is gegrond. Hetgeen voor het overige is aangevoerd is niet van belang voor de beslechting van het geschil en behoeft daarom geen bespreking. De beslissing van verweerder van 15 december 2016 moet worden vernietigd. Het College ziet geen aanleiding om, zoals verweerder ter zitting heeft verzocht, de zaak aan te houden om de examencommissie de gelegenheid te bieden om te proberen een minnelijke schikking met appellant te bereiken. Verweerder had, gelet op het bepaalde in artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, de examencommissie daartoe moeten uitnodigen voordat het ingestelde administratief beroep in behandeling werd genomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 januari 2016 heeft de examinator J. Janssens het eindassessment van de door appellant afgelegde stage beoordeeld met het cijfer 5.

Bij beslissing van 15 december 2016 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 mei 2017, waar appellant, bijgestaan door de heer O.G.W. Simons en de heer A.G.J. Appelman, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L.H.J. Baars, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ter bestrijding van de beslissing van verweerder heeft appellant, voor zover thans van belang, een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel. Hiertoe heeft hij verwezen naar de uitspraak van verweerder van 5 oktober 2016 in de zaak van een medestudent, waarin verweerder de termijnoverschrijding van die medestudent verschoonbaar heeft geacht. Volgens appellant is zijn geval identiek aan die van die medestudent.

2.2. Verweerder heeft ter zitting niet kunnen toelichten in welk opzicht het geval van de medestudent verschilt van dat van appellant. Reeds hierom heeft verweerder ondeugdelijk gemotiveerd waarom hij de termijnoverschrijding in het geval van appellant niet verschoonbaar heeft geacht.

2.3. Het beroep is gegrond. Hetgeen voor het overige is aangevoerd is niet van belang voor de beslechting van het geschil en behoeft daarom geen bespreking. De beslissing van verweerder van 15 december 2016 moet worden vernietigd. Het College ziet geen aanleiding om, zoals verweerder ter zitting heeft verzocht, de zaak aan te houden om de examencommissie de gelegenheid te bieden om te proberen een minnelijke schikking met appellant te bereiken. Verweerder had, gelet op het bepaalde in artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, de examencommissie daartoe moeten uitnodigen voordat het ingestelde administratief beroep in behandeling werd genomen.

2.4. Van voor vergoeding in aanmerking komende kosten is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen van 15 december 2016 op het door appellant ingestelde administratief beroep;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.R. Fernandez, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/063**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	26 juni 2017
Partijen	:	appellante en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	beoordeling minnelijke schikking stageverslag
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, derde lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Het College stelt vast dat appellante ter bestrijding van het oordeel van verweerder geen argumenten aanvoert die zich richten tegen concrete onderdelen van de aan de beslissing van 25 oktober 2016 ten grondslag liggende herbeoordeling van het stageverslag, uitgevoerd door D. van Ginhoven. Appellante heeft nagenoeg uitsluitend gronden aangevoerd die betrekking hebben op hetgeen is voorgevallen voorafgaand aan de schikking. Nu ter toetsing staat of verweerder terecht heeft geoordeeld dat de examencommissie zich heeft gehouden aan de schikking, bieden die gronden geen reden om de beslissing van verweerder onjuist te achten. Voor zover de beroepsgronden zo moeten worden begrepen dat appellante daarmee betoogt dat zij als gevolg van de gebeurtenissen vóór de schikking geen vertrouwen heeft in de door D. van Ginhoven uitgevoerde herbeoordeling, aangezien hij verbonden is aan De Haagse Hogeschool, overweegt het College dat in de schikking niet is afgesproken dat haar stageverslag zou worden herbeoordeeld door een externe docent. Indien zij dit noodzakelijk achtte had zij dit uitdrukkelijk overeen moeten komen in de schikking. Ten overvloede overweegt het College dat appellante voor de meest verstrekkende stellingen die zij in beroep heeft aangevoerd, te weten dat zij een ernstige fout in het beoordelingssysteem heeft ontdekt – volgens appellante vormde het aankaarten van die fout het startpunt van haar geschil –, dat haar e-mailaccount door [Naam 1-] is gehackt, dat hij e-mails uit haar account heeft verwijderd en dat de examencommissie haar e-mailaccount ten onrechte heeft geblokkeerd om haar te benadelen, geen begin van bewijs heeft geleverd, terwijl verweerder die stellingen gemotiveerd heeft betwist. Overigens had ook dat – naar het voorlopig oordeel van het College – geen reden gevormd om het bestreden besluit voor onjuist te houden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 oktober 2016 heeft de examencommissie van de Faculteit Management en Organisatie (European Studies) besloten aan appellante geen studiepunten toe te kennen voor het door haar ingediende stageverslag, omdat dit verslag opnieuw als onvoldoende is beoordeeld.

Bij beslissing van 17 maart 2017 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 mei 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. H.C. Uittenbogaart, advocaat te Alphen aan de Rijn, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel, secretaris, zijn verschenen. Namens de examencommissie is de heer L. van Midden verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. De examencommissie heeft de beslissing van 25 oktober 2016 genomen ter voldoening aan de op 27 september 2016 getroffen schikking tussen appellante en de examencommissie (hierna: de schikking). Niet in geschil is dat die schikking inhoudt dat het stageverslag van appellante zal worden herbeoordeeld door een nader aan te wijzen leraar Engels die onbekend is met het aan de schikking voorafgaande geschil tussen appellante en de examencommissie over de eerdere beoordeling van haar stageverslag.

2.2. Verweerder heeft de beslissing van 25 oktober 2016 in stand gelaten en hieraan ten grondslag gelegd dat met die beslissing is voldaan aan de uit de schikking voortvloeiende verplichtingen. Dit oordeel bestrijdt appellante.

2.3. Het College stelt vast dat appellante ter bestrijding van het oordeel van verweerder geen argumenten aanvoert die zich richten tegen concrete onderdelen van de aan de beslissing van 25 oktober 2016 ten grondslag liggende herbeoordeling van het stageverslag, uitgevoerd door D. van Ginhoven. Appellante heeft nagenoeg uitsluitend gronden aangevoerd die betrekking hebben op hetgeen is voorgevallen voorafgaand aan de schikking. Nu ter toetsing staat of verweerder terecht heeft geoordeeld dat de examencommissie zich heeft gehouden aan de schikking, bieden die gronden geen reden om de beslissing van verweerder onjuist te achten. Voor zover de beroepsgronden zo moeten worden begrepen dat appellante daarmee betoogt dat zij als gevolg van de gebeurtenissen vóór de schikking geen vertrouwen heeft in de door D. van Ginhoven uitgevoerde herbeoordeling, aangezien hij verbonden is aan De Haagse Hogeschool, overweegt het College dat in de schikking niet is afgesproken dat haar stageverslag zou worden herbeoordeeld door een externe docent. Indien zij dit noodzakelijk achtte had zij dit uitdrukkelijk overeen moeten komen in de schikking.

Ten overvloede overweegt het College dat appellante voor de meest verstrekkende stellingen die zij in beroep heeft aangevoerd, te weten dat zij een ernstige fout in het beoordelingssysteem heeft ontdekt – volgens appellante vormde het aankaarten van die fout het startpunt van haar geschil –, dat haar e-mailaccount door [Naam] pers is gehackt, dat hij e-mails uit haar account heeft verwijderd en dat de examencommissie haar e-mailaccount ten onrechte heeft geblokkeerd om haar te benadelen, geen begin van bewijs heeft geleverd, terwijl verweerder die stellingen gemotiveerd heeft betwist. Overigens had ook dat – naar het voorlopig oordeel van het College – geen reden gevormd om het bestreden besluit voor onjuist te houden.

2.4. Het beroep van appellante is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.R. Fernandez, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/064.5**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Drop en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	19 juni 2017
Partijen	:	appellante en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	cijfer fraude gelijkheidsbeginsel hoorzitting hulpmiddelen minnelijke schikking rechtsgevolgen in stand laten
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, derde lid Awb: artikel 7:25 Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a Examenreglement: artikel VIII, tweede lid
Uitspraak	:	gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Het College stelt vast dat verweerder het beroep van appellante gegrond heeft verklaard. Gelet hierop en gelet op artikel 7.61, vijfde lid, van de WHW diende verweerder de beslissing van de examencommissie te vernietigen. Verweerder heeft niet de bevoegdheid om de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te laten. Reeds hieruit volgt dat het beroep gegrond is. De beslissing van verweerder van 6 maart 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet evenwel aanleiding om de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te laten. Daartoe overweegt het College als volgt. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie uitsluitend vernietigd op grond van de omstandigheid dat geen poging tot een minnelijke schikking heeft plaatsgevonden. Uit de stukken blijkt dat de examencommissie appelante naar aanleiding van de fraudemelding heeft uitgenodigd voor een hoorzitting en dat haar voorts de mogelijkheid is geboden om schriftelijk commentaar te leveren op de fraudemelding door de betrokken docent. Appellante is op de hoorzitting verschenen en haar is de mogelijkheid geboden om haar verhaal te vertellen, haar schriftelijke reactie verder toe te lichten en enkele vragen van de examencommissie te beantwoorden. Omdat docent Naam 1 bij de hoorzitting niet aanwezig kon zijn, heeft zij een reactie op de zittingsaantekeningen gegeven en vervolgens is appellante in de gelegenheid gesteld te reageren op de reactie van de docent. Ter zitting van het College is voorts door de gemachtigde van appellante verklaard dat gelet op het uitgebreide voortraject en het feit dat daarin is gebleken dat de standpunten aan beide zijden ver uit elkaar liggen, het thans nog ondernemen van een poging tot een minnelijke schikking zinledig is. Het College is van oordeel dat onder die omstandigheden een vernietiging met de opdracht het gebleken gebrek te herstellen alvorens opnieuw te beslissen geen effect zal sorteren. Het College ziet in het enkele feit dat niet een ondertekende beslissing aan appellante is toegezonden geen grond voor het oordeel dat die beslissing om die reden niet in stand kan blijven. Voldoende aannemelijk is dat de beslissing is ondertekend en dat de ondertekende beslissing bij verweerder berust. Het College is voorts van oordeel dat verweerder terecht heeft vastgesteld dat appellante fraude heeft gepleegd. Daartoe overweegt het College dat zowel op het voorblad van de tentamenopgaven alsook

in de syllabus is vermeld dat bij het maken van het eerste deel van het examen uitsluitend een niet-geannoteerde wetgevingseditie is toegestaan. Alleen bij het maken van het tweede deel was het toegestaan om gebruik te maken van literatuur, waaronder begrepen de syllabus. In artikel VIII, tweede lid, aanhef en onder a, van het Examenreglement is bepaald dat als fraude in ieder geval wordt aangemerkt het tijdens het tentamen in het bezit zijn van hulpmiddelen waarvan de raadpleging niet uitdrukkelijk is toegestaan. Verweerder heeft terecht betoogd dat onder dit begrip in deze situatie moet worden verstaan bezit met het oog op raadpleging daarvan. Dit betekent dat wanneer de hulpmiddelen zijn opgeborgen waardoor raadpleging daarvan niet mogelijk is, er geen sprake is van fraude. Appellante kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat alle studenten zich schuldig hebben gemaakt aan fraude. Appellante had tijdens het eerste deel van het examen andere literatuur dan de wettekst op haar tafel liggen zodat deze konden worden geraadpleegd en heeft dat blijkens haar eigen verklaring ook gedaan. Verweerder heeft terecht besloten dat zij aldus fraude als bedoeld in voormeld artikel heeft gepleegd. Voorts faalt het beroep van appellante op het gelijkheidsbeginsel. Het College acht daartoe van belang dat de situatie van appellante niet gelijk te stellen is met die van de twee andere studenten. Appellante heeft bij het tentamen gebruik gemaakt van de syllabus. Dat was bij de twee studenten niet het geval. Bij hen is kort na aanvang van het tentamen slechts geconstateerd dat zij hulpmiddelen op hun tas naast de tafel hadden liggen, waarna hen is verzocht deze hulpmiddelen in de tas op te bergen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 november 2016 heeft de examencommissie Rechtsgeleerdheid aan het door appellante gemaakte tentamen Europees staats- en bestuursrecht het cijfer 0 toegekend.

Bij beslissing van 6 maart 2017 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, de beslissing van 25 november 2016 vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 mei 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. J. Struiksma verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in februari 2016 begonnen met de masteropleiding Staats- en bestuursrecht aan de Vrije Universiteit. Op 28 oktober 2016 heeft appellante het tentamen Europees staats- en bestuursrecht afgelegd.

2.2. De examencommissie heeft aan het tentamen van appellante een 0 als beoordeling toegekend. De examencommissie heeft daaraan ten grondslag gelegd dat appellante fraude heeft gepleegd als bedoeld in artikel VIII, eerste lid, van het Examenreglement van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid, omdat zij tijdens eerste deel van het tentamen hulpmiddelen op haar tafel had liggen, terwijl dat niet was toegestaan.

2.3. Verweerder heeft overwogen dat niet is voldaan aan de wettelijke verplichting een minnelijke schikking te beproeven als bedoeld in artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW). Dit levert volgens verweerder een formeel gebrek op met als gevolg dat het beroep van appellante gegrond is. Verweerder heeft vervolgens besloten dat de rechtsgevolgen van de te vernietigen beslissing in stand kunnen blijven. Volgens verweerder is op diverse manieren aan de studenten van het vak Europees staats- en bestuursrecht bekend gemaakt dat bij het eerste deel van het tentamen geen hulpmiddelen mogen worden gebruikt. Van fraude is sprake als een student hulpmiddelen kan raadplegen, terwijl daarvoor geen toestemming is verleend. Appellante had handboeken en aantekeningen op haar tafel liggen. Zij had redelijkerwijs kunnen weten dat het gebruik van deze hulpmiddelen niet was toegestaan en dat zij aldus fraude heeft gepleegd. De sanctie die aan haar is opgelegd volgt uit dit handelen, aldus verweerder.

2.4. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte de rechtsgevolgen van de beslissing van 25 november 2016 na vernietiging daarvan in stand heeft gelaten nu de WHW niet voorziet in een mogelijkheid daartoe. Zij betoogt voorts dat de beslissing van verweerder niet is ondertekend. Voorts betoogt appellante dat zij geen fraude heeft gepleegd, omdat zij in het bezit was van boeken waarvan de raadpleging bij het maken van het tweede deel van het tentamen, de casus, wel was toegestaan. Zij was er bovendien niet mee bekend dat zij deze niet vanaf het begin van het tentamen op tafel mocht hebben, maar alleen bij het maken van de casus. Appellante voert voorts aan dat, nu het Examenreglement reeds het bezit van hulpmiddelen als boeken verbiedt, zij ook al fraude zou hebben gepleegd door haar boeken in haar tas tijdens het tentamen bij zich te hebben. Volgens appellante hebben in dat geval alle studenten fraude gepleegd, omdat zij hun boeken allen met het oog op het maken van het tweede deel bij zich hadden. Verder doet appelante een beroep op het gelijkheidsbeginsel. In dat verband wijst zij erop dat dat tijdens het maken van het tentamen twee andere studenten hun boeken op hun tas hadden liggen en dat deze studenten niet zijn gestraft.

2.4.1. Ingevolge artikel 7.61, vijfde lid, van de WHW vernietigt, indien het college van beroep het beroep gegrond acht, het de beslissing geheel of gedeeltelijk. Het college is niet bevoegd in de plaats van de geheel of gedeeltelijk vernietigde beslissing een nieuwe beslissing te nemen, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van artikel 7:25 van de Algemene wet bestuursrecht. Het kan bepalen dat opnieuw of, indien de beslissing is geweigerd, alsnog in de zaak wordt beslist, dan wel dat het tentamen, het examen, het toelatingsonderzoek, het aanvullend onderzoek of enig onderdeel daarvan opnieuw wordt afgenomen onder door het college van beroep te stellen voorwaarden. Het orgaan waarvan de beslissing is vernietigd, voorziet voorzover nodig opnieuw in de zaak met inachtneming van de uitspraak van het college van beroep. Het college kan daarvoor in zijn uitspraak een termijn stellen.

2.4.2. Het College stelt vast dat verweerder het beroep van appellante gegrond heeft verklaard. Gelet hierop en gelet op artikel 7.61, vijfde lid, van de WHW diende verweerder de beslissing van de examencommissie te vernietigen. Verweerder heeft niet de bevoegdheid om de rechtsgevolgen van die beslissing in stand te laten. Reeds hieruit volgt dat het beroep gegrond is. De beslissing van verweerder van 6 maart 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet evenwel aanleiding om de rechtsgevolgen

van die beslissing in stand te laten. Daartoe overweegt het College als volgt.

Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie uitsluitend vernietigd op grond van de omstandigheid dat geen poging tot een minnelijke schikking heeft plaatsgevonden. Uit de stukken blijkt dat de examencommissie appelante naar aanleiding van de fraudemelding heeft uitgenodigd voor een hoorzitting en dat haar voorts de mogelijkheid is geboden om schriftelijk commentaar te leveren op de fraudemelding door de betrokken docent. Appellante is op de hoorzitting verschenen en haar is de mogelijkheid geboden om haar verhaal te vertellen, haar schriftelijke reactie verder toe te lichten en enkele vragen van de examencommissie te beantwoorden. Omdat docent [Naam 1] bij de hoorzitting niet aanwezig kon zijn, heeft zij een reactie op de zittingsaantekeningen gegeven en vervolgens is appellante in de gelegenheid gesteld te reageren op de reactie van de docent. Ter zitting van het College is voorts door de gemachtigde van appellante verklaard dat gelet op het uitgebreide voortraject en het feit dat daarin is gebleken dat de standpunten aan beide zijden ver uit elkaar liggen, het thans nog ondernemen van een poging tot een minnelijke schikking zinledig is. Het College is van oordeel dat onder die omstandigheden een vernietiging met de opdracht het gebleken gebrek te herstellen alvorens opnieuw te beslissen geen effect zal sorteren.

Het College ziet in het enkele feit dat niet een ondertekende beslissing aan appellante is toegezonden geen grond voor het oordeel dat die beslissing om die reden niet in stand kan blijven. Voldoende aannemelijk is dat de beslissing is ondertekend en dat de ondertekende beslissing bij verweerder berust.

Het College is voorts van oordeel dat verweerder terecht heeft vastgesteld dat appellante fraude heeft gepleegd. Daartoe overweegt het College dat zowel op het voorblad van de tentamenopgaven alsook in de syllabus is vermeld dat bij het maken van het eerste deel van het examen uitsluitend een niet-geannoteerde wetgevingseditie is toegestaan. Alleen bij het maken van het tweede deel was het toegestaan om gebruik te maken van literatuur, waaronder begrepen de syllabus. In artikel VIII, tweede lid, aanhef en onder a, van het Examenreglement is bepaald dat als fraude in ieder geval wordt aangemerkt het tijdens het tentamen in het bezit zijn van hulpmiddelen waarvan de raadpleging niet uitdrukkelijk is toegestaan. Verweerder heeft terecht betoogd dat onder dit begrip in deze situatie moet worden verstaan bezit met het oog op raadpleging daarvan. Dit betekent dat wanneer de hulpmiddelen zijn opgeborgen waardoor raadpleging daarvan niet mogelijk is, er geen sprake is van fraude. Appellante kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat alle studenten zich schuldig hebben gemaakt aan fraude. Appellante had tijdens het eerste deel van het examen andere literatuur dan de wettekst op haar tafel liggen zodat deze konden worden geraadpleegd en heeft dat blijkens haar eigen verklaring ook gedaan. Verweerder heeft terecht besloten dat zij aldus fraude als bedoeld in voormeld artikel heeft gepleegd. Voorts faalt het beroep van appellante op het gelijkheidsbeginsel. Het College acht daartoe van belang dat de situatie van appellante niet gelijk te stellen is met die van de twee andere studenten. Appellante heeft bij het tentamen gebruik gemaakt van de syllabus. Dat was bij de twee studenten niet het geval. Bij hen is kort na aanvang van het tentamen slechts geconstateerd dat zij hulpmiddelen op hun tas naast de tafel hadden liggen, waarna hen is verzocht deze hulpmiddelen in de tas op te bergen.

2.5. De conclusie is dat de beslissing van verweerder van 6 maart 2017 dient te worden vernietigd, maar dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand worden gelaten.

2.6. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit van 6 maart 2017, kenmerk: No 2017/10/741;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing geheel in stand blijven;
IV. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. J.Th. Drop
en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/066.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	21 juni 2017
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	geldigheidsduur hardheidsclausule motivering toezegging vertrouwensbeginsel zorgplicht patiënten
Artikelen	:	OER: artikel 15.5
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Het beroep op het vertrouwensbeginsel* 2.3.1. Aan de brief van de examencommissie van 8 mei 2009 heeft appellant, anders dan hij aanvoert, niet het gerechtvaardigde vertrouwen mogen ontlenen dat de geldigheidsduur van zijn tentamens was verlengd. Die brief bevat immers geen mededeling van die strekking. Dat de examencommissie appellant in die brief toestemming heeft gegeven deel te nemen aan een aantal tentamens van het Curius curriculum, onder de voorwaarde dat hij in augustus 2009 een voldoende behaalt voor Blok 14 – 'Zenuwstelsel', leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat appellant niet aan die voorwaarde heeft voldaan. Ook de brief van de examencommissie van 14 oktober 2009 biedt geen grond voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel. In die brief staat immers uitdrukkelijk dat het op 28 september 2009 ingediende verzoek om de geldigheidsduur van behaalde tentamens te verlengen, niet kan worden gehonoreerd. Dat in die brief ook staat dat appellant na het behalen van alle onderdelen van het doctoraal een nieuw verzoek tot verlenging kan indienen, betekent niet dat hij erop mocht vertrouwen dat een volgend verzoek zou worden gehonoreerd. Immers, nog daargelaten dat ten tijde van belang meer dan zeven jaren waren verstreken sinds de verzending van de brief van 28 september 2009, bevat die brief geen toezeggingen ten aanzien van een eventueel volgend verlengingsverzoek. Appellants stelling dat hij de brief van 14 oktober 2009 nooit heeft ontvangen, kan hem evenmin baten. Dat zou immers betekenen dat hij nooit een beslissing heeft gekregen op zijn verzoek van 28 september 2009, waaraan niet gelijk kan worden gesteld, noch het vertrouwen kan worden ontleend, dat toestemming is verleend. Dat appellant na voormelde brieven met toestemming van de studieadviseur heeft deelgenomen aan tentamens, is evenmin voldoende voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel. De vraag of appellant volgens de studieadviseur aan een tentamen mag deelnemen, staat immers los van de vraag of de resultaten van inmiddels afgelegde tentamens naar het oordeel van de examencommissie nog geldig zijn. Dit onderscheid moet voor appellant duidelijk zijn geweest, nu hij in ieder geval in de bij het verweerschrift gevoegde e-mail van de onderwijsadministratie van 4 augustus 2014 uitdrukkelijk erop is gewezen dat hij een verlengingsverzoek moest indienen indien in zijn geval sprake was van tentamenresultaten waarvan de geldigheidsduur was verstreken. Dat hij desondanks zonder

het indienen van een dergelijk verzoek heeft deelgenomen aan tentamens blijft daarom voor zijn risico.
Ook aan de ‘Regeling coschapprogramma voor studenten ongedeelde opleiding’ (hierna: de regeling) heeft appellant niet het vertrouwen mogen ontlenen dat zijn tentamenresultaten waren verlengd. Hiervoor is reeds redengevend dat die regeling, anders dan appellant betoogt, niet een ongeclausuleerde verlenging van alle verlopen tentamenresultaten van alle studenten behelst.
Gelet op het vorenstaande faalt het beroep van appellant op het vertrouwensbeginsel.

Kennis voldoende actueel
2.3.2. Dat appellant tijdens de door hem nog te volgen coschappen intensief zal worden begeleid en beoordeeld en dat daarbij aan het licht zal komen of hij beschikt over voldoende actuele kennis, betekent niet dat de examencommissie gehouden was in te stemmen met het verlengingsverzoek. Mede in aanmerking genomen de ten aanzien van patiënten geldende zorgplicht, verwacht de examencommissie van appellant terecht dat hij aantoont dat hij over de vereiste actuele kennis beschikt voordat hij aan zijn coschappen begint. Verweerder heeft de examencommissie terecht gevolgd in haar standpunt dat appellant hierin niet is geslaagd. Dat hij al geruime tijd werkzaam is bij het Academisch Medisch Centrum in Amsterdam als doktersassistent, is hiertoe onvoldoende. Appellant heeft geen objectieve en verifieerbare informatie over zijn werkzaamheden overgelegd, en evenmin geconcretiseerd waaruit blijkt dat hij als gevolg van die werkzaamheden beschikt over de vereiste actuele kennis ten aanzien van de vakken waarop de vervallen tentamenresultaten betrekking hebben.
Dat zijn kennis niet ouder is dan de kennis van de categorieën studenten die volgens de Regeling nog kunnen opgaan voor het doctoraal- en artsdiploma indien zij aan een aantal eisen voldoen, is verder niet van belang. Appellant heeft immers niet gestaafd dat zijn individuele situatie in relevante zin vergelijkbaar is aan die van die categorieën studenten.
Het College is verder van oordeel dat het door de examencommissie aan appellant geboden alternatief om zijn kennis aan te tonen, namelijk de toets USMLE1, niet onredelijk is. Hierbij neemt het College in aanmerking dat in de bij het verweerschrift gevoegde toelichting staat dat het gaat om een toets die bestaat uit 350 multiple choice vragen, dat het afronden van twee studiejaren van een studie medicijnen volstaat om te mogen deelnemen aan die toets, en dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn geval praktische bezwaren bestonden tegen deelname aan die toets. De door appellant gestelde voorbereidingstijd van vier tot zes maanden acht het College niet onoverkomelijk, reeds nu –nog daargelaten de juistheid van die stelling- het aanbod om USMLE1 als alternatief te maken dateert van 11 januari 2017 en op dat moment meer dan zes maanden resteerden voor het verstrijken van de wettelijk vastgestelde uiterste datum waarop doctoraal examen kan worden gedaan, te weten 31 augustus 2017.
Verder acht het College van belang dat de toets wordt afgenomen in Amsterdam in het Engels. Appellant heeft gesteld dat een deel van zijn studieboeken Engelstalig is en hij heeft ter zitting verklaard dat hij de Engelse taal machtig is.

Hardheidsclausule

2.3.3. Verweerder heeft de examencommissie verder terecht gevolgd in haar standpunt dat handhaving van de maximale geldigheidsduur van behaalde tentamens in het geval van appellant niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard, als bedoeld in de in artikel 15.5 van de Onderwijs- en examenregeling geneeskunde neergelegde hardheidsclausule. Voor dit oordeel weegt het College mee dat, gelet op de ten aanzien van patiënten geldende zorgplicht, groot gewicht toekomt aan de belangen die worden gediend met handhaving van de maximale geldigheidsduur van tentamens. Verder weegt het College in het nadeel van appellant mee dat in zijn geval sprake is van een uitzonderlijk lange overschrijding – appellant is negentien jaar geleden met zijn studie begonnen – en dat de examencommissie met het aanbieden van de USMLE1 toets een adequaat alternatief heeft geboden om te voorkomen dat hij niet zou kunnen afstuderen. Dat appellant van die mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt, blijft voor zijn risico.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 november 2016 heeft de Examencommissie Geneeskunde (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellant om de geldigheidsduur van eerder behaalde tentamenresultaten te verlengen (hierna: het verlengingsverzoek) en het verzoek om een pakket toe te kennen voor de onderdelen van co-fase 1 die vallen onder de voorwaarden voor het doctoraaldiploma (hierna: het verzoek om een pakket toe te kennen), afgewezen.

Bij beslissing van 23 februari 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 mei 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. A.M. Filarski, advocaat te Amsterdam en de heer A.R. Abdelgabar, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, secretaris, zijn verschenen. Namens de examencommissie is de heer E.T. van Bavel verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In de beslissing van 23 februari 2017, waarbij de beslissing van 14 november 2016 in stand is gelaten, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de examencommissie het verlengingsverzoek op goede gronden heeft afgewezen. Hieraan heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de examencommissie, gelet op haar wettelijke taak om de kwaliteit van tentamens en examens te waarborgen, van appellant mag verwachten dat hij aantoont dat zijn kennis van de vakken waarop zijn

verlengingsverzoek betrekking heeft, voldoende actueel is. De examencommissie heeft zich volgens verweerder in redelijkheid op het standpunt gesteld dat appellant de actualiteit zijn kennis moet aantonen door het afleggen van de toets United States Medical Licensing Examination Step 1 (hierna: USMLE1).

2.2. De toetsing door het College spitst zich toe op de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie de afwijzing van het verlengingsverzoek deugdelijk heeft gemotiveerd. Eerst indien die vraag ontkennend wordt beantwoord, wordt toegekomen aan de vraag of de examencommissie de afwijzing van het verzoek om een pakket toe te kennen deugdelijk heeft gemotiveerd.

2.3. Ter bestrijding van de beslissing van verweerder beroept appellant zich op het vertrouwensbeginsel. Subsidiair voert hij aan dat hij heeft aangetoond dat zijn kennis voldoende actueel is en doet hij een beroep op de hardheidsclausule.

Het beroep op het vertrouwensbeginsel

2.3.1. Aan de brief van de examencommissie van 8 mei 2009 heeft appellant, anders dan hij aanvoert, niet het gerechtvaardigde vertrouwen mogen ontlenen dat de geldigheidsduur van zijn tentamens was verlengd. Die brief bevat immers geen mededeling van die strekking. Dat de examencommissie appellant in die brief toestemming heeft gegeven deel te nemen aan een aantal tentamens van het Curius curriculum, onder de voorwaarde dat hij in augustus 2009 een voldoende behaalt voor Blok 14 – ‘Zenuwstelsel’, leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat appellant niet aan die voorwaarde heeft voldaan.

Ook de brief van de examencommissie van 14 oktober 2009 biedt geen grond voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel. In die brief staat immers uitdrukkelijk dat het op 28 september 2009 ingediende verzoek om de geldigheidsduur van behaalde tentamens te verlengen, niet kan worden gehonoreerd. Dat in die brief ook staat dat appellant na het behalen van alle onderdelen van het doctoraal een nieuw verzoek tot verlenging kan indienen, betekent niet dat hij erop mocht vertrouwen dat een volgend verzoek zou worden gehonoreerd. Immers, nog daargelaten dat ten tijde van belang meer dan zeven jaren waren verstreken sinds de verzending van de brief van 28 september 2009, bevat die brief geen toezeggingen ten aanzien van een eventueel volgend verlengingsverzoek.

Appellants stelling dat hij de brief van 14 oktober 2009 nooit heeft ontvangen, kan hem evenmin baten. Dat zou immers betekenen dat hij nooit een beslissing heeft gekregen op zijn verzoek van 28 september 2009, waaraan niet gelijk kan worden gesteld, noch het vertrouwen kan worden ontleend, dat toestemming is verleend.

Dat appellant na voormelde brieven met toestemming van de studieadviseur heeft deelgenomen aan tentamens, is evenmin voldoende voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel. De vraag of appellant volgens de studieadviseur aan een tentamen mag deelnemen, staat immers los van de vraag of de resultaten van inmiddels afgelegde tentamens naar het oordeel van de examencommissie nog geldig zijn. Dit onderscheid moet voor appellant duidelijk zijn geweest, nu hij in ieder geval in de bij het verweerschrift gevoegde e-mail van de onderwijsadministratie van 4 augustus 2014 uitdrukkelijk erop is gewezen dat hij een verlengingsverzoek moest indienen indien in zijn geval sprake was van tentamenresultaten waarvan de geldigheidsduur was verstreken. Dat hij desondanks zonder het indienen van een dergelijk verzoek heeft deelgenomen aan tentamens blijft daarom voor zijn risico.

Ook aan de ‘Regeling coschapprogramma voor studenten ongedeelde opleiding’ (hierna: de regeling) heeft appellant niet het vertrouwen mogen ontlenen dat zijn tentamenresultaten waren verlengd. Hiervoor is reeds redengevend dat die regeling, anders dan appellant betoogt, niet een ongeclausuleerde verlenging van alle verlopen tentamenresultaten van alle studenten behelst.

Gelet op het vorenstaande faalt het beroep van appellant op het vertrouwensbeginsel.

Kennis voldoende actueel

2.3.2. Dat appellant tijdens de door hem nog te volgen coschappen intensief zal worden begeleid en beoordeeld en dat daarbij aan het licht zal komen of hij beschikt over voldoende actuele kennis, betekent niet dat de examencommissie gehouden was in te stemmen met het verlengingsverzoek. Mede in aanmerking genomen de ten aanzien van patiënten geldende zorgplicht, verwacht de examencommissie van appellant terecht dat hij aantoont dat hij over de vereiste actuele kennis beschikt voordat hij aan zijn coschappen begint. Verweerder heeft de examencommissie terecht gevolgd in haar standpunt dat appellant hierin niet is geslaagd. Dat hij al geruime tijd werkzaam is bij het Academisch Medisch Centrum in Amsterdam als doktersassistent, is hiertoe onvoldoende. Appellant heeft geen objectieve en verifieerbare informatie over zijn werkzaamheden overgelegd, en evenmin geconcretiseerd waaruit blijkt dat hij als gevolg van die werkzaamheden beschikt over de vereiste actuele kennis ten aanzien van de vakken waarop de vervallen tentamenresultaten betrekking hebben.

Dat zijn kennis niet ouder is dan de kennis van de categorieën studenten die volgens de Regeling nog kunnen opgaan voor het doctoraal- en artsdiploma indien zij aan een aantal eisen voldoen, is verder niet van belang. Appellant heeft immers niet gestaafd dat zijn individuele situatie in relevante zin vergelijkbaar is aan die van die categorieën studenten.

Het College is verder van oordeel dat het door de examencommissie aan appellant geboden alternatief om zijn kennis aan te tonen, namelijk de toets USMLE1, niet onredelijk is. Hierbij neemt het College in aanmerking dat in de bij het verweerschrift gevoegde toelichting staat dat het gaat om een toets die bestaat uit 350 multiple choice vragen, dat het afronden van twee studiejaren van een studie medicijnen volstaat om te mogen deelnemen aan die toets, en dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn geval praktische bezwaren bestonden tegen deelname aan die toets. De door appellant gestelde voorbereidingstijd van vier tot zes maanden acht het College niet onoverkomelijk, reeds nu –nog daargelaten de juistheid van die stelling- het aanbod om USMLE1 als alternatief te maken dateert van 11 januari 2017 en op dat moment meer dan zes maanden resteerden voor het verstrijken van de wettelijk vastgestelde uiterste datum waarop doctoraal examen kan worden gedaan, te weten 31 augustus 2017. Verder acht het College van belang dat de toets wordt afgenomen in Amsterdam in het Engels. Appellant heeft gesteld dat een deel van zijn studieboeken Engelstalig is en hij heeft ter zitting verklaard dat hij de Engelse taal machtig is.

Hardheidsclausule

2.3.3. Verweerder heeft de examencommissie verder terecht gevolgd in haar standpunt dat handhaving van de maximale geldigheidsduur van behaalde tentamens in het geval van appellant niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard, als bedoeld in de in artikel 15.5 van de Onderwijs- en examenregeling geneeskunde neergelegde hardheidsclausule. Voor dit oordeel weegt het College mee dat, gelet op de ten aanzien van patiënten geldende zorgplicht, groot gewicht toekomt aan de belangen die worden gediend met handhaving van de maximale geldigheidsduur van tentamens. Verder weegt het College in het nadeel van appellant mee dat in zijn geval sprake is van een uitzonderlijk lange overschrijding – appellant is negentien jaar geleden met zijn studie begonnen – en dat de examencommissie met het aanbieden van de USMLE1 toets een adequaat alternatief heeft geboden om te voorkomen dat hij niet zou kunnen afstuderen. Dat appellant van die mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt, blijft voor zijn risico.

2.4 Uit het vorenstaande volgt dat verweerder de afwijzing van de verzoeken van appellant terecht in stand heeft gelaten.

2.5. Het beroep van appellant is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.R. Fernandez, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/067**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Troostwijk en Drop
Datum uitspraak	:	17 juli 2017
Partijen	:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	bijzondere instelling dwangsom dwangsomregeling eindterm gelijkwaardig ingebrekestelling kernvaardigheid vrijstelling
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, vierde lid Awb: artikel 4:17 Awb: artikel 4:18 OER: artikel 4.7
Uitspraak	:	(deels) gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De examencommissie heeft aan de beslissing van 11 oktober 2016 ten grondslag gelegd dat de vakken Godsdienstwijsbegeerte en Comparatieve godsdienstfilosofie voor het verlenen van vrijstelling inhoudelijk onvoldoende overeenkomen, omdat de gebruikte literatuur en de benadering van de relatie tussen de diverse waarheden van religies verschillen, en de vakken bij verschillende leerdoelen van de onderscheiden opleidingen aansluiten. Het vak Comparatieve godsdienstfilosofie sluit aan bij het doel comparatief denken van de opleiding Religiewetenschappen en behoort tot de academische kern van die opleiding. Voorts kent het vak Comparatieve godsdienstfilosofie een grotere nadruk op vaardigheden. In een e-mail van 2 februari 2017 aan verweerder heeft de voorzitter van de examencommissie toegelicht dat de methodiek van beide vakken verschilt. Bij het vak Comparatieve godsdienstfilosofie gaat het om vergelijking van de waarheidsclaims van vijf verschillende religies. Dit is een kernvaardigheid om de leerdoelen van de opleiding Religiewetenschappen te bereiken. Ter zitting van het College heeft de voorzitter nog toegelicht dat de eindtermen van de opleidingen Theologie en Religiewetenschappen niet gelijk zijn, omdat die laatste opleiding als enige van de twee de vaardigheid om religies te vergelijken als eindterm kent. Naar het oordeel van het College mocht de examencommissie zich op grond van het voorgaande op het standpunt stellen dat de vakken Godsdienstwijsbegeerte en Comparatieve godsdienstfilosofie inhoudelijk niet gelijkwaardig zijn. In de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling van de opleiding Religiewetenschappen is, anders dan in de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling van de opleiding Theologie, de vaardigheid om religies te vergelijken als eindterm vermeld. Er bestaat voorts geen grond om eraan te twijfelen dat de vakken wat betreft vaardigheden en methodiek verschillen, en dat het vak Comparatieve godsdienstfilosofie aansluit bij het voor de opleiding Religiewetenschappen specifieke doel comparatief denken. Wat appellant over de uitwisselbaarheid van de vakken aanvoert, kan derhalve niet worden gevolgd. Verweerder heeft de beslissing van 11 oktober 2016 derhalve terecht in stand gelaten. In zoverre faalt het betoog.

2.5. Uit de uitspraken van het College van 22 april 2016 in zaak nr. 2015/239 en 23 augustus 2016 in zaak nr. 2016/042 (www.cbho.nl) volgt dat de dwangsomregeling van artikel 4:17 en 4:18 van de Awb ook voor organen van een bijzondere instelling als de VU geldt.
[…]
2.7.De beslissing van 11 oktober 2016 is op dezelfde dag verzonden, zodat de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift op 12 oktober 2016 is aangevangen en tot en met 22 november 2016 heeft gelopen. De termijn waarbinnen verweerder op het administratief beroep had moeten beslissen is op 23 november 2016 aangevangen. Niet is gebleken dat de beslistermijn is opgeschort of verdaagd, zodat deze termijn tot en met 31 januari 2017 heeft gelopen. Op 1 februari 2017 heeft verweerder een schriftelijke ingebrekestelling van appellant ontvangen. De eerste dag waarop verweerder een dwangsom was verschuldigd, was derhalve 16 februari 2017. Bij de bestreden beslissing, genomen en verzonden op 24 februari 2017, heeft verweerder op het administratief beroep beslist.
Gelet op het voorgaande is verweerder van 16 tot en met 23 februari 2017, een periode van acht dagen, in gebreke geweest. Voor elk van deze dagen heeft verweerder een dwangsom van € 20,00 aan appellant verbeurd. De totaal verbeurde dwangsom bedraagt derhalve € 160,00.
In zoverre slaagt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 oktober 2016 is appellant te kennen gegeven dat de examencommissie van de Faculteit der Godgeleerdheid zijn verzoek om vrijstelling van het vak Comparatieve godsdienstfilosofie binnen de door hem gevolgde bacheloropleiding Religiewetenschappen niet heeft gehonoreerd.

Bij beslissing van 24 februari 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard en geweigerd vast te stellen dat het in verband met het niet-tijdig nemen van een beslissing een dwangsom heeft verbeurd.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 1 juni 2017, waar appellant, bijgestaan door drs. M.A.G. Struycken, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts zijn mr. M. Gorens en prof. dr. W. van Vlastuin, secretaris onderscheidenlijk voorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in het kader van de door hem gevolgde bacheloropleiding Theologie het vak Godsdienstwijsbegeerte gehaald. Omdat dit vak volgens hem grote overeenkomsten vertoont met het vak Godsdienstfilosofie binnen de eveneens door hem gevolgde bacheloropleiding Religiewetenschappen, heeft hij de examencommissie verzocht hem van laatstvermeld vak vrij te stellen. Omdat het vak Godsdienstfilosofie ten tijde van belang niet meer werd aangeboden, heeft de examencommissie het verzoek van appellant opgevat als een verzoek om vrijstelling van het in de plaats van dat vak aangeboden vak Comparatieve godsdienstfilosofie. Bij de beslissing van 11 oktober 2016 is appellant te kennen gegeven dat de examencommissie het verzoek niet heeft gehonoreerd, omdat de vakken Godsdienstwijsbegeerte en Comparatieve godsdienstfilosofie inhoudelijk onvoldoende overeenkomen. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten, omdat appellant ter zitting van verweerder heeft erkend dat beide vakken niet gelijkwaardig zijn in de zin van artikel 4.7 van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER). Voorts heeft verweerder geweigerd vast te stellen dat het een dwangsom heeft verbeurd, omdat de dwangsomregeling van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) niet van toepassing is op organen van een bijzondere instelling als de Vrije Universiteit (hierna: de VU).

2.2. Appellant betoogt dat verweerder de beslissing van 11 oktober 2016 ten onrechte in stand heeft gelaten. Hiertoe voert hij aan dat verweerder zijn erkenning van inhoudelijke verschillen tussen de vakken Godsdienstwijsbegeerte en Comparatieve godsdienstfilosofie ten onrechte heeft opgevat als een erkenning van de ongelijkwaardigheid van die vakken. Volgens hem zijn die vakken wel degelijk gelijkwaardig, omdat het vak Comparatieve godsdienstfilosofie tot de academische kern behoort van beide door hem gevolgde opleidingen, binnen de opleiding Theologie kan worden gekozen tussen het vak Comparatieve godsdienstfilosofie en het vak Godsdienstwijsbegeerte, en het vak Comparatieve godsdienstfilosofie niet nodig is om aan de eindtermen van de opleiding Religiewetenschappen te voldoen. Hij had met succes een verzoek tot wijziging van het door hem te volgen onderwijsprogramma van de opleiding Religiewetenschappen kunnen indienen, waarna hij geen vrijstelling voor het vak Comparatieve godsdienstfilosofie meer nodig zou hebben gehad, maar heeft om tijd te winnen volstaan met het indienen van een verzoek om vrijstelling. De examencommissie heeft ten onrechte de nadruk gelegd op het comparatieve karakter van het vak Comparatieve godsdienstfilosofie, aldus appellant. Ten slotte betoogt appellant dat verweerder ten onrechte heeft geweigerd vast te stellen dat het een dwangsom heeft verbeurd.

2.3. Ingevolge artikel 4.7, eerste lid, aanhef en onder a, van de OER kan de examencommissie op schriftelijk verzoek van een student vrijstelling verlenen voor het afleggen van een of meer examenonderdelen indien de student eerder met goed gevolg een tentamen heeft afgelegd in het hoger onderwijs binnen Nederland of daarbuiten, dat wat betreft inhoud, niveau en studielast ten minste gelijkwaardig is aan hetgeen is vereist voor de onderwijseenheid waarvoor vrijstelling wordt verzocht.

2.4. De examencommissie heeft aan de beslissing van 11 oktober 2016 ten grondslag gelegd dat de vakken Godsdienstwijsbegeerte en Comparatieve godsdienstfilosofie voor het verlenen van vrijstelling inhoudelijk onvoldoende overeenkomen, omdat de gebruikte literatuur en de benadering van de relatie tussen de diverse waarheden van religies verschillen, en de vakken bij verschillende leerdoelen van de onderscheiden opleidingen aansluiten. Het vak Comparatieve godsdienstfilosofie sluit aan bij het doel comparatief denken van de opleiding Religiewetenschappen en behoort tot de academische kern van die opleiding. Voorts kent het vak Comparatieve godsdienstfilosofie een grotere nadruk op vaardigheden. In een e-mail van 2 februari 2017 aan verweerder heeft de voorzitter van de examencommissie toegelicht dat de methodiek van beide vakken verschilt. Bij het vak Comparatieve godsdienstfilosofie gaat het om vergelijking van de waarheidsclaims van vijf verschillende religies. Dit is een kernvaardigheid om de leerdoelen van de opleiding Religiewetenschappen te bereiken. Ter zitting van het College heeft de

voorzitter nog toegelicht dat de eindtermen van de opleidingen Theologie en Religiewetenschappen niet gelijk zijn, omdat die laatste opleiding als enige van de twee de vaardigheid om religies te vergelijken als eindterm kent.

Naar het oordeel van het College mocht de examencommissie zich op grond van het voorgaande op het standpunt stellen dat de vakken Godsdienstwijsbegeerte en Comparatieve godsdienstfilosofie inhoudelijk niet gelijkwaardig zijn. In de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling van de opleiding Religiewetenschappen is, anders dan in de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling van de opleiding Theologie, de vaardigheid om religies te vergelijken als eindterm vermeld. Er bestaat voorts geen grond om eraan te twijfelen dat de vakken wat betreft vaardigheden en methodiek verschillen, en dat het vak Comparatieve godsdienstfilosofie aansluit bij het voor de opleiding Religiewetenschappen specifieke doel comparatief denken. Wat appellant over de uitwisselbaarheid van de vakken aanvoert, kan derhalve niet worden gevolgd. Verweerder heeft de beslissing van 11 oktober 2016 derhalve terecht in stand gelaten.

In zoverre faalt het betoog.

2.5. Uit de uitspraken van het College van 22 april 2016 in zaak nr. 2015/239 en 23 augustus 2016 in zaak nr. 2016/042 (www.cbho.nl) volgt dat de dwangsomregeling van artikel 4:17 en 4:18 van de Awb ook voor organen van een bijzondere instelling als de VU geldt.

2.6. Ingevolge artikel 4:17, eerste lid, van de Awb verbeurt het bestuursorgaan, indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven, aan de aanvrager een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen.

Ingevolge het tweede lid bedraagt de dwangsom de eerste veertien dagen € 20,00 per dag.

Ingevolge het derde lid is de eerste dag waarover de dwangsom is verschuldigd de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.

Ingevolge artikel 4:18 stelt het bestuursorgaan de verschuldigdheid en de hoogte van de dwangsom bij beschikking vast binnen twee weken na de laatste dag waarover de dwangsom verschuldigd was.

Ingevolge artikel 7.61, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek beslist het college van beroep voor de examens binnen tien weken gerekend vanaf de dag na die waarop de termijn voor het indienen van het administratief beroepschrift is verstreken.

2.7. De beslissing van 11 oktober 2016 is op dezelfde dag verzonden, zodat de termijn voor het indienen van een administratief beroepschrift op 12 oktober 2016 is aangevangen en tot en met 22 november 2016 heeft gelopen. De termijn waarbinnen verweerder op het administratief beroep had moeten beslissen is op 23 november 2016 aangevangen. Niet is gebleken dat de beslistermijn is opgeschort of verdaagd, zodat deze termijn tot en met 31 januari 2017 heeft gelopen. Op 1 februari 2017 heeft verweerder een schriftelijke ingebrekestelling van appellant ontvangen. De eerste dag waarop verweerder een dwangsom was verschuldigd, was derhalve 16 februari 2017. Bij de bestreden beslissing, genomen en verzonden op 24 februari 2017, heeft verweerder op het administratief beroep beslist.

Gelet op het voorgaande is verweerder van 16 tot en met 23 februari 2017, een periode van acht dagen, in gebreke geweest. Voor elk van deze dagen heeft verweerder een dwangsom van € 20,00 aan appellant verbeurd. De totaal verbeurde dwangsom bedraagt derhalve € 160,00.

In zoverre slaagt het betoog.

2.8. Het beroep is gegrond, voor zover verweerder niet heeft vastgesteld dat het een dwangsom van € 160,00 aan appellant heeft verbeurd. De bestreden beslissing moet in zoverre worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door de verbeurde dwangsom alsnog vast te stellen. Voor het overige is het beroep ongegrond.

2.9. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond, voor zover het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit niet heeft vastgesteld dat het een dwangsom van € 160,00 aan appellant heeft verbeurd;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit van 24 februari 2017 in zoverre;
III. stelt de door het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit aan appellant verbeurde dwangsom vast op € 160,00 (zegge: honderdzestig euro);
IV. bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;
V. verklaart het beroep voor het overige ongegrond;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/069**
Rechter(s)	:	mrs. Scholten-Hinloopen, Streefkerk en Daalder
Datum uitspraak	:	19 oktober 2017
Partijen	:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	Bachelor/Master-structuur geldigheidsduur harde knip hardheidsclausule hervatten studie inschrijving overgangsregeling scriptie toelatingsprocedure vertrouwensbeginsel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.30a[oud] WHW: artikel 7.30b OER: artikel 2.1 OER: artikel 3.1 OER: artikel 4.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Tot 1 september 2014 bevatte de WHW in artikel 7.30a een hardheidsclausule, die het mogelijk maakte studenten die de graad van Bachelor nog niet hadden behaald, toch in te schrijven voor een masteropleiding voor zover het achterwege laten van die inschrijving zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Artikel 7.30a van de WHW is echter op grond van artikel AL van de Wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs), vervallen. Met ingang van 1 september 2014 is daarmee de zogenoemde “harde knip” ingevoerd. Die “harde knip” houdt in dat een student slechts tot de master kan worden toegelaten, in het geval wordt voldaan aan de vereisten neergelegd in artikel 7.30b van de WHW. 2.4.2. De examencommissie heeft vastgesteld dat appellant niet aan de vereisten van het bachelor-niveau voldoet, omdat hij nog niet alle vakken van de bachelor-fase heeft afgerond. Daarnaast is geldigheid van meerdere behaalde tentamenresultaten (ruimschoots) vervallen. Appellant heeft dit niet betwist. Gelet op het feit dat appellant de bachelor-fase nog niet heeft afgerond, heeft verweerder zich, naar het oordeel van het College, terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie appellant niet tot de master kon toelaten. Het College wijst in deze context op zijn uitspraak van 5 november 2015 in zaak nr. 2015/106 (www.cbho.nl). 2.4.3. Wat betreft de individuele overgangsregeling, waarover de examencommissie beslissingen aan appellant heeft verzonden en waarvan appellant stelt deze niet te hebben ontvangen, overweegt het College als volgt. Appellant heeft ter zitting van het College toegelicht dat hij de correspondentie over het overgangsprogramma niet heeft ontvangen, maar dat hij op basis van een mondelinge afspraak met een medewerker van de opleiding, de heer Van Aarsen, toegang tot de master had en dat hij destijds op basis van die afspraak het

studieprogramma volgde. Ook uit het cijferoverzicht volgt dat hij in het mastertraject zat en daarbinnen alle vakken heeft afgerond, aldus appellant. Alleen de masterscriptie stond nog open. Het College begrijpt deze toelichting van appellant aldus dat aan hem de toezegging zou zijn gedaan dat hij het mastertraject zou mogen afronden en dat die onvoorwaardelijke toezegging nog altijd geldt. Daarmee doet appellant een beroep op het vertrouwensbeginsel.

2.4.4. Het College is van oordeel dat voor zover al zou kunnen worden geoordeeld dat een dergelijke toezegging destijds aan appellant is gedaan, deze toezegging naar het oordeel van het College niet tot een voor appellant gunstig oordeel leidt.

Daarvoor is van belang dat de toezegging niet inhoudt dat de geldigheid van de resultaten van behaalde tentamens niet zou vervallen. Uit artikel 4.2 van de OER 2008-2009 volgt namelijk dat de geldigheidsduur van eindcijfers van met goed gevolg afgelegde tentamens zes jaar bedraagt. Het is het College niet gebleken dat appellant op enig moment om verlenging van de geldigheid van die eindcijfers heeft verzocht.

Verweerder heeft in dit kader ter zitting van het College daarnaast toegelicht dat niet eerder met het masterscriptietraject een aanvang kan worden gemaakt dan nadat alle bachelor- en mastervakken zijn afgerond. Dit betekent, naar het College begrijpt, dat zelfs in het geval appellant in zijn stelling wordt gevolgd dat hij het overgangsprogramma in het jaar 2008 heeft afgerond, met inbegrip van de vakken behorend tot het mastertraject en dat hij nog slechts het masterscriptietraject behoefde af te ronden, hij niettemin geen aanvang kan maken met het masterscriptietraject. Redengevend daarvoor is het vervallen van de geldigheid van de eindcijfers van meerdere met goed gevolg afgelegde tentamens.

Het College is van oordeel dat verweerder zich in dit kader op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat aan de beperking van de geldigheidsduur van studieonderdelen ten grondslag ligt de noodzaak tot waarborging van het kennisniveau. Bovendien, zo heeft verweerder gemotiveerd, zijn de onderdelen intensief op elkaar afgestemd zodat een kwaliteitsgarantie kan worden afgegeven. Die kwaliteitsgarantie kan niet zonder meer worden verstrekt in de situatie waarin een studie na zo'n lange tijd weer wordt hervat, aldus verweerder. Verweerder heeft zich, naar het oordeel van het College, dan ook op het standpunt mogen stellen dat met een geldigheidsduur van zes jaren voor de propedeuse en/of doctoraalonderdelen en vier jaar voor de masteronderdelen, gelet op een nominale studieduur, niet kan worden gezegd dat deze geldigheidsduur zodanig kort is dat dit leidt tot een kennelijk onredelijke uitkomst.

2.4.5. Het College concludeert, gelet op de zogenoemde "harde knip", maar ook gelet op het oordeel dat verweerder zich met juistheid op het standpunt heeft gesteld dat de geldigheidsduur van de resultaten van meerdere behaalde tentamens ruimschoots is verstreken, dat verweerder de beslissing van de examencommissie van 4 november 2016 op goede gronden in stand heeft gelaten. De door appellant gestelde gebrekkige informatieverstrekking door verweerder leidt, wat van die stelling ook zij, in weerwil van het dwingende karakter van artikel 7.30b van de WHW en de in de OER opgenomen geldigheidsduur van behaalde eindcijfers, niet tot een ander oordeel.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 november 2016 heeft de examencommissie van de Faculteit der Sociale Wetenschappen (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellant om toegang tot het masterscriptietraject afgewezen.

Bij beslissing van 13 februari 2017 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 3 augustus 2017, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S. El Ghafour, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie zijn dr. R. van Reekum, lid van de examencommissie en mr. B.J.I van Zeijl-Taal, secretaris van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

De relevante wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.30b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) geldt voor de inschrijving voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs of voor een masteropleiding in het hoger beroepsonderwijs als toelatingseis:
a. het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs; of
b. het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs onderscheidenlijk een graad Bachelor in het hoger beroepsonderwijs.

Ingevolge artikel 3.1 van de Onderwijs- en examenregeling Masteropleiding Sociologie 2008-2009 (hierna: OER 2008-2009), worden, conform de doorstroomregeling Masterprogramma's (bijlage III) tot die masteropleiding toegelaten alle studenten die in het bezit zijn van:
1. een bachelordiploma Sociologie
2. een volledig afgerond Schakelprogramma Sociologie
3. een door de examencommissie verstrekt bewijs van Toelating in het geval niet aan de voorwaarden onder 1 of 2 is voldaan.

Ingevolge artikel 4.1, zevende lid, moet de student, voordat hij kan beginnen aan de afsluitende master-thesis en hiervoor een begeleider kan aanvragen, minimaal het Bachelorexamen Sociologie hebben behaald dan wel de volledige schakelopleiding hebben afgerond.

Ingevolge artikel 4.2, eerste lid, bedraagt de geldigheidsduur van eindcijfers van met goed gevolg afgelegde tentamens zes jaar.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling masteropleiding(en) Faculteit der Sociale Wetenschappen 2016-2017 (hierna: OER 2016-2017), zijn studenten toelaatbaar tot een masteropleiding indien zij:
- in het bezit zijn van een getuigschrift van een toelaatbare bacheloropleiding behaald in het wetenschappelijk onderwijs, zoals in de toelatingsprocedure, als bedoeld in het tweede lid, omschreven;
- kunnen aantonen voldoende kennis, inzicht en vaardigheden te hebben op het niveau van een toelaatbare bacheloropleiding in het wetenschappelijk onderwijs, bijvoorbeeld via een afgeronde pre-master (bijlage V), zoals in de toelatingsprocedure omschreven.

Ingevolge het tweede lid zijn de toelatingsprocedures opgenomen in bijlage I bij de OER en vermeld op de website.

Ingevolge bijlage I 'Toelating tot de Master' bij de OER moet de student om toegelaten te kunnen worden tot de master Sociologie een relevante universitaire bachelor-, pre-master of masteropleiding succesvol hebben afgerond. Of de student (direct) toelaatbaar is tot de master, is afhankelijk van de vooropleiding.

Ingevolge die bijlage is direct toelaatbaar tot de master Sociologie de student die een van onderstaande opleidingen succesvol heeft afgerond:
- Bachelor Sociologie aan de EUR;
- Pre-master Sociologie aan de EUR;
- Bachelor Sociologie aan een andere universiteit;
- Andere bachelor in de sociale wetenschappen.

Inleiding

2.2. Appellant is in het studiejaar 1997-1998 aan de opleiding Sociologie (oude stijl) begonnen, en heeft binnen korte tijd zijn propedeuse behaald. De doctoraalfase van die studie heeft hij echter niet vóór 31 december 2008 afgerond.

Omdat het vanaf die datum niet meer mogelijk was de doctoraalfase af te ronden, vanwege de invoering van de Bachelor/Master-structuur, heeft verweerder een overgangsregeling getroffen voor studenten die voldoende vergevorderd waren in de doctoraalfase. Aan die studenten is, aldus verweerder, voor de duur van een jaar de toegang tot de master verleend. Voor studenten die op 31 december 2008 hun doctoraalstudie nog niet hadden afgerond, is in december 2008 een individuele overgangsregeling getroffen. Ook voor appellant is, volgens verweerder, zo'n individuele overgangsregeling getroffen.

2.2.1 Onder de gedingstukken bevindt zich een beslissing, gedateerd op 10 december 2008, waarbij aan appellant is meegedeeld dat de examencommissie heeft ingestemd met een individueel overgangsprogramma. Volgens die beslissing had appellant geen recht op een bachelordiploma, maar is hem wel een Bewijs van Toelating tot de Master verstrekt. Daarbij is appellant ook te kennen gegeven dat hij de ontbrekende vakken uit het overgangsprogramma, te weten de vakken Methoden en Technieken IV en Beleidssociologie, in het masterjaar moest afronden.

Daarnaast bevindt zich onder de gedingstukken een document, waarin het overgangsprogramma is opgenomen en waarin is bevestigd dat appellant deze twee vakken nog moest behalen. In dit document is vermeld dat de geldigheid van de resultaten van de behaalde propedeuse en/of doctoraalonderdelen die voor het bachelor-programma worden ingezet, zes jaar bedraagt vanaf ondertekening van het contract. Voor de vakken van het masterprogramma geldt een geldigheid van 4 jaar.

2.2.2. Appellant heeft zijn studie op enig moment in 2011 gestaakt. Vervolgens heeft hij zich op 6 september 2016 tot de examencommissie gewend met het verzoek hem toegang te verlenen tot het masterscriptietraject, zodat hij zijn scriptie kan afronden.

Besluitvorming

2.3. De examencommissie heeft dat verzoek afgewezen bij beslissing van 4 november 2016. Daarbij heeft zij overwogen dat appellant niet aan de vereisten van het bachelor-niveau voldoet.

2.3.1. Verweerder heeft deze beslissing van de examencommissie gehandhaafd bij zijn beslissing van 13 februari 2017. Verweerder heeft, in navolging van de examencommissie, overwogen dat geen kwaliteitsgarantie kan worden afgegeven voor een opleiding die na een periode van 20 jaar wordt hervat. Een geldigheidsduur van 6 jaar voor de propedeuse- en/of doctoraalonderdelen en een geldigheidsduur van 4 jaar voor de masteronderelen is, gelet op de nominale studieduur, volgens verweerder niet zodanig kort dat dit leidt tot een onredelijke uitkomst. Daarnaast heeft appellant de verplichting om actief te informeren naar de gewijzigde voorwaarden en termijnen. Dat hij dit vanaf 2007 heeft nagelaten, blijft voor zijn rekening en risico, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat de examencommissie zich niet aan haar informatieplicht heeft gehouden. De beslissing van 10 december 2008 heeft hij pas in 2016 voor het eerst onder ogen gekregen. Die beslissing is volgens appellant onvolledig, omdat vakken uit 2006/2007 op het overzicht ontbreken. Daarom is het onduidelijk op welke overgangsregeling de examencommissie doelt. Ook ontbreekt bijlage 3 bij de beslissing, te weten het formulier “Verzoek om toelating masteropleidingen Sociologie 2008-2009”. Hoewel hij tot in 2011 veelvuldig contact heeft gehad met de examencommissie heeft zij nooit melding gemaakt van de beslissing van 10 december 2008, aldus appellant. De examencommissie heeft hem bovendien tot en met 2011 nooit verhinderd deel te nemen aan activiteiten voor het mastertraject. Het schikkingsvoorstel, waarbij hem is aangeboden de onderdelen Qualitative methodes en het practicum Kwalitatieve data-analyse succesvol af te ronden, waarna hij toegang tot de master zou kunnen krijgen, is, vanwege dat gebrek aan informatie, onredelijk, aldus appellant.

2.4.1. Tot 1 september 2014 bevatte de WHW in artikel 7.30a een hardheidsclausule, die het mogelijk maakte studenten die de graad van Bachelor nog niet hadden behaald, toch in te schrijven voor een masteropleiding voor zover het achterwege laten van die inschrijving zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Artikel 7.30a van de WHW is echter op grond van artikel AL van de Wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (de Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs), vervallen. Met ingang van 1 september 2014 is daarmee de zogenoemde “harde knip” ingevoerd. Die “harde knip” houdt in dat een student slechts tot de master kan worden toegelaten, in het geval wordt voldaan aan de vereisten neergelegd in artikel 7.30b van de WHW.

2.4.2. De examencommissie heeft vastgesteld dat appellant niet aan de vereisten van het bachelor-niveau voldoet, omdat hij nog niet alle vakken van de bachelor-fase heeft afgerond. Daarnaast is geldigheid van meerdere behaalde tentamenresultaten (ruimschoots) vervallen. Appellant heeft dit niet betwist.

Gelet op het feit dat appellant de bachelor-fase nog niet heeft afgerond, heeft verweerder zich, naar het oordeel van het College, terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie appellant niet tot de master kon toelaten. Het College wijst in deze context op zijn uitspraak van 5 november 2015 in zaak nr. 2015/106 (www.cbho.nl).

2.4.3. Wat betreft de individuele overgangsregeling, waarover de examencommissie beslissingen aan appellant heeft verzonden en waarvan appellant stelt deze niet te hebben ontvangen, overweegt het College als volgt. Appellant heeft ter zitting van het College toegelicht dat hij de correspondentie over het overgangsprogramma niet heeft ontvangen, maar dat hij op basis van een mondelinge afspraak met een medewerker van de opleiding, de heer Van Aarsen, toegang tot de master had en dat hij destijds op basis van die afspraak het studieprogramma volgde. Ook uit het cijferoverzicht volgt dat hij in het mastertraject zat en daarbinnen alle vakken heeft afgerond, aldus appellant. Alleen de masterscriptie stond nog open. Het College begrijpt deze toelichting van appellant aldus dat aan hem de toezegging zou zijn gedaan dat hij

het mastertraject zou mogen afronden en dat die onvoorwaardelijke toezegging nog altijd geldt. Daarmee doet appellant een beroep op het vertrouwensbeginsel.

2.4.4. Het College is van oordeel dat voor zover al zou kunnen worden geoordeeld dat een dergelijke toezegging destijds aan appellant is gedaan, deze toezegging naar het oordeel van het College niet tot een voor appellant gunstig oordeel leidt.

Daarvoor is van belang dat de toezegging niet inhoudt dat de geldigheid van de resultaten van behaalde tentamens niet zou vervallen. Uit artikel 4.2 van de OER 2008-2009 volgt namelijk dat de geldigheidsduur van eindcijfers van met goed gevolg afgelegde tentamens zes jaar bedraagt. Het is het College niet gebleken dat appellant op enig moment om verlenging van de geldigheid van die eindcijfers heeft verzocht.

Verweerder heeft in dit kader ter zitting van het College daarnaast toegelicht dat niet eerder met het masterscriptietraject een aanvang kan worden gemaakt dan nadat alle bachelor- en mastervakken zijn afgerond. Dit betekent, naar het College begrijpt, dat zelfs in het geval appellant in zijn stelling wordt gevolgd dat hij het overgangsprogramma in het jaar 2008 heeft afgerond, met inbegrip van de vakken behorend tot het mastertraject en dat hij nog slechts het masterscriptietraject behoefde af te ronden, hij niettemin geen aanvang kan maken met het masterscriptietraject. Redengevend daarvoor is het vervallen van de geldigheid van de eindcijfers van meerdere met goed gevolg afgelegde tentamens.

Het College is van oordeel dat verweerder zich in dit kader op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat aan de beperking van de geldigheidsduur van studieonderdelen ten grondslag ligt de noodzaak tot waarborging van het kennisniveau. Bovendien, zo heeft verweerder gemotiveerd, zijn de onderdelen intensief op elkaar afgestemd zodat een kwaliteitsgarantie kan worden afgegeven. Die kwaliteitsgarantie kan niet zonder meer worden verstrekt in de situatie waarin een studie na zo'n lange tijd weer wordt hervat, aldus verweerder. Verweerder heeft zich, naar het oordeel van het College, dan ook op het standpunt mogen stellen dat met een geldigheidsduur van zes jaren voor de propedeuse en/of doctoraalonderdelen en vier jaar voor de masteronderdelen, gelet op een nominale studieduur, niet kan worden gezegd dat deze geldigheidsduur zodanig kort is dat dit leidt tot een kennelijk onredelijke uitkomst.

2.4.5. Het College concludeert, gelet op de zogenoemde "harde knip", maar ook gelet op het oordeel dat verweerder zich met juistheid op het standpunt heeft gesteld dat de geldigheidsduur van de resultaten van meerdere behaalde tentamens ruimschoots is verstreken, dat verweerder de beslissing van de examencommissie van 4 november 2016 op goede gronden in stand heeft gelaten. De door appellant gestelde gebrekkige informatieverstrekking door verweerder leidt, wat van die stelling ook zij, in weerwil van het dwingende karakter van artikel 7.30b van de WHW en de in de OER opgenomen geldigheidsduur van behaalde eindcijfers, niet tot een ander oordeel.

Conclusie

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/070**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	24 augustus 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	rechtsmiddelenclausule termijnoverschrijding verschoonbaarheid vrijstelling
Artikelen	:	Awb: artikel 3:45 Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8, Awb: artikel 6:9, Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.2. Vaststaat dat het beroepschrift op 3 december 2016, door het CBE ontvangen op 7 december 2016, na afloop van de beroepstermijn, en derhalve niet-tijdig, is ingediend. Het geschil spitst zich toe op de vraag of het CBE de overschrijding van deze termijn terecht niet verschoonbaar heeft geacht, omdat de rechtsmiddelenclausule bij de beslissingen van 16 september 2016 voldoende duidelijk is. In de beslissingen van 16 september 2016 is een rechtsmiddelenclausule opgenomen, luidend: “De procedure voor beroep is opgenomen in het Studentenstatuut, te raadplegen via Insite HAN of www.han.nl, in de bijlage “Regeling rechtsbescherming besluiten het onderwijs betreffende”. Het College stelt vast dat in de rechtsmiddelenclausule niet is vermeld door wie, binnen welke termijn en bij welk orgaan bezwaar kan worden gemaakt of beroep kan worden ingesteld. De rechtsmiddelenclausule voldoet, zoals ook door het CBE ter zitting van het College is erkend, derhalve niet aan het bepaalde in artikel 3:45, tweede lid, van de Awb. Naar het oordeel van het College leidt dit in dit geval tot het oordeel dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellant in verzuim is geweest, als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb, zodat het CBE het administratief beroep ten onrechte om die reden niet-ontvankelijk heeft verklaard. Het College acht daartoe van belang dat de verwijzing naar de “Regeling rechtsbescherming besluiten het onderwijs betreffende” zodanig algemeen is geformuleerd dat bij raadpleging daarvan niet direct de urgentie van het tijdig instellen van administratief beroep blijkt. De Regeling zelf bevat 11, veelal in leden verdeelde, artikelen, met een technisch-juridisch inhoud. Daardoor kan een student die de Regeling raadpleegt daaruit niet eenvoudig opmaken binnen welke termijn bij welk orgaan beroep kan worden ingesteld. Appellant kan dan ook niet geacht worden te hebben geweten dat hij binnen zes weken administratief beroep moest instellen. Het College acht voorts van belang dat uit de gedingstukken van het dossier onvoldoende is gebleken dat appellant anderszins door het CBE tijdig op de hoogte is gesteld dat indien hij rechtsmiddelen wenste aan te wenden tegen de beslissingen van 16 september 2016 hij tijdig administratief beroep moest instellen. Ten slotte acht het College van belang dat appellant, zodra hij op de hoogte raakte van de beroepstermijn, direct beroep bij het CBE heeft ingesteld. Het betoog slaagt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van, verweerder.

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen (hierna: CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij acht te onderscheiden beslissingen van 16 september 2016 heeft de examinator namens de examencommissie van het Instituut Bedrijfskunde en Rechten, faculteit Economie en Management, de verzoeken van appellant om hem vrijstelling te verlenen voor deelname aan acht (deel)tentamens, afgewezen.

Bij beslissing van 6 maart 2017 heeft het CBE het door appellant tegen die beslissingen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 augustus 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. B.A. van Koeven, ambtelijk secretaris, zijn verschenen. Voorts zijn namens de examencommissie mr. J.G. Vogelzang, voorzitter, en mr. J.A. ten Böhmer, secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de HBO-bacheloropleiding Rechten aan de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen. Bij verzoeken van 26 juni 2016 heeft hij de examencommissie verzocht om hem vrijstelling te verlenen voor deelname aan acht (deel)tentamens. Deze verzoeken zijn door de examinator bij acht te onderscheiden beslissingen van 16 september 2016 afgewezen.

2.2. Het CBE heeft het administratief beroep van appellant niet-ontvankelijk verklaard, omdat het beroepschrift buiten de beroepstermijn is ingediend en de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. Het CBE heeft daaraan ten grondslag gelegd dat bij de beslissingen van 16 september 2016 de volgende rechtsmiddelenclausule is opgenomen: "*De procedure voor beroep is opgenomen in het Studentenstatuut, te raadplegen via Insite HAN of www.han.nl, in de bijlage "Regeling rechtsbescherming besluiten het onderwijs betreffende".* Volgens het CBE is deze rechtsmiddelenclausule voldoende duidelijk en ondubbelzinnig geformuleerd en voldoet deze daarom aan de eisen die worden gesteld in artikel 3:45 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Het lag dan ook op de weg van appellant om de regeling "*rechtsbescherming besluiten het onderwijs betreffende"* tijdig te raadplegen. Nu hij dat niet heeft gedaan, is de termijnoverschrijding niet verschoonbaar, aldus het CBE.

2.3. Appellant betoogt dat het CBE zijn administratief beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Hij voert daartoe aan dat de rechtsmiddelenclausule niet voldoet aan het bepaalde in artikel 3:45, van de Awb, aangezien de clausule niet vermeld door wie, binnen welke termijn en bij welk orgaan bezwaar

kan worden gemaakt of beroep kan worden ingesteld. Dit klemt volgens appellant temeer nu de wetgever voor studenten een laagdrempelige rechtsbeschermingsprocedure heeft willen creëren. Nu de bestreden beslissingen van 16 september 2016 geen rechtsmiddelenclausule bevatten die voldoet aan de eisen van artikel 3:45 van Awb en hij ook niet anderszins op de hoogte was van de beroepsmogelijkheden is de termijnoverschrijding verschoonbaar, aldus appellant.

2.3.1. Ingevolge artikel 6:7 van de Awb bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die, waarop de beslissing op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

Ingevolge artikel 3:45, eerste lid, wordt, indien tegen een besluit bezwaar kan worden gemaakt of beroep kan worden ingesteld, daarvan bij de bekendmaking en bij de mededeling van het besluit melding gemaakt.

Ingevolge het tweede lid wordt hierbij vermeld door wie, binnen welke termijn en bij welk orgaan bezwaar kan worden gemaakt of beroep kan worden ingesteld."

2.3.2. Vaststaat dat het beroepschrift op 3 december 2016, door het CBE ontvangen op 7 december 2016, na afloop van de beroepstermijn, en derhalve niet-tijdig, is ingediend. Het geschil spitst zich toe op de vraag of het CBE de overschrijding van deze termijn terecht niet verschoonbaar heeft geacht, omdat de rechtsmiddelenclausule bij de beslissingen van 16 september 2016 voldoende duidelijk is.

In de beslissingen van 16 september 2016 is een rechtsmiddelenclausule opgenomen, luidend: "*De procedure voor beroep is opgenomen in het Studentenstatuut, te raadplegen via Insite HAN of www.han.nl, in de bijlage "Regeling rechtsbescherming besluiten het onderwijs betreffende".* Het College stelt vast dat in de rechtsmiddelenclausule niet is vermeld door wie, binnen welke termijn en bij welk orgaan bezwaar kan worden gemaakt of beroep kan worden ingesteld. De rechtsmiddelenclausule voldoet, zoals ook door het CBE ter zitting van het College is erkend, derhalve niet aan het bepaalde in artikel 3:45, tweede lid, van de Awb.

Naar het oordeel van het College leidt dit in dit geval tot het oordeel dat redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellant in verzuim is geweest, als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb, zodat het CBE het administratief beroep ten onrechte om die reden niet-ontvankelijk heeft verklaard. Het College acht daartoe van belang dat de verwijzing naar de "Regeling rechtsbescherming besluiten het onderwijs betreffende" zodanig algemeen is geformuleerd dat bij raadpleging daarvan niet direct de urgentie van het tijdig instellen van administratief beroep blijkt. De Regeling zelf bevat 11, veelal in leden verdeelde, artikelen, met een technisch-juridisch inhoud. Daardoor kan een student die de Regeling raadpleegt daaruit niet eenvoudig opmaken binnen welke termijn bij welk orgaan beroep kan worden ingesteld. Appellant kan dan ook niet geacht worden te hebben geweten dat hij binnen zes weken administratief beroep moest instellen. Het College acht voorts van belang dat uit de gedingstukken van het dossier onvoldoende is gebleken dat appellant anderszins door het CBE tijdig op de hoogte is gesteld dat indien hij rechtsmiddelen wenste aan te wenden tegen de beslissingen van 16 september 2016 hij tijdig administratief beroep moest instellen. Ten slotte acht het College van belang dat appellant, zodra hij op de hoogte raakte van de beroepstermijn, direct beroep bij het CBE heeft ingesteld.

Het betoog slaagt.

2.4. Uit het vorenstaande volgt dat het beroep gegrond is. De beslissing van het CBE van 6 maart 2017 dient te worden vernietigd. Het CBE dient een nieuwe beslissing te nemen op het administratief beroep van appellant met inachtneming van deze uitspraak.

2.5. Het CBE dient op na te volgen wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen van 6 maart 2017;
III. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/071**
Rechter(s)	:	mrs. Streefkerk, Van Diepenbeek en Daalder
Datum uitspraak	:	12 oktober 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	bezwaarprocedure bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband herkansing persoonlijke omstandigheden rechtsmiddelenclausule studentendecaan studievertraging tijdige melding
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b Awb: artikel 6:15 UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid OER: artikel 23
Uitspraak	:	gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	*Ambtshalve overwegingen* 2.4. Het College stelt vast, hetgeen door verweerder ter zitting van het College is bevestigd, dat uit de gedingstukken volgt dat voorafgaande aan de beroepsprocedure bij het college van beroep voor de examens de bezwaarprocedure is gevolgd. De beslissing van de examencommissie van 8 september 2016 is daarom een beslissing op bezwaar. De WHW biedt echter geen grondslag voor een bezwaarprocedure bij de examencommissie voorafgaande aan de beroepsprocedure bij het college van beroep voor de examens. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft een dergelijke bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en mogelijk problemen met termijnen oplevert. De omstandigheid dat de bezwaarfase optioneel is, verdraagt zich evenmin met het systeem van de WHW. Dat betekent dat de Examencommissie, gelet op artikel 6:15 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), het bezwaarschrift ter behandeling als beroepschrift naar verweerder had moeten doorsturen. 2.4.1. Verweerder heeft het door appellante ingediende administratief beroep naar het oordeel van het College dan ook ten onrechte gericht geacht tegen de beslissing van de examencommissie van 8 september 2016. Verweerder had het administratief beroep moeten beschouwen als te zijn gericht tegen de beslissing van de examencommissie van 14 juli 2016. Daarnaast heeft verweerder ten onrechte nagelaten de beslissing van 8 september 2016 waarbij het bezwaar van appellante ongegrond is verklaard, te vernietigen. De WHW biedt voor het nemen van die beslissing namelijk geen grond. 2.4.2. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het beroep reeds gelet hierop gegrond is. De beslissing van verweerder van 31 januari 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet echter aanleiding om de afgifte van het bindend negatief studieadvies in stand te laten. Daartoe overweegt het College als volgt. *Het bindend negatief studieadvies*

2.5. Appellante heeft zich wat betreft de beslissing tot de afgifte van een bindend negatief studieadvies op het standpunt gesteld dat vanaf ongeveer april 2016 een studievertraging heeft opgetreden. Daarover heeft zij medische informatie in het geding gebracht. Daarom bestaat volgens appellante een causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studievertraging. Na behandeling van haar bloedarmoede onder andere in de zomer van 2016 voelde appellante zich namelijk weer goed. Ook gedurende de periode 2011-2015 was appellante onder behandeling van een internist. Verder heeft zij in haar e-mail aan de studentendecaan geen melding gemaakt van haar ziekte, omdat zij nog nooit contact met die decaan heeft gehad en het een algemeen e-mailadres betrof. Zij was bang dat haar informatie langs veel personen zou gaan, voordat het bij de juiste studentendecaan terecht zou komen, aldus appellante. Ook heeft zij problemen ondervonden bij de inschrijving voor de tentamens Lengua 1B en Beroep 2. Zij mocht vertrouwen op de uitspraak van de teamleider dat de inschrijving van het tentamen Beroep 2 in orde zou komen. Verder is het aantal door appellante behaalde punten onjuist vermeld. Zij heeft een groot belang bij de voortzetting van haar opleiding. De opleiding wordt slechts zeer beperkt in Nederland aangeboden. Gezien de lange reisafstand tussen haar huisadres en Tilburg, behoort het vervolgen van de opleiding aan Fontys Hogeschool te Tilburg, de enige andere instelling die deze opleiding aanbiedt, niet tot de mogelijkheden, aldus appellante.
2.5.1. Het College stelt voorop dat verweerder op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de WHW, appellante slechts een bindend negatief studieadvies kan geven, indien zij met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat haar studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld.
2.5.2. Verweerder heeft vastgesteld dat zij 40 studiepunten heeft behaald. Hoewel appellante stelt dat de door haar behaalde studiepunten onjuist zijn vermeld, heeft zij niet betwist dat zij de norm van 50 EC als neergelegd in artikel 23, tweede lid, van de OER niet heeft behaald. Appellante heeft zich op het standpunt gesteld dat zij niet ongeschikt is voor de opleiding. Zij heeft, naar haar stelling, met persoonlijke omstandigheden te kampen gehad als gevolg waarvan de studievertraging is opgetreden en zij de norm niet heeft kunnen halen. Bovendien heeft zij problemen ondervonden bij de inschrijving van een tweetal tentamens.
2.5.3. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de medische situatie van appellante kwalificeert als een persoonlijke omstandigheid op basis waarvan een opschorting van het studieadvies zou kunnen worden verleend. Volgens verweerder dient daarbij echter een causaal verband te worden vastgesteld tussen de persoonlijke omstandigheden en de studievoortgang van appellante. In dat kader is ook een tijdige melding bij de examencommissie, de studieloopbaanbegeleider of de studentendecaan van belang. Een tijdige melding is bovendien van belang om de opleiding in de gelegenheid te stellen passende voorzieningen te bieden om de belemmeringen van de persoonlijke omstandigheden weg te nemen, aldus verweerder.
Wat betreft die tijdige melding heeft verweerder gesteld dat appellante op 17 mei 2016 een e-mailbericht heeft gezonden aan het

studentendecanaat met het verzoek om een afspraak waarbij zij over haar studievoortgang wilde spreken. Daarop heeft de studentendecaan gereageerd met de mededeling dat zij de studievoortgang met haar studieloopbaanbegeleider kon bespreken en dat de taakstelling van een studentendecaan zich richt op het geven van begeleiding aan studenten met bijzondere omstandigheden, waaronder ziekte. Vervolgens heeft de studentendecaan appellante verzocht haar beschikbaarheid door te geven voor het maken van een afspraak. Appellante heeft daarop geen actie ondernomen, aldus verweerder. Appellante heeft deze door verweerder gestelde gang van zaken niet bestreden.
Naar het oordeel van het College had appellante in een persoonlijk gesprek met de studentendecaan dan wel op een andere passende wijze haar persoonlijke omstandigheden kenbaar kunnen maken. Zij was niet gedwongen die omstandigheden in een e-mail te vermelden. Dat zij geen melding heeft gedaan van haar persoonlijke omstandigheden, omdat zij nog nooit contact met de studentendecaan heeft gehad en het een algemeen e-mailadres betrof, dient dan ook voor haar risico te blijven.
Omdat appellante haar persoonlijke omstandigheden niet eerder heeft gemeld, kan niet worden vastgesteld dat die omstandigheden de oorzaak waren van het halen van onvoldoende studiepunten. Evenmin heeft zij op andere wijze aannemelijk gemaakt dat haar persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten zodanig nadelig hebben beïnvloed dat zij de norm niet heeft kunnen behalen. Wat betreft de door appellante overgelegde medische stukken, is niet in geschil dat de huisarts van appellante heeft vastgesteld dat zij bloedarmoede heeft gehad, hetgeen voor een eerste maal in 2011 is geconstateerd. De huisarts geeft in zijn verklaring weliswaar te kennen dat deze bloedarmoede mogelijk een invloed heeft gehad op het functioneren van appellante, maar uit die verklaring volgt niet of en in welke mate de persoonlijke omstandigheden een effect op de studievoortgang hebben gehad. Daarmee is, zoals verweerder op goede gronden stelt, niet vastgesteld dat de naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden de oorzaak waren van de studievertraging.
Ook de door appellante ondervonden inschrijvingsperikelen bij de tentamens Lengua 1B en Beroep 2 leiden niet tot het oordeel dat voor de afgifte van een bindend negatief studieadvies geen plaats was. Wat betreft het tentamen Lengua 2 heeft appellante namelijk verzocht om herkansingen. De examencommissie heeft die verzoeken echter afgewezen. Over het tentamen Beroep 2 heeft verweerder gesteld dat weliswaar toezeggingen zijn gedaan, maar dat ook het met goed gevolg afleggen van dit tentamen niet leidt tot het behalen van de minimale norm neergelegd in artikel 23, tweede lid, van de OER.
Het geheel overziend, komt het College tot de slotsom dat geen aanleiding bestaat de beslissing van de examencommissie waarbij aan appellante een bindend negatief studieadvies is verstrekt, te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1.Procesverloop

Bij beslissing van 14 juli 2016 heeft de examencommissie van het instituut Archimedes (hierna: de examencommissie) appellante een bindend negatief studieadvies verstrekt voor de Bachelor Leraar v.o. van de tweede graad in Spaans.

Bij beslissing van 8 september 2016 heeft de examencommissie het bezwaar van appellante gericht tegen de beslissing van 14 juli 2016, ongegrond verklaard.

Bij beslissing van 31 januari 2017 heeft verweerder het door appellante tegen de beslissing van 8 september 2016 ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 juli 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. M.M. van Eeten, advocaat te Den Helder, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M. Riezebos, werkzaam bij de Hogeschool Utrecht, zijn verschenen. Tevens is verschenen mr. T.J. van Rooijen, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

Relevante wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

2.1.1. Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, zijn de persoonlijke omstandigheden bedoeld in artikel 7.8b, derde lid, van de WHW, uitsluitend:
a. ziekte van betrokkene,
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van betrokkene,
(…).

2.1.2. Ingevolge artikel 23, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling HU 2015-2016 Bacheloropleidingen (hierna: OER), wordt aan iedere ingeschreven student uiterlijk aan het einde van het

eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een opleiding door de examencommissie van de betreffende opleiding een studieadvies uitgebracht over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de opleiding.

Ingevolge het tweede lid geeft de examencommissie een positief studieadvies af aan de student als:
a. de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving het propedeutisch examen met goed gevolg heeft afgelegd; of
b. de student aan het einde van het eerste jaar van inschrijving in de propedeutische fase minimaal 50 EC heeft behaald.

Ingevolge het vierde lid wordt de student niet geschikt geacht voor de opleiding en geeft de examencommissie deze student een negatief studieadvies, indien de student niet aan de norm, als bedoeld in het tweede lid heeft voldaan en geen aanleiding bestaat het studieadvies op te schorten wegens persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het negende lid.

Ingevolge het negende lid neemt de examencommissie, na hierover schriftelijk advies te hebben ingewonnen bij de studieloopbaanbegeleider en de studentendecaan van de desbetreffende opleiding, bij het uitbrengen van het studieadvies uitsluitend de volgende persoonlijke omstandigheden van de desbetreffende student in acht:
a. ziekte;
b. lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis;
(…).

Feiten en besluitvorming

2.2. Appellante volgt de bachelor Leraar v.o. van de tweede graad in Spaans. Omdat zij aan het einde van het eerste studiejaar onvoldoende EC heeft behaald, heeft de examencommissie haar bij beslissing van 14 juli 2016 een bindend negatief studieadvies verstrekt.

2.2.1. Appellante kon zich niet verenigen met deze beslissing van de examencommissie. Daarom heeft zij, overeenkomstig de rechtsmiddelenclausule onderaan de beslissing, bezwaar gemaakt bij de examencommissie.

Bij beslissing van 8 september 2016 heeft de examencommissie dit bezwaar ongegrond verklaard. De examencommissie heeft overwogen onvoldoende grond te zien het bindend negatief studieadvies op te schorten, omdat geen decaanverklaring en/of andere medische verklaringen zijn overgelegd. Persoonlijke omstandigheden zijn onvoldoende aangetoond, aldus de examencommissie.

Ook met deze beslissing kon appellante zich niet verenigen. Zij heeft, overeenkomstig de rechtsmiddelenclausule onderaan deze beslissing, beroep ingesteld bij verweerder.

2.2.2. Dit beroep heeft verweerder bij zijn beslissing van 31 januari 2017 ongegrond verklaard. Verweerder heeft vastgesteld dat appellante niet aan de norm voor de afgifte van een positief advies heeft voldaan. Verder heeft verweerder vastgesteld dat appellante heeft nagelaten haar persoonlijke omstandigheden tijdig te melden bij de examencommissie, de studentendecaan of studieloopbaanbegeleider. Omdat zij dit heeft nagelaten, konden geen passende voorzieningen worden getroffen om de belemmeringen weg te kunnen nemen. Verder volgt uit de stukken dat appellante de examencommissie in april en juli 2016 om een extra herkansing Lengua 1B heeft verzocht en dat deze verzoeken zijn afgewezen. Daarop heeft appellante niet meer gereageerd. Gelet hierop slaagt het betoog dat zij erop mocht vertrouwen dat haar inschrijving voor Lengua 1B in orde zou komen, volgens verweerder niet. Verder heeft de opleidingsmanager volgens verweerder bevestigd dat hij bij appellante de verwachting heeft gewekt dat haar inschrijving voor het tentamen Beroep 2 in orde zou komen. Dat betoog leidt niet tot het gewenste resultaat, omdat ook met de punten voor het tentamen Beroep 2, appellante niet aan de gestelde norm zou voldoen, aldus verweerder.

2.2.3. Appellante heeft tegen deze beslissing van 31 januari 2017 bij het College beroep ingesteld.

Het Geschil in beroep

2.3. Voordat het College toekomt aan de beoordeling van de beroepsgronden, dient het College zich te buigen over de door de examencommissie en verweerder gevolgde voorprocedure.

Ambtshalve overwegingen

2.4. Het College stelt vast, hetgeen door verweerder ter zitting van het College is bevestigd, dat uit de gedingstukken volgt dat voorafgaande aan de beroepsprocedure bij het college van beroep voor de examens de bezwaarprocedure is gevolgd. De beslissing van de examencommissie van 8 september 2016 is daarom een beslissing op bezwaar.

De WHW biedt echter geen grondslag voor een bezwaarprocedure bij de examencommissie voorafgaande aan de beroepsprocedure bij het college van beroep voor de examens. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft een dergelijke bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en mogelijk problemen met termijnen oplevert. De omstandigheid dat de bezwaarfase optioneel is, verdraagt zich evenmin met het systeem van de WHW. Dat betekent dat de Examencommissie, gelet op artikel 6:15 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), het bezwaarschrift ter behandeling als beroepschrift naar verweerder had moeten doorsturen.

2.4.1. Verweerder heeft het door appellante ingediende administratief beroep naar het oordeel van het College dan ook ten onrechte gericht geacht tegen de beslissing van de examencommissie van 8 september 2016. Verweerder had het administratief beroep moeten beschouwen als te zijn gericht tegen de beslissing van de examencommissie van 14 juli 2016. Daarnaast heeft verweerder ten onrechte nagelaten de beslissing van 8 september 2016 waarbij het bezwaar van appellante ongegrond is verklaard, te vernietigen. De WHW biedt voor het nemen van die beslissing namelijk geen grond.

2.4.2. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het beroep reeds gelet hierop gegrond is. De beslissing van verweerder van 31 januari 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet echter aanleiding om de afgifte van het bindend negatief studieadvies in stand te laten. Daartoe overweegt het College als volgt.

Het bindend negatief studieadvies

2.5. Appellante heeft zich wat betreft de beslissing tot de afgifte van een bindend negatief studieadvies op het standpunt gesteld dat vanaf ongeveer april 2016 een studievertraging heeft opgetreden. Daarover heeft zij medische informatie in het geding gebracht. Daarom bestaat volgens appellante een causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden en de studievertraging. Na behandeling van haar bloedarmoede onder andere in de zomer van 2016 voelde appellante zich namelijk weer goed. Ook gedurende de periode 2011-2015 was appellante onder behandeling van een internist. Verder heeft zij in haar e-mail aan de studentendecaan geen melding gemaakt van haar ziekte, omdat zij nog nooit contact met die decaan heeft gehad en het een algemeen e-mailadres betrof. Zij was bang dat haar informatie langs veel personen zou gaan, voordat het bij de juiste studentendecaan terecht zou komen, aldus appellante. Ook heeft zij problemen ondervonden bij de inschrijving voor de tentamens Lengua 1B en Beroep 2. Zij mocht vertrouwen op de uitspraak van de teamleider dat de inschrijving van het tentamen Beroep 2 in orde zou komen. Verder is het aantal door appellante behaalde punten onjuist vermeld. Zij heeft een groot belang bij de voortzetting van haar opleiding. De opleiding wordt slechts zeer beperkt in Nederland aangeboden. Gezien de lange reisafstand tussen haar huisadres en Tilburg, behoort het vervolgen van de opleiding aan Fontys Hogeschool te Tilburg, de enige andere instelling die deze opleiding aanbiedt, niet tot de mogelijkheden, aldus appellante.

2.5.1. Het College stelt voorop dat verweerder op grond van het bepaalde in artikel 7.8b van de WHW, appellante slechts een bindend negatief studieadvies kan geven, indien zij met inachtneming van haar

persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat haar studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die daarover zijn vastgesteld.

2.5.2. Verweerder heeft vastgesteld dat zij 40 studiepunten heeft behaald. Hoewel appellante stelt dat de door haar behaalde studiepunten onjuist zijn vermeld, heeft zij niet betwist dat zij de norm van 50 EC als neergelegd in artikel 23, tweede lid, van de OER niet heeft behaald. Appellante heeft zich op het standpunt gesteld dat zij niet ongeschikt is voor de opleiding. Zij heeft, naar haar stelling, met persoonlijke omstandigheden te kampen gehad als gevolg waarvan de studievertraging is opgetreden en zij de norm niet heeft kunnen halen. Bovendien heeft zij problemen ondervonden bij de inschrijving van een tweetal tentamens.

2.5.3. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de medische situatie van appellante kwalificeert als een persoonlijke omstandigheid op basis waarvan een opschorting van het studieadvies zou kunnen worden verleend. Volgens verweerder dient daarbij echter een causaal verband te worden vastgesteld tussen de persoonlijke omstandigheden en de studievoortgang van appellante. In dat kader is ook een tijdige melding bij de examencommissie, de studieloopbaanbegeleider of de studentendecaan van belang. Een tijdige melding is bovendien van belang om de opleiding in de gelegenheid te stellen passende voorzieningen te bieden om de belemmeringen van de persoonlijke omstandigheden weg te nemen, aldus verweerder.

Wat betreft die tijdige melding heeft verweerder gesteld dat appellante op 17 mei 2016 een e-mailbericht heeft gezonden aan het studentendecanaat met het verzoek om een afspraak waarbij zij over haar studievoortgang wilde spreken. Daarop heeft de studentendecaan gereageerd met de mededeling dat zij de studievoortgang met haar studieloopbaanbegeleider kon bespreken en dat de taakstelling van een studentendecaan zich richt op het geven van begeleiding aan studenten met bijzondere omstandigheden, waaronder ziekte. Vervolgens heeft de studentendecaan appellante verzocht haar beschikbaarheid door te geven voor het maken van een afspraak. Appellante heeft daarop geen actie ondernomen, aldus verweerder. Appellante heeft deze door verweerder gestelde gang van zaken niet bestreden.

Naar het oordeel van het College had appellante in een persoonlijk gesprek met de studentendecaan dan wel op een andere passende wijze haar persoonlijke omstandigheden kenbaar kunnen maken. Zij was niet gedwongen die omstandigheden in een e-mail te vermelden. Dat zij geen melding heeft gedaan van haar persoonlijke omstandigheden, omdat zij nog nooit contact met de studentendecaan heeft gehad en het een algemeen e-mailadres betrof, dient dan ook voor haar risico te blijven.

Omdat appellante haar persoonlijke omstandigheden niet eerder heeft gemeld, kan niet worden vastgesteld dat die omstandigheden de oorzaak waren van het halen van onvoldoende studiepunten. Evenmin heeft zij op andere wijze aannemelijk gemaakt dat haar persoonlijke omstandigheden haar studieresultaten zodanig nadelig hebben beïnvloed dat zij de norm niet heeft kunnen behalen. Wat betreft de door appellante overgelegde medische stukken, is niet in geschil dat de huisarts van appellante heeft vastgesteld dat zij bloedarmoede heeft gehad, hetgeen voor een eerste maal in 2011 is geconstateerd. De huisarts geeft in zijn verklaring weliswaar te kennen dat deze bloedarmoede mogelijk een invloed heeft gehad op het functioneren van appellante, maar uit die verklaring volgt niet of en in welke mate de persoonlijke omstandigheden een effect op de studievoortgang hebben gehad. Daarmee is, zoals verweerder op goede gronden stelt, niet vastgesteld dat de naar voren gebrachte persoonlijke omstandigheden de oorzaak waren van de studievertraging.

Ook de door appellante ondervonden inschrijvingsperikelen bij de tentamens Lengua 1B en Beroep 2 leiden niet tot het oordeel dat voor de afgifte van een bindend negatief studieadvies geen plaats was. Wat betreft het tentamen Lengua 2 heeft appellante namelijk verzocht om herkansingen. De examencommissie heeft die verzoeken echter afgewezen. Over het tentamen Beroep 2 heeft verweerder gesteld dat weliswaar toezeggingen zijn gedaan, maar dat ook het met goed gevolg afleggen van dit tentamen niet leidt tot het behalen van de minimale norm neergelegd in artikel 23, tweede lid, van de OER.

Het geheel overziend, komt het College tot de slotsom dat geen aanleiding bestaat de beslissing van de examencommissie waarbij aan appellante een bindend negatief studieadvies is verstrekt, te vernietigen.

Conclusie

2.6. Het College komt tot de slotsom dat het beroep gegrond moet worden verklaard. De beslissing van verweerder van 31 januari 2017 moet worden vernietigd. Het College ziet aanleiding zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het administratief beroep gegrond verklaren en de beslissing van de examencommissie van 8 september 2016 vernietigen. Voor zover het administratief beroep geacht wordt te zijn gericht tegen de beslissing van de examencommissie van 14 juli 2016, is het ongegrond. Het College zal bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 31 januari 2017. Dat betekent dat de beslissing van de examencommissie om appellante een bindend negatief studieadvies te verstrekken in stand blijft.

2.7. Het College ziet aanleiding om verweerder op na te melden wijze in de proceskosten te veroordelen. Daarbij zal één punt worden toegekend voor het instellen van beroep bij het College en één punt voor het verschijnen ter zitting van het College.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht van 31 januari 2017;
III. verklaart het bij het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht ingestelde administratief beroep gericht tegen de beslissing van 8 september 2016 van de examencommissie van het Instituut Archimedes, gegrond en verklaart het administratief beroep voor zover het geacht moet worden te zijn ingesteld tegen de beslissing van 14 juli 2016 van eerder genoemde examencommissie, ongegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van het Instituut Archimedes van 8 september 2016;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 31 januari 2017;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/073**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	15 september 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	ongeldigverklaring plagiaat proceskostenvergoeding uitsluiting
Artikelen	:	Reglement tentaminering en examinering: artikel 11.10 Reglement tentaminering en examinering: artikel 11.11 Reglement tentaminering en examinering: artikel 11.12
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Appellant wordt, zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, het medeplegen van plagiaat verweten. Volgens verweerder had appellant kunnen of moeten weten dat binnen zijn groep plagiaat werd gepleegd. De examencommissie heeft aan de beslissing van 28 november 2016 de aangifte van de docent en een aantal door appellant en twee van zijn medestudenten tijdens een door de examencommissie op 12 september 2016 gehouden hoorzitting afgelegde verklaringen ten grondslag gelegd. De aangifte, noch de volgens de beslissing van 28 november 2016 bij de aangifte gevoegde stukken heeft verweerder aan het procesdossier toegevoegd. Verweerder heeft ter zitting van het College voorts te kennen gegeven dat van de door de examencommissie gehouden hoorzitting geen verslag is opgesteld. In administratief beroep heeft de examencommissie verwezen naar een verklaring van de vierde, niet bij de hoorzitting van 12 september 2016 aanwezige medestudent. Verweerder heeft geen afschrift van de e-mail waarin deze verklaring zou zijn vervat aan het procesdossier toegevoegd. Gelet op het ontbreken in het procesdossier van de hiervoor vermelde stukken, acht het College het medeplegen van plagiaat op grond van die stukken niet bewezen. Het zich wel in het procesdossier bevindende afschrift van een whatsapp-groepsgesprek acht het College onvoldoende om dat medeplegen bewezen te achten, omdat de inhoud van dat groepsgesprek voor meerdere uitleg vatbaar is. Gelet hierop heeft de examencommissie appellant ten onrechte wegens het medeplegen van plagiaat uitgesloten van deelname aan toetsing. In zoverre slaagt het betoog. 2.6. Het beroep is gegrond. Hetgeen appellant overigens aanvoert, behoeft geen bespreking. De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 28 november 2016 gegrond te verklaren en die beslissing te vernietigen voor zover appellant wordt uitgesloten van deelname aan toetsing.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 november 2016 is appellant namens de examencommissie van het Instituut voor Financieel Management medegedeeld dat wegens gepleegd plagiaat het groepsverslag in het kader van het vak FBEPRO0141 ongeldig wordt verklaard en hij met ingang van 1 december 2016 voor een periode van zes maanden volledig wordt uitgesloten van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van zijn opleiding en mogelijk door hem te volgen keuzevakken bij andere instituten van de hogeschool.

Bij beslissing van 9 maart 2017, verzonden op 31 maart 2017, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep gedeeltelijk ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 augustus 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.A. Noordegraaf, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De docent van het vak FBEPRO0141 heeft de examencommissie in het najaar van 2016 ingelicht over een vermoeden van plagiaat door appellant en drie medestudenten ten aanzien van een ingeleverd groepsverslag. Daarop heeft de examencommissie vastgesteld dat appellant en zijn medestudenten plagiaat hebben gepleegd als bedoeld in artikel 11.10, derde lid, aanhef en onder a en f, van het Reglement tentaminering en examinering (hierna: het Reglement). De examencommissie heeft het groepsverslag van dat vak ongeldig verklaard en ieder van hen met ingang van 1 december 2016 voor een periode van zes maanden volledig uitgesloten van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van de opleiding en mogelijk te volgen keuzevakken bij andere instituten van de hogeschool. Dit is appellant bij de beslissing van 28 november 2016 medegedeeld. Verweerder heeft deze beslissing gedeeltelijk gehandhaafd.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij plagiaat heeft gepleegd. Hiertoe voert hij aan dat geen sprake was van een gezamenlijk werkstuk. Het desbetreffende stuk is door een van zijn medestudenten, in overleg met de twee anderen, naar de docent gezonden met het oog op het verkrijgen van advies over de wijze van vervaardiging van het uiteindelijk werkstuk. Bovendien had hij niet kunnen of moeten weten dat plagiaat was gepleegd, aangezien hij niet bij het opstellen en naar de docent verzenden van het stuk betrokken is geweest. Voorts betoogt appellant dat de bestreden beslissing onduidelijk is en ten onrechte suggereert dat de uitsluiting in stand is gebleven. Volgens hem blijkt uit de door de secretaris van verweerder bij brief van 7 april 2017 gegeven toelichting op de bestreden beslissing dat verweerder het administratief beroep, voor zover tegen de uitsluiting gericht, gegrond heeft verklaard, zodat de beslissing van 28 november 2016 in zoverre is vernietigd. Verder betoogt appellant dat de datering van de bestreden beslissing onjuist is, hetgeen de indruk zou kunnen wekken dat hij er lang over heeft gedaan om beroep in te stellen. Ten slotte betoogt appellant dat verweerder ten onrechte geen proceskostenvergoeding heeft toegekend.

2.3. Ingevolge artikel 11.10, derde lid, van het Reglement, wordt onder plagiaat in ieder geval verstaan:
a. het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens, ideeën, beeldmateriaal, prototypen en dergelijke zonder volledige en correcte bronvermelding;
(…)
f. het overnemen van werk van medestudenten en dit laten doorgaan voor eigen werk.

Ingevolge artikel 11.11, eerste lid, kunnen zowel de pleger als de medepleger van plagiaat worden

bestraft.

Ingevolge het derde lid zijn, wanneer in een gezamenlijk werkstuk door een van de auteurs plagiaat wordt gepleegd, de andere auteurs medeplichtig aan plagiaat indien zij hadden kunnen of moeten weten dat de ander plagiaat pleegde.

Ingevolge artikel 11.12, tweede lid, aanhef en onder b, wordt plagiaat door de examencommissie als volgt bestraft: bij gedragingen zoals omschreven in artikel 11.10, derde lid, waarbij het hele werkstuk dan wel aanzienlijke delen daarvan, inclusief het als eigen werk gepresenteerde onderzoek, afkomstig is van bestaand materiaal en elders gepubliceerd onderzoek dan wel literatuur, volgt ongeldigverklaring van het ingeleverde werkstuk, een berisping en volledig uitsluiting van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van de opleiding voor een periode van zes maanden.

2.4. Ter zitting van het College is komen vast te staan dat appellant ervan uitgaat dat binnen zijn groep plagiaat is gepleegd. Hij heeft daarom geen probleem met de ongeldigverklaring van het groepsverslag. Met zijn beroep beoogt hij vernietiging van de door de examencommissie opgelegde uitsluiting van deelname aan toetsing.

2.5. Appellant wordt, zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, het medeplegen van plagiaat verweten. Volgens verweerder had appellant kunnen of moeten weten dat binnen zijn groep plagiaat werd gepleegd.

De examencommissie heeft aan de beslissing van 28 november 2016 de aangifte van de docent en een aantal door appellant en twee van zijn medestudenten tijdens een door de examencommissie op 12 september 2016 gehouden hoorzitting afgelegde verklaringen ten grondslag gelegd. De aangifte, noch de volgens de beslissing van 28 november 2016 bij de aangifte gevoegde stukken heeft verweerder aan het procesdossier toegevoegd. Verweerder heeft ter zitting van het College voorts te kennen gegeven dat van de door de examencommissie gehouden hoorzitting geen verslag is opgesteld. In administratief beroep heeft de examencommissie verwezen naar een verklaring van de vierde, niet bij de hoorzitting van 12 september 2016 aanwezige medestudent. Verweerder heeft geen afschrift van de e-mail waarin deze verklaring zou zijn vervat aan het procesdossier toegevoegd. Gelet op het ontbreken in het procesdossier van de hiervoor vermelde stukken, acht het College het medeplegen van plagiaat op grond van die stukken niet bewezen. Het zich wel in het procesdossier bevindende afschrift van een whatsapp-groepsgesprek acht het College onvoldoende om dat medeplegen bewezen te achten, omdat de inhoud van dat groepsgesprek voor meerdere uitleg vatbaar is. Gelet hierop heeft de examencommissie appellant ten onrechte wegens het medeplegen van plagiaat uitgesloten van deelname aan toetsing.

In zoverre slaagt het betoog.

2.6. Het beroep is gegrond. Hetgeen appellant overigens aanvoert, behoeft geen bespreking. De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 28 november 2016 gegrond te verklaren en die beslissing te vernietigen voor zover appellant wordt uitgesloten van deelname aan toetsing.

2.7. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Hogeschool Rotterdam van 9 maart 2017;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van het Instituut voor Financieel Management van 28 november 2016 gegrond;

IV. vernietigt de beslissing van 28 november 2016, voor zover appellant daarbij met ingang van 1 december 2016 voor een periode van zes maanden volledig wordt uitgesloten van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van zijn opleiding en mogelijk door hem te volgen keuzevakken bij andere instituten van de hogeschool;

V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 9 maart 2017;

VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Hogeschool Rotterdam tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het administratief beroep en het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.980,00 (zegge: negentienhonderdtachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van Hogeschool Rotterdam aan appellant. het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/074 (zie ook 2015/176)**
Rechter(s)	:	mrs. Streefkerk, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	12 oktober 2017
Partijen	:	appellante en Open Universiteit
Trefwoorden	:	BaMa-structuur cijferlijst dossierverklaring ongedeelde opleiding overgangsrecht getuigschrift studiepad
Artikelen	:	WHW: artikel 7.11 WHW: artikel 7.13 Uitvoeringsregeling bij de Onderwijs- en examenregeling 2007-2008: onderdeel A Uitvoeringsregeling bij de Onderwijs- en examenregeling 2007-2008: onderdeel B
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellante kan zich niet verenigen met deze beslissing van verweerder. Zij betoogt in de eerste plaats dat verweerder processtukken bij zijn beoordeling heeft betrokken, terwijl hij deze stukken buiten beschouwing had moeten laten. Het gaat hierbij om stukken die betrekking hebben op de besluitvorming door onbevoegde organen. Het College heeft bij zijn uitspraak van 16 september 2016 in zaak nr. 2015/176 (www.cbho.nl) namelijk geoordeeld dat onbevoegde organen op haar verzoek hebben beslist. De beslissing van de decaan en daaropvolgend de beslissing van het college van bestuur zijn dan ook vernietigd. Om die reden heeft de commissie voor de examens de stukken die betrekking hebben op de besluitvorming door die organen ten onrechte ingebracht in de procedure in administratief beroep. 2.4.1. In eerste instantie heeft de decaan van de faculteit Cultuur- en rechtswetenschappen op het verzoek van appellante beslist. Vervolgens heeft appellante administratief beroep ingesteld bij het college van beroep voor de examens. Het college van beroep voor de examens achtte zich onbevoegd van het ingestelde administratief beroep kennis te nemen en zij heeft het administratief beroepschrift doorgezonden naar het college van bestuur ter behandeling als bezwaarschrift. Vervolgens heeft het college van bestuur het bezwaar van appellante bij beslissing van 1 juli 2015 ongegrond verklaard. In voormelde uitspraak van 16 september 2016 in zaak nr. 2015/176 heeft het College de beslissingen van de decaan en het college van bestuur vernietigd, omdat die beslissingen onbevoegd zijn genomen. Volgens het College zijn de commissie voor de examens en, in voorkomend geval, het college van beroep voor de examens, de bevoegde bestuursorganen. Inmiddels heeft de commissie voor de examens bij beslissing van 8 februari 2017 het verzoek van appellante afgewezen en heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard. Anders dan appellante betoogt, betekent voormelde gang van zaken niet dat de stukken die in de eerdere procedure zijn gewisseld, geen op de zaak betrekking hebbende stukken zijn, dan wel dat voormelde procedure wordt geacht nooit te hebben plaatsgevonden. Naar het oordeel van het College heeft verweerder aan de hand van alle op de zaak betrekking hebbende

stukken het ingestelde administratief beroep zelfstandig beoordeeld en heeft zij daarbij eveneens zelfstandig beoordeeld of de beslissing van de commissie voor de examens van 8 februari 2017 voor vernietiging in aanmerking komt. Bovendien heeft appellante de stukken die betrekking hebben op die eerdere procedure bij haar brief van 7 juni 2017 inmiddels in het geding gebracht.
Gelet hierop leidt het betoog van appellante niet tot vernietiging van de beslissing van verweerder van 15 maart 2017.
2.5. Appellante betoogt vervolgens – beknopt samengevat – dat het doel van haar verzoek is gelegen in haar wens om twee cursussen van haar cijferlijst behorend bij het mastergetuigschrift, te vervangen door twee cursussen met een hoger cijfer, die nu op een nietszeggende dossierverklaring zijn vermeld. Het betreft de cursussen Personen- en familierecht I en Europees recht. De basis voor haar verzoek is een door de commissie ondertekend individueel studiepad, behorend bij de (gedwongen) overstap naar de masteropleiding. Daarnaast beroept zij zich op de toelatingsbrief van 10 juli 2007 behorend bij deze overgang en een brief van 6 september 2007. Uit deze laatste brief volgt volgens appellante dat de drempelloze instroom uit 180 ECTS bestond. Verder heeft een onderwijsadviseur haar een keuzemogelijkheid geboden. Ook mocht de door haar behaalde cursus Personen- en familierecht I worden ingebracht als de cursus Personen- en familierecht. Zij beroept zich in dit kader op de Uitvoeringsregeling en op de uitspraak van het College van 16 september 2016. Volgens appellante volgt uit die uitspraak dat de commissie voor de examens dient te beoordelen of zij aan het onderwijsprogramma heeft voldaan, op welke wijze en of hierop uitzonderingen dienen te worden gemaakt. De commissie voor de examens en verweerder hebben zich niet aan die uitspraak gehouden. In haar geval dient namelijk een uitzondering te worden gemaakt, gelet op de WHW, het door de commissie voor de examens ondertekende individuele studiepad en op een keuzemogelijkheid geboden door een onderwijsadviseur van de instelling. Volgens appellante kan de cursus Personen- en familierecht I wel degelijk worden ingebracht in de masteropleiding. Deze cursus is namelijk via een inpassing ondergebracht in het vak Personen- en familierecht in de einddoctoraalfase. Uit de Uitvoeringsregeling volgt vervolgens dat deze cursus kan worden ingebracht in de masteropleiding. Verder volgt uit een e-mail van 22 augustus 2007 dat zij een 1-moduulscursus uit het blok keuzevakken van de ongedeelde opleiding mocht inbrengen. Dat is volgens haar de cursus Europees recht.
Volgens appellante is een dossierverklaring, anders dan verweerder stelt, een betekenisloos document. Zo ontbreekt bijvoorbeeld het wetenschappelijke niveau. Als gevolg van het feit dat haar een bachelortitel is onthouden, wil de commissie voor de examens de door haar behaalde cursussen nu afdoen met een plek op een nietszeggende dossierverklaring in plaats van een plek op een cijferlijst, aldus appellante.
2.5.1. Verweerder heeft ter zitting van het College, onder verwijzing naar het verslag van de hoorzitting waarin het standpunt van de commissie voor de examens is verwoord, over de overgang van de ongedeelde opleiding naar de BaMa-structuur toegelicht dat de master het wetenschappelijk accent vormt binnen een opleiding, meer dan dit het geval was bij het einddoctoraal in de ongedeelde opleiding. De doctoraalfase van de ongedeelde opleiding besloeg een basisdoctoraal, een verplicht onderdeel en een einddoctoraal, het keuzedeel. Dat einddoctoraal bestond in de ongedeelde opleiding uit

twee studiejaren van 120 EC, terwijl de masteropleiding slechts één studiejaar van 60 EC omvat. Verweerder heeft vervolgens toegelicht dat, gelet op deze gewijzigde structuur van de opleiding, de vakken uit de ongedeelde opleiding niet zonder meer zijn over te zetten naar de masteropleiding.
Dit uitgangspunt van verweerder komt, naar het het College voorkomt, ook tot uiting in onderdeel B van de Uitvoeringsregeling bij de OER 2007-2008, waarin onder meer overgangsmaatregelen zijn opgenomen op cursus- respectievelijk opleidingsniveau.
Naar het oordeel van het College dient deze Uitvoeringsregeling bij de OER 2007-2008 als uitgangspunt bij de beoordeling van het verzoek van appellante om de cursussen Personen- en familierecht 1 en Europees recht op de cijferlijst te plaatsen, behorend bij het getuigschrift van de master. In deze Uitvoeringsregeling zijn namelijk de vakken opgenomen die bij wijze van overgang in de master konden worden ingebracht en de grondslag vormden voor de afgifte van het getuigschrift van het examen voor de masteropleiding.
Dat dit uitgangspunt ook bij appellante is gehanteerd, volgt, zoals verweerder heeft gesteld, uit de door haar aangehaalde e-mail van 12 juli 2007 van de onderwijsadviseur Rechtswetenschappen. In die e-mail heeft de onderwijsadviseur toegelicht dat een drempelloze instroming in de masteropleiding mogelijk is, indien een student minimaal 42 modulen heeft afgerond. Appellante voldeed aan deze eis en zij is dan ook om die reden ingestroomd van de ongedeelde opleiding in de masteropleiding. Vervolgens diende in die masteropleiding een aantal vakken te worden ingebracht voor de afgifte van het getuigschrift. Uit voormelde e-mail volgt dat in het geval van appellante 9 modulen zijn ingebracht in de masteropleiding Nederlands recht. Volgens deze e-mail zijn deze modulen weliswaar willekeurig gekozen, maar is daarbij wel beoordeeld of de vakken onderdeel zijn of waren van de masteropleiding. Het College gaat er daarbij vanuit dat deze beoordeling mede is geschied aan de hand van de Uitvoeringsregeling bij de OER.
Anders dan appellante betoogt, heeft verweerder zich dan ook op het standpunt mogen stellen dat niet iedere cursus uit de (eind)doctoraalfase van de ongedeelde opleiding, in de masteropleiding kan worden ingebracht en dat in zoverre daarom geen keuzevrijheid bestond.
2.5.2. Over het betoog van appellante dat verweerder ten onrechte, in navolging van de commissie voor de examens, heeft geweigerd de cursussen Personen- en familierecht 1 en Europees recht op de cijferlijst behorend bij het getuigschrift voor de masteropleiding te plaatsen, overweegt het College als volgt.
De commissie voor de examens heeft zich wat betreft de cursus Europees recht op het standpunt gesteld dat deze cursus deel uitmaakte van het basisdoctoraal en aldus geen onderdeel was van de einddoctoraalfase. Ook kwalificeerde de cursus niet als onderdeel van de masteropleiding, aldus de commissie voor de examens. Naar het oordeel van het College heeft verweerder dit standpunt, gelet op het feit dat de cursus Europees recht evenmin is opgenomen in een van de lijsten in onderdeel B van de Uitvoeringsregeling bij de OER 2007-2008, mogen volgen.
Over de cursus Personen- en familierecht 1 heeft appellante gesteld dat deze op enig moment is ingepast in de einddoctoraalfase van de ongedeelde opleiding als de cursus Personen- en familierecht. Zij heeft daarover stukken overgelegd uit 1997. Omdat de cursus Personen- en

familierecht wel is vermeld in onderdeel B van de Uitvoeringsregeling bij de OER 2007-2008, heeft de commissie voor de examens ten onrechte geweigerd de cursus Personen- en familierecht 1 op te nemen op de betreffende cijferlijst, aldus appellante.
Verweerder heeft daar, in navolging van de commissie voor de examens, tegenover gesteld dat de cursus Personen- en familierecht 1 niet gelijk is te stellen aan de cursus Personen- en familierecht, zoals opgenomen in onderdeel B van de Uitvoeringsregeling bij de OER 2007-2008. Verder heeft verweerder in dit kader het standpunt van de commissie voor de examens gevolgd dat de cursus Personen- en familierecht 1 weliswaar op basis van een overgangsregeling in 2006-2007 kon worden ingepast in het einddoctoraal van de ongedeelde opleiding om studiepuntenverlies te voorkomen, maar dat dit niet betekent dat deze cursus op grond van de Uitvoeringsregeling bij de OER 2008-2009 ook kwalificeert als cursus in de masteropleiding. Onder de gedingstukken bevindt zich verder een e-mail van 7 mei 2015, waarin is vermeld dat destijds een cursus personen- en familierecht 1 (2e niveau) en een cursus personen- en familierecht 2 (3e niveau) werd aangeboden. De cursus Personen- en familierecht 2 was, aldus voormelde e-mail, een einddoctoraalvak en is later omgezet in een nieuwe cursus Personen- en familierecht. De cursus die appellante heeft gevolgd is volgens deze e-mail geen einddoctoraalvak geweest.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder, ook wat betreft de cursus Personen- en familierecht 1, het standpunt van de commissie voor de examens mogen volgen. Daarbij acht het College het gemotiveerde standpunt van de commissie voor de examens dat de cursus Personen- en familierecht 1 weliswaar kon worden ingepast in de einddoctoraalfase van de ongedeelde opleiding op grond van een destijds getroffen overgangsregeling, maar dat dit niet betekent dat deze cursus ook kwalificeert als een mastercursus, niet onjuist. Voor dat oordeel acht het College van belang dat de cursus Personen- en familierecht 1 niet is vermeld in onderdeel B van de Uitvoeringsregeling bij de OER 2007-2008 en gelet op hetgeen in de hiervoor vermelde e-mail is vermeld, de cursus Personen- en familierecht evenmin valt te kwalificeren als een “revisie” van de oude cursus Personen- en familierecht 1.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 8 februari 2017 heeft de commissie voor de examens van de faculteit Cultuur- en rechtswetenschappen (hierna: de commissie voor de examens) het verzoek van appellante om vakken op haar cijferlijst van de masteropleiding Rechtsgeleerdheid op te nemen (hierna: het verzoek), afgewezen.

Bij beslissing van 15 maart 2017 heeft verweerder het daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 augustus 2017, waar appellante en verweerder vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de commissie voor de examens was mr. M.F.R.H. Ruijschop aanwezig.

2. Overwegingen

Relevante wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.11, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), wordt, ten bewijze dat een tentamen met goed gevolg is afgelegd, door de desbetreffende examinator of examinatoren een daarop betrekking hebbend bewijsstuk uitgereikt.

Ingevolge het tweede lid wordt ten bewijze dat het examen met goed gevolg is afgelegd, door de examencommissie een getuigschrift uitgereikt, nadat het instellingsbestuur heeft verklaard dat aan de procedurele eisen voor de afgifte is voldaan. Per opleiding wordt één getuigschrift uitgereikt. Op het getuigschrift van het met goed gevolg afgelegde examen worden relevante gegevens vermeld, waaronder in ieder geval:
a. de naam van de instelling en welke opleiding zoals vermeld in het register, bedoeld in artikel 6.13, het betreft,
b. welke onderdelen het examen omvatte,
c. in voorkomende gevallen welke bevoegdheid daaraan is verbonden, rekening houdend met artikel 7.6, eerste lid,
d. welke graad als bedoeld in artikel 7.10a, eerste of tweede lid, is verleend, en
e. op welk tijdstip de opleiding voor het laatst is geaccrediteerd dan wel op welk tijdstip de opleiding de toets nieuwe opleiding, bedoeld in artikel 5a.11, tweede lid, met goed gevolg heeft ondergaan, en
f. indien het een gezamenlijke opleiding of een gezamenlijke afstudeerrichting als bedoeld in artikel 7.3b betreft, de naam van de instelling of, bij een gezamenlijke opleiding, instellingen die de bedoelde opleiding of afstudeerrichting mede heeft of hebben verzorgd.

Ingevolge het vijfde lid ontvangt degene die meer dan een tentamen met goed gevolg heeft afgelegd en aan wie geen getuigschrift als bedoeld in het tweede lid kan worden uitgereikt, desgevraagd een door de desbetreffende examencommissie af te geven verklaring waarin in elk geval de tentamens zijn vermeld die door hem met goed gevolg zijn afgelegd.

Ingevolge artikel 7.13, eerste lid, stelt het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder a, worden in de onderwijs- en examenregeling, onverminderd het overigens in deze wet ter zake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder wordt ten minste begrepen de inhoud van de opleiding en van de daaraan verbonden examens.

2.1.1. In de Uitvoeringsregeling bij de Onderwijs- en examenregeling 2007-2008 (hierna: de Uitvoeringsregeling bij de OER 2007-2008) is in onderdeel A de toelating tot de wo masteropleidingen rechtswetenschappen geregeld en zijn in onderdeel B overgangsmaatregelen op cursus- respectievelijk opleidingsniveau opgenomen.

Uit onderdeel A volgt dat een afgeronde bacheloropleiding Nederlands Recht, zonder dat nadere eisen gelden, toelating tot deze masteropleiding geeft. In alle andere gevallen beslist de commissie voor de examens op advies van de Facultaire toetsingscommissie of, en zo ja, onder welke voorwaarden een student tot de masteropleiding kan worden toegelaten.

Uit onderdeel B volgt, voor zover van belang, dat ten aanzien van de in de OER 2007-2008 opgenomen cursussen, die een revisie van een ‘oudere’ versie zijn, geldt dat deze ‘oude’ versie in plaats van de gereviseerde cursussen ingebracht kan worden. Deze regeling is van toepassing als geen specifieke regeling is opgenomen.

Meer in het bijzonder geldt dat studenten die vóór 1 september 2005 een van de in de eerste in bijlage B opgenomen lijst van cursussen hebben besteld of reeds hebben afgerond, of hiervoor een

vrijstelling hebben gekregen, zo'n cursus kunnen inbrengen als keuzevak. Dat geldt ook voor de in de tweede in bijlage B opgenomen lijst van cursussen met dien verstande dat studenten deze cursussen vóór 1 september 2006 dienen te hebben besteld of reeds te hebben afgerond, of hiervoor een vrijstelling te hebben gekregen.

Feiten

2.2. Appellante is in het studiejaar 2007-2008 overgestapt van de ongedeelde opleiding Rechtsgeleerdheid naar de opleiding in de Bachelor/Masterstructuur (hierna: BaMa-structuur). Zij is daarover geïnformeerd bij brief van 10 juli 2007. In die brief is vermeld dat het volgen van een schakelprogramma om te worden toegelaten tot de masteropleiding niet nodig is, in het geval op 1 september 2007 minimaal 180 studiepunten binnen de ongedeelde opleiding zijn behaald. Die studenten konden drempelloos instromen. Verder wordt, volgens voormelde brief, een eventueel overschot aan behaalde studiepunten in het masterstudiepad ingebracht, zodat geen verlies van studiepunten plaatsvindt.

Om die overstap te bewerkstelligen, is ten behoeve van appellante een individueel studiepad opgesteld.

Uit een e-mail van 12 juli 2007 van de onderwijsadviseur Rechtswetenschappen volgt dat als eis voor een drempelloze instroming in de masteropleiding geldt dat een student minimaal 42 modulen moet hebben afgerond, waarbij ook vrijstellingen gelden. Omdat appellante in de ongedeelde opleiding 51 modulen had afgerond, zijn 9 modulen ingebracht in de masteropleiding Nederlands recht. Volgens voormelde e-mail zijn deze modulen willekeurig gekozen met dien verstande dat is gelet op het feit of ze onderdeel zijn of waren van de masteropleiding. Verder heeft de onderwijsadviseur in die e-mail nog vermeld dat als appellante de masteropleiding heeft afgerond, zij een getuigschrift ontvangt met als bijlage een cijferlijst waarop de modulen worden vermeld die in de masteropleiding zijn ingebracht. Voor de resterende afgeronde cursussen bestaat de mogelijkheid een dossierverklaring aan te vragen.

Uit een brief van 6 september 2007 volgt verder dat het college van bestuur in het kader van de overgang naar de BaMa-structuur heeft besloten alle studenten die 180 EC (inclusief vrijstellingen) van de ongedeelde opleiding hadden afgerond, drempelloos in de (corresponderende) master konden instromen. Appellante voldeed op grond van haar studieresultaten aan de criteria voor een drempelloze toelating tot de master.

2.2.1. Nadat appellante is afgestudeerd, heeft zij een getuigschrift ontvangen voor de masteropleiding met een daarbij behorende cijferlijst, waarop de vakken zijn vermeld die onderdeel waren van het examen als bedoeld in artikel 7.11, tweede lid, onder b, van de WHW.

Vervolgens heeft appellante het verzoek ingediend. Met dat verzoek wenst zij te bewerkstelligen dat de vakken Europees recht en Personen- en familierecht 1, die zij met respectievelijk het cijfer 8 en het cijfer 7 in de ongedeelde opleiding heeft behaald, worden vermeld op de cijferlijst behorende bij haar getuigschrift voor de masteropleiding.

Besluitvorming

2.3. Dat verzoek heeft de commissie voor de examens afgewezen. Zij heeft overwogen dat de door appellante behaalde cursussen Personen- en familierecht I, behaald in 1994 en de cursus Europees recht, behaald in 1998, nooit in de masteropleiding Nederlands recht opgenomen zijn geweest. De cursussen die wel onderdeel zijn geweest van de masteropleiding Nederlands recht, zijn opgenomen in het studiepad onder de categorie cursussen die hebben geleid tot toekenning van het masterdiploma. Omdat bedoelde cursussen Personen- en familierecht I en Europees recht geen deel uitmaakten van de masteropleiding, zijn deze in het studiepad onder de categorie 'definitief niet ondergebracht' vermeld. Om die reden zijn deze cursussen terecht niet op de cijferlijst behorend bij het masterdiploma vermeld en heeft de commissie voor de examens het verzoek van appellante afgewezen.

2.3.1. Verweerder heeft de beslissing van de commissie voor de examens bij haar beslissing van 15 maart 2017 niet vernietigd. Zij heeft overwogen dat het door de commissie voor de examens

gehanteerde uitgangspunt dat cursussen die na de invoering van de BaMa-structuur geen mastercursussen zijn geworden, niet in aanmerking komen voor opname op de cijferlijst bij het masterdiploma, niet onredelijk is. Ook heeft verweerder het standpunt van de commissie voor de examens dat geen verwachtingen zijn gewekt ten aanzien van de inwisselbaarheid van de cursussen, gemotiveerd onderschreven.

Het geschil in beroep

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met deze beslissing van verweerder. Zij betoogt in de eerste plaats dat verweerder processtukken bij zijn beoordeling heeft betrokken, terwijl hij deze stukken buiten beschouwing had moeten laten. Het gaat hierbij om stukken die betrekking hebben op de besluitvorming door onbevoegde organen. Het College heeft bij zijn uitspraak van 16 september 2016 in zaak nr. 2015/176 (www.cbho.nl) namelijk geoordeeld dat onbevoegde organen op haar verzoek hebben beslist. De beslissing van de decaan en daaropvolgend de beslissing van het college van bestuur zijn dan ook vernietigd. Om die reden heeft de commissie voor de examens de stukken die betrekking hebben op de besluitvorming door die organen ten onrechte ingebracht in de procedure in administratief beroep.

2.4.1. In eerste instantie heeft de decaan van de faculteit Cultuur- en rechtswetenschappen op het verzoek van appellante beslist. Vervolgens heeft appellante administratief beroep ingesteld bij het college van beroep voor de examens. Het college van beroep voor de examens achtte zich onbevoegd van het ingestelde administratief beroep kennis te nemen en zij heeft het administratief beroepschrift doorgezonden naar het college van bestuur ter behandeling als bezwaarschrift. Vervolgens heeft het college van bestuur het bezwaar van appellante bij beslissing van 1 juli 2015 ongegrond verklaard.

In voormelde uitspraak van 16 september 2016 in zaak nr. 2015/176 heeft het College de beslissingen van de decaan en het college van bestuur vernietigd, omdat die beslissingen onbevoegd zijn genomen. Volgens het College zijn de commissie voor de examens en, in voorkomend geval, het college van beroep voor de examens, de bevoegde bestuursorganen.

Inmiddels heeft de commissie voor de examens bij beslissing van 8 februari 2017 het verzoek van appellante afgewezen en heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Anders dan appellante betoogt, betekent voormelde gang van zaken niet dat de stukken die in de eerdere procedure zijn gewisseld, geen op de zaak betrekking hebbende stukken zijn, dan wel dat voormelde procedure wordt geacht nooit te hebben plaatsgevonden. Naar het oordeel van het College heeft verweerder aan de hand van alle op de zaak betrekking hebbende stukken het ingestelde administratief beroep zelfstandig beoordeeld en heeft zij daarbij eveneens zelfstandig beoordeeld of de beslissing van de commissie voor de examens van 8 februari 2017 voor vernietiging in aanmerking komt. Bovendien heeft appellante de stukken die betrekking hebben op die eerdere procedure bij haar brief van 7 juni 2017 inmiddels in het geding gebracht.

Gelet hierop leidt het betoog van appellante niet tot vernietiging van de beslissing van verweerder van 15 maart 2017.

2.5. Appellante betoogt vervolgens – beknopt samengevat – dat het doel van haar verzoek is gelegen in haar wens om twee cursussen van haar cijferlijst behorend bij het mastergetuigschrift, te vervangen door twee cursussen met een hoger cijfer, die nu op een nietszeggende dossierverklaring zijn vermeld. Het betreft de cursussen Personen- en familierecht I en Europees recht. De basis voor haar verzoek is een door de commissie ondertekend individueel studiepad, behorend bij de (gedwongen) overstap naar de masteropleiding. Daarnaast beroept zij zich op de toelatingsbrief van 10 juli 2007 behorend bij deze overgang en een brief van 6 september 2007. Uit deze laatste brief volgt volgens appellante dat de drempelloze instroom uit 180 ECTS bestond. Verder heeft een onderwijsadviseur haar een keuzemogelijkheid geboden. Ook mocht de door haar behaalde cursus Personen- en familierecht I worden ingebracht als de cursus Personen- en familierecht. Zij beroept zich in dit kader op de Uitvoeringsregeling en op de uitspraak van het College van 16 september 2016. Volgens appellante volgt uit die uitspraak dat de commissie voor de examens dient te beoordelen of zij aan het onderwijsprogramma heeft voldaan, op welke wijze en of hierop uitzonderingen dienen te worden gemaakt. De commissie voor de examens en

verweerder hebben zich niet aan die uitspraak gehouden. In haar geval dient namelijk een uitzondering te worden gemaakt, gelet op de WHW, het door de commissie voor de examens ondertekende individuele studiepad en op een keuzemogelijkheid geboden door een onderwijsadviseur van de instelling. Volgens appellante kan de cursus Personen- en familierecht I wel degelijk worden ingebracht in de masteropleiding. Deze cursus is namelijk via een inpassing ondergebracht in het vak Personen- en familierecht in de einddoctoraalfase. Uit de Uitvoeringsregeling volgt vervolgens dat deze cursus kan worden ingebracht in de masteropleiding. Verder volgt uit een e-mail van 22 augustus 2007 dat zij een 1-moduulscursus uit het blok keuzevakken van de ongedeelde opleiding mocht inbrengen. Dat is volgens haar de cursus Europees recht.

Volgens appellante is een dossierverklaring, anders dan verweerder stelt, een betekenisloos document. Zo ontbreekt bijvoorbeeld het wetenschappelijke niveau. Als gevolg van het feit dat haar een bachelortitel is onthouden, wil de commissie voor de examens de door haar behaalde cursussen nu afdoen met een plek op een nietszeggende dossierverklaring in plaats van een plek op een cijferlijst, aldus appellante.

2.5.1. Verweerder heeft ter zitting van het College, onder verwijzing naar het verslag van de hoorzitting waarin het standpunt van de commissie voor de examens is verwoord, over de overgang van de ongedeelde opleiding naar de BaMa-structuur toegelicht dat de master het wetenschappelijk accent vormt binnen een opleiding, meer dan dit het geval was bij het einddoctoraal in de ongedeelde opleiding. De doctoraalfase van de ongedeelde opleiding besloeg een basisdoctoraal, een verplicht onderdeel en een einddoctoraal, het keuzedeel. Dat einddoctoraal bestond in de ongedeelde opleiding uit twee studiejaren van 120 EC, terwijl de masteropleiding slechts één studiejaar van 60 EC omvat. Verweerder heeft vervolgens toegelicht dat, gelet op deze gewijzigde structuur van de opleiding, de vakken uit de ongedeelde opleiding niet zonder meer zijn over te zetten naar de masteropleiding.

Dit uitgangspunt van verweerder komt, naar het het College voorkomt, ook tot uiting in onderdeel B van de Uitvoeringsregeling bij de OER 2007-2008, waarin onder meer overgangsmaatregelen zijn opgenomen op cursus- respectievelijk opleidingsniveau.

Naar het oordeel van het College dient deze Uitvoeringsregeling bij de OER 2007-2008 als uitgangspunt bij de beoordeling van het verzoek van appellante om de cursussen Personen- en familierecht 1 en Europees recht op de cijferlijst te plaatsen, behorend bij het getuigschrift van de master. In deze Uitvoeringsregeling zijn namelijk de vakken opgenomen die bij wijze van overgang in de master konden worden ingebracht en de grondslag vormden voor de afgifte van het getuigschrift van het examen voor de masteropleiding.

Dat dit uitgangspunt ook bij appellante is gehanteerd, volgt, zoals verweerder heeft gesteld, uit de door haar aangehaalde e-mail van 12 juli 2007 van de onderwijsadviseur Rechtswetenschappen. In die e-mail heeft de onderwijsadviseur toegelicht dat een drempelloze instroming in de masteropleiding mogelijk is, indien een student minimaal 42 modulen heeft afgerond. Appellante voldeed aan deze eis en zij is dan ook om die reden ingestroomd van de ongedeelde opleiding in de masteropleiding. Vervolgens diende in die masteropleiding een aantal vakken te worden ingebracht voor de afgifte van het getuigschrift. Uit voormelde e-mail volgt dat in het geval van appellante 9 modulen zijn ingebracht in de masteropleiding Nederlands recht. Volgens deze e-mail zijn deze modulen weliswaar willekeurig gekozen, maar is daarbij wel beoordeeld of de vakken onderdeel zijn of waren van de masteropleiding. Het College gaat er daarbij vanuit dat deze beoordeling mede is geschied aan de hand van de Uitvoeringsregeling bij de OER.

Anders dan appellante betoogt, heeft verweerder zich dan ook op het standpunt mogen stellen dat niet iedere cursus uit de (eind)doctoraalfase van de ongedeelde opleiding, in de masteropleiding kan worden ingebracht en dat in zoverre daarom geen keuzevrijheid bestond.

2.5.2. Over het betoog van appellante dat verweerder ten onrechte, in navolging van de commissie voor de examens, heeft geweigerd de cursussen Personen- en familierecht 1 en Europees recht op de cijferlijst behorend bij het getuigschrift voor de masteropleiding te plaatsen, overweegt het College als volgt.

De commissie voor de examens heeft zich wat betreft de cursus Europees recht op het standpunt gesteld dat deze cursus deel uitmaakte van het basisdoctoraal en aldus geen onderdeel was van de einddoctoraalfase. Ook kwalificeerde de cursus niet als onderdeel van de masteropleiding, aldus de commissie voor de examens. Naar het oordeel van het College heeft verweerder dit standpunt, gelet op het

feit dat de cursus Europees recht evenmin is opgenomen in een van de lijsten in onderdeel B van de Uitvoeringsregeling bij de OER 2007-2008, mogen volgen.

Over de cursus Personen- en familierecht 1 heeft appellante gesteld dat deze op enig moment is ingepast in de einddoctoraalfase van de ongedeelde opleiding als de cursus Personen- en familierecht. Zij heeft daarover stukken overgelegd uit 1997. Omdat de cursus Personen- en familierecht wel is vermeld in onderdeel B van de Uitvoeringsregeling bij de OER 2007-2008, heeft de commissie voor de examens ten onrechte geweigerd de cursus Personen- en familierecht 1 op te nemen op de betreffende cijferlijst, aldus appellante.

Verweerder heeft daar, in navolging van de commissie voor de examens, tegenover gesteld dat de cursus Personen- en familierecht 1 niet gelijk is te stellen aan de cursus Personen- en familierecht, zoals opgenomen in onderdeel B van de Uitvoeringsregeling bij de OER 2007-2008. Verder heeft verweerder in dit kader het standpunt van de commissie voor de examens gevolgd dat de cursus Personen- en familierecht 1 weliswaar op basis van een overgangsregeling in 2006-2007 kon worden ingepast in het einddoctoraal van de ongedeelde opleiding om studiepuntenverlies te voorkomen, maar dat dit niet betekent dat deze cursus op grond van de Uitvoeringsregeling bij de OER 2008-2009 ook kwalificeert als cursus in de masteropleiding. Onder de gedingstukken bevindt zich verder een e-mail van 7 mei 2015, waarin is vermeld dat destijds een cursus personen- en familierecht 1 (2^{e} niveau) en een cursus personen- en familierecht 2 (3^{e} niveau) werd aangeboden. De cursus Personen- en familierecht 2 was, aldus voormelde e-mail, een einddoctoraalvak en is later omgezet in een nieuwe cursus Personen- en familierecht. De cursus die appellante heeft gevolgd is volgens deze e-mail geen einddoctoraalvak geweest.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder, ook wat betreft de cursus Personen- en familierecht 1, het standpunt van de commissie voor de examens mogen volgen. Daarbij acht het College het gemotiveerde standpunt van de commissie voor de examens dat de cursus Personen- en familierecht 1 weliswaar kon worden ingepast in de einddoctoraalfase van de ongedeelde opleiding op grond van een destijds getroffen overgangsregeling, maar dat dit niet betekent dat deze cursus ook kwalificeert als een mastercursus, niet onjuist. Voor dat oordeel acht het College van belang dat de cursus Personen- en familierecht 1 niet is vermeld in onderdeel B van de Uitvoeringsregeling bij de OER 2007-2008 en gelet op hetgeen in de hiervoor vermelde e-mail is vermeld, de cursus Personen- en familierecht evenmin valt te kwalificeren als een “revisie” van de oude cursus Personen- en familierecht 1.

Conclusie

2.6. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat verweerder de beslissing van de commissie voor de examens van 8 februari 2017 op goede gronden heeft gehandhaafd. Het beroep is ongegrond.

2.7. Het College ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/075**
Rechter(s)	:	mrs. Hoogvliet, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	19 oktober 2017
Partijen	:	appellante en Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	schadevergoeding
Artikelen	:	Awb: artikel 8:64 Awb: artikel 8:88, aanhef en onder a, Awb: artikel 8:89, tweede lid
Uitspraak	:	Verzoek om schadevergoeding afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.3.1. Tussen partijen is niet in geschil dat de beslissingen van 15 juli 2015 onrechtmatig zijn. Ten aanzien van de gestelde schade als gevolg van de beslissing van 15 juli 2015, waarbij het verzoek om een extra herkansing voor het onderdeel Physiotherapy Assessment 1 is afgewezen, overweegt het College als volgt. Naar het oordeel van het College ontbreekt het causaal verband tussen de beslissing tot afwijzing van het verzoek en de gestelde studievertraging, zodat de gestelde schade niet geacht kan worden te zijn veroorzaakt door die afwijzing. Het College acht daartoe van belang dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat het niet succesvol kunnen afronden van het onderdeel Physiotherapy Assessment 1 haar heeft belemmerd in de voortzetting van haar opleiding en aldus tot studievertraging heeft geleid. Het College betrekt daarbij dat verzoekster in de periode waarin zij haar herkansing had kunnen doen 13 andere toetsen heeft afgelegd. Het College acht verder van belang dat niet vaststaat dat verzoekster, indien het verzoek zou zijn toegewezen, het onderdeel succesvol zou hebben afgerond. Ten aanzien van de gestelde schade als gevolg van de beslissing van 15 juli 2015, waarbij aan appellante een BNSA is opgelegd, overweegt het College als volgt. Verzoekster heeft op 15 juli 2015 een BNSA gekregen, omdat zij aan het eind van het tweede studiejaar nog niet de gehele propedeuse had afgerond. Verweerder heeft erkend dat verzoekster hierdoor in de periode van 1 september 2015 tot en met 8 oktober 2015 niet heeft kunnen deelnemen aan het onderwijs en/of toetsen, maar in deze periode stonden geen relevante toetsen ingeroosterd. Op 7 december 2015 heeft verzoekster met de hogeschool wederom een ‘continuation agreement’ gesloten en vanaf dat moment heeft verzoekster haar opleiding feitelijk voortgezet. Naar het oordeel van het College heeft verzoekster hierdoor weliswaar enige studievertraging gehad, maar zij heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat zij als gevolg van het handelen van de hogeschool later de arbeidsmarkt heeft kunnen betreden, inkomsten is misgelopen en aldus schade heeft geleden. Het College acht daartoe van belang dat verzoekster ervoor heeft gekozen haar opleiding aan de hogeschool niet af te ronden. Het gestelde bedrag aan misgelopen inkomsten door studievertraging komt niet voor vergoeding in aanmerking, nu het te speculatief is en is gebaseerd op onzekere toekomstverwachtingen. Het College betrekt daarbij onder meer dat niet vast staat dat verzoekster zal afstuderen, dat zij geen bewijs heeft overgelegd dat ze direct een baan zou hebben gehad na haar opleiding aan de hogeschool en dat haar gemachtigde ter zitting van het College heeft verklaard dat studenten van de opleiding fysiotherapie gemiddeld pas na anderhalf jaar na afronding van de opleiding een passende baan hebben gevonden.

Ten aanzien van het verzoek om schadevergoeding wegens immateriële schade in de zin van artikel 106 van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek overweegt het College dat voor zover deze schade zich heeft voort gedaan, deze door de beslissing van het CBE van 15 november 2015 voldoende is gecompenseerd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

het college van bestuur van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 30 mei 2017 heeft verzoekster bij het College een verzoek om schadevergoeding ingediend.

Verweerder heeft een zienswijze ingediend.

Verzoekster heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 augustus 2017, waar verzoekster, bijgestaan door mr. M.R.P. Bakker, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.S. Tissingh, zijn verschenen.

Het College heeft met toepassing van artikel 8:64, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) het onderzoek ter zitting geschorst teneinde partijen in de gelegenheid te stellen nadere stukken in te dienen Partijen hebben nadere stukken ingediend. Partijen hebben toestemming gegeven om een nadere zitting achterwege te laten. Vervolgens heeft het College met toepassing van artikel 8:64, vijfde lid, van de Awb het onderzoek heeft gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ter zitting van het College is door de gemachtigde van verzoekster desgevraagd verklaard dat het verzoek om schadevergoeding niet tevens moet worden opgevat als een beroep tegen de beslissing van 22 maart 2017 waarin het verzoek om schadevergoeding van verzoekster is afgewezen.

2.2. Ingevolge artikel 8:88, aanhef en onder a, van de Awb is de bestuursrechter bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van een onrechtmatig besluit.

Ingevolge artikel 8:89, tweede lid, is de bestuursrechter bevoegd voor zover de gevraagde vergoeding ten hoogste € 25.000,00 bedraagt met inbegrip van de tot aan de dag van het verzoek verschenen rente, en onverminderd het recht van de belanghebbende om op grond van andere wettelijke bepalingen schadevergoeding te vragen.

2.3. Verzoekster heeft aan haar verzoek om schadevergoeding het volgende ten grondslag gelegd. Verzoekster heeft in de periode september 2013 tot en met augustus 2016 de opleiding Fysiotherapie gevolgd. Deze opleiding heeft zij niet afgerond, omdat zij in het studiejaar 2016-2017 is overgestapt naar de Hogeschool Fontys. Bij de start van het studiejaar 2014-2015 heeft zij een ‘continuation agreement’ met de Hogeschool gesloten. Verzoekster heeft zich in januari 2015 tot de examencommissie gewend naar aanleiding van de negatieve beoordelingen voor de vakken Evidence Based Practice 2 (semester 3)en Physiotherapy Assessment 1 (semester 1). Voor het tweedejaarsvak Evidence Based Practice 2 heeft zij gevraagd om een second opinion op grond van geconstateerde onvolkomenheden in het beoordelingsproces. Voor het propedeusevak Physiotherapy Assessment 1, bestaande uit deel 1A en 1B, heeft verzoekster verzocht om het door haar in het studiejaar 2013-2014 behaalde (deel)cijfer in de

beoordeling van het vak te betrekken alsmede om de beoordeling van het inmiddels op 23 januari 2015 opnieuw afgelegde assessment 1B te herzien. De examencommissie heeft op 27 januari 2015 bovengenoemde verzoeken afgewezen en het beroep daartegen is door het college van beroep voor de examens (hierna: CBE) bij beslissing van 25 juli 2015 ongegrond verklaard. Tegen die beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld bij het College. Verzoekster heeft de examencommissie vervolgens op 2 juli 2015 verzocht een extra herkansing toe te kennen voor het assessment. De examencommissie heeft dit verzoek op 15 juli 2015 afgewezen. Op 15 juli 2015 ontving verzoekster tevens de beslissing inhoudende een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA). Tegen beide beslissingen heeft verzoekster beroep ingesteld bij het CBE. Bij beslissing van 30 november 2015 is het beroep gegrond verklaard en zijn beide beslissingen vernietigd. Verzoekster heeft vervolgens het nog lopende beroep bij het College ingetrokken, omdat zij op 5 november 2015 een schikking is overeengekomen, inhoudende dat voor het vak Physiotherapy Assessment 1 het cijfer 5.5 zou worden toegekend ‘‘op basis van de twee deelcijfers die zij heeft gehaald”.

Volgens verzoekster staat met de vernietiging van de beslissingen van 15 juli 2015 de onrechtmatigheid van het handelen van de hogeschool vast. Daarnaast volgt uit de schikking dat de beoordeling van het assessment van 23 januari 2015 alsook de afwijzing om de deelcijfers te compenseren, zijn komen te vervallen.

Verzoekster stelt dat zij als gevolg van de twee onrechtmatige beslissingen zowel materiele als immateriële schade heeft geleden die toe te rekenen is aan de Hogeschool van Amsterdam. In haar verzoek aan het College heeft verzoekster aanvankelijk verzocht om een schadevergoeding ter hoogte van € 25.000,00. In een nader stuk van 2 augustus 2017 heeft verzoekster primair verzocht om een schadevergoeding van € 5.881,16, zijnde negen maanden collegegeld, veroorzaakt door studievertraging. Subsidiair heeft zij verzocht om een schadevergoeding van € 2.875,67. Verzoekster heeft voorts verzocht om een schadevergoeding van € 1.631,25 per maand studievertraging wegens het mislopen van inkomsten. Ten slotte heeft zij verzocht om schadevergoeding wegens immateriële schade die zij stelt te hebben geleden wegens de kwetsende toon waarop de hogeschool met haar heeft gecommuniceerd.

2.3.1. Tussen partijen is niet in geschil dat de beslissingen van 15 juli 2015 onrechtmatig zijn.

Ten aanzien van de gestelde schade als gevolg van de beslissing van 15 juli 2015, waarbij het verzoek om een extra herkansing voor het onderdeel Physiotherapy Assessment 1 is afgewezen, overweegt het College als volgt. Naar het oordeel van het College ontbreekt het causaal verband tussen de beslissing tot afwijzing van het verzoek en de gestelde studievertraging, zodat de gestelde schade niet geacht kan worden te zijn veroorzaakt door die afwijzing. Het College acht daartoe van belang dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat het niet succesvol kunnen afronden van het onderdeel Physiotherapy Assessment 1 haar heeft belemmerd in de voortzetting van haar opleiding en aldus tot studievertraging heeft geleid. Het College betrekt daarbij dat verzoekster in de periode waarin zij haar herkansing had kunnen doen 13 andere toetsen heeft afgelegd. Het College acht verder van belang dat niet vaststaat dat verzoekster, indien het verzoek zou zijn toegewezen, het onderdeel succesvol zou hebben afgerond.

Ten aanzien van de gestelde schade als gevolg van de beslissing van 15 juli 2015, waarbij aan appellante een BNSA is opgelegd, overweegt het College als volgt. Verzoekster heeft op 15 juli 2015 een BNSA gekregen, omdat zij aan het eind van het tweede studiejaar nog niet de gehele propedeuse had afgerond. Verweerder heeft erkend dat verzoekster hierdoor in de periode van 1 september 2015 tot en met 8 oktober 2015 niet heeft kunnen deelnemen aan het onderwijs en/of toetsen, maar in deze periode stonden geen relevante toetsen ingeroosterd. Op 7 december 2015 heeft verzoekster met de hogeschool wederom een ‘continuation agreement’ gesloten en vanaf dat moment heeft verzoekster haar opleiding feitelijk voortgezet. Naar het oordeel van het College heeft verzoekster hierdoor weliswaar enige studievertraging gehad, maar zij heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat zij als gevolg van het handelen van de hogeschool later de arbeidsmarkt heeft kunnen betreden, inkomsten is misgelopen en aldus schade heeft geleden. Het College acht daartoe van belang dat verzoekster ervoor heeft gekozen haar opleiding aan de hogeschool niet af te ronden. Het gestelde bedrag aan misgelopen inkomsten door studievertraging komt niet voor vergoeding in aanmerking, nu het te speculatief is en is gebaseerd op onzekere toekomstverwachtingen. Het College betrekt daarbij onder meer dat niet vast staat dat verzoekster zal

afstuderen, dat zij geen bewijs heeft overgelegd dat ze direct een baan zou hebben gehad na haar opleiding aan de hogeschool en dat haar gemachtigde ter zitting van het College heeft verklaard dat studenten van de opleiding fysiotherapie gemiddeld pas na anderhalf jaar na afronding van de opleiding een passende baan hebben gevonden.

Ten aanzien van het verzoek om schadevergoeding wegens immateriële schade in de zin van artikel 106 van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek overweegt het College dat voor zover deze schade zich heeft voort gedaan, deze door de beslissing van het CBE van 15 november 2015 voldoende is gecompenseerd.

2.4. Gelet op het vorenstaande dient het verzoek om schadevergoeding te worden afgewezen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/076 en CBHO 2017/076.1**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	15 juni 2017
Partijen	:	appellante en Juridische Hogeschool Avans & Fontys
Trefwoorden	:	beslissing gemachtigde herkansing hoorzitting normering toelatingsonderzoek voldoende voorblad
Artikelen	:	WHW: artikel 7.29, tweede lid WHW: artikel 7.61 WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86 OER: artikel 10
Uitspraak	:	Ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Niet in geschil is dat de uitnodiging voor de hoorzitting op 14 februari 2017 bij verweerder eerst op 7 februari 2017 aan de gemachtigde van appellante is verzonden. Omdat een student in staat moet zijn tot tien dagen voor het horen in administratief beroep nadere stukken in te dienen, moet de termijn voor het uitnodigen voor de hoorzitting in elk geval langer dan tien dagen zijn. Verweerder heeft niet aan deze termijn voldaan, zodat de besluitvorming bij verweerder in zoverre gebrekkig was. Dat, zoals verweerder stelt, appellante reeds op 23 januari 2017 persoonlijk over de datum van de hoorzitting is geïnformeerd, doet aan het voorgaande niet af. Het administratief beroepschrift is door de gemachtigde van appellante ingediend. Vanaf dat moment wist verweerder derhalve dat appellante zich door een gemachtigde liet bijstaan en had verweerder uit een oogpunt van zorgvuldigheid alle correspondentie, waaronder de uitnodiging voor de hoorzitting, in ieder geval – en tijdig – aan deze gemachtigde moeten richten. Het betoog is in zoverre terecht voorgedragen. Dit leidt echter niet tot vernietiging van de bestreden beslissing, omdat niet aannemelijk is dat appellante is benadeeld door voormeld gebrek in de besluitvorming. Appellante heeft immers niet toegelicht wat zij op de hoorzitting van verweerder had willen aanvoeren dat tot een andere beslissing van verweerder zou hebben kunnen leiden. Zij en haar gemachtigde zijn voorts in de gelegenheid gesteld om de zaak ter zitting bij de voorzieningenrechter toe te lichten, van welke gelegenheid appellante ook gebruik heeft gemaakt. Wel bestaat aanleiding om verweerder te veroordelen in de door appellante gemaakte proceskosten. 2.6. Verweerder diende ingevolge artikel 7.61, vierde lid, van de WHW binnen tien weken na het verstrijken van de termijn van zes weken voor het indienen van een administratief beroepschrift een beslissing te nemen. Dat is in dit geval 7 april 2017. Verweerder heeft op 14 februari 2017 de bestreden beslissing genomen en deze op 5 april 2017 verzonden, zodat aan voormelde bepaling is voldaan. In zoverre faalt het betoog.

2.7. De voorzieningenrechter acht niet aannemelijk dat het voorblad van de toets niet aan appellante is uitgereikt. Dat voorblad bevat voor het goed afleggen van de toets belangrijke informatie, is voor elke deelnemer afzonderlijk op naam gesteld en is aldus sterk met de toetsopgaven verbonden. Gelet hierop had appellante het eventuele ontbreken van het voorblad bij de aanvang van de toets direct moeten opvallen, waarna zij zich tot de betrokken medewerkers van de hogeschool had kunnen wenden. Van een dergelijke gang van zaken is echter niet gebleken. De enkele stelling van appellante dat haar het voorblad niet is uitgereikt, is gezien het voorgaande onvoldoende om van het niet uitreiken uit te gaan. Nu het voorblad vermeldt dat een goede beantwoording van tenminste 60% van de vragen van een onderdeel een voldoende voor dat onderdeel oplevert, moet appellante worden geacht voor aanvang van de toets van die norm op de hoogte te zijn geweest. De WHW noch de OER schrijft voor dat een dergelijke norm in de OER, het Studentenstatuut of op de website van de hogeschool moet zijn vermeld. Het door appellante aangehaalde artikel 7.29, tweede lid, van de WHW ziet op de bij een toelatingsonderzoek te stellen eisen, welke volgens die bepaling in de Onderwijs- en examenregeling moeten zijn neergelegd. Hieraan heeft de hogeschool voldaan met artikel 10 van de OER, waarin onder meer is bepaald welke onderwerpen worden getoetst en dat het toelatingsonderzoek bij het behalen van de kwalificatie voldoende recht geeft op toelating tot de opleiding. Gelet op het voorgaande hoefde de door appellante behaalde 5,6 niet als een voldoende te worden aangemerkt.
Ook in zoverre faalt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Juridische Hogeschool Avans & Fontys,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 december 2016 is appellante namens de examencommissie de uitslag van het door haar afgelegde toelatingsonderzoek HBO-Rechten medegedeeld en is haar te kennen gegeven dat zij geen recht heeft op een herkansing.

Bij beslissing van 14 februari 2017, verzonden op 5 april 2017, (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld. Voorts heeft zij de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 mei 2017, waar appellante en

verweerder, vertegenwoordigd door mr. R.C. van Wamel en mr. M.J. van Loon, voorzitter onderscheidenlijk secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.3. Op 12 december 2016 heeft appellante het toelatingsonderzoek afgelegd. Haar is op 16 december 2016 medegedeeld dat zij daarvoor niet is geslaagd, omdat zij onvoldoendes voor de onderdelen tekstverklaren en maatschappijleer heeft gehaald. Voorts is haar te kennen gegeven dat zij op grond van de toepasselijke regeling geen recht heeft op een herkansing, omdat zij twee onvoldoendes heeft gehaald en de onvoldoende voor het onderdeel tekstverklaren lager is dan een 5,0. Hiertegen heeft appellante administratief beroep ingesteld. Volgens haar heeft zij slechts één onvoldoende gehaald, een 3,0 voor het onderdeel tekstverklaren, zodat zij recht heeft op herkansing van dat onderdeel. De 5,6 voor het onderdeel maatschappijleer is volgens haar een voldoende. Verweerder heeft het administratief beroep ongegrond verklaard. Hieraan heeft verweerder ten grondslag gelegd dat volgens de toepasselijke norm, zoals vermeld op het bij de toets behorende voorblad, een goede beantwoording van tenminste 60% van de vragen van een onderdeel een voldoende voor dat onderdeel oplevert. De behaalde 5,6 levert dus geen voldoende voor het onderdeel maatschappijleer op, aldus verweerder.

2.4. Appellante betoogt dat de behandeling van het administratief beroep bij verweerder niet correct is verlopen. De uitnodiging voor de hoorzitting bij verweerder op 14 februari 2017 is eerst op 7 februari 2017 aan haar gemachtigde verzonden. Dit is een te korte termijn. Appellante en haar gemachtigde zijn dan ook niet op de hoorzitting verschenen. Voorts is de bestreden beslissing eerst op 5 april 2017, volgens haar onacceptabel laat, verzonden. Verder betoogt zij dat verweerder ten onrechte het standpunt van de examencommissie heeft gevolgd dat zij een onvoldoende voor het onderdeel maatschappijleer heeft gehaald. Volgens haar behoort de voor dat onderdeel behaalde 5,6 op basis van algemeen aanvaarde normering, de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) en algemene kennis als een voldoende te worden aangemerkt. De door de examencommissie gehanteerde norm van 60% is niet in de OER, het Studentenstatuut of op de website van de hogeschool vermeld. Zij verwijst hierbij naar artikel 7.29, tweede lid, van de WHW. Die norm is haar voorts niet voor het afleggen van de toets bekendgemaakt. Volgens haar heeft zij het voorblad bij de toets, waarop die norm zou zijn vermeld, niet gezien en is haar dat voorblad ook niet uitgereikt.

2.5. Niet in geschil is dat de uitnodiging voor de hoorzitting op 14 februari 2017 bij verweerder eerst op 7 februari 2017 aan de gemachtigde van appellante is verzonden. Omdat een student in staat moet zijn tot tien dagen voor het horen in administratief beroep nadere stukken in te dienen, moet de termijn voor het uitnodigen voor de hoorzitting in elk geval langer dan tien dagen zijn. Verweerder heeft niet aan deze termijn voldaan, zodat de besluitvorming bij verweerder in zoverre gebrekkig was. Dat, zoals verweerder stelt, appellante reeds op 23 januari 2017 persoonlijk over de datum van de hoorzitting is geïnformeerd, doet aan het voorgaande niet af. Het administratief beroepschrift is door de gemachtigde van appellante ingediend. Vanaf dat moment wist verweerder derhalve dat appellante zich door een gemachtigde liet bijstaan en had verweerder uit een oogpunt van zorgvuldigheid alle correspondentie, waaronder de

uitnodiging voor de hoorzitting, in ieder geval – en tijdig – aan deze gemachtigde moeten richten.

Het betoog is in zoverre terecht voorgedragen. Dit leidt echter niet tot vernietiging van de bestreden beslissing, omdat niet aannemelijk is dat appellante is benadeeld door voormeld gebrek in de besluitvorming. Appellante heeft immers niet toegelicht wat zij op de hoorzitting van verweerder had willen aanvoeren dat tot een andere beslissing van verweerder zou hebben kunnen leiden. Zij en haar gemachtigde zijn voorts in de gelegenheid gesteld om de zaak ter zitting bij de voorzieningenrechter toe te lichten, van welke gelegenheid appellante ook gebruik heeft gemaakt. Wel bestaat aanleiding om verweerder te veroordelen in de door appellante gemaakte proceskosten.

2.6. Verweerder diende ingevolge artikel 7.61, vierde lid, van de WHW binnen tien weken na het verstrijken van de termijn van zes weken voor het indienen van een administratief beroepschrift een beslissing te nemen. Dat is in dit geval 7 april 2017. Verweerder heeft op 14 februari 2017 de bestreden beslissing genomen en deze op 5 april 2017 verzonden, zodat aan voormelde bepaling is voldaan.

In zoverre faalt het betoog.

2.7. De voorzieningenrechter acht niet aannemelijk dat het voorblad van de toets niet aan appellante is uitgereikt. Dat voorblad bevat voor het goed afleggen van de toets belangrijke informatie, is voor elke deelnemer afzonderlijk op naam gesteld en is aldus sterk met de toetsopgaven verbonden. Gelet hierop had appellante het eventuele ontbreken van het voorblad bij de aanvang van de toets direct moeten opvallen, waarna zij zich tot de betrokken medewerkers van de hogeschool had kunnen wenden. Van een dergelijke gang van zaken is echter niet gebleken. De enkele stelling van appellante dat haar het voorblad niet is uitgereikt, is gezien het voorgaande onvoldoende om van het niet uitreiken uit te gaan. Nu het voorblad vermeldt dat een goede beantwoording van tenminste 60% van de vragen van een onderdeel een voldoende voor dat onderdeel oplevert, moet appellante worden geacht voor aanvang van de toets van die norm op de hoogte te zijn geweest. De WHW noch de OER schrijft voor dat een dergelijke norm in de OER, het Studentenstatuut of op de website van de hogeschool moet zijn vermeld. Het door appellante aangehaalde artikel 7.29, tweede lid, van de WHW ziet op de bij een toelatingsonderzoek te stellen eisen, welke volgens die bepaling in de Onderwijs- en examenregeling moeten zijn neergelegd. Hieraan heeft de hogeschool voldaan met artikel 10 van de OER, waarin onder meer is bepaald welke onderwerpen worden getoetst en dat het toelatingsonderzoek bij het behalen van de kwalificatie voldoende recht geeft op toelating tot de opleiding. Gelet op het voorgaande hoefde de door appellante behaalde 5,6 niet als een voldoende te worden aangemerkt.

Ook in zoverre faalt het betoog.

2.8. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop moet het verzoek om een voorlopige voorziening worden afgewezen.

2.9. Gelet op het hiervoor in 2.5 geconstateerde gebrek in de besluitvorming, moet verweerder op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek af;
III. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Juridische Hogeschool Avans & Fontys in de bij appellante in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 495,00 (zegge: vierhonderdvijfennegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van Juridische Hogeschool Avans & Fontys aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 92,00 (zegge: tweeënnegentig euro) voor de behandeling van het beroep en het verzoek vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/077.5**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	15 juni 2017
Partijen	:	appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	decentrale selectie selectiecommissie selectiedagen tweede ronde
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Niet in geschil is dat de twee geschrapte vragen van de vrijdagtoets relatief makkelijke vragen waren en dat appellant, indien hij die vragen goed had beantwoord en die vragen niet waren geschrapt, een score van afgerond 64% zou hebben behaald en hij naar de tweede ronde van de selectie zou zijn doorgegaan. Het College kan appellant dan ook volgen in zijn stelling dat hij, evenals de andere deelnemers aan de vrijdagtoets, minder kans had om een score van tenminste 64% te halen dan de deelnemers aan de zaterdagtoets en dat beide toetsen in zoverre ongelijk waren. Met verweerder is het College echter van oordeel dat deze ongelijkheid niet zodanig is dat van een onzorgvuldige of niet-objectieve ranking moet worden gesproken die tot herroeping van de beslissing van 24 februari 2017 had moeten leiden. Hierbij neemt het College in aanmerking dat beide toetsen bij voorbaat al niet gelijk waren, omdat de op beide dagen gestelde vragen niet hetzelfde waren, en dat het achteraf niet meetellen van twee relatief gemakkelijke dubbele vragen in de vrijdagtoets heeft geleid tot slechts een zeer kleine achteruitgang in de kans op het halen van een score van ten minste 64%. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Op 24 februari 2017 heeft de voorzitter van de Commissie Selectie Geneeskunde AMC-UvA (hierna: de selectiecommissie) appellant medegedeeld dat hij niet is geselecteerd om verder te gaan met de procedure van de decentrale selectie voor de opleiding Geneeskunde.

Bij beslissing van 16 mei 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 mei 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. S. Besli, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd mr. E.L.C.M. Rijnders, zijn verschenen. Voorts is dr. R.L. Hulsman, voorzitter van de selectiecommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft op vrijdag 10 februari 2017 deelgenomen aan de eerste ronde van de decentrale selectie. Omdat appellant in deze ronde een afgeronde score van 63% heeft gehaald en alleen deelnemers met een afgeronde score van tenminste 64% doorgaan naar de tweede ronde, is hem te kennen gegeven dat hij niet is geselecteerd. Verweerder heeft het hiertegen door appellant gemaakte bezwaar, onder verwijzing naar een advies van 10 mei 2017 van de Geschillencommissie Studentbezwaren, ongegrond verklaard. Volgens verweerder leidt het niet laten meetellen van de dubbele vragen in de vrijdagtoets er niet toe dat de vrijdag- en de zaterdagtoets zodanig ongelijk zijn dat van een onzorgvuldige of niet-objectieve ranking moet worden gesproken.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte zijn bezwaar ongegrond heeft verklaard. Hiertoe voert hij aan dat de op vrijdag 10 februari 2017 aangeboden toets niet gelijk was aan de op zaterdag 11 februari 2017 aangeboden toets. Beide toetsen bestonden aanvankelijk uit 80 vragen, onderverdeeld in twee onderdelen van 40 vragen. Het relatief gemakkelijke onderdeel van de toets bevatte op de vrijdag echter twee dubbele vragen. Deze vragen zijn achteraf geschrapt, zodat de vrijdagtoets uiteindelijk uit 78 vragen bestond. Hierdoor hadden deelnemers aan de vrijdagtoets minder kans om een score van tenminste 64% te halen dan de deelnemers aan de zaterdagtoets. Appellant heeft op de vrijdag 34 van de 38 vragen van het gemakkelijke onderdeel juist beantwoord. Had hij 36 van de 40 vragen van dat onderdeel juist beantwoord, dan zou hij een score van 64% hebben behaald en naar de tweede ronde zijn doorgegaan, aldus appellant.

2.3. Niet in geschil is dat de twee geschrapte vragen van de vrijdagtoets relatief makkelijke vragen waren en dat appellant, indien hij die vragen goed had beantwoord en die vragen niet waren geschrapt, een score van afgerond 64% zou hebben behaald en hij naar de tweede ronde van de selectie zou zijn doorgegaan. Het College kan appellant dan ook volgen in zijn stelling dat hij, evenals de andere deelnemers aan de vrijdagtoets, minder kans had om een score van tenminste 64% te halen dan de deelnemers aan de zaterdagtoets en dat beide toetsen in zoverre ongelijk waren. Met verweerder is het College echter van oordeel dat deze ongelijkheid niet zodanig is dat van een onzorgvuldige of niet-objectieve ranking moet worden gesproken die tot herroeping van de beslissing van 24 februari 2017 had moeten leiden. Hierbij neemt het College in aanmerking dat beide toetsen bij voorbaat al niet gelijk waren, omdat de op beide dagen gestelde vragen niet hetzelfde waren, en dat het achteraf niet meetellen van twee relatief gemakkelijke dubbele vragen in de vrijdagtoets heeft geleid tot slechts een zeer kleine achteruitgang in de kans op het halen van een score van ten minste 64%.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/079**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	24 augustus 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden	:	aanwezigheidsplicht beroepstermijn herkansing leerplan rechtsbeschermingsclausule termijnoverschrijding
Artikelen	:	Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Op 12 februari 2015 wist appellante dat zij om onder haar oude leerplan haar diploma te halen zij de resterende vakken voor 1 september 2016 moest halen en dat als dat niet zou lukken zij haar diploma onder het actuele leerplan zou moeten halen. Dat appellante met het instellen van beroep heeft gewacht of het zou lukken om voor 1 september 2016 af te studeren, komt voor haar risico en maakt de termijnoverschrijding niet verschoonbaar. Evenmin maakt de omstandigheid dat appellante dacht niet tijdig een beslissing te ontvangen op een beroep tegen de afwijzing van het verzoek om een extra herkansing de termijnoverschrijding van haar beroep tegen de beslissing van 19 mei 2016 verschoonbaar. Voorts staat tegen feitelijke handelingen die ter uitvoering van een beslissing worden genomen, geen administratief beroep open. Het CBE heeft de administratief beroepen derhalve terecht niet ontvankelijk verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van de Hogeschool Arnhem en Nijmegen (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 februari 2015 heeft examencommissie van het instituut Bedrijfskunde en Rechten appellante medegedeeld dat zij met haar oude leerplan tot 1 september 2016 haar diploma voor de opleiding HR kan halen en dat als zij haar diploma niet voor die datum haalt haar leerplan wordt omgezet waardoor de vakken Europees recht en volkenrecht, Oefenrechtbank en Bijzondere overeenkomsten vervallen en zij in de plaats daarvoor de vakken Europees recht en Procedeercollege zal moeten halen.

Bij beslissing van 19 mei 2016 heeft de examencommissie het verzoek van appellante om een extra herkansing voor het vak Staatsrecht afgewezen.

Bij beslissing van 15 maart 2017 heeft het CBE de door appellante tegen de beslissingen van 12 februari 2015 en van 19 mei 2016 ingestelde administratief beroepen niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 juli 2017, waar appellante, vertegenwoordigd door K. Eroglu, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. L.H.J. Baars, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het CBE heeft overwogen dat het beroepschrift van appellante op 26 december 2016 en derhalve na afloop van de voor de beslissingen van 12 februari 2015 en van 19 mei 2016 geldende beroepstermijnen van zes weken is ontvangen. Onder beide beslissingen is een rechtsbeschermingsclausule opgenomen. Volgens het CBE zijn de termijnoverschrijdingen niet verschoonbaar.

2.2. Appellante voert aan dat zij onder normale omstandigheden geen bezwaar had tegen de beslissing van 12 februari 2015, maar dat zich tijdens het halen van de resterende vakken omstandigheden hebben voorgedaan die niet in de beslissing zijn vermeld. Het vak Staatsrecht kon slechts nog worden afgerond bij het voldoen aan de nieuw ingevoerde aanwezigheidsplicht, met ingang van september 2016 werd het vak Staatsrecht 5 ECTS in plaats van 7,5 en er was voor 1 september 2016 geen extra kans voor het behalen van het vak Staatsrecht. Door die omstandigheden bleek het halen van het diploma voor 1 september 2016 niet meer haalbaar. Haar beroep richt zich derhalve op de uitvoering van de beslissing van 12 februari 2015. Verder dacht appellante dat zij niet vóór het moment dat zou kunnen worden herkanst een beslissing zou ontvangen op een beroep tegen de afwijzing van het verzoek om een extra herkansing.

2.3. Op 12 februari 2015 wist appellante dat zij om onder haar oude leerplan haar diploma te halen zij de resterende vakken voor 1 september 2016 moest halen en dat als dat niet zou lukken zij haar diploma onder het actuele leerplan zou moeten halen. Dat appellante met het instellen van beroep heeft gewacht of het zou lukken om voor 1 september 2016 af te studeren, komt voor haar risico en maakt de termijnoverschrijding niet verschoonbaar. Evenmin maakt de omstandigheid dat appellante dacht niet tijdig een beslissing te ontvangen op een beroep tegen de afwijzing van het verzoek om een extra herkansing de termijnoverschrijding van haar beroep tegen de beslissing van 19 mei 2016 verschoonbaar. Voorts staat tegen feitelijke handelingen die ter uitvoering van een beslissing worden genomen, geen administratief beroep open. Het CBE heeft de administratief beroepen derhalve terecht niet-ontvankelijk verklaard.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/081**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	3 augustus 2017
Partijen	:	appellant en Avans Hogeschool
Trefwoorden	:	beëindigen inschrijving collegegeld coulance persoonlijke omstandigheden persoonlijke situatie stageplaats terugwerkende kracht
Artikelen	:	WHW: artikel 7.42, eerste lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. In de beslissing van 5 april 2016 en de hangende bezwaar gegeven toelichting hierop van 1 maart 2017 zijn anders dan appellant aanvoert, de door appellant aangevoerde feiten en omstandigheden, hiervoor weergegeven onder 2.4., betrokken. Naar het oordeel van het College heeft het college van bestuur zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de door appellant aangevoerde feiten of omstandigheden niet ertoe noopten het verzoek van appellant in te willigen. Voor dit oordeel acht het College van belang dat de verantwoordelijkheid voor het vinden van een stageplaats bij appellant ligt. Deze verantwoordelijkheid heeft hij, met de inschrijving die hij nu ongedaan wil maken, aanvaard. De persoonlijke situatie van appellant, waaronder zijn financiële positie, noopt evenmin tot een ander oordeel. Die persoonlijke situatie heeft eerder mede aanleiding gevormd om de geldigheidsduur van de studieresultaten van appellant te verlengen en aan appellant – op eigen verzoek – een lening te verstrekken, om hem in staat te stellen zich in te schrijven en zijn studie alsnog af te kunnen ronden. Het college van bestuur was niet gehouden appellant op grond van diezelfde persoonlijke omstandigheden nog verder tegemoet te komen door het verzoek van appellant te honoreren. 2.5. Het betoog van appellant, dat het college van bestuur te lang heeft gedaan over de behandeling van het bezwaar, behoeft geen bespreking meer. Bespreking van dat betoog kan immers, nu uit hetgeen het College hiervoor heeft overwogen volgt dat het college van bestuur de beslissing van 5 april 2016 terecht in stand heeft gelaten, geen verandering brengen in de uitschrijfdatum van appellant en zijn betaalverplichtingen tegenover Avans Hogeschool.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur (hierna: het CvB) van Avans Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 5 april 2016 heeft de Commissie Terugwerkende Krachtverzoeken (hierna: de Commissie TWK), namens het college van bestuur, een verzoek van appellant om zijn inschrijving met terugwerkende kracht te beëindigen en het collegegeld te restitueren, afgewezen.

Bij beslissing van 27 maart 2017 heeft het college van bestuur, voor zover thans van belang, het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 juli 2017, waar appellant, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door R.H.J. van Stokkom LLM, zijn verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Aan de beslissing van 27 maart 2017, waarbij de beslissing van 5 april 2016 in stand is gelaten, heeft het college van bestuur ten grondslag gelegd dat volgens het gevoerde beleid voor inwilliging van een verzoek om met terugwerkende kracht te worden uitgeschreven, is vereist dat sprake is van een fysiek of geestelijk onvermogen om zich eerder uit te schrijven, en dat hiervan in het geval van appellant geen sprake is.

2.2. Appellant heeft tegen deze beslissing van 27 maart 2017 aangevoerd dat het college van bestuur niet heeft onderkend dat sprake is van belangenverstrengeling, en dat het college van bestuur niet heeft onderkend dat zijn verzoek had moeten worden ingewilligd aangezien in zijn geval sprake is van overmacht. Verder heeft hij aangevoerd dat de behandeling van zijn bezwaar te lang heeft geduurd.

2.3. Het betoog dat sprake is van belangenverstrengeling omdat de heer mr. T.A.P.M. van den Brule zowel voorzitter is van de Commissie Financiële Ondersteuning Studenten als beslisser in de Commissie TWK, faalt, reeds omdat het college van bestuur – onbestreden – heeft gesteld dat de heer Van den Brule als secretaris uitsluitend een adviserende rol heeft in laatstgenoemde commissie.

2.4. Ter toelichting op zijn betoog dat in zijn geval sprake is van overmacht, heeft appellant, samengevat weergegeven, aangevoerd dat hij ondanks voldoende inspanningen niet erin is geslaagd om een stageplek te vinden. Verder heeft hij gewezen op zijn persoonlijke situatie, waaronder zijn financiële positie.

2.4.1. Ingevolge artikel 7.42, eerste lid, van de WHW beëindigt het instellingsbestuur op verzoek van degene die is ingeschreven voor een opleiding diens inschrijving met ingang van de volgende maand. Het beleid van het college van bestuur om onder bijzondere omstandigheden uit coulance een inschrijving met terugwerkende kracht te beëindigen, vormt een onverplichte uitzondering hierop. Dit betreft derhalve buitenwettelijk begunstigend beleid. Bij het vaststellen van dergelijk beleid heeft het college van bestuur veel beleidsruimte.

2.4.2. In de beslissing van 5 april 2016 en de hangende bezwaar gegeven toelichting hierop van 1 maart 2017 zijn anders dan appellant aanvoert, de door appellant aangevoerde feiten en omstandigheden, hiervoor weergegeven onder 2.4., betrokken.

Naar het oordeel van het College heeft het college van bestuur zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de door appellant aangevoerde feiten of omstandigheden niet ertoe noopten het verzoek van appellant in te willigen. Voor dit oordeel acht het College van belang dat de verantwoordelijkheid voor het vinden van een stageplaats bij appellant ligt. Deze verantwoordelijkheid heeft hij, met de inschrijving die hij nu ongedaan wil maken, aanvaard. De persoonlijke situatie van appellant, waaronder zijn financiële positie, noopt evenmin tot een ander oordeel. Die persoonlijke situatie heeft eerder mede aanleiding gevormd om de geldigheidsduur van de studieresultaten van appellant te verlengen en aan appellant – op eigen verzoek – een lening te verstrekken, om hem in staat te stellen zich in te schrijven en zijn studie

alsnog af te kunnen ronden. Het college van bestuur was niet gehouden appellant op grond van diezelfde persoonlijke omstandigheden nog verder tegemoet te komen door het verzoek van appellant te honoreren.

2.5. Het betoog van appellant, dat het college van bestuur te lang heeft gedaan over de behandeling van het bezwaar, behoeft geen bespreking meer. Bespreking van dat betoog kan immers, nu uit hetgeen het College hiervoor heeft overwogen volgt dat het college van bestuur de beslissing van 5 april 2016 terecht in stand heeft gelaten, geen verandering brengen in de uitschrijfdatum van appellant en zijn betaalverplichtingen tegenover Avans Hogeschool.

2.6. Het beroep van appellant is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.R. Fernandez, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/083 en CBHO 2017/084**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Van der Spoel en Daalder
Datum uitspraak	:	8 augustus 2017
Partijen	:	appellanten en Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	eindexamencijfers decentrale selectie rangnummer selectie voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 WHW: artikel 7.57e, eerste lid WHW: artikel 7.66, eerste lid Awb: artikel 7:1, eerste lid Reglement Selectie en Plaatsing Vrije Universiteit 2017-2018
Uitspraak	:	Deels niet ontvankelijk, deel gegrond maar rechtsgevolgen in stand gelaten, deels ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5. Voor zover appellanten bezwaar hebben gemaakt tegen de beslissingen die de Selectiecommissie ACTA heeft genomen ten aanzien van andere studenten, overweegt het College als volgt. 2.5.1.Ingevolge artikel 7.66, eerste lid, van de WHW oordeelt het college van beroep voor het hoger onderwijs over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen. Ingevolge artikel 7:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) dient degene aan wie het recht is toegekend beroep bij een bestuursrechter in te stellen, alvorens beroep in te stellen bezwaar te maken, tenzij (…). 2.5.2. De beslissingen die de Selectiecommissie ACTA heeft genomen ten aanzien van andere studenten kunnen niet worden beschouwd als beslissingen die jegens appellanten zijn genomen. Uit artikel 7.66 van de WHW volgt dat voor een betrokkene geen beroep bij het College open staat tegen een beslissing die niet jegens hem is genomen. Gelet op het bepaalde in artikel 7:1 van de Awb, kan een betrokkene tegen een beslissing die niet jegens hem is genomen, evenmin bezwaar maken. Verweerder had de bezwaren van appellanten tegen de beslissingen die de Selectiecommissie ACTA ten aanzien van andere studenten heeft genomen, derhalve niet-ontvankelijk moeten verklaren. 2.6. Appellanten betogen dat het reglement dat de voorschriften over de selectie bevat niet tijdig bekend is gemaakt, zodat appellanten niet in een vroegtijdig stadium eventuele deficiënties, met name de achterstand in de Nederlandse taal, konden wegwerken. 2.6.1. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.57e, tweede lid, van de WHW blijkt dat met «tijdig» is beoogd een norm te stellen die gegadigden voldoende tijd geeft om voor zichzelf te bepalen of het zinvol kan zijn aan de decentrale selectie voor de desbetreffende opleiding deel te nemen. Om een aantal redenen kan op het niveau van de wet niet een preciezer tijdstip worden opgenomen (Kamerstukken I 1998/99, 25 947, nr. 176c, p. 7). Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53, zoals dat op 1 oktober 2016 in werking is getreden, blijkt dat de procedure van selectie nader wordt geregeld bij ministeriële regeling. Daarbij is aangegeven dat de instelling de criteria voor decentrale selectie ruim

een jaar voor aanvang kenbaar dient te maken. Dit omdat aspirant-studenten zich moeten kunnen prepareren op de te stellen eisen. Dat kan echter knellen in de gevallen dat pas later bekend kan zijn dat er sprake zal zijn van een numerus fixusopleiding. Vanuit deze perspectieven zal de procedure in de ministeriële regeling bezien worden (Kamerstukken II 2012/13, 33 519, nr. 3, p. 41).
De in deze passages genoemde ministeriële regeling is de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs. In die regeling is niet bepaald wanneer de criteria voor de decentrale selectie bekend moeten worden gemaakt.
2.6.2. Uit het voorgaande volgt dat de criteria voor de decentrale selectie “tijdig” bekend moeten worden gemaakt. In de wet noch de ministeriële regeling is echter gepreciseerd op welk moment de bekendmaking moet hebben plaatsgevonden om “tijdig” te zijn. In het aanvullend verweerschrift van 30 mei 2017 van de Selectiecommissie ACTA heeft zij toegelicht dat het juiste reglement met de selectiecriteria vanaf eind september 2016 op de website was gepubliceerd. Mede gelet op de omstandigheid dat artikel 7.53, zoals dat thans luidt, eerst op 1 oktober 2016 in werking is getreden, acht het College de bekendmaking van het reglement eind september 2016 tijdig en derhalve niet in strijd met de WHW. Ten overvloede overweegt het College dat door verweerder is toegelicht dat de procedure van de decentrale selectie op het punt van de toekenning van cijfers bij deficiënties niet is gewijzigd ten opzichte van de selectie voor het studiejaar 2016-2017 en dat die informatie doorlopend beschikbaar is geweest op de website. Appellanten hebben daar dan ook rekening mee kunnen houden en, zo zij meenden dat hun taalbeheersing mogelijk onvoldoende was, in een vroegtijdig stadium deze deficiëntie kunnen wegwerken. Het betoog faalt.
2.7. Appellanten betogen verder dat onduidelijk is op welke wijze hun in Italië behaalde eindexamencijfers zijn gewaardeerd en omgezet naar Nederlandse equivalenten.
2.7.1. Dit betoog mist feitelijke grondslag. Naar aanleiding van het door appellanten gemaakte bezwaar, heeft de Selectiecommissie ACTA in de beide verweerschriften van 16 mei 2017 de omzetting van de eindexamencijfers van appellanten toegelicht. Appellanten zijn er daarbij op gewezen dat nadere informatie te vinden is op de website van EP-Nuffic, de deskundige instantie op dit terrein, die in het geval van appellanten ook door de selectiecommissie is benaderd. Overigens waren appellanten van de raadpleging van EP-Nuffic op de hoogte, nu zij de selectiecommissie hebben verzocht de omzetting van de cijfers voor hen te regelen, omdat zij daarvoor zelf geen mogelijkheden zagen. Ten overvloede wijst het College erop dat niet is gebleken dat de omzetting niet conform de door EP-Nuffic daarbij gehanteerde regels is geschied, dan wel dat de omzetting van de cijfers anderszins op onjuiste wijze heeft plaatsgevonden. Verder is de toekenning pro forma van het cijfer 5,5 voor het vak Nederlands in overeenstemming met de regels van verweerder bij het ontbreken van vergelijkbare cijfers.
2.8. Appellanten betogen voorts dat de selectie niet overeenkomstig het reglement heeft plaatsgevonden en dat met name het ontbreken van de toets sociale intelligentie en communicatie in hun nadeel is geweest, omdat zij ervan waren uitgegaan dat zij op deze toets bovengemiddeld zouden hebben gescoord. Door het niet afnemen van de toets sociale

intelligentie en communicatie zijn ook de andere toetsen anders gewogen dan in het reglement is voorgeschreven.
2.8.1. In het reglement is bepaald dat er drie voor de studie en het vakgebied relevante toetsen worden afgenomen:
a. een biomedische toets
b. een toets gericht op sociale intelligentie en communicatie
c. een toets gericht op taalvaardigheid, cijfermatig inzicht en/of ruimtelijk inzicht.
2.8.2. Niet in geschil is dat bij de kandidaten een biomedische toets, een taaltoets en een toets ruimtelijk inzicht is afgenomen. Een toets gericht op sociale intelligentie en communicatie is niet afgenomen. Appellanten voeren terecht aan dat de Selectiecommissie ACTA daarmee in strijd heeft gehandeld met het reglement. Het reglement is een algemeen verbindend voorschrift dat de kandidaten de nodige zekerheid over de selectieprocedure moet bieden. Dat er niet tijdig een toets sociale intelligentie en communicatie voorhanden was, kan daarom geen rechtvaardiging vormen voor afwijking daarvan. Het betoog slaagt.
2.9. De beroepen van appellanten zijn gegrond. De beslissing van 26 juni 2017 komt voor vernietiging in aanmerking. In beginsel is het aan verweerder om een besluit te nemen hoe om te gaan met de vaststelling dat bij de totstandkoming van een beslissing in het kader van decentrale selectie is gehandeld in strijd met een wettelijk voorschrift. Het is immers aan verweerder om te beoordelen welke gevolgen de door het college vastgestelde onrechtmatigheid voor de eventuele toelating van appellanten tot de opleiding heeft. Voor instandhouding van de rechtsgevolgen kan in een dergelijk geval alleen aanleiding bestaan indien voldoende aannemelijk is dat het aan de beslissing ten grondslag liggende gebrek niet kan leiden tot de conclusie dat degene die aan de decentrale selectie heeft deelgenomen tot de opleiding moet worden toegelaten. Het College zal daarom hierna onderzoeken of de rechtsgevolgen van die beslissing, voor zover die betrekking heeft op de aan appellanten toegekende rangnummers, in stand kunnen blijven.
2.10. Bij brief van 18 juli 2017 heeft het College aan verweerder een toelichting gevraagd op en onderbouwing van het door verweerder ingenomen standpunt dat als ervan zou worden uitgegaan dat appellanten ten opzichte van de andere kandidaten goed zouden hebben gescoord op de toets sociale intelligentie en communicatie dat niet zou hebben geleid tot het toekennen van een rangnummer dat zicht zou geven op een toelatingsbewijs. Bij brief van 20 juli 2017 heeft verweerder daarop gereageerd. Bij brief van 25 juli 2017 is namens appellanten een reactie gegeven.
2.10.1 In de brief van 20 juli 2017 heeft verweerder toegelicht dat het standpunt is gebaseerd op de resultaten die de kandidaten in 2016, toen de toets wel is afgenomen, voor de toets hebben gehaald. De gemiddelde score van de kandidaten was toen 7,6. De maximale score was 9,0. Indien appellanten voor de toets sociale intelligentie en communicatie een 9,0 zouden hebben gehaald, alle overige kandidaten een 7,6 en voor de toets dezelfde wegingsfactor wordt gehanteerd als voor de biomedische toets, zou [Naam 1] rangnummer 203 hebben gekregen en [Naam 2] 136. Die rangnummers bieden volgens

verweerder geen zicht op een toelatingsbewijs, nu er slechts 65 plaatsen zijn.
2.10.2 Naar het oordeel van het College heeft verweerder in redelijkheid kunnen aansluiten bij de in 2016 voor de toets sociale intelligentie en communicatie behaalde scores. Dat biedt de meest getrouwe inschatting van hoe de situatie zou zijn indien de toets in 2017 zou zijn afgenomen. Het daarbij hanteren van een 9,0 voor appellanten en het gemiddelde van de in 2016 behaalde resultaten voor de andere kandidaten, komt het College reëel voor. Hetgeen namens appellanten daartegenin is gebracht, geeft geen aanleiding aan de in de brief van 20 juli 2017 door verweerder gegeven toelichting en onderbouwing te twijfelen. Het College acht het niet reëel om uit te gaan van het door appellanten bepleite uitgangspunt dat moet worden uitgegaan van een cijfer 1 voor alle andere kandidaten die aan de toets hebben deelgenomen. Het College ziet in het voorgaande daarom aanleiding te bepalen dat de rechtsgevolgen van de beslissing van 26 juni 2017, voor zover die betrekking heeft op de aan appellanten toegekende rangnummers, in stand blijven.
Gelet op hetgeen onder 2.5.2 is overwogen, zal het College de bezwaren van appellanten tegen de beslissingen die de Selectiecommissie ACTA ten aanzien van andere studenten heeft genomen, alsnog niet-ontvankelijk verklaren. Het College zal bepalen dat zijn uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het vernietigde besluit. V

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellanten,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder

1. Procesverloop

Op 18 april 2017 heeft de Selectiecommissie ACTA, waarbij appellanten zich hadden aangemeld voor selectie voor de opleiding tandheelkunde aan de Vrije Universiteit (VU), aan appellanten bericht dat zij respectievelijk rangnummer 233 en rangnummer 183 toegekend hebben gekregen.

Tegen dit bericht hebben appellanten bezwaar gemaakt.

Op 29 mei 2017 hebben zij tevens bezwaar gemaakt tegen alle beslissingen strekkende tot het vaststellen van de resultaten van de (overige) deelnemers aan de decentrale selectie en de aan deze toegekende rangnummers.

Bij beslissing van 26 juni 2017 heeft verweerder de bezwaren van appellanten ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 26 juni 2017 hebben appellanten op 28 juni 2017 bij het College beroep ingesteld. Tevens hebben zij de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter heeft de verzoeken behandeld ter zitting van 4 juli 2017. Eerstgenoemde appellante is verschenen, bijgestaan door mr. P.S. Folsche, advocaat. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door drs. A.M. van Donk en dr. T.D.J.M. van Steenbergen.

De verzoeken om een voorlopige voorziening te treffen zijn ter zitting ingetrokken. Aan partijen is meegedeeld dat de beroepen verder zouden worden behandeld door een meervoudige kamer.

Bij brief van 18 juli 2017 heeft het College verweerder om nadere informatie gevraagd.

Achtereenvolgens hebben verweerder en appellanten een reactie ingediend.

Partijen hebben toestemming verleend uitspraak te doen zonder zitting.

Daarna heeft de meervoudige kamer het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.57e, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), zoals dat luidde tot 1 oktober 2016, kan een instellingsbestuur, met inachtneming van de toelatingsrechten, bedoeld in artikel 7.57c, eerste lid, een door hem te bepalen percentage van de opleidingsplaatsen van een opleiding toewijzen aan door hemzelf geselecteerde gegadigden die naar zijn oordeel beschikken over bijzondere kwalificaties.

Ingevolge het tweede lid maakt het instellingsbestuur, indien het toepassing geeft aan het eerste lid, tijdig bekend:

a. de kwalitatieve selectiecriteria die het in aanmerking wil nemen, waarvan het aantal ten minste twee bedraagt,

b. de regels van administratieve aard, voorzover niet voortvloeiend uit het vierde lid,

c. het percentage, bedoeld in het eerste lid, en

d. of gegadigden een, twee dan wel drie maal tot deelname aan de selectieprocedure kunnen worden toegelaten.

Ingevolge artikel 7.53, eerste lid van de WHW, zoals dat vanaf 1 oktober 2016 luidt, kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar.

Ingevolge het tweede lid selecteert het instellingsbestuur de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.

Ingevolge het derde lid, maakt het instellingsbestuur tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast.

2.2. Verweerder heeft de selectiecriteria voor decentrale selectie neergelegd in het Reglement Selectie en Plaatsing Vrije Universiteit 2017-2018 (hierna: het reglement). Het reglement omvat de selectiecriteria en –procedure bacheloropleidingen, waaronder Tandheelkunde, en een Uitvoeringsregeling Selectie en Plaatsing 2017-2018. Verder is de decentrale selectieprocedure uiteengezet op de website Decentrale Selectie ACTA.

2.3. Appellanten hebben bij ACTA deelgenomen aan de decentrale selectie voor de opleiding Tandheelkunde aan de VU. Zij willen aan die opleiding instromen met ingang van het studiejaar 2017-2018. In dit studiejaar kunnen bij de VU 65 eerstejaars studenten worden geplaatst. Appellanten hebben de benodigde informatie ingeleverd en deelgenomen aan enkele centrale toetsen. Appellanten hebben op basis van de resultaten van de toetsen en enkele andere parameters respectievelijk de rangnummers 233 en 183 gekregen.

2.4. Verweerder heeft bij de behandeling ter zitting van de verzoeken om een voorlopige voorziening verklaard dat geen garantie kan worden gegeven dat er voor (elk van) appellanten nog een toelatingsbewijs beschikbaar is op het moment dat het College op de beroepen uitspraak doet. Om te voorkomen dat plaatsing illusoir is indien de beroepen van appellanten zouden slagen en dat ertoe zou behoren te leiden dat zij een toelatingsbewijs krijgen, is wel toegezegd dat eventueel vrijkomende plaatsen niet zullen worden vergeven aan anderen. Appellanten hebben vervolgens hun verzoeken om een voorlopige voorziening ingetrokken.

2.5. Voor zover appellanten bezwaar hebben gemaakt tegen de beslissingen die de Selectiecommissie ACTA heeft genomen ten aanzien van andere studenten, overweegt het College als volgt.

2.5.1. Ingevolge artikel 7.66, eerste lid, van de WHW oordeelt het college van beroep voor het hoger onderwijs over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen.

Ingevolge artikel 7:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) dient degene aan wie het recht is toegekend beroep bij een bestuursrechter in te stellen, alvorens beroep in te stellen bezwaar te maken, tenzij (…).

2.5.2. De beslissingen die de Selectiecommissie ACTA heeft genomen ten aanzien van andere studenten kunnen niet worden beschouwd als beslissingen die jegens appellanten zijn genomen. Uit artikel 7.66 van de WHW volgt dat voor een betrokkene geen beroep bij het College open staat tegen een beslissing die niet jegens hem is genomen. Gelet op het bepaalde in artikel 7:1 van de Awb, kan een betrokkene tegen een beslissing die niet jegens hem is genomen, evenmin bezwaar maken. Verweerder had de bezwaren van appellanten tegen de beslissingen die de Selectiecommissie ACTA ten aanzien van andere studenten heeft genomen, derhalve niet-ontvankelijk moeten verklaren.

2.6. Appellanten betogen dat het reglement dat de voorschriften over de selectie bevat niet tijdig bekend is gemaakt, zodat appellanten niet in een vroegtijdig stadium eventuele deficiënties, met name de achterstand in de Nederlandse taal, konden wegwerken.

2.6.1. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.57e, tweede lid, van de WHW blijkt dat met «tijdig» is beoogd een norm te stellen die gegadigden voldoende tijd geeft om voor zichzelf te bepalen of het zinvol kan zijn aan de decentrale selectie voor de desbetreffende opleiding deel te nemen. Om een aantal redenen kan op het niveau van de wet niet een preciezer tijdstip worden opgenomen (Kamerstukken I 1998/99, 25 947, nr. 176c, p. 7).

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53, zoals dat op 1 oktober 2016 in werking is getreden, blijkt dat de procedure van selectie nader wordt geregeld bij ministeriële regeling. Daarbij is aangegeven dat de instelling de criteria voor decentrale selectie ruim een jaar voor aanvang kenbaar dient te maken. Dit omdat aspirant-studenten zich moeten kunnen prepareren op de te stellen eisen. Dat kan echter knellen in de gevallen dat pas later bekend kan zijn dat er sprake zal zijn van een numerus fixusopleiding. Vanuit deze perspectieven zal de procedure in de ministeriële regeling bezien worden (Kamerstukken II 2012/13, 33 519, nr. 3, p. 41).

De in deze passages genoemde ministeriële regeling is de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs. In die regeling is niet bepaald wanneer de criteria voor de decentrale selectie bekend moeten worden gemaakt.

2.6.2. Uit het voorgaande volgt dat de criteria voor de decentrale selectie “tijdig” bekend moeten worden gemaakt. In de wet noch de ministeriële regeling is echter gepreciseerd op welk moment de bekendmaking moet hebben plaatsgevonden om “tijdig” te zijn. In het aanvullend verweerschrift van 30 mei 2017 van de Selectiecommissie ACTA heeft zij toegelicht dat het juiste reglement met de selectiecriteria vanaf eind september 2016 op de website was gepubliceerd. Mede gelet op de omstandigheid dat artikel 7.53, zoals dat thans luidt, eerst op 1 oktober 2016 in werking is getreden, acht het College de bekendmaking

van het reglement eind september 2016 tijdig en derhalve niet in strijd met de WHW. Ten overvloede overweegt het College dat door verweerder is toegelicht dat de procedure van de decentrale selectie op het punt van de toekenning van cijfers bij deficiënties niet is gewijzigd ten opzichte van de selectie voor het studiejaar 2016-2017 en dat die informatie doorlopend beschikbaar is geweest op de website. Appellanten hebben daar dan ook rekening mee kunnen houden en, zo zij meenden dat hun taalbeheersing mogelijk onvoldoende was, in een vroegtijdig stadium deze deficiëntie kunnen wegwerken.

Het betoog faalt.

2.7. Appellanten betogen verder dat onduidelijk is op welke wijze hun in Italië behaalde eindexamencijfers zijn gewaardeerd en omgezet naar Nederlandse equivalenten.

2.7.1. Dit betoog mist feitelijke grondslag. Naar aanleiding van het door appellanten gemaakte bezwaar, heeft de Selectiecommissie ACTA in de beide verweerschriften van 16 mei 2017 de omzetting van de eindexamencijfers van appellanten toegelicht. Appellanten zijn er daarbij op gewezen dat nadere informatie te vinden is op de website van EP-Nuffic, de deskundige instantie op dit terrein, die in het geval van appellanten ook door de selectiecommissie is benaderd. Overigens waren appellanten van de raadpleging van EP-Nuffic op de hoogte, nu zij de selectiecommissie hebben verzocht de omzetting van de cijfers voor hen te regelen, omdat zij daarvoor zelf geen mogelijkheden zagen. Ten overvloede wijst het College erop dat niet is gebleken dat de omzetting niet conform de door EP-Nuffic daarbij gehanteerde regels is geschied, dan wel dat de omzetting van de cijfers anderszins op onjuiste wijze heeft plaatsgevonden. Verder is de toekenning pro forma van het cijfer 5,5 voor het vak Nederlands in overeenstemming met de regels van verweerder bij het ontbreken van vergelijkbare cijfers.

2.8. Appellanten betogen voorts dat de selectie niet overeenkomstig het reglement heeft plaatsgevonden en dat met name het ontbreken van de toets sociale intelligentie en communicatie in hun nadeel is geweest, omdat zij ervan waren uitgegaan dat zij op deze toets bovengemiddeld zouden hebben gescoord. Door het niet afnemen van de toets sociale intelligentie en communicatie zijn ook de andere toetsen anders gewogen dan in het reglement is voorgeschreven.

2.8.1. In het reglement is bepaald dat er drie voor de studie en het vakgebied relevante toetsen worden afgenomen:
a. een biomedische toets
b. een toets gericht op sociale intelligentie en communicatie
c. een toets gericht op taalvaardigheid, cijfermatig inzicht en/of ruimtelijk inzicht.

2.8.2. Niet in geschil is dat bij de kandidaten een biomedische toets, een taaltoets en een toets ruimtelijk inzicht is afgenomen. Een toets gericht op sociale intelligentie en communicatie is niet afgenomen. Appellanten voeren terecht aan dat de Selectiecommissie ACTA daarmee in strijd heeft gehandeld met het reglement. Het reglement is een algemeen verbindend voorschrift dat de kandidaten de nodige zekerheid over de selectieprocedure moet bieden. Dat er niet tijdig een toets sociale intelligentie en communicatie voorhanden was, kan daarom geen rechtvaardiging vormen voor afwijking daarvan.

Het betoog slaagt.

2.9. De beroepen van appellanten zijn gegrond. De beslissing van 26 juni 2017 komt voor vernietiging in aanmerking. In beginsel is het aan verweerder om een besluit te nemen hoe om te gaan met de vaststelling dat bij de totstandkoming van een beslissing in het kader van decentrale selectie is gehandeld in strijd met een wettelijk voorschrift. Het is immers aan verweerder om te beoordelen welke gevolgen de door het college vastgestelde onrechtmatigheid voor de eventuele toelating van appellanten tot de opleiding heeft. Voor instandhouding van de rechtsgevolgen kan in een dergelijk geval alleen aanleiding bestaan indien voldoende aannemelijk is dat het aan de beslissing ten grondslag liggende gebrek niet kan leiden tot de conclusie dat degene die aan de decentrale selectie heeft deelgenomen tot de opleiding moet worden toegelaten. Het College zal daarom hierna onderzoeken of de rechtsgevolgen van die beslissing, voor zover die betrekking heeft op de aan appellanten toegekende rangnummers, in stand kunnen blijven.

2.10. Bij brief van 18 juli 2017 heeft het College aan verweerder een toelichting gevraagd op en onderbouwing van het door verweerder ingenomen standpunt dat als ervan zou worden uitgegaan dat appellanten ten opzichte van de andere kandidaten goed zouden hebben gescoord op de toets sociale intelligentie en communicatie dat niet zou hebben geleid tot het toekennen van een rangnummer dat zicht zou geven op een toelatingsbewijs. Bij brief van 20 juli 2017 heeft verweerder daarop gereageerd. Bij brief van 25 juli 2017 is namens appellanten een reactie gegeven.

2.10.1 In de brief van 20 juli 2017 heeft verweerder toegelicht dat het standpunt is gebaseerd op de resultaten die de kandidaten in 2016, toen de toets wel is afgenomen, voor de toets hebben gehaald. De gemiddelde score van de kandidaten was toen 7,6. De maximale score was 9,0. Indien appellanten voor de toets sociale intelligentie en communicatie een 9,0 zouden hebben gehaald, alle overige kandidaten een 7,6 en voor de toets dezelfde wegingsfactor wordt gehanteerd als voor de biomedische toets, zou [Naam 1] rangnummer 203 hebben gekregen en [Naam 2] 136. Die rangnummers bieden volgens verweerder geen zicht op een toelatingsbewijs, nu er slechts 65 plaatsen zijn.

2.10.2 Naar het oordeel van het College heeft verweerder in redelijkheid kunnen aansluiten bij de in 2016 voor de toets sociale intelligentie en communicatie behaalde scores. Dat biedt de meest getrouwe inschatting van hoe de situatie zou zijn indien de toets in 2017 zou zijn afgenomen. Het daarbij hanteren van een 9,0 voor appellanten en het gemiddelde van de in 2016 behaalde resultaten voor de andere kandidaten, komt het College reëel voor. Hetgeen namens appellanten daartegenin is gebracht, geeft geen aanleiding aan de in de brief van 20 juli 2017 door verweerder gegeven toelichting en onderbouwing te twijfelen. Het College acht het niet reëel om uit te gaan van het door appellanten bepleite uitgangspunt dat moet worden uitgegaan van een cijfer 1 voor alle andere kandidaten die aan de toets hebben deelgenomen. Het College ziet in het voorgaande daarom aanleiding te bepalen dat de rechtsgevolgen van de beslissing van 26 juni 2017, voor zover die betrekking heeft op de aan appellanten toegekende rangnummers, in stand blijven.

Gelet op hetgeen onder 2.5.2 is overwogen, zal het College de bezwaren van appellanten tegen de beslissingen die de Selectiecommissie ACTA ten aanzien van andere studenten heeft genomen, alsnog niet-ontvankelijk verklaren. Het College zal bepalen dat zijn uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het vernietigde besluit.

2.11. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Daarbij dient te worden opgemerkt dat de zaken van appellanten worden aangemerkt als samenhangende zaken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart de beroepen gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Vrije Universiteit van 26 juni 2017, kenmerk AMvD/rk/2017/0574;
III. verklaart de door appellanten tegen ten aanzien van andere kandidaten genomen beslissingen gemaakte bezwaren niet-ontvankelijk;
IV. bepaalt dat deze uitspraak voorzover het de hiervoor onder III gegeven beslissing betreft in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van het college van bestuur;
V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van de voormelde beslissing van het college van bestuur in stand blijven, voor zover deze betrekking heeft op de aan appellanten toegekende rangnummers;
VI. veroordeelt het college van bestuur van Vrije Universiteit tot vergoeding aan appellanten van bij hen in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand, met dien verstande dat betaling aan een van hen bevrijdend werkt ten opzichte van de ander;
VII. gelast dat het college van bestuur van de Vrije Universiteit aan zowel appellanten het door elk van hen betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, als voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. E.J. Daalder als leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/085**
Rechter(s)	:	mrs. Streefkerk, Van Diepenbeek en Daalder
Datum uitspraak	:	12 oktober 2017
Partijen	:	appellante en Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	algemeen verbindend voorschrift beleidsvrijheid BMAT cognitief decentrale selectie gelijkheidsbeginsel kwalitatieve criteria kwalitatieve criteria Luzac College Meetinstrument Niet-cognitief numerus fixus rechtsbeginsel selectiecriteria selectieprocedure soorten selectiecriteria
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 Awb: artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs Reglement Selectie Universiteit Leiden bacheloropleiding Geneeskunde 2017-2018: artikel 1 Reglement Selectie Universiteit Leiden bacheloropleiding Geneeskunde 2017-2018: artikel 7 Reglement Selectie Universiteit Leiden bacheloropleiding Geneeskunde 2017-2018: artikel 8
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Tijdige vaststelling van het Reglement Selectie* 2.4. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Zij betoogt in de eerste plaats dat het Reglement Selectie niet tijdig is vastgesteld. In dit kader stelt zij zich onder verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53 van de WHW op het standpunt dat de selectiecriteria en -procedure ruim een jaar voor aanvang, en volgens de minister uiterlijk medio juni, bekend moesten worden gemaakt. Het Reglement Selectie is pas op 28 september 2016 vastgesteld door de Raad van Bestuur LUMC en op 1 november 2016 door verweerder bekrachtigd. Volgens appellante is niet bekend wanneer het Reglement Selectie bekend is gemaakt, maar in elk geval staat vast dat het niet tijdig bekend is gemaakt. Daarom dient het buiten toepassing te worden gelaten, aldus appellante. 2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen in zijn uitspraak van 8 augustus 2017 in zaak nrs. 2017/083 en 2017/084 (www.cbho.nl), volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53, zoals dat op 1 oktober 2016 in werking is getreden, dat de procedure van selectie nader wordt geregeld bij ministeriële regeling. Zo is er in dat verband geregeld dat de instelling de criteria voor decentrale selectie ruim een jaar voor aanvang kenbaar dient te maken, aldus de wetgever. Dit omdat aspirant-studenten zich moeten kunnen prepareren op de te stellen eisen. Dat kan echter knellen in de gevallen dat pas later bekend kan zijn dat er sprake zal zijn van een numerus fixusopleiding. Vanuit

deze perspectieven zal de procedure in de ministeriële regeling bezien worden (Kamerstukken II 2012/13, 33 519, nr. 3, p. 41).
De in deze passages genoemde ministeriële regeling is de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs. In die regeling is niet bepaald wanneer de criteria voor de decentrale selectie bekend moeten worden gemaakt.
2.4.2. Uit het voorgaande volgt dat de criteria voor de decentrale selectie “tijdig” bekend moeten worden gemaakt. In de wet noch de ministeriële regeling is echter gepreciseerd op welk moment de bekendmaking moet hebben plaatsgevonden om “tijdig” te zijn. In het verweerschrift van 2 juni 2017 heeft verweerder toegelicht dat het Reglement Selectie vóór aanvang van de mogelijkheid tot inschrijving voor de selectieprocedure per 1 oktober 2016 op de internetpagina www.studereninleiden.nl, waarop een link is geplaatst naar de pagina over selectiecriteria en de procedure, kenbaar is gemaakt. Daarna zijn de criteria ongewijzigd in het reglement opgenomen. Mede gelet op de omstandigheid dat artikel 7.53 zoals dat thans luidt, eerst op 1 oktober 2016 in werking is getreden, acht het College de bekendmaking van het Regelement Selectie per 1 oktober 2016 tijdig en derhalve niet in strijd met de WHW. Het betoog faalt.

Het niet-betrekken van de overgelegde documenten van het Luzac College
2.5. Vervolgens betoogt appellante dat verweerder, hoewel het Luzac College een erkende Nederlandse onderwijsinstelling is, de Onderwijsinspectie heeft geconcludeerd dat de afdeling vwo van het Luzac College voldoet aan de gestelde normen en de rector heeft bevestigd dat de resultaten van periode één en van periode twee van het versnelde traject, vergelijkbaar zijn met overgangscijfers van 5vwo naar 6vwo, verweerder ten onrechte weigert deze cijfers te betrekken bij de weging. Volgens appellante maakt verweerder daarbij een verboden onderscheid tussen kandidaten die over een overgangsrapport 5vwo beschikken en kandidaten die een versneld traject hebben gevolgd maar over dezelfde kennis en vaardigheden beschikken, cijfers hebben behaald die evenveel waard zijn en die hetzelfde traject hebben doorlopen, alleen sneller. De conclusie is dat verweerder ten onrechte in het geval van appellante enkel rekening heeft gehouden met haar BMAT-eindscore, aldus appellante.
2.5.1. Het College stelt voorop dat een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.53, derde lid, van de WHW vastgesteld reglement een algemeen verbindend voorschrift is. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een voorschrift uit zo’n reglement zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen

moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.
2.5.2. Verweerder heeft zich in deze context op het standpunt gesteld dat uit onderzoek volgt dat een goede correlatie bestaat tussen de in het reguliere onderwijs behaalde 5vwo-cijfers enerzijds en studieresultaten en –uitval anderzijds. Daarom neemt verweerder deze cijfers voor onder meer de opleiding Geneeskunde in aanmerking. Ter voorkoming van fraude en in verband met de onderlinge vergelijkbaarheid hanteert verweerder hierbij het overgangsrapport 5vwo, als gedefinieerd in artikel 1, tweede lid, van het Reglement Selectie. Een officieel overgangsrapport 5vwo komt verder tot stand aan de hand van bepaalde overgangsnormen en markeert het beslismoment over de overgang, al dan niet, naar 6vwo, aldus verweerder. De situatie op particuliere onderwijsinstellingen die voorzien in de mogelijkheid om twee onderwijsjaren in één onderwijsjaar te doen, is een andere situatie en volgens verweerder niet vergelijkbaar met een officieel overgangsrapport 5vwo. Er bestaat geen beslismoment neergelegd in een document dat de overgang markeert van de vijfde naar de zesde klas. Weliswaar zijn de eindtermen gelijk, maar niet staat vast of de overgangstermen 5vwo gelijk zijn aan de geconstrueerde tussentermen van het Luzac College, aldus verweerder. Bovendien zijn de cijfers van de verschillende particuliere onderwijsinstellingen volgens verweerder heterogeen en daarmee niet onderling vergelijkbaar dan wel vergelijkbaar met de 5vwo-cijfers uit het reguliere onderwijs. Een ander verschil is ook, aldus verweerder, dat sommige 5vwo-cijfers uit het reguliere onderwijs reeds meetellen voor het eindexamen.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder in het kader van de decentrale selectie zijn keuze voor het meewegen van het overgangsrapport 5vwo en welk belang hij bij de selectie voor de opleiding Geneeskunde aan zo'n overgangsrapport 5vwo hecht, afdoende toegelicht. Naar het oordeel van het College heeft verweerder met die keuze niet in strijd met een wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel gehandeld.
Wat betreft de door appellante overgelegde documenten, heeft verweerder onweersproken gesteld dat deze speciaal voor de onderhavige procedure zijn opgemaakt. Het betreffen niet de gebruikelijk op te stellen officiële overgangsdocumenten. Mede gelet op de hiervoor door verweerder in het verweerschrift gegeven toelichting en de door hem geconstateerde verschillen met een overgangsrapport 5vwo, heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat de door appellante overgelegde documenten niet vergelijkbaar zijn met een overgangsrapport 5vwo. Het door appellante gedane beroep op het gelijkheidsbeginsel leidt daarom niet tot het door haar gewenste resultaat. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat toepassing van artikel 1, tweede lid, van het Reglement Selectie, gelezen in samenhang met artikel 8, achtste lid, van het Reglement Selectie kennelijk onredelijk is. Het betoog faalt.
2.6. Niettemin dient te worden beoordeeld of de toegepaste selectiecriteria- en procedure, in de specifieke situatie van appellante en in het licht van de door haar aangedragen beroepsgronden, in strijd komen met artikel 7.53 van de WHW. Daarbij dient als uitgangspunt dat verweerder, omdat appellante niet beschikt over een overgangsrapport

5vwo, de BMAT-eindscore voor 100% heeft laten meewegen teneinde een volgnummer in de selectieprocedure te bepalen.

De toegepaste selectiecriteria
2.7. Appellante betoogt in dit kader dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53 van de WHW volgt dat een selectieprocedure dient te bestaan uit een combinatie van ten minste twee soorten selectiecriteria. Bovendien mag de selectie niet plaatsvinden op basis van alleen cijfers. Volgens appellante staat vast dat de selectieprocedure in haar geval uitsluitend heeft bestaan uit toetsing aan één selectiecriterium, namelijk de BMAT. Verweerder heeft miskend dat hij buiten de aan hem toegekende beleidsvrijheid is getreden door in de situatie van appellante te toetsen aan één selectiecriterium en kandidaten niet de kans te gunnen aan beide rondes deel te nemen. Bovendien heeft verweerder een ongerechtvaardigde ongelijkheid gecreëerd door alleen de BMAT-eindscore te wegen in de selectie. Het is bekend dat kandidaten slecht scoren op de BMAT. Omdat het overgangsrapport 5vwo voor 40% meeweegt, maakt dit rapport een wezenlijk verschil in de selectie. Dat blijkt ook uit het feit dat indien rekening wordt gehouden met de 5vwo-cijfers van appellante, zij bovengemiddeld scoort op de eindscore van de eerste ronde. Daarom voldoet de selectieprocedure niet aan artikel 7.53, tweede lid, van de WHW, aldus appellante.
2.7.1. Het College stelt, wat betreft dit betoog, voorop dat de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het college van bestuur een zeer grote beleidsruimte heeft toegekend (vgl. de uitspraak van het College van 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl).
Daarbij dient wel in acht te worden genomen dat artikel 7.53, tweede lid, van de WHW vereist dat uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria wordt geselecteerd en dat het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria ten minste twee bedraagt. In het licht van het door appellante aangedragen betoog, dient daarom te worden beoordeeld of verweerder met de vastgestelde selectiecriteria aan deze vereisten heeft voldaan.
2.7.2. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53 van de WHW (Kamerstukken II 2012/13, 33 519, nr. 3), die ook appellante heeft aangehaald ter ondersteuning van haar betoog, volgt dat de wetgever de toelating via loting niet (meer) in een stelsel vindt passen waarin de afstemming tussen student en opleiding versterkt moet worden. Indien het aantal aanmeldingen groter is dan het aantal opleidingsplaatsen ontstaat er van rechtswege een numerus fixus. De opleidingsplaatsen worden in dat geval geheel door de instelling verdeeld via (decentrale) selectie van de aspirant-studenten. De instellingen bepalen de selectiecriteria en -procedures, met dien verstande dat een combinatie van ten minste twee soorten kwalitatieve criteria dient te worden gehanteerd. De instellingen stellen aldus vast welke criteria relevant zijn om de meest geschikte student toe te laten tot een dergelijke numerus fixusopleiding, aldus de wetgever. Dit zou volgens de wetgever bijvoorbeeld een criterium ten aanzien van eindexamencijfers kunnen zijn en een ander criterium waaruit affiniteit met het werkveld of motivatie voor de opleiding blijkt. Met de invoering van de decentrale selectie, zo begrijpt het College uit de geschiedenis

van de totstandkoming, wordt de positie van aspirant-studenten bij alle opleidingen met een numerus fixus gelijkwaardig.
Wat betreft het vaststellen van de selectiecriteria heeft de wetgever beoogd toelating niet uitsluitend te laten plaatsvinden op het criterium eindexamencijfers. Volgens de wetgever zal bij een toelatingsprocedure als voorwaarde gaan gelden dat het moet gaan om een combinatie van ten minste twee soorten toelatingseisen, bijvoorbeeld een combinatie van één of meer eisen die betrekking hebben op cognitieve eigenschappen en één of meer eisen die betrekking hebben op non-cognitieve eigenschappen. Dit doet, aldus de wetgever, recht aan het feit dat studiesucces door diverse factoren wordt beïnvloed, zoals persoonlijkheidskenmerken, eerdere onderwijsprestaties en motivatie van de aspirant-student en organisatiekenmerken van de opleiding. Verder volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van voormelde bepaling (Kamerstukken II, 2012/13, 33 519, nr.6) dat met kwalitatieve criteria worden bedoeld criteria die te maken hebben met de kwaliteiten van de student.
2.7.3. Verweerder heeft in het verweerschrift toegelicht dat de eerste ronde van de selectie in beginsel bestaat uit twee instrumenten, namelijk het overgangsrapport 5vwo en het afleggen van de BMAT. Voor de BMAT geldt, zo heeft verweerder toegelicht, dat deze ook motivatie en bereidheid om zich in te spannen voor de opleiding toetst. De BMAT bestaat namelijk uit drie secties. In sectie 1 gaat het volgens verweerder om aanleg en vaardigheden op het gebied van probleemoplossing, argumenten begrijpen, data-analyse en het trekken van conclusies. Vervolgens wordt in sectie 2, aldus verweerder, getest hoe goed de kandidaat de wetenschappelijke kennis en wiskunde op het niveau van de middelbare school kan toepassen en in sectie 3 wordt ten slotte door middel van een schrijfopdracht getest hoe goed de kandidaat ideeën kan ontwikkelen, verwerken en schriftelijk kan communiceren.
2.7.4. Het College ziet noch in de tekst van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW, noch in de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling, grond voor het oordeel, zoals appellante ter zitting van het College naar voren heeft gebracht, dat de selectiecriteria dienen te bestaan uit een combinatie van ten minste één cognitief en één non-cognitief selectiecriterium. Uit de hiervoor weergegeven geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW volgt dat de wetgever een combinatie van één of meer eisen die betrekking hebben op cognitieve eigenschappen en één of meer eisen die betrekking hebben op non-cognitieve eigenschappen als voorbeeld heeft genoemd. Dat betekent niet dat alleen zo'n combinatie van eisen voldoet aan de in artikel 7.53, tweede lid, van de WHW neergelegde vereisten. Naar het oordeel van het College heeft verweerder met de vaststelling van de selectiecriteria voor de bacheloropleiding Geneeskunde, anders dan appellante betoogt, niet in strijd gehandeld met de in artikel 7.53, tweede lid, van de WHW neergelegde vereisten. Daarbij neemt het College in de eerste plaats in aanmerking dat vaststaat dat verweerder niet uitsluitend heeft geselecteerd op eindexamencijfers. Verder heeft verweerder gemotiveerd dat met de BMAT van elkaar te onderscheiden kwaliteiten en vaardigheden van de aspirant-studenten worden getoetst. Niet alleen wordt, zoals verweerder heeft toegelicht, getoetst op kennis, maar ook op kwaliteiten als aanleg,

motivatie en inspanningsbereidheid. Dat voor de toetsing van die kwaliteiten en vaardigheden in het geval van appellante gebruik is gemaakt van eenzelfde meetinstrument, te weten het afleggen van de BMAT, maakt dat oordeel niet anders. Het staat verweerder vrij om, gegeven zijn grote beleidsruimte, niet alleen te bepalen welke selectiecriteria hij passend en relevant acht om de meest geschikte studenten toe te laten tot de opleiding, maar ook op welke wijze en met behulp van welke middelen hij aspirant-studenten wenst te selecteren. Het betoog van appellante dat verweerder in haar situatie, in strijd met het bepaalde in artikel 7.53, tweede lid, van de WHW slechts op één soort criterium heeft geselecteerd, faalt.
2.7.5. Wat betreft het betoog dat de eindscore van de BMAT in de situatie van appellante voor 100% heeft gewogen, overweegt het College als volgt. In de situatie dat geen overgangsrapport 5vwo beschikbaar is, heeft verweerder in het Reglement Selectie een regeling getroffen. Die regeling houdt in dat aan de resultaten van de BMAT een gewicht van 100% wordt toegekend. In zoverre bestaat naar het oordeel van het College, ondanks dat appellante niet beschikt over een overgangsrapport 5vwo, voor haar de mogelijkheid deel te nemen aan de selectieprocedure. Zoals volgt uit hetgeen hiervoor onder 2.5.1. is overwogen, beperkt de rechterlijke toetsing van een voorschrift uit het Reglement Selectie in het kader van het beroep tegen een individueel besluit zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is.
Naar het oordeel van het College is de selectie, waarbij aan de eindscore van de BMAT een gewicht van 100% wordt toegekend, in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift. Ook in het geval alleen op de BMAT wordt geselecteerd, wordt, zoals onder 2.7.4 is geconcludeerd, namelijk voldaan aan het bepaalde in artikel 7.53 van de WHW. Verder ziet het College in hetgeen appellante heeft aangevoerd evenmin grond voor het oordeel dat verweerder een ongerechtvaardigd onderscheid maakt tussen kandidaten die beschikken over een overgangsrapport 5vwo en kandidaten zoals appellante. Zoals is overwogen onder 2.5.2, heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat tussen het overgangsrapport 5vwo en de door appellante behaalde cijfers in het jaar waarin zij 5- en 6vwo heeft gecombineerd, wezenlijke verschillen bestaan. Dat verweerder aan de eindresultaten van de BMAT bij gebreke aan een overgangsrapport 5vwo een gewicht van 100% heeft toegekend, leidt evenmin tot een kennelijk onredelijke situatie.
2.7.6. Het College komt tot de slotsom dat het Reglement Selectie wat betreft de daarin vastgestelde criteria niet in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW en dat verweerder de grenzen van de hem toekomende beleidsruimte niet heeft overschreden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 maart 2017 heeft het college van bestuur van de Universiteit Leiden appellante te kennen gegeven dat zij, gelet op het volgnummer 649, niet is geselecteerd om aan ronde 2 van de selectieprocedure voor de bachelor Geneeskunde deel te nemen.

Bij beslissing van 8 mei 2017 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 juli 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. G. Gabrelian, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.S.C.M. Stoop – van de Loo en mr. P.L. de Vos, beiden werkzaam bij de Universiteit Leiden, zijn verschenen.

2. Overwegingen

De relevante wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.53 eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar.

Ingevolge het tweede lid selecteert het instellingsbestuur de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.

Ingevolge het derde lid maakt het instellingsbestuur tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast.

Ingevolge het vierde lid schrijft het instellingsbestuur niet meer studenten in dan het maximum aantal dat het instellingsbestuur in verband met de beschikbare capaciteit heeft vastgesteld.

Ingevolge artikel 1, tweede lid, van het Reglement Selectie Universiteit Leiden bacheloropleiding Geneeskunde 2017-2018 (hierna: het Reglement Selectie), wordt onder Overgangsrapport 5vwo verstaan een door een erkende Nederlandse onderwijsinstelling afgegeven document, niet zijnde een document dat betrekking heeft op zowel het vijfde als het zesde leerjaar, getekend en voorzien van een datum in 2010 of later, waaruit blijkt dat de in dat document genoemde kandidaat is bevorderd van het vijfde naar het zesde leerjaar van het voorbereidend wetenschappelijk onderwijs en waarin voor de vakken Wiskunde A of B, Scheikunde, Natuurkunde, Biologie en Nederlands de bij de bevordering behaalde cijfers met één decimaal zijn vermeld.

Ingevolge artikel 7, eerste lid, zijn de volgende selectiecriteria en instrumenten vastgesteld:

a. Overgangsrapport 5vwo als bedoeld in artikel 1, tweede lid;
b. Algemene vaardigheden, toepassen van biomedische kennis en het schrijven van een essay in het Engels;
c. Personal statement en communicatieve vaardigheden, praktische vaardigheden, cognitieve/reflectie vaardigheden.

Voor het uitvoeren van de selectie gebruikt de opleiding de volgende instrumenten om de criteria te toetsen:

a. Het overgangsrapport 5vwo voor de vakken Wiskunde A of B, Scheikunde, Natuurkunde, Biologie en Nederlands;
b. De Engelstalige Biomedical Amdmissions Test (hierna: BMAT);
c. Drie gesprekken in het Nederlands.

Ingevolge het tweede lid vindt de selectieprocedure plaats in twee rondes. Op basis van de resultaten van de eerste selectieronde worden maximaal 400 kandidaten toegelaten tot de tweede selectieronde.

Ingevolge artikel 8, eerste lid, neemt de kandidaat in de eerste ronde deel aan de BMAT. De BMAT wordt in het Engels afgenomen en gemaakt.

Ingevolge het zevende lid wordt de kandidaat die heeft deelgenomen aan de eerste selectieronde gerangschikt op basis van de BMAT-eindscore en het gemiddelde van de door de kandidaat volgens het overgangsrapport 5vwo behaalde cijfer voor de vakken als genoemd in artikel 1, tweede lid. De BMAT-eindscore heeft een gewicht van 60% en het gemiddelde cijfer een gewicht van 40%. De uitkomst van deze weging is gelijk aan de eindscore van de eerste selectieronde.

Ingevolge het achtste lid heeft, in het geval de kandidaat niet beschikt over een overgangsrapport 5vwo als bedoeld in artikel 1, tweede lid, voor de toepassing van het zevende lid de BMAT-eindscore een gewicht van 100%.

Ingevolge het negende lid wordt na toepassing van het zevende en het achtste lid aan de kandidaat een volgnummer toegekend. De kandidaten met de volgnummers 1 tot en met maximaal 400 worden toegelaten tot de tweede selectieronde als omschreven in artikel 9. De kandidaten met een volgnummer hoger dan 400 zijn niet geselecteerd en worden niet toegelaten tot de tweede selectieronde.

Feiten

2.2. Appellante heeft zich ingeschreven voor de bachelor Geneeskunde. Daarop is zij uitgenodigd deel te nemen aan de selectieprocedure voor die opleiding. De eerste ronde van die procedure vond plaats op 11 februari 2017. Appellante heeft een 5,02 als eindscore voor de BMAT behaald. Die score heeft, op grond van artikel 8, achtste lid, van het Reglement Selectie, voor 100% meegewogen bij het bepalen van het volgnummer, omdat appellante niet beschikt over een overgangsrapport als bedoeld in artikel 1, tweede lid, van voormeld Reglement Selectie.

Besluitvorming

2.3. Verweerder heeft appellante bij zijn beslissing van 3 maart 2017 te kennen gegeven dat haar, gelet op de door haar behaalde score, het volgnummer 649 is toegekend en dat zij daarom niet is geselecteerd om aan de tweede ronde van de selectieprocedure voor de bachelor Geneeskunde deel te nemen.

Omdat appellante zich niet kon verenigen met die beslissing, heeft zij een bezwaarschrift ingediend. Daarbij heeft zij zich, kort samengevat, op het standpunt gesteld dat zij 5- en 6vwo in één jaar heeft afgerond aan het Luzac College te Utrecht. Verweerder heeft haar ten onrechte niet in de gelegenheid gesteld om de cijfers van haar eerste tentamenweek (het tussenrapport) over te leggen. Dit tussenrapport is volgens appellante namelijk gelijk aan een overgangsrapport 5vwo. Verder is zij over dit punt tijdens de open dagen onjuist voorgelicht. Haar is op specifieke vragen over dit onderwerp geantwoord dat het ontbreken van een 5vwo-overgangsrapport geen nadelige gevolgen zou hebben.

2.3.1. Verweerder heeft zijn beslissing van 3 maart 2017, onder overneming van het advies van de commissie voor de beroep- en bezwaarschriften, in stand gelaten. Verweerder heeft vastgesteld dat appellante niet beschikt over een overgangsrapport 5vwo in de zin van artikel 1, tweede lid, van het reglement Selectie, omdat appellante 5- en 6vwo in één jaar heeft afgelegd. Daarmee staat vast dat de BMAT-eindscore voor 100% meeweegt bij de selectie. Gelet op de grote beleidsvrijheid die hij heeft bij het vaststellen van de selectiecriteria, heeft hij niet in strijd gehandeld met de wet door de procedure in te richten op de wijze waarop hij dat heeft gedaan, aldus verweerder. Daarnaast is, volgens verweerder, geen rechtsregel geschonden door tijdens de open dag geen uitlatingen te doen over de vermeende negatieve impact van het niet-meewegen van de door appellante behaalde resultaten in haar laatste jaar 5- en 6vwo. Bovendien hoeft het niet-meewegen van die resultaten niet per definitie te leiden tot een lagere eindscore.

Appellante heeft zelf gekozen om aan de selectieprocedure van de Universiteit Leiden deel te nemen, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

Tijdige vaststelling van het Reglement Selectie

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Zij betoogt in de eerste plaats dat het Reglement Selectie niet tijdig is vastgesteld. In dit kader stelt zij zich onder verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53 van de WHW op het standpunt dat de selectiecriteria en -procedure ruim een jaar voor aanvang, en volgens de minister uiterlijk medio juni, bekend moesten worden gemaakt. Het Reglement Selectie is pas op 28 september 2016 vastgesteld door de Raad van Bestuur LUMC en op 1 november 2016 door verweerder bekrachtigd. Volgens appellante is niet bekend wanneer het Reglement Selectie bekend is gemaakt, maar in elk geval staat vast dat het niet tijdig bekend is gemaakt. Daarom dient het buiten toepassing te worden gelaten, aldus appellante.

2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen in zijn uitspraak van 8 augustus 2017 in zaak nrs. 2017/083 en 2017/084 (www.cbho.nl), volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53, zoals dat op 1 oktober 2016 in werking is getreden, dat de procedure van selectie nader wordt geregeld bij ministeriële regeling. Zo is er in dat verband geregeld dat de instelling de criteria voor decentrale selectie ruim een jaar voor aanvang kenbaar dient te maken, aldus de wetgever. Dit omdat aspirant-studenten zich moeten kunnen prepareren op de te stellen eisen. Dat kan echter knellen in de gevallen dat pas later bekend kan zijn dat er sprake zal zijn van een numerus fixusopleiding. Vanuit deze perspectieven zal de procedure in de ministeriële regeling bezien worden (Kamerstukken II 2012/13, 33 519, nr. 3, p. 41).

De in deze passages genoemde ministeriële regeling is de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs. In die regeling is niet bepaald wanneer de criteria voor de decentrale selectie bekend moeten worden gemaakt.

2.4.2. Uit het voorgaande volgt dat de criteria voor de decentrale selectie “tijdig” bekend moeten worden gemaakt. In de wet noch de ministeriële regeling is echter gepreciseerd op welk moment de bekendmaking moet hebben plaatsgevonden om “tijdig” te zijn. In het verweerschrift van 2 juni 2017 heeft verweerder toegelicht dat het Reglement Selectie vóór aanvang van de mogelijkheid tot inschrijving voor de selectieprocedure per 1 oktober 2016 op de internetpagina www.studereninleiden.nl, waarop een link is geplaatst naar de pagina over selectiecriteria en de procedure, kenbaar is gemaakt. Daarna zijn de criteria ongewijzigd in het reglement opgenomen. Mede gelet op de omstandigheid dat artikel 7.53 zoals dat thans luidt, eerst op 1 oktober 2016 in werking is getreden, acht het College de bekendmaking van het Regelement Selectie per 1 oktober 2016 tijdig en derhalve niet in strijd met de WHW.

Het betoog faalt.

Het niet-betrekken van de overgelegde documenten van het Luzac College

2.5. Vervolgens betoogt appellante dat verweerder, hoewel het Luzac College een erkende Nederlandse onderwijsinstelling is, de Onderwijsinspectie heeft geconcludeerd dat de afdeling vwo van het Luzac College voldoet aan de gestelde normen en de rector heeft bevestigd dat de resultaten van periode één en van periode twee van het versnelde traject, vergelijkbaar zijn met overgangscijfers van 5vwo naar 6vwo, verweerder ten onrechte weigert deze cijfers te betrekken bij de weging. Volgens appellante maakt verweerder daarbij een verboden onderscheid tussen kandidaten die over een overgangsrapport 5vwo beschikken en kandidaten die een versneld traject hebben gevolgd maar over dezelfde kennis en vaardigheden beschikken, cijfers hebben behaald die evenveel waard zijn en die hetzelfde traject hebben doorlopen, alleen sneller. De conclusie is dat verweerder ten onrechte in het geval van appellante enkel rekening heeft gehouden met haar BMAT-eindscore, aldus appellante.

2.5.1. Het College stelt voorop dat een door het desbetreffende instellingsbestuur krachtens artikel 7.53, derde lid, van de WHW vastgesteld reglement een algemeen verbindend voorschrift is. Ingevolge artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht, kan tegen een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift geen beroep worden ingesteld. In het kader van het beroep tegen een individueel besluit beperkt de rechterlijke toetsing van een voorschrift uit zo'n reglement zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is. Het is aan het regelgevend bevoegd gezag, in dit geval verweerder, om de verschillende belangen die bij het nemen van een besluit inhoudende een algemeen verbindend voorschrift betrokken zijn, tegen elkaar af te wegen. De rechter heeft daarbij niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen en heeft ook overigens daarbij terughoudendheid te betrachten.

2.5.2. Verweerder heeft zich in deze context op het standpunt gesteld dat uit onderzoek volgt dat een goede correlatie bestaat tussen de in het reguliere onderwijs behaalde 5vwo-cijfers enerzijds en studieresultaten en –uitval anderzijds. Daarom neemt verweerder deze cijfers voor onder meer de opleiding Geneeskunde in aanmerking. Ter voorkoming van fraude en in verband met de onderlinge vergelijkbaarheid hanteert verweerder hierbij het overgangsrapport 5vwo, als gedefinieerd in artikel 1, tweede lid, van het Reglement Selectie. Een officieel overgangsrapport 5vwo komt verder tot stand aan de hand van bepaalde overgangsnormen en markeert het beslismoment over de overgang, al dan niet, naar 6vwo, aldus verweerder. De situatie op particuliere onderwijsinstellingen die voorzien in de mogelijkheid om twee onderwijsjaren in één onderwijsjaar te doen, is een andere situatie en volgens verweerder niet vergelijkbaar met een officieel overgangsrapport 5vwo. Er bestaat geen beslismoment neergelegd in een document dat de overgang markeert van de vijfde naar de zesde klas. Weliswaar zijn de eindtermen gelijk, maar niet staat vast of de overgangstermen 5vwo gelijk zijn aan de geconstrueerde tussentermen van het Luzac College, aldus verweerder. Bovendien zijn de cijfers van de verschillende particuliere onderwijsinstellingen volgens verweerder heterogeen en daarmee niet onderling vergelijkbaar dan wel vergelijkbaar met de 5vwo-cijfers uit het reguliere onderwijs. Een ander verschil is ook, aldus verweerder, dat sommige 5vwo-cijfers uit het reguliere onderwijs reeds meetellen voor het eindexamen.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder in het kader van de decentrale selectie zijn keuze voor het meewegen van het overgangsrapport 5vwo en welk belang hij bij de selectie voor de opleiding Geneeskunde aan zo'n overgangsrapport 5vwo hecht, afdoende toegelicht. Naar het oordeel van het College heeft verweerder met die keuze niet in strijd met een wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel gehandeld.

Wat betreft de door appellante overgelegde documenten, heeft verweerder onweersproken gesteld dat deze speciaal voor de onderhavige procedure zijn opgemaakt. Het betreffen niet de gebruikelijk op te stellen officiële overgangsdocumenten. Mede gelet op de hiervoor door verweerder in het verweerschrift gegeven toelichting en de door hem geconstateerde verschillen met een overgangsrapport 5vwo, heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat de door appellante overgelegde documenten niet vergelijkbaar zijn met een overgangsrapport 5vwo. Het door appellante gedane beroep op het gelijkheidsbeginsel leidt daarom niet tot het door haar gewenste resultaat. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat toepassing van artikel 1, tweede lid, van het Reglement Selectie, gelezen in samenhang met artikel 8, achtste lid, van het Reglement Selectie kennelijk onredelijk is.

Het betoog faalt.

2.6. Niettemin dient te worden beoordeeld of de toegepaste selectiecriteria- en procedure, in de specifieke situatie van appellante en in het licht van de door haar aangedragen beroepsgronden, in strijd komen met artikel 7.53 van de WHW. Daarbij dient als uitgangspunt dat verweerder, omdat appellante niet beschikt over een overgangsrapport 5vwo, de BMAT-eindscore voor 100% heeft laten meewegen teneinde een volgnummer in de selectieprocedure te bepalen.

De toegepaste selectiecriteria

2.7. Appellante betoogt in dit kader dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53 van de WHW volgt dat een selectieprocedure dient te bestaan uit een combinatie van ten minste twee soorten selectiecriteria. Bovendien mag de selectie niet plaatsvinden op basis van alleen cijfers. Volgens appellante staat vast dat de selectieprocedure in haar geval uitsluitend heeft bestaan uit toetsing aan één selectiecriterium, namelijk de BMAT. Verweerder heeft miskend dat hij buiten de aan hem toegekende beleidsvrijheid is getreden door in de situatie van appellante te toetsen aan één selectiecriterium en kandidaten niet de kans te gunnen aan beide rondes deel te nemen. Bovendien heeft verweerder een ongerechtvaardigde ongelijkheid gecreëerd door alleen de BMAT-eindscore te wegen in de selectie. Het is bekend dat kandidaten slecht scoren op de BMAT. Omdat het overgangsrapport 5vwo voor 40% meeweegt, maakt dit rapport een wezenlijk verschil in de selectie. Dat blijkt ook uit het feit dat indien rekening wordt gehouden met de 5vwo-cijfers van appellante, zij bovengemiddeld scoort op de eindscore van de eerste ronde. Daarom voldoet de selectieprocedure niet aan artikel 7.53, tweede lid, van de WHW, aldus appellante.

2.7.1. Het College stelt, wat betreft dit betoog, voorop dat de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het college van bestuur een zeer grote beleidsruimte heeft toegekend (vgl. de uitspraak van het College van 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl).

Daarbij dient wel in acht te worden genomen dat artikel 7.53, tweede lid, van de WHW vereist dat uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria wordt geselecteerd en dat het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria ten minste twee bedraagt. In het licht van het door appellante aangedragen betoog, dient daarom te worden beoordeeld of verweerder met de vastgestelde selectiecriteria aan deze vereisten heeft voldaan.

2.7.2. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53 van de WHW (Kamerstukken II 2012/13, 33 519, nr. 3), die ook appellante heeft aangehaald ter ondersteuning van haar betoog, volgt dat de wetgever de toelating via loting niet (meer) in een stelsel vindt passen waarin de afstemming tussen student en opleiding versterkt moet worden. Indien het aantal aanmeldingen groter is dan het aantal opleidingsplaatsen ontstaat er van rechtswege een numerus fixus. De opleidingsplaatsen worden in dat geval geheel door de instelling verdeeld via (decentrale) selectie van de aspirant-studenten. De instellingen bepalen de selectiecriteria en -procedures, met dien verstande dat een combinatie van ten minste twee soorten kwalitatieve criteria dient te worden gehanteerd. De instellingen stellen aldus vast welke criteria relevant zijn om de meest geschikte student toe te laten tot een dergelijke numerus fixusopleiding, aldus de wetgever. Dit zou volgens de wetgever bijvoorbeeld een criterium ten aanzien van eindexamencijfers kunnen zijn en een ander criterium waaruit affiniteit met het werkveld of motivatie voor de opleiding blijkt. Met de invoering van de decentrale selectie, zo begrijpt het College uit de geschiedenis van de totstandkoming, wordt de positie van aspirant-studenten bij alle opleidingen met een numerus fixus gelijkwaardig.

Wat betreft het vaststellen van de selectiecriteria heeft de wetgever beoogd toelating niet uitsluitend te laten plaatsvinden op het criterium eindexamencijfers. Volgens de wetgever zal bij een toelatingsprocedure als voorwaarde gaan gelden dat het moet gaan om een combinatie van ten minste twee soorten toelatingseisen, bijvoorbeeld een combinatie van één of meer eisen die betrekking hebben op cognitieve eigenschappen en één of meer eisen die betrekking hebben op non-cognitieve eigenschappen. Dit doet, aldus de wetgever, recht aan het feit dat studiesucces door diverse factoren wordt beïnvloed, zoals persoonlijkheidskenmerken, eerdere onderwijsprestaties en motivatie van de aspirant-student en organisatiekenmerken van de opleiding. Verder volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van voormelde bepaling (Kamerstukken II, 2012/13, 33 519, nr.6) dat met kwalitatieve criteria worden bedoeld criteria die te maken hebben met de kwaliteiten van de student.

2.7.3. Verweerder heeft in het verweerschrift toegelicht dat de eerste ronde van de selectie in beginsel bestaat uit twee instrumenten, namelijk het overgangsrapport 5vwo en het afleggen van de BMAT. Voor de

BMAT geldt, zo heeft verweerder toegelicht, dat deze ook motivatie en bereidheid om zich in te spannen voor de opleiding toetst. De BMAT bestaat namelijk uit drie secties. In sectie 1 gaat het volgens verweerder om aanleg en vaardigheden op het gebied van probleemoplossing, argumenten begrijpen, data-analyse en het trekken van conclusies. Vervolgens wordt in sectie 2, aldus verweerder, getest hoe goed de kandidaat de wetenschappelijke kennis en wiskunde op het niveau van de middelbare school kan toepassen en in sectie 3 wordt ten slotte door middel van een schrijfopdracht getest hoe goed de kandidaat ideeën kan ontwikkelen, verwerken en schriftelijk kan communiceren.

2.7.4. Het College ziet noch in de tekst van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW, noch in de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling, grond voor het oordeel, zoals appellante ter zitting van het College naar voren heeft gebracht, dat de selectiecriteria dienen te bestaan uit een combinatie van ten minste één cognitief en één non-cognitief selectiecriterium. Uit de hiervoor weergegeven geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW volgt dat de wetgever een combinatie van één of meer eisen die betrekking hebben op cognitieve eigenschappen en één of meer eisen die betrekking hebben op non-cognitieve eigenschappen als voorbeeld heeft genoemd. Dat betekent niet dat alleen zo'n combinatie van eisen voldoet aan de in artikel 7.53, tweede lid, van de WHW neergelegde vereisten. Naar het oordeel van het College heeft verweerder met de vaststelling van de selectiecriteria voor de bacheloropleiding Geneeskunde, anders dan appellante betoogt, niet in strijd gehandeld met de in artikel 7.53, tweede lid, van de WHW neergelegde vereisten. Daarbij neemt het College in de eerste plaats in aanmerking dat vaststaat dat verweerder niet uitsluitend heeft geselecteerd op eindexamencijfers. Verder heeft verweerder gemotiveerd dat met de BMAT van elkaar te onderscheiden kwaliteiten en vaardigheden van de aspirant-studenten worden getoetst. Niet alleen wordt, zoals verweerder heeft toegelicht, getoetst op kennis, maar ook op kwaliteiten als aanleg, motivatie en inspanningsbereidheid. Dat voor de toetsing van die kwaliteiten en vaardigheden in het geval van appellante gebruik is gemaakt van eenzelfde meetinstrument, te weten het afleggen van de BMAT, maakt dat oordeel niet anders. Het staat verweerder vrij om, gegeven zijn grote beleidsruimte, niet alleen te bepalen welke selectiecriteria hij passend en relevant acht om de meest geschikte studenten toe te laten tot de opleiding, maar ook op welke wijze en met behulp van welke middelen hij aspirant-studenten wenst te selecteren.

Het betoog van appellante dat verweerder in haar situatie, in strijd met het bepaalde in artikel 7.53, tweede lid, van de WHW slechts op één soort criterium heeft geselecteerd, faalt.

2.7.5. Wat betreft het betoog dat de eindscore van de BMAT in de situatie van appellante voor 100% heeft gewogen, overweegt het College als volgt. In de situatie dat geen overgangsrapport 5vwo beschikbaar is, heeft verweerder in het Reglement Selectie een regeling getroffen. Die regeling houdt in dat aan de resultaten van de BMAT een gewicht van 100% wordt toegekend. In zoverre bestaat naar het oordeel van het College, ondanks dat appellante niet beschikt over een overgangsrapport 5vwo, voor haar de mogelijkheid deel te nemen aan de selectieprocedure. Zoals volgt uit hetgeen hiervoor onder 2.5.1. is overwogen, beperkt de rechterlijke toetsing van een voorschrift uit het Reglement Selectie in het kader van het beroep tegen een individueel besluit zich tot de vraag of het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift of een algemeen rechtsbeginsel, of dat toepassing ervan in het voorliggende concrete geval kennelijk onredelijk is.

Naar het oordeel van het College is de selectie, waarbij aan de eindscore van de BMAT een gewicht van 100% wordt toegekend, in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift. Ook in het geval alleen op de BMAT wordt geselecteerd, wordt, zoals onder 2.7.4 is geconcludeerd, namelijk voldaan aan het bepaalde in artikel 7.53 van de WHW. Verder ziet het College in hetgeen appellante heeft aangevoerd evenmin grond voor het oordeel dat verweerder een ongerechtvaardigd onderscheid maakt tussen kandidaten die beschikken over een overgangsrapport 5vwo en kandidaten zoals appellante. Zoals is overwogen onder 2.5.2, heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat tussen het overgangsrapport 5vwo en de door appellante behaalde cijfers in het jaar waarin zij 5- en 6vwo heeft gecombineerd, wezenlijke verschillen bestaan. Dat verweerder aan de eindresultaten van de BMAT bij gebreke aan een overgangsrapport 5vwo een gewicht van 100% heeft toegekend, leidt evenmin tot een kennelijk onredelijke situatie.

2.7.6. Het College komt tot de slotsom dat het Reglement Selectie wat betreft de daarin vastgestelde criteria niet in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW en dat verweerder de grenzen van de hem toekomende beleidsruimte niet heeft overschreden.

Conclusie

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Het College ziet geen aanleiding om verweerder in de proceskosten van appellante te veroordelen.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/086**
Rechter(s)	:	mrs. Streefkerk, Van Diepenbeek en Daalder
Datum uitspraak	:	19 september 2017
Partijen	:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	(decentrale) selectie beleidsvrijheid cesuur cognitieve eigenschappen delegatie eindexamencijfers kwalitatieve selectiecriteria loting non-cognitieve eigenschappen numerus fixus Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde selectiecriteria selectieprocedure
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 eerste lid Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA 2017-2018: artikel 3
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen in zijn uitspraak van 8 augustus 2017 in de zaken met de nummers 2017/083 en 2017/084 (www.cbho.nl), volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53, zoals dat op 1 oktober 2016 in werking is getreden, dat de procedure van selectie nader wordt geregeld bij ministeriële regeling. Zo is er in dat verband geregeld dat de instelling de criteria voor decentrale selectie ruim een jaar voor aanvang kenbaar dient te maken. Dit omdat aspirant-studenten zich moeten kunnen prepareren op de te stellen eisen. Dat kan echter knellen in de gevallen dat pas later bekend kan zijn dat er sprake zal zijn van een numerus fixusopleiding. Vanuit deze perspectieven zal de procedure in de ministeriële regeling bezien worden (Kamerstukken II 2012/13, 33 519, nr. 3, p. 41). De in deze passages genoemde ministeriële regeling is de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs. In die regeling is niet bepaald wanneer de criteria voor de decentrale selectie bekend moeten worden gemaakt. 2.4.2. Uit het voorgaande volgt dat de criteria voor de decentrale selectie “tijdig” bekend moeten worden gemaakt. In de wet noch de ministeriële regeling is echter gepreciseerd op welk moment de bekendmaking moet hebben plaatsgevonden om “tijdig” te zijn. In het aanvullend verweerschrift van 4 juli 2017 heeft verweerder toegelicht dat de Regeling decentrale selectiecriteria op 6 september 2016 is vastgesteld en eind september op de website is geplaatst. Mede gelet op de omstandigheid dat artikel 7.53 zoals dat thans luidt, eerst op 1 oktober 2016 in werking is getreden, acht het College de bekendmaking van de Regeling decentrale selectiecriteria eind september 2016 tijdig en derhalve niet in strijd met de WHW. Het betoog faalt. 2.5. Verder betoogt appellante dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53 van de WHW volgt dat een

selectieprocedure dient te bestaan uit een combinatie van ten minste twee soorten selectiecriteria. Bovendien mag de selectie niet plaatsvinden op basis van alleen cijfers. Volgens appellante staat vast dat de selectieprocedure in dit geval enkel heeft bestaan uit toetsing aan één selectiecriterium, namelijk alleen toetsing van cognitieve vaardigheden. Verweerder heeft miskend dat hij buiten de aan hem toegekende beleidsvrijheid is getreden door in de eerste ronde alleen cognitieve vaardigheden te toetsen en pas in de tweede ronde te toetsen op non-cognitieve vaardigheden. Uit de geschiedenis van de totstandkoming volgt namelijk, aldus appellante, dat ook in het geval de selectieprocedure uit meerdere rondes bestaat, alle kandidaten dienen te worden geselecteerd op basis van ten minste twee soorten kwalitatieve selectiecriteria. Daarom voldoet de selectieprocedure niet aan artikel 7.53, tweede lid, van de WHW, aldus appellante.
2.5.1. Het College stelt, wat betreft dit betoog, voorop dat de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het college van bestuur een grote beleidsruimte heeft toegekend (vgl. de uitspraak van het College van 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl).
Daarbij dient wel in acht te worden genomen dat artikel 7.53, tweede lid, van de WHW vereist dat uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria wordt geselecteerd en dat het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria ten minste twee bedraagt. In het licht van het door appellante aangedragen betoog, dient daarom te worden beoordeeld of verweerder met de vastgestelde selectiecriteria aan deze vereisten heeft voldaan.
2.5.2. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53 van de WHW (Kamerstukken II 2012/13, 33 519, nr. 3), die ook appellante heeft aangehaald, volgt dat de wetgever de toelating via loting niet (meer) in een stelsel vindt passen waarin de afstemming tussen student en opleiding versterkt moet worden. Indien het aantal aanmeldingen groter is dan het aantal opleidingsplaatsen ontstaat er van rechtswege een numerus fixus. De opleidingsplaatsen worden in dat geval geheel door de instelling verdeeld via (decentrale) selectie van de aspirant-studenten. De instellingen bepalen de selectiecriteria en -procedures, met dien verstande dat een combinatie van ten minste twee soorten kwalitatieve criteria dient te worden gehanteerd. De instellingen stellen aldus vast welke criteria relevant zijn om de meest geschikte student toe te laten tot een dergelijke numerus fixusopleiding, aldus de wetgever. Dit zou volgens de wetgever bijvoorbeeld een criterium ten aanzien van eindexamencijfers kunnen zijn en een ander criterium waaruit affiniteit met het werkveld of motivatie voor de opleiding blijkt. Met de invoering van de decentrale selectie, zo begrijpt het College uit de geschiedenis van de totstandkoming, wordt de positie van alle aspirant-studenten bij opleidingen met een numerus fixus gelijkwaardig. Wat het vaststellen van de selectiecriteria betreft, heeft de wetgever beoogd toelating niet uitsluitend te laten plaatsvinden op het criterium eindexamencijfers. Volgens de wetgever zal bij een toelatingsprocedure als voorwaarde gaan gelden dat het moet gaan om een combinatie van ten minste twee soorten toelatingseisen, bijvoorbeeld een combinatie van één of meer eisen die betrekking hebben op cognitieve eigenschappen en één of meer eisen die betrekking hebben op non-cognitieve eigenschappen. Dit doet, aldus de wetgever, recht aan het

feit dat studiesucces door diverse factoren wordt beïnvloed, zoals persoonlijkheidskenmerken, eerdere onderwijsprestaties en motivatie van de aspirant-student en organisatiekenmerken van de opleiding. Verder volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van voormelde bepaling (Kamerstukken II, 2012/13, 33 519, nr.6) dat met kwalitatieve criteria worden bedoeld criteria die te maken hebben met de kwaliteiten van de student.
2.5.3. Verweerder heeft in het aanvullende verweerschrift toegelicht dat de eerste ronde van de selectie bestaat uit het afleggen van twee toetsen. De eerste toets dient te worden voorbereid. De aspirant-student bekijkt thuis een online-videocollege en bestudeert het materiaal daarover. Vervolgens legt de aspirant-student een toets af. Aan de hand van die toets wordt, aldus verweerder, beoordeeld of de aspirant-student hoofdzaken van bijzaken kan onderscheiden, of hij logisch kan redeneren en of hij oog heeft voor detail. De tweede toets behoeft geen voorbereiding. Dit betreft een multiple choice toets, waarmee wordt getest of de aspirant-student Vwo-basiskennis over natuurwetenschappelijke principes kan toepassen in een medisch-biologische context. De tweede toets kwalificeert als een cognitieve toets, aldus verweerder. De eerste toets is evenwel aan te merken als een studievaardighedentoets en toetst non-cognitieve vaardigheden als motivatie en de planning van studieactiviteiten, aldus verweerder in het aanvullende verweerschrift.
2.5.4. Het College ziet noch in de tekst van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW, noch in de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling, grond voor het oordeel dat, zoals appellant voorstaat, de selectiecriteria dienen te bestaan uit een combinatie van ten minste één cognitief en één non-cognitief selectiecriterium. Uit de hiervoor weergegeven geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW volgt dat de wetgever als voorbeeld heeft aangehaald een combinatie van één of meer eisen die betrekking hebben op cognitieve eigenschappen en één of meer eisen die betrekking hebben op non-cognitieve eigenschappen. Dat betekent echter niet dat alleen zo'n combinatie van eisen voldoet aan de in artikel 7.53, tweede lid, van de WHW neergelegde vereisten. Naar het oordeel van het College heeft verweerder bovendien met de vaststelling van de selectiecriteria voor de bacheloropleiding Geneeskunde, anders dan appellante betoogt, niet in strijd gehandeld met de in artikel 7.53, tweede lid, van de WHW neergelegde vereisten. Daarbij neemt het College in de eerste plaats in aanmerking dat vaststaat dat verweerder niet uitsluitend heeft geselecteerd op eindexamencijfers. Verder heeft verweerder gemotiveerd dat met de twee toetsen, die verschillend van aard zijn, van elkaar te onderscheiden kwaliteiten en vaardigheden van de aspirant-studenten worden getoetst. Niet alleen wordt, zoals verweerder heeft toegelicht, getoetst op kennis, maar ook op kwaliteiten als motivatie en studieplanning. Dat voor de toetsing van die kwaliteiten en vaardigheden gebruik wordt gemaakt van eenzelfde meetinstrument, te weten het afleggen van een toets, maakt dat oordeel niet anders. Het staat verweerder vrij om, gegeven zijn grote beleidsruimte, niet alleen te bepalen welke selectiecriteria hij passend en relevant acht om de meest geschikte studenten toe te laten tot de opleiding, maar ook op welke wijze en met behulp van welke middelen hij aspirant-studenten wenst te selecteren.

Het College komt tot de slotsom dat de Regeling decentrale selectiecriteria wat betreft de daarin vastgestelde criteria niet in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW en dat verweerder de grenzen van de hem gegunde beleidsruimte niet heeft overschreden.
2.6. Appellante heeft ter zitting van het College nog naar voren gebracht dat volgens de Regeling decentrale selectiecriteria maximaal 175 deelnemers met de hoogste score op de toetsen direct worden toegelaten tot de opleiding en dat maximaal 288 deelnemers met de hoogste score uit de resterende groep worden uitgenodigd voor de tweede ronde. Uiteindelijk zijn slechts 160 deelnemers direct toegelaten en 279 deelnemers doorgestroomd naar de tweede ronde. Deze verdeling is niet gelijk aan de verdeling neergelegd in voormelde Regeling. De door verweerder vastgestelde normering dat aspirant-studenten met een score tussen de 64% en 70% worden uitgenodigd voor de tweede ronde, vindt geen grondslag in de Regeling decentrale selectiecriteria.
Ook betoogt appellante in dit kader dat verweerder per toets een eindscore heeft vastgelegd in een percentrage. Voor de totaalscore meent verweerder dat niet het gemiddelde van deze twee scores doorslaggevend is, maar een alternatieve berekening. Dat volgt niet uit de Regeling decentrale selectiecriteria en is volgens appellante onjuist.
2.6.1. In de Regeling decentrale selectiecriteria is neergelegd dat maximaal 175 deelnemers met de hoogste scores direct worden toegelaten tot de opleiding. Daarnaast volgt uit deze regeling dat aspirant-studenten aan de hand van de score op beide toetsen in één van drie categorieën wordt ingedeeld. Die categorieën behelzen volgens de Regeling decentrale selectiecriteria 1. de categorie kandidaten die in vergelijking met andere kandidaten hoog hebben gescoord op beide toetsen; 2. de categorie kandidaten die in vergelijking met andere kandidaten gemiddeld hebben gescoord op beide toetsen; en 3. de categorie kandidaten die in vergelijking met andere kandidaten laag hebben gescoord op beide toetsen. Wat betreft de indeling van de kandidaten in de onderscheidenlijke categorieën heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat voorshands niet valt te voorspellen wat het aantal aanmeldingen voor de opleiding zal zijn. Daarom kan als cesuur geen vast percentage worden gegeven. In het geval veel aspirant-studenten zich hebben aangemeld, zal de cesuur op een hoger percentage komen te liggen, aldus verweerder. In het geval de grens voor indeling in de eerste categorie bijvoorbeeld op een score van 69% zou worden gelegd, zou het maximum aantal van 175 deelnemers worden overschreden. Aan de hand van het aantal deelnemers en de toetsingsscores, is, volgens verweerder, een cesuur bepaald die de maximumaantallen, neergelegd in de Regeling decentrale selectiecriteria, zo dicht mogelijk benadert.
Naar het oordeel van het College valt, gelet op de motivering van verweerder, niet in te zien dat hij de Regeling decentrale selectiecriteria wat betreft de indeling van de aspirant-studenten in de verschillende categorieën, niet heeft nageleefd. Verweerder heeft, zoals hij heeft toegelicht, getracht om met die indeling de maximumaantallen zoals neergelegd in de Regeling decentrale selectiecriteria zoveel als mogelijk te benaderen. Voor het oordeel dat de norm waarbij aspirant-studenten met een score tussen de 64% en 70% worden ingedeeld in de tweede categorie, willekeur oplevert, ziet het College gelet op de toelichting van

verweerder, evenmin grond. Ook valt niet in te zien dat verweerder in strijd heeft gehandeld met de Regeling decentrale selectiecriteria door de eindscore niet aan de hand van het gemiddelde van de beide toetsen te berekenen, maar door het aantal behaalde punten te delen door het maximum aantal te behalen punten. Wat betreft het verschil in het aantal toetsvragen op vrijdag 10 februari 2017 en zaterdag 11 februari 2017, wijst het College op zijn uitspraak van 15 juni 2017 in de zaak met het nummer 2017/077.5 (www.cbho.nl). In die uitspraak heeft het College geoordeeld dat deze ongelijkheid niet zodanig is, dat van een onzorgvuldige of niet-objectieve ranking moet worden gesproken.
Het betoog faalt.
2.7. Tot slot heeft appellante zich ter zitting van het College gemotiveerd op het standpunt gesteld dat verweerder de aan hem op grond van artikel 7.53, derde lid, van de WHW geattribueerde bevoegdheid tot vaststelling van de decentrale selectiecriteria en –procedure ten onrechte heeft gedelegeerd, omdat een wettelijke grondslag voor die delegatie ontbreekt. De Regeling decentrale selectiecriteria is dan ook ten onrechte niet door verweerder vastgesteld, maar door de decaan, aldus appellante.
2.7.1. Uit artikel 7.53, derde lid, van de WHW volgt dat het instellingsbestuur een reglement vaststelt, waarin de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure zijn neergelegd. Verweerder heeft in dat kader de Regeling selectie en plaatsing vastgesteld. In die regeling heeft verweerder het aan de decaan overgelaten om de selectiecriteria en -procedure vast te stellen. Dat volgt uit artikel 3 van de Regeling selectie en plaatsing. De decaan heeft vervolgens de selectiecriteria en –procedure vastgesteld bij de Regeling decentrale selectiecriteria.
Naar het oordeel van het College was verweerder niet bevoegd om, in weerwil van artikel 7.53, derde lid, van de WHW, zijn bevoegdheid tot vaststelling van de selectiecriteria en -procedure aan de decaan over te dragen. Zoals appellante terecht betoogt, bestond voor die delegatie geen wettelijke grondslag. Die wettelijke grondslag is evenmin te vinden in artikel 9.15 van de WHW.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 februari 2017 heeft de Voorzitter Commissie Selectie Geneeskunde AMC – UvA (hierna: de voorzitter) appellante te kennen gegeven dat zij niet is geselecteerd om de procedure van de selectie voor de bachelor Geneeskunde te vervolgen.

Bij beslissing van 6 juni 2017 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 juli 2017, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. G. Gabrelian, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.L.C.M. Rijnders en dr. R.L. Hulsman, beiden werkzaam bij de Universiteit van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

De relevante wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.53 eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar.

Ingevolge het tweede lid selecteert het instellingsbestuur de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.

Ingevolge het derde lid maakt het instellingsbestuur tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast.

Ingevolge het vierde lid schrijft het instellingsbestuur niet meer studenten in dan het maximum aantal dat het instellingsbestuur in verband met de beschikbare capaciteit heeft vastgesteld.

Ingevolge artikel 3 van de Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA 2017-2018 (hierna: Regeling selectie en plaatsing) vindt selectie plaats overeenkomstig de door de decaan vastgestelde selectiecriteria en -procedure.

De Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde bevat de selectiecriteria- en de procedure.

Ingevolge de Regeling decentrale selectiecriteria bestaat de eerste ronde van de selectieprocedure uit twee multiple choice toetsen. De eerste toets gaat over de inhoud van het van tevoren bestudeerde college en het verstrekte zelfstudiemateriaal. Met behulp van de tweede toets wordt vooral getest of de aspirant-student natuurwetenschappelijke principes en basiskennis kan toepassen in een medisch-biologische context.

Inleiding

2.2. Appellante heeft zich ingeschreven voor de bachelor Geneeskunde. Daarop is zij uitgenodigd deel te nemen aan de selectieprocedure voor die opleiding. De eerste ronde van die procedure vond plaats op 10 en 11 februari 2017. Appellante was ingedeeld voor deelname aan de toetsen op 10 februari 2017. De uitslag van de door appellante gemaakte toetsen is op
24 februari 2017 bekendgemaakt. Van de eerste toets heeft zij 36 van de 38 vragen goed beantwoord. Van de tweede toets heeft zij 13 van de 40 vragen goed. Over de twee toetsen heeft zij in totaal 49 vragen goed beantwoord.

Besluitvorming

2.3. De voorzitter heeft appellante bij zijn beslissing van 24 februari 2017 te kennen gegeven dat zij, gelet op de door haar behaalde scores voor de toetsen, niet is geselecteerd om de procedure van de selectie voor de bachelor Geneeskunde te vervolgen.

Omdat appellante zich niet kon verenigen met die beslissing, heeft zij een bezwaarschrift ingediend. Daarbij heeft zij zich, kort samengevat, op het standpunt gesteld dat de eerste toets op vrijdag 38 vragen bevatte, terwijl de eerste toets op zaterdag 40 vragen bevatte. Omdat de toets op zaterdag 11 februari 2017 meer vragen bevatte, is zij benadeeld. Het was voor kandidaten van de vrijdag namelijk moeilijker om voldoende punten voor selectie te krijgen dan voor kandidaten die de toets op zaterdag hebben afgelegd, aldus appellante.

2.3.1. Verweerder heeft de beslissing van de voorzitter van 24 februari 2017 in stand gelaten. Verweerder heeft vastgesteld dat appellante 63 % van de punten heeft behaald. Om die reden komt zij niet in aanmerking voor deelname aan de tweede ronde van de selectieprocedure. Slechts kandidaten die een score hebben tussen de 64% en 70%, komen namelijk in aanmerking voor selectie naar de tweede ronde. Wat het betoog van appellante betreft dat de toetsen van 10 en 11 februari 2017 en de daarbij behorende normering niet gelijk zijn en dat de deelnemers om die reden geen gelijke kansen hebben, is het volgens verweerder aan de selectiecommissie om de inhoud van de toetsen te bepalen, alsook hoe de kandidaten ten opzichte van elkaar worden gerankt. Het feit dat de toetsen niet exact hetzelfde zijn, is inherent aan het organiseren van meerdere selectiedagen voor dezelfde ronde. Het niet laten meetellen van enkele onjuiste of dubbele vragen in de eindscore van één van de toetsen, leidt volgens verweerder niet tot een onzorgvuldige dan wel niet-objectieve ranking.

Het geschil in beroep

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Zij betoogt in de eerste plaats dat de Regeling decentrale selectiecriteria niet tijdig is vastgesteld. In dit kader stelt zij zich onder verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53 van de WHW op het standpunt dat de selectiecriteria en -procedure ruim een jaar voor aanvang, en volgens de minister uiterlijk medio juni, bekend moesten worden gemaakt. Volgens appellante is niet bekend wanneer de Regeling decentrale selectiecriteria bekend is gemaakt, maar in elk geval staat vast dat voormelde regeling niet tijdig bekend is gemaakt. Daarom dient ze buiten toepassing te worden gelaten, aldus appellante.

2.4.1. Zoals het College eerder heeft overwogen in zijn uitspraak van 8 augustus 2017 in de zaken met de nummers 2017/083 en 2017/084 (www.cbho.nl), volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53, zoals dat op 1 oktober 2016 in werking is getreden, dat de procedure van selectie nader wordt geregeld bij ministeriële regeling. Zo is er in dat verband geregeld dat de instelling de criteria voor decentrale selectie ruim een jaar voor aanvang kenbaar dient te maken. Dit omdat aspirant-studenten zich moeten kunnen prepareren op de te stellen eisen. Dat kan echter knellen in de gevallen dat pas later bekend kan zijn dat er sprake zal zijn van een numerus fixusopleiding. Vanuit deze perspectieven zal de procedure in de ministeriële regeling bezien worden (Kamerstukken II 2012/13, 33 519, nr. 3, p. 41).

De in deze passages genoemde ministeriële regeling is de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs. In die regeling is niet bepaald wanneer de criteria voor de decentrale selectie bekend moeten worden gemaakt.

2.4.2. Uit het voorgaande volgt dat de criteria voor de decentrale selectie “tijdig” bekend moeten worden gemaakt. In de wet noch de ministeriële regeling is echter gepreciseerd op welk moment de bekendmaking moet hebben plaatsgevonden om “tijdig” te zijn. In het aanvullend verweerschrift van 4 juli 2017 heeft verweerder toegelicht dat de Regeling decentrale selectiecriteria op 6 september 2016 is vastgesteld en eind september op de website is geplaatst. Mede gelet op de omstandigheid dat artikel 7.53 zoals dat thans luidt, eerst op 1 oktober 2016 in werking is getreden, acht het College de bekendmaking van de Regeling decentrale selectiecriteria eind september 2016 tijdig en derhalve niet in strijd met de WHW.

Het betoog faalt.

2.5. Verder betoogt appellante dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53 van de WHW volgt dat een selectieprocedure dient te bestaan uit een combinatie van ten minste twee soorten selectiecriteria. Bovendien mag de selectie niet plaatsvinden op basis van alleen cijfers. Volgens appellante staat vast dat de selectieprocedure in dit geval enkel heeft bestaan uit toetsing aan één selectiecriterium, namelijk alleen toetsing van cognitieve vaardigheden. Verweerder heeft miskend dat hij buiten de aan hem toegekende beleidsvrijheid is getreden door in de eerste ronde alleen cognitieve vaardigheden te toetsen en pas in de tweede ronde te toetsen op non-cognitieve vaardigheden. Uit de geschiedenis van de totstandkoming volgt namelijk, aldus appellante, dat ook in het geval de selectieprocedure uit meerdere rondes bestaat, alle kandidaten dienen te worden geselecteerd op basis van ten minste twee soorten kwalitatieve selectiecriteria. Daarom voldoet de selectieprocedure niet aan artikel 7.53, tweede lid, van de WHW, aldus appellante.

2.5.1. Het College stelt, wat betreft dit betoog, voorop dat de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het college van bestuur een grote beleidsruimte heeft toegekend (vgl. de uitspraak van het College van 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl).

Daarbij dient wel in acht te worden genomen dat artikel 7.53, tweede lid, van de WHW vereist dat uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria wordt geselecteerd en dat het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria ten minste twee bedraagt. In het licht van het door appellante aangedragen betoog, dient daarom te worden beoordeeld of verweerder met de vastgestelde selectiecriteria aan deze vereisten heeft voldaan.

2.5.2. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53 van de WHW (Kamerstukken II 2012/13, 33 519, nr. 3), die ook appellante heeft aangehaald, volgt dat de wetgever de toelating via loting niet (meer) in een stelsel vindt passen waarin de afstemming tussen student en opleiding versterkt moet worden. Indien het aantal aanmeldingen groter is dan het aantal opleidingsplaatsen ontstaat er van rechtswege een numerus fixus. De opleidingsplaatsen worden in dat geval geheel door de instelling verdeeld via (decentrale) selectie van de aspirant-studenten. De instellingen bepalen de selectiecriteria en -procedures, met dien verstande dat een combinatie van ten minste twee soorten kwalitatieve criteria dient te worden gehanteerd. De instellingen stellen aldus vast welke criteria relevant zijn om de meest geschikte student toe te laten tot een dergelijke numerus fixusopleiding, aldus de wetgever. Dit zou volgens de wetgever bijvoorbeeld een criterium ten aanzien van eindexamencijfers kunnen zijn en een ander criterium waaruit affiniteit met het werkveld of motivatie voor de opleiding blijkt. Met de invoering van de decentrale selectie, zo begrijpt het College uit de geschiedenis van de totstandkoming, wordt de positie van alle aspirant-studenten bij opleidingen met een numerus fixus gelijkwaardig.

Wat het vaststellen van de selectiecriteria betreft, heeft de wetgever beoogd toelating niet uitsluitend te laten plaatsvinden op het criterium eindexamencijfers. Volgens de wetgever zal bij een toelatingsprocedure als voorwaarde gaan gelden dat het moet gaan om een combinatie van ten minste twee soorten toelatingseisen, bijvoorbeeld een combinatie van één of meer eisen die betrekking hebben op cognitieve eigenschappen en één of meer eisen die betrekking hebben op non-cognitieve eigenschappen. Dit doet, aldus de wetgever, recht aan het feit dat studiesucces door diverse factoren wordt beïnvloed, zoals persoonlijkheidskenmerken, eerdere onderwijsprestaties en motivatie van de aspirant-student en organisatiekenmerken van de opleiding. Verder volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van voormelde bepaling (Kamerstukken II, 2012/13, 33 519, nr.6) dat met kwalitatieve criteria worden bedoeld criteria die te maken hebben met de kwaliteiten van de student.

2.5.3. Verweerder heeft in het aanvullende verweerschrift toegelicht dat de eerste ronde van de selectie bestaat uit het afleggen van twee toetsen. De eerste toets dient te worden voorbereid. De aspirant-student bekijkt thuis een online-videocollege en bestudeert het materiaal daarover. Vervolgens legt de aspirant-student een toets af. Aan de hand van die toets wordt, aldus verweerder, beoordeeld of de aspirant-student hoofdzaken van bijzaken kan onderscheiden, of hij logisch kan redeneren en of hij oog heeft voor detail. De

tweede toets behoeft geen voorbereiding. Dit betreft een multiple choice toets, waarmee wordt getest of de aspirant-student Vwo-basiskennis over natuurwetenschappelijke principes kan toepassen in een medisch-biologische context. De tweede toets kwalificeert als een cognitieve toets, aldus verweerder. De eerste toets is evenwel aan te merken als een studievaardighedentoets en toetst non-cognitieve vaardigheden als motivatie en de planning van studieactiviteiten, aldus verweerder in het aanvullende verweerschrift.

2.5.4. Het College ziet noch in de tekst van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW, noch in de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling, grond voor het oordeel dat, zoals appellant voorstaat, de selectiecriteria dienen te bestaan uit een combinatie van ten minste één cognitief en één non-cognitief selectiecriterium. Uit de hiervoor weergegeven geschiedenis van de totstandkoming van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW volgt dat de wetgever als voorbeeld heeft aangehaald een combinatie van één of meer eisen die betrekking hebben op cognitieve eigenschappen en één of meer eisen die betrekking hebben op non-cognitieve eigenschappen. Dat betekent echter niet dat alleen zo'n combinatie van eisen voldoet aan de in artikel 7.53, tweede lid, van de WHW neergelegde vereisten. Naar het oordeel van het College heeft verweerder bovendien met de vaststelling van de selectiecriteria voor de bacheloropleiding Geneeskunde, anders dan appellante betoogt, niet in strijd gehandeld met de in artikel 7.53, tweede lid, van de WHW neergelegde vereisten. Daarbij neemt het College in de eerste plaats in aanmerking dat vaststaat dat verweerder niet uitsluitend heeft geselecteerd op eindexamencijfers. Verder heeft verweerder gemotiveerd dat met de twee toetsen, die verschillend van aard zijn, van elkaar te onderscheiden kwaliteiten en vaardigheden van de aspirant-studenten worden getoetst. Niet alleen wordt, zoals verweerder heeft toegelicht, getoetst op kennis, maar ook op kwaliteiten als motivatie en studieplanning. Dat voor de toetsing van die kwaliteiten en vaardigheden gebruik wordt gemaakt van eenzelfde meetinstrument, te weten het afleggen van een toets, maakt dat oordeel niet anders. Het staat verweerder vrij om, gegeven zijn grote beleidsruimte, niet alleen te bepalen welke selectiecriteria hij passend en relevant acht om de meest geschikte studenten toe te laten tot de opleiding, maar ook op welke wijze en met behulp van welke middelen hij aspirant-studenten wenst te selecteren.

Het College komt tot de slotsom dat de Regeling decentrale selectiecriteria wat betreft de daarin vastgestelde criteria niet in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW en dat verweerder de grenzen van de hem gegunde beleidsruimte niet heeft overschreden.

2.6. Appellante heeft ter zitting van het College nog naar voren gebracht dat volgens de Regeling decentrale selectiecriteria maximaal 175 deelnemers met de hoogste score op de toetsen direct worden toegelaten tot de opleiding en dat maximaal 288 deelnemers met de hoogste score uit de resterende groep worden uitgenodigd voor de tweede ronde. Uiteindelijk zijn slechts 160 deelnemers direct toegelaten en 279 deelnemers doorgestroomd naar de tweede ronde. Deze verdeling is niet gelijk aan de verdeling neergelegd in voormelde Regeling. De door verweerder vastgestelde normering dat aspirant-studenten met een score tussen de 64% en 70% worden uitgenodigd voor de tweede ronde, vindt geen grondslag in de Regeling decentrale selectiecriteria.

Ook betoogt appellante in dit kader dat verweerder per toets een eindscore heeft vastgelegd in een percentrage. Voor de totaalscore meent verweerder dat niet het gemiddelde van deze twee scores doorslaggevend is, maar een alternatieve berekening. Dat volgt niet uit de Regeling decentrale selectiecriteria en is volgens appellante onjuist.

2.6.1. In de Regeling decentrale selectiecriteria is neergelegd dat maximaal 175 deelnemers met de hoogste scores direct worden toegelaten tot de opleiding. Daarnaast volgt uit deze regeling dat aspirant-studenten aan de hand van de score op beide toetsen in één van drie categorieën wordt ingedeeld. Die categorieën behelzen volgens de Regeling decentrale selectiecriteria 1. de categorie kandidaten die in vergelijking met andere kandidaten hoog hebben gescoord op beide toetsen; 2. de categorie kandidaten die in vergelijking met andere kandidaten gemiddeld hebben gescoord op beide toetsen; en 3. de categorie kandidaten die in vergelijking met andere kandidaten laag hebben gescoord op beide toetsen. Wat betreft de indeling van de kandidaten in de onderscheidenlijke categorieën heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat voorshands niet valt te voorspellen wat het aantal aanmeldingen voor de opleiding zal zijn. Daarom kan als cesuur geen vast percentage worden gegeven. In het geval veel aspirant-

studenten zich hebben aangemeld, zal de cesuur op een hoger percentage komen te liggen, aldus verweerder. In het geval de grens voor indeling in de eerste categorie bijvoorbeeld op een score van 69% zou worden gelegd, zou het maximum aantal van 175 deelnemers worden overschreden. Aan de hand van het aantal deelnemers en de toetsingsscores, is, volgens verweerder, een cesuur bepaald die de maximumaantallen, neergelegd in de Regeling decentrale selectiecriteria, zo dicht mogelijk benadert.

Naar het oordeel van het College valt, gelet op de motivering van verweerder, niet in te zien dat hij de Regeling decentrale selectiecriteria wat betreft de indeling van de aspirant-studenten in de verschillende categorieën, niet heeft nageleefd. Verweerder heeft, zoals hij heeft toegelicht, getracht om met die indeling de maximumaantallen zoals neergelegd in de Regeling decentrale selectiecriteria zoveel als mogelijk te benaderen. Voor het oordeel dat de norm waarbij aspirant-studenten met een score tussen de 64% en 70% worden ingedeeld in de tweede categorie, willekeur oplevert, ziet het College gelet op de toelichting van verweerder, evenmin grond. Ook valt niet in te zien dat verweerder in strijd heeft gehandeld met de Regeling decentrale selectiecriteria door de eindscore niet aan de hand van het gemiddelde van de beide toetsen te berekenen, maar door het aantal behaalde punten te delen door het maximum aantal te behalen punten. Wat betreft het verschil in het aantal toetsvragen op vrijdag 10 februari 2017 en zaterdag 11 februari 2017, wijst het College op zijn uitspraak van 15 juni 2017 in de zaak met het nummer 2017/077.5 (www.cbho.nl). In die uitspraak heeft het College geoordeeld dat deze ongelijkheid niet zodanig is, dat van een onzorgvuldige of niet-objectieve ranking moet worden gesproken.

Het betoog faalt.

2.7. Tot slot heeft appellante zich ter zitting van het College gemotiveerd op het standpunt gesteld dat verweerder de aan hem op grond van artikel 7.53, derde lid, van de WHW geattribueerde bevoegdheid tot vaststelling van de decentrale selectiecriteria en –procedure ten onrechte heeft gedelegeerd, omdat een wettelijke grondslag voor die delegatie ontbreekt. De Regeling decentrale selectiecriteria is dan ook ten onrechte niet door verweerder vastgesteld, maar door de decaan, aldus appellante.

2.7.1. Uit artikel 7.53, derde lid, van de WHW volgt dat het instellingsbestuur een reglement vaststelt, waarin de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure zijn neergelegd. Verweerder heeft in dat kader de Regeling selectie en plaatsing vastgesteld. In die regeling heeft verweerder het aan de decaan overgelaten om de selectiecriteria en -procedure vast te stellen. Dat volgt uit artikel 3 van de Regeling selectie en plaatsing. De decaan heeft vervolgens de selectiecriteria en –procedure vastgesteld bij de Regeling decentrale selectiecriteria.

Naar het oordeel van het College was verweerder niet bevoegd om, in weerwil van artikel 7.53, derde lid, van de WHW, zijn bevoegdheid tot vaststelling van de selectiecriteria en -procedure aan de decaan over te dragen. Zoals appellante terecht betoogt, bestond voor die delegatie geen wettelijke grondslag. Die wettelijke grondslag is evenmin te vinden in artikel 9.15 van de WHW.

Het betoog slaagt.

Conclusie

2.8. Het beroep is gegrond. Verweerder zal, gelet op hetgeen onder 2.7.1 is overwogen een nieuwe beslissing moeten nemen op het bezwaar van appellante met inachtneming van deze uitspraak.

2.9. Het College ziet aanleiding om verweerder op na te melden wijze in de proceskosten te veroordelen. Daarbij zal één punt worden toegekend voor het instellen van beroep bij het College en één punt voor het verschijnen ter zitting van het College.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam van 6 juni 2017;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/087**
Rechter(s)	:	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak	:	12 september 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden	:	AD associate-degreeprogramma beslistermijn Centraal register opleidingen hoger onderwijs CROHO propedeusediploma propedeutisch examen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8 WHW: artikel 7.8a Awb: artikel 8:72, derde lid
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Ingevolge artikel 7.8a van de WHW kan het instellingsbestuur in een bacheloropleiding een associate degreeprogramma instellen. Een associate degreeprogramma kan derhalve niet los worden gezien van de bacheloropleiding waarin dat programma is ingesteld. Dit betekent dat artikel 7.8 van de WHW over de propedeutische fase en het propedeutisch examen ook op dat associate degreeprogramma van toepassing is. Ingevolge het tweede lid van dat artikel omvat een bacheloropleiding in het hoger beroepsonderwijs een propedeutische fase. Ingevolge het derde lid is aan de propedeutische fase, voor zover in de onderwijs- en examenregeling niet anders is bepaald, een propedeutisch examen verbonden. Het College stelt vast dat de OER niet de bepaling bevat dat aan het associate degreeprogramma Accountancy geen propedeutisch examen is verbonden. Het ontbreken in de OER van een vermelding dat er aan dat programma wel een propedeutisch examen is verbonden, kan niet worden gelijkgesteld met de bepaling dat aan dat programma geen propedeutisch examen is verbonden. Ingevolge dat derde lid is aan dat programma derhalve een propedeutisch examen verbonden. Dat het Register dit niet vermeldt, doet hieraan niet af, omdat niet het Register, maar artikel 7.8 van de WHW in dit kader leidend is. Hieruit volgt dat de examencommissie zich ten onrechte onbevoegd heeft geacht aan appellante een propedeusediploma uit te reiken. In zoverre slaagt het betoog. 2.4. De wettelijke beslistermijn voor verweerder liep tot en met 23 januari 2017. Eerst op 10 maart 2017 heeft verweerder appellante medegedeeld dat de termijn met zes weken is verlengd, waarna verweerder binnen deze zes weken de bestreden beslissing heeft genomen en aan appellante heeft verzonden. In zoverre heeft verweerder niet tijdig beslist. Dit kan op zichzelf echter niet leiden tot gegrondverklaring van het beroep. Appellante had verweerder vanaf 24 januari 2017 in verband met het niet tijdig beslissen in gebreke kunnen stellen. Dit heeft zij niet gedaan. 2.5. Gelet op hetgeen hiervoor in 2.3 is overwogen, is het beroep gegrond. Hetgeen appellante overigens aanvoert, behoeft geen bespreking. De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Nu de examencommissie zich ten onrechte onbevoegd heeft geacht aan appellante een propedeusediploma uit te reiken, zal het College in de zaak voorzien door ook de beslissing van de examencommissie van

3 oktober 2016 te vernietigen. De examencommissie moet een nieuwe beslissing op het verzoek van appellante nemen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 oktober 2016 heeft de voorzitter van de examencommissie van het Instituut voor Financieel Management appellante te kennen gegeven dat de examencommissie haar geen propedeusediploma voor het associate-degreeprogramma Accountancy kan uitreiken.

Bij beslissing van 18 april 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 augustus 2017, waar appellante, bijgestaan door H.R.J.H. Gerlach-Oom, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.H. Trimpe, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in september 2014 begonnen met het tweejarige associate-degreeprogramma Accountancy. Na afronding van het eerste jaar heeft zij verzocht om haar een propedeusediploma uit te reiken met het oog op het verkrijgen van toegang tot een eventuele vervolgopleiding. Bij de beslissing van 3 oktober 2016 heeft de voorzitter van de examencommissie appellante te kennen gegeven dat de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) geen propedeutisch examen voor dit programma kent, zodat de examencommissie haar op grond van artikel 7.8, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) geen propedeusediploma kan uitreiken. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten. Volgens verweerder blijkt uit het Centraal register opleidingen hoger onderwijs (hierna: het Register) dat het programma geen propedeutisch examen kent. Voorts is in de OER niet vermeld dat een propedeusediploma wordt uitgereikt, aldus verweerder. Appellante is het hiermee niet eens.

2.2. Appellante voert hiertoe aan dat het associate-degreeprogramma Accountancy wel een propedeutisch examen kent. Volgens haar is haar bij de voorlichting voor dit programma door Hogeschool Inholland ook verteld dat aan het eerste jaar een propedeutisch examen is verbonden. Zij wijst hierbij op het studieprogramma van het associate-degreeprogramma Accountancy van Hogeschool Inholland. Appellante is destijds door Hogeschool Rotterdam naar de voorlichtingsdag van Hogeschool Inholland verwezen. Voorts wijst zij op een artikel waarin de directeur van de Rotterdam Academy een associate-degreeprogramma meer dan een halve bacheloropleiding noemt, naar een brief van die directeur over de aanpassing van de regels voor het bindend studieadvies, waarin het woord propedeusediploma voorkomt, naar een uitdraai uit Studielink, waarin het programma als propedeusebachelor is gecategoriseerd en naar een artikel uit het officiële communicatiemedium van de Hogeschool Rotterdam

over studenten die een associate-degreeprogramma volgen en na het halen van hun propedeuse een feest hebben georganiseerd. Voorts voert zij aan dat verweerder procedurele fouten heeft gemaakt en termijnen heeft overschreden.

2.3. Ingevolge artikel 7.8a van de WHW kan het instellingsbestuur in een bacheloropleiding een associate-degreeprogramma instellen. Een associate-degreeprogramma kan derhalve niet los worden gezien van de bacheloropleiding waarin dat programma is ingesteld. Dit betekent dat artikel 7.8 van de WHW over de propedeutische fase en het propedeutisch examen ook op dat associate-degreeprogramma van toepassing is. Ingevolge het tweede lid van dat artikel omvat een bacheloropleiding in het hoger beroepsonderwijs een propedeutische fase. Ingevolge het derde lid is aan de propedeutische fase, voor zover in de onderwijs- en examenregeling niet anders is bepaald, een propedeutisch examen verbonden. Het College stelt vast dat de OER niet de bepaling bevat dat aan het associate-degreeprogramma Accountancy geen propedeutisch examen is verbonden. Het ontbreken in de OER van een vermelding dat er aan dat programma wel een propedeutisch examen is verbonden, kan niet worden gelijkgesteld met de bepaling dat aan dat programma geen propedeutisch examen is verbonden. Ingevolge dat derde lid is aan dat programma derhalve een propedeutisch examen verbonden. Dat het Register dit niet vermeldt, doet hieraan niet af, omdat niet het Register, maar artikel 7.8 van de WHW in dit kader leidend is. Hieruit volgt dat de examencommissie zich ten onrechte onbevoegd heeft geacht aan appellante een propedeusediploma uit te reiken.

In zoverre slaagt het betoog.

2.4. De wettelijke beslistermijn voor verweerder liep tot en met 23 januari 2017. Eerst op 10 maart 2017 heeft verweerder appellante medegedeeld dat de termijn met zes weken is verlengd, waarna verweerder binnen deze zes weken de bestreden beslissing heeft genomen en aan appellante heeft verzonden. In zoverre heeft verweerder niet-tijdig beslist. Dit kan op zichzelf echter niet leiden tot gegrondverklaring van het beroep. Appellante had verweerder vanaf 24 januari 2017 in verband met het niet-tijdig beslissen in gebreke kunnen stellen. Dit heeft zij niet gedaan.

2.5. Gelet op hetgeen hiervoor in 2.3 is overwogen, is het beroep gegrond. Hetgeen appellante overigens aanvoert, behoeft geen bespreking. De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Nu de examencommissie zich ten onrechte onbevoegd heeft geacht aan appellante een propedeusediploma uit te reiken, zal het College in de zaak voorzien door ook de beslissing van de examencommissie van 3 oktober 2016 te vernietigen. De examencommissie moet een nieuwe beslissing op het verzoek van appellante nemen.

2.6. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam van 18 april 2017;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van het Instituut voor Financieel Management van 3 oktober 2016 gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van 3 oktober 2016;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 18 april 2017;

VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/088**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	3 augustus 2017
Partijen	:	appellant en Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	patiëntencontact decentrale selectie functiestoornis scoreformulier tweede ronde
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Ter zitting bij het College heeft verweerder toegelicht dat de derde beoordelaar het scoreformulier verkeerd heeft begrepen en daardoor onjuist heeft ingevuld. Met voormelde aanduiding ‘waar’ heeft de derde beoordelaar uitsluitend beoogd aan te geven dat hij de relevantie van de werkzaamheden van appellant heeft gecontroleerd. Het college van bestuur heeft toegelicht dat de derde beoordelaar desgevraagd heeft uitgelegd dat hij van oordeel was dat de door appellant verrichtte werkzaamheden niet voldeden aan de vereisten voor het toekennen van punten, nu hiervoor is vereist dat er rechtstreeks contact is met patiënten, en hiervan in het geval van appellant geen sprake is geweest. 2.3.1. Het College volgt appellant niet in zijn betoog dat de derde beoordelaar, gelet op voormelde aanduiding ‘waar’, kennelijk van oordeel is geweest dat zijn werkzaamheden relevant zijn voor de toekenning van punten. Wat betreft de uitleg van het ingevulde scoreformulier volgt het College de hiervoor weergegeven toelichting van verweerder. Hiervoor is redengevend dat die toelichting is gebaseerd op de nadere uitleg die de derde beoordelaar aan verweerder heeft gegeven, en deze toelichting verder strookt met het feit dat de derde beoordelaar voor het betreffende onderdeel op het scoreformulier geen punten heeft toegekend. 2.4. Bij de beantwoording van de vraag of het college van bestuur de werkzaamheden van appellant, in navolging van de derde beoordelaar, op goede gronden als niet relevant heeft aangemerkt, stelt het College voorop dat de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en met betrekking tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria, aan het instellingsbestuur een grote beleidsruimte heeft toegekend. 2.4.1. Mede in aanmerking genomen deze grote beleidsruimte, is het College van oordeel dat het college van bestuur in redelijkheid ervoor heeft kunnen kiezen werkervaring in de gezondheidszorg alleen met punten te belonen indien daarbij tevens sprake is geweest van rechtstreeks contact met patiënten (zie uitspraak CBHO 2010/040 van 20 december 2010, www.cbho.nl). Appellant heeft niet gesteld dat dergelijk rechtstreeks contact met patiënten onderdeel is geweest van de door hem verrichtte werkzaamheden. Gelet hierop heeft het college van bestuur deze werkzaamheden, in navolging van de derde beoordelaar, in redelijkheid als niet relevant aangemerkt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur (hierna: het CvB) van de Vrije Universiteit Amsterdam,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 februari 2017 heeft het college van bestuur besloten appellant niet toe te laten tot de tweede ronde van de decentrale selectie Geneeskunde voor het studiejaar 2017-2018.

Bij beslissing van 20 april 2017 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 juli 2017, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. drs. A.E.M. Boogerman en W.M. Homan MSc, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In de beslissing van 20 april 2017, waarbij de beslissing van 23 februari 2017 in stand is gelaten, heeft het college van bestuur zich op het standpunt gesteld dat appellant onvoldoende punten heeft gescoord om te worden toegelaten tot de tweede ronde. Hierbij heeft het college van bestuur zich onder meer op het standpunt gesteld dat appellant niet voldoet aan de vereisten om punten te krijgen voor het onderdeel ‘werkervaring in de zorg’.

2.2. Volgens appellant had het college van bestuur wél punten moeten toekennen voor het onderdeel ‘werkervaring in de zorg’. Het college van bestuur was hiertoe volgens appellant gehouden, nu de derde beoordelaar op het scoreformulier bij dat onderdeel de rubriek ‘check relevantie’ heeft ingevuld met 'waar', hetgeen betekent dat de derde beoordelaar van oordeel is dat de door appellant gestelde werkzaamheden –het college van bestuur betwist niet dat appellant die heeft verricht – relevant zijn. Voor zover het scoreformulier zo moet worden begrepen dat de derde beoordelaar de werkzaamheden als niet relevant heeft aangemerkt, heeft hij dit ten onrechte gedaan. Die werkzaamheden bestonden namelijk niet, zoals hij bij zijn aanvraag heeft aangegeven, uitsluitend uit het omzetten van papieren patiëntendossiers naar een digitaal systeem, maar ook uit het op basis van informatie uit die dossiers selecteren van patiënten die in aanmerking kwamen voor preventieve controles of gesprekken.

2.3. Ter zitting bij het College heeft verweerder toegelicht dat de derde beoordelaar het scoreformulier verkeerd heeft begrepen en daardoor onjuist heeft ingevuld. Met voormelde aanduiding ‘waar’ heeft de derde beoordelaar uitsluitend beoogd aan te geven dat hij de relevantie van de werkzaamheden van appellant heeft gecontroleerd. Het college van bestuur heeft toegelicht dat de derde beoordelaar desgevraagd heeft uitgelegd dat hij van oordeel was dat de door appellant verrichtte werkzaamheden niet voldeden aan de vereisten voor het toekennen van punten, nu hiervoor is vereist dat er rechtstreeks contact is met patiënten, en hiervan in het geval van appellant geen sprake is geweest.

2.3.1. Het College volgt appellant niet in zijn betoog dat de derde beoordelaar, gelet op voormelde aanduiding ‘waar’, kennelijk van oordeel is geweest dat zijn werkzaamheden relevant zijn voor de toekenning van punten. Wat betreft de uitleg van het ingevulde scoreformulier volgt het College de hiervoor weergegeven toelichting van verweerder. Hiervoor is redengevend dat die toelichting is gebaseerd op de nadere uitleg die de derde beoordelaar aan verweerder heeft gegeven, en deze toelichting verder strookt met het feit dat de derde beoordelaar voor het betreffende onderdeel op het scoreformulier geen punten heeft toegekend.

2.4. Bij de beantwoording van de vraag of het college van bestuur de werkzaamheden van appellant, in navolging van de derde beoordelaar, op goede gronden als niet relevant heeft aangemerkt, stelt het College voorop dat de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en met betrekking tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria, aan het instellingsbestuur een grote beleidsruimte heeft toegekend.

2.4.1. Mede in aanmerking genomen deze grote beleidsruimte, is het College van oordeel dat het college van bestuur in redelijkheid ervoor heeft kunnen kiezen werkervaring in de gezondheidszorg alleen met punten te belonen indien daarbij tevens sprake is geweest van rechtstreeks contact met patiënten (zie uitspraak CBHO 2010/040 van 20 december 2010, www.cbho.nl). Appellant heeft niet gesteld dat dergelijk rechtstreeks contact met patiënten onderdeel is geweest van de door hem verrichtte werkzaamheden. Gelet hierop heeft het college van bestuur deze werkzaamheden, in navolging van de derde beoordelaar, in redelijkheid als niet relevant aangemerkt.

2.5. Het beroep van appellant is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.R. Fernandez, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/091**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak	:	25 oktober 2017
Partijen	:	appellante en Fontys Hogescholen
Trefwoorden	:	aanpassing alternatieve tentamenvorm doeltreffende aanpassing onevenredige belasting toetsen vervangende opdracht
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder a Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte: artikel 2
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellante dient nog ongeveer zestien vakken af te ronden. Uit een bij de beslissing van 19 januari 2017 gevoegd overzicht blijkt dat appellante acht vakken met een mondelinge toets mag afronden, voor twee vakken een vervangende opdracht is opgesteld, één vak kan worden afgerond door een individuele presentatie en één toets voor appellante kan worden opgesplitst in drie toetsen. Bij het verweerschrift heeft het CBE een toelichting overgelegd van de curriculumgroep bedrijfseconomie. Daarin staat dat de vakken waarvoor de opleiding geen alternatief voor een mondelinge of schriftelijke toets ziet, met name zien op kennis en gedeeltelijk ook op vaardigheden. Het betreft kennisgebieden die zijn verankerd in het opleidingsprofiel van bedrijfseconomie en een essentieel onderdeel van het toe te kennen diploma vormen. De opleiding kan niet instemmen met het afronden van die vakken door opdrachten die appellante in haar eigen tempo en in haar eigen omgeving kan maken, omdat de kwaliteit van de tentamens en het diploma dan niet kan worden geborgd. 2.4. Ingevolge artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek heeft de examencommissie de taak en bevoegdheid om de kwaliteit van tentamens en examens te borgen. Gelet hierop en op het gemotiveerde standpunt van de opleiding dat bij inwilliging van het verzoek van appellante de kwaliteit van de tentamens en het diploma niet kan worden geborgd, is de door appellante gevraagde aanpassing niet geschikt om haar als ieder ander te laten deelnemen aan het maatschappelijk leven. Het betreft derhalve geen doeltreffende aanpassing als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Wgbh/cz en de afwijzing van het verzoek van appellante is dan ook niet met die bepaling in strijd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het College van Beroep voor de Examens van Fontys Hogescholen (hierna: het CBE),verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 januari 2017 heeft de examencommissie het verzoek van appellante om de resterende toetsen van de opleiding bedrijfseconomie af te leggen door schriftelijke opdrachten te maken onder door appellante te bepalen omstandigheden deels afgewezen.

Bij beslissing van 4 mei 2017 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 5 oktober 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. E. Yeniasci, advocaat te Eindhoven, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. E.J.M. Lensen, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. M. Middendorp verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante betoogt dat met het afwijzen van haar verzoek artikel 2, eerste lid, van de Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte (hierna: de Wgbh/cz) is geschonden. Daartoe voert appellante aan dat zij dwanggedachten heeft waardoor zij niet in staat is reguliere tentamens af te leggen. Zij heeft ter onderbouwing daarvan een door een psychiater opgesteld conceptexpertiserapport van 21 maart 2017 overgelegd. Niet is gebleken dat de door haar gevraagde aanpassingen een onevenredige belasting voor de hogeschool zijn, aldus appellante.

2.2. Artikel 2, eerste lid, van de Wgbh/cz luidt:
“Het verbod van onderscheid houdt mede in dat degene, tot wie dit verbod zich richt, gehouden is naar gelang de behoefte doeltreffende aanpassingen te verrichten, tenzij deze voor hem een onevenredige belasting vormen.”

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2 van de Wgbh/cz volgt dat het begrip doeltreffende aanpassingen inhoudt dat de aanpassingen geschikt en noodzakelijk moeten zijn om de gehandicapte of chronisch zieke als ieder ander te laten deelnemen aan het maatschappelijk leven (Kamerstukken II 2001/02, 28169, nr. 3, blz. 25).

2.3. Appellante dient nog ongeveer zestien vakken af te ronden. Uit een bij de beslissing van 19 januari 2017 gevoegd overzicht blijkt dat appellante acht vakken met een mondelinge toets mag afronden, voor twee vakken een vervangende opdracht is opgesteld, één vak kan worden afgerond door een individuele presentatie en één toets voor appellante kan worden opgesplitst in drie toetsen.
Bij het verweerschrift heeft het CBE een toelichting overgelegd van de curriculumgroep bedrijfseconomie. Daarin staat dat de vakken waarvoor de opleiding geen alternatief voor een mondelinge of schriftelijke toets ziet, met name zien op kennis en gedeeltelijk ook op vaardigheden. Het betreft kennisgebieden die zijn verankerd in het opleidingsprofiel van bedrijfseconomie en een essentieel onderdeel van het toe te kennen diploma vormen. De opleiding kan niet instemmen met het afronden van die vakken door opdrachten die appellante in haar eigen tempo en in haar eigen omgeving kan maken, omdat de kwaliteit van de tentamens en het diploma dan niet kan worden geborgd.

2.4. Ingevolge artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek heeft de examencommissie de taak en bevoegdheid om de kwaliteit van tentamens en examens te borgen. Gelet hierop en op het gemotiveerde standpunt van de opleiding dat bij

inwilliging van het verzoek van appellante de kwaliteit van de tentamens en het diploma niet kan worden geborgd, is de door appellante gevraagde aanpassing niet geschikt om haar als ieder ander te laten deelnemen aan het maatschappelijk leven. Het betreft derhalve geen doeltreffende aanpassing als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Wgbh/cz en de afwijzing van het verzoek van appellante is dan ook niet met die bepaling in strijd.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/093**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	6 november 2017
Partijen	:	appellant en CBE Erasmus universiteit Rotterdam
Trefwoorden	:	beoordeling beoordelingsdiagram herbeoordeling masterthesis objectiviteit
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b OER: artikel 5 Rules en Guidelines 2015-2016, behorend bij de Examination Regulations 2015-2016: artikel 5.1
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1 Dat het Examenreglement zich niet verzet tegen een herbeoordeling, betekent niet dat de examencommissie verplicht is daartoe over te gaan. Zoals het CBE ter zitting van het College heeft toegelicht voert de EUR het beleid dat een verzoek om herbeoordeling slechts wordt toegewezen als er een aanwijzing is dat er iets is misgegaan bij de beoordeling. Zo kan worden gedacht aan de situaties dat ernstige twijfels bestaan over de totstandkoming van het cijfer of de student onvoldoende feedback heeft gekregen. Ook heeft het CBE toegelicht dat de examinatoren de scriptie van appellant onafhankelijk van elkaar hebben beoordeeld. Na de mondelinge verdediging zijn zij vervolgens gezamenlijk tot het eindcijfer gekomen. Van strijd met artikel 5, tweede lid, van het Examenreglement is derhalve niet gebleken. Wat betreft het betoog dat de examinatoren vooringenomen waren, overweegt het College dat dit uitsluitend is gebaseerd op vermoedens van appellant. Hij heeft onvoldoende concrete aanknopingspunten naar voren heeft gebracht om te betwijfelen dat de examinatoren zonder vooringenomenheid hebben gehandeld. Voor zover appellant heeft aangevoerd dat examinator [Naam 2] niet deskundig is, overweegt het College dat examinator [Naam 2] uit hoofde van zijn aanstelling als docent wordt verondersteld deskundig te zijn en dat degene die het tegendeel stelt dit aannemelijk moet maken. Appellant is daarin niet geslaagd. De enkele stelling dat examinator [Naam 2] zich niet goed had voorbereid en irrelevante vragen stelde, is daarvoor onvoldoende. Niet gebleken is dat de beoordeling onvoldoende transparant was. Het College acht aannemelijk dat appellant gedurende het afstudeertraject feedback van de examinatoren heeft gekregen. De masterthesis van appellant is verder beoordeeld aan de hand van een beoordelingsdiagram als door appellant bedoeld. Hierop staat aangegeven welke scores hij per dimensie heeft behaald. Appellant heeft het diagram via het zogenoemde TOP-systeem ontvangen. Verder heeft aansluitend op de beoordeling en na vaststelling van het cijfer door de examinatoren, een nabespreking tussen de examinatoren en appellant plaatsgevonden. De gedingstukken en het verhandelde ter zitting bieden verder geen grond voor het oordeel dat de motivering die aan het cijfer ten grondslag ligt, tegenstrijdig is. Het betoog dat de beoordeling feitelijk onjuist is, kan, gelet op het in 2.1 weergegeven toetsingskader, niet leiden tot het ermee beoogde resultaat.

Gelet op het vorenstaande, komt het College, tot het oordeel dat het CBE de vaststelling van het cijfer terecht in stand heeft gelaten.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 augustus 2016 heeft de examencommissie het verzoek van appellant om herbeoordeling van zijn masterthesis afgewezen.
Bij beslissing van 6 maart 2017 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 september 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. I. Aynan, advocaat te Rotterdam, en B. Jawid, tolk, en het CBE, vertegenwoordigd door S. El Ghafour LLM, werkzaam bij de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: de EUR), zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling van de masterthesis is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.2 Appellant heeft in het kader van zijn masteropleiding Global Business & Sustainability aan de Rotterdam School of Management van de EUR een masterthesis afgerond, die bestond uit het schrijven van een scriptie en een mondelinge verdediging van de scriptie. De masterthesis is beoordeeld door twee examinatoren, te weten examinator [Naam 1], die optrad als coach en begeleider, en examinator [Naam 2], die optrad als meelezer. De examinatoren hebben de masterthesis beoordeeld met het cijfer 7. Appellant is het niet eens met de wijze waarop de beoordeling tot stand is gekomen.

2.3 Bij beslissing van 6 maart 2017 heeft het CBE geoordeeld dat de beoordeling van de masterthesis op transparante en zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en dat niet is gebleken dat bij de beoordeling een verkeerde maatstaf is gehanteerd of dat de begeleiding van appellant onder de maat is geweest.

Hierbij heeft het CBE in aanmerking genomen dat de examencommissie voldoende heeft gemotiveerd hoe de beoordeling tot stand is gekomen. Volgens het CBE kan derhalve niet gesteld worden dat in strijd met het recht of de algemene beginselen van behoorlijk bestuur is gehandeld.

2.4 Appellant is van mening dat het CBE ten onrechte tot dit oordeel is gekomen. Daartoe voert hij het volgende aan. Het Examenreglement van de EUR verzet zich niet tegen een herbeoordeling. De beoordeling is voorts in strijd met artikel 5, tweede lid, van het Examenreglement tot stand gekomen. Hieruit volgt dat de examinatoren tot een gezamenlijk eindoordeel moesten komen. Uit het verweerschrift van het CBE moet echter worden opgemaakt dat de examinatoren de masterthesis onafhankelijk van elkaar hebben beoordeeld. Er moeten vraagtekens worden gezet bij de objectiviteit van de examinatoren. Uit de stukken volgt dat zij appellant als “verwaand” hebben bestempeld. Tijdens de mondelinge verdediging stelde examinator [Naam 2] ook aanvallende vragen. Dit duidt op vooringenomenheid. Appellant is op zijn persoonlijkheid beoordeeld, in plaats van op zijn werk. Examinator [Naam 2] was verder niet goed voorbereid. Tijdens de mondelinge verdediging stelde hij irrelevante vragen. De beoordeling heeft daarnaast op niet-transparante wijze plaatsgevonden. Zo is onduidelijk of de examinatoren bij vaststelling van het cijfer met elkaar hebben gesproken. Ook is niet helder of zij bij de beoordeling een beoordelingsdiagram als bedoeld in artikel 5.1 van de Rules en Guidelines 2015-2016 behorend bij de Examination Regulations 2015-2016 hebben gehanteerd. Het is voorts onduidelijk op basis van welke motivering het cijfer tot stand is gekomen. Pas later in de procedure is van de zijde van de examencommissie een motivering voor het cijfer gegeven. Die motivering vertoont echter tegenstrijdigheden. De beoordeling is ook feitelijk onjuist, aldus appellant.

2.4.1 Dat het Examenreglement zich niet verzet tegen een herbeoordeling, betekent niet dat de examencommissie verplicht is daartoe over te gaan. Zoals het CBE ter zitting van het College heeft toegelicht voert de EUR het beleid dat een verzoek om herbeoordeling slechts wordt toegewezen als er een aanwijzing is dat er iets is misgegaan bij de beoordeling. Zo kan worden gedacht aan de situaties dat ernstige twijfels bestaan over de totstandkoming van het cijfer of de student onvoldoende feedback heeft gekregen. Ook heeft het CBE toegelicht dat de examinatoren de scriptie van appellant onafhankelijk van elkaar hebben beoordeeld. Na de mondelinge verdediging zijn zij vervolgens gezamenlijk tot het eindcijfer gekomen. Van strijd met artikel 5, tweede lid, van het Examenreglement is derhalve niet gebleken. Wat betreft het betoog dat de examinatoren vooringenomen waren, overweegt het College dat dit uitsluitend is gebaseerd op vermoedens van appellant. Hij heeft onvoldoende concrete aanknopingspunten naar voren heeft gebracht om te betwijfelen dat de examinatoren zonder vooringenomenheid hebben gehandeld. Voor zover appellant heeft aangevoerd dat examinator [Naam 2] niet deskundig is, overweegt het College dat examinator [Naam 2] uit hoofde van zijn aanstelling als docent wordt verondersteld deskundig te zijn en dat degene die het tegendeel stelt dit aannemelijk moet maken. Appellant is daarin niet geslaagd. De enkele stelling dat examinator [Naam 2] zich niet goed had voorbereid en irrelevante vragen stelde, is daarvoor onvoldoende. Niet gebleken is dat de beoordeling onvoldoende transparant was. Het College acht aannemelijk dat appellant gedurende het afstudeertraject feedback van de examinatoren heeft gekregen. De masterthesis van appellant is verder beoordeeld aan de hand van een beoordelingsdiagram als door appellant bedoeld. Hierop staat aangegeven welke scores hij per dimensie heeft behaald. Appellant heeft het diagram via het zogenoemde TOP-systeem ontvangen. Verder heeft aansluitend op de beoordeling en na vaststelling van het cijfer door de examinatoren, een nabespreking tussen de examinatoren en appellant plaatsgevonden. De gedingstukken en het verhandelde ter zitting bieden verder geen grond voor het oordeel dat de motivering die aan het cijfer ten grondslag ligt, tegenstrijdig is. Het betoog dat de beoordeling feitelijk onjuist is, kan, gelet op het in 2.1 weergegeven toetsingskader, niet leiden tot het ermee beoogde resultaat.

Gelet op het vorenstaande, komt het College, tot het oordeel dat het CBE de vaststelling van het cijfer terecht in stand heeft gelaten.

Het betoog faalt.

2.5 Het beroep is ongegrond.

2.6 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, mr. N. Verheij en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/095**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en De Moor–van Vught
Datum uitspraak	:	6 november 2017
Partijen	:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden	:	beoordeling bindend negatief studieadvies BNSA disproportioneel Ephorus herkansing motiveringsbeginsel plagiaat plagiaatscanner sanctie zorgvuldigheidsbeginsel
Artikelen	:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid WHW: artikel 7.8b OER: artikel 6.1 OER: artikel 6.4
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.2.2 Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de examencommissie op goede gronden heeft geconcludeerd dat sprake is van plagiaat. Het College acht het volgende van belang. Appellant heeft zijn code als screenshot ingeleverd, hetgeen niet was toegestaan. Deze wijze van inleveren staat bij de examencommissie bekend als een truc om de plagiaatscanner te omzeilen, omdat dit bestand niet leesbaar is door de door de hogeschool gebruikte plagiaatscanner Ephorus. De docent heeft het door appellant ingeleverde bestand omgezet naar een door de plagiaatscanner leesbaar bestand en het op plagiaat gecontroleerd. Daaruit kwam naar voren dat de door appellant ingeleverde code zeer grote gelijkenis vertoonde met die van de medestudent. De gehele code (de programmastructuur) was in exact dezelfde volgorde opgenomen. Alle functies kwamen overeen met die van de medestudent. De structuur van de codes was hetzelfde en slechts de variabelen en waarden waren aangepast. Ook de commentaren stonden op dezelfde plaats. Daarnaast was ook het concept van de code identiek aan die van de medestudent, terwijl studenten een open opdracht hadden gekregen en zij zelf het onderwerp en de wijze van realiseren van de opdracht mochten bepalen. Het College acht de kans zeer klein dat, nu het een vrije opdracht betrof, appellant bij toeval een identiek concept had gekozen. Verder heeft de docent op 29 augustus 2017 verklaard dat de structuur en het concept zoals appellant deze heeft gebruikt, niet in de lessen zijn behandeld. Het College ziet geen aanleiding deze verklaring in twijfel te trekken. Appellant heeft pas achteraf, tijdens de procedure bij het CBE, naar diverse bronnen verwezen. De examencommissie heeft de door appellant gebruikte informatie niet uit de bronnen kunnen afleiden. Dat appellant de twee tentamens voor het vak Inleiding Programmeren met goede resultaten heeft behaald, is in dit verband niet relevant. Van strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel is derhalve geen sprake. Het betoog faalt in zoverre. 2.2.3 In de omstandigheid dat appellant (mede) als gevolg van de sanctie een bindend negatief studieadvies krijgt, heeft het CBE terecht

geen grond gezien voor het oordeel dat de sanctie disproportioneel is, aangezien dat een omstandigheid is die appellant door zijn eigen handelen in het leven heeft geroepen (vergelijk de uitspraak van het College van 2 april 2015 in zaak nr. CBHO 2014/244; www.cbho.nl). Ook in zoverre faalt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 januari 2017 heeft de examencommissie van de opleiding Communication and Multimedia Design (hierna: de examencommissie) appellant meegedeeld dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan plagiaat en dat hem gelet hierop een sanctie wordt opgelegd.

Bij beslissing van 9 mei 2017 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 september 2017, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. R.F. Bakker, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Appellant volgt sinds september 2016 de bacheloropleiding Communication and Multimedia Design. Op 22 januari 2017 heeft de docent van het vak Inleiding Programmeren (hierna: de docent) melding bij de examencommissie gedaan van het plegen van vermoedelijke plagiaat door appellant, omdat de code die door appellant in de eindopdracht voor het vak is toegepast zeer grote gelijkenis vertoonde met de door een medestudent (hierna: de medestudent) toegepaste code. Op 26 januari 2017 heeft de examencommissie appellant hieromtrent gehoord. Bij beslissing van 27 januari 2017 heeft de examencommissie appellant meegedeeld dat na onderzoek is gebleken dat appellant plagiaat heeft gepleegd en dat is besloten zijn werk voor het vak niet te beoordelen en hem voor het betreffende studiejaar geen herkansing te geven.

Bij beslissing van 9 mei 2017 heeft het CBE heeft geoordeeld dat geen sprake is van incorrecte besluitvorming en dat de examencommissie haar beslissing op goede gronden heeft genomen.

2.2 Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte tot dit oordeel is gekomen. Daartoe voert hij het volgende aan. Het besluit van het CBE is in strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel. De examencommissie geeft aan dat het onvermijdelijk is dat delen van codes overeenkomen. Verder is gebruik gemaakt van dezelfde standaardcode en van in de lessen behandelde stof. Daarnaast heeft appellant voor bepaalde codes uitleg gekregen van andere studenten, waaronder de medestudent. Ook heeft appellant gebruik gemaakt van bronnen op internet, waaronder w3schools.com. De examencommissie heeft zelf bevestigd dat een deel van de code op deze site staat. De in het document “vergelijking code Agadour”

opgenomen witte passages (“exact identieke passages”) zijn vrijwel uitsluitend standaardcodes. Met betrekking tot de groen gemarkeerde passages (“passages waar de code identiek is, maar de inhoud enigszins is aangepast”) is bij de identieke delen sprake van onvermijdelijke overeenkomsten door het gebruik van programmeertaal. Voor de twee tentamens die behoren tot het vak Inleiding Programmeren heeft appellant goede cijfers behaald. Daarmee heeft hij laten zien dat hij de lesstof voldoende beheerst en in staat is de eindopdracht zelfstandig te kunnen maken. De opgelegde sanctie is disproportioneel. Als gevolg hiervan zal hij aan het eind van het studiejaar een bindend negatief studieadvies krijgen, omdat hij niet aan de gestelde norm van 50 studiepunten zal kunnen voldoen.

2.2.1 Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan de examencommissie, indien een student fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.

Ingevolge artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder a, b, e en g, van de Onderwijs- en examenregeling van de bacheloropleiding CMD voor het studiejaar 2016-2017 van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: de OER) wordt onder plagiaat verstaan het:

a. gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens of ideeën zonder volledige en correcte bronvermelding.
b. presenteren als eigen werk of eigen gedachten van de structuur van, dan wel het centrale gedachtegoed uit, bronnen van derden, zelfs indien een verwijzing naar andere auteurs is opgenomen.
e. overnemen van (delen van) mediabestanden of andere bronnen, broncodes van software, modellen en andere schema’s van anderen zonder verwijzing en zodoende deze laten doorgaan voor eigen werk.
g. overnemen van werk van medestudenten en dit laten doorgaan voor eigen werk.

Ingevolge artikel 6.4, eerste lid, van de OER is de examencommissie bevoegd om, indien plagiaat is vastgesteld, het desbetreffende (deel)tentamen van de student ongeldig te verklaren.

Ingevolge het tweede lid is de examencommissie bevoegd ingeval van plagiaat sancties op te leggen als bedoeld in artikel 7.12b van de WHW.

Ingevolge het derde lid is de door de examencommissie op te leggen sanctie ingeval van plagiaat als bedoeld in artikel 6.1, betrokkene het recht te ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen deeltentamens, tentamens of examens af te leggen gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar.

2.2.2 Het CBE heeft terecht geoordeeld dat de examencommissie op goede gronden heeft geconcludeerd dat sprake is van plagiaat. Het College acht het volgende van belang. Appellant heeft zijn code als screenshot ingeleverd, hetgeen niet was toegestaan. Deze wijze van inleveren staat bij de examencommissie bekend als een truc om de plagiaatscanner te omzeilen, omdat dit bestand niet leesbaar is door de door de hogeschool gebruikte plagiaatscanner Ephorus. De docent heeft het door appellant ingeleverde bestand omgezet naar een door de plagiaatscanner leesbaar bestand en het op plagiaat gecontroleerd. Daaruit kwam naar voren dat de door appellant ingeleverde code zeer grote gelijkenis vertoonde met die van de medestudent. De gehele code (de programmastructuur) was in exact dezelfde volgorde opgenomen. Alle functies kwamen overeen met die van de medestudent. De structuur van de codes was hetzelfde en slechts de variabelen en waarden waren aangepast. Ook de commentaren stonden op dezelfde plaats. Daarnaast was ook het concept van de code identiek aan die van de medestudent, terwijl studenten een open opdracht hadden gekregen en zij zelf het onderwerp en de wijze van realiseren van de opdracht mochten bepalen. Het College acht de kans zeer klein dat, nu het een vrije opdracht betrof, appellant bij toeval een identiek concept had gekozen. Verder heeft de docent op 29 augustus 2017 verklaard dat de structuur en het concept zoals appellant deze heeft gebruikt, niet in de lessen zijn behandeld. Het College ziet geen aanleiding deze verklaring in twijfel te trekken. Appellant heeft pas achteraf, tijdens de procedure bij het CBE, naar diverse bronnen verwezen. De examencommissie heeft de

door appellant gebruikte informatie niet uit de bronnen kunnen afleiden. Dat appellant de twee tentamens voor het vak Inleiding Programmeren met goede resultaten heeft behaald, is in dit verband niet relevant. Van strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel is derhalve geen sprake.

Het betoog faalt in zoverre.

2.2.3 In de omstandigheid dat appellant (mede) als gevolg van de sanctie een bindend negatief studieadvies krijgt, heeft het CBE terecht geen grond gezien voor het oordeel dat de sanctie disproportioneel is, aangezien dat een omstandigheid is die appellant door zijn eigen handelen in het leven heeft geroepen (vergelijk de uitspraak van het College van 2 april 2015 in zaak nr. CBHO 2014/244; www.cbho.nl).

Ook in zoverre faalt het betoog.

2.3 Het beroep is ongegrond.

2.4 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, mr. N. Verheij en
mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/100**
Rechter(s)	:	mrs. Troostwijk, Verheij en De Moor – van Vugt
Datum uitspraak	:	7 november 2017
Partijen	:	appellante en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	disproportioneel herkansing inhaalmogelijkheid onevenredig studievertraging
Artikelen	:	
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.5.1 Het College is van oordeel dat het CBE ten onrechte het administratief beroep ongegrond heeft verklaard omdat de examencommissie in redelijkheid niet tot haar beslissing heeft kunnen komen en overweegt daartoe als volgt. Appellante heeft het mondelinge deel niet kunnen afleggen op de geplande zittingsdagen van 23 en 30 november 2016, omdat zij ziek was. Zij heeft dit zo snel mogelijk bij de desbetreffende vakdocent gemeld en heeft ter staving van haar ziekte medische verklaringen overgelegd, waaruit blijkt dat sprake is van een aandoening die ernstig belemmerend was voor haar deelname aan de pleitoefening. Ook blijkt daaruit dat het verloop ervan dusdanig onzeker was, dat appellante niet kon voorzien of zij op 30 november 2016 al voldoende zou zijn hersteld. Het CBE heeft dit niet betwist. Appellante heeft als gevolg van de afwijzing van haar verzoek door de examencommissie een aanzienlijke studievertraging opgelopen, omdat zij het vak geheel over moest doen. In het licht van deze ernstige gevolgen voor appellante had het op de weg van de examencommissie gelegen om mogelijkheden te zoeken voor het afnemen van het mondelinge deel buiten de reguliere rondes. Uit het dossier en het verhandelde ter zitting is gebleken dat de examencommissie onvoldoende heeft onderzocht welke alternatieven mogelijk waren, en zich heeft neergelegd bij het standpunt van de vakcoördinator dat het organiseren van een aparte kans te complex is en niet van haar en haar medewerkers gevergd kan worden. Door dit standpunt te volgen heeft het CBE onvoldoende rekening gehouden met de belangen van appellante. Niet gebleken is dat het organiseren van de extra mogelijkheid in dit specifieke geval een dusdanig onevenredige inspanning van de VU zal vergen, dat dit niet kan worden verlangd. Daarbij neemt het College in aanmerking dat het gaat om het eenmalig bijeen brengen van een relatief klein aantal mensen en dat de voorbereiding op deze pleitzitting niet van zodanig zware aard is dat dit niet kan worden gevergd. Met betrekking tot de mogelijke gevolgen voor andere verzoeken aan de examencommissie overweegt het College dat deze te overzien zijn, nu de vakcoördinator ter zitting heeft verklaard dat het geval van appellante een uitzonderlijke situatie is die nog niet eerder is voorgekomen. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 december 2016 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid (hierna: de examencommissie) het verzoek van appellante om haar een extra herkansing voor het mondelinge deel van het vak Pleitoefening te bieden, afgewezen.

Bij beslissing van 12 mei 2017 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 september 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. P. Bosma, advocaat te Amsterdam, en het CBE, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts waren aanwezig mr. L. van den Berg, secretaris van de examencommissie, en mr. H.E. van Rossum, coördinator van het vak Pleitoefening, (hierna: de vakcoördinator).

2. Overwegingen

2.1 Appellante heeft in semester 1 van het studiejaar 2016-2017 het vak Pleitoefening gevolgd. Het vak bestaat uit een aantal hoorcolleges, presentatietrainingen door een externe psycholoog-trainer, feedbackgesprekken met de vakdocent en één werkgroep onder leiding van de docent argumentatieleer. Het vak wordt afgesloten met een mondeling deel, waarbij de student tijdens een zitting voor een aantal tentaminatoren, waaronder de vakdocent en een gastrechter een pleidooi houdt. De pleitcasus en de samenstelling van de groep van tentaminatoren wisselt per semester.

De student wordt beoordeeld op het in een groep geschreven processtuk, op de individueel geschreven pleitnota en op het pleiten ter zitting. Het processtuk en de pleitnota (schriftelijk deel) tellen voor 50% mee voor het eindcijfer. Het pleiten ter zitting (mondeling deel) telt voor de overige 50% mee. Indien de student geen voldoende heeft behaald voor het schriftelijk deel, mag de student niet pleiten ter zitting. Om het vak Pleitoefening succesvol af te ronden, moet de student zowel voor het schriftelijke als mondelinge deel een voldoende hebben behaald.

2.2 Appellante heeft het schriftelijke deel van het vak behaald, en mocht deelnemen aan het mondelinge deel. De zitting van haar werkgroep was gepland op 23 november 2016. Bij e-mail van 22 november 2016 heeft appellante de vakdocent meegedeeld dat zij wegens ziekte niet in staat was deel te nemen aan deze zittingsdag. De vakcoördinator heeft, in overleg met de vakdocent, appellante de mogelijkheid geboden alsnog deel te nemen aan de zittingsdag van 30 november 2016, omdat op die dag een plek was vrijgevallen. Appellante kon echter door de aard van haar ziekte niet met zekerheid toezeggen of zij op die dag voldoende zou zijn hersteld om deel te kunnen nemen. Daarop heeft de vakcoördinator appellante meegedeeld dat appellante geen gebruik kan maken van de geboden inhaalmogelijkheid, omdat het in verband met organisatorische complicaties noodzakelijk zou zijn dat vooraf duidelijkheid bestaat over deelname en appellante die duidelijkheid niet heeft kunnen geven. Dit had tot gevolg dat appellante het mondeling deel niet heeft behaald en alle onderdelen van het vak Pleitoefening in semester 2 opnieuw zou moeten afleggen.

2.3 Appellante heeft bij de examencommissie een verzoek ingediend om haar alsnog de mogelijkheid te bieden uitsluitend het mondelinge deel van het vak af te leggen op grond van de casus uit semester 1 (hierna: het verzoek). Bij beslissing van 14 december 2016 heeft de examencommissie het verzoek

afgewezen. Daarbij heeft zij het volgende overwogen. Het vak Pleitoefening is een praktische oefening. Door de opzet van het vak is het niet mogelijk dit op een andere manier te herkansen dan door het vak opnieuw te volgen in het volgende semester. Wegens het bijzondere karakter van dit vak is dit het enige vak dat tweemaal per jaar volledig te volgen is. De reden hiervoor is, dat bij het vak moet worden samengewerkt, dat er intensieve begeleiding is en dat de zittingen een grote organisatorische last meebrengen. Het is dus niet mogelijk slechts een deel van het vak buiten de reguliere rondes (opnieuw) af te leggen. Daarnaast wordt per semester een nieuwe casus gebruikt en is het dus niet mogelijk slechts een deel van het vak af te leggen in een ander semester. De student moet een nieuw processtuk en een nieuwe pleitnota schrijven. Pas daarna kan ter zitting worden gepleit.

2.4 Bij beslissing van 12 mei 2017 heeft het CBE geoordeeld dat de examencommissie in redelijkheid tot haar beslissing heeft kunnen komen. Daartoe heeft het CBE het volgende overwogen. De organisatie van het vak is zo complex dat niet van de examencommissie kan worden gevergd dat speciaal voor appellante een extra pleitzitting wordt georganiseerd, waardoor zij het in het semester 1 aangeboden vak alsnog zou kunnen afronden. Het CBE acht verder van belang dat appellante geen gebruik heeft gemaakt van de gelegenheid om in semester 2 alsnog aan de verplichtingen van het vak te voldoen. Het CBE begrijpt dat het niet aan appellante te wijten is dat zij het vak niet in semester 1 heeft kunnen afronden. De inspanningen die van de kant van de faculteit nodig zouden zijn om appellante de mogelijkheid te bieden om het mondelinge deel van het vak in semester 2 af te ronden op basis van de casus in semester 1, zijn echter disproportioneel, aldus het CBE.

2.5 Volgens appellante is het CBE ten onrechte tot dit oordeel gekomen. Zij voert daartoe aan dat de praktische en organisatorische problemen niet zo groot zijn dat haar niet alsnog een mogelijkheid kon worden geboden om het mondelinge deel van het vak af te ronden op basis van de casus uit semester 1. Er is immers een tegenpleiter voor deze casus beschikbaar. Verder is ook de (individuele) begeleider, die tevens docent is aan de VU, aanwezig. Deze kent de casus en de stukken die appellante bij het schriftelijke deel heeft opgesteld. De externen die bij een zitting aanwezig moeten zijn, zijn niet op voorhand bekend met de casus. Zij zijn echter zo ervaren in de rechtspraktijk, dat verwacht mag worden dat zij de casus eenvoudig en snel kunnen voorbereiden. Het komt vervolgens aan op het plannen van een datum, tijdstip en locatie en het afstemmen van de agenda's van de betrokkenen, hetgeen relatief eenvoudig is, aldus appellante.

2.5.1 Het College is van oordeel dat het CBE ten onrechte het administratief beroep ongegrond heeft verklaard omdat de examencommissie in redelijkheid niet tot haar beslissing heeft kunnen komen en overweegt daartoe als volgt. Appellante heeft het mondelinge deel niet kunnen afleggen op de geplande zittingsdagen van 23 en 30 november 2016, omdat zij ziek was. Zij heeft dit zo snel mogelijk bij de desbetreffende vakdocent gemeld en heeft ter staving van haar ziekte medische verklaringen overgelegd, waaruit blijkt dat sprake is van een aandoening die ernstig belemmerend was voor haar deelname aan de pleitoefening. Ook blijkt daaruit dat het verloop ervan dusdanig onzeker was, dat appellante niet kon voorzien of zij op 30 november 2016 al voldoende zou zijn hersteld. Het CBE heeft dit niet betwist. Appellante heeft als gevolg van de afwijzing van haar verzoek door de examencommissie een aanzienlijke studievertraging opgelopen, omdat zij het vak geheel over moest doen. In het licht van deze ernstige gevolgen voor appellante had het op de weg van de examencommissie gelegen om mogelijkheden te zoeken voor het afnemen van het mondelinge deel buiten de reguliere rondes. Uit het dossier en het verhandelde ter zitting is gebleken dat de examencommissie onvoldoende heeft onderzocht welke alternatieven mogelijk waren, en zich heeft neergelegd bij het standpunt van de vakcoördinator dat het organiseren van een aparte kans te complex is en niet van haar en haar medewerkers gevergd kan worden. Door dit standpunt te volgen heeft het CBE onvoldoende rekening gehouden met de belangen van appellante.

Niet gebleken is dat het organiseren van de extra mogelijkheid in dit specifieke geval een dusdanig onevenredige inspanning van de VU zal vergen, dat dit niet kan worden verlangd. Daarbij neemt het College in aanmerking dat het gaat om het eenmalig bijeen brengen van een relatief klein aantal mensen en dat de voorbereiding op deze pleitzitting niet van zodanig zware aard is dat dit niet kan worden gevergd.

Met betrekking tot de mogelijke gevolgen voor andere verzoeken aan de examencommissie overweegt het College dat deze te overzien zijn, nu de vakcoördinator ter zitting heeft verklaard dat het geval van appellante een uitzonderlijke situatie is die nog niet eerder is voorgekomen.

Het betoog slaagt.

2.6 Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing van het CBE moet worden vernietigd. Nu de examencommissie het verzoek ten onrechte heeft afgewezen, had het CBE het beroep gegrond moeten verklaren en de beslissing van de examencommissie moeten vernietigen. Omdat de examencommissie niets anders kan beslissen dan het verzoek inwilligen zal de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid in overleg met appellante moeten bepalen wanneer een extra mogelijkheid wordt geboden het mondelinge deel van het vak Pleitoefening af te leggen op basis van de casus uit semester 1 van het studiejaar 2016-2017.

2.7 Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit van 12 mei 2017;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van 14 december 2016 gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van 14 december 2016;
V. draagt de examencommissie op binnen een termijn van drie weken een nieuwe beslissing te nemen;
VI. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 12 mei 2017;
VII. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, mr. N. Verheij en
mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/102**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Troostwijk en Drop
Datum uitspraak	:	14 september 2017
Partijen	:	appellante en CBE Hogeschool Utrecht
Trefwoorden	:	beoordeling beoordelingsformulier facultair Loket Rechtsbescherming herbeoordeling kennen en kunnen minnelijke schikking
Artikelen	:	WHW: artikel 7.61, derde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid, Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Awb: artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a OER: artikel 45 Reglement Rechtsbescherming Studenten; hoofdstuk 9
Uitspraak	:	Gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	2.3. De OER staat toe dat studenten voorafgaand aan de beroepsprocedure bij het CBE een bezwaarprocedure bij de examencommissie volgen. Daarvoor biedt de WHW geen grond. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft een dergelijke bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en mogelijk problemen met termijnen oplevert. De omstandigheid dat de bezwaarfase optioneel is verdraagt zich evenmin met het systeem van de WHW. Het CBE had derhalve de beslissing op bezwaar van de examencommissie van 22 december 2016 moeten vernietigen en het beroep moeten beschouwen als zijnde gericht tegen de beslissing van de examinatoren van 1 augustus 2016. Reeds hierom is het beroep gegrond en dient de beslissing van het CBE van 24 april 2017 te worden vernietigd. Het College zal onderzoeken of er aanleiding bestaat om met toepassing van artikel 8:72 van de Algemene wet bestuursrecht de rechtsgevolgen van de beslissing van het CBE in stand te laten. […] 2.5. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Gelet op dit toetsingskader, kan het College het betoog van appellante dat de eerste examinator onjuiste kritiek heeft gegeven op haar PGO-verslag, niet beoordelen.

2.6. In het verweerschrift heeft het CBE toegelicht dat per beoordelingsaspect voor elk van de cijfers 6, 7, 8, 9 en 10 is vastgelegd aan welke voorwaarden moet worden voldaan om dat cijfer toe te kennen. Dit is neergelegd in een voor studenten inzichtelijk beoordelingsformulier. Uit de gegeven cijfers voor de beoordelingsaspecten kunnen studenten dus afleiden waar zij te kort zijn geschoten. Dat de tweede examinator heeft volstaan met het toekennen van de deelcijfers, betekent derhalve niet dat de beoordeling niet is gemotiveerd. Bovendien heeft de eerste examinator op het beoordelingsformulier per beoordelingsaspect een toelichting gegeven en in een e-mailbericht aan appellante zijn beoordeling toegelicht. Er bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat de aan appellante voor haar PGO-verslag gegeven beoordeling onvoldoende is gemotiveerd.
Het CBE heeft verder in het verweerschrift toegelicht dat de examencommissie extra eisen stelt aan docenten die in aanmerking willen komen voor aanwijzing als PGO examinator, namelijk het beschikken over vakinhoudelijke kennis op masterniveau, het geoefend zijn in het hanteren van het beoordelingsformulier en het ten minste tweemaal per jaar deelnemen aan een kalibreersessie. In de beslissing van 24 april 2017 heeft het CBE naar aanleiding van het betoog dat het PGO van een medestudente gunstiger is beoordeeld, overwogen dat een van de twee examinatoren die het PGO-verslag van die medestudente hadden nagekeken is gevraagd om het verslag van appellante te beoordelen terwijl de twee examinatoren van appellante zijn gevraagd het verslag van de medestudente te beoordelen. Zij hebben het verslag van de medestudente met een voldoende beoordeeld en de examinator van de medestudente heeft het verslag van appellante met een onvoldoende beoordeeld. Daarnaast is het PGO-verslag van appellante op een kalibreersessie besproken, waarbij zestien examinatoren hebben verklaard appellante een onvoldoende te hebben gegeven. Het CBE heeft terecht overwogen dat met de voormelde maatregelen zorgvuldig is gehandeld, voldoende onderzoek is gedaan naar de bezwaren van appellante en dat de opvatting van de drie door appellante ingeschakelde externe beoordelaars daarom niet aan de door haar twee examinatoren gegeven beoordeling kunnen afdoen. Daarbij is voorts van belang dat de drie externe beoordelaars niet geoefend zijn in het hanteren van het door de Hogeschool Utrecht gehanteerde beoordelingsformulier en zij niet tweemaal per jaar deelnemen aan een voor beoordelingen van PGO verslagen georganiseerde kalibreersessie. Overigens hebben de examinatoren van het commentaar van de externe beoordelaars kennisgenomen en hebben zij gemotiveerd aangegeven waarom zij daarin geen grond zagen van hun eerdere beoordeling terug te komen.
Het betoog dat een onvoldoende op een onderdeel niet automatisch mag leiden tot een onvoldoende op een ander onderdeel, leidt niet tot het door appellante daarmee beoogde doel, reeds omdat van een dergelijk automatisme geen sprake is. Het CBE heeft zich ter zitting met juistheid op het standpunt gesteld dat blijkens het beoordelingsformulier bij de onderdelen “conclusie” en “onderzoeksverslag” zelfstandige beoordelingsaspecten van toepassing zijn. Het betoog faalt.

2.7. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, ziet het College aanleiding de rechtsgevolgen van de beslissing van het CBE van 24 april 2017 in stand te laten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 augustus 2016 hebben twee examinatoren appellantes PGO-verslag met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 22 december 2016 heeft de examencommissie het door appellante tegen die beslissing gemaakte bezwaar opnieuw ongegrond verklaard.

Bij beslissing van 24 april 2017 heeft het CBE het door appellante tegen die beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 7 september 2017, waar appellante, vertegenwoordigd door drs. N. Kocken, vergezeld door drs. C.W.G.P. van Pelt, en het CBE, vertegenwoordigd door J. Kroon, zijn verschenen. Namens de examencommissie is C.G. Luyk verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.61, eerste lid, onderdeel e, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is het CBE bevoegd ten aanzien van beslissingen van examencommissies en examinatoren.

Ingevolge artikel 45, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling HU 2016-2017 Bacheloropleidingen (hierna: de OER) kan de (potentiële) student tegen een door de examinator of examencommissie genomen besluit met rechtsgevolg een bezwaarschrift indienen bij het facultair Loket Rechtsbescherming of rechtstreeks bij de examencommissie. De student kan desgewenst ook binnen een termijn van zes weken in beroep gaan tegen het besluit conform de in hoofdstuk 9 van het Reglement Rechtsbescherming Studenten beschreven procedure.

2.2. Bij beslissing van 1 augustus 2016 hebben twee examinatoren appellantes PGO-verslag met een onvoldoende beoordeeld.

Bij brief van 22 augustus 2016 heeft appellante tegen de beoordeling bezwaar gemaakt en verzocht om een herbeoordeling van haar PGO-verslag.

Bij beslissing van 15 september 2016 heeft de examencommissie het bezwaar van appellante ongegrond verklaard.

Bij brief van 22 september 2016 heeft appellante tegen die beslissing administratief beroep ingesteld.

Bij beslissing van 1 december 2016 heeft het CBE het door appellante ingestelde administratief beroep gegrond verklaard en de beslissing van 15 september 2016 vernietigd.

Bij beslissing van 22 december 2016 heeft de examencommissie het door appellante gemaakte bezwaar tegen de beoordeling van haar PGO-verslag opnieuw ongegrond verklaard.

2.3. De OER staat toe dat studenten voorafgaand aan de beroepsprocedure bij het CBE een bezwaarprocedure bij de examencommissie volgen. Daarvoor biedt de WHW geen grond. Gelet op de voorgeschreven poging tot een minnelijke schikking heeft een dergelijke bezwaarprocedure ook geen toegevoegde waarde, terwijl de extra procedure voor studenten vertragend werkt en mogelijk problemen met termijnen oplevert. De omstandigheid dat de bezwaarfase optioneel is verdraagt zich evenmin met het systeem van de WHW.

Het CBE had derhalve de beslissing op bezwaar van de examencommissie van 22 december 2016 moeten vernietigen en het beroep moeten beschouwen als zijnde gericht tegen de beslissing van de examinatoren van 1 augustus 2016. Reeds hierom is het beroep gegrond en dient de beslissing van het CBE van 24 april 2017 te worden vernietigd. Het College zal onderzoeken of er aanleiding bestaat om met toepassing van artikel 8:72 van de Algemene wet bestuursrecht de rechtsgevolgen van de beslissing van het CBE in stand te laten.

2.4. Appellante betoogt dat het CBE niet heeft onderkend dat de beoordeling van haar PGO-verslag niet in stand kan blijven. Zij voert daartoe aan dat de tweede examinator heeft volstaan met het afvinken van een lijstje. Dat is een onvoldoende motivering van de beoordeling. De eerste examinator heeft volgens appellante onjuiste kritiek gegeven. De behandeling van haar PGO-verslag op de landelijke kalibreersessie betreft geen volledige herbeoordeling en er waren slechts examinatoren van de Hogeschool Utrecht aanwezig. Zij heeft drie externen gevraagd haar PGO-verslag te beoordelen. Die hebben haar alle drie een voldoende gegeven. De PGO-verslagen van drie studiegenoten die een voldoende hebben gekregen zijn door de drie externen beoordeeld. De drie externen zijn van mening dat het verslag van appellante voor die verslagen niet onder doet. Tot slot voert appellante aan dat onderdelen 7 en 8 van het PGO-verslag onvoldoende zijn beoordeeld, waarbij de examinator heeft opgemerkt dat dat het gevolg is van in de hoofdstukken 4 en 5 gemaakte fouten. Die fouten mogen volgens appellante niet in een ander onderdeel meewegen.

2.5. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

Gelet op dit toetsingskader, kan het College het betoog van appellante dat de eerste examinator onjuiste kritiek heeft gegeven op haar PGO-verslag, niet beoordelen.

2.6. In het verweerschrift heeft het CBE toegelicht dat per beoordelingsaspect voor elk van de cijfers 6, 7, 8, 9 en 10 is vastgelegd aan welke voorwaarden moet worden voldaan om dat cijfer toe te kennen. Dit is neergelegd in een voor studenten inzichtelijk beoordelingsformulier. Uit de gegeven cijfers voor de beoordelingsaspecten kunnen studenten dus afleiden waar zij te kort zijn geschoten. Dat de tweede examinator heeft volstaan met het toekennen van de deelcijfers, betekent derhalve niet dat de beoordeling niet is gemotiveerd. Bovendien heeft de eerste examinator op het beoordelingsformulier per beoordelingsaspect een toelichting gegeven en in een e-mailbericht aan appellante zijn beoordeling toegelicht. Er bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat de aan appellante voor haar PGO-verslag gegeven beoordeling onvoldoende is gemotiveerd.

Het CBE heeft verder in het verweerschrift toegelicht dat de examencommissie extra eisen stelt

aan docenten die in aanmerking willen komen voor aanwijzing als PGO-examinator, namelijk het beschikken over vakinhoudelijke kennis op masterniveau, het geoefend zijn in het hanteren van het beoordelingsformulier en het ten minste tweemaal per jaar deelnemen aan een kalibreersessie. In de beslissing van 24 april 2017 heeft het CBE naar aanleiding van het betoog dat het PGO van een medestudente gunstiger is beoordeeld, overwogen dat een van de twee examinatoren die het PGO-verslag van die medestudente hadden nagekeken is gevraagd om het verslag van appellante te beoordelen terwijl de twee examinatoren van appellante zijn gevraagd het verslag van de medestudente te beoordelen. Zij hebben het verslag van de medestudente met een voldoende beoordeeld en de examinator van de medestudente heeft het verslag van appellante met een onvoldoende beoordeeld. Daarnaast is het PGO-verslag van appellante op een kalibreersessie besproken, waarbij zestien examinatoren hebben verklaard appellante een onvoldoende te hebben gegeven. Het CBE heeft terecht overwogen dat met de voormelde maatregelen zorgvuldig is gehandeld, voldoende onderzoek is gedaan naar de bezwaren van appellante en dat de opvatting van de drie door appellante ingeschakelde externe beoordelaars daarom niet aan de door haar twee examinatoren gegeven beoordeling kunnen afdoen. Daarbij is voorts van belang dat de drie externe beoordelaars niet geoefend zijn in het hanteren van het door de Hogeschool Utrecht gehanteerde beoordelingsformulier en zij niet tweemaal per jaar deelnemen aan een voor beoordelingen van PGO-verslagen georganiseerde kalibreersessie. Overigens hebben de examinatoren van het commentaar van de externe beoordelaars kennisgenomen en hebben zij gemotiveerd aangegeven waarom zij daarin geen grond zagen van hun eerdere beoordeling terug te komen.

Het betoog dat een onvoldoende op een onderdeel niet automatisch mag leiden tot een onvoldoende op een ander onderdeel, leidt niet tot het door appellante daarmee beoogde doel, reeds omdat van een dergelijk automatisme geen sprake is. Het CBE heeft zich ter zitting met juistheid op het standpunt gesteld dat blijkens het beoordelingsformulier bij de onderdelen “conclusie” en “onderzoeksverslag” zelfstandige beoordelingsaspecten van toepassing zijn.

Het betoog faalt.

2.7. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, ziet het College aanleiding de rechtsgevolgen van de beslissing van het CBE van 24 april 2017 in stand te laten.

2.8. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht van 24 april 2017, kenmerk CBE/2017-0013;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/103.5**
Rechter(s)	:	mrs. Streefkerk, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	12 oktober 2017
Partijen	:	appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	cognitieve toetsing decentrale selectie hardheidsclausule numerus fixus patiëntencontact persoonlijke omstandigheden selectiecriteria selectieprocedure studievaardigheden vooropleiding werkervaring
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 Reglement Selectie en Plaatsing Vrije Universiteit Amsterdam 2017-2018 Beleidsregel hardheidsclausule uitgelote kandidaten ho 2014
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Zij betoogt in de eerste plaats dat zij in het kader van de decentrale toelating is beoordeeld door twee verschillende beoordelaars die beiden tot een puntentotaal van 5 kwamen. Omdat de rechtspositie van appellante in bezwaar niet mag verslechteren, mag dat puntentotaal niet worden verminderd als gevolg van een beoordeling door een derde beoordelaar. 2.4.1. Verweerder heeft toegelicht dat, om toegelaten te worden tot de tweede ronde, kandidaten van track B ten minste 6 punten moeten behalen. Het door appellante ingevulde inschrijfformulier is door twee personen beoordeeld. Indien een significant verschil in de eindscore van de beoordelaars optreedt, hanteert verweerder de handelwijze dat het inschrijfformulier opnieuw door een derde beoordelaar wordt beoordeeld. In de situatie van appellante is in eerste instantie geen derde beoordeling gemaakt, omdat de eindscores weliswaar op onderdelen afwijken, maar niet significant van elkaar verschillen. In het kader van het gemaakte bezwaar en de volledige heroverweging is het dossier van appellante niettemin nogmaals bekeken en heeft een derde beoordeling van het inschrijfformulier van appellante plaatsgevonden. Uit die beoordeling is een eindscore van vier punten gekomen. Verweerder heeft in dit verband gesteld dat de gecorrigeerde eindscore van 4 punten geen invloed heeft op de uitslag, noch op de eindranking van appellante. Ter zitting van het College heeft verweerder bevestigd dat de behaalde eindscore van 5 punten gehandhaafd blijft. Het betoog van appellante leidt dan ook niet tot vernietiging van de beslissing van 6 juni 2017. 2.5. Appellante betoogt vervolgens dat onderdeel D, Bestuurlijke en/of organisatorische ervaring, in het geval van appellante ten onrechte is gewaardeerd met slechts één punt, terwijl de eerste beoordelaar tot twee punten kwam. Daarbij is ten onrechte alleen rekening gehouden met de uren in het jaar 2016. De uren in de jaren 2014 en 2015 worden terecht door de eerste beoordelaar gewaardeerd met een extra punt,

maar ten onrechte geheel buiten beschouwing gelaten bij de derde beoordeling.
2.5.1. Verweerder heeft toegelicht dat slechts voor de activiteit “materiaalmeester” een punt is gegeven. De overige activiteiten in de jaren 2014, 2015 en 2016, te weten secretaris van de introductiecommissie, secretaris van de activiteitencommissie en voorzitter van een dispuut, beantwoorden volgens verweerder niet aan de criteria met betrekking tot relevantie voor het toekennen van punten. Ter zitting van het College heeft verweerder daaraan toegevoegd dat die overige activiteiten meer ondersteunend van aard zijn en niet voldoende zijn om als bestuurlijk te kwalificeren.
Het behoort, naar het oordeel van het College, tot de taak en de deskundigheid van de door verweerder aangestelde beoordelaars om aan de hand van de selectiecriteria en volgens de voorgeschreven procedure een beoordeling te maken van het door appellante ingevulde inschrijfformulier. Het College stelt in dit kader vast dat de in overweging 2.4.1. omschreven handelwijze zorgvuldig is geweest. Verweerder heeft zich naar het oordeel van het College daarnaast op het standpunt mogen stellen dat voldoende is toegelicht hoe in de situatie van appellante, gebruikmakend van een protocol dat voor alle kandidaten is toegepast, tot het aantal toegekende punten is gekomen. Daarbij neemt het College in aanmerking dat het niet aan hem is om de beoordeling van de verschillende beoordelaars over te doen.
2.6. Appellante betoogt vervolgens dat het weliswaar juist is dat zij bij de onderdelen C. Werkervaring in de gezondheidszorg, E. Bijzondere prestaties en F. Andere relevante prestaties “nee” heeft ingevuld, maar dat zij in bezwaar alsnog heeft gemotiveerd, waarom zij voor die onderdelen punten zou moeten krijgen. Zij heeft geen ervaring in de gezondheidszorg, maar zij heeft wel diverse naaste familieleden die werkzaam zijn in de sector als arts. Zij heeft als gevolg van lange gesprekken ook ervaring opgedaan die een werknemer in de gezondheidszorg zou opdoen. Daarnaast heeft zij in bezwaar uitgebreid gemotiveerd dat haar punten moeten worden toegekend voor de onderdelen E. en F. Het belangrijkste punt daarbij is volgens appellante dat zij last heeft van dyslexie en dat deze diagnose zeer lang op zich heeft laten wachten. Zij zakte net voor haar eindexamen in 2013, omdat haar geen verlengde examentijd is gegund. Als gevolg daarvan liep zij een verkiesbare plaats mis bij haar eerste poging om via de decentrale selectie te worden geselecteerd voor de bachelor Geneeskunde. De voortgang die zij sinds de aanpak van haar dyslexie heeft geboekt, heeft zich geuit in het feit dat zij in één studiejaar van de studie Bèta-gamma het maximale aantal studiepunten behaalde. Dit is volgens appellante een bijzondere prestatie die toekenning van punten verdient. Ten slotte stelt appellante zich op het standpunt dat verweerder haar bijzondere persoonlijke omstandigheden in verband met het beroep op de hardheidsclausule niet kenbaar heeft gewogen.
2.6.1. Vast staat dat appellante bij de onderdelen C. Werkervaring in de gezondheidszorg, E. Bijzondere prestaties en F. Andere relevante prestaties “nee” heeft ingevuld. Daarom heeft verweerder zich met juistheid op het standpunt gesteld dat de beoordelaars voor die onderdelen terecht geen punten hebben toegekend. Voor zover het inschrijfformulier op deze punten in de bezwaarprocedure al zou kunnen worden aangevuld, dit geeft appellante namelijk een voordeel ten

opzichte van kandidaten die deze mogelijkheid niet hebben gehad, heeft verweerder gemotiveerd dat appellante geen werkervaring heeft in de zorg waarbij ook patiëntencontact heeft plaatsgevonden. Wat betreft de studieresultaten van de opleiding Bèta-Gamma, heeft verweerder toegelicht dat deze resultaten al hebben meegewogen bij de toekenning van punten bij het onderdeel B. Vooropleiding. Naar het oordeel van het College heeft verweerder hiermee afdoende gemotiveerd, waarom hij geen aanleiding heeft gezien om naar aanleiding van het gemaakte bezwaar, alsnog punten toe te kennen voor de niet-ingevulde onderdelen van het inschrijfformulier.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder evenmin aanleiding hoeven zien de beslissing van de voorzitter van 23 februari 2017 te herroepen vanwege het door appellante gedane beroep op de hardheidsclausule. Wat betreft de toepassing van die hardheidsclausule heeft verweerder aansluiting gezocht bij de hiervoor onder overweging 2.1.2. weergegeven beleidsregel. Volgens die beleidsregel dient het voor een geslaagd beroep op de hardheidsclausule te gaan om zeer bijzondere omstandigheden van persoonlijke aard, waarbij appellante zich dient te onderscheiden van andere uitgelote studenten. Deze omstandigheden moeten van dien aard zijn dat de uitloting daarbij onbillijk is. Het uitloten op zich wordt niet aangemerkt als een onbillijkheid, aldus deze beleidsregel. Tevens moet blijken dat de kandidaat in onoverkomelijke problemen komt indien hij het volgende studiejaar niet met de opleiding kan beginnen. Verweerder heeft zich naar het oordeel van het College op het standpunt mogen stellen dat de door appellante aangedragen persoonlijke omstandigheden, namelijk de verwaarloosde dyslexie, het zakken voor het eindexamen en de eerdere deelname aan de selectieprocedure, niet voldoende zijn om toepassing van de hardheidsclausule te rechtvaardigen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 februari 2017 heeft de Voorzitter Selectie VUmc School of Medical Sciences (hierna: de voorzitter) appellante te kennen gegeven dat zij niet is geselecteerd voor de tweede ronde van de selectieprocedure van de bacheloropleiding Geneeskunde VUmc School of Medical Sciences.

Bij beslissing van 6 juni 2017 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 augustus 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk en W.M. Horman MSc, beiden werkzaam bij de Vrije Universiteit, zijn verschenen.

2. Overwegingen

De relevante wet- en regelgeving

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek

2.1. Ingevolge artikel 7.53 eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar.

Ingevolge het tweede lid selecteert het instellingsbestuur de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.

Ingevolge het derde lid maakt het instellingsbestuur tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast.

Ingevolge het vierde lid schrijft het instellingsbestuur niet meer studenten in dan het maximum aantal dat het instellingsbestuur in verband met de beschikbare capaciteit heeft vastgesteld.

Het Reglement Selectie en Plaatsing Vrije Universiteit Amsterdam 2017-2018

2.1.1. De selectiecriteria- en procedure zijn neergelegd in het Reglement Selectie en Plaatsing Vrije Universiteit Amsterdam 2017-2018 (hierna: het Reglement Selectie en Plaatsing).

In het onderdeel dat ziet op de opleiding Geneeskunde is het volgende – voor zover van belang – vermeld.

“Geneeskunde

Vooraf

- Maximum aantal deelnamepogingen: een kandidaat kan bij VUmc School of Medical Sciences (met ingang van de selectie 2015-2016) maximaal tweemaal deelnemen aan de decentrale selectie.
- Historische deelnames: indien de kandidaat die deelneemt aan de selectieprocedure er niet in slaagt een diploma te behalen, zal de poging op decentraal niveau worden meegeteld (zie artikel 5 van de uitvoeringsregeling). De kandidaat behoudt, indien hiertoe correct is verzocht, de landelijke hoeveelheid selectiepogingen voor de opleiding Geneeskunde, maar is één van de twee selectiepogingen voor de opleiding Geneeskunde aan de VU kwijt.

Opzet selectieprocedure

Er wordt onderscheid gemaakt in:

- selectie via Track A: 70 % van de opleidingsplaatsen
- selectie via Track B: 30% van de opleidingsplaatsen

De indeling in Track A en Track B komt tot stand door de kandidaten in te delen op basis van de wijze waarop zij de vooropleiding behalen of reeds hebben behaald. De selectieprocedures van beide tracks komen overeen. Kandidaten zullen binnen hun track met elkaar worden vergeleken.
(…).

Selectiecriteria via Track B
Track B: deelname aan deze track van de decentrale selectie van VUmc School of Medical Sciences is mogelijk voor alle kandidaten die niet onder Track A vallen, maar wel uiterlijk 15 juli 2017 aan de toelatingseisen (gaan) voldoen voor de opleiding Geneeskunde.

De primaire selectie vindt plaats op basis van de volgende criteria:
- het uiterlijk 15 juli 2017 volledig hebben voldaan aan de toelatingseisen voor GNK; studie- en/of schoolprestaties (gevolgde vakken en behaalde cijfers) in het huidige en (eventueel) de twee daaraan voorafgaande jaar gevolgde onderwijs;
- affiniteit met hulpverlening/gezondheidszorg;
- bestuurlijke en organisatorische ervaring;
- bijzondere prestaties.

Selectieprocedure Track B
Kandidaten sturen een inschrijfformulier in samen met bijbehorende bewijsstukken zoals getuigschriften en referenties. Uit de ingezonden formulieren selecteert VUmc School of Medical Sciences kandidaten voor de tweede fase van de selectieprocedure (maximaal 200 kandidaten).
In de tweede fase van de selectie worden de deelnemers door middel van cognitieve toetsing getest op studievaardigheden die noodzakelijk zijn om de opleiding geneeskunde met succes te kunnen volgen.
Bij Track B wordt een ranking van de kandidaten opgesteld op basis van de resultaten van beide fasen van de selectieprocedure."

Beleidsregel van de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

2.1.2. In de beleidsregel van de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap van 4 juni 2014, nr. HO&S/633057, inzake de hardheidsclausule voor uitgelote kandidaten bij numerusfixusopleidingen in het hoger onderwijs (hierna: de beleidsregel; Stcrt. 2014, nr. 16424) is het volgende vermeld.

"(…) De beschikbare plaatsen worden toegewezen aan aanvragers die zich door (een combinatie van) zeer bijzondere omstandigheden van persoonlijke aard onderscheiden van andere uitgelote studenten. Deze omstandigheden moeten van dien aard zijn dat de uitloting daarbij onbillijk is. Het uitloten op zich wordt niet aangemerkt als een onbillijkheid. Tevens moet blijken dat de kandidaat in onoverkomelijke problemen komt indien hij het volgende studiejaar niet met de opleiding kan beginnen.
Voorbeelden van omstandigheden, die in de beoordeling worden meegenomen zijn:
• De aanwezigheid van medische en/of psychische problemen bij de aanvrager die niet direct het gevolg zijn van de uitloting, maar waarbij aannemelijk is gemaakt dat het toewijzen van een plaats een positieve bijdrage zal leveren aan het genezingsproces;
(…).

Voor al deze omstandigheden geldt dat de aanvrager ten bewijze daarvan verklaringen van ter zake onafhankelijke deskundigen en/of andere bewijsstukken moet meezenden.

Als voorbeelden van omstandigheden, of argumenten waarmee geen rekening wordt gehouden bij de beoordeling van aanvragen zijn te noemen:
• De mate waarin de aanvrager gemotiveerd is voor het volgen van de opleiding;
(…);
• Een traditie binnen de familie van de aanvrager om een dergelijke opleiding te volgen;
(…)."

Feiten

2.2. Appellante heeft zich aangemeld voor de bacheloropleiding Geneeskunde. Zij heeft in dat verband deelgenomen aan de decentrale selectie bij de Vrije Universiteit en de selectieprocedure Track B gevolgd.

Daartoe heeft zij een inschrijfformulier ontvangen. Op dat inschrijfformulier is een aantal onderdelen opgenomen te weten:
A. Algemeen, B. Vooropleiding, C. Werkervaring in de gezondheidszorg, D. Bestuurlijke en/of organisatorische ervaring, E. Bijzondere prestaties en F. Andere relevante prestaties en G. Toelichting. Appellante heeft de onderdelen C., E. en F. met “nee” ingevuld. De overige onderdelen heeft zij wel ingevuld.

Besluitvorming

2.3. De voorzitter heeft appellante bij zijn beslissing van 23 februari 2017 te kennen gegeven dat zij op de onderdelen B. tot en met G. punten kon scoren, waarbij de score is gebaseerd op soort activiteit, intensiteit, duur en niveau. Appellante heeft als eindscore 5 punten behaald. Met die score is zij, aldus de beslissing van de voorzitter, niet geselecteerd voor de tweede ronde van de selectieprocedure. Alleen kandidaten met meer dan 5 punten zijn geselecteerd.

Omdat appellant zich niet kon verenigen met die beslissing, heeft zij een bezwaarschrift ingediend.

2.3.1. Verweerder heeft de beslissing van de voorzitter van 23 februari 2017 in stand gelaten. Hij heeft overwogen dat de doelstelling van de decentrale selectie is om aan gegadigden die extra activiteiten en/of bijzondere prestaties hebben verricht, en gelet op de studie- en schoolprestaties, een opleidingsplaats toe te wijzen. Naar aanleiding van het bezwaar heeft een derde en doorslaggevende beoordeling plaatsgevonden. Bij die beoordeling is gebleken dat de vooropleidingen door de tweede beoordelaar onjuist zijn gescoord, omdat deze is uitgegaan van een onjuist examenjaar. Verder heeft de selectiecommissie volgens verweerder afdoende beargumenteerd, waarom de eindscore voor het onderdeel vooropleiding 2 punten bedraagt. Uit het scoringsvoorschrift volgt dat wat de bestuursactiviteiten betreft, alleen activiteiten worden gescoord binnen de periode van 1 januari 2014 tot en met 31 december 2016. Activiteiten verricht na 1 januari 2017 zijn daarom terecht niet betrokken bij de beoordeling, aldus verweerder. De activiteiten binnen die periode zijn volgens verweerder terecht gewaardeerd op 1 punt. In totaal komt de derde beoordelaar op 4 punten, hetgeen onvoldoende is voor selectie voor de tweede ronde. Voor de beoordeling van de door appellante opgevoerde persoonlijke omstandigheden, heeft de selectiecommissie aansluiting gezocht bij de beleidsregel van de minister. De door appellante aangevoerde omstandigheden leiden volgens dat beleid, zoals ook de selectiecommissie heeft overwogen, niet tot een toelating tot de opleiding, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Zij betoogt in de eerste plaats dat zij in het kader van de decentrale toelating is beoordeeld door twee verschillende beoordelaars die beiden tot een puntentotaal van 5 kwamen. Omdat de rechtspositie van appellante in bezwaar niet mag verslechteren, mag dat puntentotaal niet worden verminderd als gevolg van een beoordeling door een derde beoordelaar.

2.4.1. Verweerder heeft toegelicht dat, om toegelaten te worden tot de tweede ronde, kandidaten van track B ten minste 6 punten moeten behalen. Het door appellante ingevulde inschrijfformulier is door twee personen beoordeeld. Indien een significant verschil in de eindscore van de beoordelaars optreedt, hanteert verweerder de handelwijze dat het inschrijfformulier opnieuw door een derde beoordelaar wordt beoordeeld. In de situatie van appellante is in eerste instantie geen derde beoordeling gemaakt, omdat de eindscores weliswaar op onderdelen afwijken, maar niet significant van elkaar verschillen. In het kader van het gemaakte bezwaar en de volledige heroverweging is het dossier van appellante niettemin nogmaals bekeken en heeft een derde beoordeling van het inschrijfformulier van appellante plaatsgevonden. Uit die beoordeling is een eindscore van vier punten gekomen. Verweerder heeft in dit verband gesteld dat de gecorrigeerde eindscore van 4 punten geen invloed heeft op de uitslag, noch op de eindranking van appellante. Ter zitting van het College heeft verweerder bevestigd dat de behaalde eindscore van 5 punten

gehandhaafd blijft. Het betoog van appellante leidt dan ook niet tot vernietiging van de beslissing van 6 juni 2017.

2.5. Appellante betoogt vervolgens dat onderdeel D, Bestuurlijke en/of organisatorische ervaring, in het geval van appellante ten onrechte is gewaardeerd met slechts één punt, terwijl de eerste beoordelaar tot twee punten kwam. Daarbij is ten onrechte alleen rekening gehouden met de uren in het jaar 2016. De uren in de jaren 2014 en 2015 worden terecht door de eerste beoordelaar gewaardeerd met een extra punt, maar ten onrechte geheel buiten beschouwing gelaten bij de derde beoordeling.

2.5.1. Verweerder heeft toegelicht dat slechts voor de activiteit “materiaalmeester” een punt is gegeven. De overige activiteiten in de jaren 2014, 2015 en 2016, te weten secretaris van de introductiecommissie, secretaris van de activiteitencommissie en voorzitter van een dispuut, beantwoorden volgens verweerder niet aan de criteria met betrekking tot relevantie voor het toekennen van punten. Ter zitting van het College heeft verweerder daaraan toegevoegd dat die overige activiteiten meer ondersteunend van aard zijn en niet voldoende zijn om als bestuurlijk te kwalificeren.

Het behoort, naar het oordeel van het College, tot de taak en de deskundigheid van de door verweerder aangestelde beoordelaars om aan de hand van de selectiecriteria en volgens de voorgeschreven procedure een beoordeling te maken van het door appellante ingevulde inschrijfformulier. Het College stelt in dit kader vast dat de in overweging 2.4.1. omschreven handelwijze zorgvuldig is geweest. Verweerder heeft zich naar het oordeel van het College daarnaast op het standpunt mogen stellen dat voldoende is toegelicht hoe in de situatie van appellante, gebruikmakend van een protocol dat voor alle kandidaten is toegepast, tot het aantal toegekende punten is gekomen. Daarbij neemt het College in aanmerking dat het niet aan hem is om de beoordeling van de verschillende beoordelaars over te doen.

2.6. Appellante betoogt vervolgens dat het weliswaar juist is dat zij bij de onderdelen C. Werkervaring in de gezondheidszorg, E. Bijzondere prestaties en F. Andere relevante prestaties “nee” heeft ingevuld, maar dat zij in bezwaar alsnog heeft gemotiveerd, waarom zij voor die onderdelen punten zou moeten krijgen. Zij heeft geen ervaring in de gezondheidszorg, maar zij heeft wel diverse naaste familieleden die werkzaam zijn in de sector als arts. Zij heeft als gevolg van lange gesprekken ook ervaring opgedaan die een werknemer in de gezondheidszorg zou opdoen. Daarnaast heeft zij in bezwaar uitgebreid gemotiveerd dat haar punten moeten worden toegekend voor de onderdelen E. en F. Het belangrijkste punt daarbij is volgens appellante dat zij last heeft van dyslexie en dat deze diagnose zeer lang op zich heeft laten wachten. Zij zakte net voor haar eindexamen in 2013, omdat haar geen verlengde examentijd is gegund. Als gevolg daarvan liep zij een verkiesbare plaats mis bij haar eerste poging om via de decentrale selectie te worden geselecteerd voor de bachelor Geneeskunde. De voortgang die zij sinds de aanpak van haar dyslexie heeft geboekt, heeft zich geuit in het feit dat zij in één studiejaar van de studie Bèta-gamma het maximale aantal studiepunten behaalde. Dit is volgens appellante een bijzondere prestatie die toekenning van punten verdient. Ten slotte stelt appellante zich op het standpunt dat verweerder haar bijzondere persoonlijke omstandigheden in verband met het beroep op de hardheidsclausule niet kenbaar heeft gewogen.

2.6.1. Vast staat dat appellante bij de onderdelen C. Werkervaring in de gezondheidszorg, E. Bijzondere prestaties en F. Andere relevante prestaties “nee” heeft ingevuld. Daarom heeft verweerder zich met juistheid op het standpunt gesteld dat de beoordelaars voor die onderdelen terecht geen punten hebben toegekend. Voor zover het inschrijfformulier op deze punten in de bezwaarprocedure al zou kunnen worden aangevuld, dit geeft appellante namelijk een voordeel ten opzichte van kandidaten die deze mogelijkheid niet hebben gehad, heeft verweerder gemotiveerd dat appellante geen werkervaring heeft in de zorg waarbij ook patiëntencontact heeft plaatsgevonden. Wat betreft de studieresultaten van de opleiding Bèta-Gamma, heeft verweerder toegelicht dat deze resultaten al hebben meegewogen bij de toekenning van punten bij het onderdeel B. Vooropleiding. Naar het oordeel van het College heeft verweerder hiermee afdoende gemotiveerd, waarom hij geen aanleiding heeft gezien om naar aanleiding van het gemaakte bezwaar, alsnog punten toe te kennen voor de niet-ingevulde onderdelen van het inschrijfformulier.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder evenmin aanleiding hoeven zien de beslissing van de voorzitter van 23 februari 2017 te herroepen vanwege het door appellante gedane beroep op de hardheidsclausule. Wat betreft de toepassing van die hardheidsclausule heeft verweerder aansluiting gezocht bij de hiervoor onder overweging 2.1.2. weergegeven beleidsregel. Volgens die beleidsregel dient het voor een geslaagd beroep op de hardheidsclausule te gaan om zeer bijzondere omstandigheden van persoonlijke aard, waarbij appellante zich dient te onderscheiden van andere uitgelote studenten. Deze omstandigheden moeten van dien aard zijn dat de uitloting daarbij onbillijk is. Het uitloten op zich wordt niet aangemerkt als een onbillijkheid, aldus deze beleidsregel. Tevens moet blijken dat de kandidaat in onoverkomelijke problemen komt indien hij het volgende studiejaar niet met de opleiding kan beginnen. Verweerder heeft zich naar het oordeel van het College op het standpunt mogen stellen dat de door appellante aangedragen persoonlijke omstandigheden, namelijk de verwaarloosde dyslexie, het zakken voor het eindexamen en de eerdere deelname aan de selectieprocedure, niet voldoende zijn om toepassing van de hardheidsclausule te rechtvaardigen.

Het betoog faalt.

Conclusie

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/105**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	21 juli 2017
Partijen	:	appellant en college van bestuur Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	antwoordblad decentrale selectie hardheidsclausule rangnummer selectiecommissie
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3.In het verslag van de hoorzitting is vermeld dat de ter zitting afgelegde verklaringen in hoofdzaak worden weergegeven. De Algemene wet bestuursrecht vereist niet dat een dergelijk verslag een letterlijke weergave bevat van het verhandelde ter hoorzitting. Bij de hoorzitting was de volledige geschillenadviescommissie aanwezig. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat tijdens de hoorzitting naar voren gebrachte standpunten niet bij de totstandkoming van het advies zijn betrokken. Ter zitting namens de selectiecommissie toegelicht dat een aantal vragen uit de communicatietoets is verwijderd, omdat die onvoldoende differentieerden. Door verwijdering van die vragen is van alle kandidaten een beter beeld verkregen. Verder is toegelicht dat kandidaten slechts in de gelegenheid worden gesteld hun antwoorden op een nieuw antwoordblad over te nemen, indien zij van het antwoordblad “een grote bende” hebben gemaakt. Het College is van oordeel dat de selectiecommissie mag weigeren de vragen en antwoorden van de door appellant gemaakte toetsen aan hem te verstrekken, om te voorkomen dat toekomstige kandidaten daarvan leren en een volgende keer een voordeel hebben ten opzichte van anderen. De geschillenadviescommissie heeft zorgvuldig gehandeld door het antwoordblad van de kennistoets van appellant met de sleutel van goede antwoorden te vergelijken. Een kopie van zijn antwoordblad en de sleutel van goede antwoorden is ook aan appellant verstrekt. Dat in het verslag van de hoorzitting niet is vermeld dat de ouders van appellant en iemand van de studentenvakbond bij de hoorzitting aanwezig waren, doet aan het voorgaande niet af. De juistheid van de beslissing hangt immers niet af van het al dan niet vermeld zijn als aanwezige van deze personen. De omstandigheden die appellant heeft aangevoerd, zijn niet zodanige bijzondere omstandigheden dat het college van bestuur aanleiding had moeten zien om de hardheidsclausule toe te passen. Gelet op het voorgaande, geeft hetgeen appellant heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het college van bestuur onzorgvuldig tot stand is gekomen, noch voor het oordeel dat het college van bestuur het door hem gemaakte bezwaar ten onrechte ongegrond heeft verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht (hierna: het CvB), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2017 heeft selectiecommissie Geneeskunde aan appellant voor de selectie voor het studiejaar 2017-2018 rangnummer 393 toegekend.

Bij beslissing van 26 juni 2017 heeft het college van bestuur het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak verwezen van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 17 juli 2017, waar appellant, bijgestaan door F.L. Visch, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door K.W.C. Vulperhorst LLM, zijn verschenen. Namens de selectiecommissie is drs. L. Ainsworth verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft deelgenomen aan de selectieprocedure voor de opleiding Geneeskunde en is het niet eens met het rangnummer dat aan hem is toegekend. Het college van bestuur heeft zich op het standpunt gesteld dat de selectiecriteria vooraf kenbaar zijn gemaakt en de criteria en de procedure voldoende duidelijk en inzichtelijk zijn. De geschillenadviescommissie heeft het antwoordblad van de kennistoets van appellant vergeleken met de sleutel van goede antwoorden en geconstateerd dat het juist is nagekeken.

2.2. Appellant voert aan dat het verslag van de hoorzitting bij de geschillenadviescommissie onjuist en onvolledig is. Naast appellant waren zijn beide ouders en iemand van de studentenvakbond aanwezig. Volgens hem is wat hij heeft verklaard niet juist opgenomen in het verslag. Hij heeft tijdens de hoorzitting toegelicht dat hij op de vraag of zijn leven stopt als hij niet wordt toegelaten tot de opleiding ‘nee’ heeft geantwoord. Van een toekomstig arts zou hij het niet juist vinden als die ‘ja’ zou antwoorden. Op de vraag of het iets met hem doet dat hij niet is toegelaten zou hij direct ‘ja’ antwoorden. Ook heeft hij tijdens de hoorzitting toegelicht dat hij bij de communicatietoets niet de gewenste antwoorden maar eerlijke antwoorden heeft gegeven en hij zijn profielwerkstuk over een medisch onderwerp heeft geschreven. Verder is aan de orde geweest dat een testpanel de communicatietoets heeft gecheckt maar er toch drie vragen zijn geschrapt omdat die onduidelijk waren, dat het formulier bij twijfel niet wordt herbeoordeeld, dat het formulier van de kennistoets uitsluitend machinaal wordt nagekeken en dat een klasgenoot heeft verklaard dat hij bewust een fout had gemaakt zodat hij het antwoordblad moest overschrijven, extra kon controleren en daarvoor 15 minuten extra tijd kreeg. Nu die omstandigheden niet in het verslag van de hoorzitting zijn vermeld, zijn die volgens appellant kennelijk niet meegewogen in het advies. Verder wijst appellant erop dat zijn vragen niet zijn beantwoord. Hij vraagt wanneer de geschillenadviescommissie een positief advies geeft en of de vragen over leereffecten wel of niet zijn meegewogen. Dat de vragen van de door appellant gemaakte toetsen niet beschikbaar worden gesteld om een leereffect te voorkomen is vreemd, omdat de toetsen niet tegelijkertijd worden afgenomen. Tot slot voert appellant aan dat hij in een bijzondere situatie verkeert en daarom de hardheidsclausule moet worden toegepast. Doordat hij geen uitstel voor een opdracht kreeg van zijn school en het werk voor een gezamenlijk profielwerkstuk voor een groot deel op hem neerkwam, had hij minder tijd om voor de toetsen van de decentrale selectie te leren.

2.3. In het verslag van de hoorzitting is vermeld dat de ter zitting afgelegde verklaringen in hoofdzaak worden weergegeven. De Algemene wet bestuursrecht vereist niet dat een dergelijk verslag een letterlijke weergave bevat van het verhandelde ter hoorzitting. Bij de hoorzitting was de volledige geschillenadviescommissie aanwezig. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat tijdens de hoorzitting naar voren gebrachte standpunten niet bij de totstandkoming van het advies zijn betrokken.

Ter zitting namens de selectiecommissie toegelicht dat een aantal vragen uit de communicatietoets is verwijderd, omdat die onvoldoende differentieerden. Door verwijdering van die vragen is van alle kandidaten een beter beeld verkregen. Verder is toegelicht dat kandidaten slechts in de gelegenheid worden gesteld hun antwoorden op een nieuw antwoordblad over te nemen, indien zij van het antwoordblad “een grote bende” hebben gemaakt.

Het College is van oordeel dat de selectiecommissie mag weigeren de vragen en antwoorden van de door appellant gemaakte toetsen aan hem te verstrekken, om te voorkomen dat toekomstige kandidaten daarvan leren en een volgende keer een voordeel hebben ten opzichte van anderen. De geschillenadviescommissie heeft zorgvuldig gehandeld door het antwoordblad van de kennistoets van appellant met de sleutel van goede antwoorden te vergelijken. Een kopie van zijn antwoordblad en de sleutel van goede antwoorden is ook aan appellant verstrekt.

Dat in het verslag van de hoorzitting niet is vermeld dat de ouders van appellant en iemand van de studentenvakbond bij de hoorzitting aanwezig waren, doet aan het voorgaande niet af. De juistheid van de beslissing hangt immers niet af van het al dan niet vermeld zijn als aanwezige van deze personen.

De omstandigheden die appellant heeft aangevoerd, zijn niet zodanige bijzondere omstandigheden dat het college van bestuur aanleiding had moeten zien om de hardheidsclausule toe te passen.

Gelet op het voorgaande, geeft hetgeen appellant heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat de beslissing van het college van bestuur onzorgvuldig tot stand is gekomen, noch voor het oordeel dat het college van bestuur het door hem gemaakte bezwaar ten onrechte ongegrond heeft verklaard.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/107 en CBHO 2017/107.1**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	21 juli 2017
Partijen	:	Verzoekster en college van bestuur Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	coulance proceskostenvergoeding rangnummer selectie voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 7:15, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86, eerste lid Selectieregeling: artikel 4 Selectieregeling: artikel 16 Selectieregeling: artikel 21
Uitspraak	:	Beroep ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.7. Met het college van bestuur is de voorzieningenrechter van oordeel dat op basis van de door verzoekster voor de psychomotorische toets behaalde score niet kan worden bepaald wat de score zou zijn geweest als zij vijf kwartier tijd zou hebben gehad. Er kan haar op deze basis derhalve geen gunstiger rangnummer worden toegekend. Ter zitting is namens het college van bestuur toegelicht dat bij de selectietoetsen voor alle kandidaten dezelfde eindtijd wordt gehanteerd. Volgens het college van bestuur is het praktisch onhaalbaar om voor elke te late kandidaat afzonderlijk bij te houden op welk tijdstip aan de toets is begonnen en op welk tijdstip de toets moet worden ingeleverd. Daarnaast is het lastig om binnen een kort tijdsbestek een weloverwogen beslissing te nemen op de vraag of de kandidaat voor het te laat zijn een gegronde reden heeft en voor verlenging in aanmerking komt. Hoewel denkbaar is dat het college van bestuur een andere benadering zou volgen in een situatie als de onderhavige waarin slechts één deelnemer te laat is en de opgeworpen praktische bezwaren zich dus minder doen gevoelen, dwingt het toepasselijke recht het college van bestuur hiertoe niet. Hierbij is van belang dat het college van bestuur verzoekster in zekere zin tegemoet is gekomen door haar aan te bieden volgend jaar opnieuw aan de selectie deel te nemen, waarbij zij slechts de psychomotorische toets opnieuw hoeft te maken. Bij de beslissing van 15 april 2017 is aan verzoekster voor de selectie van de bacheloropleiding tandheelkunde voor 2017-2018 rangnummer 117 toegekend. Bij de beslissing van 27 juni 2017 heeft het college van bestuur dat rangnummer niet veranderd, noch een beslissing genomen die kan leiden tot verandering van dat rangnummer. De beslissing van 15 april 2017 is derhalve niet herroepen. Het college van bestuur heeft daarom geen aanleiding hoeven zien de proceskosten van verzoekster te vergoeden. De betogen falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en
het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen (hierna: het CvB),verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2017 heeft de selectiecommissie bachelor tandheelkunde aan verzoekster voor de selectie voor studiejaar 2017-2018 rangnummer 117 toegekend.

Bij beslissing van 27 juni 2017 heeft het college van bestuur het door verzoekster daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld. Voorts heeft zij de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek ter zitting behandeld op 17 juli 2017, waar verzoekster, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. F.A. van Zomeren, zijn verschenen. Namens de selectiecommissie is mr. E. Jilsink verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. Ter zitting hebben partijen daarvoor toestemming gegeven.

2.3. Verzoekster heeft deelgenomen aan de selectie voor de bacheloropleiding tandheelkunde voor studiejaar 2017-2018. Op 1 april 2017 werd het laatste onderdeel, de psychomotorische toets, afgenomen in Nijmegen. Verzoekster heeft die dag vertraging gehad met het openbaar vervoer en was daarom te laat voor de toets. Zij had daardoor slechts drie kwartier in plaats van vijf kwartier om de toets te maken.

2.4. Het college van bestuur heeft zich op het standpunt gesteld dat de score die verzoekster voor de psychomotorische toets heeft gehaald niet kan worden doorberekend alsof zij vijf kwartier zou hebben gehad. Niet kan worden vastgesteld welke score zij in dat geval zou hebben behaald. Het college van bestuur heeft verzoekster uit coulance aangeboden dat zij volgend jaar opnieuw aan de selectie kan deelnemen en zij dan slechts de psychomotorische toets opnieuw hoeft te maken.

2.5. Verzoekster betoogt dat zij moet worden toegelaten tot de opleiding. Zij was de dag van de psychomotorische toets ruim tevoren van huis vertrokken, maar kwam te laat door een vertraging met het openbaar vervoer. Met een zodanige vertraging kon zij geen rekening houden. Verzoekster voert aan dat de universiteit haar, hoewel ze te laat was, vijf kwartier voor de toets had moeten geven. Bovendien moet ze op basis van het door haar in drie kwartier voor de psychomotorische toets behaalde resultaat worden

toegelaten tot de opleiding.

Verder betoogt verzoekster dat het college van bestuur ten onrechte geen proceskostenvergoeding heeft toegekend. Door het aanbod dat zij volgend jaar opnieuw kan deelnemen, is het college van bestuur haar immers tegemoet gekomen.

2.6. Ingevolge artikel 7:15, tweede lid, van de Awb worden de kosten, die de belanghebbende in verband met de behandeling van het bezwaar redelijkerwijs heeft moeten maken, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voorzover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid.

Ingevolge artikel 4, derde lid, van de Selectieregeling voor de bacheloropleidingen biomedische wetenschappen, geneeskunde en tandheelkunde, Radboud UMC, Radboud Universiteit, voor het studiejaar 2017-2018 wordt er voor de opleidingen eenmaal een selectieprocedure gehouden op de door de selectiecommissie aan te geven data en tijdstippen. Er is geen herkans- of inhaalmogelijkheid.

Ingevolge artikel 16, tweede lid, kunnen de toetsen uitsluitend op de aangegeven dag en het aangegeven tijdstip worden afgelegd. Er kan geen beroep worden gedaan op een extra gelegenheid om wat voor reden dan ook.

Ingevolge artikel 21 beslist de selectiecommissie indien er zich situaties voordoen waarin deze regeling niet voorziet.

2.7. Met het college van bestuur is de voorzieningenrechter van oordeel dat op basis van de door verzoekster voor de psychomotorische toets behaalde score niet kan worden bepaald wat de score zou zijn geweest als zij vijf kwartier tijd zou hebben gehad. Er kan haar op deze basis derhalve geen gunstiger rangnummer worden toegekend. Ter zitting is namens het college van bestuur toegelicht dat bij de selectietoetsen voor alle kandidaten dezelfde eindtijd wordt gehanteerd. Volgens het college van bestuur is het praktisch onhaalbaar om voor elke te late kandidaat afzonderlijk bij te houden op welk tijdstip aan de toets is begonnen en op welk tijdstip de toets moet worden ingeleverd. Daarnaast is het lastig om binnen een kort tijdsbestek een weloverwogen beslissing te nemen op de vraag of de kandidaat voor het te laat zijn een gegronde reden heeft en voor verlenging in aanmerking komt. Hoewel denkbaar is dat het college van bestuur een andere benadering zou volgen in een situatie als de onderhavige waarin slechts één deelnemer te laat is en de opgeworpen praktische bezwaren zich dus minder doen gevoelen, dwingt het toepasselijke recht het college van bestuur hiertoe niet. Hierbij is van belang dat het college van bestuur verzoekster in zekere zin tegemoet is gekomen door haar aan te bieden volgend jaar opnieuw aan de selectie deel te nemen, waarbij zij slechts de psychomotorische toets opnieuw hoeft te maken.

Bij de beslissing van 15 april 2017 is aan verzoekster voor de selectie van de bacheloropleiding tandheelkunde voor 2017-2018 rangnummer 117 toegekend. Bij de beslissing van 27 juni 2017 heeft het college van bestuur dat rangnummer niet veranderd, noch een beslissing genomen die kan leiden tot verandering van dat rangnummer. De beslissing van 15 april 2017 is derhalve niet herroepen. Het college van bestuur heeft daarom geen aanleiding hoeven zien de proceskosten van verzoekster te vergoeden.

De betogen falen.

2.8. Het beroep is ongegrond. Het verzoek om een voorlopige voorziening moet worden afgewezen.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/108**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	20 november 2017
Partijen	:	appellante en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden	:	herbeoordeling herkansing minnelijke schikking scriptie stageverslag vooringenomen vooringenomenheid
Artikelen	:	WHW: artikel 7.21, derde lid
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellante heeft met haar verwijzing naar de beoordeling van haar stageverslag en het hebben aangekaart van een onregelmatigheid niet aannemelijk gemaakt dat De Haagse Hogeschool haar scriptie vooringenomen zal beoordelen. Uit de door appellante ter staving van haar stellingen overgelegde stukken, waaronder e-mails van docenten en de examencommissie over de beoordeling van het stageverslag, kan die vooringenomenheid niet worden afgeleid. Het enkele feit dat bij appellante de indruk van vooringenomenheid is ontstaan, is in dit kader onvoldoende. Het College wijst hierbij ook op zijn uitspraak van 26 juni 2017, hiervoor in 2.1 vermeld. In die uitspraak heeft het College in de door appellante ook in deze zaak aangevoerde omstandigheden rondom de beoordeling van haar stageverslag geen aanleiding gezien de onvoldoende beoordeling van het stageverslag onjuist te achten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 januari 2017 heeft is aan appellante medegedeeld dat de examencommissie niet instemt met het voorstel om haar scriptie voor de opleiding European Studies – English Stream door een andere hogeschool te laten beoordelen.

Bij beslissing van 31 mei 2017 (hierna de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 september 2017, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. H.C. Uittenbogaart, advocaat te Alphen aan den Rijn, en verweerder, vertegenwoordigd door

mr. C.A.M. Tiel, secretaris, verschenen. Tevens waren aanwezig drs. L. van Midden, voorzitter examencommissie, en mr. M.J. van den Haspel, voorzitter van de afstudeercommissie.

2. Overwegingen

2.1. Op 7 oktober 2015 is appellante voor de herkansing van haar scriptie het cijfer 5 toegekend. Hiertegen heeft appellante op 20 mei 2016 administratief beroep ingesteld. Verweerder heeft dit administratief beroep bij beslissing van 11 oktober 2016 niet-ontvankelijk verklaard wegens overschrijding van de beroepstermijn. Hiertegen heeft appellante geen beroep ingesteld.

Op 24 juni 2016 is appellante een onvoldoende toegekend voor haar stageverslag. Hiertegen heeft zij administratief beroep ingesteld. Op 27 september 2016 is een minnelijke schikking bereikt, inhoudende een herbeoordeling van het stageverslag. Volgens een beslissing van de examencommissie van 25 oktober 2016 heeft de herbeoordeling van het stageverslag opnieuw een onvoldoende opgeleverd. Verweerder heeft het hiertegen door appellante ingestelde administratief beroep bij beslissing van 17 maart 2017 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 26 juni 2017 in zaak nr. 2017/063 (www.cbho.nl) heeft het College het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard.

In het kader van het tegen de beslissing van 25 oktober 2016 over het stageverslag ingestelde administratief beroep is onderhandeld over een minnelijke schikking. Hierbij is ook een herkansing van de scriptie aan de orde gekomen. In dit kader heeft appellante voorgesteld haar scriptie door een andere hogeschool te laten beoordelen, omdat zij er niet op vertrouwt dat De Haagse Hogeschool haar scriptie niet-vooringenomen zal beoordelen. Volgens de beslissing van 20 januari 2017 heeft de examencommissie niet ingestemd met dit voorstel. Verweerder heeft het hiertegen ingestelde administratief beroep bij de bestreden beslissing ongegrond verklaard.

2.2. Appellante is het niet eens met laatstvermelde ongegrondverklaring. Zij betoogt dat een beoordeling van haar scriptie door een andere hogeschool noodzakelijk is, omdat een niet-vooringenomen beoordeling van De Haagse Hogeschool niet kan worden verwacht. Hiertoe voert zij aan dat zij in het kader van de beoordeling van haar stageverslag onrechtmatig is behandeld. Zo heeft een medewerker van de hogeschool geprobeerd e-mails van haar hogeschool-e-mailaccount te verwijderen, is door het afsluiten van dat account geprobeerd de procedure over het stageverslag te frustreren, is appellante in die procedure gevraagd het door haar ingestelde rechtsmiddel in te trekken, zijn haar onjuiste mededelingen gedaan over de beoordeling van het stageverslag en is het stageverslag eerst als voldoende en vervolgens als onvoldoende beoordeeld. Dit is volgens haar terug te voeren op de omstandigheid dat zij in 2014 een onregelmatigheid in het beoordelingssysteem van een vak bij de hogeschool heeft aangekaart.

2.3. Appellante heeft met haar verwijzing naar de beoordeling van haar stageverslag en het hebben aangekaart van een onregelmatigheid niet aannemelijk gemaakt dat De Haagse Hogeschool haar scriptie vooringenomen zal beoordelen. Uit de door appellante ter staving van haar stellingen overgelegde stukken, waaronder e-mails van docenten en de examencommissie over de beoordeling van het stageverslag, kan die vooringenomenheid niet worden afgeleid. Het enkele feit dat bij appellante de indruk van vooringenomenheid is ontstaan, is in dit kader onvoldoende. Het College wijst hierbij ook op zijn uitspraak van 26 juni 2017, hiervoor in 2.1 vermeld. In die uitspraak heeft het College in de door appellante ook in deze zaak aangevoerde omstandigheden rondom de beoordeling van haar stageverslag geen aanleiding gezien de onvoldoende beoordeling van het stageverslag onjuist te achten.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/109**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	7 november 2017
Partijen	:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden	:	afstudeeronderzoek beoordeling beoordelingsformulier feedback hoorzitting kennen en kunnen procesverloop
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Bij een e-mail van 8 mei 2017 heeft een medewerker juridische zaken de door appellant ingediende reactie op het verweerschrift gestuurd aan de voorzitter en leden van het CBE die de zaak van appellant hebben behandeld. Voorts is ter zitting van het College door de secretaris van het CBE, verklaard dat de reactie in de beoordeling is betrokken. De enkele omstandigheid dat de reactie van appellant niet onder “procesverloop” in de beslissing van 17 mei 2017 is vermeld, maakt het tegendeel niet aannemelijk. Overigens merkt het College op dat appellant niet naar Heerlen behoefde te reizen om gehoord te worden, nu uit het door hem ondertekende antwoordformulier blijkt dat hij ervoor had kunnen kiezen telefonisch gehoord te worden. Over de door appellant genoemde kwestie dat hij eerdere feedback volgens de eerste begeleider op juiste wijze had verwerkt, waarna de tweede begeleider opmerkte dat hetgeen hij had opgeschreven inhoudelijk incorrect is, heeft de examinator ter zitting van het CBE toegelicht dat dit een vergissing van de eerste begeleider betreft. De examinator, die na advies van de eerste en tweede begeleider het cijfer heeft toegekend, was van deze vergissing op de hoogte en achtte, ook met inachtneming van deze omstandigheid, het toegekende cijfer juist. In het door de eerste en tweede begeleider opgestelde beoordelingsformulier staat bij vier beoordelingspunten vermeld dat ‘sturing’ nodig was. Bij ‘zelfstandigheid’ is vermeld dat die onder gemiddeld was, met name bij de design van het onderzoek en de analyses. Hieruit blijkt dat niet slechts de vergissing heeft geleid tot het standpunt van de begeleiders dat appellant sturing nodig had en zijn zelfstandigheid onder gemiddeld was. Er bestaat daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de vergissing heeft geleid tot een onzorgvuldige beoordeling. Gelet op het voorgaande, heeft het CBE de vaststelling van het cijfer terecht in stand gelaten omdat bij de beoordeling aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan. De betogen falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

het College van Beroep voor de Examens van de Open Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 februari 2017 heeft de examencommissie van de Faculteit Psychologie en Onderwijswetenschappen namens de examinator aan appellant medegedeeld dat hij voor de cursus Empirisch afstudeeronderzoek klinische psychologie een 6 heeft behaald.

Bij beslissing van 17 mei 2017 het CBE het door appellant ingestelde administratief beroep, voor zover het ziet op klachten over de begeleiding, niet-ontvankelijk verklaard en, voor zover het is gericht tegen de beslissing van 3 februari 2017, ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 27 oktober 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Brouwer, advocaat te Zoetermeer, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.A. Engels, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het CBE heeft zich in de beslissing van 17 mei 2017 op het standpunt gesteld dat geen aanwijzingen zijn gevonden die moeten leiden tot het oordeel dat de beslissing om appellant een 6 toe te kennen onredelijk of onzorgvuldig is. De examinator heeft duidelijk toegelicht welke punten van belang zijn geweest bij de vaststelling van de beoordeling en is bij de waardering en beoordeling van de scriptie van appellant binnen redelijke grenzen gebleven, aldus het CBE.

2.2. Appellant betoogt dat het CBE zijn reactie van 28 april 2017 op het verweerschrift niet heeft betrokken bij zijn beoordeling. Die reactie was voor appellant belangrijk, nu hij niet bij de hoorzitting aanwezig kon zijn omdat hij in Groningen woont en de hoorzitting in Heerlen werd gehouden.
Voorts betoogt appellant dat de beslissing van het CBE inconsistent en innerlijk tegenstrijdig is. Daartoe wijst hij erop dat hij feedback van de eerste begeleider op juiste wijze had verwerkt, maar dat de tweede begeleider vervolgens stelde dat hetgeen hij had opgeschreven inhoudelijk incorrect is.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Bij een e-mail van 8 mei 2017 heeft een medewerker juridische zaken de door appellant ingediende reactie op het verweerschrift gestuurd aan de voorzitter en leden van het CBE die de zaak van appellant hebben behandeld. Voorts is ter zitting van het College door de secretaris van het CBE, verklaard

dat de reactie in de beoordeling is betrokken. De enkele omstandigheid dat de reactie van appellant niet onder “procesverloop” in de beslissing van 17 mei 2017 is vermeld, maakt het tegendeel niet aannemelijk. Overigens merkt het College op dat appellant niet naar Heerlen behoefde te reizen om gehoord te worden, nu uit het door hem ondertekende antwoordformulier blijkt dat hij ervoor had kunnen kiezen telefonisch gehoord te worden.

Over de door appellant genoemde kwestie dat hij eerdere feedback volgens de eerste begeleider op juiste wijze had verwerkt, waarna de tweede begeleider opmerkte dat hetgeen hij had opgeschreven inhoudelijk incorrect is, heeft de examinator ter zitting van het CBE toegelicht dat dit een vergissing van de eerste begeleider betreft. De examinator, die na advies van de eerste en tweede begeleider het cijfer heeft toegekend, was van deze vergissing op de hoogte en achtte, ook met inachtneming van deze omstandigheid, het toegekende cijfer juist. In het door de eerste en tweede begeleider opgestelde beoordelingsformulier staat bij vier beoordelingspunten vermeld dat ‘sturing’ nodig was. Bij ‘zelfstandigheid’ is vermeld dat die onder gemiddeld was, met name bij de design van het onderzoek en de analyses. Hieruit blijkt dat niet slechts de vergissing heeft geleid tot het standpunt van de begeleiders dat appellant sturing nodig had en zijn zelfstandigheid onder gemiddeld was. Er bestaat daarom geen aanleiding voor het oordeel dat de vergissing heeft geleid tot een onzorgvuldige beoordeling.

Gelet op het voorgaande, heeft het CBE de vaststelling van het cijfer terecht in stand gelaten omdat bij de beoordeling aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld, is voldaan.

De betogen falen.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/111**
Rechter(s)	:	mrs. Lubberdink, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak	:	25 oktober 2017
Partijen	:	appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden	:	decentrale selectie gelijkheidsbeginsel hoorzitting scoringsformulieren selectiecriteria tweede ronde
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 Reglement selectie en plaatsing Vrije Universiteit Amsterdam 2017-2018
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend. 2.4. In het Reglement selectie en plaatsing Vrije Universiteit Amsterdam 2017-2018 is vermeld dat de primaire selectie in track B voor Geneeskunde plaatsvindt op basis van de criteria: - het uiterlijk 15 juli 2017 volledig hebben voldaan aan de toelatingseisen voor Geneeskunde; studie- en/of schoolprestaties (gevolgde vakken en behaalde cijfers) in het huidige en (eventueel) de twee daaraan voorafgaande jaren gevolgde onderwijs; - affiniteit met hulpverlening/gezondheidszorg; - bestuurlijke en organisatorische ervaring; - bijzondere prestaties. Met dit reglement heeft de Vrije Universiteit de selectiecriteria vooraf bekend gemaakt. In de beslissing van 6 juni 2017 is toegelicht dat de weging van de opgegeven kwalificaties en activiteiten niet bekend wordt gemaakt om strategisch gedrag van kandidaten te voorkomen en het meetinstrument niet te verstoren. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 juli 2011 in zaak nr. 2011/085; www.cbho.nl), is dat niet in strijd met de wet noch onredelijk. In het verweerschrift en ter zitting van het College heeft het college van bestuur uitgebreid toegelicht hoe de score van appellante tot stand is gekomen. Daarbij is niet gebleken dat het dossier van appellante onzorgvuldig of op andere wijze dan dat van andere kandidaten is beoordeeld. Gelet op de zeer grote aan het instellingsbestuur toekomende beleidsruimte, acht het College de gehanteerde criteria niet onredelijk. Anders dan in de door appellante genoemde zaken CBHO 2009/040 en CBHO 2010/018 betreft in dit geval het criterium op grond waarvan appellante geen punten heeft gekregen voor bestuurlijke en organisatorische ervaring een precisering van het in het Reglement selectie en plaatsing genoemde criterium. Dat in de handleiding bij het inschrijfformulier is vermeld dat een duidelijke omschrijving van de activiteiten dient te worden gegeven, waarbij aangegeven moet worden wat de functie was binnen het bestuur of de organisatie, maakt dat niet anders, nu dat geen criterium bevat, maar slechts duidelijk maakt welke

informatie moet worden gegeven. Naar het oordeel van het College heeft het college van bestuur mogen uitgaan van de derde, doorslaggevende, beoordeling, waarbij aan appellante voor bestuurlijke en/of organisatorische ervaring geen punten zijn toegekend. Ten slotte heeft het college van bestuur ter zitting aan de hand van de geldende criteria voor puntentoekenning uiteengezet waarom aan de medekandidate waar appellante op wijst, meer punten zijn toegekend. Er doet zich derhalve geen strijd met het gelijkheidsbeginsel voor. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit (hierna: het CvB), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 februari 2017 heeft het college van bestuur appellante niet toegelaten tot de tweede ronde van de decentrale selectie Geneeskunde.

Bij beslissing van 6 juni 2017 heeft het college van bestuur het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 5 oktober 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. S. Daniëls, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, zijn verschenen. Namens de selectiecommissie waren W.M. Homan MSc en dr. A. Wouters aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Appellante betoogt dat de beslissing om haar niet toe te laten tot de tweede ronde niet in stand kan blijven. Daartoe voert zij aan dat onvoldoende is gemotiveerd waarom de beoordelingscriteria niet volledig kenbaar gemaakt kunnen worden en waarom aan appellante geen punten zijn toegekend voor onderdeel D: bestuurlijke en/of organisatorische ervaring. In de handleiding bij het inschrijfformulier is bij onderdeel D vermeld dat een duidelijke omschrijving van de activiteiten dient te worden gegeven, waarbij aangegeven moet worden wat de functie was binnen het bestuur of de organisatie. De reden waarom aan haar voor dat onderdeel geen punten zijn toegekend, is volgens appellante geen precisering van de selectiecriteria. Ze verwijst daarbij naar de uitspraken van het CBHO van 21 december 2009 in zaak nr. CBHO 2009/040 en van 21 juni 2010 in zaak nr. CBHO 2010/018. Verder voert appellante aan dat bij de beslissing van 23 februari 2017 ten onrechte niet de scoreformulieren waren gevoegd. Op grond van het fair play-beginsel moet de Vrije Universiteit kandidaten op de hoogte stellen van de criteria die worden gehanteerd. Appellante wijst voorts op het volgens haar minder geschikte curriculum vitae van een medekandidaat die wel is geselecteerd voor de tweede ronde. Tot slot voert appellante aan dat de hoorzitting werd gepland in een periode waarin zij verhinderd was.

2.2. Nu appellante de scoringsformulieren hangende haar bezwaar heeft ontvangen en het gebrek dus al was hersteld, bestaat er geen grond voor het oordeel dat de beslissing van

6 juni 2017 onvoldoende is gemotiveerd. Dat die formulieren niet bij de beslissing van 23 februari 2017 waren gevoegd, kan derhalve niet leiden tot gegrond verklaring van het beroep.

Dat de hoorzitting in bezwaar is gehouden in een periode waarin appellante verhinderd was, kan evenmin leiden tot gegrond verklaring van het beroep, reeds omdat appellante iemand heeft gemachtigd die namens appellante ter zitting haar standpunten naar voren heeft gebracht.

2.3. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend.

2.4. In het Reglement selectie en plaatsing Vrije Universiteit Amsterdam 2017-2018 is vermeld dat de primaire selectie in track B voor Geneeskunde plaatsvindt op basis van de criteria:
- het uiterlijk 15 juli 2017 volledig hebben voldaan aan de toelatingseisen voor Geneeskunde; studie- en/of schoolprestaties (gevolgde vakken en behaalde cijfers) in het huidige en (eventueel) de twee daaraan voorafgaande jaren gevolgde onderwijs;
- affiniteit met hulpverlening/gezondheidszorg;
- bestuurlijke en organisatorische ervaring;
- bijzondere prestaties.

Met dit reglement heeft de Vrije Universiteit de selectiecriteria vooraf bekend gemaakt. In de beslissing van 6 juni 2017 is toegelicht dat de weging van de opgegeven kwalificaties en activiteiten niet bekend wordt gemaakt om strategisch gedrag van kandidaten te voorkomen en het meetinstrument niet te verstoren. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 juli 2011 in zaak nr. 2011/085; www.cbho.nl), is dat niet in strijd met de wet noch onredelijk.

In het verweerschrift en ter zitting van het College heeft het college van bestuur uitgebreid toegelicht hoe de score van appellante tot stand is gekomen. Daarbij is niet gebleken dat het dossier van appellante onzorgvuldig of op andere wijze dan dat van andere kandidaten is beoordeeld. Gelet op de zeer grote aan het instellingsbestuur toekomende beleidsruimte, acht het College de gehanteerde criteria niet onredelijk. Anders dan in de door appellante genoemde zaken CBHO 2009/040 en CBHO 2010/018 betreft in dit geval het criterium op grond waarvan appellante geen punten heeft gekregen voor bestuurlijke en organisatorische ervaring een precisering van het in het Reglement selectie en plaatsing genoemde criterium. Dat in de handleiding bij het inschrijfformulier is vermeld dat een duidelijke omschrijving van de activiteiten dient te worden gegeven, waarbij aangegeven moet worden wat de functie was binnen het bestuur of de organisatie, maakt dat niet anders, nu dat geen criterium bevat, maar slechts duidelijk maakt welke informatie moet worden gegeven. Naar het oordeel van het College heeft het college van bestuur mogen uitgaan van de derde, doorslaggevende, beoordeling, waarbij aan appellante voor bestuurlijke en/of organisatorische ervaring geen punten zijn toegekend. Ten slotte heeft het college van bestuur ter zitting aan de hand van de geldende criteria voor puntentoekenning uiteengezet waarom aan de medekandidate waar appellante op wijst, meer punten zijn toegekend. Er doet zich derhalve geen strijd met het gelijkheidsbeginsel voor.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/114**
Rechter(s)	:	mrs. Streefkerk, Drop en Daalder
Datum uitspraak	:	19 september 2017
Partijen	:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	beschikbare onderwijscapaciteit chronische ziekte conditional acceptance (decentrale) selectieselectiecriteria diplomawaardering doeltreffende aanpassing extra tijd functiebeperking gerechtvaardigd vertrouwen kwalitatieve selectiecriteria onderwijsovereenkomst selectiecriteria tweede ronde Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte, ziekteverleden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 eerste lid Wgb: artikel 1, aanhef en onder b Wgb: artikel 2 Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA 2017-2018: artikel 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4.1.Het College zal in de eerste plaats beoordelen of verweerder in de aanmeldprocedure een verboden onderscheid heeft gemaakt als bedoeld in de Wgb/cz. 2.4.2. Ingevolge artikel 1, aanhef en onder b, van de Wgb/cz bestaat direct onderscheid indien een persoon op grond van handicap of chronische ziekte op een andere wijze wordt behandeld dan een ander in een vergelijkbare situatie wordt, is of zou worden behandeld. Ingevolge artikel 1, aanhef en onder c, bestaat indirect onderscheid indien een ogenschijnlijk neutrale bepaling, maatstaf of handelwijze personen met een handicap of chronische ziekte in vergelijking met andere personen bijzonder treft. Ingevolge artikel 2 houdt het verbod van onderscheid mede in dat degene, tot wie dit verbod zich richt, gehouden is naar gelang de behoefte doeltreffende aanpassingen te verrichten, tenzij deze voor hem een onevenredige belasting vormen. 2.4.3. Uit hetgeen appellante naar voren heeft gebracht, blijkt, naar het oordeel van het College, niet dat verweerder met de aanmeldprocedure een direct onderscheid heeft gemaakt door appellante op een andere wijze te behandelen dan een persoon zonder beperking. Het College ziet evenmin grond voor het oordeel dat verweerder door het hanteren van de aanmeldprocedure appellante in vergelijking met andere personen in het bijzonder treft. Eenieder kan zich aanmelden voor de bachelor Geneeskunde en die aanmelding is voor appellante niet anders of zwaarder geweest dan voor personen zonder handicap of chronische ziekte. Appellante heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat zij anders is behandeld tijdens de aanmeldprocedure dan anderen. Voor zover appellante betoogt dat een indirect onderscheid bestaat, omdat in de aanmeldprocedure niet uitdrukkelijk is voorzien in een mogelijkheid

of faciliteit om te verzoeken om extra tijd tijdens of tussen de toetsen voor personen met een andere beperking dan dyslexie, faalt dat betoog. De mogelijkheid zo'n verzoek in te dienen, bestaat namelijk ook voor personen met een andere beperking dan dyslexie. Ter zitting van het College heeft verweerder daarover verklaard dat op de website van de instelling informatie is te vinden over het studeren met een handicap of een functiebeperking. Ook is in de informatie over de opleiding, het inschrijven en de selectie voor de opleiding, steeds expliciet vermeld dat met vragen contact kan worden opgenomen met de studieadviseurs, met de secretaris decentrale selectie of met de studentendecanen. Verweerder heeft daarnaast verklaard dat 61 kandidaten extra tijd hebben gekregen op basis van uiteenlopende gronden, waaronder adhd, autisme en chronische vermoeidheid. Naar oordeel van het College mist het betoog van appellante in zoverre dan ook feitelijke grondslag.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder bovendien, gelet op het voorgaande, voldoende kenbaar gemaakt dat de mogelijkheid bestond om in geval van een handicap of chronische ziekte een verzoek in te dienen voor doeltreffende maatregelen al naar gelang de behoefte. Bij twijfel daarover had het op de weg van appellante gelegen hierover navraag te doen. Het betoog faalt.
2.4.4. Vervolgens dient het College zich te buigen over het antwoord op de vraag of verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door appellante niet actief te benaderen met de vraag of maatregelen dienden te worden getroffen in verband met haar medische situatie.
2.4.5. Uit artikel 2 van de Wgb/cz volgt dat de instelling de plicht heeft om naar gelang de behoefte doeltreffende aanpassingen te verrichten, mits deze geen onevenredige belasting voor hem vormen. Zoals hiervoor is overwogen, bestond die mogelijkheid ook in het kader van de selectieprocedure voor de bachelor Geneeskunde.
Uit de geschiedenis van de totstandkoming van voormelde bepaling (Kamerstukken II 2001/02, 28 169, nr. 3, p. 26) volgt dat met 'naar gelang de behoefte' wordt bedoeld aan te geven dat de wederpartij niet op voorhand en rekening houdend met mogelijk een reeks van handicaps of chronische ziektes die zich kunnen voordoen, aanpassingen dient te verrichten. Het moet gaan om een in een concrete situatie benodigde aanpassing, aldus de wetgever. Met het begrip 'naar gelang de behoefte' wordt tot uitdrukking gebracht dat de verplichting tot het treffen van een doeltreffende aanpassing geen generieke verplichting is, maar een verplichting die afhankelijk van de situatie specifiek ingevuld moet worden. Om uitvoering te kunnen geven aan de verplichting tot het doen van een doeltreffende aanpassing zal het voor de wederpartij duidelijk moeten zijn dat er behoefte is aan een aanpassing en tevens duidelijk moeten zijn welke aanpassing in het concrete geval gewenst is. De behoefte zal op enigerlei wijze kenbaar moeten zijn of kenbaar worden gemaakt. Naar het oordeel van de regering, ligt hier een verantwoordelijkheid van de gehandicapte of chronisch zieke om de behoefte aan een aanpassing aan te kaarten.
2.4.6. Zoals volgt uit het voorgaande, ligt ook een verantwoordelijkheid bij betrokkene zelf om bij de instelling aan te kaarten in hoeverre behoefte bestaat aan een aanpassing en waaruit die aanpassing zou moeten bestaan. Dat appellante zich niet bewust was van de mogelijkheid een verzoek in te dienen voor de nodige aanpassingen in

verband met haar medische situatie, dient, gelet op het feit dat die informatie op de website van de Universiteit van Amsterdam voldoende kenbaar is gemaakt, voor haar risico te blijven. Verder heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat de selectiecommissie niet onzorgvuldig heeft gehandeld door appellante niet actief te benaderen naar aanleiding van de informatie die zij op haar cv heeft vermeld. Uit die informatie volgt weliswaar dat appellante een medische geschiedenis heeft, maar niet, althans niet zonder meer, dat zij behoefte had aan op haar specifieke situatie toegespitste aanpassingen bij het maken van de toetsen.
Het College ziet evenmin grond voor het oordeel dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door appellante niet, nadat zij na ontvangst van de beslissing van 24 februari 2017 alsnog contact had opgenomen, in de gelegenheid te stellen de toetsen te herkansen waarbij de nodige aanpassingen zouden worden getroffen. Daarbij is van belang dat de van toepassing zijnde regelgeving over de selectieprocedure niet voorziet in herkansingen. Het betoog faalt.

Het vertrouwensbeginsel
2.5. Verder betoogt appellante dat een onderwijsovereenkomst tussen appellante en de instelling is ontstaan als gevolg van het gerechtvaardigd vertrouwen dat zij heeft ontleend aan een acceptatiebericht van 18 april 2017. Dit acceptatiebericht is nog eens bevestigd door de uitnodiging tot het betalen van het collegegeld van 6 juli 2017. Volgens appellant lag acceptatie juist naar aanleiding van het uitvoerig gemotiveerde bezwaarschrift zeer voor de hand. Het bericht van 1 mei 2017 waarin is vermeld dat deze e-mail niet een bevestiging van de toelating tot de opleiding Geneeskunde betreft, is onjuist. Op 6 juli 2017 volgde namelijk een uitnodiging tot betaling van het collegegeld en op
18 juli 2017 een bericht dat het inschrijfverzoek is afgewezen, omdat zij niet tijdig zou hebben aangetoond te voldoen aan de vooropleidingseisen. De herhaalde toezegging van de instelling ligt, gelet op alle omstandigheden van het geval, in de risicosfeer van de instelling en zij heeft op de toezegging(en) mogen vertrouwen, aldus appellante.
2.5.1. Op 18 april 2017 heeft appellante een e-mail van de ‘Admissions Office’ ontvangen waarin melding is gemaakt van een ‘conditional offer of acceptance’. Daarna heeft de instelling op 1 mei 2017 een e-mail verzonden waarin is vermeld dat deze e-mail van 18 april 2017 door een aantal kandidaten dat heeft meegedaan aan de selectieprocedure, ten onrechte is opgevat als een bevestiging van de toelating tot de opleiding. Volgens de e-mail van 1 mei 2017 is de e-mail van
18 april 2017 verstuurd naar alle studenten die zich hebben aangemeld met een buitenlandse vooropleiding. ‘Conditional acceptance’ wil, aldus de e-mail van 1 mei 2017, zeggen dat is bepaald dat het niveau van het buitenlandse diploma equivalent is aan een Vwo-diploma en dat de kandidaat dus voldoet aan de vooropleidingseisen. De tekst houdt echter geen rekening met de uitkomst van de aanvullende selectieprocedure en is helaas verwarrend voor mensen die zich hebben aangemeld voor bijvoorbeeld de opleiding Geneeskunde, aldus voormelde e-mail.

Naar het oordeel van het College kon appellante, gelet op het voorgaande, aan de door haar overgelegde correspondentie niet een in rechte te honoreren vertrouwen ontlenen dat zij in weerwil van de beslissing van 24 februari 2017 en zonder een daartoe strekkende beslissing op het door haar ingediende bezwaarschrift alsnog zonder nadere selectie zou worden toegelaten tot de bachelor Geneeskunde. Daarbij is ook van belang het veelvuldige contact tussen appellante en de opleiding over de beslissing van 24 februari 2017 en over de aan haar verzonden e-mails van de 'Admissions Office'. Het betoog van appellante dat de e-mail van 1 mei 2017 onjuist zou zijn, omdat zij later bij e-mail daterend van na de beslissing van verweerder van 5 juli 2017 is uitgenodigd collegegeld te betalen, volgt het College niet. Ter zitting heeft verweerder daarover verklaard dat de e-mails per abuis naar aspirant-studenten voor de bachelor Geneeskunde zijn verstuurd, omdat wat betreft de diplomawaardering de fixus en de niet-fixus aanmeldingen in het digitale systeem ten onrechte zijn samengevoegd. In latere e-mails, ook in reactie op vragen daarover van appellante, is gecommuniceerd dat het van het rangnummer afhangt of appellante een plaats aangeboden zou krijgen voor de opleiding, aldus verweerder. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat het appellante onder de gegeven omstandigheden genoegzaam bekend was dat zij niet was geselecteerd voor de tweede ronde van de selectieprocedure.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 februari 2017 heeft de Voorzitter Commissie Selectie Geneeskunde AMC – UvA (hierna: de voorzitter) appellante te kennen gegeven dat zij niet is geselecteerd om de procedure van de selectie voor de bachelor Geneeskunde te vervolgen.

Bij beslissing van 5 juli 2017 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 augustus 2017, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. W.D. Berkhout, advocaat te Utrecht vergezeld door M. Jessurun, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.M.C. Krol en dr. R. Hulsman, beiden werkzaam bij de Universiteit van Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

De relevante wet- en regelgeving

2.1. Ingevolge artikel 7.53 eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar.

Ingevolge het tweede lid selecteert het instellingsbestuur de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.

Ingevolge het derde lid maakt het instellingsbestuur tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast.

Ingevolge het vierde lid schrijft het instellingsbestuur niet meer studenten in dan het maximum aantal dat het instellingsbestuur in verband met de beschikbare capaciteit heeft vastgesteld.

Ingevolge artikel 3 van de Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen UvA 2017-2018 (hierna: Regeling selectie) vindt selectie plaats overeenkomstig door de decaan vastgestelde selectiecriteria en –procedure.

De Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde bevat voormelde selectiecriteria- en procedure (hierna: Regeling decentrale selectiecriteria).

Ingevolge de Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde bestaat de eerste ronde van de selectieprocedure uit twee multiple choice toetsen. De eerste toets gaat over de inhoud van het van tevoren bestudeerde college en het verstrekte zelfstudiemateriaal. In de tweede toets wordt voornamelijk getest of de aspirant-student natuurwetenschappelijke principes en basiskennis kan toepassen in een medisch-biologische context.

Inleiding

2.2. Appellante heeft zich ingeschreven voor de bachelor Geneeskunde. Daarop is zij uitgenodigd deel te nemen aan de selectieprocedure voor die opleiding. De eerste ronde van die procedure vond plaats op 10 en 11 februari 2017. Appellante heeft deelgenomen aan de eerste ronde die op 10 februari 2017 is gehouden. Zij heeft voor de twee toetsen in totaal een score behaald van 56 procent van de punten.

Besluitvorming

2.3. De voorzitter heeft appellante bij zijn beslissing van 24 februari 2017, gelet op die score, te kennen gegeven dat zij niet is geselecteerd om de procedure voor de selectie voor de bachelor Geneeskunde te vervolgen.

Omdat appellante zich niet kon verenigen met die beslissing, heeft zij een bezwaarschrift ingediend. Zij heeft zich, kort samengevat, op het standpunt gesteld dat de voorzitter bij zijn beslissing haar beperkingen als gevolg van haar medische toestand ten onrechte niet kenbaar heeft meegewogen. Bovendien is haar bij het maken van de toetsen niet de gelegenheid geboden extra tijd te benutten om tussentijds te herstellen. Zodoende heeft de voorzitter geen goed beeld gehad van haar kennen en kunnen, aldus appellante.

2.3.1. Verweerder heeft de beslissing van de voorzitter van 24 februari 2017 in stand gelaten. Verweerder heeft vastgesteld dat appellante 56% van de punten heeft behaald. Om die reden komt zij niet in

aanmerking voor deelname aan de tweede ronde van de selectieprocedure. Slechts aspirant-studenten die een score hebben tussen de 64% en 70% komen namelijk in aanmerking voor selectie naar de tweede ronde. Verder heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het op de weg van appellante had gelegen om een verzoek in te dienen voor extra tijd of andere doeltreffende maatregelen in verband met haar medische toestand. Dat zij haar ziekteverleden op haar curriculum vitae (hierna: cv) heeft vermeld, betekent volgens verweerder niet dat de selectiecommissie aan appellante had moeten vragen of zij behoefte had aan extra tijd of aan een andere doeltreffende maatregel. Ook het feit dat op de website met betrekking tot de selectie voor de opleiding Geneeskunde een link is opgenomen waarmee extra tijd voor de toetsen kan worden verzocht in verband met dyslexie, heeft verweerder niet doorslaggevend geacht. Het is verweerder gebleken dat op de website van de Universiteit van Amsterdam nadere informatie is opgenomen over het studeren met een functiebeperking of een chronische ziekte. Daarbij is ook informatie vermeld over de te contacteren persoon in geval met een studie wordt gestart, aldus verweerder. Tot slot heeft verweerder overwogen dat appellante geen gerechtvaardigd vertrouwen kon ontlenen aan een e-mail waarin een voorwaardelijk aanbod is opgenomen.

Het geschil in beroep

De Wgb/cz

2.4. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Zij betoogt in de eerste plaats dat zij kampt met de nasleep van het Ewing Sarcoom, een vorm van kanker. Zij raakt daardoor sneller vermoeid, kent dagelijks pijn en heeft moeite langdurig geconcentreerd te blijven. Gelet op de Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte (hierna: Wgb/cz), komt zij daarom in beginsel in aanmerking voor doeltreffende aanpassingen, aldus appellante. Enerzijds vereist de Wgb/cz dat een betrokkene zelf actief verzoekt om doeltreffende aanpassingen vanwege een beperking, maar anderzijds mag bij (aanmeld)procedures geen (indirect) onderscheid worden gemaakt. Appellante heeft bij de aanmelding voor de selectie niet uitdrukkelijk om doeltreffende aanpassingen gevraagd, omdat zij zich niet bewust was van de mogelijkheid daartoe. Volgens appellante bestond die mogelijkheid ook niet. De aanmeldprocedure was ten onrechte niet ingericht voor het verzoeken van aanpassingen wegens een medische situatie, anders dan dyslexie. Daarmee voldoet de procedure niet aan de in de Wgb/cz neergelegde vereisten en heeft verweerder miskend dat een verboden indirect onderscheid jegens appellante is gemaakt.

Daarnaast heeft zij melding gemaakt van haar ziekteverleden in haar cv. Omdat van medewerkers van het AMC en van het personeel van de instelling mag worden verwacht dat zij op de hoogte zijn van de ernstige beperkingen die een nasleep van deze vorm van kanker met zich brengt, lag het op de weg van de selectiecommissie om bij het verwerken van haar aanmelding, appellante te vragen welke aanpassingen voor haar nodig waren. Verweerder heeft dan ook miskend dat de selectiecommissie dat ten onrechte heeft nagelaten. Daarnaast heeft de selectiecommissie ten onrechte nagelaten om, nadat de ouders van appellante contact hadden gezocht over de vervelende consequenties van de beslissing, alsnog die aanpassingen te bewerkstelligen, aldus appellante.

2.4.1. Het College zal in de eerste plaats beoordelen of verweerder in de aanmeldprocedure een verboden onderscheid heeft gemaakt als bedoeld in de Wgb/cz.

2.4.2. Ingevolge artikel 1, aanhef en onder b, van de Wgb/cz bestaat direct onderscheid indien een persoon op grond van handicap of chronische ziekte op een andere wijze wordt behandeld dan een ander in een vergelijkbare situatie wordt, is of zou worden behandeld.

Ingevolge artikel 1, aanhef en onder c, bestaat indirect onderscheid indien een ogenschijnlijk neutrale bepaling, maatstaf of handelwijze personen met een handicap of chronische ziekte in vergelijking met andere personen bijzonder treft.

Ingevolge artikel 2 houdt het verbod van onderscheid mede in dat degene, tot wie dit verbod zich richt, gehouden is naar gelang de behoefte doeltreffende aanpassingen te verrichten, tenzij deze voor hem een onevenredige belasting vormen.

2.4.3. Uit hetgeen appellante naar voren heeft gebracht, blijkt, naar het oordeel van het College, niet dat verweerder met de aanmeldprocedure een direct onderscheid heeft gemaakt door appellante op een andere wijze te behandelen dan een persoon zonder beperking.

Het College ziet evenmin grond voor het oordeel dat verweerder door het hanteren van de aanmeldprocedure appellante in vergelijking met andere personen in het bijzonder treft. Eenieder kan zich aanmelden voor de bachelor Geneeskunde en die aanmelding is voor appellante niet anders of zwaarder geweest dan voor personen zonder handicap of chronische ziekte. Appellante heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat zij anders is behandeld tijdens de aanmeldprocedure dan anderen. Voor zover appellante betoogt dat een indirect onderscheid bestaat, omdat in de aanmeldprocedure niet uitdrukkelijk is voorzien in een mogelijkheid of faciliteit om te verzoeken om extra tijd tijdens of tussen de toetsen voor personen met een andere beperking dan dyslexie, faalt dat betoog. De mogelijkheid zo'n verzoek in te dienen, bestaat namelijk ook voor personen met een andere beperking dan dyslexie. Ter zitting van het College heeft verweerder daarover verklaard dat op de website van de instelling informatie is te vinden over het studeren met een handicap of een functiebeperking. Ook is in de informatie over de opleiding, het inschrijven en de selectie voor de opleiding, steeds expliciet vermeld dat met vragen contact kan worden opgenomen met de studieadviseurs, met de secretaris decentrale selectie of met de studentendecanen. Verweerder heeft daarnaast verklaard dat 61 kandidaten extra tijd hebben gekregen op basis van uiteenlopende gronden, waaronder adhd, autisme en chronische vermoeidheid. Naar oordeel van het College mist het betoog van appellante in zoverre dan ook feitelijke grondslag.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder bovendien, gelet op het voorgaande, voldoende kenbaar gemaakt dat de mogelijkheid bestond om in geval van een handicap of chronische ziekte een verzoek in te dienen voor doeltreffende maatregelen al naar gelang de behoefte. Bij twijfel daarover had het op de weg van appellante gelegen hierover navraag te doen.

Het betoog faalt.

2.4.4. Vervolgens dient het College zich te buigen over het antwoord op de vraag of verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door appellante niet actief te benaderen met de vraag of maatregelen dienden te worden getroffen in verband met haar medische situatie.

2.4.5. Uit artikel 2 van de Wgb/cz volgt dat de instelling de plicht heeft om naar gelang de behoefte doeltreffende aanpassingen te verrichten, mits deze geen onevenredige belasting voor hem vormen. Zoals hiervoor is overwogen, bestond die mogelijkheid ook in het kader van de selectieprocedure voor de bachelor Geneeskunde.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van voormelde bepaling (Kamerstukken II 2001/02, 28 169, nr. 3, p. 26) volgt dat met 'naar gelang de behoefte' wordt bedoeld aan te geven dat de wederpartij niet op voorhand en rekening houdend met mogelijk een reeks van handicaps of chronische ziektes die zich kunnen voordoen, aanpassingen dient te verrichten. Het moet gaan om een in een concrete situatie benodigde aanpassing, aldus de wetgever. Met het begrip 'naar gelang de behoefte' wordt tot uitdrukking gebracht dat de verplichting tot het treffen van een doeltreffende aanpassing geen generieke verplichting is, maar een verplichting die afhankelijk van de situatie specifiek ingevuld moet worden. Om uitvoering te kunnen geven aan de verplichting tot het doen van een doeltreffende aanpassing zal het voor de wederpartij duidelijk moeten zijn dat er behoefte is aan een aanpassing en tevens duidelijk moeten zijn welke aanpassing in het concrete geval gewenst is. De behoefte zal op enigerlei wijze kenbaar moeten zijn of kenbaar worden gemaakt. Naar het oordeel van de regering, ligt hier een verantwoordelijkheid van de gehandicapte of chronisch zieke om de behoefte aan een aanpassing aan te kaarten.

2.4.6. Zoals volgt uit het voorgaande, ligt ook een verantwoordelijkheid bij betrokkene zelf om bij de instelling aan te kaarten in hoeverre behoefte bestaat aan een aanpassing en waaruit die aanpassing zou moeten bestaan. Dat appellante zich niet bewust was van de mogelijkheid een verzoek in te dienen voor de nodige aanpassingen in verband met haar medische situatie, dient, gelet op het feit dat die informatie op de website van de Universiteit van Amsterdam voldoende kenbaar is gemaakt, voor haar risico te blijven. Verder heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat de selectiecommissie niet onzorgvuldig

heeft gehandeld door appellante niet actief te benaderen naar aanleiding van de informatie die zij op haar cv heeft vermeld. Uit die informatie volgt weliswaar dat appellante een medische geschiedenis heeft, maar niet, althans niet zonder meer, dat zij behoefte had aan op haar specifieke situatie toegespitste aanpassingen bij het maken van de toetsen.

Het College ziet evenmin grond voor het oordeel dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door appellante niet, nadat zij na ontvangst van de beslissing van 24 februari 2017 alsnog contact had opgenomen, in de gelegenheid te stellen de toetsen te herkansen waarbij de nodige aanpassingen zouden worden getroffen. Daarbij is van belang dat de van toepassing zijnde regelgeving over de selectieprocedure niet voorziet in herkansingen.

Het betoog faalt.

Het vertrouwensbeginsel

2.5. Verder betoogt appellante dat een onderwijsovereenkomst tussen appellante en de instelling is ontstaan als gevolg van het gerechtvaardigd vertrouwen dat zij heeft ontleend aan een acceptatiebericht van 18 april 2017. Dit acceptatiebericht is nog eens bevestigd door de uitnodiging tot het betalen van het collegegeld van 6 juli 2017. Volgens appellant lag acceptatie juist naar aanleiding van het uitvoerig gemotiveerde bezwaarschrift zeer voor de hand. Het bericht van 1 mei 2017 waarin is vermeld dat deze e-mail niet een bevestiging van de toelating tot de opleiding Geneeskunde betreft, is onjuist. Op 6 juli 2017 volgde namelijk een uitnodiging tot betaling van het collegegeld en op 18 juli 2017 een bericht dat het inschrijfverzoek is afgewezen, omdat zij niet tijdig zou hebben aangetoond te voldoen aan de vooropleidingseisen. De herhaalde toezegging van de instelling ligt, gelet op alle omstandigheden van het geval, in de risicosfeer van de instelling en zij heeft op de toezegging(en) mogen vertrouwen, aldus appellante.

2.5.1. Op 18 april 2017 heeft appellante een e-mail van de ‘Admissions Office’ ontvangen waarin melding is gemaakt van een ‘conditional offer of acceptance’. Daarna heeft de instelling op 1 mei 2017 een e-mail verzonden waarin is vermeld dat deze e-mail van 18 april 2017 door een aantal kandidaten dat heeft meegedaan aan de selectieprocedure, ten onrechte is opgevat als een bevestiging van de toelating tot de opleiding. Volgens de e-mail van 1 mei 2017 is de e-mail van 18 april 2017 verstuurd naar alle studenten die zich hebben aangemeld met een buitenlandse vooropleiding. ‘Conditional acceptance’ wil, aldus de e-mail van 1 mei 2017, zeggen dat is bepaald dat het niveau van het buitenlandse diploma equivalent is aan een Vwo-diploma en dat de kandidaat dus voldoet aan de vooropleidingseisen. De tekst houdt echter geen rekening met de uitkomst van de aanvullende selectieprocedure en is helaas verwarrend voor mensen die zich hebben aangemeld voor bijvoorbeeld de opleiding Geneeskunde, aldus voormelde e-mail.

Naar het oordeel van het College kon appellante, gelet op het voorgaande, aan de door haar overgelegde correspondentie niet een in rechte te honoreren vertrouwen ontlenen dat zij in weerwil van de beslissing van 24 februari 2017 en zonder een daartoe strekkende beslissing op het door haar ingediende bezwaarschrift alsnog zonder nadere selectie zou worden toegelaten tot de bachelor Geneeskunde. Daarbij is ook van belang het veelvuldige contact tussen appellante en de opleiding over de beslissing van 24 februari 2017 en over de aan haar verzonden e-mails van de ‘Admissions Office’. Het betoog van appellante dat de e-mail van 1 mei 2017 onjuist zou zijn, omdat zij later bij e-mail daterend van na de beslissing van verweerder van 5 juli 2017 is uitgenodigd collegegeld te betalen, volgt het College niet. Ter zitting heeft verweerder daarover verklaard dat de e-mails per abuis naar aspirant-studenten voor de bachelor Geneeskunde zijn verstuurd, omdat wat betreft de diplomawaardering de fixus en de niet-fixus aanmeldingen in het digitale systeem ten onrechte zijn samengevoegd. In latere e-mails, ook in reactie op vragen daarover van appellante, is gecommuniceerd dat het van het rangnummer afhangt of appellante een plaats aangeboden zou krijgen voor de opleiding, aldus verweerder.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat het appellante onder de gegeven omstandigheden genoegzaam bekend was dat zij niet was geselecteerd voor de tweede ronde van de selectieprocedure.

Het betoog faalt.

Conclusie

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/115.5**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	19 december 2017
Partijen	:	appellant en Hogeschool Leiden
Trefwoorden	:	e-mail matchingsdag minnelijke schikking portfolio spoedeisendheid studiekeuzeactiviteit studiekeuzecheck Studielink
Artikelen	:	WHW: artikel 7.31a WHW: artikel 7.31b WHW: artikel 7.63a, derde lid Awb: artikel 6:22 Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs: artikel 4.1 Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 1 Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 8a Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 8b Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 36 OER: artikel 2.6
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Ambtshalve beoordeling: de minnelijke schikking* 2.4. Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat de geschillenadviescommissie nagaat of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. Volgens het advies van de geschillenadviescommissie van 7 juli 2017, heeft de geschillenadviescommissie dertig bezwaarschriften ontvangen van aankomend studenten van wie de inschrijving voor een opleiding aan de faculteit Science & Technology is geweigerd. Bij alle aankomend studenten was de reden van die weigering dat zij niet de volledige toelatingsprocedure hebben doorlopen. Verder heeft de adviescommissie in dit advies geschreven dat haar voorzitter heeft besloten een poging tot een minnelijke schikking achterwege te laten, omdat een dergelijke poging de procedure in tijd onnodig zou vertragen. 2.4.1. Het College stelt vast dat de geschillenadviescommissie met deze handelwijze niet heeft voldaan aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Naar het College begrijpt heeft de geschillenadviescommissie daarin een bewuste keuze gemaakt wegens de spoedeisendheid van de procedure. Dit motief, hoewel begrijpelijk, acht het College onder de gegeven omstandigheden onvoldoende zwaarwegend om het niet-nakomen van deze wettelijke verplichting te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht. De geschillenadviescommissie heeft in algemene zin geadviseerd de bezwaren van alle aankomend studenten gegrond te verklaren, omdat de afwijzing van het verzoek tot inschrijving in alle gevallen leidt tot een onevenredige benadeling van zwaarwegende aard, als bedoeld in artikel 36, tweede lid, van de Inschrijfregeling. Daarbij heeft de geschillenadviescommissie zich onder andere kritisch uitgelaten over de wijze van communiceren met de aspirant-studenten die uitsluitend digitaal heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft dat advies niet overgenomen en de bezwaren van

(onder andere) appellant ongegrond verklaard. De geschillenadviescommissie noch verweerder heeft appellant op enig moment uitgenodigd zijn standpunt mondeling toe te lichten tijdens een gesprek over een minnelijke schikking dan wel tijdens een hoorzitting. Tijdens een mondelinge uitwisseling van standpunten hadden relevante omstandigheden aan het licht kunnen komen. Onder die omstandigheden is appellant naar het oordeel van het College in zijn belangen geschaad.
(…)
De inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck bij de Hogeschool Leiden
(…)
2.7.1. Het College ziet in de wijze waarop de studiekeuzecheck is ingericht, zoals toegelicht door verweerder, op zichzelf bezien geen aanleiding voor het oordeel dat het systeem niet met de nodige waarborgen is omkleed. Daarbij is van belang dat het uitsluitend digitaal communiceren met de aspirant-studenten naar het oordeel van het College voor aspirant-studenten niet onnodig bezwaarlijk is, mede omdat ook de wetgever, gelet op artikel 4.1, eerste lid, van de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs, voorschrijft dat aanmelding en toelating uitsluitend digitaal geschiedt. Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure in voldoende mate geattendeerd op deze wijze van communiceren en wordt hij op de hoogte gesteld van de voortgang van de procedure, de te nemen stappen voor het doorlopen van de studiekeuzecheck en de geldende deadlines. Die procedure is bovendien helder omschreven op de website van de Hogeschool Leiden. Daarnaast wordt de aspirant-student kort voor de naderende deadline gewaarschuwd dat hij de studiekeuzecheck nog niet volledig heeft afgerond. Daarbij heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat het kort voor het aflopen van de deadline waarschuwen van de aspirant-student een bewuste keuze is geweest, omdat de ervaring leert dat aspirant-studenten een waarschuwing tijdens de eindexamenperiode dan wel ruim voor het verstrijken van de deadline niet zullen oppikken.
Het College komt tot de slotsom dat de wijze waarop het systeem in algemene zin is ingericht, voldoende waarborgen biedt en daarmee voldoet aan de daaraan te stellen eisen van zorgvuldigheid.
(…)
De specifieke situatie van appellant
2.8.1. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat de aanmelding bij de Hogeschool Leiden geschiedt via het algemene systeem Studielink en dat de inschrijfprocedure daarna wordt overgenomen door Osiris. Vervolgens heeft verweerder onder overlegging van documentatie uit Osiris, toegelicht dat de verzendadministratie van de Hogeschool Leiden wordt gevormd door Osiris en door Studielink. Deze systemen registreren volgens verweerder welke (aspirant)student het betreft, van wie een e-mail afkomstig is, aan wie een e-mail is verzonden, wat het onderwerp van die e-mail is, op welke datum een e-mail is verzonden en op welke wijze. Uit de systeeminformatie betreffende appellant volgt dat de verschillende e-mails aan appellant zijn verzonden. Ook volgt uit dat systeem volgens verweerder dat de herinneringsmail van 29 mei 2017 aan hem is verzonden.

2.8.2. Verweerder houdt met dit systeem naar het oordeel van het College een deugdelijke verzendadministratie bij en heeft daarmee aannemelijk heeft gemaakt dat de desbetreffende e-mails zijn verzonden. Appellant kon aldus op de hoogte zijn van de te doorlopen stappen in de studiekeuzecheck en het feit dat hij het portfolio, inclusief de NOA-test, nog niet had geüpload. Hetgeen appellant in zijn beroepschrift daartegenover heeft gesteld, leidt niet tot een ander oordeel. Dat e-mails mogelijk in de “spamfolder” zijn beland, blijft voor rekening en risico van appellant. Gedurende het proces wordt namelijk uitdrukkelijk gewaarschuwd ook de “spamfolder” in de gaten te houden. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juni 2017 heeft de Manager Onderwijs- en Studentzaken (hierna: de manager) namens het college van bestuur het verzoek van appellant tot inschrijving voor het studiejaar 2017-2018 voor de bacheloropleiding Informatica ingetrokken (lees: de inschrijving geweigerd).
Bij beslissing van 25 juli 2017 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 15 augustus 2017, waar appellant, vertegenwoordigd door C. de Rooy, en verweerder vertegenwoordigd door drs. S.P. van den Eijnden, voorzitter van het college van bestuur van de Hogeschool Leiden, mrs. Yanik en R.E. Melcherts en dr. M.J.G. Krosenbrink-Gruijters, onderwijsmanager Chemie, allen werkzaam bij de Hogeschool Leiden, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Relevante wet- en regelgeving

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek

2.1. Ingevolge artikel 7.31a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), meldt degene die zich als student wil inschrijven voor een bepaalde propedeutische fase van een bacheloropleiding aan een bepaalde instelling of, indien die fase niet is ingesteld, de eerste periode in een bacheloropleiding met een studielast van 60 studiepunten, uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar zich aan bij de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, met inachtneming van artikel 7.31d en overeenkomstig bij ministeriële regeling vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.31b, eerste lid, heeft, indien betrokkene zich uiterlijk op 1 mei heeft aangemeld voor een bacheloropleiding op de wijze, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, hij het recht deel te nemen aan door de instelling, met betrekking tot de desbetreffende bacheloropleiding te organiseren studiekeuzeactiviteiten. Het instellingsbestuur kan besluiten dat de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.

Ingevolge het derde lid kan, indien toepassing is gegeven aan de tweede volzin van het eerste lid en de betrokkene zonder geldige reden niet deelneemt aan de studiekeuzeactiviteiten, bedoeld in dat lid, het instellingsbestuur besluiten de inschrijving van de betrokkene te weigeren.

Ingevolge artikel 7.63a, derde lid, gaat de geschillenadviescommissie na of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

Onderwijs- en examenregeling 2017-2018

2.1.1 Ingevolge artikel 2.6, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2017-2018 van de bacheloropleidingen (hierna: OER) leidt, indien een aankomend student voldoet aan de eisen voor toelating tot de opleiding, opgenomen in dit hoofdstuk, dit alleen tot een inschrijving voor de opleiding als student of extraneus, indien ook aan alle overige inschrijfvoorwaarden van Hogeschool Leiden wordt voldaan. De (inschrijf- en uitschrijf-) voorwaarden alsmede de procedure tot inschrijving en de beëindiging van de inschrijving bij de hogeschool zijn opgenomen in Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018 (hierna: de Inschrijfregeling), te raadplegen via www.hsleiden.nl.

Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018

2.1.2 Ingevolge artikel 1, aanhef en onder t, van de Inschrijfregeling, wordt onder Studiekeuzecheck verstaan de studiekeuzeactiviteit uitmondend in een studiekeuzeadvies, als bedoeld in artikel 7.31b van de WHW. De Studiekeuzecheck is te vinden op www.hsleiden.nl.

Ingevolge artikel 8a, eerste lid, geeft het verzoek tot inschrijving voor het eerste jaar van een voltijd bacheloropleiding dat wordt ingediend vóór of uiterlijk op 1 mei voor het aankomend studiejaar bij Hogeschool Leiden of een andere Nederlandse instelling voor hoger onderwijs (als bedoeld in de WHW) de student, met inachtneming van de overige voorwaarden van deze inschrijfregeling, recht op toelating tot het eerste jaar van een bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid verliest een student bij een verzoek tot inschrijving voor het eerste jaar van een voltijd bacheloropleiding niet het toelatingsrecht, indien hij zich voor of uiterlijk op 1 mei heeft aangemeld, maar uiterlijk 31 augustus wisselt van voorkeur en zich aanmeldt voor het eerste jaar van een andere voltijd bacheloropleiding.

Ingevolge artikel 8b, eerste lid, heeft de student die zich voor of uiterlijk op 1 mei voor het aankomend studiejaar heeft aangemeld, recht op een studiekeuzeactiviteit en een studiekeuzeadvies. De student kan zich in ieder geval oriënteren op zijn studie door middel van een door de opleiding aangeboden Studiekeuzecheck.

Ingevolge het tweede lid zal als resultaat van het afleggen van de Studiekeuzecheck een studiekeuzeadvies worden verstrekt.

Ingevolge het derde lid zijn de studiekeuzeactiviteiten die een opleiding aanbiedt alsmede de benodigde informatie daaromtrent, terug te vinden op de webpagina van de desbetreffende opleiding op www.hsleiden.nl.

Ingevolge artikel 36, tweede lid, kan de directeur Onderwijs- & Studentzaken in bijzondere gevallen, waar toepassing van deze regeling tot onevenredige benadeling of onbillijkheden van zwaarwegende aard zou leiden, indien nodig: na advies van de onderwijsmanager van de opleiding, ten gunste van de student(en), van deze regeling afwijken.

Inleiding

2.2. Appellant heeft zich vóór 1 mei 2017 aangemeld bij de Hogeschool Leiden voor de opleiding Informatica. Om daadwerkelijk te kunnen worden ingeschreven aan de opleiding, diende hij deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.

Bij de Hogeschool Leiden bestaan deze studiekeuzeactiviteiten uit de zogenoemde studiekeuzecheck. Deze studiekeuzecheck voor de opleiding Informatica bestaat uit het opbouwen van een portfolio en de deelname aan een matchingsdag. Het portfolio bestaat uit het beantwoorden van een aantal startvragen, het maken van de NOA-test, het bekijken van een film over de opleiding en deelname aan een digitale speurtocht. Het portfolio moest uiterlijk 31 mei 2017 (digitaal) zijn ingediend. Nadat het complete portfolio is ingediend, kan de student deelnemen aan een matchingsdag.

Besluitvorming

2.3. De manager heeft inschrijving van appellant bij zijn beslissing van 19 juni 2017 geweigerd. De reden daarvoor is dat appellant in het kader van de studiekeuzecheck niet heeft voldaan aan de voorwaarde om het portfolio uiterlijk 31 mei 2017 in te leveren.

Appellant heeft, omdat hij het niet eens is met deze beslissing, bezwaar gemaakt. Hij stelt zich – kort samengevat – op het standpunt dat hij geen melding heeft gekregen over het maken van de studiekeuzecheck. De e-mail daarover van de Hogeschool Leiden zou in de spamfolder terecht kunnen zijn gekomen. Appellant kan dat echter niet controleren omdat hij die folder regelmatig leegt. Hij wenst de studiekeuzecheck opnieuw te doen.

2.3.1. Verweerder heeft de beslissing van de manager in stand gelaten bij zijn beslissing van 25 juli 2017. Verweerder heeft vastgesteld dat wat de studiekeuzecheck betreft, de juiste procedure is gevolgd. Vervolgens heeft verweerder overwogen dat een bepaalde mate van eigen verantwoordelijkheid van de aspirant-student mag worden verwacht. Deze verantwoordelijkheid komt overeen met en geeft een goed beeld van hetgeen van een student mag worden verwacht vanaf 1 september. Volgens verweerder wordt geen onredelijke mate van eigen verantwoordelijkheid verwacht van de aspirant-student. Dat in het kader van de studiekeuzecheck enkel digitaal met de aspirant-studenten wordt gecommuniceerd, sluit aan op de wijze van aanmelding via Studielink en is gezien het huidige digitale tijdperk van communicatie per e-mail tevens de meest voor de hand liggende manier. Met de belangen van de aspirant-studenten is daarnaast voldoende rekening gehouden. In verband met de eindexamenperiode, is voor het eerste onderdeel, het portfolio, de uiterste inleverdatum bewust 10 dagen na het eindexamen gepland. Aspirant-studenten hadden daarom voldoende tijd om het portfolio af te ronden, aldus verweerder. Niettemin is die uiterste inleverdatum verschoven naar 5 juni. Ook wat betreft het tweede onderdeel, de matchingsdag, is rekening gehouden met het eindexamen. Aspirant-studenten konden op voorhand hun voorkeur doorgeven voor een van de matchingsdagen. Vervolgens zijn alle studenten geplaatst op een van de dagen, conform de eigen voorkeur, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

Ambtshalve beoordeling: de minnelijke schikking

2.4. Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat de geschillenadviescommissie nagaat of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

Volgens het advies van de geschillenadviescommissie van 7 juli 2017, heeft de geschillenadvies-commissie dertig bezwaarschriften ontvangen van aankomend studenten van wie de inschrijving voor een opleiding aan de faculteit Science & Technology is geweigerd. Bij alle aankomend studenten was de reden van die weigering dat zij niet de volledige toelatingsprocedure hebben doorlopen. Verder heeft de adviescommissie in dit advies geschreven dat haar voorzitter heeft besloten een poging tot een minnelijke schikking achterwege te laten, omdat een dergelijke poging de procedure in tijd onnodig zou vertragen.

2.4.1. Het College stelt vast dat de geschillenadviescommissie met deze handelwijze niet heeft voldaan aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Naar het College begrijpt heeft de geschillenadviescommissie daarin een bewuste keuze gemaakt wegens de spoedeisendheid van de procedure. Dit motief, hoewel begrijpelijk, acht het College onder de gegeven omstandigheden onvoldoende zwaarwegend om het niet-nakomen van deze wettelijke verplichting te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht. De geschillenadviescommissie heeft in algemene zin geadviseerd de bezwaren van alle aankomend studenten gegrond te verklaren, omdat de afwijzing van het verzoek tot inschrijving in alle gevallen leidt tot een onevenredige benadeling van zwaarwegende aard, als bedoeld in artikel 36, tweede lid, van de Inschrijfregeling. Daarbij heeft de geschillenadviescommissie zich onder andere kritisch uitgelaten over de wijze van communiceren met de aspirant-studenten, die uitsluitend digitaal heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft dat advies niet overgenomen en de bezwaren van (onder andere) appellant ongegrond verklaard. De geschillenadviescommissie noch verweerder heeft appellant op enig moment uitgenodigd zijn standpunt mondeling toe te lichten tijdens een gesprek over een minnelijke schikking dan wel tijdens een hoorzitting. Tijdens een mondelinge uitwisseling van standpunten hadden relevante omstandigheden aan het licht kunnen komen. Onder die omstandigheden is appellant naar het oordeel van het College in zijn belangen geschaad.

2.4.2. Het College trekt hieruit de conclusie dat het door appellant ingestelde beroep reeds wegens het niet-naleven van de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting gegrond dient te worden verklaard en dat de beslissing van 25 juli 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om te onderzoeken of de rechtsgevolgen van de beslissing van 25 juli 2017 in stand kunnen blijven en zal daarom de beroepsgronden van appellant beoordelen.

De beroepsgronden

2.5. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Hij ontvangt alle berichten en overige correspondentie via Studielink. Appellant is er dan ook vanuit gegaan dat alle berichten over de inschrijving via Studielink zouden gaan en dat Studielink het centrale platform is wat betreft belangrijke communicatie over inschrijvingen. Hij heeft de “to do list”, nauwlettend in de gaten gehouden voor verdere stappen. Op 17 april 2017 ontving hij een bevestiging van zijn inschrijving met de mededeling dat hij nog een e-mail zou ontvangen. Die e-mail heeft hij echter nooit ontvangen. De herinneringen heeft hij evenmin ontvangen, aldus appellant.

2.5.1. Het College zal de beroepsgronden aldus opvatten dat de inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck volgens appellant in algemene zin niet voldoet aan de daaraan te stellen zorgvuldigheidseisen, in het bijzonder wat de wijze van communicatie betreft. Daarom zal het College eerst de inrichting van het systeem beoordelen. Voor zover nodig, zal het College daarna ingaan op de specifieke situatie van appellant.

De inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck bij de Hogeschool Leiden

2.6. Bij de wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs; Stb. 2013, 298), is de ‘paragraaf Aanmelding, studiekeuzeactiviteiten en studiekeuzeadvies’ ingevoegd. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die paragraaf (Kamerstukken II, 2012-2013, 33 519, nr. 3; p. 7), volgt dat de wetgever met deze paragraaf heeft beoogd een wettelijke basis te geven voor het studiekeuzeadvies voor bacheloropleidingen. De aanmelddatum van uiterlijk 1 mei zorgt er volgens de wetgever voor dat de studenten op tijd een bewuste keuze maken. Bovendien kan het proces van studiekeuzeactiviteiten praktisch worden vormgegeven, omdat de instelling voldoende tijd heeft om studiekeuzeactiviteiten te organiseren, aldus de wetgever.

2.7. Verweerder heeft de werking van het systeem van de studiekeuzecheck, onder overlegging van digitale correspondentie uit het systeem en algemene informatie over het systeem, nader toegelicht in zijn verweerschrift en tijdens de zitting van het College van 15 augustus 2017.

Aanmelding voor de opleiding geschiedt via Studielink. In Studielink dient een e-mailadres te worden ingevuld voor verdere communicatie. Vervolgens wordt een welkomstbericht via Studielink aan het opgegeven e-mailadres verzonden, waarin het vervolg van de procedure is opgenomen en waarbij wordt gewezen op correspondentie die via de e-mail zal volgen. Daarna ontvangt de aspirant-student een e-mail met informatie over zijn inloggegevens. Met die gegevens heeft de aspirant-student toegang tot de verdere afwikkeling van het inschrijfproces en de voltooiing van de studiekeuzecheck, aldus verweerder.

Het eerste onderdeel van de studiekeuzecheck bestaat onder andere uit het invullen van de startvragen en het maken van de zogenoemde NOA-test. Deze test is een motivatie- en capaciteitentest, samengesteld door het bureau NOA. Het digitale portfolio, inclusief het maken en het uploaden van de NOA-test, dient vervolgens via “Osiris Aanmeld” geüpload te worden. Dat uploaden is verplicht om de verdere inschrijving voor de opleiding te voltooien. De deadline voor het uploaden van het portfolio was vastgesteld op 31 mei 2017. Die deadline, alsook de inrichting van de studiekeuzecheck, is vermeld op de website en wordt gecommuniceerd via e-mails vanuit Osiris (het digitale studenteninformatiesysteem). Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure gewaarschuwd zijn e-mail in de gaten te houden en er alert op te zijn dat e-mails in de “spamfolder” terecht kunnen komen, aldus verweerder. Ook wordt volgens verweerder tijdens de open dag uitgebreid gecommuniceerd over de studiekeuzecheck.

Verweerder heeft daarnaast toegelicht dat een aspirant-student die zich heeft ingeschreven, maar het portfolio nog niet heeft geüpload, kort voor de deadline, te weten op 29 mei 2017, een waarschuwing daarover via de e-mail ontvangt. In het geval de aspirant-student de NOA-test weliswaar heeft gemaakt, maar nog niet heeft geüpload naar Osiris, krijgt hij ook daarover een waarschuwing.

Het tweede onderdeel van de studiekeuzecheck is het bijwonen van de matchingsdag. Die dag kan, aldus verweerder, slechts worden bijgewoond indien het complete portfolio is ingeleverd. Bovendien is deelname aan de beide onderdelen verplicht om voor het studiejaar 2017-2018 te kunnen worden ingeschreven.

2.7.1. Het College ziet in de wijze waarop de studiekeuzecheck is ingericht, zoals toegelicht door verweerder, op zichzelf bezien geen aanleiding voor het oordeel dat het systeem niet met de nodige waarborgen is omkleed. Daarbij is van belang dat het uitsluitend digitaal communiceren met de aspirant-studenten naar het oordeel van het College voor aspirant-studenten niet onnodig bezwaarlijk is, mede omdat ook de wetgever, gelet op artikel 4.1, eerste lid, van de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs, voorschrijft dat aanmelding en toelating uitsluitend digitaal geschiedt. Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure in voldoende mate geattendeerd op deze wijze van communiceren en wordt hij op de hoogte gesteld van de voortgang van de procedure, de te nemen stappen voor het doorlopen van de studiekeuzecheck en de geldende deadlines. Die procedure is bovendien helder omschreven op de website van de Hogeschool Leiden. Bovendien wordt de aspirant-student kort voor de naderende deadline gewaarschuwd dat hij de studiekeuzecheck nog niet volledig heeft afgerond. Daarbij heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat het kort voor het aflopen van de deadline waarschuwen van de aspirant-student een bewuste keuze is geweest, omdat de ervaring leert dat aspirant-studenten een waarschuwing tijdens de eindexamenperiode dan wel ruim voor het verstrijken van de deadline niet zullen oppikken.

Het College komt tot de slotsom dat de wijze waarop het systeem in algemene zin is ingericht, voldoende waarborgen biedt en daarmee voldoet aan de daaraan te stellen eisen van zorgvuldigheid.

De specifieke situatie van appellant

2.8. Vaststaat dat appellant het eerste onderdeel van de studiekeuzecheck, te weten het tijdig uploaden van het portfolio, niet heeft afgerond. Volgens appellant is daarvoor redengevend geweest dat hij verschillende e-mails daarover niet heeft ontvangen, terwijl hij de “to do list” in Studielink nauwlettend in de gaten heeft gehouden.

2.8.1. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat de aanmelding bij de Hogeschool Leiden geschiedt via het algemene systeem Studielink en dat de inschrijfprocedure daarna wordt overgenomen door Osiris. Vervolgens heeft verweerder onder overlegging van documentatie uit Osiris, toegelicht dat de verzendadministratie van de Hogeschool Leiden wordt gevormd door Osiris en door Studielink. Deze systemen registreren volgens verweerder welke (aspirant)student het betreft, van wie een e-mail afkomstig is, aan wie een e-mail is verzonden, wat het onderwerp van die e-mail is, op welke datum een e-mail is verzonden en op welke wijze. Uit de systeeminformatie betreffende appellant volgt dat de verschillende e-mails aan appellant zijn verzonden. Ook volgt uit dat systeem volgens verweerder dat de herinneringsmail van 29 mei 2017 aan hem is verzonden.

2.8.2. Verweerder houdt met dit systeem naar het oordeel van het College een deugdelijke verzendadministratie bij en heeft daarmee aannemelijk heeft gemaakt dat de desbetreffende e-mails zijn verzonden. Appellant kon aldus op de hoogte zijn van de te doorlopen stappen in de studiekeuzecheck en het feit dat hij het portfolio, inclusief de NOA-test, nog niet had geüpload. Hetgeen appellant in zijn beroepschrift daartegenover heeft gesteld, leidt niet tot een ander oordeel. Dat e-mails mogelijk in de “spamfolder” zijn beland, blijft voor rekening en risico van appellant. Gedurende het proces wordt namelijk uitdrukkelijk gewaarschuwd ook de “spamfolder” in de gaten te houden.

Het betoog faalt.

Het in stand laten van de rechtsgevolgen

2.9. Hoewel verweerder naar het oordeel van het College de verzending en de aflevering van de verschillende e-mails aannemelijk heeft gemaakt, ziet het College geen aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing van 25 juli 2017 in stand te laten. Daarvoor is het volgende van belang.

In voormelde beslissing van 25 juli 2017 heeft verweerder bij zijn beoordeling of de weigering van de inschrijving in stand kan blijven, meegewogen dat voldoende rekening is gehouden met de belangen van de aspirant-student. Voor het eerste onderdeel, het portfolio, is de deadline bewust 10 dagen na het laatste onderdeel van het eindexamen gepland, zodat studenten voldoende tijd hadden om hun portfolio rond te krijgen. Verder is verweerder studenten tegemoetgekomen door deze deadline nog eens te verschuiven naar 5 juni 2017.

Ter zitting van het College heeft verweerder verklaard dat studenten die hun portfolio nog niet hadden geüpload op 1 juni 2017 een e-mail hebben ontvangen dat zij tot en met 5 juni de tijd hadden deze alsnog te uploaden. Verweerder heeft verder verklaard dat de groep aspirant-studenten die van deze verschuiving van de deadline kon profiteren, handmatig in het systeem is geselecteerd. Gebleken is dat deze e-mail niet aan appellant is verzonden. Daarom was appellant niet op de hoogte van het feit dat de deadline voor het uploaden van het portfolio was verschoven. Appellant is daarom in zijn belangen geschaad. Verweerder heeft bij zijn beslissing ten onrechte geen rekening gehouden met dit gegeven.

Gelet hierop ziet het College geen aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand te laten.

Slotsom

2.11. Het beroep is gegrond. De beslissing op bezwaar van 25 juli 2017 dient te worden vernietigd. Omdat verweerder ter zitting van het College van 15 augustus 2017 de toezegging heeft gedaan alleen aan de weigering van de inschrijving vast te houden in het geval het beroep volledig ongegrond zal worden verklaard, ziet het College aanleiding om de beslissing van de manager van 19 juni 2017, waarbij de inschrijving van appellant is geweigerd, te herroepen. Dat betekent dat verweerder, als appellant dat wil, hem zal moeten inschrijven.

2.12. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is het College niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool Leiden van 25 juli 2017 met kenmerk 28940/AM/NY;
III. herroept de beslissing van 19 juni 2017 van de Manager Onderwijs- en Studentzaken;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool Leiden aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/116.5**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	19 december 2017
Partijen	:	appellant en Hogeschool Leiden
Trefwoorden	:	e-mail matchingsdag minnelijke schikking portfolio spoedeisendheid studiekeuzeactiviteit studiekeuzecheck Studielink
Artikelen	:	WHW: artikel 7.31a WHW: artikel 7.31b WHW: artikel 7.63a, derde lid Awb: artikel 6:22 Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs: artikel 4.1 Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 1 Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 8a Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 8b Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 36 OER: artikel 2.6
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Ambtshalve beoordeling: de minnelijke schikking* 2.4. Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat de geschillenadviescommissie nagaat of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. Volgens het advies van de geschillenadviescommissie van 7 juli 2017, heeft de geschillenadviescommissie dertig bezwaarschriften ontvangen van aankomend studenten van wie de inschrijving voor een opleiding aan de faculteit Science & Technology is geweigerd. Bij alle aankomend studenten was de reden van die weigering dat zij niet de volledige toelatingsprocedure hebben doorlopen. Verder heeft de adviescommissie in dit advies geschreven dat haar voorzitter heeft besloten een poging tot een minnelijke schikking achterwege te laten, omdat een dergelijke poging de procedure in tijd onnodig zou vertragen. 2.4.1. Het College stelt vast dat de geschillenadviescommissie met deze handelwijze niet heeft voldaan aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Naar het College begrijpt heeft de geschillenadviescommissie daarin een bewuste keuze gemaakt wegens de spoedeisendheid van de procedure. Dit motief, hoewel begrijpelijk, acht het College onder de gegeven omstandigheden onvoldoende zwaarwegend om het niet-nakomen van deze wettelijke verplichting te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht. De geschillenadviescommissie heeft in algemene zin geadviseerd de bezwaren van alle aankomend studenten gegrond te verklaren, omdat de afwijzing van het verzoek tot inschrijving in alle gevallen leidt tot een onevenredige benadeling van zwaarwegende aard, als bedoeld in artikel 36, tweede lid, van de Inschrijfregeling. Daarbij heeft de geschillenadviescommissie zich onder andere kritisch uitgelaten over de wijze van communiceren met de aspirant-studenten die uitsluitend digitaal heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft dat advies niet overgenomen en de bezwaren van (onder andere) appellant

ongegrond verklaard. De geschillenadviescommissie noch verweerder heeft appellant op enig moment uitgenodigd zijn standpunt mondeling toe te lichten tijdens een gesprek over een minnelijke schikking dan wel tijdens een hoorzitting. Tijdens een mondelinge uitwisseling van standpunten hadden relevante omstandigheden aan het licht kunnen komen. Onder die omstandigheden is appellant naar het oordeel van het College in zijn belangen geschaad.
(…)
De inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck bij de Hogeschool Leiden
(…)
2.7.1. Het College ziet in de wijze waarop de studiekeuzecheck is ingericht, zoals toegelicht door verweerder, op zichzelf bezien geen aanleiding voor het oordeel dat het systeem niet met de nodige waarborgen is omkleed. Daarbij is van belang dat het uitsluitend digitaal communiceren met de aspirant-studenten naar het oordeel van het College voor aspirant-studenten niet onnodig bezwaarlijk is, mede omdat ook de wetgever, gelet op artikel 4.1, eerste lid, van de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs, voorschrijft dat aanmelding en toelating uitsluitend digitaal geschiedt. Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure in voldoende mate geattendeerd op deze wijze van communiceren en wordt hij op de hoogte gesteld van de voortgang van de procedure, de te nemen stappen voor het doorlopen van de studiekeuzecheck en de geldende deadlines. Die procedure is bovendien helder omschreven op de website van de Hogeschool Leiden. Daarnaast wordt de aspirant-student kort voor de naderende deadline gewaarschuwd dat hij de studiekeuzecheck nog niet volledig heeft afgerond. Daarbij heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat het kort voor het aflopen van de deadline waarschuwen van de aspirant-student een bewuste keuze is geweest, omdat de ervaring leert dat aspirant-studenten een waarschuwing tijdens de eindexamenperiode dan wel ruim voor het verstrijken van de deadline niet zullen oppikken.
Het College komt tot de slotsom dat de wijze waarop het systeem in algemene zin is ingericht, voldoende waarborgen biedt en daarmee voldoet aan de daaraan te stellen eisen van zorgvuldigheid.
(…)
De specifieke situatie van appellant
(…)
2.8.1. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat de aanmelding bij de Hogeschool Leiden geschiedt via het algemene systeem Studielink en dat de inschrijfprocedure daarna wordt overgenomen door Osiris. Vervolgens heeft verweerder onder overlegging van documentatie uit Osiris, toegelicht dat de verzendadministratie van de Hogeschool Leiden wordt gevormd door Osiris en door Studielink. Deze systemen registreren volgens verweerder welke (aspirant)student het betreft, van wie een e-mail afkomstig is, aan wie een e-mail is verzonden, wat het onderwerp van die e-mail is, op welke datum een e-mail is verzonden en op welke wijze. Uit de systeeminformatie betreffende appellant volgt dat de verschillende e-mails aan appellant zijn verzonden. Ook volgt uit dat systeem volgens verweerder dat de herinneringsmail van 29 mei 2017

en de e-mail over het verschuiven van de deadline aan hem zijn verzonden.
2.8.2. Verweerder heeft naar het oordeel van het College hiermee een deugdelijke verzendadministratie bijgehouden en heeft daarmee aannemelijk gemaakt dat de desbetreffende e-mails zijn verzonden. Verweerder heeft ter zitting van het College aangeboden in het studentenadministratiesysteem Osiris na te gaan of de betreffende e-mails daadwerkelijk zijn afgeleverd. Ter zitting van het College heeft appellant toestemming aan verweerder verleend om dit onderzoek te verrichten. Uit dit onderzoek is gebleken dat de e-mails daadwerkelijk zijn afgeleverd. Verweerder heeft in dat kader toegelicht dat in het geval het bericht niet terugkomt als onbezorgbaar, de kans bijzonder klein is dat de e-mail niet is afgeleverd. De melding “onbezorgbaar” wordt overigens, aldus verweerder, gelogd en bewaard.
Naar het oordeel van het College is aannemelijk dat de e-mails, die overigens duidelijk zijn geformuleerd, zijn verzonden en dat vaststaat dat appellant is herinnerd aan de naderende deadline en dat hem een termijn is gegund het portfolio alsnog in te dienen. Appellant kon aldus op de hoogte zijn van de te doorlopen stappen in de studiekeuzecheck en het feit dat hij het portfolio, inclusief de NOA-test, nog niet had geüpload. Dat volgens appellant vrijwel zeker is dat de berichten in zijn “spamfolder” zijn beland en dat hij de berichten daarom over het hoofd heeft gezien, dient voor zijn rekening en risico te blijven. Daarover wordt appellant namelijk tijdens het proces gewaarschuwd. Het betoog faalt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juni 2017 heeft de Manager Onderwijs- en Studentzaken (hierna: de manager) namens het college van bestuur het verzoek van appellant tot inschrijving voor het studiejaar 2017-2018 voor de bacheloropleiding Chemie ingetrokken (lees: de inschrijving geweigerd).

Bij beslissing van 25 juli 2017 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 15 augustus 2017, waar appellant, en verweerder vertegenwoordigd door drs. S.P. van den Eijnden, voorzitter van het college van bestuur van de Hogeschool Leiden, mrs. Yanik en R.E. Melcherts en dr. M.J.G. Krosenbrink-Gruijters, onderwijsmanager Chemie, allen werkzaam bij de Hogeschool Leiden, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Relevante wet- en regelgeving

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek

2.1. Ingevolge artikel 7.31a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), meldt degene die zich als student wil inschrijven voor een bepaalde propedeutische fase van een bacheloropleiding aan een bepaalde instelling of, indien die fase niet is ingesteld, de eerste periode in een bacheloropleiding met een studielast van 60 studiepunten, uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar zich aan bij Onze minister, met inachtneming van artikel 7.31d en overeenkomstig bij ministeriële regeling vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.31b, eerste lid, heeft, indien betrokkene zich uiterlijk op 1 mei heeft aangemeld voor een bacheloropleiding op de wijze, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, hij het recht deel te nemen aan door de instelling, met betrekking tot de desbetreffende bacheloropleiding te organiseren studiekeuzeactiviteiten. Het instellingsbestuur kan besluiten dat de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.

Ingevolge het derde lid kan, indien toepassing is gegeven aan de tweede volzin van het eerste lid en de betrokkene zonder geldige reden niet deelneemt aan de studiekeuzeactiviteiten, bedoeld in dat lid, het instellingsbestuur besluiten de inschrijving van de betrokkene te weigeren.

Ingevolge artikel 7.63a, derde lid, gaat de geschillenadviescommissie na of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

Onderwijs- en examenregeling 2017-2018

2.1.1 Ingevolge artikel 2.6, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2017-2018 van de bacheloropleidingen (hierna: OER) leidt, indien een aankomend student voldoet aan de eisen voor toelating tot de opleiding, opgenomen in dit hoofdstuk, dit alleen tot een inschrijving voor de opleiding als student of extraneus, indien ook aan alle overige inschrijfvoorwaarden van Hogeschool Leiden wordt voldaan. De (inschrijf- en uitschrijf) voorwaarden alsmede de procedure tot inschrijving en beëindiging van de inschrijving bij de hogeschool zijn opgenomen in de Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018 (hierna: de Inschrijfregeling), te raadplegen via www.hsleiden.nl.

Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018

2.1.2 Ingevolge artikel 1, aanhef en onder t, van de Inschrijfregeling, wordt onder Studiekeuzecheck verstaan de studiekeuzeactiviteit uitmondend in een studiekeuzeadvies, als bedoeld in artikel 7.31b van de WHW. De Studiekeuzecheck is te vinden op www.hsleiden.nl.

Ingevolge artikel 8a, eerste lid, geeft het verzoek tot inschrijving voor het eerste jaar van een voltijd bacheloropleiding dat wordt ingediend voor of uiterlijk op 1 mei voor het aankomend studiejaar bij Hogeschool Leiden of een andere Nederlandse instelling voor hoger onderwijs (als bedoeld in de WHW) de student, met inachtneming van de overige voorwaarden van deze inschrijfregeling, recht op toelating tot het eerste jaar van een bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid verliest een student bij een verzoek tot inschrijving voor het eerste jaar van een voltijd bacheloropleiding niet het toelatingsrecht, indien hij zich voor of uiterlijk op 1 mei heeft aangemeld, maar uiterlijk 31 augustus wisselt van voorkeur en zich aanmeldt voor het eerste jaar van een andere voltijd bacheloropleiding.

Ingevolge artikel 8b, eerste lid, heeft de student die zich voor of uiterlijk op 1 mei voor het aankomend studiejaar heeft aangemeld, recht op een studiekeuzeactiviteit en een studiekeuzeadvies. De student kan zich in ieder geval oriënteren op zijn studie door middel van een door de opleiding aangeboden Studiekeuzecheck.

Ingevolge het tweede lid zal als resultaat van het afleggen van de Studiekeuzecheck een studiekeuzeadvies worden verstrekt.

Ingevolge het derde lid zijn de studiekeuzeactiviteiten die een opleiding aanbiedt alsmede de benodigde informatie daaromtrent, terug te vinden op de webpagina van de desbetreffende opleiding op www.hsleiden.nl.

Ingevolge artikel 36, tweede lid, kan de directeur Onderwijs- & Studentzaken in bijzondere gevallen, waar toepassing van deze regeling tot onevenredige benadeling of onbillijkheden van zwaarwegende aard zou leiden, indien nodig: na advies van de onderwijsmanager van de opleiding, ten gunste van de student(en), van deze regeling afwijken.

Inleiding

2.2. Appellant heeft zich vóór 1 mei 2017 aangemeld bij de Hogeschool Leiden voor de opleiding Chemie. Om daadwerkelijk te kunnen worden ingeschreven aan de opleiding, diende hij deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.

Bij de Hogeschool Leiden bestaan deze studiekeuzeactiviteiten uit de zogenoemde studiekeuzecheck. Deze studiekeuzecheck voor de opleiding Chemie bestaat uit het opbouwen van een portfolio en de deelname aan een matchingsdag. Het portfolio bestaat uit het beantwoorden van een aantal startvragen en het maken van de NOA-test. Dat portfolio moest uiterlijk 31 mei 2017 (digitaal) zijn ingediend. Nadat het complete portfolio is ingediend, kan de student deelnemen aan een matchingsdag.

Besluitvorming

2.3. De manager heeft inschrijving van appellant bij zijn beslissing van 19 juni 2017 geweigerd. De reden daarvoor is dat appellant in het kader van de studiekeuzecheck niet heeft voldaan aan de voorwaarde om het portfolio uiterlijk 31 mei 2017 in te leveren.

Appellant heeft, omdat hij het niet eens is met deze beslissing, bezwaar gemaakt. Hij stelt zich – kort samengevat – op het standpunt dat hij de studiekeuzecheck heeft gemaakt. Hij stuitte vervolgens op 1 juni 2017 per toeval op een e-mail in de spamfolder dat hij tot 31 mei 2017 de tijd had om die studiekeuzecheck te maken. Daarop heeft appellant verschillende keren contact gezocht met de Hogeschool Leiden. Na verschillende keren contact te hebben gehad, kreeg hij uiteindelijk het bericht dat de uiterste inleverdatum was verlengd, terwijl hij de studiekeuzecheck al had gedaan en hij het portfolio al klaar had.

2.3.1. Verweerder heeft de beslissing van de manager in stand gelaten bij zijn beslissing van 25 juli 2017. Verweerder heeft vastgesteld dat wat de studiekeuzecheck betreft, de juiste procedure is gevolgd. Vervolgens heeft verweerder overwogen dat een bepaalde mate van eigen verantwoordelijkheid van de aspirant-student mag worden verwacht. Deze verantwoordelijkheid komt overeen met en geeft een goed beeld van hetgeen van een student mag worden verwacht vanaf 1 september. Volgens verweerder wordt geen onredelijke mate van eigen verantwoordelijkheid verwacht van de aspirant-student. Dat in het kader van de studiekeuzecheck enkel digitaal met de aspirant-studenten wordt gecommuniceerd, sluit aan op de wijze van aanmelding via Studielink en is gezien het huidige digitale tijdperk van communicatie per e-mail tevens de meest voor de hand liggende manier. Met de belangen van de aspirant-studenten is daarnaast voldoende rekening gehouden. In verband met de eindexamenperiode, is voor het eerste onderdeel, het portfolio, de uiterste inleverdatum bewust 10 dagen na het eindexamen gepland. Aspirant-studenten hadden daarom voldoende tijd om het portfolio af te ronden, aldus verweerder. Niettemin is die uiterste inleverdatum verschoven naar 5 juni. Ook wat betreft het tweede onderdeel, de matchingsdag, is rekening gehouden met het eindexamen. Aspirant-studenten konden op voorhand hun voorkeur doorgeven voor een van de matchingsdagen. Vervolgens zijn alle studenten geplaatst op een van de dagen, conform de eigen voorkeur, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

Ambtshalve beoordeling: de minnelijke schikking

2.4. Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat de geschillenadviescommissie nagaat of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

Volgens het advies van de geschillenadviescommissie van 7 juli 2017, heeft de geschillenadviescommissie dertig bezwaarschriften ontvangen van aankomend studenten van wie de inschrijving voor een opleiding aan de faculteit Science & Technology is geweigerd. Bij alle aankomend studenten was de reden van die weigering dat zij niet de volledige toelatingsprocedure hebben doorlopen. Verder heeft de adviescommissie in dit advies geschreven dat haar voorzitter heeft besloten een poging tot een minnelijke schikking achterwege te laten, omdat een dergelijke poging de procedure in tijd onnodig zou vertragen.

2.4.1. Het College stelt vast dat de geschillenadviescommissie met deze handelwijze niet heeft voldaan aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Naar het College begrijpt heeft de geschillenadviescommissie daarin een bewuste keuze gemaakt wegens de spoedeisendheid van de procedure. Dit motief, hoewel begrijpelijk, acht het College onder de gegeven omstandigheden onvoldoende zwaarwegend om het niet-nakomen van deze wettelijke verplichting te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht. De geschillenadviescommissie heeft in algemene zin geadviseerd de bezwaren van alle aankomend studenten gegrond te verklaren, omdat de afwijzing van het verzoek tot inschrijving in alle gevallen leidt tot een onevenredige benadeling van zwaarwegende aard, als bedoeld in artikel 36, tweede lid, van de Inschrijfregeling. Daarbij heeft de geschillenadviescommissie zich onder andere kritisch uitgelaten over de wijze van communiceren met de aspirant-studenten die uitsluitend digitaal heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft dat advies niet overgenomen en de bezwaren van (onder andere) appellant ongegrond verklaard. De geschillenadviescommissie noch verweerder heeft appellant op enig moment uitgenodigd zijn standpunt mondeling toe te lichten tijdens een gesprek over een minnelijke schikking dan wel tijdens een hoorzitting. Tijdens een mondelinge uitwisseling van standpunten hadden relevante omstandigheden aan het licht kunnen komen. Onder die omstandigheden is appellant naar het oordeel van het College in zijn belangen geschaad.

2.4.2. Het College trekt hieruit de conclusie dat het door appellant ingestelde beroep reeds wegens het niet-naleven van de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting gegrond dient te worden verklaard en dat de beslissing van 25 juli 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om te onderzoeken of de rechtsgevolgen van de beslissing van 25 juli 2017 in stand kunnen blijven en zal daarom de beroepsgronden van appellant beoordelen.

De beroepsgronden

2.5. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Appellant heeft vanwege een nalatigheid in de communicatie van de zijde van de Hogeschool Leiden, de tweede uiterste inleverdatum gemist. Appellant heeft direct na de e-mail van 31 mei 2017 op 1 juni 2017 meermaals contact gezocht met de Hogeschool Leiden. Verder zou een mail aan hem zijn gestuurd over het verschuiven van de uiterste inleverdatum, maar die e-mail heeft hij niet ontvangen. Deze e-mail is ook niet aanwezig in de spamfolder, aldus appellant. Volgens appellant lijkt het erop dat het e-mailadres onjuist is gespeld. Ter staving van zijn argumenten, heeft appellant bewijsstukken van de communicatie overgelegd en het gemaakte portfolio.

2.5.1. Het College zal de beroepsgronden aldus opvatten dat de inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck volgens appellant in algemene zin niet voldoet aan de daaraan te stellen zorgvuldigheidseisen, in het bijzonder wat de wijze van communicatie betreft. Daarom zal het College eerst de inrichting van het systeem beoordelen. Voor zover nodig, zal het College daarna ingaan op de specifieke situatie van appellant.

De inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck bij de Hogeschool Leiden

2.6. Bij de wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs; Stb. 2013, 298), is de 'paragraaf Aanmelding, studiekeuzeactiviteiten en studiekeuzeadvies' ingevoegd. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die paragraaf (Kamerstukken II, 2012-2013, 33 519, nr. 3; p. 7), volgt dat de wetgever met deze paragraaf heeft beoogd een wettelijke basis te geven voor het studiekeuzeadvies voor bacheloropleidingen. De aanmelddatum van uiterlijk 1 mei zorgt er volgens de wetgever voor dat de studenten op tijd een bewuste keuze maken. Bovendien kan het proces van studiekeuzeactiviteiten praktisch worden vormgegeven, omdat de instelling voldoende tijd heeft om studiekeuzeactiviteiten te organiseren, aldus de wetgever.

2.7. Verweerder heeft de werking van het systeem van de studiekeuzecheck, onder overlegging van digitale correspondentie uit het systeem en algemene informatie over het systeem, nader toegelicht in zijn verweerschrift en tijdens de zitting van het College van 15 augustus 2017.

Aanmelding voor de opleiding geschiedt via Studielink. In Studielink dient een e-mailadres te worden ingevuld voor verdere communicatie. Vervolgens wordt een welkomstbericht via Studielink aan het opgegeven e-mailadres verzonden, waarin het vervolg van de procedure is opgenomen en waarbij wordt gewezen op correspondentie die via de e-mail zal volgen. Daarna ontvangt de aspirant-student een e-mail met informatie over zijn inloggegevens. Met die gegevens heeft de aspirant-student toegang tot de verdere afwikkeling van het inschrijfproces en de voltooiing van de studiekeuzecheck, aldus verweerder.

Het eerste onderdeel van de studiekeuzecheck bestaat uit het invullen van de startvragen en het maken van de zogenoemde NOA-test. Deze test is een motivatie- en capaciteitentest, samengesteld door het bureau NOA. Het digitale portfolio, inclusief het maken en het uploaden van de NOA-test, dient vervolgens via "Osiris Aanmeld" geüpload te worden. Dat uploaden is verplicht om de verdere inschrijving voor de opleiding te voltooien. De deadline voor het uploaden van het portfolio was vastgesteld op 31 mei 2017. Die deadline, alsook de inrichting van de studiekeuzecheck, is vermeld op de website en wordt gecommuniceerd via e-mails vanuit Osiris (het digitale studenteninformatiesysteem). Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure gewaarschuwd zijn e-mail in de gaten te houden en er alert op te zijn dat e-mails in de "spamfolder" terecht kunnen komen, aldus verweerder. Ook wordt volgens verweerder tijdens de open dag uitgebreid gecommuniceerd over de studiekeuzecheck.

Verweerder heeft daarnaast toegelicht dat een aspirant-student die zich heeft ingeschreven, maar het portfolio nog niet heeft geüpload, kort voor de deadline, te weten op 29 mei 2017, een waarschuwing daarover via de e-mail ontvangt. In het geval de aspirant-student de NOA-test weliswaar heeft gemaakt, maar nog niet heeft geüpload naar Osiris, krijgt hij ook daarover een waarschuwing.

Het tweede onderdeel van de studiekeuzecheck is het bijwonen van de matchingsdag. Die dag kan, aldus verweerder, slechts worden bijgewoond indien het complete portfolio is ingeleverd. Bovendien is deelname aan de beide onderdelen verplicht om voor het studiejaar 2017-2018 te kunnen worden ingeschreven.

2.7.1. Het College ziet in de wijze waarop de studiekeuzecheck is ingericht, zoals toegelicht door verweerder, op zichzelf bezien geen aanleiding voor het oordeel dat het systeem niet met de nodige waarborgen is omkleed. Daarbij is van belang dat het uitsluitend digitaal communiceren met de aspirant-studenten naar het oordeel van het College voor aspirant-studenten niet onnodig bezwarend is, mede omdat ook de wetgever, gelet op artikel 4.1, eerste lid, van de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs, voorschrijft dat aanmelding en toelating uitsluitend digitaal geschiedt. Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure in voldoende mate geattendeerd op deze wijze van communiceren en wordt hij op de hoogte gesteld van de voortgang van de procedure, de te nemen stappen voor het doorlopen van de studiekeuzecheck en de geldende deadlines. Die procedure is bovendien helder omschreven op de website van de Hogeschool Leiden. Daarnaast wordt de aspirant-student kort voor de naderende deadline gewaarschuwd dat hij de studiekeuzecheck nog niet volledig heeft afgerond. Daarbij heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat het kort voor het aflopen van de deadline

waarschuwen van de aspirant-student een bewuste keuze is geweest, omdat de ervaring leert dat aspirant-studenten een waarschuwing tijdens de eindexamenperiode dan wel ruim voor het verstrijken van de deadline niet zullen oppikken.

Het College komt tot de slotsom dat de wijze waarop het systeem in algemene zin is ingericht, voldoende waarborgen biedt en daarmee voldoet aan de daaraan te stellen eisen van zorgvuldigheid.

De specifieke situatie van appellant

2.8. Vaststaat dat appellant het eerste onderdeel van de studiekeuzecheck, te weten het tijdig uploaden van het portfolio, niet heeft afgerond. Volgens appellant is daarvoor redengevend geweest dat hij op 1 juni 2017 per toeval op een e-mail stuitte in de spamfolder waarin stond dat hij tot 31 mei 2017 de tijd had om die studiekeuzecheck te maken. Zijn spamfolder leest hij zelden, vanwege veiligheidsredenen. Daarop heeft appellant direct op 1 juni 2017 contact gezocht met de Hogeschool Leiden. Daarna heeft hij nog diverse keren contact gehad.

2.8.1. Verweerder heeft onder overlegging van documentatie uit Osiris, toegelicht dat de verzendadministratie van de Hogeschool Leiden wordt gevormd door Osiris en door Studielink. Deze systemen registreren volgens verweerder welke (aspirant)student het betreft, van wie een e-mail afkomstig is, aan wie een e-mail is verzonden, wat het onderwerp van die e-mail is, op welke datum een e-mail is verzonden en op welke wijze. Uit de systeeminformatie betreffende appellant volgt dat de verschillende e-mails aan appellant zijn verzonden. Ook volgt uit dat systeem volgens verweerder dat de herinneringsmail van 29 mei 2017 aan appellant is verzonden. Ter zitting van het College heeft verweerder verder toegelicht dat op 1 juni 2017 ook de e-mail over het verschuiven van de deadline aan appellant is verzonden.

2.8.2. Verweerder heeft met dit systeem naar het oordeel van het College een deugdelijke verzendadministratie bijgehouden en heeft daarmee aannemelijk gemaakt dat de desbetreffende e-mails zijn verzonden. Vaststaat dat appellant is herinnerd aan de naderende deadline en dat hem een termijn is gegund het portfolio alsnog in te dienen. Appellant kon aldus op de hoogte zijn van de te doorlopen stappen in de studiekeuzecheck en het feit dat hij het portfolio, inclusief de NOA-test, nog niet had geüpload. Dat het bericht van 29 mei 2017 in de “spamfolder” is beland en dat appellant deze folder wegens veiligheidsredenen niet vaak checkt, dient voor zijn rekening en risico te blijven. Gedurende het proces wordt namelijk uitdrukkelijk gewaarschuwd ook de “spamfolder” in de gaten te houden. Ook de stelling dat hij de e-mail van 1 juni 2017 niet heeft ontvangen, maakt de verzending van die e-mail, gelet op de overgelegde documentatie, niet minder aannemelijk.

Het betoog faalt.

Het in stand laten van de rechtsgevolgen

2.9. Hoewel verweerder naar het oordeel van het College de verzending en de aflevering van de verschillende e-mails aannemelijk heeft gemaakt, ziet het College geen aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing van 25 juli 2017 in stand te laten. Daarvoor is het volgende van belang.

2.9.1. Verweerder heeft ter zitting van het College van 15 augustus 2017 de toezegging gedaan alleen aan de weigering van de inschrijving vast te houden in het geval het beroep volledig ongegrond zal worden verklaard. Omdat het beroep gegrond is wegens het niet-naleven van de in artikel 7.63a van de WHW neergelegde verplichting, zal verweerder gelet op deze toezegging niet vasthouden aan de weigering van de inschrijving van appellant. Het College zal om die reden de beslissing van de manager van 19 juni 2017, waarbij de inschrijving van appellant is geweigerd, herroepen. Dat betekent dat verweerder, als appellant dat wil, hem zal moeten inschrijven.

Slotsom

2.10. Het beroep is gegrond. De beslissing op bezwaar van 25 juli 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om de beslissing van de manager van 19 juni 2017 te herroepen.

2.11. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is het College niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool Leiden van 25 juli 2017 met kenmerk 28917/AM/NY;
III. herroept de beslissing van 19 juni 2017 van de Manager Onderwijs- en Studentzaken;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool Leiden aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/119.5**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	19 december 2017
Partijen	:	appellant en Hogeschool Leiden
Trefwoorden	:	e-mail matchingsdag minnelijke schikking portfolio spoedeisendheid studiekeuzeactiviteit studiekeuzecheck Studielink
Artikelen	:	WHW: artikel 7.31a WHW: artikel 7.31b WHW: artikel 7.63a, derde lid Awb: artikel 6:22 Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs: artikel 4.1 Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 1 Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 8a Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 8b Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 36 OER: artikel 2.6
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Ambtshalve beoordeling: de minnelijke schikking* 2.4. Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat de geschillenadviescommissie nagaat of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. Volgens het advies van de geschillenadviescommissie van 7 juli 2017, heeft de geschillenadviescommissie dertig bezwaarschriften ontvangen van aankomend studenten van wie de inschrijving voor een opleiding aan de faculteit Science & Technology is geweigerd. Bij alle aankomend studenten was de reden van die weigering dat zij niet de volledige toelatingsprocedure hebben doorlopen. Verder heeft de adviescommissie in dit advies geschreven dat haar voorzitter heeft besloten een poging tot een minnelijke schikking achterwege te laten, omdat een dergelijke poging de procedure in tijd onnodig zou vertragen. 2.4.1. Het College stelt vast dat de geschillenadviescommissie met deze handelwijze niet heeft voldaan aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Naar het College begrijpt heeft de geschillenadviescommissie daarin een bewuste keuze gemaakt wegens de spoedeisendheid van de procedure. Dit motief, hoewel begrijpelijk, acht het College onder de gegeven omstandigheden onvoldoende zwaarwegend om het niet-nakomen van deze wettelijke verplichting te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht. De geschillenadviescommissie heeft in algemene zin geadviseerd de bezwaren van alle aankomend studenten gegrond te verklaren, omdat de afwijzing van het verzoek tot inschrijving in alle gevallen leidt tot een onevenredige benadeling van zwaarwegende aard, als bedoeld in artikel 36, tweede lid, van de Inschrijfregeling. Daarbij heeft de geschillenadviescommissie zich onder andere kritisch uitgelaten over de wijze van communiceren met de aspirant-studenten die uitsluitend digitaal heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft dat advies niet overgenomen en de bezwaren van (onder andere) appellant

ongegrond verklaard. De geschillenadviescommissie noch verweerder heeft appellant op enig moment uitgenodigd zijn standpunt mondeling toe te lichten tijdens een gesprek over een minnelijke schikking dan wel tijdens een hoorzitting. Tijdens een mondelinge uitwisseling van standpunten hadden relevante omstandigheden aan het licht kunnen komen. Onder die omstandigheden is appellant naar het oordeel van het College in zijn belangen geschaad.
(…)
De inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck bij de Hogeschool Leiden
(…)
2.7.1. Het College ziet in de wijze waarop de studiekeuzecheck is ingericht, zoals toegelicht door verweerder, op zichzelf bezien geen aanleiding voor het oordeel dat het systeem niet met de nodige waarborgen is omkleed. Daarbij is van belang dat het uitsluitend digitaal communiceren met de aspirant-studenten naar het oordeel van het College voor aspirant-studenten niet onnodig bezwaarlijk is, mede omdat ook de wetgever, gelet op artikel 4.1, eerste lid, van de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs, voorschrijft dat aanmelding en toelating uitsluitend digitaal geschiedt. Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure in voldoende mate geattendeerd op deze wijze van communiceren en wordt hij op de hoogte gesteld van de voortgang van de procedure, de te nemen stappen voor het doorlopen van de studiekeuzecheck en de geldende deadlines. Die procedure is bovendien helder omschreven op de website van de Hogeschool Leiden. Daarnaast wordt de aspirant-student kort voor de naderende deadline gewaarschuwd dat hij de studiekeuzecheck nog niet volledig heeft afgerond. Daarbij heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat het kort voor het aflopen van de deadline waarschuwen van de aspirant-student een bewuste keuze is geweest, omdat de ervaring leert dat aspirant-studenten een waarschuwing tijdens de eindexamenperiode dan wel ruim voor het verstrijken van de deadline niet zullen oppikken.
Het College komt tot de slotsom dat de wijze waarop het systeem in algemene zin is ingericht, voldoende waarborgen biedt en daarmee voldoet aan de daaraan te stellen eisen van zorgvuldigheid.
(…)
De specifieke situatie van appellant
(…)
2.8.1. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat de aanmelding bij de Hogeschool Leiden geschiedt via het algemene systeem Studielink en dat de inschrijfprocedure daarna wordt overgenomen door Osiris. Vervolgens heeft verweerder onder overlegging van documentatie uit Osiris, toegelicht dat de verzendadministratie van de Hogeschool Leiden wordt gevormd door Osiris en door Studielink. Deze systemen registreren volgens verweerder welke (aspirant)student het betreft, van wie een e-mail afkomstig is, aan wie een e-mail is verzonden, wat het onderwerp van die e-mail is, op welke datum een e-mail is verzonden en op welke wijze. Uit de systeeminformatie betreffende appellant volgt dat de verschillende e-mails aan appellant zijn verzonden. Ook volgt uit dat systeem volgens verweerder dat de herinneringsmail van 29 mei 2017

en de e-mail over het verschuiven van de deadline aan hem zijn verzonden.
2.8.2. Verweerder heeft naar het oordeel van het College hiermee een deugdelijke verzendadministratie bijgehouden en heeft daarmee aannemelijk gemaakt dat de desbetreffende e-mails zijn verzonden. Verweerder heeft ter zitting van het College aangeboden in het studentenadministratiesysteem Osiris na te gaan of de betreffende e-mails daadwerkelijk zijn afgeleverd. Ter zitting van het College heeft appellant toestemming aan verweerder verleend om dit onderzoek te verrichten. Uit dit onderzoek is gebleken dat de e-mails daadwerkelijk zijn afgeleverd. Verweerder heeft in dat kader toegelicht dat in het geval het bericht niet terugkomt als onbezorgbaar, de kans bijzonder klein is dat de e-mail niet is afgeleverd. De melding “onbezorgbaar” wordt overigens, aldus verweerder, gelogd en bewaard.
Naar het oordeel van het College is aannemelijk dat de e-mails, die overigens duidelijk zijn geformuleerd, zijn verzonden en dat vaststaat dat appellant is herinnerd aan de naderende deadline en dat hem een termijn is gegund het portfolio alsnog in te dienen. Appellant kon aldus op de hoogte zijn van de te doorlopen stappen in de studiekeuzecheck en het feit dat hij het portfolio, inclusief de NOA-test, nog niet had geüpload. Dat volgens appellant vrijwel zeker is dat de berichten in zijn “spamfolder” zijn beland en dat hij de berichten daarom over het hoofd heeft gezien, dient voor zijn rekening en risico te blijven. Daarover wordt appellant namelijk tijdens het proces gewaarschuwd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juni 2017 heeft de Manager Onderwijs- en Studentzaken (hierna: de manager) namens het college van bestuur het verzoek van appellant tot inschrijving voor het studiejaar 2017-2018 voor de bacheloropleiding Informatica ingetrokken (lees: de inschrijving geweigerd).

Bij beslissing van 25 juli 2017 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 15 augustus 2017, waar appellant, vergezeld door [Naam 1] en [Naam 2], en verweerder, vertegenwoordigd door drs. S.P. van den Eijnden, Voorzitter van het college van bestuur van de Hogeschool Leiden, mrs. N. Yanik en R.E. Melcherts en dr. M.J.G. Krosenbrink-Gruijters, onderwijsmanager Chemie, allen werkzaam bij de Hogeschool Leiden, zijn verschenen.

Het College heeft het onderzoek ter zitting geschorst. Verweerder heeft nadere informatie verstrekt en appellant heeft daarop bij brief van 29 augustus 2017 gereageerd. Deze reactie heeft het College betrokken bij zijn oordeel.

Partijen hebben te kennen gegeven af te zien van een nadere zitting. Vervolgens heeft het College het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

Relevante wet- en regelgeving

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek

2.1. Ingevolge artikel 7.31a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), meldt degene die zich als student wil inschrijven voor een bepaalde propedeutische fase van een bacheloropleiding aan een bepaalde instelling of, indien die fase niet is ingesteld, de eerste periode in een bacheloropleiding met een studielast van 60 studiepunten, uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar zich aan bij de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, met inachtneming van artikel 7.31d en overeenkomstig bij ministeriële regeling vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.31b, eerste lid, heeft, indien betrokkene zich uiterlijk op 1 mei heeft aangemeld voor een bacheloropleiding op de wijze, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, hij het recht deel te nemen aan door de instelling, met betrekking tot de desbetreffende bacheloropleiding te organiseren studiekeuzeactiviteiten. Het instellingsbestuur kan besluiten dat de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.

Ingevolge het derde lid kan, indien toepassing is gegeven aan de tweede volzin van het eerste lid en de betrokkene zonder geldige reden niet deelneemt aan de studiekeuzeactiviteiten, bedoeld in dat lid, het instellingsbestuur besluiten de inschrijving van de betrokkene te weigeren.

Ingevolge artikel 7.63a, derde lid, gaat de geschillenadviescommissie na of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

Onderwijs- en examenregeling 2017-2018

2.1.1 Ingevolge artikel 2.6, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2017-2018 van de bacheloropleidingen (hierna: OER) leidt, indien een aankomend student voldoet aan de eisen voor toelating tot de opleiding, opgenomen in dit hoofdstuk, dit alleen tot een inschrijving voor de opleiding als student of extraneus, indien ook aan alle overige inschrijfvoorwaarden van Hogeschool Leiden wordt voldaan. De (inschrijf- en uitschrijf) voorwaarden alsmede de procedure tot inschrijving en beëindiging van de inschrijving bij de hogeschool zijn opgenomen in de de Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018 (hierna: de Inschrijfregeling), te raadplegen via www.hsleiden.nl.

Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018

2.1.2 Ingevolge artikel 1, aanhef en onder t, van de Inschrijfregeling, wordt onder Studiekeuzecheck verstaan de studiekeuzeactiviteit uitmondend in een studiekeuzeadvies, als bedoeld in artikel 7.31b van de WHW. De Studiekeuzecheck is te vinden op www.hsleiden.nl.

Ingevolge artikel 8a, eerste lid, geeft het verzoek tot inschrijving voor het eerste jaar van een voltijd bacheloropleiding dat wordt ingediend voor of uiterlijk op 1 mei voor het aankomend studiejaar bij Hogeschool Leiden of een andere Nederlandse instelling voor hoger onderwijs (als bedoeld in de WHW) de student, met inachtneming van de overige voorwaarden van deze inschrijfregeling, recht op toelating tot het eerste jaar van een bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid verliest een student bij een verzoek tot inschrijving voor het eerste jaar van een voltijd bacheloropleiding niet het toelatingsrecht, indien hij zich voor of uiterlijk op 1 mei heeft aangemeld, maar uiterlijk 31 augustus wisselt van voorkeur en zich aanmeldt voor het eerste jaar van een andere voltijd bacheloropleiding. Ingevolge artikel 8b, eerste lid, heeft de student die zich voor of uiterlijk op 1 mei voor het aankomend studiejaar heeft aangemeld, recht op een studiekeuzeactiviteit en een studiekeuzeadvies. De student kan zich in ieder geval oriënteren op zijn studie door middel van een door de opleiding aangeboden Studiekeuzecheck.

Ingevolge het tweede lid zal als resultaat van het afleggen van de Studiekeuzecheck een studiekeuzeadvies worden verstrekt.

Ingevolge het derde lid zijn de studiekeuzeactiviteiten die een opleiding aanbiedt alsmede de benodigde informatie daaromtrent, terug te vinden op de webpagina van de desbetreffende opleiding op www.hsleiden.nl.

Ingevolge artikel 36, tweede lid, kan de directeur Onderwijs- & Studentzaken in bijzondere gevallen, waar toepassing van deze regeling tot onevenredige benadeling of onbillijkheden van zwaarwegende aard zou leiden, indien nodig: na advies van de onderwijsmanager van de opleiding, ten gunste van de student(en), van deze regeling afwijken.

Inleiding

2.2. Appellant heeft zich vóór 1 mei 2017 aangemeld bij de Hogeschool Leiden voor de opleiding Informatica. Om daadwerkelijk te kunnen worden ingeschreven aan de opleiding, diende hij deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.

Bij de Hogeschool Leiden bestaan deze studiekeuzeactiviteiten uit de zogenoemde studiekeuzecheck. Deze studiekeuzecheck voor de opleiding Informatica bestaat uit het opbouwen van een portfolio en de deelname aan een matchingsdag. Het portfolio bestaat uit het beantwoorden van een aantal startvragen, het maken van de NOA-test, het bekijken van een film over de opleiding en deelname aan een digitale speurtocht. Het portfolio moest uiterlijk 31 mei 2017 (digitaal) zijn ingediend. Nadat het complete portfolio is ingediend, kan de student deelnemen aan een matchingsdag.

Besluitvorming

2.3. De manager heeft inschrijving van appellant bij zijn beslissing van 19 juni 2017 geweigerd. De reden daarvoor is dat appellant in het kader van de studiekeuzecheck niet heeft voldaan aan de voorwaarde om het portfolio uiterlijk 31 mei 2017 in te leveren.

Appellant heeft, omdat hij het niet eens is met deze beslissing, bezwaar gemaakt. Hij stelt zich – kort samengevat – op het standpunt dat hij de procedure weliswaar niet goed had doorgelezen en over het hoofd heeft gezien dat hij de NOA-toets ook nog moest uploaden, maar dat het een vergissing betreft. Nadat hij zijn e-mails had nagelezen of hij iets was vergeten, bleek dat inderdaad het geval. Appellant wenst de kans te krijgen de NOA-test alsnog in te leveren.

2.3.1. Verweerder heeft de beslissing van de manager in stand gelaten bij zijn beslissing van 25 juli 2017. Verweerder heeft vastgesteld dat wat de studiekeuzecheck betreft, de juiste procedure is gevolgd. Vervolgens heeft verweerder overwogen dat een bepaalde mate van eigen verantwoordelijkheid van de aspirant-student mag worden verwacht. Deze verantwoordelijkheid komt overeen met en geeft een goed beeld van hetgeen van een student mag worden verwacht vanaf 1 september. Volgens verweerder wordt geen onredelijke mate van eigen verantwoordelijkheid verwacht van de aspirant-student. Dat in het kader van de studiekeuzecheck enkel digitaal met de aspirant-studenten wordt gecommuniceerd, sluit aan op de wijze van aanmelding via Studielink en is gezien het huidige digitale tijdperk van communicatie per e-mail tevens de meest voor de hand liggende manier. Met de belangen van de aspirant-studenten is daarnaast voldoende rekening gehouden. In verband met de eindexamenperiode, is voor het eerste onderdeel, het portfolio, de uiterste inleverdatum bewust 10 dagen na het eindexamen gepland. Aspirant-studenten hadden daarom voldoende tijd om het portfolio af te ronden, aldus verweerder. Niettemin is die uiterste inleverdatum verschoven naar 5 juni. Ook wat betreft het tweede onderdeel, de matchingsdag, is rekening

gehouden met het eindexamen. Aspirant-studenten konden op voorhand hun voorkeur doorgeven voor een van de matchingsdagen. Vervolgens zijn alle studenten geplaatst op een van de dagen, conform de eigen voorkeur, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

Ambtshalve beoordeling: de minnelijke schikking

2.4. Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat de geschillenadviescommissie nagaat of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

Volgens het advies van de geschillenadviescommissie van 7 juli 2017, heeft de geschillenadviescommissie dertig bezwaarschriften ontvangen van aankomend studenten van wie de inschrijving voor een opleiding aan de faculteit Science & Technology is geweigerd. Bij alle aankomend studenten was de reden van die weigering dat zij niet de volledige toelatingsprocedure hebben doorlopen. Verder heeft de adviescommissie in dit advies geschreven dat haar voorzitter heeft besloten een poging tot een minnelijke schikking achterwege te laten, omdat een dergelijke poging de procedure in tijd onnodig zou vertragen.

2.4.1. Het College stelt vast dat de geschillenadviescommissie met deze handelwijze niet heeft voldaan aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Naar het College begrijpt heeft de geschillenadviescommissie daarin een bewuste keuze gemaakt wegens de spoedeisendheid van de procedure. Dit motief, hoewel begrijpelijk, acht het College onder de gegeven omstandigheden onvoldoende zwaarwegend om het niet-nakomen van deze wettelijke verplichting te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht. De geschillenadviescommissie heeft in algemene zin geadviseerd de bezwaren van alle aankomend studenten gegrond te verklaren, omdat de afwijzing van het verzoek tot inschrijving in alle gevallen leidt tot een onevenredige benadeling van zwaarwegende aard, als bedoeld in artikel 36, tweede lid, van de Inschrijfregeling. Daarbij heeft de geschillenadviescommissie zich onder andere kritisch uitgelaten over de wijze van communiceren met de aspirant-studenten die uitsluitend digitaal heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft dat advies niet overgenomen en de bezwaren van (onder andere) appellant ongegrond verklaard. De geschillenadviescommissie noch verweerder heeft appellant op enig moment uitgenodigd zijn standpunt mondeling toe te lichten tijdens een gesprek over een minnelijke schikking dan wel tijdens een hoorzitting. Tijdens een mondelinge uitwisseling van standpunten hadden relevante omstandigheden aan het licht kunnen komen. Onder die omstandigheden is appellant naar het oordeel van het College in zijn belangen geschaad.

2.4.2. Het College trekt hieruit de conclusie dat het door appellant ingestelde beroep reeds wegens het niet-naleven van de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting gegrond dient te worden verklaard en dat de beslissing van 25 juli 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om te onderzoeken of de rechtsgevolgen van de beslissing van 25 juli 2017 in stand kunnen blijven en zal daarom de beroepsgronden van appellant beoordelen.

De beroepsgronden

2.5. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Appellant acht het onjuist dat zijn inschrijving is geweigerd. Hij heeft over het hoofd gezien dat hij de NOA-test nog moest uploaden. Hij wachtte na het maken van de test op een bericht van de Hogeschool Leiden over de voortgang van de inschrijving. Omdat hij verwachtte dat dit bericht via Studielink zou volgen heeft hij Studielink herhaaldelijk gecheckt. Toen hij maar geen bericht ontving, heeft hij zijn oude e-mails nagelezen en daaruit bleek dat hij de uiterste inleverdatum van 31 mei 2017 had gemist. Volgens appellant is hij op geen enkel moment op de hoogte gebracht van het verschuiven van de uiterste inleverdatum naar 5 juni 2017. De Hogeschool Leiden heeft summier gecommuniceerd en de communicatie is, zoals de geschillenadviescommissie heeft geconcludeerd, kwetsbaar. Alle belangrijke informatie over de inschrijving gaat gewoonlijk namelijk via

Studielink. Bovendien handelt verweerder niet eerlijk door sommige van de benadeelde aspirant-studenten wel in de gelegenheid te stellen de volledige studiecheck alsnog te doorlopen. Ook houdt verweerder geen rekening met de zwaarte van de beslissing en is geen rekening gehouden met individuele omstandigheden. In het geval van appellant heeft hij alleen over het hoofd gezien dat hij de resultaten van de NOA-test na het maken moest uploaden.

2.5.1. Het College zal de beroepsgronden aldus opvatten dat de inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck volgens appellant in algemene zin niet voldoet aan de daaraan te stellen zorgvuldigheidseisen, in het bijzonder wat de wijze van communicatie betreft. Daarom zal het College eerst de inrichting van het systeem beoordelen. Voor zover nodig, zal het College daarna ingaan op de specifieke situatie van appellant.

De inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck bij de Hogeschool Leiden

2.6. Bij de wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs; Stb. 2013, 298), is de ‘paragraaf Aanmelding, studiekeuzeactiviteiten en studiekeuzeadvies’ ingevoegd. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die paragraaf (Kamerstukken II, 2012-2013, 33 519, nr. 3; p. 7), volgt dat de wetgever met deze paragraaf heeft beoogd een wettelijke basis te geven voor het studiekeuzeadvies voor bacheloropleidingen. De aanmelddatum van uiterlijk 1 mei zorgt er volgens de wetgever voor dat de studenten op tijd een bewuste keuze maken. Bovendien kan het proces van studiekeuzeactiviteiten praktisch worden vormgegeven, omdat de instelling voldoende tijd heeft om studiekeuzeactiviteiten te organiseren, aldus de wetgever.

2.7. Verweerder heeft de werking van het systeem van de studiekeuzecheck, onder overlegging van digitale correspondentie uit het systeem en algemene informatie over het systeem, nader toegelicht in zijn verweerschrift en tijdens de zitting van het College van 15 augustus 2017.

Aanmelding voor de opleiding geschiedt via Studielink. In Studielink dient een e-mailadres te worden ingevuld voor verdere communicatie. Vervolgens wordt een welkomstbericht via Studielink aan het opgegeven e-mailadres verzonden, waarin het vervolg van de procedure is opgenomen en waarbij wordt gewezen op correspondentie die via de e-mail zal volgen. Daarna ontvangt de aspirant-student een e-mail met informatie over zijn inloggegevens. Met die gegevens heeft de aspirant-student toegang tot de verdere afwikkeling van het inschrijfproces en de voltooiing van de studiekeuzecheck, aldus verweerder.

Het eerste onderdeel van de studiekeuzecheck bestaat onder andere uit het invullen van de startvragen en het maken van de zogenoemde NOA-test. Deze test is een motivatie- en capaciteitentest, samengesteld door het bureau NOA. Het digitale portfolio, inclusief het maken en het uploaden van de NOA-test, dient vervolgens via “Osiris Aanmeld” geüpload te worden. Dat uploaden is verplicht om de verdere inschrijving voor de opleiding te voltooien. De deadline voor het uploaden van het portfolio was vastgesteld op 31 mei 2017. Die deadline, alsook de inrichting van de studiekeuzecheck, is vermeld op de website en wordt gecommuniceerd via e-mails vanuit Osiris (het digitale studenteninformatiesysteem). Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure gewaarschuwd zijn e-mail in de gaten te houden en er alert op te zijn dat e-mails in de “spamfolder” terecht kunnen komen, aldus verweerder. Ook wordt volgens verweerder tijdens de open dag uitgebreid gecommuniceerd over de studiekeuzecheck.

Verweerder heeft daarnaast toegelicht dat een aspirant-student die zich heeft ingeschreven, maar het portfolio nog niet heeft geüpload, kort voor de deadline, te weten op 29 mei 2017, een waarschuwing daarover via de e-mail ontvangt. In het geval de aspirant-student de NOA-test weliswaar heeft gemaakt, maar nog niet heeft geüpload naar Osiris, krijgt hij ook daarover een waarschuwing.

Het tweede onderdeel van de studiekeuzecheck is het bijwonen van de matchingsdag. Die dag kan, aldus verweerder, slechts worden bijgewoond indien het complete portfolio is ingeleverd. Bovendien is deelname aan de beide onderdelen verplicht om voor het studiejaar 2017-2018 te kunnen worden ingeschreven.

2.7.1. Het College ziet in de wijze waarop de studiekeuzecheck is ingericht, zoals toegelicht door verweerder, op zichzelf bezien geen aanleiding voor het oordeel dat het systeem niet met de nodige waarborgen is omkleed. Daarbij is van belang dat het uitsluitend digitaal communiceren met de aspirant-studenten naar het oordeel van het College voor aspirant-studenten niet onnodig bezwaarlijk is, mede omdat ook de wetgever, gelet op artikel 4.1, eerste lid, van de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs, voorschrijft dat aanmelding en toelating uitsluitend digitaal geschiedt. Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure in voldoende mate geattendeerd op deze wijze van communiceren en wordt hij op de hoogte gesteld van de voortgang van de procedure, de te nemen stappen voor het doorlopen van de studiekeuzecheck en de geldende deadlines. Die procedure is bovendien helder omschreven op de website van de Hogeschool Leiden. Daarnaast wordt de aspirant-student kort voor de naderende deadline gewaarschuwd dat hij de studiekeuzecheck nog niet volledig heeft afgerond. Daarbij heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat het kort voor het aflopen van de deadline waarschuwen van de aspirant-student een bewuste keuze is geweest, omdat de ervaring leert dat aspirant-studenten een waarschuwing tijdens de eindexamenperiode dan wel ruim voor het verstrijken van de deadline niet zullen oppikken.

Het College komt tot de slotsom dat de wijze waarop het systeem in algemene zin is ingericht, voldoende waarborgen biedt en daarmee voldoet aan de daaraan te stellen eisen van zorgvuldigheid.

De specifieke situatie van appellant

2.8. Vaststaat dat appellant het eerste onderdeel van de studiekeuzecheck, te weten het tijdig uploaden van het portfolio, niet heeft afgerond. Volgens appellant is daarvoor redengevend geweest dat hij de NOA-test nog moest uploaden en dat hij daarom na het maken van de test wachtte op een e-mail van de Hogeschool Leiden over de voortgang van zijn inschrijving. Hij verwachtte die e-mail via Studielink te ontvangen en hij checkte Studielink daarom regelmatig. Nadat hij zijn oude e-mails had gecheckt naar aanleiding van de afwijzing van zijn verzoek, kwam hij erachter dat de deadline voor het uploaden van het portfolio op 31 mei 2017 was verstreken. Ook de e-mail over het verschuiven van de deadline heeft hij niet ontvangen, aldus appellant.

2.8.1. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat de aanmelding bij de Hogeschool Leiden geschiedt via het algemene systeem Studielink en dat de inschrijfprocedure daarna wordt overgenomen door Osiris. Vervolgens heeft verweerder onder overlegging van documentatie uit Osiris, toegelicht dat de verzendadministratie van de Hogeschool Leiden wordt gevormd door Osiris en door Studielink. Deze systemen registreren volgens verweerder welke (aspirant)student het betreft, van wie een e-mail afkomstig is, aan wie een e-mail is verzonden, wat het onderwerp van die e-mail is, op welke datum een e-mail is verzonden en op welke wijze. Uit de systeeminformatie betreffende appellant volgt dat de verschillende e-mails aan appellant zijn verzonden. Ook volgt uit dat systeem volgens verweerder dat de herinneringsmail van 29 mei 2017 en de e-mail over het verschuiven van de deadline aan hem zijn verzonden.

2.8.2. Verweerder heeft naar het oordeel van het College hiermee een deugdelijke verzendadministratie bijgehouden en heeft daarmee aannemelijk gemaakt dat de desbetreffende e-mails zijn verzonden. Verweerder heeft ter zitting van het College aangeboden in het studenten-administratiesysteem Osiris na te gaan of de betreffende e-mails daadwerkelijk zijn afgeleverd. Ter zitting van het College heeft appellant toestemming aan verweerder verleend om dit onderzoek te verrichten. Uit dit onderzoek is gebleken dat de e-mails daadwerkelijk zijn afgeleverd. Verweerder heeft in dat kader toegelicht dat in het geval het bericht niet terugkomt als onbezorgbaar, de kans bijzonder klein is dat de e-mail niet is afgeleverd. De melding “onbezorgbaar” wordt overigens, aldus verweerder, gelogd en bewaard.

Naar het oordeel van het College is aannemelijk dat de e-mails, die overigens duidelijk zijn geformuleerd, zijn verzonden en dat vaststaat dat appellant is herinnerd aan de naderende deadline en dat hem een termijn is gegund het portfolio alsnog in te dienen. Appellant kon aldus op de hoogte zijn van de te doorlopen stappen in de studiekeuzecheck en het feit dat hij het portfolio, inclusief de NOA-test, nog niet had geüpload. Dat volgens appellant vrijwel zeker is dat de berichten in zijn “spamfolder” zijn beland en dat

hij de berichten daarom over het hoofd heeft gezien, dient voor zijn rekening en risico te blijven. Daarover wordt appellant namelijk tijdens het proces gewaarschuwd. Het betoog faalt.

Het in stand laten van de rechtsgevolgen

2.9. Hoewel verweerder naar het oordeel van het College de verzending van de verschillende e-mails aannemelijk heeft gemaakt, ziet het College geen aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing van 25 juli 2017 in stand te laten. Daarvoor is het volgende van belang.

2.9.1. Verweerder heeft ter zitting van het College van 15 augustus 2017 de toezegging gedaan alleen aan de weigering van de inschrijving vast te houden in het geval het beroep volledig ongegrond zal worden verklaard. Omdat het beroep gegrond is wegens het niet-naleven van de in artikel 7.63a van de WHW neergelegde verplichting, zal verweerder gelet op deze toezegging niet vasthouden aan de weigering van de inschrijving van appellant. Het College zal om die reden de beslissing van de manager van 19 juni 2017, waarbij de inschrijving van appellant is geweigerd, herroepen. Dat betekent dat verweerder, als appellant dat wil, hem zal moeten inschrijven.

Slotsom

2.10. Het beroep is gegrond. De beslissing op bezwaar van 25 juli 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om de beslissing van de manager van 19 juni 2017 te herroepen.

2.11. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is het College niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool Leiden van 25 juli 2017 met kenmerk 28926/AM/NY;
III. herroept de beslissing van 19 juni 2017 van de Manager Onderwijs- en Studentzaken;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool Leiden aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/121.5**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	23 november 2017
Partijen	:	appellant en Hogeschool Leiden
Trefwoorden	:	communicatie digitaal communiceren inschrijving matchingsdagen minnelijke schikking onevenredige benadeling spoedeisendheid studiekeuzeactiviteiten Studiekeuzecheck verplichting verzendadministratie zorgvuldigheidseisen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.31a, eerste lid WHW: artikel 7.31b, eerste lid WHW: artikel 7.63a, derde lid Awb: artikel 6:22 OER: artikel 2.6 Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018: artikel 1 Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018: artikel 8a Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018: Artikel 8b Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018: Artikel 36
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Ambtshalve beoordeling: de minnelijke schikking* 2.4. Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat de geschillen-adviescommissie nagaat of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. Volgens het advies van de geschillenadviescommissie van 7 juli 2017, heeft de geschillenadviescommissie dertig bezwaarschriften ontvangen van aankomend studenten van wie inschrijving voor een opleiding aan de faculteit Science & Technology is geweigerd. Bij alle aankomend studenten was de reden van die weigering dat zij niet de volledige toelatingsprocedure hebben doorlopen. Verder heeft de adviescommissie in dit advies geschreven dat haar voorzitter heeft besloten een poging tot een minnelijke schikking achterwege te laten, omdat een dergelijke poging de procedure in tijd onnodig zou vertragen. 2.4.1. Het College stelt vast dat de geschillenadviescommissie met deze handelwijze niet heeft voldaan aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Naar het College begrijpt heeft de geschillenadviescommissie daarin een bewuste keuze gemaakt wegens de spoedeisendheid van de procedure. Dit motief, hoewel begrijpelijk, acht het College onder de gegeven omstandigheden onvoldoende zwaarwegend om het niet-nakomen van deze wettelijke verplichting te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht. De geschillenadviescommissie heeft in algemene zin geadviseerd de bezwaren van alle aankomend studenten

gegrond te verklaren, omdat het intrekken van het verzoek tot inschrijving in alle gevallen leidt tot een onevenredige benadeling van zwaarwegende aard, als bedoeld in artikel 36, tweede lid, van de Inschrijfregeling. Daarbij heeft de geschillenadviescommissie zich onder andere kritisch uitgelaten over de wijze van communiceren met de aspirant-studenten die uitsluitend digitaal heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft dat advies niet overgenomen en de bezwaren van (onder andere) appellant ongegrond verklaard. De geschillenadvies-commissie noch verweerder heeft appellant op enig moment uitgenodigd zijn standpunt mondeling toe te lichten tijdens een gesprek over een minnelijke schikking dan wel tijdens een hoorzitting. Tijdens een mondelinge uitwisseling van standpunten hadden relevante omstandigheden aan het licht kunnen komen. Onder die omstandigheden is appellant naar het oordeel van het College in zijn belangen geschaad.
2.4.2. Het College trekt hieruit de conclusie dat het door appellant ingestelde beroep reeds wegens het niet-naleven van de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting gegrond dient te worden verklaard en dat de beslissing van 25 juli 2017 dient te worden vernietigd.
[…]
Het in stand laten van de rechtsgevolgen
2.10. Hoewel verweerder naar het oordeel van het College de verzending van de e-mail van 29 mei 2017 aannemelijk heeft gemaakt, ziet het College geen aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing van 25 juli 2017 in stand te laten. Daarvoor is het volgende van belang.
In voormelde beslissing van 25 juli 2017 heeft verweerder bij zijn beoordeling of de weigering van de inschrijving in stand kan blijven, meegewogen dat voldoende rekening is gehouden met de belangen van de aspirant-student. Voor het eerste onderdeel, het portfolio, is de deadline bewust 10 dagen na het laatste onderdeel van het eindexamen gepland, zodat studenten voldoende tijd hadden om hun portfolio rond te krijgen. Verder is verweerder studenten tegemoetgekomen door deze deadline nog eens te verschuiven naar 5 juni.
Ter zitting van het College heeft verweerder verklaard dat studenten die hun portfolio nog niet hadden geüpload op 1 juni 2017 een e-mail hebben ontvangen dat zij tot en met 5 juni de tijd hadden deze alsnog te uploaden. Verweerder heeft verder verklaard dat de groep aspirant-studenten die van deze verschuiving van de deadline kon profiteren handmatig in het systeem is geselecteerd. Gebleken is dat deze e-mail niet aan appellant is verzonden. Daarom was appellant niet op de hoogte van het feit dat de deadline voor het uploaden van het portfolio was verschoven. Appellant is daarom in zijn belangen geschaad. Verweerder heeft bij zijn beslissing ten onrechte geen rekening gehouden met dit gegeven.
Gelet hierop ziet het College geen aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand te laten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 juni 2017 heeft de Manager Onderwijs- en Studentzaken (hierna: de manager*)* namens het college van bestuur het verzoek van appellant tot inschrijving voor het studiejaar 2017-2018 voor de bacheloropleiding Biologie en Medisch Laboratoriumonderzoek ingetrokken (lees: de inschrijving geweigerd).

Bij beslissing van 25 juli 2017 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 15 augustus 2017, waar appellant vertegenwoordigd door mr. W.V.M. Dekker, vergezeld door [Naam], en verweerder vertegenwoordigd door P. Pijnenburg, directeur van de faculteit Science & Technology, mrs. N. Yanik en R.E. Melcherts en dr. M.J.G. Krosenbrink-Gruijters, onderwijsmanager Chemie, allen werkzaam bij de Hogeschool Leiden, zijn verschenen.

Het College heeft het onderzoek ter zitting geschorst. Verweerder heeft nadere informatie verstrekt en appellant heeft daarop bij brief van 27 augustus 2017 gereageerd. Deze reactie heeft het College betrokken bij zijn oordeel.

Daarop heeft het College de zaak van een enkelvoudige terugverwezen naar een meervoudige kamer. Partijen hebben te kennen gegeven af te zien van een nadere zitting. Vervolgens heeft het College het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

Relevante wet- en regelgeving

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek

2.1. Ingevolge artikel 7.31a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), meldt degene die zich als student wil inschrijven voor een bepaalde propedeutische fase van een bacheloropleiding aan een bepaalde instelling of, indien die fase niet is ingesteld, de eerste periode in een bacheloropleiding met een studielast van 60 studiepunten, uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar zich aan bij minister Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, met inachtneming van artikel 7.31d en overeenkomstig bij ministeriële regeling vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.31b, eerste lid, heeft, indien betrokkene zich uiterlijk op 1 mei heeft aangemeld voor een bacheloropleiding op de wijze, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, hij het recht deel te nemen aan door de instelling, met betrekking tot de desbetreffende bacheloropleiding te organiseren studiekeuzeactiviteiten. Het instellingsbestuur kan besluiten dat de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.

Ingevolge het derde lid kan, indien toepassing is gegeven aan de tweede volzin van het eerste lid en de betrokkene zonder geldige reden niet deelneemt aan de studiekeuzeactiviteiten, bedoeld in dat lid, het instellingsbestuur besluiten de inschrijving van de betrokkene te weigeren.

Ingevolge artikel 7.63a, derde lid, gaat de geschillenadviescommissie na of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

Onderwijs- en examenregeling 2017-2018

2.1.1. Ingevolge artikel 2.6, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2017-2018 van de bacheloropleidingen (hierna: OER) leidt, indien een aankomend student voldoet aan de eisen voor toelating tot de opleiding, opgenomen in dit hoofdstuk, dit alleen tot een inschrijving voor de opleiding als student of extraneus, indien ook aan alle overige inschrijfvoorwaarden van Hogeschool Leiden wordt voldaan. De (inschrijf- en uitschrijf) voorwaarden alsmede de procedure tot inschrijving en de beëindiging van de inschrijving bij de hogeschool zijn opgenomen in de Inschrijfregeling Hogeschool Leiden 2017-2018, te raadplegen via www.hsleiden.nl.

Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018

2.1.2. Ingevolge artikel 1, aanhef en onder t, van de Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018 (hierna: de Inschrijfregeling), wordt onder Studiekeuzecheck verstaan de studiekeuzeactiviteit uitmondend in een studiekeuzeadvies, als bedoeld in artikel 7.31b van de WHW. De Studiekeuzecheck is te vinden op www.hsleiden.nl.

Ingevolge artikel 8a, eerste lid, geeft het verzoek tot inschrijving voor het eerste jaar van een voltijd bacheloropleiding dat wordt ingediend voor of uiterlijk op 1 mei voor het aankomend studiejaar bij Hogeschool Leiden of een andere Nederlandse instelling voor hoger onderwijs (als bedoeld in de WHW) de student, met inachtneming van de overige voorwaarden van deze inschrijfregeling, recht op toelating tot het eerste jaar van een bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid verliest een student bij een verzoek tot inschrijving voor het eerste jaar van een voltijd bacheloropleiding niet het toelatingsrecht, indien hij zich voor of uiterlijk op 1 mei heeft aangemeld, maar uiterlijk 31 augustus wisselt van voorkeur en zich aanmeldt voor het eerste jaar van een andere voltijd bacheloropleiding.

Ingevolge artikel 8b, eerste lid, heeft de student die zich voor of uiterlijk op 1 mei voor het aankomend studiejaar heeft aangemeld, recht op een studiekeuzeactiviteit en een studiekeuzeadvies. De student kan zich in ieder geval oriënteren op zijn studie door middel van een door de opleiding aangeboden Studiekeuzecheck.

Ingevolge het tweede lid zal als resultaat van het afleggen van de Studiekeuzecheck een studiekeuzeadvies worden verstrekt.

Ingevolge het derde lid zijn de studiekeuzeactiviteiten die een opleiding aanbiedt alsmede de benodigde informatie daaromtrent, terug te vinden op de webpagina van de desbetreffende opleiding op www.hsleiden.nl.

Ingevolge artikel 36, tweede lid, kan de directeur Onderwijs- & Studentzaken in bijzondere gevallen, waar toepassing van deze regeling tot onevenredige benadeling of onbillijkheden van zwaarwegende aard zou leiden, indien nodig: na advies van de onderwijsmanager van de opleiding, ten gunste van de student(en), van deze regeling afwijken.

Inleiding

2.2. Appellant heeft zich vóór 1 mei 2017 aangemeld bij de Hogeschool Leiden voor de opleiding Biologie en Medisch Laboratoriumonderzoek. Om daadwerkelijk te kunnen worden ingeschreven aan de opleiding, diende hij deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.

Bij de Hogeschool Leiden bestaan deze studiekeuzeactiviteiten uit de zogenoemde studiekeuzecheck. Deze studiekeuzecheck voor de opleiding Biologie en Medisch Laboratoriumonderzoek bestaat uit het opbouwen van een portfolio en de deelname aan een matchingsdag. Het portfolio bestaat uit

het beantwoorden van een aantal startvragen en het maken van de NOA-test. Dat portfolio moest uiterlijk 31 mei 2017 (digitaal) zijn ingediend. Nadat het complete portfolio is ingediend, kan de student deelnemen aan een matchingsdag.

Besluitvorming

2.3. De manager heeft inschrijving van appellant bij zijn beslissing van 19 juni 2017 geweigerd. De reden daarvoor is dat appellant in het kader van de studiekeuzecheck niet heeft voldaan aan de voorwaarde om het portfolio uiterlijk 31 mei 2017 in te leveren.

Appellant heeft, omdat hij het niet eens is met deze beslissing, bezwaar gemaakt. Hij stelt zich – kort samengevat – op het standpunt dat hij geen van de e-mails waarin melding wordt gemaakt van het verplichte karakter van de studiekeuzecheck en dat hij het portfolio voor een bepaalde datum moest indienen, heeft ontvangen. Hij ondervond bovendien problemen bij het inloggen en het aanmaken van een inlognaam en een wachtwoord. Het lukte hem niet een account aan te maken, aldus appellant.

2.3.1. Verweerder heeft de beslissing van de manager in stand gelaten bij zijn beslissing van 25 juli 2017. Verweerder heeft vastgesteld dat wat de studiekeuzecheck betreft, de juiste procedure is gevolgd. Vervolgens heeft verweerder overwogen dat een bepaalde mate van eigen verantwoordelijkheid van de aspirant-student mag worden verwacht. Deze verantwoordelijkheid komt overeen met en geeft een goed beeld van hetgeen van een student mag worden verwacht vanaf 1 september. Volgens verweerder wordt geen onredelijke mate van eigen verantwoordelijkheid verwacht van de aspirant-student. Dat in het kader van de studiekeuzecheck enkel digitaal met de aspirant-studenten wordt gecommuniceerd, sluit aan op de wijze van aanmelding via Studielink en is gezien het huidige digitale tijdperk van communicatie per e-mail tevens de meest voor de hand liggende manier. Met de belangen van de aspirant-studenten is daarnaast voldoende rekening gehouden. In verband met de eindexamenperiode, is voor het eerste onderdeel, het portfolio, de uiterste inleverdatum bewust 10 dagen na het eindexamen gepland. Aspirant-studenten hadden daarom voldoende tijd om het portfolio af te ronden, aldus verweerder. Niettemin is die uiterste inleverdatum verschoven naar 5 juni. Ook wat betreft het tweede onderdeel, de matchingsdag, is rekening gehouden met het eindexamen. Aspirant-studenten konden op voorhand hun voorkeur doorgeven voor een van de matchingsdagen. Vervolgens zijn alle studenten geplaatst op een van de dagen, conform de eigen voorkeur, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

Ambtshalve beoordeling: de minnelijke schikking

2.4. Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat de geschillenadviescommissie nagaat of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

Volgens het advies van de geschillenadviescommissie van 7 juli 2017, heeft de geschillenadviescommissie dertig bezwaarschriften ontvangen van aankomend studenten van wie inschrijving voor een opleiding aan de faculteit Science & Technology is geweigerd. Bij alle aankomend studenten was de reden van die weigering dat zij niet de volledige toelatingsprocedure hebben doorlopen. Verder heeft de adviescommissie in dit advies geschreven dat haar voorzitter heeft besloten een poging tot een minnelijke schikking achterwege te laten, omdat een dergelijke poging de procedure in tijd onnodig zou vertragen.

2.4.1. Het College stelt vast dat de geschillenadviescommissie met deze handelwijze niet heeft voldaan aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Naar het College begrijpt heeft de geschillenadviescommissie daarin een bewuste keuze gemaakt wegens de spoedeisendheid van de procedure. Dit motief, hoewel begrijpelijk, acht het College onder de gegeven omstandigheden onvoldoende zwaarwegend om het niet-nakomen van deze wettelijke verplichting te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht. De geschillenadviescommissie heeft in algemene zin geadviseerd de bezwaren van alle aankomend studenten gegrond te verklaren, omdat het

intrekken van het verzoek tot inschrijving in alle gevallen leidt tot een onevenredige benadeling van zwaarwegende aard, als bedoeld in artikel 36, tweede lid, van de Inschrijfregeling. Daarbij heeft de geschillenadviescommissie zich onder andere kritisch uitgelaten over de wijze van communiceren met de aspirant-studenten die uitsluitend digitaal heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft dat advies niet overgenomen en de bezwaren van (onder andere) appellant ongegrond verklaard. De geschillenadviescommissie noch verweerder heeft appellant op enig moment uitgenodigd zijn standpunt mondeling toe te lichten tijdens een gesprek over een minnelijke schikking dan wel tijdens een hoorzitting. Tijdens een mondelinge uitwisseling van standpunten hadden relevante omstandigheden aan het licht kunnen komen. Onder die omstandigheden is appellant naar het oordeel van het College in zijn belangen geschaad.

2.4.2. Het College trekt hieruit de conclusie dat het door appellant ingestelde beroep reeds wegens het niet-naleven van de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting gegrond dient te worden verklaard en dat de beslissing van 25 juli 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om te onderzoeken of de rechtsgevolgen van de beslissing van 25 juli 2017 in stand kunnen blijven en zal daarom de beroepsgronden van appellant beoordelen.

De beroepsgronden

2.5. Appellant betoogt in de eerste plaats dat hij het advies van de geschillenadviescommissie waarin zij adviseert het bezwaar gegrond te verklaren, onderschrijft. In dat advies is vermeld dat de communicatie enkel via e-mail kwetsbaar is. Ook heeft de geschillenadviescommissie gewezen op de belangrijke levensfase waarin de aspirant-studenten zich bevinden. Vervolgens betoogt hij dat uit de communicatie niet volgt dat de studiekeuzecheck een dwingend karakter heeft, terwijl hij gebaat is bij directieve en klare richtlijnen. De enige e-mail die volgens appellant een deadline bevatte, zou de e-mail van de Hogeschool Leiden van 29 mei 2017 zijn. Die e-mail heeft hem echter niet bereikt. Appellant heeft een kopie van die e-mail opgevraagd, maar hij heeft geen bewijs van verzending verkregen. Het is dan ook niet zeker dat die e-mail daadwerkelijk is verzonden. De e-mail is bovendien niet in de spamfolder terecht gekomen. Dat zou ook onlogisch zijn, omdat andere e-mails van de Hogeschool Leiden hem wel hebben bereikt, aldus appellant. Van verweerder mocht volgens appellant worden verwacht dat hij zorg zou hebben gedragen voor een deugdelijke verzending en dat hij zich zou hebben verzekerd van de ontvangst van de e-mail door appellant. Dat had hij kunnen doen door meermaals te wijzen op het verplichte karakter van de studiekeuzecheck en de uiterste inleverdata, aldus appellant.

Studiekeuzecheck verplicht?

2.6. Bij de wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs; Stb. 2013, 298), is de ‘paragraaf Aanmelding, studiekeuzeactiviteiten en studiekeuzeadvies’ ingevoegd. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die paragraaf (Kamerstukken II, 2012-2013, 33 519, nr. 3; p. 7), volgt dat de wetgever met deze paragraaf heeft beoogd een wettelijke basis te geven voor het studiekeuzeadvies voor bachelor¬opleidingen. De aanmelddatum van uiterlijk 1 mei zorgt er volgens de wetgever voor dat de studenten op tijd een bewuste keuze maken. Bovendien kan het proces van studiekeuzeactiviteiten praktisch worden vormgegeven, omdat de instelling voldoende tijd heeft om studiekeuzeactiviteiten te organiseren, aldus de wetgever.
2.6.1. Uit artikel 7.31b, eerste lid, van de WHW volgt dat het instellingsbestuur kan besluiten dat een aspirant-student verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten. Het College acht het voldoende duidelijk en voldoende kenbaar dat het instellingsbestuur heeft besloten dat deelname aan de studiekeuzeactiviteiten een verplichting behelst, alvorens tot inschrijving wordt overgegaan. Dat volgt uit de Inschrijfregeling, waarin de studiekeuzeactiviteiten zijn geregeld en waarbij nadrukkelijk is verwezen naar de website van de Hogeschool Leiden. Op de website is vervolgens uitdrukkelijk (meermaals) vermeld dat de studiekeuzecheck een verplichting behelst. Het lijdt geen twijfel dat het instellingsbestuur ook de

bedoeling heeft gehad de studiekeuzeactiviteiten verplicht te stellen. Gelet op het voorgaande, bestond voor het instellingsbestuur dan ook op grond van artikel 7.31b, derde lid, van de WHW de bevoegdheid om de inschrijving te weigeren.

Het betoog dat de studiekeuzecheck geen verplichting behelst, volgt het College dan ook niet.

2.7. Het College maakt verder uit de beroepsgronden op dat volgens appellant de inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck in algemene zin niet voldoet aan de daaraan te stellen zorgvuldigheidseisen, in het bijzonder wat de wijze van communicatie betreft. Daarnaast betoogt appellant dat in zijn specifieke geval, e-mails niet zijn ontvangen. Daarom zal het College eerst de inrichting van het systeem beoordelen. Voor zover nodig, zal het College daarna ingaan op de specifieke situatie van appellant.

De inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck bij de Hogeschool Leiden

2.8. Verweerder heeft de werking van het systeem van de studiekeuzecheck, onder overlegging van digitale correspondentie uit het systeem en algemene informatie over het systeem, nader toegelicht in zijn verweerschrift en tijdens de zitting van het College van 15 augustus 2017.

Aanmelding voor de opleiding geschiedt via Studielink. In Studielink dient een e-mailadres te worden ingevuld voor verdere communicatie. Vervolgens wordt een welkomstbericht via Studielink aan het opgegeven e-mailadres verzonden, waarin het vervolg van de procedure is opgenomen en waarbij wordt gewezen op correspondentie die via de e-mail zal volgen. Daarna ontvangt de aspirant-student een e-mail met informatie over zijn inloggegevens. Met die gegevens heeft de aspirant-student toegang tot de verdere afwikkeling van het inschrijfproces en de voltooiing van de studiekeuzecheck, aldus verweerder.

Het eerste onderdeel van de studiekeuzecheck bestaat uit het invullen van de startvragen en het maken van de zogenoemde NOA-test. Deze test is een motivatie- en capaciteitentest, samengesteld door het bureau NOA. Het digitale portfolio, inclusief het maken en het uploaden van de NOA-test, dient vervolgens via “Osiris Aanmeld” geüpload te worden. Dat uploaden is verplicht om de verdere inschrijving voor de opleiding te voltooien. De deadline voor het uploaden van het portfolio was vastgesteld op 31 mei 2017. Die deadline, alsook de inrichting van de studiekeuzecheck, is vermeld op de website en wordt gecommuniceerd via e-mails vanuit Osiris (het digitale studenteninformatiesysteem). Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure gewaarschuwd zijn e-mail in de gaten te houden en er alert op te zijn dat e-mails in de “spamfolder” terecht kunnen komen, aldus verweerder. Ook wordt volgens verweerder tijdens de open dag uitgebreid gecommuniceerd over de studiekeuzecheck.

Verweerder heeft daarnaast toegelicht dat een aspirant-student die zich heeft ingeschreven, maar het portfolio nog niet heeft geüpload, kort voor de deadline, te weten op 29 mei 2017, een waarschuwing daarover via de e-mail ontvangt. In het geval de aspirant-student de NOA-test weliswaar heeft gemaakt, maar nog niet heeft geüpload naar Osiris, krijgt hij ook daarover een waarschuwing.

Het tweede onderdeel van de studiekeuzecheck is het bijwonen van de matchingsdag. Die dag kan, aldus verweerder, slechts worden bijgewoond indien het complete portfolio is ingeleverd. Bovendien is deelname aan de beide onderdelen verplicht om voor het studiejaar 2017-2018 te kunnen worden ingeschreven.

2.8.1. Het College ziet in de wijze waarop de studiekeuzecheck is ingericht, zoals toegelicht door verweerder, op zichzelf bezien geen aanleiding voor het oordeel dat het systeem niet met de nodige waarborgen is omkleed. Daarbij is van belang dat het uitsluitend digitaal communiceren met de aspirant-studenten naar het oordeel van het college voor aspirant-studenten niet onnodig bezwaarlijk is, mede omdat ook de wetgever, gelet op artikel 4.1, eerste lid, van de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs, voorschrijft dat aanmelding en toelating uitsluitend digitaal geschiedt. Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure in voldoende mate geattendeerd op deze wijze van communiceren en wordt hij op de hoogte gesteld van de voortgang van de procedure, de te nemen stappen voor het doorlopen van de studiekeuzecheck en de geldende deadlines. Die procedure is bovendien helder omschreven op de website van de Hogeschool Leiden. Daarnaast wordt de aspirant-student kort voor de naderende deadline gewaarschuwd dat hij de studiekeuzecheck nog niet volledig heeft afgerond. Daarbij

heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat het kort voor het aflopen van de deadline waarschuwen van de aspirant-student een bewuste keuze is geweest, omdat de ervaring leert dat aspirant-studenten een waarschuwing tijdens de eindexamenperiode dan wel ruim voor het verstrijken van de deadline niet zullen oppikken.

Het College komt tot de slotsom dat de wijze waarop het systeem in algemene zin is ingericht, voldoende waarborgen biedt en daarmee voldoet aan de daaraan te stellen eisen van zorgvuldigheid.

De specifieke situatie van appellant

2.9. Vaststaat dat appellant het eerste onderdeel van de studiekeuzecheck, te weten het tijdig uploaden van het portfolio, niet heeft afgerond. Volgens appellant is daarvoor redengevend geweest dat hij de e-mail van 29 mei 2017 niet heeft ontvangen en dat deze e-mail evenmin in de “spamfolder” terecht is gekomen.

2.9.1. Verweerder heeft, onder overlegging van documentatie uit Osiris, toegelicht dat de verzendadministratie van de Hogeschool Leiden wordt gevormd door Osiris en door Studielink. Deze systemen registreren volgens verweerder onder andere welke (aspirant)student het betreft, van wie een e-mail afkomstig is, aan wie een e-mail is verzonden, wat het onderwerp van die e-mail is, op welke datum een e-mail is verzonden en op welke wijze. Uit de systeeminformatie betreffende appellant volgt volgens verweerder dat de e-mail van 29 mei 2017 op dezelfde wijze is verzonden als de overige berichten die appellant wel heeft ontvangen.

2.9.2. Daarmee staat naar het oordeel van het College vast dat verweerder een deugdelijke verzendadministratie heeft bijgehouden en daarmee aannemelijk heeft gemaakt dat de desbetreffende e-mail is verzonden. Verweerder heeft ter zitting van het College aangeboden in het studentenadministratie-systeem na te gaan of de e-mail daadwerkelijk is afgeleverd. Ter zitting van het College heeft appellant toestemming aan verweerder verleend om dit onderzoek te verrichten. Uit dit onderzoek is gebleken dat de e-mail van 29 mei 2017 daadwerkelijk is afgeleverd. Verweerder heeft in dat kader toegelicht dat in het geval het bericht niet terugkomt als onbezorgbaar, de kans bijzonder klein is dat de e-mail niet is afgeleverd. De melding “onbezorgbaar” wordt overigens, aldus verweerder, gelogd en bewaard.

Hetgeen appellant daartegenover heeft gesteld in zijn brief van 27 augustus 2017, leidt niet tot een ander oordeel. Dat appellant, voor zover hij de e-mail al zou hebben ontvangen, deze e-mail op zijn vroegst op 30 mei 2017 in de ochtend zou hebben kunnen lezen, doet, wat daar ook van zij, niet af aan de aannemelijkheid van de verzending en ontvangst van deze mail door appellant. Daarnaast acht het College de door appellant gegeven algemene toelichting over de betrouwbaarheid van het protocol SMTP en de stelling dat de status “Delivered” geen bezorging garandeert, niet doorslaggevend.

Het betoog van appellant faalt.

Het in stand laten van de rechtsgevolgen

2.10. Hoewel verweerder naar het oordeel van het College de verzending van de e-mail van 29 mei 2017 aannemelijk heeft gemaakt, ziet het College geen aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing van 25 juli 2017 in stand te laten. Daarvoor is het volgende van belang.

In voormelde beslissing van 25 juli 2017 heeft verweerder bij zijn beoordeling of de weigering van de inschrijving in stand kan blijven, meegewogen dat voldoende rekening is gehouden met de belangen van de aspirant-student. Voor het eerste onderdeel, het portfolio, is de deadline bewust 10 dagen na het laatste onderdeel van het eindexamen gepland, zodat studenten voldoende tijd hadden om hun portfolio rond te krijgen. Verder is verweerder studenten tegemoetgekomen door deze deadline nog eens te verschuiven naar 5 juni.

Ter zitting van het College heeft verweerder verklaard dat studenten die hun portfolio nog niet hadden geüpload op 1 juni 2017 een e-mail hebben ontvangen dat zij tot en met 5 juni de tijd hadden deze alsnog te uploaden. Verweerder heeft verder verklaard dat de groep aspirant-studenten die van deze verschuiving van de deadline kon profiteren handmatig in het systeem is geselecteerd. Gebleken is dat deze e-mail niet aan appellant is verzonden. Daarom was appellant niet op de hoogte van het feit dat de

deadline voor het uploaden van het portfolio was verschoven. Appellant is daarom in zijn belangen geschaad. Verweerder heeft bij zijn beslissing ten onrechte geen rekening gehouden met dit gegeven.

Gelet hierop ziet het College geen aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand te laten.

Slotsom

2.11. Het beroep is gegrond. De beslissing op bezwaar van 25 juli 2017 dient te worden vernietigd. Omdat verweerder ter zitting van het College van 15 augustus 2017 de toezegging heeft gedaan alleen aan de weigering van de inschrijving vast te houden in het geval het beroep volledig ongegrond zal worden verklaard, ziet het College aanleiding om de beslissing van de manager van 13 juni 2017, waarbij de inschrijving van appellant is geweigerd, te herroepen. Dat betekent dat verweerder, als appellant dat wil, hem zal moeten inschrijven.

2.12. Verweerder dient op navolgende wijze in de proceskosten van appellant te worden veroordeeld. Daarbij kent het College één punt toe voor het instellen van beroep bij het College en één punt voor het verschijnen ter zitting van het College. Ook wordt 0,5 punt toegekend voor het indienen van een nadere reactie.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool Leiden van 25 juli 2017 met kenmerk 28904/AM/NY;
III. herroept de beslissing van 13 juni 2017 van de Manager Onderwijs- en Studentzaken;
IV. veroordeelt het college van bestuur van de Hogeschool Leiden tot vergoeding aan appellant van bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1237,50 (zegge: twaalfhonderdzevenendertig euro en vijftig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool Leiden aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/122**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	19 december 2017
Partijen	:	appellant en Hogeschool Leiden
Trefwoorden	:	e-mail matchingsdag minnelijke schikking portfolio spoedeisendheid studiekeuzeactiviteit studiekeuzecheck Studielink
Artikelen	:	WHW: artikel 7.31a WHW: artikel 7.31b WHW: artikel 7.63a, derde lid Awb: artikel 6:22 Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs: artikel 4.1 Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 1 Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 8a Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 8b Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden: artikel 36 OER: artikel 2.6
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	*Ambtshalve beoordeling: de minnelijke schikking* 2.4. Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat de geschillenadviescommissie nagaat of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. Volgens het advies van de geschillenadviescommissie van 7 juli 2017, heeft de geschillenadviescommissie dertig bezwaarschriften ontvangen van aankomend studenten van wie de inschrijving voor een opleiding aan de faculteit Science & Technology is geweigerd. Bij alle aankomend studenten was de reden van die weigering dat zij niet de volledige toelatingsprocedure hebben doorlopen. Verder heeft de adviescommissie in dit advies geschreven dat haar voorzitter heeft besloten een poging tot een minnelijke schikking achterwege te laten, omdat een dergelijke poging de procedure in tijd onnodig zou vertragen. 2.4.1. Het College stelt vast dat de geschillenadviescommissie met deze handelwijze niet heeft voldaan aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Naar het College begrijpt heeft de geschillenadviescommissie daarin een bewuste keuze gemaakt wegens de spoedeisendheid van de procedure. Dit motief, hoewel begrijpelijk, acht het College onder de gegeven omstandigheden onvoldoende zwaarwegend om het niet-nakomen van deze wettelijke verplichting te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht. De geschillenadviescommissie heeft in algemene zin geadviseerd de bezwaren van alle aankomend studenten gegrond te verklaren, omdat de afwijzing van het verzoek tot inschrijving in alle gevallen leidt tot een onevenredige benadeling van zwaarwegende aard, als bedoeld in artikel 36, tweede lid, van de Inschrijfregeling. Daarbij heeft de geschillenadviescommissie zich onder andere kritisch uitgelaten over de wijze van communiceren met de aspirant-studenten die uitsluitend digitaal heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft dat advies niet overgenomen en de bezwaren van (onder andere) appellant

ongegrond verklaard. De geschillenadviescommissie noch verweerder heeft appellant op enig moment uitgenodigd zijn standpunt mondeling toe te lichten tijdens een gesprek over een minnelijke schikking dan wel tijdens een hoorzitting. Tijdens een mondelinge uitwisseling van standpunten hadden relevante omstandigheden aan het licht kunnen komen. Onder die omstandigheden is appellant naar het oordeel van het College in zijn belangen geschaad.
(…)
De inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck bij de Hogeschool Leiden
(…)
2.7.1. Het College ziet in de wijze waarop de studiekeuzecheck is ingericht, zoals toegelicht door verweerder, op zichzelf bezien geen aanleiding voor het oordeel dat het systeem niet met de nodige waarborgen is omkleed. Daarbij is van belang dat het uitsluitend digitaal communiceren met de aspirant-studenten naar het oordeel van het College voor aspirant-studenten niet onnodig bezwaarlijk is, mede omdat ook de wetgever, gelet op artikel 4.1, eerste lid, van de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs, voorschrijft dat aanmelding en toelating uitsluitend digitaal geschiedt. Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure in voldoende mate geattendeerd op deze wijze van communiceren en wordt hij op de hoogte gesteld van de voortgang van de procedure, de te nemen stappen voor het doorlopen van de studiekeuzecheck en de geldende deadlines. Die procedure is bovendien helder omschreven op de website van de Hogeschool Leiden. Daarnaast wordt de aspirant-student kort voor de naderende deadline gewaarschuwd dat hij de studiekeuzecheck nog niet volledig heeft afgerond. Daarbij heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat het kort voor het aflopen van de deadline waarschuwen van de aspirant-student een bewuste keuze is geweest, omdat de ervaring leert dat aspirant-studenten een waarschuwing tijdens de eindexamenperiode dan wel ruim voor het verstrijken van de deadline niet zullen oppikken.
Het College komt tot de slotsom dat de wijze waarop het systeem in algemene zin is ingericht, voldoende waarborgen biedt en daarmee voldoet aan de daaraan te stellen eisen van zorgvuldigheid.
(…)
De specifieke situatie van appellant
(…)
2.8.1. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat de aanmelding bij de Hogeschool Leiden geschiedt via het algemene systeem Studielink en dat de inschrijfprocedure daarna wordt overgenomen door Osiris. Vervolgens heeft verweerder onder overlegging van documentatie uit Osiris, toegelicht dat de verzendadministratie van de Hogeschool Leiden wordt gevormd door Osiris en door Studielink. Deze systemen registreren volgens verweerder welke (aspirant)student het betreft, van wie een e-mail afkomstig is, aan wie een e-mail is verzonden, wat het onderwerp van die e-mail is, op welke datum een e-mail is verzonden en op welke wijze. Uit de systeeminformatie betreffende appellant volgt dat de verschillende e-mails aan appellant zijn verzonden. Ook volgt uit dat systeem volgens verweerder dat de herinneringsmail van 29 mei 2017

en de e-mail over het verschuiven van de deadline aan hem zijn verzonden.
2.8.2. Verweerder heeft naar het oordeel van het College hiermee een deugdelijke verzendadministratie bijgehouden en heeft daarmee aannemelijk gemaakt dat de desbetreffende e-mails zijn verzonden. Verweerder heeft ter zitting van het College aangeboden in het studentenadministratiesysteem Osiris na te gaan of de betreffende e-mails daadwerkelijk zijn afgeleverd. Ter zitting van het College heeft appellant toestemming aan verweerder verleend om dit onderzoek te verrichten. Uit dit onderzoek is gebleken dat de e-mails daadwerkelijk zijn afgeleverd. Verweerder heeft in dat kader toegelicht dat in het geval het bericht niet terugkomt als onbezorgbaar, de kans bijzonder klein is dat de e-mail niet is afgeleverd. De melding “onbezorgbaar” wordt overigens, aldus verweerder, gelogd en bewaard.
Naar het oordeel van het College is aannemelijk dat de e-mails, die overigens duidelijk zijn geformuleerd, zijn verzonden en dat vaststaat dat appellant is herinnerd aan de naderende deadline en dat hem een termijn is gegund het portfolio alsnog in te dienen. Appellant kon aldus op de hoogte zijn van de te doorlopen stappen in de studiekeuzecheck en het feit dat hij het portfolio, inclusief de NOA-test, nog niet had geüpload. Dat volgens appellant vrijwel zeker is dat de berichten in zijn “spamfolder” zijn beland en dat hij de berichten daarom over het hoofd heeft gezien, dient voor zijn rekening en risico te blijven. Daarover wordt appellant namelijk tijdens het proces gewaarschuwd. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van, verweerder.

het college van bestuur van de Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juni 2017 heeft de Manager Onderwijs- en Studentzaken (hierna: de manager) namens het college van bestuur het verzoek van appellant tot inschrijving voor het studiejaar 2017-2018 voor de bacheloropleiding Informatica ingetrokken (lees: de inschrijving geweigerd).

Bij beslissing van 25 juli 2017 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 15 augustus 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. S.M.E. Dreyer en vergezeld door E.A. Mes en D.D. Janssen en verweerder vertegenwoordigd door P. Pijnenburg, directeur van de faculteit Science & Technology,

mrs. N. Yanik en R.E. Melcherts en dr. M.J.G. Krosenbrink-Gruijters, onderwijsmanager Chemie, allen werkzaam bij de Hogeschool Leiden, zijn verschenen.

Het College heeft het onderzoek ter zitting geschorst. Verweerder heeft nadere informatie verstrekt en appellant heeft daarop bij brief van 27 augustus 2017 gereageerd. Deze reactie heeft het College betrokken bij zijn oordeel.

Daarop heeft het College de zaak van een enkelvoudige terugverwezen naar een meervoudige kamer. Partijen hebben te kennen gegeven af te zien van een nadere zitting. Vervolgens heeft het College het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

Relevante wet- en regelgeving

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek

2.1. Ingevolge artikel 7.31a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), meldt degene die zich als student wil inschrijven voor een bepaalde propedeutische fase van een bacheloropleiding aan een bepaalde instelling of, indien die fase niet is ingesteld, de eerste periode in een bacheloropleiding met een studielast van 60 studiepunten, uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar zich aan bij de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, met inachtneming van artikel 7.31d en overeenkomstig bij ministeriële regeling vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.31b, eerste lid, heeft, indien betrokkene zich uiterlijk op 1 mei heeft aangemeld voor een bacheloropleiding op de wijze, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, hij het recht deel te nemen aan door de instelling, met betrekking tot de desbetreffende bacheloropleiding te organiseren studiekeuzeactiviteiten. Het instellingsbestuur kan besluiten dat de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.

Ingevolge het derde lid kan, indien toepassing is gegeven aan de tweede volzin van het eerste lid en de betrokkene zonder geldige reden niet deelneemt aan de studiekeuzeactiviteiten, bedoeld in dat lid, het instellingsbestuur besluiten de inschrijving van de betrokkene te weigeren.

Ingevolge artikel 7.63a, derde lid, gaat de geschillenadviescommissie na of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

Onderwijs- en examenregeling 2017-2018

2.1.1 Ingevolge artikel 2.6, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2017-2018 van de bacheloropleidingen (hierna: OER) leidt, indien een aankomend student voldoet aan de eisen voor toelating tot de opleiding, opgenomen in dit hoofdstuk, dit alleen tot een inschrijving voor de opleiding als student of extraneus, indien ook aan alle overige inschrijfvoorwaarden van Hogeschool Leiden wordt voldaan. De (inschrijf- en uitschrijf) voorwaarden alsmede de procedure tot inschrijving en uitschrijving bij de hogeschool zijn opgenomen in de Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018 (hierna: de Inschrijfregeling), te raadplegen via www.hsleiden.nl.

Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018

2.1.2 Ingevolge artikel 1, aanhef en onder t, van de Inschrijfregeling, wordt onder Studiekeuzecheck verstaan de studiekeuzeactiviteit uitmondend in een studiekeuzeadvies, als bedoeld in artikel 7.31b van de WHW. De Studiekeuzecheck is te vinden op www.hsleiden.nl.

Ingevolge artikel 8a, eerste lid, geeft het verzoek tot inschrijving voor het eerste jaar van een voltijd bacheloropleiding dat wordt ingediend voor of uiterlijk op 1 mei voor het aankomend studiejaar bij Hogeschool Leiden of een andere Nederlandse instelling voor hoger onderwijs (als bedoeld in de WHW) de

student, met inachtneming van de overige voorwaarden van deze inschrijfregeling, recht op toelating tot het eerste jaar van een bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid verliest een student bij een verzoek tot inschrijving voor het eerste jaar van een voltijd bacheloropleiding niet het toelatingsrecht, indien hij zich voor of uiterlijk op 1 mei heeft aangemeld, maar uiterlijk 31 augustus wisselt van voorkeur en zich aanmeldt voor het eerste jaar van een andere voltijd bacheloropleiding. Ingevolge artikel 8b, eerste lid, heeft de student die zich voor of uiterlijk op 1 mei voor het aankomend studiejaar heeft aangemeld, recht op een studiekeuzeactiviteit en een studiekeuzeadvies. De student kan zich in ieder geval oriënteren op zijn studie door middel van een door de opleiding aangeboden Studiekeuzecheck.

Ingevolge het tweede lid zal als resultaat van het afleggen van de Studiekeuzecheck een studiekeuzeadvies worden verstrekt.

Ingevolge het derde lid zijn de studiekeuzeactiviteiten die een opleiding aanbiedt alsmede de benodigde informatie daaromtrent, terug te vinden op de webpagina van de desbetreffende opleiding op www.hsleiden.nl.

Ingevolge artikel 36, tweede lid, kan de directeur Onderwijs- & Studentzaken in bijzondere gevallen, waar toepassing van deze regeling tot onevenredige benadeling of onbillijkheden van zwaarwegende aard zou leiden, indien nodig: na advies van de onderwijsmanager van de opleiding, ten gunste van de student(en), van deze regeling afwijken.

Inleiding

2.2. Appellant heeft zich vóór 1 mei 2017 aangemeld bij de Hogeschool Leiden voor de opleiding Informatica. Om daadwerkelijk te kunnen worden ingeschreven aan de opleiding, diende hij deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.

Bij de Hogeschool Leiden bestaan deze studiekeuzeactiviteiten uit de zogenoemde studiekeuzecheck. Deze studiekeuzecheck voor de opleiding Informatica bestaat uit het opbouwen van een portfolio en de deelname aan een matchingsdag. Het portfolio bestaat uit het beantwoorden van een aantal startvragen, het maken van de NOA-test, het bekijken van een film over de opleiding en deelname aan een digitale speurtocht. Het portfolio moest uiterlijk
31 mei 2017 (digitaal) zijn ingediend. Nadat het complete portfolio is ingediend, kan de student deelnemen aan een matchingsdag.

Besluitvorming

2.3. De manager heeft inschrijving van appellant bij zijn beslissing van 19 juni 2017 geweigerd. De reden daarvoor is dat appellant in het kader van de studiekeuzecheck niet heeft voldaan aan de voorwaarde om het portfolio uiterlijk 31 mei 2017 in te leveren.

Appellant heeft, omdat hij het niet eens is met deze beslissing, bezwaar gemaakt. Hij stelt zich – kort samengevat – op het standpunt dat hij direct begin april het digitale portfolio heeft afgerond en verzonden. Hij heeft op 11 april 2017 een e-mail ontvangen met als bijlage de resultaten van de testen. Appellant heeft vervolgens over het hoofd gezien dat hij de resultaten van deze test moest uploaden in Osiris en dat hij dan verder zou kunnen met de studiekeuzecheck. Hij was in de veronderstelling dat het maken van de test voldoende zou zijn.

2.3.1. Verweerder heeft de beslissing van de manager in stand gelaten bij zijn beslissing van 25 juli 2017. Verweerder heeft vastgesteld dat wat de studiekeuzecheck betreft, de juiste procedure is gevolgd. Vervolgens heeft verweerder overwogen dat een bepaalde mate van eigen verantwoordelijkheid van de aspirant-student mag worden verwacht. Deze verantwoordelijkheid komt overeen met en geeft een goed beeld van hetgeen van een student mag worden verwacht vanaf 1 september. Volgens verweerder wordt geen onredelijke mate van eigen verantwoordelijkheid verwacht van de aspirant-student. Dat in het kader van de studiekeuzecheck enkel digitaal met de aspirant-studenten wordt gecommuniceerd, sluit aan op de wijze van aanmelding via Studielink en is gezien het huidige digitale tijdperk van communicatie per e-mail

tevens de meest voor de hand liggende manier. Met de belangen van de aspirant-studenten is daarnaast voldoende rekening gehouden. In verband met de eindexamenperiode, is voor het eerste onderdeel, het portfolio, de uiterste inleverdatum bewust 10 dagen na het eindexamen gepland. Aspirant-studenten hadden daarom voldoende tijd om het portfolio af te ronden, aldus verweerder. Niettemin is die uiterste inleverdatum verschoven naar 5 juni. Ook wat betreft het tweede onderdeel, de matchingsdag, is rekening gehouden met het eindexamen. Aspirant-studenten konden op voorhand hun voorkeur doorgeven voor een van de matchingsdagen. Vervolgens zijn alle studenten geplaatst op een van de dagen, conform de eigen voorkeur, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

Ambtshalve beoordeling: de minnelijke schikking

2.4. Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat de geschillenadviescommissie nagaat of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

Volgens het advies van de geschillenadviescommissie van 7 juli 2017, heeft de geschillenadviescommissie dertig bezwaarschriften ontvangen van aankomend studenten van wie de inschrijving voor een opleiding aan de faculteit Science & Technology is geweigerd. Bij alle aankomend studenten was de reden van die weigering dat zij niet de volledige toelatingsprocedure hebben doorlopen. Verder heeft de adviescommissie in dit advies geschreven dat haar voorzitter heeft besloten een poging tot een minnelijke schikking achterwege te laten, omdat een dergelijke poging de procedure in tijd onnodig zou vertragen.

2.4.1. Het College stelt vast dat de geschillenadviescommissie met deze handelwijze niet heeft voldaan aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Naar het College begrijpt heeft de geschillenadviescommissie daarin een bewuste keuze gemaakt wegens de spoedeisendheid van de procedure. Dit motief, hoewel begrijpelijk, acht het College onder de gegeven omstandigheden onvoldoende zwaarwegend om het niet-nakomen van deze wettelijke verplichting te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht. De geschillenadviescommissie heeft in algemene zin geadviseerd de bezwaren van alle aankomend studenten gegrond te verklaren, omdat weigering van de inschrijving in alle gevallen leidt tot een onevenredige benadeling van zwaarwegende aard, als bedoeld in artikel 36, tweede lid, van de Inschrijfregeling. Daarbij heeft de geschillenadviescommissie zich onder andere kritisch uitgelaten over de wijze van communiceren met de aspirant-studenten die uitsluitend digitaal heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft dat advies niet overgenomen en de bezwaren van (onder andere) appellant ongegrond verklaard. De geschillenadviescommissie noch verweerder heeft appellant op enig moment uitgenodigd zijn standpunt mondeling toe te lichten tijdens een gesprek over een minnelijke schikking dan wel tijdens een hoorzitting. Tijdens een mondelinge uitwisseling van standpunten hadden relevante omstandigheden aan het licht kunnen komen. Onder die omstandigheden is appellant naar het oordeel van het College in zijn belangen geschaad.

2.4.2. Het College trekt hieruit de conclusie dat het door appellant ingestelde beroep reeds wegens het niet-naleven van de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting gegrond dient te worden verklaard en dat de beslissing van 25 juli 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om te onderzoeken of de rechtsgevolgen van de beslissing van 25 juli 2017 in stand kunnen blijven en zal daarom de beroepsgronden van appellant beoordelen.

De beroepsgronden

2.5. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat de aanmeldingsprocedure naast publicatie op de website enkel per e-mail is verlopen. Hij heeft aan alle onderdelen voldaan wat betreft het maken van het portfolio. Hij heeft alleen over het hoofd gezien dat onderaan de e-mail is beschreven dat hij het portfolio moest uploaden in Osiris. De e-mailcommunicatie is zeer onduidelijk, aldus appellant. Hem is geen herinnering verstuurd dan wel een hersteltermijn gegund

voor het voltooien van de procedure. Omdat slechts via e-mail is gecorrespondeerd, konden anderen hem bij de studiekeuzecheck moeilijk ondersteunen. Van de Hogeschool Leiden mocht worden verwacht dat hij appellant meermaals op de uiterste inleverdata zou wijzen. Bovendien is op geen enkele manier gecommuniceerd over het verschuiven van de uiterste inleverdatum van het portfolio, aldus appellant.

2.5.1. Het College maakt uit de beroepsgronden op dat de inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck volgens appellant in algemene zin niet voldoet aan de daaraan te stellen zorgvuldigheidseisen, in het bijzonder wat de wijze van communicatie betreft. Daarnaast betoogt appellant dat hij in zijn specifieke geval slechts over het hoofd heeft gezien dat hij het portfolio moest uploaden voor een bepaalde datum. Daarom zal het College eerst de inrichting van het systeem beoordelen. Voor zover nodig, zal het College daarna ingaan op de specifieke situatie van appellant.

De inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck bij de Hogeschool Leiden

2.6. Bij de wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs; Stb. 2013, 298), is de ‘paragraaf Aanmelding, studiekeuzeactiviteiten en studiekeuzeadvies’ ingevoegd. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die paragraaf (Kamerstukken II, 2012-2013, 33 519, nr. 3; p. 7), volgt dat de wetgever met deze paragraaf heeft beoogd een wettelijke basis te geven voor het studiekeuzeadvies voor bacheloropleidingen. De aanmelddatum van uiterlijk 1 mei zorgt er volgens de wetgever voor dat de studenten op tijd een bewuste keuze maken. Bovendien kan het proces van studiekeuzeactiviteiten praktisch worden vormgegeven, omdat de instelling voldoende tijd heeft om studiekeuzeactiviteiten te organiseren, aldus de wetgever.

2.7. Verweerder heeft de werking van het systeem van de studiekeuzecheck, onder overlegging van digitale correspondentie uit het systeem en algemene informatie over het systeem, nader toegelicht in zijn verweerschrift en tijdens de zitting van het College van 15 augustus 2017.

Aanmelding voor de opleiding geschiedt via Studielink. In Studielink dient een e-mailadres te worden ingevuld voor verdere communicatie. Vervolgens wordt een welkomstbericht via Studielink aan het opgegeven e-mailadres verzonden, waarin het vervolg van de procedure is opgenomen en waarbij wordt gewezen op correspondentie die via de e-mail zal volgen. Daarna ontvangt de aspirant-student een e-mail met informatie over zijn inloggegevens. Met die gegevens heeft de aspirant-student toegang tot de verdere afwikkeling van het inschrijfproces en de voltooiing van de studiekeuzecheck, aldus verweerder.

Het eerste onderdeel van de studiekeuzecheck bestaat onder andere uit het invullen van de startvragen en het maken van de zogenoemde NOA-test. Deze test is een motivatie- en capaciteitentest, samengesteld door het bureau NOA. Het digitale portfolio, inclusief het maken en het uploaden van de NOA-test, dient vervolgens via “Osiris Aanmeld” geüpload te worden. Dat uploaden is verplicht om de verdere inschrijving voor de opleiding te voltooien. De deadline voor het uploaden van het portfolio was vastgesteld op 31 mei 2017. Die deadline, alsook de inrichting van de studiekeuzecheck, is vermeld op de website en wordt gecommuniceerd via e-mails vanuit Osiris (het digitale studenteninformatiesysteem). Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure gewaarschuwd zijn e-mail in de gaten te houden en er alert op te zijn dat e-mails in de “spamfolder” terecht kunnen komen, aldus verweerder. Ook wordt volgens verweerder tijdens de open dag uitgebreid gecommuniceerd over de studiekeuzecheck.

Verweerder heeft daarnaast toegelicht dat een aspirant-student die zich heeft ingeschreven, maar het portfolio nog niet heeft geüpload, kort voor de deadline, te weten op 29 mei 2017, een waarschuwing daarover via de e-mail ontvangt. In het geval de aspirant-student de NOA-test weliswaar heeft gemaakt, maar nog niet heeft geüpload naar Osiris, krijgt hij ook daarover een waarschuwing.

Het tweede onderdeel van de studiekeuzecheck is het bijwonen van de matchingsdag. Die dag kan, aldus verweerder, slechts worden bijgewoond indien het complete portfolio is ingeleverd. Bovendien is deelname aan de beide onderdelen verplicht om voor het studiejaar 2017-2018 te kunnen worden ingeschreven.

2.7.1. Het College ziet in de wijze waarop de studiekeuzecheck is ingericht, zoals toegelicht door verweerder, op zichzelf bezien geen aanleiding voor het oordeel dat het systeem niet met de nodige waarborgen is omkleed. Daarbij is van belang dat het uitsluitend digitaal communiceren met de aspirant-studenten naar het oordeel van het College voor aspirant-studenten niet onnodig bezwaarlijk is, mede omdat ook de wetgever, gelet op artikel 4.1, eerste lid, van de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs, voorschrijft dat aanmelding en toelating uitsluitend digitaal geschiedt. Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure in voldoende mate geattendeerd op deze wijze van communiceren en wordt hij op de hoogte gesteld van de voortgang van de procedure, de te nemen stappen voor het doorlopen van de studiekeuzecheck en de geldende deadlines. Die procedure is bovendien helder omschreven op de website van de Hogeschool. Daarnaast wordt de aspirant-student kort voor de naderende deadline gewaarschuwd dat hij de studiekeuzecheck nog niet volledig heeft afgerond. Daarbij heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat het kort voor het aflopen van de deadline waarschuwen van de aspirant-student een bewuste keuze is geweest, omdat de ervaring leert dat aspirant-studenten een waarschuwing tijdens de eindexamenperiode dan wel ruim voor het verstrijken van de deadline niet zullen oppikken.

Het College komt tot de slotsom dat de wijze waarop het systeem in algemene zin is ingericht, voldoende waarborgen biedt en daarmee voldoet aan de daaraan te stellen eisen van zorgvuldigheid.

De specifieke situatie van appellant

2.8. Vaststaat dat appellant het eerste onderdeel van de studiekeuzecheck, te weten het tijdig uploaden van het portfolio, niet heeft afgerond. Volgens appellant is daarvoor redengevend geweest dat hij de laatste zin van de e-mail van 13 april 2017 over het hoofd heeft gezien en als gevolg daarvan de resultaten van de NOA-test niet heeft geüpload naar Osiris. Daarnaast heeft hij geen herinneringen ontvangen, aldus appellant.

2.8.1. Verweerder heeft, onder overlegging van documentatie uit Osiris, toegelicht dat de verzendadministratie van de Hogeschool Leiden wordt gevormd door Osiris en door Studielink. Deze systemen registreren volgens verweerder welke (aspirant)student het betreft, van wie een e-mail afkomstig is, aan wie een e-mail is verzonden, wat het onderwerp van die e-mail is, op welke datum een e-mail is verzonden en op welke wijze. Uit de systeeminformatie betreffende appellant volgt volgens verweerder dat aan appellant op 13 april 2017 een e-mail is verzonden met het verzoek de motivatie- en capaciteitentest via “Osiris Aanmeld” te uploaden en het portfolio in te dienen. Volgens verweerder is ook op 29 mei 2017 een herinneringsmail verzonden dat het portfolio voor 31 mei 2017 moest worden ingediend. Ook de e-mail van 1 juni 2017 waarin is geschreven dat de deadline voor het indienen van het portfolio is verschoven naar 5 juni 2017 om 23:59, is verzonden, aldus verweerder.

2.8.2. Naar het oordeel van het College heeft verweerder hiermee een deugdelijke verzendadministratie bijgehouden en heeft hij daarmee aannemelijk gemaakt dat de desbetreffende e-mails zijn verzonden. Verweerder heeft ter zitting van het College aangeboden in het studentenadministratiesysteem na te gaan of de desbetreffende e-mails daadwerkelijk zijn afgeleverd. Ter zitting van het College heeft appellant toestemming aan verweerder verleend om dit onderzoek te verrichten. Uit dit onderzoek is gebleken dat de e-mails daadwerkelijk zijn afgeleverd. Verweerder heeft in dat kader toegelicht dat in het geval het bericht niet terugkomt als onbezorgbaar, de kans bijzonder klein is dat de e-mail niet is afgeleverd. De melding “onbezorgbaar” wordt overigens, aldus verweerder, gelogd en bewaard. Hetgeen appellant daartegenover heeft gesteld in zijn brief van 27 augustus 2017, namelijk het standpunt dat de e-mails niet zijn ontvangen, leidt niet tot een ander oordeel.

Naar het oordeel van het College is aannemelijk dat de e-mails, die overigens duidelijk zijn geformuleerd, zijn verzonden en dat vaststaat dat appellant is herinnerd aan de naderende deadline en hem een termijn is gegund het portfolio alsnog in te dienen. Het betoog faalt.

Het in stand laten van de rechtsgevolgen

2.9. Hoewel verweerder naar het oordeel van het College de verzending van de verschillende e-mails aannemelijk heeft gemaakt, ziet het College geen aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing van 25 juli 2017 in stand te laten. Daarvoor is het volgende van belang.

2.9.1. Verweerder heeft ter zitting van het College van 15 augustus 2017 de toezegging gedaan alleen aan de weigering van de inschrijving vast te houden in het geval het beroep volledig ongegrond zal worden verklaard. Omdat het beroep gegrond is wegens het niet-naleven van de in artikel 7.63a van de WHW neergelegde verplichting, zal verweerder gelet op deze toezegging niet vasthouden aan de weigering van de inschrijving van appellant. Het College zal om die reden de beslissing van de manager van 19 juni 2017, waarbij de inschrijving van appellant is geweigerd, herroepen. Dat betekent dat verweerder, als appellant dat wil, hem zal moeten inschrijven.

Slotsom

2.10. Het beroep is gegrond. De beslissing op bezwaar van 25 juli 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om de beslissing van de manager van 19 juni 2017 te herroepen.

2.11. Verweerder dient op navolgende wijze in de proceskosten van appellant te worden veroordeeld. Daarbij kent het College één punt toe voor het verschijnen ter zitting van het College.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool Leiden van 25 juli 2017 met kenmerk 28929/AM/NY;
III. herroept de beslissing van 19 juni 2017 van de Manager Onderwijs- en Studentzaken;
IV. veroordeelt het college van bestuur van de Hogeschool Leiden tot vergoeding aan B.A. Mes van bij hem in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 495,00 (zegge: vierhonderdvijfennegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool Leiden aan B.A. Mes het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/123.5**
Rechter(s)	:	mrs. Borman, Verheij en Daalder
Datum uitspraak	:	19 december 2017
Partijen	:	appellant en college van bestuur Hogeschool Leiden
Trefwoorden	:	communicatie digitaal communiceren inschrijving matchingsdagen minnelijke schikking onevenredige benadeling spoedeisendheid studiekeuzeactiviteiten Studiekeuzecheck verplichting verzendadministratie zorgvuldigheidseisen
Artikelen	:	WHW: artikel 7.31a, eerste lid WHW: artikel 7.31b, eerste lid WHW: artikel 7.63a, derde lid Awb: artikel 6:22 OER: artikel 2.6 Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018: artikel 1 Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018: artikel 8a Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018: Artikel 8b Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018: Artikel 36
Uitspraak	:	gegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat de geschillenadviescommissie nagaat of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. Volgens het advies van de geschillenadviescommissie van 7 juli 2017, heeft de geschillenadviescommissie dertig bezwaarschriften ontvangen van aankomend studenten van wie de inschrijving voor een opleiding aan de faculteit Science & Technology is geweigerd. Bij alle aankomend studenten was de reden van die weigering dat zij niet de volledige toelatingsprocedure hebben doorlopen. Verder heeft de adviescommissie in dit advies geschreven dat haar voorzitter heeft besloten een poging tot een minnelijke schikking achterwege te laten, omdat een dergelijke poging de procedure in tijd onnodig zou vertragen. 2.4.1. Het College stelt vast dat de geschillenadviescommissie met deze handelwijze niet heeft voldaan aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Naar het College begrijpt heeft de geschillenadviescommissie daarin een bewuste keuze gemaakt wegens de spoedeisendheid van de procedure. Dit motief, hoewel begrijpelijk, acht het College onder de gegeven omstandigheden onvoldoende zwaarwegend om het niet-nakomen van deze wettelijke verplichting te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht. De geschillenadviescommissie heeft in algemene zin geadviseerd de bezwaren van alle aankomend studenten gegrond te verklaren, omdat de afwijzing van het verzoek tot inschrijving

in alle gevallen leidt tot een onevenredige benadeling van zwaarwegende aard, als bedoeld in artikel 36, tweede lid, van de Inschrijfregeling. Daarbij heeft de geschillenadviescommissie zich onder andere kritisch uitgelaten over de wijze van communiceren met de aspirant-studenten die uitsluitend digitaal heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft dat advies niet overgenomen en de bezwaren van (onder andere) appellant ongegrond verklaard. De geschillenadviescommissie noch verweerder heeft appellant op enig moment uitgenodigd zijn standpunt mondeling toe te lichten tijdens een gesprek over een minnelijke schikking dan wel tijdens een hoorzitting. Tijdens een mondelinge uitwisseling van standpunten hadden relevante omstandigheden aan het licht kunnen komen. Onder die omstandigheden is appellant naar het oordeel van het College in zijn belangen geschaad.
2.4.2. Het College trekt hieruit de conclusie dat het door appellant ingestelde beroep reeds wegens het niet-naleven van de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting gegrond dient te worden verklaard en dat de beslissing van 25 juli 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om te onderzoeken of de rechtsgevolgen van de beslissing van 25 juli 2017 in stand kunnen blijven en zal daarom de beroepsgronden van appellant beoordelen.
[…]
Het in stand laten van de rechtsgevolgen
2.9. Hoewel verweerder naar het oordeel van het College de verzending van de verschillende e-mails aannemelijk heeft gemaakt, ziet het College geen aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing van 25 juli 2017 in stand te laten. Daarvoor is het volgende van belang.
In voormelde beslissing van 25 juli 2017 heeft verweerder bij zijn beoordeling of de weigering van de inschrijving in stand kan blijven, meegewogen dat voldoende rekening is gehouden met de belangen van de aspirant-student. Voor het eerste onderdeel, het portfolio, is de deadline bewust 10 dagen na het laatste onderdeel van het eindexamen gepland, zodat studenten voldoende tijd hadden om hun portfolio rond te krijgen. Verder is verweerder studenten tegemoetgekomen door deze deadline nog eens te verschuiven naar 5 juni 2017.
Ter zitting van het College heeft verweerder verklaard dat studenten die hun portfolio nog niet hadden geüpload op 1 juni 2017 een e-mail hebben ontvangen dat zij tot en met 5 juni de tijd hadden deze alsnog te uploaden. Verweerder heeft verder verklaard dat de groep aspirant-studenten die van deze verschuiving van de deadline kon profiteren handmatig in het systeem is geselecteerd. Gebleken is dat deze e-mail niet aan appellant is verzonden. Daarom was appellant niet op de hoogte van het feit dat de deadline voor het uploaden van het portfolio was verschoven. Appellant is daarom in zijn belangen geschaad. Verweerder heeft bij zijn beslissing ten onrechte geen rekening gehouden met dit gegeven.
Gelet hierop ziet het College geen aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand te laten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hogeschool Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juni 2017 heeft de Manager Onderwijs- en Studentzaken (hierna: de manager) namens het college van bestuur het verzoek van appellant tot inschrijving voor het studiejaar 2017-2018 voor de bacheloropleiding Informatica ingetrokken (lees: de inschrijving geweigerd).

Bij beslissing van 25 juli 2017 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 15 augustus 2017, waar appellant, vergezeld door T.A. Nelissen, en verweerder, vertegenwoordigd door P. Pijnenburg, directeur van de faculteit Science & Technology, mrs. N. Yanik en R.E. Melcherts en dr. M.J.G. Krosenbrink-Gruijters, onderwijsmanager Chemie, allen werkzaam bij de Hogeschool Leiden, zijn verschenen.

Het College heeft de zaak van een enkelvoudige terugverwezen naar een meervoudige kamer. Partijen hebben te kennen gegeven af te zien van een nadere zitting. Vervolgens heeft het College het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

Relevante wet- en regelgeving

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek

2.1. Ingevolge artikel 7.31a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), meldt degene die zich als student wil inschrijven voor een bepaalde propedeutische fase van een bacheloropleiding aan een bepaalde instelling of, indien die fase niet is ingesteld, de eerste periode in een bacheloropleiding met een studielast van 60 studiepunten, uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar zich aan bij de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, met inachtneming van artikel 7.31d en overeenkomstig bij ministeriële regeling vast te stellen regels van procedurele aard.

Ingevolge artikel 7.31b, eerste lid, heeft, indien betrokkene zich uiterlijk op 1 mei heeft aangemeld voor een bacheloropleiding op de wijze, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, hij het recht deel te nemen aan door de instelling, met betrekking tot de desbetreffende bacheloropleiding te organiseren studiekeuzeactiviteiten. Het instellingsbestuur kan besluiten dat de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.

Ingevolge het derde lid kan, indien toepassing is gegeven aan de tweede volzin van het eerste lid en de betrokkene zonder geldige reden niet deelneemt aan de studiekeuzeactiviteiten, bedoeld in dat lid, het instellingsbestuur besluiten de inschrijving van de betrokkene te weigeren.

Ingevolge artikel 7.63a, derde lid, gaat de geschillenadviescommissie na of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

Onderwijs- en examenregeling 2017-2018

2.1.1 Ingevolge artikel 2.6, eerste lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2017-2018 van de bacheloropleidingen (hierna: OER) leidt, indien een aankomend student voldoet aan de eisen voor toelating tot de opleiding, opgenomen in dit hoofdstuk, dit alleen tot een inschrijving voor de opleiding als student of extraneus, indien ook aan alle overige inschrijfvoorwaarden van Hogeschool Leiden wordt voldaan. De (inschrijf- en uitschrijf) voorwaarden alsmede de procedure tot inschrijving en beëindiging van de inschrijving bij de hogeschool zijn opgenomen in de Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018 (hierna: de Inschrijfregeling), te raadplegen via www.hsleiden.nl.

Regeling aanmelding en inschrijving Hogeschool Leiden 2017-2018

2.1.2 Ingevolge artikel 1, aanhef en onder t, van de Inschrijfregeling, wordt onder Studiekeuzecheck verstaan de studiekeuzeactiviteit uitmondend in een studiekeuzeadvies, als bedoeld in artikel 7.31b van de WHW. De Studiekeuzecheck is te vinden op www.hsleiden.nl.

Ingevolge artikel 8a, eerste lid, geeft het verzoek tot inschrijving voor het eerste jaar van een voltijd bacheloropleiding dat wordt ingediend voor of uiterlijk op 1 mei voor het aankomend studiejaar bij Hogeschool Leiden of een andere Nederlandse instelling voor hoger onderwijs (als bedoeld in de WHW) de student, met inachtneming van de overige voorwaarden van deze inschrijfregeling, recht op toelating tot het eerste jaar van een bacheloropleiding.

Ingevolge het derde lid verliest een student bij een verzoek tot inschrijving voor het eerste jaar van een voltijd bacheloropleiding niet het toelatingsrecht, indien hij zich voor of uiterlijk op 1 mei heeft aangemeld, maar uiterlijk 31 augustus wisselt van voorkeur en zich aanmeldt voor het eerste jaar van een andere voltijd bacheloropleiding. Ingevolge artikel 8b, eerste lid, heeft de student die zich voor of uiterlijk op 1 mei voor het aankomend studiejaar heeft aangemeld, recht op een studiekeuzeactiviteit en een studiekeuzeadvies. De student kan zich in ieder geval oriënteren op zijn studie door middel van een door de opleiding aangeboden Studiekeuzecheck.

Ingevolge het tweede lid zal als resultaat van het afleggen van de Studiekeuzecheck een studiekeuzeadvies worden verstrekt.

Ingevolge het derde lid zijn de studiekeuzeactiviteiten die een opleiding aanbiedt alsmede de benodigde informatie daaromtrent, terug te vinden op de webpagina van de desbetreffende opleiding op www.hsleiden.nl.

Ingevolge artikel 36, tweede lid, kan de directeur Onderwijs- & Studentzaken in bijzondere gevallen, waar toepassing van deze regeling tot onevenredige benadeling of onbillijkheden van zwaarwegende aard zou leiden, indien nodig: na advies van de onderwijsmanager van de opleiding, ten gunste van de student(en), van deze regeling afwijken.

Inleiding

2.2. Appellant heeft zich vóór 1 mei 2017 aangemeld bij de Hogeschool Leiden voor de opleiding Informatica. Om daadwerkelijk te kunnen worden ingeschreven aan de opleiding, diende hij deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten.

Bij de Hogeschool Leiden bestaan deze studiekeuzeactiviteiten uit de zogenoemde studiekeuzecheck. Deze studiekeuzecheck voor de opleiding Informatica bestaat uit het opbouwen van een portfolio en de deelname aan een matchingsdag. Het portfolio bestaat uit het beantwoorden van een aantal startvragen, het maken van de NOA-test, het bekijken van een film over de opleiding en deelname aan een digitale speurtocht. Het portfolio moest uiterlijk
31 mei 2017 (digitaal) zijn ingediend. Nadat het complete portfolio is ingediend, kan de student deelnemen aan een matchingsdag.

Besluitvorming

2.3. De manager heeft inschrijving van appellant bij zijn beslissing van 19 juni 2017 geweigerd. De reden daarvoor is dat appellant in het kader van de studiekeuzecheck niet heeft voldaan aan de voorwaarde om het portfolio uiterlijk 31 mei 2017 in te leveren.

Appellant heeft, omdat hij het niet eens is met deze beslissing, bezwaar gemaakt. Hij stelt zich – kort samengevat – op het standpunt dat ten behoeve van de inschrijving het e-mailadres van de vader van appellant is opgegeven. De vader heeft een map gemaakt waarin hij alle digitale correspondentie archiveerde over de inschrijving. Door de medische situatie van de vader van appellant, en dan met name problemen met het geheugen, heeft zijn vader de verplichtingen van de studiekeuzecheck niet aan hem teruggekoppeld, aldus appellant. Nadat hij naar aanleiding van de intrekking in het archief keek, bleek hij niet volledig te hebben voldaan aan de deelnameverplichtingen.

2.3.1. Verweerder heeft de beslissing van de manager in stand gelaten bij zijn beslissing van 25 juli 2017. Verweerder heeft vastgesteld dat wat de studiekeuzecheck betreft, de juiste procedure is gevolgd. Vervolgens heeft verweerder overwogen dat een bepaalde mate van eigen verantwoordelijkheid van de aspirant-student mag worden verwacht. Deze verantwoordelijkheid komt overeen met en geeft een goed beeld van hetgeen van een student mag worden verwacht vanaf 1 september. Volgens verweerder wordt geen onredelijke mate van eigen verantwoordelijkheid verwacht van de aspirant-student. Dat in het kader van de studiekeuzecheck enkel digitaal met de aspirant-studenten wordt gecommuniceerd, sluit aan op de wijze van aanmelding via Studielink en is gezien het huidige digitale tijdperk van communicatie per e-mail tevens de meest voor de hand liggende manier. Met de belangen van de aspirant-studenten is daarnaast voldoende rekening gehouden. In verband met de eindexamenperiode, is voor het eerste onderdeel, het portfolio, de uiterste inleverdatum bewust 10 dagen na het eindexamen gepland. Aspirant-studenten hadden daarom voldoende tijd om het portfolio af te ronden, aldus verweerder. Niettemin is die uiterste inleverdatum verschoven naar 5 juni. Ook wat betreft het tweede onderdeel, de matchingsdag, is rekening gehouden met het eindexamen. Aspirant-studenten konden op voorhand hun voorkeur doorgeven voor een van de matchingsdagen. Vervolgens zijn alle studenten geplaatst op een van de dagen, conform de eigen voorkeur, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

Ambtshalve beoordeling: de minnelijke schikking

2.4. Artikel 7.63a, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat de geschillenadviescommissie nagaat of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.

Volgens het advies van de geschillenadviescommissie van 7 juli 2017, heeft de geschillenadviescommissie dertig bezwaarschriften ontvangen van aankomend studenten van wie de inschrijving voor een opleiding aan de faculteit Science & Technology is geweigerd. Bij alle aankomend studenten was de reden van die weigering dat zij niet de volledige toelatingsprocedure hebben doorlopen. Verder heeft de adviescommissie in dit advies geschreven dat haar voorzitter heeft besloten een poging tot een minnelijke schikking achterwege te laten, omdat een dergelijke poging de procedure in tijd onnodig zou vertragen.

2.4.1. Het College stelt vast dat de geschillenadviescommissie met deze handelwijze niet heeft voldaan aan de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting. Naar het College begrijpt heeft de geschillenadviescommissie daarin een bewuste keuze gemaakt wegens de spoedeisendheid van de procedure. Dit motief, hoewel begrijpelijk, acht het College onder de gegeven omstandigheden onvoldoende zwaarwegend om het niet-nakomen van deze wettelijke verplichting te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht. De geschillenadviescommissie heeft in algemene zin geadviseerd de bezwaren van alle aankomend studenten gegrond te verklaren, omdat de afwijzing van het verzoek tot inschrijving in alle gevallen leidt tot een onevenredige benadeling van zwaarwegende aard, als bedoeld in artikel 36, tweede lid, van de Inschrijfregeling. Daarbij heeft de

geschillenadviescommissie zich onder andere kritisch uitgelaten over de wijze van communiceren met de aspirant-studenten die uitsluitend digitaal heeft plaatsgevonden. Verweerder heeft dat advies niet overgenomen en de bezwaren van (onder andere) appellant ongegrond verklaard. De geschillenadviescommissie noch verweerder heeft appellant op enig moment uitgenodigd zijn standpunt mondeling toe te lichten tijdens een gesprek over een minnelijke schikking dan wel tijdens een hoorzitting. Tijdens een mondelinge uitwisseling van standpunten hadden relevante omstandigheden aan het licht kunnen komen. Onder die omstandigheden is appellant naar het oordeel van het College in zijn belangen geschaad.

2.4.2. Het College trekt hieruit de conclusie dat het door appellant ingestelde beroep reeds wegens het niet-naleven van de in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW neergelegde verplichting gegrond dient te worden verklaard en dat de beslissing van 25 juli 2017 dient te worden vernietigd. Het College ziet aanleiding om te onderzoeken of de rechtsgevolgen van de beslissing van 25 juli 2017 in stand kunnen blijven en zal daarom de beroepsgronden van appellant beoordelen.

De beroepsgronden

2.5. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij heeft de startvragen ingevuld en was in afwachting van de uitnodiging om de NOA-test in te vullen, waarna hij tot zijn verbazing de beslissing van 19 juni 2017 ontving. Hij heeft de uitnodiging voor het maken van de NOA-test niet ontvangen. Appellant was al gestart met de opleiding Integrale Veiligheid bij de Hogeschool Inholland Rotterdam, maar hij is met deze studie gestopt. Vervolgens kon hij zich met ingang van januari 2017 inschrijven voor de studie Informatietechnologie bij de Hogeschool te Leiden. Omdat hij zich heeft moeten afmelden voor de studie bij de Hogeschool Inholland, moest hij deels in de kosten voorzien en een baan vinden om de periode tot de start in september 2017 te overbruggen. Inmiddels is hij tijdelijk aan de slag, maar heeft hij een intensieve inwerkperiode moeten doorlopen. Al deze veranderingen hebben een weerslag gehad op zijn leven, aldus appellant.

2.5.1. Het College zal de beroepsgronden aldus opvatten dat de inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck volgens appellant in algemene zin niet voldoet aan de daaraan te stellen zorgvuldigheidseisen, in het bijzonder wat de wijze van communicatie betreft. Daarom zal het College eerst de inrichting van het systeem beoordelen. Voor zover nodig, zal het College daarna ingaan op de specifieke situatie van appellant.

De inrichting van het systeem van de studiekeuzecheck bij de Hogeschool Leiden

2.6. Bij de wet van 10 juli 2013 tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek en enkele andere wetten in verband met de uitvoering van diverse maatregelen, aangekondigd in de Strategische Agenda Hoger onderwijs, Onderzoek en Wetenschap (Wet Kwaliteit in verscheidenheid hoger onderwijs; Stb. 2013, 298), is de ‘paragraaf Aanmelding, studiekeuzeactiviteiten en studiekeuzeadvies’ ingevoegd. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van die paragraaf (Kamerstukken II, 2012-2013, 33 519, nr. 3; p. 7), volgt dat de wetgever met deze paragraaf heeft beoogd een wettelijke basis te geven voor het studiekeuzeadvies voor bacheloropleidingen. De aanmelddatum van uiterlijk 1 mei zorgt er volgens de wetgever voor dat de studenten op tijd een bewuste keuze maken. Bovendien kan het proces van studiekeuzeactiviteiten praktisch worden vormgegeven, omdat de instelling voldoende tijd heeft om studiekeuzeactiviteiten te organiseren, aldus de wetgever.

2.7. Verweerder heeft de werking van het systeem van de studiekeuzecheck, onder overlegging van digitale correspondentie uit het systeem en algemene informatie over het systeem, nader toegelicht in zijn verweerschrift en tijdens de zitting van het College van 15 augustus 2017.

Aanmelding voor de opleiding geschiedt via Studielink. In Studielink dient een e-mailadres te worden ingevuld voor verdere communicatie. Vervolgens wordt een welkomstbericht via Studielink aan het

opgegeven e-mailadres verzonden, waarin het vervolg van de procedure is opgenomen en waarbij wordt gewezen op correspondentie die via de e-mail zal volgen. Daarna ontvangt de aspirant-student een e-mail met informatie over zijn inloggegevens. Met die gegevens heeft de aspirant-student toegang tot de verdere afwikkeling van het inschrijfproces en de voltooiing van de studiekeuzecheck, aldus verweerder.

Het eerste onderdeel van de studiekeuzecheck bestaat onder andere uit het invullen van de startvragen en het maken van de zogenoemde NOA-test. Deze test is een motivatie- en capaciteitentest, samengesteld door het bureau NOA. Het digitale portfolio, inclusief het maken en het uploaden van de NOA-test, dient vervolgens via “Osiris Aanmeld” geüpload te worden. Dat uploaden is verplicht om de verdere inschrijving voor de opleiding te voltooien. De deadline voor het uploaden van het portfolio was vastgesteld op 31 mei 2017. Die deadline, alsook de inrichting van de studiekeuzecheck, is vermeld op de website en wordt gecommuniceerd via e-mails vanuit Osiris (het digitale studenteninformatiesysteem). Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure gewaarschuwd zijn e-mail in de gaten te houden en er alert op te zijn dat e-mails in de “spamfolder” terecht kunnen komen, aldus verweerder. Ook wordt volgens verweerder tijdens de open dag uitgebreid gecommuniceerd over de studiekeuzecheck.

Verweerder heeft daarnaast toegelicht dat een aspirant-student die zich heeft ingeschreven, maar het portfolio nog niet heeft geüpload, kort voor de deadline, te weten op 29 mei 2017, een waarschuwing daarover via de e-mail ontvangt. In het geval de aspirant-student de NOA-test weliswaar heeft gemaakt, maar nog niet heeft geüpload naar Osiris, krijgt hij ook daarover een waarschuwing.

Het tweede onderdeel van de studiekeuzecheck is het bijwonen van de matchingsdag. Die dag kan, aldus verweerder, slechts worden bijgewoond indien het complete portfolio is ingeleverd. Bovendien is deelname aan de beide onderdelen verplicht om voor het studiejaar 2017-2018 te kunnen worden ingeschreven.

2.7.1. Het College ziet in de wijze waarop de studiekeuzecheck is ingericht, zoals toegelicht door verweerder, op zichzelf bezien geen aanleiding voor het oordeel dat het systeem niet met de nodige waarborgen is omkleed. Daarbij is van belang dat het uitsluitend digitaal communiceren met de aspirant-studenten niet naar het oordeel van het College voor aspirant-studenten niet onnodig bezwaarlijk is, mede omdat ook de wetgever, gelet op artikel 4.1, eerste lid, van de Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs, voorschrijft dat aanmelding en toelating uitsluitend digitaal geschiedt. Daarnaast wordt de aspirant-student gedurende de procedure in voldoende mate geattendeerd op deze wijze van communiceren en wordt hij op de hoogte gesteld van de voortgang van de procedure, de te nemen stappen voor het doorlopen van de studiekeuzecheck en de geldende deadlines. Die procedure is bovendien helder omschreven op de website van de Hogeschool Leiden. Daarnaast wordt de aspirant-student kort voor de naderende deadline, te weten op 29 mei 2017, gewaarschuwd dat hij de studiekeuzecheck nog niet volledig heeft afgerond. Daarbij heeft verweerder ter zitting van het College toegelicht dat het kort voor het aflopen van de deadline waarschuwen van de aspirant-student een bewuste keuze is geweest, omdat de ervaring leert dat aspirant-studenten een waarschuwing tijdens de eindexamenperiode dan wel ruim voor het verstrijken van de deadline niet zullen oppikken.

Het College komt tot de slotsom dat de wijze waarop het systeem in algemene zin is ingericht, voldoende waarborgen biedt en daarmee voldoet aan de daaraan te stellen eisen van zorgvuldigheid.

De specifieke situatie van appellant

2.8. Vaststaat dat appellant het eerste onderdeel van de studiekeuzecheck, te weten het tijdig uploaden van het portfolio, niet heeft afgerond. Volgens appellant is daarvoor redengevend geweest dat zijn vader wegens persoonlijke omstandigheden verzuimde de verplichtingen van de studiekeuzecheck terug te koppelen. Daarnaast heeft hij de uitnodiging voor het maken van de NOA-test niet ontvangen.

2.8.1. Verweerder heeft, onder overlegging van documentatie uit Osiris, toegelicht dat de verzendadministratie van de Hogeschool Leiden wordt gevormd door Osiris en door Studielink. Deze systemen registreren volgens verweerder welke (aspirant)student het betreft, van wie een e-mail afkomstig is, aan wie een e-mail is verzonden, wat het onderwerp van die e-mail is, op welke datum een e-mail is verzonden en op welke wijze. Uit de systeeminformatie betreffende appellant volgt dat de verschillende e-

mails aan appellant zijn verzonden. Ook volgt uit dat systeem volgens verweerder dat de herinneringsmail van 29 mei 2017 aan hem is verzonden.

2.8.2. Verweerder heeft met dit systeem naar het oordeel van het College een deugdelijke verzendadministratie bijgehouden en heeft daarmee aannemelijk gemaakt dat de desbetreffende e-mails zijn verzonden. Appellant kon aldus op de hoogte zijn van de te doorlopen stappen in de studiekeuzecheck en het feit dat hij het portfolio, inclusief de NOA-test, nog niet had geüpload. Hetgeen appellant in zijn beroepschrift daartegenover heeft gesteld, leidt niet tot een ander oordeel. Hoewel het College begrip heeft voor de situatie waarin de vader van appellant zich bevindt, neemt dit niet weg dat appellant verantwoordelijk is voor het voltooien van de studiekeuzecheck.

Het betoog faalt.

Het in stand laten van de rechtsgevolgen

2.9. Hoewel verweerder naar het oordeel van het College de verzending van de verschillende e-mails aannemelijk heeft gemaakt, ziet het College geen aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing van 25 juli 2017 in stand te laten. Daarvoor is het volgende van belang.

In voormelde beslissing van 25 juli 2017 heeft verweerder bij zijn beoordeling of de weigering van de inschrijving in stand kan blijven, meegewogen dat voldoende rekening is gehouden met de belangen van de aspirant-student. Voor het eerste onderdeel, het portfolio, is de deadline bewust 10 dagen na het laatste onderdeel van het eindexamen gepland, zodat studenten voldoende tijd hadden om hun portfolio rond te krijgen. Verder is verweerder studenten tegemoetgekomen door deze deadline nog eens te verschuiven naar 5 juni 2017.

Ter zitting van het College heeft verweerder verklaard dat studenten die hun portfolio nog niet hadden geüpload op 1 juni 2017 een e-mail hebben ontvangen dat zij tot en met 5 juni de tijd hadden deze alsnog te uploaden. Verweerder heeft verder verklaard dat de groep aspirant-studenten die van deze verschuiving van de deadline kon profiteren handmatig in het systeem is geselecteerd. Gebleken is dat deze e-mail niet aan appellant is verzonden. Daarom was appellant niet op de hoogte van het feit dat de deadline voor het uploaden van het portfolio was verschoven. Appellant is daarom in zijn belangen geschaad. Verweerder heeft bij zijn beslissing ten onrechte geen rekening gehouden met dit gegeven.

Gelet hierop ziet het College geen aanleiding om de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand te laten.

Slotsom

2.11. Het beroep is gegrond. De beslissing op bezwaar van 25 juli 2017 dient te worden vernietigd. Omdat verweerder ter zitting van het College van 15 augustus 2017 de toezegging heeft gedaan alleen aan de weigering van de inschrijving vast te houden in het geval het beroep volledig ongegrond zal worden verklaard, ziet het College aanleiding om de beslissing van de manager van 19 juni 2017, waarbij de inschrijving van appellant is geweigerd, te herroepen. Dat betekent dat verweerder, als appellant dat wil, hem zal moeten inschrijven.

2.12. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is het College niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Hogeschool Leiden van 25 juli 2017 met kenmerk 28929/AM/NY;
III. herroept de beslissing van 19 juni 2017 van de Manager Onderwijs- en Studentzaken;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Hogeschool Leiden aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/128**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	20 oktober 2017
Partijen	:	appellante en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden	:	collegegeld pre-master restitutie termijnoverschrijding verzuim
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 6:7 Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11 Awb: artikel 8:54, eerste lid, aanhef en onder b Regeling Inschrijving en Collegegeld Rijksuniversiteit Groningen studiejaar 2016-2017: artikel 18
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. De beslissing van 20 februari 2017 is op diezelfde datum aan appellante verzonden. In de beslissing is vermeld dat op basis van artikel 18, tweede lid, van de Regeling Inschrijving en Collegegeld is vastgesteld dat er geen recht is op restitutie bij een uitschrijving of onderbreking van een pre-masterprogramma gedurende het studiejaar. Voorts is in de beslissing vermeld dat binnen zes weken bezwaar kan worden gemaakt. Het college van bestuur heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de termijn om bezwaar te maken eindigde op 4 april 2017. Nu er eerst op 6 april 2017 contact is geweest en op 10 april 2017 een bezwaarschrift is ingediend, heeft het college van bestuur zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante niet tijdig bezwaar heeft gemaakt tegen de beslissing, waarbij is vastgesteld dat er geen recht op restitutie van collegegeld is. Reeds omdat appellante, nadat het collegegeld werd afgeschreven, nog binnen de termijn bezwaar had kunnen maken, vormt de omstandigheid dat zij op dat moment pas door had dat er nog collegegeld betaald moest worden geen reden om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Het college van bestuur heeft het bezwaar van appellante terecht niet ontvankelijk verklaard. Dat in bezwaar een hoorzitting is gehouden, stond daar niet aan in de weg. Het betoog faalt.

Uitspraak na vereenvoudigde behandeling (artikel 8:54 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) in de zaak van:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen (hierna: het CvB), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 februari 2017 heeft het college van bestuur appellante per 1 februari 2017 uitgeschreven voor het pre-masterprogramma HRM.

Bij beslissing van 26 juli 2017 heeft het college van bestuur het door appellante daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

2. Overwegingen

2.1. Het college van bestuur heeft het bezwaar van appellante niet-ontvankelijk verklaard, omdat het buiten de termijn is ingediend.

2.2. Appellante voert aan dat zij pas door had dat er nog collegegeld betaald moest worden toen dat werd afgeschreven op 27 maart 2017. Bovendien ziet het bezwaar op het betalen van collegegeld voor het hele studiejaar en heeft een hoorzitting plaatsgevonden.

2.3. Ingevolge artikel 6:7 van de Awb bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaarschrift niet-ontvankelijk verklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

Ingevolge het tweede lid van artikel 18 “Betaling en uitschrijving” van de Regeling Inschrijving en Collegegeld Rijksuniversiteit Groningen studiejaar 2016-2017 wordt bij uitschrijving of onderbreking van het pre-masterprogramma gedurende het studiejaar geen restitutie verleend.

2.4. De beslissing van 20 februari 2017 is op diezelfde datum aan appellante verzonden. In de beslissing is vermeld dat op basis van artikel 18, tweede lid, van de Regeling Inschrijving en Collegegeld is vastgesteld dat er geen recht is op restitutie bij een uitschrijving of onderbreking van een pre-masterprogramma gedurende het studiejaar. Voorts is in de beslissing vermeld dat binnen zes weken bezwaar kan worden gemaakt. Het college van bestuur heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de termijn om bezwaar te maken eindigde op 4 april 2017. Nu er eerst op 6 april 2017 contact is geweest en op 10 april 2017 een bezwaarschrift is ingediend, heeft het college van bestuur zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante niet tijdig bezwaar heeft gemaakt tegen de beslissing, waarbij is vastgesteld dat er geen recht op restitutie van collegegeld is. Reeds omdat appellante, nadat het collegegeld werd afgeschreven, nog binnen de termijn bezwaar had kunnen maken, vormt de omstandigheid dat zij op dat moment pas door had dat er nog collegegeld betaald moest worden geen reden om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Het college van bestuur heeft het bezwaar van appellante terecht niet-ontvankelijk verklaard. Dat in bezwaar een hoorzitting is gehouden, stond daar niet aan in de weg.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is kennelijk ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

2.7. Met toepassing van het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, in verbinding met artikel 8:54, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb, beslist het College als volgt.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/129**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	7 november 2017
Partijen	:	appellant en NHL Hogeschool
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA niet-ontvankelijkverklaring termijnoverschrijding
Artikelen	:	Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Appellant heeft niet met stukken gestaafd dat hij door zijn alcoholverslaving niet in staat was tijdig administratief beroep in te stellen, dan wel iemand te vragen om dat namens hem te doen. Het CBE heeft daarom terecht overwogen dat de termijnoverschrijding van appellant niet verschoonbaar is en heeft terecht het administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard. Dat mogelijkheden voor een minnelijke schikking zijn onderzocht, maakt dat niet anders, nu uit de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) noch het reglement van orde van het CBE van de NHL Hogeschool volgt dat voor het onderzoeken van de mogelijkheden voor een minnelijke schikking is vereist dat het administratief beroep ontvankelijk is. Gelet hierop komt het College niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van de bezwaren van appellant tegen het aan hem gegeven BNSA. Overigens merkt het College op dat, zoals ter zitting is besproken, appellant ingevolge artikel 7.8b, vijfde lid, van de WHW kan verzoeken opnieuw te worden ingeschreven voor de opleiding indien hij van mening is dat hij ten genoegen van het instellingsbestuur aannemelijk kan maken dat hij op dat moment de opleiding met vrucht zal kunnen volgen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het College van Beroep voor de Examens van de NHL Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 augustus 2016 heeft de examencommissie I&O van de bacheloropleiding Technische Bedrijfskunde aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 27 juni 2017 het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 27 oktober 2017, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. J.E. Auw Yang, zijn verschenen. Namens de examencommissie is H. Akkerman verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het CBE heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant zijn administratief beroepschrift niet binnen de daarvoor geldende termijn heeft ingediend en dat de omstandigheid dat appellant een alcoholverslaving had geen reden is om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.

2.2. Appellant voert aan graag verder te willen met zijn opleiding. Hij heeft weinig punten gehaald als gevolg van zijn alcoholverslaving, maar is daar inmiddels voor behandeld. Hij voelt zich nu een ander mens en is inmiddels een aantal maanden aan het werk. Hij wenst graag drie tentamens te maken om te laten zien dat hij over kennis en kunde beschikt om de opleiding voort te zetten. Verder voert appellant aan dat de termijnoverschrijding geen reden kan zijn voor niet-ontvankelijkverklaring van zijn administratief beroep, nu de mogelijkheden van een minnelijke schikking zijn onderzocht.

2.3. Ingevolge artikel 6:11 van de Algemene wet bestuursrecht blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar-of beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.4. Appellant heeft niet met stukken gestaafd dat hij door zijn alcoholverslaving niet in staat was tijdig administratief beroep in te stellen, dan wel iemand te vragen om dat namens hem te doen. Het CBE heeft daarom terecht overwogen dat de termijnoverschrijding van appellant niet verschoonbaar is en heeft terecht het administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard. Dat mogelijkheden voor een minnelijke schikking zijn onderzocht, maakt dat niet anders, nu uit de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) noch het reglement van orde van het CBE van de NHL Hogeschool volgt dat voor het onderzoeken van de mogelijkheden voor een minnelijke schikking is vereist dat het administratief beroep ontvankelijk is. Gelet hierop komt het College niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van de bezwaren van appellant tegen het aan hem gegeven BNSA. Overigens merkt het College op dat, zoals ter zitting is besproken, appellant ingevolge artikel 7.8b, vijfde lid, van de WHW kan verzoeken opnieuw te worden ingeschreven voor de opleiding indien hij van mening is dat hij ten genoegen van het instellingsbestuur aannemelijk kan maken dat hij op dat moment de opleiding met vrucht zal kunnen volgen.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/130.5**
Rechter(s)	:	mr. Lubberdink
Datum uitspraak	:	25 oktober 2017
Partijen	:	appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden	:	decentrale selectie overmachtssituatie selectieprocedure uitzonderingsgeval
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53
Uitspraak	:	Gegrond, rechtgevolgen in stand gelaten
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Verweerder heeft in zijn verweerschrift uiteengezet en ter zitting van het College toegelicht dat het in de brief van 18 april 2017 vermelde percentage een administratieve reservering is voor het geval een deelnemer in bezwaar in het gelijk wordt gesteld wegens bijvoorbeeld een fout in de selectieprocedure of voor het geval een deelnemer zijn toelating te laat heeft geaccepteerd, waardoor diens plaats is vervallen, en die kandidaat vervolgens aantoont dat zich een bijzondere overmachtssituatie heeft voorgedaan. De situatie van appellant is niet een dergelijk geval, aldus verweerder. Verweerder begrijpt dat het woord 'uitzonderingsgevallen' in de brief van 18 april 2017 voor appellant onduidelijk was. Inmiddels is de formulering van dergelijke brieven aangepast, aldus verweerder. 2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder met de hiervoor weergegeven motivering deugdelijk gemotiveerd dat de situatie van appellant niet valt onder de gevallen waarvoor een reservering is gemaakt, zodat appellant niet als 'uitzonderingsgeval' tot de opleiding kan worden toegelaten. Deze motivering ontbreekt echter in de bestreden beslissing. Het College zal het beroep daarom gegrond verklaren, de bestreden beslissing vernietigen en de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand laten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Op 15 en 18 april 2017 is appellant geïnformeerd over het hem in het kader van de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde toegekende rangnummer.

Bij beslissing van 27 juli 2017 (hierna: de bestreden beslissing) heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de bestreden beslissing heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 september 2017, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door X.L. Westenburg LLB en drs. L.R. Ainsworth, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft deelgenomen aan de selectieprocedure voor de opleiding Geneeskunde. Er waren 304 opleidingsplaatsen beschikbaar. Appellant is het rangnummer 381 toegekend. In zijn bezwaarschrift heeft appellant zich onder meer beroepen op de mededeling in de brief van 18 april 2017 dat 10% van de 304 opleidingsplaatsen tot en met 1 augustus 2017 voor uitzonderingsgevallen is gereserveerd. Volgens hem is hij een uitzonderingsgeval, omdat hij buitengewoon geschikt is om de opleiding te volbrengen. Verweerder heeft het bezwaar bij de bestreden beslissing, onder verwijzing naar een advies van de Geschillencommissie Studentenbezwaren van 19 juli 2017, ongegrond verklaard.

2.2. Appellant is het niet eens met de ongegrondverklaring van zijn bezwaar. Hij betoogt dat hij als uitzonderingsgeval moet worden aangemerkt, omdat hij in bovengemiddelde mate de eigenschappen bezit van de ideale student geneeskunde, zoals beschreven op de website van het UMC Utrecht. Hij heeft de afgelopen jaren succesvol de opleiding fysiotherapie doorlopen, terwijl hij daarnaast op hoog niveau hockey speelde. Hij verwijst voorts naar een aantal aanbevelingsbrieven, waaruit volgens hem zijn geschiktheid voor de opleiding blijkt.

2.3. Verweerder heeft in zijn verweerschrift uiteengezet en ter zitting van het College toegelicht dat het in de brief van 18 april 2017 vermelde percentage een administratieve reservering is voor het geval een deelnemer in bezwaar in het gelijk wordt gesteld wegens bijvoorbeeld een fout in de selectieprocedure of voor het geval een deelnemer zijn toelating te laat heeft geaccepteerd, waardoor diens plaats is vervallen, en die kandidaat vervolgens aantoont dat zich een bijzondere overmachtssituatie heeft voorgedaan. De situatie van appellant is niet een dergelijk geval, aldus verweerder. Verweerder begrijpt dat het woord 'uitzonderingsgevallen' in de brief van 18 april 2017 voor appellant onduidelijk was. Inmiddels is de formulering van dergelijke brieven aangepast, aldus verweerder.

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder met de hiervoor weergegeven motivering deugdelijk gemotiveerd dat de situatie van appellant niet valt onder de gevallen waarvoor een reservering is gemaakt, zodat appellant niet als 'uitzonderingsgeval' tot de opleiding kan worden toegelaten. Deze motivering ontbreekt echter in de bestreden beslissing. Het College zal het beroep daarom gegrond verklaren, de bestreden beslissing vernietigen en de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand laten.

2.5. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit Utrecht van 27 juli 2017;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand blijven;

IV. gelast dat het college van bestuur aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/139**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	29 november 2017
Partijen	:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bevoegdheidsgebrek gelijkheidsbeginsel kwalitatieve criteria mandatering non-cognitieve vaardigheden onderwijscapaciteit persoonlijke omstandigheden selectiecriteria selectieprocedure
Artikelen	:	WHW: artikel 7.53 eerste lid Awb: artikel 6:22 Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen Universiteit van Amsterdam 2017-2018: artikel 3
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Appellante voert aan dat verweerder niet heeft onderkend dat de Regeling decentrale selectiecriteria, waarop de beslissing van verweerder mede is gebaseerd, onbevoegd is vastgesteld. Niet de decaan, maar het instellingsbestuur – in dit geval het college van bestuur – had een reglement moeten vaststellen waarin de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure zijn neergelegd, aldus appellante. 2.3.1. Uit rechtsoverweging 2.7.1. van de uitspraak van het College van 19 september 2017 in zaak nr. 2017/086 (www.cbho.nl) volgt dat het betoog slaagt. Het College ziet aanleiding het aldus geconstateerde bevoegdheids-gebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht te passeren. Hiervoor acht het College redengevend dat appellante door het bevoegdheidsgebrek niet is benadeeld, en dat verweerder bij zijn verweerschrift een beslissing van het college van bestuur van 21 juli 2017 heeft overgelegd, waarin het college van bestuur de Regeling decentrale selectiecriteria tot de zijne maakt en deze met terugwerkende kracht tot 6 september 2016 alsnog heeft vastgesteld. De Regeling decentrale selectiecriteria is ook bekend gemaakt. 2.4. Appellante voert verder aan dat de Regeling decentrale selectiecriteria wat betreft het aantal soorten selectiecriteria dat daarin is opgenomen, en wat betreft de daarin opgenomen instrumenten waarmee wordt getoetst of aspirant-studenten aan de criteria voldoen, niet voldoet aan de vereisten van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Voorts is de Regeling decentrale selectiecriteria niet tijdig bekendgemaakt. Die regeling biedt verder geen grondslag om ook te toetsen op non-cognitieve vaardigheden als motivatie en de planning van studieactiviteiten, aldus appellante. 2.4.1. In rechtsoverweging 2.5.4. van voormelde uitspraak van 19 september 2017 heeft het College overwogen dat de Regeling decentrale selectiecriteria wat betreft de daarin vastgestelde criteria niet in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Hetgeen appellante in haar beroepsgrond aanvoert is gelijk aan hetgeen in

genoemde zaak is aangevoerd en heeft het College reeds bij dat oordeel betrokken. Het betoog faalt.
2.5. Appellante betoogt dat gebruik gemaakt had moeten worden van de bevoegdheid om een uitzondering te maken op de selectieprocedure. In haar geval is immers, anders dan verweerder stelt, sprake van bijzondere feiten en omstandigheden die daartoe nopen, nu op 17 januari 2017 in haar ouderlijk huis een brand heeft plaatsgevonden die aanzienlijke materiële schade tot gevolg heeft gehad (hierna: de woningbrand). Als gevolg van de woningbrand heeft appellante zich bovendien niet op dezelfde wijze kunnen voorbereiden als haar medestudenten, waardoor sprake is van strijd met het gelijkheidsbeginsel. Volgens appellante dient haar deelname aan de selectieprocedure te worden geschrapt, zodat zij komend jaar opnieuw daaraan kan deelnemen.
2.5.1. Het College is van oordeel dat de woningbrand, mede in aanmerking genomen dat die langer dan drie weken voor de toets heeft plaatsgevonden, niet van dien aard is dat verweerder daarin aanleiding had moeten zien om een uitzondering te maken op de selectieprocedure en de deelname aan de selectieprocedure te schrappen. Hierbij betrekt het College dat appellante pas na het vernemen van het resultaat van de door haar verrichte toets heeft gepoogd de deelname te annuleren. Dat zij niet wist dat annulering mogelijk was, blijft voor haar risico.
Het beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt verder, nu zij geen gelijke gevallen heeft aangevoerd waarbij wel een uitzondering is gemaakt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 februari 2017 heeft de voorzitter van de commissie Selectie Geneeskunde AMC-UvA beslist dat appellante op basis van het resultaat van de toets die zij heeft gemaakt in de eerste ronde van de selectie Geneeskunde van het AMC-UvA, niet is geselecteerd om deel te nemen aan de tweede ronde van die selectie.

Bij beslissing van 4 juli 2017 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 oktober 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. G. Gabrelian, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.M.C. Krol en dr. R.L. Hulsman, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.53 eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), kan het instellingsbestuur per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar.

Ingevolge het tweede lid selecteert het instellingsbestuur de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.

Ingevolge het derde lid maakt het instellingsbestuur tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast.

Ingevolge het vierde lid schrijft het instellingsbestuur niet meer studenten in dan het maximum aantal dat het instellingsbestuur in verband met de beschikbare capaciteit heeft vastgesteld.

Ingevolge artikel 3 van de Regeling selectie en plaatsing fixusopleidingen Universiteit van Amsterdam 2017-2018 vindt selectie plaats overeenkomstig de door de decaan vastgestelde selectiecriteria en -procedure.

Bij besluit van 6 september 2016 heeft de decaan van de Faculteit der Geneeskunde de nadere regels decentrale selectie Geneeskunde 2017-2018 vastgesteld (hierna: de Regeling decentrale selectiecriteria).

Volgens de Regeling decentrale selectiecriteria bestaat de eerste ronde van de selectieprocedure uit twee multiple choice toetsen. De eerste toets gaat over de inhoud van het van tevoren bestudeerde college en het verstrekte zelfstudiemateriaal. Met behulp van de tweede toets wordt vooral getest of de aspirant-student natuurwetenschappelijke principes en basiskennis kan toepassen in een medisch-biologische context.

2.2. Aan de beslissing van 4 juli 2017, waarbij de beslissing van 24 februari 2017 in stand is gelaten, heeft verweerder ten grondslag gelegd dat appellante bij de door haar gemaakt toets minder dan de benodigde 64 procent van de punten heeft behaald. De door appellante in bezwaar aangevoerde persoonlijke feiten en omstandigheden zijn verder niet van dien aard dat een uitzondering op de selectieprocedure geboden is, aldus verweerder.

2.3. Appellante voert aan dat verweerder niet heeft onderkend dat de Regeling decentrale selectiecriteria, waarop de beslissing van verweerder mede is gebaseerd, onbevoegd is vastgesteld. Niet de decaan, maar het instellingsbestuur – in dit geval het college van bestuur – had een reglement moeten vaststellen waarin de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure zijn neergelegd, aldus appellante.

2.3.1. Uit rechtsoverweging 2.7.1. van de uitspraak van het College van 19 september 2017 in zaak nr. 2017/086 (www.cbho.nl) volgt dat het betoog slaagt.

Het College ziet aanleiding het aldus geconstateerde bevoegdheidsgebrek met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht te passeren. Hiervoor acht het College redengevend dat appellante door het bevoegdheidsgebrek niet is benadeeld, en dat verweerder bij zijn verweerschrift een beslissing van het college van bestuur van 21 juli 2017 heeft overgelegd, waarin het college van bestuur de

Regeling decentrale selectiecriteria tot de zijne maakt en deze met terugwerkende kracht tot 6 september 2016 alsnog heeft vastgesteld. De Regeling decentrale selectiecriteria is ook bekend gemaakt.

2.4. Appellante voert verder aan dat de Regeling decentrale selectiecriteria wat betreft het aantal soorten selectiecriteria dat daarin is opgenomen, en wat betreft de daarin opgenomen instrumenten waarmee wordt getoetst of aspirant-studenten aan de criteria voldoen, niet voldoet aan de vereisten van artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Voorts is de Regeling decentrale selectiecriteria niet tijdig bekendgemaakt. Die regeling biedt verder geen grondslag om ook te toetsen op non-cognitieve vaardigheden als motivatie en de planning van studieactiviteiten, aldus appellante.

2.4.1. In rechtsoverweging 2.5.4. van voormelde uitspraak van 19 september 2017 heeft het College overwogen dat de Regeling decentrale selectiecriteria wat betreft de daarin vastgestelde criteria niet in strijd is met artikel 7.53, tweede lid, van de WHW. Hetgeen appellante in haar beroepsgrond aanvoert is gelijk aan hetgeen in genoemde zaak is aangevoerd en heeft het College reeds bij dat oordeel betrokken.

Het betoog faalt.

2.5. Appellante betoogt dat gebruik gemaakt had moeten worden van de bevoegdheid om een uitzondering te maken op de selectieprocedure. In haar geval is immers, anders dan verweerder stelt, sprake van bijzondere feiten en omstandigheden die daartoe nopen, nu op 17 januari 2017 in haar ouderlijk huis een brand heeft plaatsgevonden die aanzienlijke materiële schade tot gevolg heeft gehad (hierna: de woningbrand). Als gevolg van de woningbrand heeft appellante zich bovendien niet op dezelfde wijze kunnen voorbereiden als haar medestudenten, waardoor sprake is van strijd met het gelijkheidsbeginsel. Volgens appellante dient haar deelname aan de selectieprocedure te worden geschrapt, zodat zij komend jaar opnieuw daaraan kan deelnemen.

2.5.1. Het College is van oordeel dat de woningbrand, mede in aanmerking genomen dat die langer dan drie weken voor de toets heeft plaatsgevonden, niet van dien aard is dat verweerder daarin aanleiding had moeten zien om een uitzondering te maken op de selectieprocedure en de deelname aan de selectieprocedure te schrappen. Hierbij betrekt het College dat appellante pas na het vernemen van het resultaat van de door haar verrichte toets heeft gepoogd de deelname te annuleren. Dat zij niet wist dat annulering mogelijk was, blijft voor haar risico.

Het beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt verder, nu zij geen gelijke gevallen heeft aangevoerd waarbij wel een uitzondering is gemaakt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Het College ziet, gelet op het hiervoor onder 2.3.1. geconstateerde gebrek, aanleiding om verweerder op na te melden wijze in de proceskosten te veroordelen. Daarbij zal één punt worden toegekend voor het instellen van beroep bij het College en één punt voor het verschijnen ter zitting van het College.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 990,00 (zegge: negenhonderdnegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

III. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.R. Fernandez, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/140**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	20 oktober 2017
Partijen	:	appellant en Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden	:	nieuw feit rechtsmiddel selectie termijnoverschrijding verzuim
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: 8:54, eerste lid, aanhef en onder b Awb: artikel 6:11
Uitspraak	:	ongegrond
Hoofdoverwegingen	:	2.3. Ingevolge artikel 6:11 van de Awb blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaarschrift niet-ontvankelijk verklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest. Van een dergelijke situatie is geen sprake. Het moment waarop berichtgeving van een ander bij de student de indruk wekt dat een aan de student gericht besluit niet juist is, is niet bepalend voor het tijdstip waarop tegen het besluit een ontvankelijk rechtsmiddel kan worden aangewend. Het ligt op de weg van een student om binnen de wettelijke bezwaartermijn te beslissen of hij hiertegen bezwaar wil maken. Als hij de beslissing hieromtrent wil laten afhangen van het oordeel van een ander, ligt het op de weg van de student dit oordeel in te winnen voorafgaand aan zijn bezwaar dan wel, als hij hiervoor meer tijd nodig heeft, pro forma bezwaar te maken met een verzoek om de gronden te mogen aanvullen.

Uitspraak na vereenvoudigde behandeling (artikel 8:54 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) in de zaak van:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant

en

het college van bestuur van de Radboud Universiteit Nijmegen (hierna: het CvB), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2017 heeft het college van bestuur appellante voor de selectie voor de opleiding Tandheelkunde rangnummer 317 toegekend.

Bij beslissing van 18 juli 2017 heeft het college van bestuur het door appellante daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

2. Overwegingen

2.1. Het college van bestuur heeft het bezwaar van appellante niet-ontvankelijk verklaard, omdat het volgens het college van bestuur buiten de termijn is ingediend en die termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. De termijn voor het maken van bezwaar eindigde op 27 mei 2017. Appellante heeft op 5 juli 2017 bezwaar gemaakt. Dat zij naar aanleiding van berichtgeving van de Nederlandse Omroep Stichting (hierna: NOS) alsnog bezwaar wilde maken, is volgens het college van bestuur geen reden om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.

2.2. Appellante betoogt dat het college van bestuur zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. Daartoe voert zij aan dat zich een nieuw feit voordeed, namelijk berichtgeving door de NOS. Dat bericht is volgens appellante het onderzoeken waard.

2.3. Ingevolge artikel 6:11 van de Awb blijft ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaarschrift niet-ontvankelijk verklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest. Van een dergelijke situatie is geen sprake. Het moment waarop berichtgeving van een ander bij de student de indruk wekt dat een aan de student gericht besluit niet juist is, is niet bepalend voor het tijdstip waarop tegen het besluit een ontvankelijk rechtsmiddel kan worden aangewend. Het ligt op de weg van een student om binnen de wettelijke bezwaartermijn te beslissen of hij hiertegen bezwaar wil maken. Als hij de beslissing hieromtrent wil laten afhangen van het oordeel van een ander, ligt het op de weg van de student dit oordeel in te winnen voorafgaand aan zijn bezwaar dan wel, als hij hiervoor meer tijd nodig heeft, pro forma bezwaar te maken met een verzoek om de gronden te mogen aanvullen.

2.4. Het beroep is kennelijk ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

2.6. Met toepassing van het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, in verbinding met artikel 8:54, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb, beslist het College als volgt.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/149.1**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	7 september 2017
Partijen	:	verzoekster en Universiteit Maastricht
Trefwoorden	:	Decentrale selectie Track conditional proof of enrollment
Artikelen	:	
Uitspraak	:	Gevraagde voorziening geweigerd
Hoofdoverwegingen	:	• De e-mail van Studielink van 30 april 2017 biedt een plaats aan voor de voltijdsstudie B Medicine. Deze e-mail maakt geen melding van een plaats voor ITM. •Uit eerdere berichten was het verzoekster duidelijk dat er voor ITM aanzienlijk minder plaatsen beschikbaar waren dan voor de studie B Medicine, zodat verzoekster er niet van uit mocht gaan dat de e-mail van 30 april 2017 tevens een plaats voor ITM aanbood. • Hierbij is van belang dat de decentrale selectiecommissie in de e-mail van 26 april 2017 nog aan verzoekster had bericht dat zij voor ITM rangnummer 73 had, terwijl er slechts 45 plaatsen beschikbaar zijn. Zulks terwijl verzoekster voor de studie B Medicine blijkens e-mail van het college van bestuur van 15 april 2017 beschikte over rangnummer 320 bij een beschikbaarheid van 316 plaatsen. Het lag dus in de rede dat verzoekster enkel voor B Medicine was opgeschoven tot een aanbiedbare plaats. • Dat verzoekster in januari 2017 kenbaar had gemaakt enkel voor ITM aan te vragen, staat er niet aan in de weg dat verweerder haar op 30 april 2017 een plaats voor B Medicine aanbiedt, omdat zij voor het volgen van ITM ook een plaats voor B Medicine nodig had. • De “conditional proof of enrollment” van 22 mei 2017 maakt het voorgaande niet anders. De vermelding van ITM in deze verklaring is een vervolg op het verzoek van verzoeksters vader, die in diens verzoek vooropstelt dat verzoekster is toegelaten tot ITM. Hierbij is ook het doel van de afgifte van de verklaring van belang, te weten het bieden van een verklaring aan een Canadese bankinstelling voor het opnemen van een bedrag om de studie te bekostigen.

Proces-verbaal van de mondelinge uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Maastricht (hierna: het CvB), verweerder.

Openbare zitting gehouden op 7 september 2017 om 14.00 uur.

Tegenwoordig	:	
Voorzieningenrechter	:	mr. C.J. Borman
als secretaris	:	mr. H.E. Noordhoek
Verschenen	:	

verzoekster	vertegenwoordigd door mr. M.C.B. van der Velden, advocaat te Breda en
Het college van bestuur	vertegenwoordigd door mr. R. Takhtetchian. Tevens was dr. C.B.J.M. Cleutjens, voorzitter van de decentrale selectiecommissie, aanwezig.

Op 3 augustus 2017 heeft het college van bestuur geweigerd verzoekster toe te laten tot de bacheloropleiding Geneeskunde, International Track in Medicine (ITM).

Hiertegen heeft verzoekster bezwaar gemaakt. Voorts heeft zij de voorzieningenrechter van het CBHO verzocht een voorlopige voorziening te treffen, zodat zij in afwachting van de beslissing op bezwaar aan het onderwijs van ITM kan deelnemen.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

1. Beslissing

De voorzieningenrechter van het CBHO weigert de gevraagde voorziening.

2. Overwegingen

- De e-mail van Studielink van 30 april 2017 biedt een plaats aan voor de voltijdsstudie B Medicine. Deze e-mail maakt geen melding van een plaats voor ITM.

- Uit eerdere berichten was het verzoekster duidelijk dat er voor ITM aanzienlijk minder plaatsen beschikbaar waren dan voor de studie B Medicine, zodat verzoekster er niet van uit mocht gaan dat de e-mail van 30 april 2017 tevens een plaats voor ITM aanbood.

- Hierbij is van belang dat de decentrale selectiecommissie in de e-mail van 26 april 2017 nog aan verzoekster had bericht dat zij voor ITM rangnummer 73 had, terwijl er slechts 45 plaatsen beschikbaar zijn. Zulks terwijl verzoekster voor de studie B Medicine blijkens e-mail van het college van bestuur van 15 april 2017 beschikte over rangnummer 320 bij een beschikbaarheid van 316 plaatsen. Het lag dus in de rede dat verzoekster enkel voor B Medicine was opgeschoven tot een aanbiedbare plaats.

- Dat verzoekster in januari 2017 kenbaar had gemaakt enkel voor ITM aan te vragen, staat er niet aan in de weg dat verweerder haar op 30 april 2017 een plaats voor B Medicine aanbiedt, omdat zij voor het volgen van ITM ook een plaats voor B Medicine nodig had.

- De “conditional proof of enrollment” van 22 mei 2017 maakt het voorgaande niet anders. De vermelding van ITM in deze verklaring is een vervolg op het verzoek van verzoeksters vader, die in diens verzoek vooropstelt dat verzoekster is toegelaten tot ITM. Hierbij is ook het doel van de afgifte van de verklaring van belang, te weten het bieden van een verklaring aan een Canadese bankinstelling voor het opnemen van een bedrag om de studie te bekostigen.

Naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter is het door het college van bestuur betrokken standpunt dan ook houdbaar. Gelet hierop, kan in het kader van deze procedure in het midden worden gelaten of sprake is van een voor bezwaar en beroep vatbaar besluit.

Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/168** en **CBHO 2017/168.1**
Rechter(s)	:	mr. Streefkerk
Datum uitspraak	:	5 december 2017
Partijen	:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA causaal verband kwalitatieve norm kwantitatieve norm persoonlijke omstandigheden
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86, eerste lid OER: artikel 6.4 OER: artikel 6.3, eerste lid, deel A OER: artikel 7.2 deel B
Uitspraak	:	Ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4.3. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet de voorzieningenrechter geen grond voor het oordeel dat het CBE ten onrechte de beslissing van de examencommissie om hem een BNSA te geven, heeft gehandhaafd. De voorzieningenrechter overweegt daartoe dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden eerst in juli 2017, derhalve tegen het einde van het studiejaar en nadat twee tentamenkansen voor het Wiskunde waren afgelegd, bij de studieadviseur heeft gemeld. Het lag op de weg van appellant om zijn persoonlijke omstandigheden tijdig kenbaar te maken, zodat de opleiding op zorgvuldige wijze had kunnen vaststellen of een causaal verband bestaat tussen die omstandigheden en de studieresultaten. Voorts had de opleiding zo nodig voorzieningen voor hem kunnen treffen danwel hem kunnen adviseren waar hij hulp zou kunnen vinden voor zijn persoonlijke omstandigheden. Het CBE heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat door het niet tijdig melden van deze omstandigheden onvoldoende kan worden vastgesteld in hoeverre de persoonlijke omstandigheden van appellant van invloed zijn geweest op de door hem behaalde studieresultaten en dat dit risico voor zijn rekening dient te komen. De voorzieningenrechter betrekt daarbij dat gedurende het studiejaar appellant verscheidene keren door de opleiding erop is gewezen tijdig melding te doen in het geval persoonlijke omstandigheden de studievoortgang belemmeren. Wat betreft de door appellant gestelde koorts en verkoudheid tijdens de derde tentamenkans voor Wiskunde overweegt de voorzieningenrechter dat appellant niet direct bij aanvang noch bij het voortijdig beëindigen van het tentamen hiervan melding heeft gemaakt, zodat reeds daarom geen betekenis toekomt aan die omstandigheden. Ten aanzien van de stelling van appellant dat hij ten tijde van de derde tentamenkans voor het vak Wiskunde andere vakken wel heeft behaald en dat hij daarom niet ongeschikt voor de opleiding is, overweegt de voorzieningenrechter dat juist het vak Wiskunde door de opleiding is aangemerkt als vak dat een goede indicatie geeft of een student niet ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding, aangezien het wiskundig component veelvuldig in de opleiding terugkomt. Aan de

omstandigheid dat appellant andere vakken wel heeft behaald, komt dan ook niet de door hem voorgestane betekenis toe.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder, (hierna: CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 augustus 2017 heeft de examencommissie van de faculteit Economie en Bedrijfskunde aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door hem gevolgde bacheloropleiding Economie en Bedrijfskunde.

Bij beslissing van 16 oktober 2017 heeft het CBE het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld. Voorts heeft hij de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 november 2017, waar appellant, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. N. van den Brink, zijn verschenen. Namens de examencommissie is drs. C. Langelaar, secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.3. Appellant is in het studiejaar 2016-2017 begonnen met de opleiding Economie en Bedrijfskunde. Bij beslissing van 20 augustus 2017 heeft de examencommissie aan appellant een BNSA verstrekt. De examencommissie heeft aan die afwijzing ten grondslag gelegd dat appellant weliswaar aan de kwantitatieve norm van 42 studiepunten heeft voldaan, maar dat hij niet aan de kwalitatieve norm heeft voldaan, omdat hij het vak Wiskunde na drie tentamenkansen niet heeft gehaald.

Het CBE heeft de beslissing van het examencommissie gehandhaafd. Het CBE heeft daarbij onder meer overwogen dat appellant eerst in juli 2017 melding heeft gemaakt van zijn persoonlijke omstandigheden, waardoor geen studieplanning meer kon worden opgesteld. Aangezien appellant heeft verzuimd tijdig contact op te nemen met de studieadviseur dient het gebrek aan studiebegeleiding volgens

het CBE voor zijn rekening te komen. Het CBE heeft voorts overwogen dat onvoldoende kan worden vastgesteld in hoeverre de persoonlijke omstandigheden van appellant van invloed zijn geweest op de door hem behaalde studieresultaten. In dat verband heeft het CBE erop gewezen dat het vak Wiskunde drie tentamenmogelijkheden kent, verspreid over het collegejaar. Appellant heeft voor de eerste en tweede tentamenkans een onvoldoende behaald. Gelet op het feit dat appellant zowel in mei als in juli, ten tijde van de derde examenkans, in staat was om andere tentamens met goed gevolg af te leggen, is het niet aannemelijk dat de onvoldoende in juli voor het vak Wiskunde uitsluitend te wijten is aan de persoonlijke omstandigheden van appellant, aldus het CBE.

2.4. Appellant betoogt dat het CBE ten onrechte de beslissing van de examencommissie om hem een BNSA te geven, heeft gehandhaafd. Hij voert daartoe aan dat hij tijdens de derde tentamenkans van het vak Wiskunde gezondheidsproblemen had. In dat verband wijst hij erop dat hij sinds oktober 2016 fysieke klachten heeft. In mei 2017 is hij voor medisch onderzoek naar China gegaan. Uit dat onderzoek is naar voren gekomen dat hij myocarditis heeft, een aandoening aan de hartspier die zich onder meer uit in hartkloppingen en druk op de borst. Door deze aandoening verkeerde hij in slechte gezondheid tijdens de derde tentamenkans Wiskunde. Daarbij komt dat hij, tijdens het tentamen last van een verkoudheid en koorts had, waardoor hij voortijdig is vertrokken. Als verklaring voor het feit dat hij in dezelfde periode voor andere vakken wel een voldoende heeft gehaald, voert appellant aan dat hij zich ook op deze vakken moest concentreren. Dat hij deze vakken heeft behaald, vormt een bewijs dat hij niet ongeschikt is voor de opleiding, aldus appellant.

2.4.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.3, eerste lid, deel A, van de Onderwijs- en Examenregeling 2016-2017 voor de bacheloropleiding Economie en Bedrijfskunde (hierna: OER) wordt aan het studieadvies dat aan het eind van het studiejaar wordt uitgebracht een afwijzing met een bindend karakter verbonden, indien de student niet de norm heeft behaald voor een positief advies. Een negatief advies blijft achterwege, als de student aantoont (op de manier die staat beschreven in artikel 6.4 lid 2) niet aan de norm te hebben voldaan als gevolg van persoonlijke omstandigheden, zoals genoemd in artikel 6.4. De norm is omschreven in artikel 7.2 deel B.

Ingevolge artikel 6.4, eerste lid, verbindt de decaan geen afwijzing aan het studieadvies, indien er sprake is van persoonlijke omstandigheden en de betrokken student als gevolg hiervan in redelijkheid niet geacht kan worden te hebben voldaan aan de norm bedoeld in Artikel 6.3 lid 1.

Ingevolge artikel 7.2, eerste lid, deel B, van de OER moet de student, om een positief studieadvies te krijgen, ten minste 42 EC van het studieprogramma van het eerste jaar, waaronder het vak Wiskunde 1 (Mathematics 1: Single-Variable Calculus), hebben behaald aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de opleiding.

2.4.2. Vaststaat dat appellant in het eerste jaar van zijn studie 42 nominale studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald en dat hij daarmee aan de kwantitatieve norm heeft voldaan. Voorts staat vast dat appellant het vak Wiskunde niet heeft behaald en hij derhalve niet heeft voldaan aan de norm als bedoeld in artikel 6.3, eerste lid, deel A, in verbinding gelezen met artikel 7.2, eerste lid, deel B, van de OER.

2.4.3. In hetgeen appellant heeft aangevoerd, ziet de voorzieningenrechter geen grond voor het oordeel dat het CBE ten onrechte de beslissing van de examencommissie om hem een BNSA te geven, heeft gehandhaafd. De voorzieningenrechter overweegt daartoe dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden eerst in juli 2017, derhalve tegen het einde van het studiejaar en nadat twee tentamenkansen voor het Wiskunde waren afgelegd, bij de studieadviseur heeft gemeld. Het lag op de weg van appellant om zijn persoonlijke omstandigheden tijdig kenbaar te maken, zodat de opleiding op zorgvuldige wijze had kunnen vaststellen of een causaal verband bestaat tussen die omstandigheden en de studieresultaten. Voorts had de opleiding zo nodig voorzieningen voor hem kunnen treffen danwel hem kunnen adviseren waar hij hulp zou kunnen vinden voor zijn persoonlijke omstandigheden. Het CBE heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat door het niet tijdig melden van deze omstandigheden onvoldoende kan worden vastgesteld in hoeverre de persoonlijke omstandigheden van appellant van invloed zijn geweest op de door hem behaalde studieresultaten en dat dit risico voor zijn rekening dient te komen. De voorzieningenrechter betrekt daarbij dat gedurende het studiejaar appellant verscheidene keren door de opleiding erop is gewezen tijdig melding te doen in het geval persoonlijke omstandigheden de studievoortgang belemmeren.

Wat betreft de door appellant gestelde koorts en verkoudheid tijdens de derde tentamenkans voor Wiskunde overweegt de voorzieningenrechter dat appellant niet direct bij aanvang noch bij het voortijdig beëindigen van het tentamen hiervan melding heeft gemaakt, zodat reeds daarom geen betekenis toekomt aan die omstandigheden.

Ten aanzien van de stelling van appellant dat hij ten tijde van de derde tentamenkans voor het vak Wiskunde andere vakken wel heeft behaald en dat hij daarom niet ongeschikt voor de opleiding is, overweegt de voorzieningenrechter dat juist het vak Wiskunde door de opleiding is aangemerkt als vak dat een goede indicatie geeft of een student niet ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding, aangezien het wiskundig component veelvuldig in de opleiding terugkomt. Aan de omstandigheid dat appellant andere vakken wel heeft behaald, komt dan ook niet de door hem voorgestane betekenis toe.

Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop moet het verzoek om een voorlopige voorziening worden afgewezen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/180.1**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	12 oktober 2017
Partijen	:	verzoeker en Universiteit van Tilburg
Trefwoorden	:	precedentwerking Premaster Tentamens
Artikelen	:	
Uitspraak	:	Verzoek ingewilligd
Hoofdoverwegingen	:	• De tentamens vinden op zeer korte termijn plaats, terwijl nog onbekend is wanneer een besluit op bezwaar valt te verwachten. • Het belang van verzoeker is groot, aangezien hij het onderwijs voor de te tentamineren vakken heeft gevolgd en bezig is zich voor te bereiden op de tentamens. • Het belang van de universiteit om verzoeker niet deel te laten nemen aan de tentamens weegt niet op tegen het belang van verzoeker. • Hiertoe is allereerst van belang dat het college van bestuur geen praktische bezwaren heeft aangedragen die aan deelnemen door verzoeker aan de tentamens in de weg staan. • Voorts is het volgende van belang. Het college van bestuur vreest precedentwerking van een voorlopige voorziening “in die zin dat iedereen die zich niet tijdig en op de juiste wijze inschrijft – zonder bijzondere omstandigheden – alsnog mag deelnemen aan het onderwijs”. Verweerder heeft niet gepreciseerd hoeveel studenten zich te laat hebben ingeschreven voor een premaster, terwijl zij in dezelfde omstandigheden verkeren als verzoeker, d.w.z. in een situatie waarin: - het aanmeldingsproces bij Studielink tijdig, volledig en juist is doorlopen; - aan de student door de universiteit een account is verleend onder vermelding van een studentnummer; - de student het onderwijs ter voorbereiding van de tentamens heeft gevolgd; - de student na de aanmelding bij Studielink alvorens te kunnen worden ingeschreven bij de universiteit nog een vak uit de hbo-opleiding diende af te ronden, terwijl de student aangeeft dat de vermelding “toelatingsbeschikking” op de digitale actielijst van de universiteit door hem werd opgevat als betrekking hebbende op het nog moeten inzenden van het hbo-diploma met cijferlijst na behalen van het laatste vak van de hbo-opleiding.

Proces Verbaal van mondelinge uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Tilburg (hierna: het CvB), verweerder.

Openbare zitting gehouden op 12 oktober 2017 om 13.30 uur.

Tegenwoordig	:	mr. C.J. Borman	Voorzieningenrechter
		mr. H.E. Noordhoek	Wnd. Secretaris
Verschenen			Verzoeker

= =

Bij beslissing van 14 september 2017 heeft de examencommissie geweigerd verzoeker toe te laten tot de premaster Strategic Management.

Hiertegen heeft verzoeker bezwaar gemaakt. Voorts heeft hij de voorzieningenrechter van het CBHO verzocht een voorlopige voorziening te treffen, zodat hij in afwachting van de beslissing op bezwaar aan drie tentamens op 18, 19 en 20 oktober 2017 kan deelnemen.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Beslissing

De voorzieningenrechter van het College:

willigt het verzoek in en bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat verzoeker mag deelnemen aan de drie tentamens op 18, 19 en 20 oktober 2017 in afwachting van de te nemen beslissing op bezwaar.

gelast dat het college van bestuur van de Universiteit van Tilburg aan verzoeker het door hem voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Gronden

- De tentamens vinden op zeer korte termijn plaats, terwijl nog onbekend is wanneer een besluit op bezwaar valt te verwachten.

- Het belang van verzoeker is groot, aangezien hij het onderwijs voor de te tentamineren vakken heeft gevolgd en bezig is zich voor te bereiden op de tentamens.

- Het belang van de universiteit om verzoeker niet deel te laten nemen aan de tentamens weegt niet op tegen het belang van verzoeker.

- Hiertoe is allereerst van belang dat het college van bestuur geen praktische bezwaren heeft aangedragen die aan deelnemen door verzoeker aan de tentamens in de weg staan.

- Voorts is het volgende van belang. Het college van bestuur vreest precedentwerking van een voorlopige voorziening “in die zin dat iedereen die zich niet tijdig en op de juiste wijze inschrijft – zonder bijzondere omstandigheden – alsnog mag deelnemen aan het onderwijs”.
  Verweerder heeft niet gepreciseerd hoeveel studenten zich te laat hebben ingeschreven voor een premaster, terwijl zij in dezelfde omstandigheden verkeren als verzoeker, d.w.z. in een situatie waarin:
  - het aanmeldingsproces bij Studielink tijdig, volledig en juist is doorlopen;
  - aan de student door de universiteit een account is verleend onder vermelding van een studentnummer;

- de student het onderwijs ter voorbereiding van de tentamens heeft gevolgd;
- de student na de aanmelding bij Studielink alvorens te kunnen worden ingeschreven bij de universiteit nog een vak uit de hbo-opleiding diende af te ronden, terwijl de student aangeeft dat de vermelding “toelatingsbeschikking” op de digitale actielijst van de universiteit door hem werd opgevat als betrekking hebbende op het nog moeten inzenden van het hbo-diploma met cijferlijst na behalen van het laatste vak van de hbo-opleiding.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/194.1**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	2 november 2017
Partijen	:	verzoeker en CBE De Haagse Hotelschool
Trefwoorden	:	BNSA voorlopige voorziening shifts
Artikelen	:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81
Uitspraak	:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter biedt het door verzoeker aangevoerde voorshands geen grond om aan te nemen dat de beslissing van het CBE van 12 oktober 2017 geen stand zal kunnen houden. Uit door de hogeschool overgelegde stukken blijkt dat verzoeker er bij een e-mail van 21 februari 2017 op is gewezen dat hij 'shifts' moest inhalen en er bij een e-mail van 21 december 2016, twee e-mails van 29 maart 2017 en een e mail van 18 april 2017 tevens voor is gewaarschuwd dat er voor het inhalen van 'shifts' beperkt plekken beschikbaar zijn, waarbij wordt geadviseerd de 'shifts' zo snel mogelijk in te halen. In de e-mail van 18 april 2017 is daarnaast nog vermeld dat er tijdens blok D slechts enkele plekken beschikbaar zijn en dat in de 'nulweek' van blok D studenten die het praktijkonderwijs in dat blok hebben gevolgd voorrang krijgen bij het indelen van de inhaal-'shifts'. Met de voormelde e-mails is verzoeker voldoende gewaarschuwd voor de beperkte beschikbaarheid van plekken voor het inhalen van 'shifts'. Voorts is ter zitting namens het CBE toegelicht dat de studenten ervan op de hoogte zijn dat het hotel waar de 'shifts' moeten worden ingehaald, in de zomer een aantal weken gesloten is en dat de mogelijkheden voor 'shifts' ook overigens in de zomerperiode beperkt zijn. Het komt dan ook voor rekening en risico van verzoeker dat hij met het inplannen van in te halen 'shifts' heeft gewacht tot de zomerperiode en er toen onvoldoende plekken beschikbaar waren. Zijn stelling dat andere studenten die rechtens in dezelfde situatie als hij verkeren 'shifts' hebben ingehaald na 25 augustus, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt. Namens het college van bestuur is ter zitting toegelicht dat studenten gelijk worden behandeld en dat studenten in de week na 25 augustus weliswaar 'shifts' konden inhalen, maar dat die niet meetelden voor het bindend studieadvies. 2.5. Gelet op het vorenstaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen. De voorzieningenrechter zal overigens bevorderen dat het beroep na indiening van de beroepsgronden op korte termijn ter zitting van het college zal worden behandeld.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hotelschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 augustus 2017 heeft het college van bestuur verzoeker een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven.

Bij beslissing van 12 oktober 2017 heeft het CBE het door verzoeker daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker beroep ingesteld. Tevens heeft hij de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het CBE heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De voorzieningenrechter van het College heeft het verzoek ter zitting behandeld op 1 november 2017, waar verzoeker, bijgestaan door mr. J.M. Stevers, advocaat te Leiden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.A. Messer, voorzitter van het CBE, zijn verschenen. Namens het college van bestuur is mr. L. Flohil-Griep verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge het bepaalde in artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht, kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2. Het CBE heeft vastgesteld dat verzoeker in het eerste studiejaar 39 studiepunten heeft gehaald en daarmee niet heeft voldaan aan de eis voor een positief studieadvies, te weten 51 studiepunten. Voor de vakken Practical Education 1 en 2 moest verzoeker nog zeven ‘shifts’ inhalen. Hij wilde dat in de zomerperiode doen, maar er waren onvoldoende plekken beschikbaar. Volgens het CBE heeft de Hotelschool verzoeker veelvuldig gewezen op het belang om tijdig ‘shifts’ in te halen en komt het daarom voor zijn risico dat hij niet al zijn ‘shifts’ in de zomerperiode kon inhalen. Het college van bestuur heeft hem daarom een BNSA mogen geven, aldus het CBE.

2.3. Verzoeker betoogt dat hem geen BNSA mocht worden gegeven omdat er in de zomerperiode onvoldoende gelegenheid was om ‘shifts’ in te halen. Ook betoogt hij dat het beginsel van gelijke behandeling is geschonden, nu aan andere studenten wel de gelegenheid is gegeven om na 25 augustus ‘shifts’ te draaien. Verzoeker vraagt om een voorlopige voorziening, inhoudende dat hij wordt behandeld als ware hij ingeschreven, totdat op het beroep is beslist.

2.4. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter biedt het door verzoeker aangevoerde voorshands geen grond om aan te nemen dat de beslissing van het CBE van 12 oktober 2017 geen stand zal kunnen houden. Uit door de hogeschool overgelegde stukken blijkt dat verzoeker er bij een e-mail van 21 februari 2017 op is gewezen dat hij ‘shifts’ moest inhalen en er bij een e-mail van 21 december 2016, twee e-mails van 29 maart 2017 en een e-mail van 18 april 2017 tevens voor is gewaarschuwd dat er voor het inhalen van ‘shifts’ beperkt plekken beschikbaar zijn, waarbij wordt geadviseerd de ‘shifts’ zo snel mogelijk in te halen. In de e-mail van 18 april 2017 is daarnaast nog vermeld dat er tijdens blok D slechts enkele plekken beschikbaar zijn en dat in de ‘nulweek’ van blok D studenten die het praktijkonderwijs in dat blok hebben gevolgd voorrang krijgen bij het indelen van de inhaal-‘shifts’. Met de voormelde e-mails is verzoeker voldoende gewaarschuwd voor de beperkte beschikbaarheid van plekken voor het inhalen van ‘shifts’. Voorts is ter zitting namens het CBE toegelicht dat de studenten ervan op de hoogte zijn dat het hotel waar de ‘shifts’ moeten worden ingehaald, in de zomer een aantal weken gesloten is en dat de

mogelijkheden voor ‘shifts’ ook overigens in de zomerperiode beperkt zijn. Het komt dan ook voor rekening en risico van verzoeker dat hij met het inplannen van in te halen ‘shifts’ heeft gewacht tot de zomerperiode en er toen onvoldoende plekken beschikbaar waren. Zijn stelling dat andere studenten die rechtens in dezelfde situatie als hij verkeren ‘shifts’ hebben ingehaald na 25 augustus, heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt. Namens het college van bestuur is ter zitting toegelicht dat studenten gelijk worden behandeld en dat studenten in de week na 25 augustus weliswaar ‘shifts’ konden inhalen, maar dat die niet meetelden voor het bindend studieadvies.

2.5. Gelet op het vorenstaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen. De voorzieningenrechter zal overigens bevorderen dat het beroep na indiening van de beroepsgronden op korte termijn ter zitting van het college zal worden behandeld.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. H.E. Noordhoek, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/197.1**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	9 november 2017
Partijen	:	verzoeker en Open Universiteit
Trefwoorden	:	bekendmaking belangenafweging inschrijfvoorwaarden schakelstudenten Schakelzone startmoment studievertraging tussentijdse inschrijving uitzonderlijke omstandigheden
Artikelen	:	Inschrijfvoorwaarden: artikel 12
Uitspraak	:	Verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.6.1. De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder bij dit standpunt heeft betrokken dat de studievertraging die het gevolg is van de weigering niet ertoe leidt dat verzoeker de maximaal toegestane termijn voor afronding van zijn schakelprogramma overschrijdt. Dit neemt echter niet weg dat, zoals door verweerder ook ter zitting is erkend, de studievertraging in het specifieke geval van verzoeker, nu hij in de afrondende fase van het schakelprogramma zit, uitzonderlijk lang is. Verzoeker zal immers pas in 2019 het schakelprogramma af kunnen ronden, waardoor zijn voornemen om per 1 februari 2018 in te stromen in de masterfase minimaal een jaar vertraging oploopt. Hoewel verweerder niet onbegrijpelijk zo veel mogelijk wil vasthouden aan voormeld artikel 2, aanhef en onder f, van de inschrijfvoorwaarden, heeft verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter onvoldoende gemotiveerd waarom in dit geval geen sprake is van een geval waarin de inschrijvingsvoorwaarden niet naar billijkheid voorzien. Gelet hierop staat naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter niet vast dat de beslissingen van 26 september 2017 en 19 oktober 2017 in stand zullen blijven. Daarom ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek toe te wijzen. Deze toewijzing laat onverlet dat de geldigheid van de tentamenuitslag, ongeacht het daarbij door verzoeker behaalde resultaat, een voorlopige is en vervalt, indien in rechte komt vast te staan dat de inschrijving voor het vak Europees recht terecht is geweigerd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 september 2017 heeft de Onderwijsadviseur Bureau Schakelzone Recht het door verzoeker ingediende verzoek om te worden ingeschreven voor de cursus Europees recht, afgewezen.

Bij beslissing van 19 oktober 2017 heeft een medewerker van de afdeling tentaminering en certificering het door verzoeker ingediende verzoek om inschrijving voor het tentamen Europees recht, dat wordt afgenomen op 14 november 2017, afgewezen.

Tegen deze beslissingen heeft verzoeker bezwaar gemaakt.

Tevens heeft verzoeker de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 november 2017, waar verzoeker, vertegenwoordigd door mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.H. Engels en mr. V.M. Isbouts, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter heeft een voorlopig karakter en is niet bindend in de bodemprocedure.

2.2. Aan de beslissing van 26 september 2017 is ten grondslag gelegd dat voor het vak Europees recht een vast startmoment geldt. Verzoeker kon zich daarom uitsluitend vóór de start van dat vak inschrijven, hetgeen hij niet heeft gedaan. De toepasselijke regels voorzien niet in de mogelijkheid van tussentijdse inschrijving.

Aan de beslissing van 19 oktober 2017 is ten grondslag gelegd dat deelname aan het tentamen van 14 november 2017 voor het vak Europees recht niet mogelijk is, nu daarvoor is vereist dat de student staat ingeschreven voor dat vak.

2.3. In het tegen deze beslissingen gemaakte bezwaar betoogt verzoeker dat onvoldoende is gecommuniceerd dat inschrijving voor het vak Europees recht uitsluitend mogelijk is voor een vaste datum, de startdatum (1 september 2017). Deze onduidelijkheid klemt temeer nu tussentijdse inschrijving zelfs kort voor het tentamen tot dit studiejaar wel mogelijk was. Verder had verweerder een belangenafweging moeten verrichten, waarbij hij had moeten betrekken dat de weigering van het verzoek om tussentijdse inschrijving tot gevolg heeft dat verzoeker het tentamen Europees recht pas in februari 2019 kan afleggen, hetgeen aanzienlijke studievertraging tot gevolg heeft.

2.4. Omdat het tentamen van 14 november 2017 zal plaatsvinden voordat verweerder op het bezwaarschrift heeft beslist, heeft verzoeker de voorzieningenrechter verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat hij aan dat tentamen mag deelnemen als ware hij ingeschreven voor het vak Europees recht.

2.5. Verweerder heeft toegelicht dat de wijziging van de inschrijfvoorwaarden, waarbij de mogelijkheid van tussentijdse inschrijving is afgeschaft, onder meer is gecommuniceerd op informatiebijeenkomsten, in e-mails en in berichten op de website www.schakelzone.nl. Ter onderbouwing hiervan heeft verweerder onder meer uitdraaien van die website en een e-mail van 10 maart 2017 overgelegd.

2.5.1. Reeds gelet op de inhoud van deze overgelegde stukken is de aan de orde zijnde wijziging van de inschrijfvoorwaarden naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter voldoende bekendgemaakt. Dat verzoeker de ontvangst van de e-mail van 10 maart 2017 ter zitting bij het College heeft betwist, leidt niet tot een ander oordeel. Hoewel verweerder over die stelling in de nog te nemen beslissing op bezwaar nog een nader onderbouwd standpunt moet innemen, geeft het verhandelde ter zitting de voorzieningenrechter voorshands geen aanleiding te twijfelen aan de verzending en de ontvangst van die e-mail.

2.6. Verweerder heeft toegelicht dat de regels voor de inschrijving voor vakken voor schakelstudenten zijn neergelegd in de Inschrijfvoorwaarden Schakelzone Recht (hierna: de inschrijfvoorwaarden). Artikel 2, aanhef en onder f, van die voorwaarden bepaalt dat inschrijving voor een cursus na de startdatum daarvan niet mogelijk is, indien het een cursus betreft met een vaste startdatum, zoals het geval is bij het vak Europees recht. Ter zitting bij het College heeft verweerder toegelicht dat artikel 12 van de inschrijfvoorwaarden, waarin is bepaald dat in alle gevallen waarin de voorwaarden niet, niet duidelijk of niet naar billijkheid voorzien, een beslissing kan worden genomen, weliswaar voorziet in de mogelijkheid om op dat vereiste een uitzondering te maken, maar dat daarvoor sprake dient te zijn van uitzonderlijke omstandigheden. In het geval van verzoeker bestaat geen grond voor een uitzondering, aldus verweerder.

2.6.1. De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder bij dit standpunt heeft betrokken dat de studievertraging die het gevolg is van de weigering niet ertoe leidt dat verzoeker de maximaal toegestane termijn voor afronding van zijn schakelprogramma overschrijdt. Dit neemt echter niet weg dat, zoals door verweerder ook ter zitting is erkend, de studievertraging in het specifieke geval van verzoeker, nu hij in de afrondende fase van het schakelprogramma zit, uitzonderlijk lang is. Verzoeker zal immers pas in 2019 het schakelprogramma af kunnen ronden, waardoor zijn voornemen om per 1 februari 2018 in te stromen in de masterfase minimaal een jaar vertraging oploopt. Hoewel verweerder niet onbegrijpelijk zo veel mogelijk wil vasthouden aan voormeld artikel 2, aanhef en onder f, van de inschrijfvoorwaarden, heeft verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter onvoldoende gemotiveerd waarom in dit geval geen sprake is van een geval waarin de inschrijvingsvoorwaarden niet naar billijkheid voorzien. Gelet hierop staat naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter niet vast dat de beslissingen van 26 september 2017 en 19 oktober 2017 in stand zullen blijven.

Daarom ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek toe te wijzen. Deze toewijzing laat onverlet dat de geldigheid van de tentamenuitslag, ongeacht het daarbij door verzoeker behaalde resultaat, een voorlopige is en vervalt, indien in rechte komt vast te staan dat de inschrijving voor het vak Europees recht terecht is geweigerd.

2.7. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat verzoeker mag deelnemen aan het tentamen Europees recht op 14 november 2017, als ware hij ingeschreven voor het vak Europees recht, en dat de geldigheid van de tentamenuitslag vervalt indien in rechte komt vast te staan dat de inschrijving voor het vak Europees recht terecht is geweigerd;

II. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 495,00 (zegge: vierhonderdvijfennegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

III. gelast dat verweerder aan verzoeker het door hem voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. E.R. Fernandez, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/198.1**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	9 november 2017
Partijen	:	Verzoekster en Open Universiteit
Trefwoorden	:	belangenafweging billijkheid deelname inschrijfvoorwaarden inschrijving startdatum studievertraging tentamen tussentijdse inschrijving voorlopige voorziening
Artikelen	:	Inschrijfvoorwaarden Schakelzone Recht: artikel 2 Inschrijfvoorwaarden Schakelzone Recht: artikel 12
Uitspraak	:	Verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.6. Verweerder heeft toegelicht dat de regels voor de inschrijving voor vakken voor schakelstudenten zijn neergelegd in de Inschrijfvoorwaarden Schakelzone Recht (hierna: de inschrijfvoorwaarden). Artikel 2, aanhef en onder f, van die voorwaarden bepaalt dat inschrijving voor een cursus na de startdatum daarvan niet mogelijk is, indien het een cursus betreft met een vaste startdatum, zoals het geval is bij het vak Europees recht. Ter zitting bij het College heeft verweerder toegelicht dat artikel 12 van de inschrijfvoorwaarden, waarin is bepaald dat in alle gevallen waarin de voorwaarden niet, niet duidelijk of niet naar billijkheid voorzien, een beslissing kan worden genomen, weliswaar voorziet in de mogelijkheid om op dat vereiste een uitzondering te maken, maar dat daarvoor sprake dient te zijn van uitzonderlijke omstandigheden. In het geval van verzoekster bestaat geen grond voor een uitzondering, aldus verweerder. 2.6.1. De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder bij dit standpunt heeft betrokken dat de studievertraging die het gevolg is van de weigering niet ertoe leidt dat verzoekster de maximaal toegestane termijn voor afronding van haar schakelprogramma overschrijdt. Dit neemt echter niet weg dat, zoals door verweerder ook ter zitting is erkend, de studievertraging in het specifieke geval van verzoekster, nu zij in de afrondende fase van het schakelprogramma zit, uitzonderlijk lang is. Verzoekster zal immers pas in 2019 het schakelprogramma af kunnen ronden, waardoor haar voornemen om in 2018 in te stromen in de masterfase vertraging oploopt. Hoewel verweerder niet onbegrijpelijk zo veel mogelijk wil vasthouden aan voormeld artikel 2, aanhef en onder f, van de inschrijfvoorwaarden, heeft verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter onvoldoende gemotiveerd waarom in dit geval geen sprake is van een geval waarin de inschrijvingsvoorwaarden niet naar billijkheid voorzien. Gelet hierop staat naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter niet vast dat de beslissing van 23 oktober 2017 in stand zal blijven. Daarom ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek toe te wijzen. Deze toewijzing laat onverlet dat de geldigheid van de tentamenuitslag, ongeacht het daarbij door verzoekster behaalde resultaat, een voorlopige is en vervalt, indien in rechte komt vast te

staan dat de inschrijving voor het vak Europees recht terecht is geweigerd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en
het college van bestuur van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 oktober 2017 heeft een medewerker van de afdeling tentaminering en certificering het door verzoekster ingediende verzoek om inschrijving voor het tentamen Europees recht, dat wordt afgenomen op 14 november 2017, afgewezen.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster bezwaar gemaakt.

Tevens heeft verzoekster de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 8 november 2017, waar verzoekster, in tegenwoordigheid van mr. P.S. Folsche, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.F.H. Engels en mr. V.M. Isbouts, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter heeft een voorlopig karakter en is niet bindend in de bodemprocedure.

2.2. Aan de beslissing van 23 oktober 2017 is ten grondslag gelegd dat deelname aan het tentamen van 14 november 2017 voor het vak Europees recht niet mogelijk is, nu daarvoor is vereist dat de student staat ingeschreven voor dat vak, hetgeen in het geval van verzoekster niet het geval is.

2.3. In het tegen deze beslissing gemaakte bezwaar betoogt verzoekster dat haar ten onrechte niet is toegestaan om zich alsnog in te schrijven voor het vak Europees recht. Haar wordt ten onrechte tegengeworpen dat inschrijving voor het vak Europees recht uitsluitend mogelijk is voor een vaste datum, de startdatum (1 september 2017). Tussentijdse inschrijving zelfs kort voor het tentamen was tot dit studiejaar wel mogelijk. Dat dit niet langer het geval is, is volgens verzoekster onvoldoende gecommuniceerd. Verder had een belangenafweging moeten worden verricht, waarbij had moeten worden betrokken dat de weigering van het verzoek om tussentijdse inschrijving tot gevolg heeft dat verzoekster het tentamen Europees recht pas in februari 2019 kan afleggen, hetgeen aanzienlijke studievertraging tot gevolg heeft.

2.4. Omdat het tentamen van 14 november 2017 zal plaatsvinden voordat verweerder op het bezwaarschrift heeft beslist, heeft verzoekster de voorzieningenrechter verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat zij aan dat tentamen mag deelnemen als ware zij ingeschreven voor het vak Europees recht.

2.5. Verweerder heeft toegelicht dat de wijziging van de inschrijfvoorwaarden, waarbij de mogelijkheid van tussentijdse inschrijving is afgeschaft, onder meer is gecommuniceerd op informatiebijeenkomsten, in e-mails en in berichten op de website www.schakelzone.nl. Ter onderbouwing hiervan heeft verweerder onder meer uitdraaien van die website en een e-mail van 10 maart 2017 overgelegd.

2.5.1. Reeds gelet op de inhoud van deze overgelegde stukken is de aan de orde zijnde wijziging van de inschrijfvoorwaarden naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter voldoende bekendgemaakt. Dat verzoekster de ontvangst van de e-mail van 10 maart 2017 ter zitting bij het College heeft betwist, leidt niet tot een ander oordeel. Hoewel verweerder over die stelling in de nog te nemen beslissing op bezwaar nog een nader onderbouwd standpunt moet innemen, geeft het verhandelde ter zitting de voorzieningenrechter voorshands geen aanleiding te twijfelen aan de verzending en de ontvangst van die e-mail.

2.6. Verweerder heeft toegelicht dat de regels voor de inschrijving voor vakken voor schakelstudenten zijn neergelegd in de Inschrijfvoorwaarden Schakelzone Recht (hierna: de inschrijfvoorwaarden). Artikel 2, aanhef en onder f, van die voorwaarden bepaalt dat inschrijving voor een cursus na de startdatum daarvan niet mogelijk is, indien het een cursus betreft met een vaste startdatum, zoals het geval is bij het vak Europees recht. Ter zitting bij het College heeft verweerder toegelicht dat artikel 12 van de inschrijfvoorwaarden, waarin is bepaald dat in alle gevallen waarin de voorwaarden niet, niet duidelijk of niet naar billijkheid voorzien, een beslissing kan worden genomen, weliswaar voorziet in de mogelijkheid om op dat vereiste een uitzondering te maken, maar dat daarvoor sprake dient te zijn van uitzonderlijke omstandigheden. In het geval van verzoekster bestaat geen grond voor een uitzondering, aldus verweerder.

2.6.1. De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder bij dit standpunt heeft betrokken dat de studievertraging die het gevolg is van de weigering niet ertoe leidt dat verzoekster de maximaal toegestane termijn voor afronding van haar schakelprogramma overschrijdt. Dit neemt echter niet weg dat, zoals door verweerder ook ter zitting is erkend, de studievertraging in het specifieke geval van verzoekster, nu zij in de afrondende fase van het schakelprogramma zit, uitzonderlijk lang is. Verzoekster zal immers pas in 2019 het schakelprogramma af kunnen ronden, waardoor haar voornemen om in 2018 in te stromen in de masterfase vertraging oploopt. Hoewel verweerder niet onbegrijpelijk zo veel mogelijk wil vasthouden aan voormeld artikel 2, aanhef en onder f, van de inschrijfvoorwaarden, heeft verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter onvoldoende gemotiveerd waarom in dit geval geen sprake is van een geval waarin de inschrijvingsvoorwaarden niet naar billijkheid voorzien. Gelet hierop staat naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter niet vast dat de beslissing van 23 oktober 2017 in stand zal blijven.

Daarom ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek toe te wijzen. Deze toewijzing laat onverlet dat de geldigheid van de tentamenuitslag, ongeacht het daarbij door verzoekster behaalde resultaat, een voorlopige is en vervalt, indien in rechte komt vast te staan dat de inschrijving voor het vak Europees recht terecht is geweigerd.

2.7. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat verzoekster mag deelnemen aan het tentamen Europees recht op 14 november 2017, als ware zij ingeschreven voor het vak Europees recht, en dat de geldigheid van de tentamenuitslag vervalt indien in rechte komt vast te staan dat de inschrijving voor het vak Europees recht terecht is geweigerd;

II. veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij verzoekster in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 495,00 (zegge:

vierhonderdvijfennegentig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

III. gelast dat verweerder aan verzoekster het door haar voor de behandeling van het verzoek betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. E.R. Fernandez, als secretaris.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/201.1**
Rechter(s)	:	mr. Daalder
Datum uitspraak	:	22 november 2017
Partijen	:	Verzoekster en Juridische Hogeschool Avans - Fontys
Trefwoorden	:	Voorlopige voorziening Spoedeisend belang
Artikelen	:	
Uitspraak	:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	- Verzoekster wenst in afwachting van een uitspraak op haar beroep toegelaten te worden tot de opleiding als ware zij ingeschreven. Ter zitting is gebleken dat het onderwijs van de vakken van het eerste jaar die verzoekster nog zou moeten behalen op 1 februari 2018 begint. - Nu een uitspraak op het beroep van verzoekster ruim voor 1 februari 2018 wordt verwacht, heeft zij geen spoedeisend belang bij de door haar gevraagde voorlopige voorziening. De voorzieningenrechter ziet hierin aanleiding het verzoek af te wijzen.

Proces-verbaal van de mondelinge uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], verzoekster,

en

het College van beroep voor de examens van de Juridische Hogeschool Avans & Fontys (hierna: het CBE), verweerder.

Openbare zitting gehouden op 21 november 2017 om 10.00 uur.

Tegenwoordig	:	
Voorzieningenrechter	:	mr. E.J. Daalder
Als secretaris	:	mr. H.E. Noordhoek
Verschenen	:	
verzoekster		bijgestaan door mr. M.J.E.M. Edelmann, advocaat te Breda,
Het CBE		vertegenwoordigd door mr. R.C. van Wamel, voorzitter. Tevens was aanwezig mr. A.L. de Boer, voorzitter van de examencommissie.

= =

Bij beslissing van 13 juli 2017 heeft de examencommissie verzoekster voor de opleiding HBO-rechten een bindend negatief studieadvies gegeven.

Bij beslissing van 29 augustus 2017 heeft het CBE het door verzoekster daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster beroep ingesteld. Tevens heeft zij de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Het CBE heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Beslissing

De voorzieningenrechter van het CBHO wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Gronden

• Verzoekster wenst in afwachting van een uitspraak op haar beroep toegelaten te worden tot de opleiding als ware zij ingeschreven. Ter zitting is gebleken dat het onderwijs van de vakken van het eerste jaar die verzoekster nog zou moeten behalen op 1 februari 2018 begint.

• Nu een uitspraak op het beroep van verzoekster ruim voor 1 februari 2018 wordt verwacht, heeft zij geen spoedeisend belang bij de door haar gevraagde voorlopige voorziening. De voorzieningenrechter ziet hierin aanleiding het verzoek af te wijzen.

Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

Zaaknummer	:	**CBHO 2017/211 CBHO 2017/211.1**
Rechter(s)	:	mr. Borman
Datum uitspraak	:	28 november 2017
Partijen	:	appellante en Universiteit Leiden
Trefwoorden	:	bindend negatief studieadvies BNSA hinderverklaring persoonlijke omstandigheden voorlopige voorziening
Artikelen	:	WHW: artikel 7.8b WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86, eerste lid UWHW: artikel 2.1 Regeling Bindend Studieadvies van de Universiteit Leiden: Artikel 2.1 Regeling Bindend Studieadvies van de Universiteit Leiden: Artikel 2.3 Regeling Bindend Studieadvies van de Universiteit Leiden: Artikel 5.7
Uitspraak	:	Ongegrond; verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen	:	2.4.2. Vaststaat dat appellante in het eerste jaar van haar studie 0 van de vereiste 45 nominale studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald en dat zij derhalve niet heeft voldaan aan de norm als bedoeld in artikel 2.1 van de Regeling. 2.4.3. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet de voorzieningenrechter geen grond voor het oordeel dat het CBE ten onrechte de beslissing van het bestuur om haar een BNSA te geven, heeft gehandhaafd. De voorzieningenrechter overweegt daartoe dat weliswaar aannemelijk is dat appellante door de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden is gehinderd in haar studieprestaties, maar dat deze omstandigheden niet van dien aard zijn dat deze de volledige studievertraging kunnen verklaren. Uit de door appellante overgelegde hinderverklaring blijkt dat appellante is gehinderd bij het studeren en dat dit van enige invloed is geweest op haar studieprestaties, maar hieruit blijkt niet dat zij in het geheel geen studieprestaties heeft kunnen leveren. Ook uit de door appellante overgelegde verklaring van de huisarts blijkt niet dat zij door haar persoonlijke omstandigheden in het geheel geen studieprestaties heeft kunnen leveren. De voorzieningenrechter betrekt bij zijn oordeel dat het gemiddelde cijfer van de door appellante afgelegde tentamens zeer laag is. Voorts betrekt de voorzieningenrechter daarbij dat de plaatsvervangend voorzitter ter zitting heeft gemeld dat, de door appellante na het BNSA afgelegde tentamens, die in afwachting van deze procedure nog niet zijn geregistreerd, ook onvoldoende zijn gemaakt ofschoon appellante ter zitting heeft verklaard dat zich geen persoonlijke omstandigheden meer voor doen. Nu de persoonlijke omstandigheden er niet de enige oorzaak van zijn dat appellante niet aan de studienorm heeft voldaan, bestaat geen grond voor de stelling dat artikel 5.7 van de Regeling er aan in de weg staat haar een BNSA te geven. Voorts bestaat geen grond voor de stelling dat niet alle persoonlijke omstandigheden bij de besluitvorming zijn meegewogen. Zoals blijkt uit

de beslissing van het CBE alsook uit het verweerschrift en de poging tot een minnelijke schikking is niet alleen de hinderverklaring in het advies betrokken, maar zijn ook andere persoonlijke omstandigheden in het advies betrokken. Wat betreft de problemen met de inschrijving, waardoor appellante drie weken niet heeft kunnen deelnemen aan colleges, overweegt de voorzieningenrechter dat dit geen persoonlijke omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 2.1. van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008.
Voorts kan appellante niet worden gevolgd in de stelling dat zij onvoldoende steun van de universiteit heeft ontvangen, omdat zij geen studieplan heeft ontvangen. Daartoe wordt overwogen dat appellante in januari 2017 door de studieadviseur is opgeroepen, waarbij de voortgang van haar studie is besproken. De studieadviseur heeft appellante geadviseerd om zich voor
1 februari 2017 uit te schrijven om vervolgens met ingang van
1 september 2017 opnieuw met de opleiding te beginnen. Dit advies is door appellante niet opgevolgd. Gelet op het geheel ontbreken van studiepunten alsmede het zeer lage gemiddelde van de afgelegde tentamens kon niet in redelijkheid van de studieadviseur worden gevergd een alternatief studieplan aan appellante aan te bieden.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, (hierna: CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 augustus 2017 heeft de facultaire examencommissie namens het bestuur van de faculteit Rechtsgeleerdheid aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid.

Bij beslissing van 8 november 2017 heeft het CBE het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld. Voorts heeft zij de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 november 2017, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.S.C.M. Stoop – van de Loo, secretaris, zijn verschenen. Voort is namens de facultaire examencommissie mr. dr. J. Robbe, plaatsvervangend voorzitter, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak zal de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.3. Appellante is in het studiejaar 2016-2017 begonnen met de opleiding Rechtsgeleerdheid. Bij beslissing van 11 augustus 2017 heeft het bestuur van de faculteit Rechtsgeleerdheid aan appellante een BNSA verstrekt. Het dagelijks bestuur heeft aan die afwijzing ten grondslag gelegd dat appellante 0 van de vereiste 45 nominale studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald.

Het CBE heeft de beslissing van het bestuur gehandhaafd. Het CBE heeft daarbij onder meer overwogen dat appellante weliswaar een zogeheten hinderverklaring van de studentendecaan heeft overgelegd, waarmee is aangetoond dat zich gedurende het studiejaar persoonlijke omstandigheden hebben voor gedaan, maar dat deze verklaring het gebrek aan behaalde studiepunten niet dekt.

2.4. Appellante betoogt dat het CBE ten onrechte de beslissing van het bestuur om haar een BNSA te geven, heeft gehandhaafd. Zij voert daartoe aan dat, nu vaststaat dat persoonlijke omstandigheden zich hebben voor gedaan, artikel 5.7 van de Regeling Bindend Studieadvies van de Universiteit Leiden (hierna: de Regeling) er aan in de weg staat om haar een BNSA te geven. Daarnaast voert zij aan dat niet alle persoonlijke omstandigheden bij de besluitvorming zijn betrokken. Volgens appellante moeten ook andere persoonlijke omstandigheden dan vermeld in de hinderverklaring worden meegewogen. Het bestuur heeft zich dus te zeer beperkt tot de hinderverklaring. In dat verband wijst zij erop dat de problemen die zij heeft ondervonden bij haar inschrijving, waardoor ze drie weken geen college heeft kunnen volgen, niet zijn meegewogen. Appellante voert verder aan dat ze onvoldoende steun van de universiteit heeft ontvangen, omdat haar geen studieplan is aangeboden.

2.4.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de WHW brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.

Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.

Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 2.1 van de Regeling moet een voltijdstudent aan het eind van zijn eerste jaar van inschrijving bij een bacheloropleiding minimaal 45 studiepunten hebben behaald van de propedeutische fase én hebben voldaan aan de voor de desbetreffende bacheloropleiding vastgestelde aanvullende eisen van de propedeutische fase zoals deze zijn opgenomen in de Onderwijs- en Examenregeling.

Ingevolge artikel 2.3 brengt de examencommissie in geval van persoonlijke omstandigheden een advies uit conform de procedure in artikel 5.7 en 5.8 van deze Regeling.

Ingevolge artikel 5.7 wordt aan het negatieve advies, bedoeld in artikel 3.1.7, geen afwijzing

verbonden indien de in artikel 5.8 genoemde persoonlijke omstandigheden van de student, die zijn opgenomen in het dossier bedoeld onder 4.2, de oorzaak zijn geweest van het niet behalen van de in artikel 2 geldende normen.
2.4.2. Vaststaat dat appellante in het eerste jaar van haar studie 0 van de vereiste 45 nominale studiepunten van de propedeutische fase heeft behaald en dat zij derhalve niet heeft voldaan aan de norm als bedoeld in artikel 2.1 van de Regeling.
2.4.3. In hetgeen appellante heeft aangevoerd, ziet de voorzieningenrechter geen grond voor het oordeel dat het CBE ten onrechte de beslissing van het bestuur om haar een BNSA te geven, heeft gehandhaafd. De voorzieningenrechter overweegt daartoe dat weliswaar aannemelijk is dat appellante door de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden is gehinderd in haar studieprestaties, maar dat deze omstandigheden niet van dien aard zijn dat deze de volledige studievertraging kunnen verklaren. Uit de door appellante overgelegde hinderverklaring blijkt dat appellante is gehinderd bij het studeren en dat dit van enige invloed is geweest op haar studieprestaties, maar hieruit blijkt niet dat zij in het geheel geen studieprestaties heeft kunnen leveren. Ook uit de door appellante overgelegde verklaring van de huisarts blijkt niet dat zij door haar persoonlijke omstandigheden in het geheel geen studieprestaties heeft kunnen leveren. De voorzieningenrechter betrekt bij zijn oordeel dat het gemiddelde cijfer van de door appellante afgelegde tentamens zeer laag is. Voorts betrekt de voorzieningenrechter daarbij dat de plaatsvervangend voorzitter ter zitting heeft gemeld dat, de door appellante na het BNSA afgelegde tentamens, die in afwachting van deze procedure nog niet zijn geregistreerd, ook onvoldoende zijn gemaakt ofschoon appellante ter zitting heeft verklaard dat zich geen persoonlijke omstandigheden meer voor doen. Nu de persoonlijke omstandigheden er niet de enige oorzaak van zijn dat appellante niet aan de studienorm heeft voldaan, bestaat geen grond voor de stelling dat artikel 5.7 van de Regeling er aan in de weg staat haar een BNSA te geven.

Voorts bestaat geen grond voor de stelling dat niet alle persoonlijke omstandigheden bij de besluitvorming zijn meegewogen. Zoals blijkt uit de beslissing van het CBE alsook uit het verweerschrift en de poging tot een minnelijke schikking is niet alleen de hinderverklaring in het advies betrokken, maar zijn ook andere persoonlijke omstandigheden in het advies betrokken. Wat betreft de problemen met de inschrijving, waardoor appellante drie weken niet heeft kunnen deelnemen aan colleges, overweegt de voorzieningenrechter dat dit geen persoonlijke omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 2.1. van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008.

Voorts kan appellante niet worden gevolgd in de stelling dat zij onvoldoende steun van de universiteit heeft ontvangen, omdat zij geen studieplan heeft ontvangen. Daartoe wordt overwogen dat appellante in januari 2017 door de studieadviseur is opgeroepen, waarbij de voortgang van haar studie is besproken. De studieadviseur heeft appellante geadviseerd om zich voor
1 februari 2017 uit te schrijven om vervolgens met ingang van 1 september 2017 opnieuw met de opleiding te beginnen. Dit advies is door appellante niet opgevolgd. Gelet op het geheel ontbreken van studiepunten alsmede het zeer lage gemiddelde van de afgelegde tentamens kon niet in redelijkheid van de studieadviseur worden gevergd een alternatief studieplan aan appellante aan te bieden.

Het betoog faalt.
2.5. Het beroep is ongegrond. Gelet hierop moet het verzoek om een voorlopige voorziening worden afgewezen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

III. Artikelenregister

Artikel	Zaaknummer
Internationale regelgeving	
Eerste protocol bij het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (Eerste Protocol bij het EVRM)	
artikel 1	2016/082
Nationale regelgeving	
Algemene wet bestuursrecht (Awb)	
artikel 2:1, eerste lid	2016/232
artikel 3:45	2017/070
artikel 3:46	2016/236, 2016/256
artikel 4:17	2017/067
artikel 4:18	2017/067
artikel 6:7	2016/226, 2017/070, 2017/128
artikel 6:8	2017/070
artikel 6:8, eerste lid	2017/022, 2017/055, 2017/128
artikel 6:9	2017/055, 2017/070
artikel 6:9, eerste lid	2016/150, 2017/022, 2017/128
artikel 6:11	2016/150, 2016/226, 2017/022, 2017/055, 2017/070, 2017/079, 2017/128, 2017/129, 2017/140
artikel 6:15	2017/071
artikel 6:22	2016/110.7, 2017/115.5, 2017/116.5, 2017/119.5, 2017/121.5, 2017/122, 2017/123.5, 2017/139
artikel 7:1, eerste lid	2017/083, 2017/084
artikel 7:15, tweede lid	2017/107
artikel 7:26, eerste lid	2017/030
artikel 7:25	2017/064.5
artikel 7:66, tweede lid	2017/107
artikel 8:2	2016/154
artikel 8:3, eerste lid, aanhef en onder a	2016/082, 2017/008, 2017/085
artikel 8:4, eerste lid, aanhef en onder f	2016/141
artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b	2016/170, 2016/171, 2016/195, 2016/199, 2017/006, 2017/016, 2017/017, 2017/028, 2017/036, 2017/038, 2017/057, 2017/093, 2017/102, 2017/109
artikel 8:41a	2016/110
artikel 8:51d	2016/110.7
artikel 8:54	2016/224.6
artikel 8:54, eerste lid, aanhef en onder b	2017/128, 2017/140
artikel 8:57, tweede lid, aanhef en onder c	2016/110
artikel 8:58, eerste lid	2017/038
artikel 8:64	2017/057, 2017/075
artikel 8:68	2016/158
artikel 8:72	2017/102

Artikel	Zaaknummer
artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a	2016/087
artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b	2017/056
artikel 8:75	2016/224.6
artikel 8:81	2017/049, 2017/076, 2017/107, 2017/168, 2017/194.1, 2017/211
artikel 8:84	2017/044.1
artikel 8:86	2017/076
artikel 8:86, eerste lid	2017/107, 2017/168, 2017/211
artikel 8:88	2016/154
artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a	2016/042.4, 2016/222, 2016/111, 2016/141, 2017/075
artikel 8:89, tweede lid	2016/141, 2017/075
artikel 8:90, eerste lid	2016/111
artikel 8:119	2016/042.4, 2016/222
artikel 8:119, eerste lid	2017/022.4
Burgerlijk wetboek	
artikel 6:101	2016/141
artikel 6:106, eerste lid, aanhef en onder b	2016/141
Grondwet	
artikel 1	2017/045
artikel 19	2016/206
Uitvoeringsbesluit WHW 2008	
artikel 2.1, eerste lid	2016/212, 2016/216, 2016/221, 2016/225, 2016/227, 2016/241, 2016/242, 2016/248, 2016/254, 2016/255, 2016/256, 2017/026, 2017/071, 2017/211
Wet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte (Wgb)	
artikel 1, aanhef en onder b	2017/114
artikel 2	2017/091
artikel 6	2016/149
Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding	
artikel IV, eerste lid	2016/154
Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek (WHW)	
artikel 2.9	2016/154
artikel 7.1	2017/011
artikel 7.4, tweede lid	2017/008
artikel 7.8	2017/087
artikel 7.8a	2017/087
artikel 7.8, derde lid	2016/087

Artikel	Zaaknummer
artikel 7.8b	2016/158, 2016/175, 2016/189, 2016/198, 2016/212, 2016/216, 2016/218, 2016/220, 2016/221, 2016/225, 2016/227, 2016/229, 2016/231, 2016/232, 2016/233.5, 2016/235.5, 2016/236, 2016/238, 2016/241, 2016/242, 2016/244, 2016/245, 2016/247, 2016/248, 2016/249, 2016/250, 2016/253, 2016/254, 2016/255, 2016/256, 2016/258, 2016/262, 2017/020, 2017/026, 2017/029, 2017/030, 2017/055, 2017/056, 2017/071, 2017/095, 2017/168,2017/211
artikel 7.8b, derde lid	2016/230
artikel 7.8b, vierde lid	2016/198
artikel 7.9, tweede lid	2016/087
artikel 7.9b	2017/054
artikel 7.10, tweede lid	2016/087
artikel 7.11	2017/074
artikel 7.11, tweede lid	2016/087, 2016/257
artikel 7.12, tweede lid	2016/161, 2016/257
artikel 7.12b	2016/234, 2016/257, 2017/039.5, 2017/095
artikel 7.12b, eerste lid, aanhef en onder a	2017/091
artikel 7.12b, tweede lid	2016/120, 2016/140, 2016/175, 2016/191, 2017/007
artikel 7.13	2016/087, 2017/008, 2017/074
artikel 7.13, eerste lid	2016/182.5, 2017/023
artikel 7.13, tweede lid	2016/260
artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder k	2017/014
artikel 7.13, tweede lid, aanhef en onder m	2016/149
artikel 7.29, tweede lid	2017/076
artikel 7.30a (oud)	2017/069
artikel 7.30b	2017/069
artikel 7.30b, eerste lid	2016/206, 2017/045
artikel 7.31a	2017/115.5, 2017/116.5, 2017/119.5, 2017/121.5, 2017/122, 2017/123.5
artikel 7.31b	2017/115.5, 2017/116.5, 2017/119.5, 2017/121.5, 2017/122, 2017/123.5
artikel 7.32, eerste lid	2017/010
artikel 7.33, eerste lid	2016/240, 2017/010
artikel 7.37, tweede lid	2017/010
artikel 7.42, eerste lid	2016/206, 2017/081
artikel 7.42, tweede lid	2016/111
artikel 7.42, vijfde lid	2016/240
artikel 7.45, eerste lid	2016/237
artikel 7.45a	2016/082, 2016/194
artikel 7.45, eerste lid, aanhef en onder a	2016/237
artikel 7.46	2016/082, 2016/194
artikel 7.46, eerste lid	2016/237, 2016/251

Artikel	Zaaknummer
artikel 7.48	2016/154
artikel 7.48, vierde lid	2016/206
artikel 7.53	2017/077.5, 2017/083, 2017/084, 2017/085, 2017/103.5, 2017/111, 2017/130.5
artikel 7.53, eerste lid	2017/086, 2017/114, 2017/139
artikel 7.57e, eerste lid	2016/204, 2017/083, 2017/084
artikel 7.59a, vierde lid	2017/022, 2017/055
artikel 7.60, eerste lid	2017/007
artikel 7.61	2016/182.5, 2017/007, 2017/102
artikel 7.61, derde lid	2016/087, 2016/170, 2016/171, 2016/189, 2016/227, 2017/062, 2017/063, 2017/064.5, 2017/076
artikel 7.61, vierde lid	2017/067
artikel 7.63a, derde lid	2017/115.5, 2017/116.5, 2017/119.5, 2017/121.5, 2017/122, 2017/123.5
artikel 7.66, eerste lid	2016/217, 2017/011, 2017/083, 2017/084
artikel 7.66, tweede lid	2016/110.7, 2016/195, 2016/199, 2016/224.6, 2017/006, 2017/012, 2017/016, 2017/017, 2017/028, 2017/035, 2017/036, 2017/038, 2017/049, 2017/057, 2017/076, 2017/093, 2017/102, 2017/107, 2017/109, 2017/128, 2017/140, 2017/168, 2017/194.1,2017/211

Wet Studiefinanciering 2000

artikel 5.16	2016/217

IV. Register instellingen

Instelling	Zaaknummer
Universiteiten	
Erasmus Universiteit Rotterdam	2016/082, 2016/241, 2017/038, 2017/069, 2017/093
Open Universiteit	2016/240, 2017/074, 2017/109, 2017/197.1, 2017/198.1
Radboud Universiteit Nijmegen	2017/107, 2017/107.1, 2017/140
Rijksuniversiteit Groningen	2016/206, 2016/226, 2017/012, 2017/035, 2017/128
Technische Universiteit Delft	2016/216, 2016/217, 2016/221, 2017/010, 2017/026, 2017/030
Technische Universiteit Eindhoven	2017/008
TIAS Business School B.V.	2017/011
Universiteit Leiden	2016/097, 2016/111, 2016/140, 2016/157, 2016/167, 2017/018, 2017/023, 2017/050, 2017/085, 2017/211, 2017/211.1
Universiteit Maastricht	2016/199, 2017/020, 2017/149.1
Universiteit Twente	2016/160, 2017/056
Universiteit Utrecht	2016/125, 2016/207, 2016/251, 2017/105, 2017/130.5
Universiteit van Amsterdam	2016/087, 2016/191, 2016/204, 2016/236, 2016/238, 2016/260, 2017/001, 2017/044.1, 2017/048, 2017/051, 2017/066.5, 2017/077.5, 2017/086, 2017/114, 2017/139, 2017/168, 2017/168.1
Universiteit van Tilburg	2017/180.1
Hogescholen	
Areas Hogeschool	2016/247
Avans Hogeschool	2016/254, 2017/081
Christelijke Hogeschool Windesheim	2016/170, 2016/171,
De Haagse Hogeschool	2016/175, 2016/190.5, 2016/224.6, 2016/235.5, 2016/244, 2016/249, 2016/252, 2016/253, 2017/055, 2017/063, 2017/108
De Haagse Hotelschool	2017/194.1
Fontys Hogescholen	2016/149, 2017/006, 2017/016, 2017/017, 2017/091
Hanzehogeschool Groningen	2017/045
Hogeschool Arnhem en Nijmegen	2017/036, 2017/057, 2017/062, 2017/070, 2017/079
Hogeschool Inholland	2016/158, 2016/161, 2016/189, 2016/212, 2016/227, 2016/230, 2016/231, 2016/232, 2016/234, 2016/245, 2017/002, 2017/007, 2017/022, 2017/029, 2017/037.1
Hogeschool Leiden	2017/115.5, 2017/116.5, 2017/119.5, 2017/121.5, 2017/122, 2017/123.5
Hogeschool Rotterdam	2016/120, 2016/198, 2016/218, 2016/220, 2016/225, 2016/229, 2016/233.5, 2016/242, 2016/243, 2016/248, 2017/039.5, 2017/042, 2017/073, 2017/087
Hogeschool Utrecht	2017/071, 2017/102
Hogeschool van Amsterdam	2016/141, 2016/181, 2016/256, 2016/257, 2016/258, 2016/262, 2017/054, 2017/075, 2017/095
Juridische Hogeschool Avans & Fontys	2017/076, 2017/076.1, 2017/201.1
NHL Hogeschool	2016/182.5, 2016/255, 2017/129
Saxion Hogeschool	2017/053
Stenden Hogeschool	2017/049, 2017/049.1
Van Hall Larenstein	2016/110, 2016/110.7, 2016/154, 2016/237, 2016/250, 2017/028
Zuyd Hogeschool	2017/043

V. Trefwoordenregister

Trefwoorden	Zaaknummer
10voordeleraar	2016/170, 2016/171

A

aangepaste leerweg	2016/247
aangewezen opleiding	2017/056
aanmaning	2016/157
aanmelding	2016/082
aanpassing	2016/149, 2017/091
- doeltreffend	2017/091, 2017/114
aanwezigheidsplicht	2017/079
actualiteitseis	2016/206
actueel	2016/206
actuele kennis	2016/087
advies	2016/236
affectieve relatie	2017/043
afgewezen	2016/182.5
afhankelijkheidsrelatie	2016/198, 2017/043
Afstudeer	
- onderzoek	2017/042, 2017/054, 2017/109
- opdracht	2016/257, 2017/057
- richtingen	2016/182.5
- termijn	2017/042
- traject	2017/006
afstuderen	2016/207
afwijzing	2016/182.5, 2016/236, 2016/238
algemeen verbindend voorschrift	2016/082, 2017/008, 2017/085
antwoord	
- blad	2017/105
- formulier	2016/140
- model	2017/036
arbeidsmarkt	2016/141
assessment	2017/045
Associate-Degreeprogramma (AD)	2017/087
‘average’	2016/160
aanvullende eisen	2016/097

B

bachelor	
- diploma	2016/206, 2017/018
- opleiding	2017/023
- scriptie	2016/195
bachelor/master(BaMa)-structuur	2017/069, 2017/074
beëindigen	2016/157
bekendmaking	2016/252, 2017/197.1
bekostigde opleiding	2017/011
belang	2016/182.5
belangenafweging	2017/197.1, 2017/198.1
belastbaarheid	2016/221
beleidsvrijheid	2016/206, 2017/086

Trefwoorden	Zaaknummer
benadeeld	2017/036
beoordeling	2016/110.7, 2016/195, 2017/002, 2017/006, 2017/008, 2017/012, 2017/035, 2017/028, 2017/036, 2017/038, 2017/057, 2017/062, 2017/063, 2017/093, 2017/095, 2017/102, 2017/109
- criteria	2017/006
- diagram	2017/012, 2012/035, 2017/093
- formulier	2016/195, 2017/102, 2017/109
beperking van de geldigheidsduur	2016/097
beroep	
- competenties	2016/231
- termijn	2017/079
- vereisten	2016/204
beslissing	2017/076
beslistermijn	2017/087
Besluit Decentrale Selectie	2016/204
betaling	
- achterstand	2016/111, 2016/254
- verplichtingen	2016/111
bevoegd	2016/154
bevoegheidsgebrek	2017/139
bezwaar	
- procedure	2017/071
- termijn	2016/150
bijzondere	
- instelling	2017/067
- omstandigheden	2016/167, 2016/182.5, 2016/217, 2016/241, 2016/260, 2017/001
billijkheid	2017/198.1
Bindend negatief studieadvies (zie ook: BNSA)	2016/141, 2016/158, 2016/175, 2016/189, 2016/198, 2016/212, 2016/216, 2016/218, 2016/220, 2016/221, 2016/225, 2016/227, 2016/229, 2016/230, 2016/231, 2016/232, 2016/233.5, 2016/236, 2016/238, 2016/241, 2016/242, 2016/244, 2016/245, 2016/247, 2016/248, 2016/249, 2016/250, 2016/252, 2016/254, 2016/255, 2016/256, 2016/258, 2016/262, 2017/020, 2017/026, 2017/029, 2017/030, 2017/055, 2017/056, 2017/071, 2017/095, 2017/129, 2017/168 , 2017/211
Bindingsbesluit	2016/181
BMAT	2017/085
BNSA (zie ook: Bindend negatief studieadvies)	2016/141, 2016/158, 2016/175, 2016/189, 2016/198, 2016/212, 2016/218, 2016/220, 2016/221, 2016/225, 2016/227, 2016/229, 2016/230, 2016/231, 2016/232, 2016/233.5,2016/236, 2016/238, 2016/241, 2016/242, 2016/244, 2016/245, 2016/247, 2016/248, 2016/249, 2016/250, 2016/252, 2016/253, 2016/254, 2016/255, 2016/256, 2016/258, 2016/262, 2017/020, 2017/026, 2017/029, 2017/030, 2017/055, 2017/056, 2017/0712017/168 , 2017/194.1, 2017/211
- uitgesteld	2017/056, 2017/095, 2017/129
bron	

Trefwoorden	Zaaknummer
- teksten	2016/191
- vermelding	2016/120, 2016/125, 2017/007
buitenlandstage	2016/247
buitenproportioneel	2016/125

C

causaal verband	2016/158, 2016/198, 2016/233.5, 2016/238, 2016/241, 2016/242, 2016/248, 2016/254, 2016/256, 2016/258, 2017/030, 2017/071
Centraal Register Opleidingen Hoger Onderwijs (CROHO)	2017/087
cesuur	2017/086
checklist	2016/125
chronische ziekte	2016/149, 2017/114
cijfer	2016/195, 2017/064.5
- lijst	2017/074
clustervakken	2016/235.5
cognitief	2017/085
- eigenschappen	2017/086
- toetsing	2017/103.5
cohortgarantie	2017/010
collegegeld	2016/111, 2016/157, 2016/181, 2016/207, 2017/081, 2017/128
communicatie	2017/121.5, 2017/123.5
- digitaal	2017/121.5, 2017/123.5
compensatiepunten	2017/036
conditional	
- acceptance	2017/114
- proof of enrollment	2017/149.1
coördinator studentzaken	2016/225
correspondentieadres	2016/226
co-schappen	2016/097
coulance	2017/081, 2017/107
criteria	2016/204
cum laude	2016/160, 2016/194
curriculum	2016/097
cursushandleiding	2016/125

D

decentrale selectie	2016/150, 2017/044.1, 2017/077.5, 2017/083, 2017/084, 2017/085, 2017/086, 2017/088, 2017/103.5, 2017/105, 2017/111, 2017/149.1
- criteria	2017/114, 2017/130.5,
deelaspecten	2016/204
deelnemen	2016/181, 2017/198.1
deeltijd	
- student	2016/237
- variant	2016/237
deficiënties	2016/206
definitieve beslechting	2016/110
Dienst Uitvoering Onderwijs (zie ook: DUO)	2016/207
digitale systeem	2016/170, 2016/171

Trefwoorden	Zaaknummer
diploma	2016/207, 2016/257
- termijn	2016/217
- waardering	2017/114
discriminatie	2016/204, 2017/045
disproportioneel	2016/161, 2016/191, 2017/039.5, 2017/095, 2017/100
docent	2017/043
doeltreffend	2016/149
dossierverklaring	2017/074
doventolk	2016/149
driejarige opleiding	2016/247
duale opleiding	2017/045
DUO	2016/082, 2016/150, 2016/207
dwangsom	2016/042.4, 2016/222, 2017/067
- regeling	2017/067
dyslexie	2017/037.1, 2017/044.1
E	
eindcijfer	
- berekening	2017/057
einde tweede studiejaar	2016/232
eindexamencijfer	2017/083, 2017/086
eindterm	2017/067
eindniveau	2016/182.5
e-mail	2017/115.5, 2017/116.5, 2017/119.5, 2017/122
emotionele schade	2016/141
equivalent	2017/018
Ephorus	2016/191
- rapport	2016/125
ernstige fraude	2016/120, 2017/007
evenredig	2016/140, 2016/234, 2017/039.5
examencommissie	2017/054
examinering	2017/043
extra	
- herkansing	2016/170, 2016/171
- herkansingsmogelijkheid	2016/181
- tentamenkans	2016/189, 2017/001
- tentamentijd	2016/170, 2016/171
- tijd	2017/114
- toetskans	2017/002
F	
faalangst	2016/235.5
facultair Loket Rechtsbescherming	2017/102
februari-instroom	2016/232
feedback	2017/006, 2017/109
financiële ondersteuning	2016/226
functiebeperking	2016/149, 2016/221, 2016/248, 2016/256, 2017/012, 2017/035, 2017/114
fraude	2016/125, 2016/140, 2016/175, 2016/234, 2017/007, 2017/039.5, 2017/053, 2017/064.5

Trefwoorden	Zaaknummer
- beleid	2016/161
frauderen	2016/234
G	
geldigheid	2017/018, 2017/045
- duur	2016/087, 2016/260, 2017/002, 2017/014, 2017/023, 2017/051, 2017/066.5, 2017/069
gelijkheidsbeginsel	2016/097, 2016/182.5, 2016/230, 2016/250, 2017/036, 2017/062, 2017/064.5, 2017/085, 2017/111, 2017/139
gelijktijdig	2016/082
gelijkwaardig	2017/067
gemachtigde	2017/076
gemotiveerd	2016/157, 2017/062
Geschillenadviescommissie	2016/237
getuigschrift	2016/087, 2017/074
gewogen gemiddelde	2016/160
gezondheidssituatie	2016/253
goede procesorde	2016/087
graad	2016/194
groep	2016/110.7
H	
handbereik	2016/175
handicap	2016/149
harde knip	2017/069
hardheidsclausule	2016/170, 2016/171, 2016/194, 2016/236, 2016/237, 2016/251, 2016/260, 2017/008, 2017/049, 2017/066.5, 2017/069, 2017/103.5
herbeoordeling	2016/198, 2017/006, 2017/016,2017/017, 2017/057, 2017/093, 2017/102, 2017/108
herkansen	2016/195, 2016/245, 2017/008
herkansing	2016/110, 2016/110.7, 2016/120, 2016/140, 2016/181, 2016/227, 2016/232, 2017/006, 2017/042, 2017/071, 2017/076, 2017/079, 2017/095, 2017/100, 2017/108
herkansingsmogelijkheid	2016/181, 2016/235.5, 2016/247
heroverweging	2016/240
hersteltraject	2016/087
herziening	2016/042.4, 2016/222, 2017/022.4
hinderverklaring	2016/167, 2017/211
honoursprogramma	2017/054
hoofdfase	2016/235.5
hoor en wederhoor	2017/018
hoorzitting	2016/157, 2017/064.5, 2017/076, 2017/109, 2017/111
horen	2016/240
hulpmiddelen	2017/039.5, 2017/064.5
I	
individuele opdracht	2016/120
incasso	
- bureau	2016/157
- procedure	2016/111
in gebreke stellen	2016/182.5, 2017/067

Trefwoorden	Zaaknummer
inhaalmogelijkheid	2017/100
inkomstenderving	2016/141
inschrijving	2016/097, 2016/111, 2016/157, 2016/207, 2017/010, 2017/069, 2017/121.5, 2017/123.5, 2017/198.1
	2016/157
- annuleren	2016/111, 2016/207, 2017/079, 2017/081
- beëindiging	2017/197.1, 2017/198.1
- tussentijds	2017/197.1, 2017/198.1
- voorwaarden	
Inschrijvingsbesluit	2016/237
inspanningsverplichting	2016/149
instapeis	2016/167
instelling	2016/082
instellingscollegegeld	2016/042.4, 2016/222, 2016/082, 2016/194, 2016/237, 2016/251
intenties	2016/125
interpretatie	2017/049
inzage	2016/140, 2016/161
J	
judicium	2016/160
K	
kennelijk niet-ontvankelijk	2016/150
Kennelijk onredelijk	2017/008
kennelijke verschrijving	2017/036
kennen en kunnen	2016/170, 2016/171, 2016/198, 2017/006, 2017/012, 2017/035, 2017/016, 2017/017, 2017/028, 2017/036, 2017/038, 2017/039.5, 2017/057, 2017/102, 2017/109
kennis	
- aspect	2016/260
- toets	2016/243
kernvaardigheid	2017/067
klacht	2016/125, 2016/198
kwalitatieve	
- criteria	2017/085, 2017/139
- eis	2016/189
- norm	2017/168
- selectiecriteria	2017/086
- toelatingseis	2016/206
kwantitatieve norm	2017/168
kwijtschelding	2016/141
L	
landelijke kennistoets	2016/170, 2016/171, 2016/181
leeftijd	2016/204
leenstelsel	2017/010
leer	
- arbeidsovereenkomst	2017/045
- plan	2017/079
legitieme gronden	2016/087
loting	2017/086

Trefwoorden	Zaaknummer
Luzac college	2017/085

M

maatregel	2016/191
mantelzorg	2016/255
marginale studievoortgang	2016/087
masteropleiding	2016/206
- toegang tot	2017/043
masterthesis	2017/093
matchingsdag	2017/115.5, 2017/116.5, 2017/119.5, 2017/121.5, 2017/122, 2017/123.5
MBO-vooropleiding	2016/247
medische	
- omstandigheden	2016/250
- problematiek	2016/251
meesterproef	2017/006
meetinstrument	2017/085
melding	
- formulier	2016/227
- laat	2016/230, 2016/244
minnelijke schikking	2016/087, 2016/110, 2016/110.7, 2016/170, 2016/171, 2016/189, 2016/227, 2017/014, 2017/029, 2017/057, 2017/062, 2017/063, 2017/064.5, 2017/102, 2017/108, 2017/115.5, 2017/116.5, 2017/119.5, 2017/121.5, 2017/122, 2017/123.5
minor	2016/181, 2016/182.5
motivering	2016/256, 2017/066.5
- beginsel	2017/095
- gebrek	2017/001

N

nadere onderbouwing	2016/22
native speaker	2016/233.5
niet-cognitief	2017/085
- eigenschappen	2017/086
- vaardigheden	2017/139
niet onderbouwd bedrag	2016/141
niet-ontvankelijk	2016/141, 2016/150, 2016/157, 2016/226, 2017/022 2017/129
- verklaring	
nieuw feit	2017/140
normering	2017/076
numerus fixus	2017/085, 2017/086, 2017/103.5

O

objectiviteit	2017/093
OER (zie ook: Onderwijs- en examenregeling)	2016/087
ombudsman	2016/110.7, 2016/237
onafhankelijk	2016/198
onbillijkheid van overwegende aard	2016/194, 2016/237, 2016/251
Onderwijs- en examenregeling (zie ook OER)	2016/087, 2016/182.5

Trefwoorden	Zaaknummer
onderwijs	
- (beschikbare) capaciteit	2017/114, 2017/139
- inspectie	2016/170, 2016/171
- overeenkomst	2016/048, 2017/114
ondeugdelijk	2016/198
onderzoeksresultaten	2016/110.7
onevenredig	2016/125, 2016/181,2017/014, 2017/100
- belasting	2016/149, 2017/091
- benadeling	2017/121.5
ongedeelde opleiding	2017/018, 2017/023, 2017/074
ongeldig	2016/125, 2016/140, 2016/175, 2016/191, 2016/234, 2017/053
- verklaren	2016/175, 2016/257, 2017/007, 2017/017, 2017/039.5
ongeschikt	2016/225, 2016/235.5
ongewogen gemiddelde	2016/160
onjuiste datum	2016/254
onrechtmatig	2016/111, 2016/190.5
- besluit	2016/141, 2016/154
- bestuurshandelen	2016/141
onregelmatigheden	2016/161
onredelijk	2016/087
- late bekendmaking	2017/049
- studievertraging	2017/049
onvoldoende	2016/198
onderwijsprogramma	2016/097
onzorgvuldig	2016/195
oorzakelijk verband	2016/158
opzet	2017/007
Osiris	2016/160
overgangsrecht	2017/036, 2017/074
overgangsregeling	2016/097, 2017/069
overlijdensakte	2016/150
overmacht	2016/260
- situatie	2017/130.5
overstap	2016/097

P

patiëntencontact	2017/088, 2017/103.5
persoonlijke	
- omstandigheden	2016/087, 2016/158, 2016/167, 2016/181, 2016/198, 2016/216, 2016/218, 2016/220, 2016/221, 2016/225, 2016/227, 2016/229, 2016/230, 2016/232, 2016/233.5, 2016/235.5, 2016/236, 2016/237, 2016/238, 2016/241, 2016/242, 2016/244, 2016/245, 2016/249, 2016/250, 2016/253, 2016/254, 2016/255, 2016/256, 2016/258, 2016/260, 2017/001, 2017/002, 2017/008, 2017/014, 2017/018, 2017/020, 2017/023, 2017/026, 2017/029, 2017/030, 2017/056, 2017/071, 2017/081, 2017/168 en 2017/168.1, 2017/211
- situatie	2017/081, 2017/103.5, 2017/139

Trefwoorden	Zaaknummer
plagiaat	2016/120, 2016/125, 2016/191, 2016/234, 2017/007, 2017//073, 2017/095
- regeling	2016/191
- scan	2016/234, 2017/095
portfolio	2017/115.5, 2017/116.5, 2017/119.5, 2017/122
positief studieadvies	2016/141
postinitiële opleiding	2017/011
precedentwerking	2017/180.1
pre-master	2017/128, 2017/180.1
prestatiebeurs	2016/217, 2016/251
prioriteiten	2016/229, 2016/231
procedurefouten	2017/012, 2017/028, 2017/035
procesbelang	2016/190.5, 2016/243, 2017/048
proceskostenveroordeling	2016/224.6, 2017/107
Proceskostenvergoeding	2017/073
processuele belangen	2016/221
proces-verbaal	2017/039.5
procesverloop	2017/109
professioneel gedrag	2017/050
Profileringsfonds	2016/226
propedeuse	2016/212, 2016/260
- diploma	2017/087
propedeutisch examen	2016/087
propedeutische fase	2016/087, 2016/247, 2017/056, 2017/087
proportioneel	2016/120
psychische problematiek	2016/212
punitieve sanctie	2016/234

R

rangnummer	2017/083, 2017/105, 2017/107
rechtsbeginsel	2017/085
rechtsbeschermingsclausule	2017/079
rechtsgevolgen	2016/087, 2016/170, 2016/171, 2016/189, 2016/240 2017/064.5
- in stand laten	
rechtsmiddelen	2016/097, 2017/140
- clausule	2016/042.4, 2016/222, 2016/111, 2017/070, 2017/071
rechtszekerheid	2016/234, 2017/036
- beginsel	2016/257
reden van verhindering	2016/157
Regeling aanmelding en toelating hoger onderwijs	2017/086
Regeling decentrale selectiecriteria Geneeskunde	2017/086
relatie	2016/242
restitutie	2016/154, 2017/128
Retributie- en Inschrijvingsbeleid	2017/010
Richtlijn studievertraging	2016/111

S

samengespannen	2016/110.7
samenstelling CBE	2016/195
sanctie	2016/120, 2016/125, 2016/161, 2016/191, 2016/234, 2017/095

Trefwoorden	Zaaknummer
Schade	2017/008
schadebeperkingsplicht	2016/141
schadevergoeding	2016/111, 2016/141, 2016/154, 2016/257, 2017/026, 2017/036, 2017/075
- verzoek	2017/039.5
schadeveroorzakende beslissing	2016/154
schakel	
- programma	2016/240
- student	2017/197.1
- zone	2017/197.1
schikking	
- gesprek	2016/189
- procedure	2016/189
- voorstel	2016/221
schorsingsbesluit	2017/050
scriptie	2017/069, 2017/108
- begeleiding	2016/191
scoreformulier	2017/088, 2017/111
second opinion	2016/110, 2016/110.7
selectie	2017/083 en 2017/084, 2017/107, 2017/114, 2017/140 2017/077.5, 2017/105
- commissie	2017/054, 2017/085, 2017/086, 2017/103.5, 2017/111,
- criteria	2017/139 2017/077.5
- dagen	2017/085, 2017/086, 2017/103.5, 2017/130.5, 2017/139
- procedure	2016/204 2017/085
- ronde	2017/114
- soorten	
- kwalitatieve criteria	
shifts	2017/181
SIS	2016/257
spoedeisend belang	2017/201.1
spoedeisendheid	2017/115.5, 2017/116.5, 2017/119.5, 2017/121.5, 2017/122, 2017/123.5
stage	2017/037.1, 2017/049
- plaats	2017/049, 2017/081
- plek	2016/154
- portfolio	2017/002
- verslag	2017/063, 2017/108
stagiaire	2016/149
start	
- datum	2017/198.1
- moment	2017/197.1
storneren	2016/157
studeerbaar	2017/008, 2017/054
studeerbaarheid	2016/181, 2016/262
studenten	
- decaan	

Trefwoorden	Zaaknummer
- psycholoog	2016/141, 2016/158, 2016/198, 2016/220, 2016/225, 2016/227, 2016/231, 2016/232, 2016/235.5, 2016/241, 2016/242, 2016/249, 2016/254, 2016/256, 2017/071 2016/235.5, 2017/026
studieadvies	2016/141, 2016/189, 2016/220, 2016/229, 2016/233.5, 2016/236, 2016/238
- aangehouden	2016/249
studie	
- achterstand	2016/158, 2016/225
- adviseur	2016/097, 2016/231,2016/236, 2016/241
- begeleider	2016/227, 2016/235.5,
- begeleiding	2016/235.5, 2016/241
- belastbaarheid	2016/216, 2017/030
- belasting	2016/247
- financiering	2016/111
- hervatten	2017/069
- houding	2016/198
- keuzeactiviteit	2017/115.5, 2017/116.5, 2017/119.5, 2017/121.5, 2017/122, 2017/123.5
- keuzecheck	2017/115.5, 2017/116.5, 2017/119.5, 2017/121.5, 2017/122, 2017/123.5
- loopbaanbegeleider	2016/249, 2016/254
- loopbaancoach	2016/198, 2016/225, 2016/233.5, 2016/242
- norm	2016/225, 2016/227, 2016/233.5
- onderdeel	2017/049
- pad	2017/074
- perspectief	2016/087
- plan	2016/235.5, 2016/249, 2017/051
- punten	2016/141, 2016/167, 2016/231
- reis	2016/233.5
- resultaten	2016/087, 2016/241, 2016/260
- schuld	2016/257
- vaardigheden	2017/103.5,
- vertragende omstandigheden	2016/232
- vertraging	2016/111, 2016/120, 2016/141, 2016/154, 2016/158, 2016/167, 2016/182.5, 2016/198, 2016/198, 2016/212, 2016/221, 2017/008, 2017/039, 2017/054, 2017/071, 2017/100, 2017/197.1, 2017/198.1
	2016/167
	2016/158, 2016/225, 2016/227, 2016/232, 2016/233.5,
- volgorde	2016/260, 2017/051
- voortgang	2016/235.5
	2016/198, 2016/235.5, 2016/244, 2016/249
- voortgangseis	2016/218
- voortgangsnorm	
- voortgangsoverzicht	
Studielink	2016/042.4, 2016/222, 2016/207, 2017/115.5, 2017/116.5, 2017/119.5, 2017/122

T

tarief	2016/082
tegemoetkoming	2016/221

Trefwoorden	Zaaknummer
tentamen	2017/180.1, 2017/198.1
- kans	2016/158, 2016/189, 2016/254
tentamenvorm	2017/037.1
- alternatieve	2017/091
termijn	2017/042
- overschrijding	2016/111, 2016/226, 2017/022, 2017/022.4, 2017/055, 2017/070, 2017/079, 2017/128, 2017/129, 2017/140 2016/262
- van orde	
terugbetalen	2016/207
Terughoudendheid	2017/008
terugwerkende kracht	2016/141, 2016/157, 2016/207, 2017/010, 2017/081
thesis	2017/048
tijdig	2016/150, 2016/225, 2016/233.5, 2016/236,2017/049 en 2017/049.1
- melden	2016/198, 2016/212, 2016/233.5, 2016/253, 2016/254, 2017/071
toegang	
- ontzeggen	2017/050
toelating	2016/097, 017/045, 2017/049 en 2017/049.1, 2017/054
- commissie	2016/206
- onderzoek	2017/076
- procedure	2017/069
- voorwaarde	2016/190.5, 2017/049 2017/037.1
toestemming	2016/097
toets	2017/091
- blad	2016/175
- gelegenheid	2016/181
- mogelijkheden	2016/181
toetsingsdatum	2016/257
toezegging	2017/049 en 2017/049.1, 2017/066.5
track	2017/149.1
Tussentoets	2017/008
tussenuitspraak	2016/110
tweedejaarsvakken	2017/049
tweede ronde	2017/077.5, 2017/088, 2017/111, 2017/114

U

uitfaseren	2016/141
uitgesloten	2016/140
uitputtende regeling	2016/154
uitsluiten	2016/120, 2016/234
uitsluiting	2016/161, 2016/245, 2017/007, 2017/039.5, 2017/053
uitstel van betaling	2016/042.4, 2016/222
uitvoeringshandeling	2016/111
uitzonderingsgeval	2017/130.5
uitzonderlijke omstandigheden	2017/197.1

Trefwoorden	Zaaknummer
V	
vaststellingsovereenkomst	2017/018
veldwerk	2017/048, 2017/051
verbeterplan	2016/198
verhinderdata	2016/157
verkorte opleiding	2016/247
verlening	2016/260, 2017/014
- geldigheidsduur	2016/087, 2017/023
- inschrijvingsduur	2016/240
verplichting	2017/121.5, 2017/123,5
verschoonbaarheid	2016/226, 2017/055, 2017/070
vertegenwoordigen	2016/157
vertrouwen	2017/054
- beginsel	2017/066.5, 2017/069
- gerechtvaardigd	2017/114
vervaltermijn	2016/260
vervangende opdracht	2016/233.5, 2017/091
Verweerschrift	2016/245
verwijderd	2017/054
verwijtbaar	2016/154
verzendadministratie	2017/121.5, 2017/123.5
verzorgingstaken	2016/253
verzuim	2017/128, 2017/140
voldoende	2017/076
voorblad	2017/076
vooringenomen	2017/108
vooringenomenheid	2016/198, 2017/108
voorkennisvereiste	2016/206
voorlopige voorziening	2017/017.1, 2017/018, 2017/037.1, 2017/044.1, 2017/083, 2017/084 , 2017/107, 2017/181, 2017/198.1, 2017/201.1, 2017/211
vooropleiding	2016/247, 2017/103.5
voortgangstoets	2017/018, 2017/023
voorwaardelijke verlenging	2016/087
voorziening	2016/149, 2016/256
vrije keuze	2016/181, 2016/206
vrijstelling	2016/221, 2016/227, 2016/247, 2017/067, 2017/070
vrijstellingsregeling	2016/097
vrijwilligerswerk	2016/255
W	
waardering	2016/204
waarschuwing	2016/225, 2016/235.5, 2017/020
werkervaring	2017/103.5
wwet gelijke behandeling op grond van handicap of chronische ziekte, ziekteverleden	2017/114
Wet Overige OCW Subsidies	2016/149
wettelijke	
- bevoegdheidsgrondslag	2016/234
- collegegeld	2016/082, 2016/194, 2016/237, 2016/251
- rente	2016/042.4, 2016/222

Trefwoorden	Zaaknummer
Z	
zorgplicht	2016/125, 2017/057
- patiënten	2017/066.5
zorgvuldigheid	
- beginsel	2016/257, 2017/095
- eisen	2017/121.5, 2017/123.5
zwaarwegende belangen	2017/054
zzp'er	2017/045

VI. Chronologisch Register

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2016/087	4 januari 2017
2016/097	4 januari 2017
2016/233.5	4 januari 2017
2016/206	5 januari 2017
2016/125	9 januari 2017
2016/194	9 januari 2017
2016/218	9 januari 2017
2016/161	12 januari 2017
2016/238	12 januari 2017
2016/120	17 januari 2017
2016/182.5	17 januari 2017
2016/189	18 januari 2017
2016/231	18 januari 2017
2016/235.5	18 januari 2017
2016/149	19 januari 2017
2016/224.6	19 januari 2017
2016/082	24 januari 2017
2016/110.7	24 januari 2017
2016/150	26 januari 2017
2016/220	26 januari 2017
2016/226	1 februari 2017
2016/236	1 februari 2017
2016/242	1 februari 2017
2016/154	2 februari 2017
2016/198	3 februari 2017
2016/227	3 februari 2017
2016/160	6 februari 2017
2016/207	6 februari 2017
2016/140	7 februari 2017
2016/141	16 februari 2017
2016/167	16 februari 2017
2016/199	16 februari 2017
2016/225	16 februari 2017
2016/175	17 februari 2017
2016/204	17 februari 2017
2016/247	17 februari 2017
2016/157	22 februari 2017
2016/237	23 februari 2017
2016/191	24 februari 2017
2016/221	24 februari 2017
2017/037.1	24 februari 2017
2016/195	28 februari 2017
2016/170	3 maart 2017
2016/171	3 maart 2017

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2016/229	17 januari 2017
2016/181	6 maart 2017
2016/241	6 maart 2017
2016/158	8 maart 2017
2017/044.1	13 maart 2017
2016/234	15 maart 2017
2016/111	17 maart 2017
2016/253	17 maart 2017
2016/260	17 maart 2017
2017/049	17 maart 2017
2017/049.1	17 maart 2017
2017/039.5	21 maart 2017
2016/232	22 maart 2017
2016/254	22 maart 2017
2016/255	27 maart 2017
2016/212	29 maart 2017
2016/230	30 maart 2017
2016/243	30 maart 2017
2016/244	11 april 2017
2016/251	11 april 2017
2016/217	13 april 2017
2016/249	17 april 2017
2016/240	18 april 2017
2017/011	19 april 2017
2017/016	24 april 2017
2017/017	24 april 2017
2016/256	3 mei 2017
2017/028	3 mei 2017
2017/026	4 mei 2017
2016/258	9 mei 2017
2017/006	9 mei 2017
2016/042.4	10 mei 2017
2016/216	10 mei 2017
2016/222	10 mei 2017
2016/262	11 mei 2017
2016/252	22 mei 2017
2017/053	22 mei 2017
2016/190.5	23 mei 2017
2017/010	31 mei 2017
2017/045	31 mei 2017
2017/012	2 juni 2017
2017/035	2 juni 2017
2017/043	2 juni 2017
2016/245	7 juni 2017
2017/001	7 juni 2017

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2017/002	7 juni 2017
2017/038	7 juni 2017
2017/062	7 juni 2017
2017/076	15 juni 2017
2017/076.1	15 juni 2017
2017/077.5	15 juni 2017
2017/064.5	19 juni 217
2017/066.5	21 juni 2017
2017/042	22 juni 2017
2017/055	26 juni 2017
2017/063	26 juni 2017
2017/056	27 juni 2017
2016/248	30 juni 2017
2017/036	5 juli 2017
2016/257	17 juli 2017
2017/007	17 juli 2017
2017/014	17 juli 2017
2017//022	17 juli 2017
2017/067	17 juli 2017
2017/023	19 juli 2017
2017/008	21 juli 2017
2017/105	21 juli 2017
2017/107	21 juli 2017
2017/107.1	21 juli 2017
2017/020	26 juli 2017
2017/030	26 juli 2017
2017/018	28 juli 2017
2017/029	28 juli 2017
2017/081	3 augustus 2017
2017/088	3 augustus 2017
2017/050	7 augustus 2017
2017/083	8 augustus 2017
2017/084	8 augustus 2017
2017/048	24 augustus 2017
2017/070	24 augustus 2017
2017/051	24 augustus 2017
2017/019	24 augustus 2017
2017/057	31 augustus 2017
2017/149.1	7 oktober 2017
2017/087	12 september 2017
2017/102	14 september 2017
2017/022.4	15 september 2017
2017/073	15 september 2017
2017/086	19 september 2017
2017/114	19 september 2017

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2016/110	27 september 2017
2017/071	12 oktober 2017
2017/074	12 oktober 2017
2017/085	12 oktober 2017
2017/103.5	12 oktober 2017
2017/180.1	12 oktober 2017
2017/069	19 oktober 2017
2017/075	19 oktober 2017
2017/128	20 oktober 2017
2017/140	20 oktober 2017
2017/054	25 oktober 2017
2017/091	25 oktober 2017
2017/111	25 oktober 2017
2017/130.5	25 oktober 2017
2017/194.1	2 november 2917
2017/093	6 november 2017
2017/095	6 november 2017
2017/100	7 november 2017
2017/129	7 november 2017
2017/109	9 november 2017
2017/197.1	9 november 2017
2017/198.1	9 november 2017
2017/108	20 november 2017
2017/201.1	22 november 2017
2017/121.5	23 november 2017
2017/211	28 november 2017
2017/211.1	28 november 2017
2017/139	29 november 2017
2017/168	5 december 2017
2017/168.1	5 december 2017
2017/115.5	19 december 2017
2017/116.5	19 december 2017
2017/119.5	19 december 2017
2017/122	19 december 2017
2017/123.5	19 december 2017